Al treilea volum din seria Kingsbridge
după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*

KEN FOLLETT

COLOANA DE FOC

Ken Follett, autor al unor romane care au devenit rapid bestselleruri internaționale, s-a născut în 1949 la Cardiff, în Țara Galilor. Licențiat în filosofie la University College din Londra, a lucrat ca ziarist la *Evening News*, precum și ca director de editură la *Everest Books*. Primul său bestseller, *Prin urechile acului*, a obținut Premiul Edgar pentru cel mai bun roman din partea Mystery Writers of America. Follett este membru al mai multor organizații active în domeniul culturii: consultant în cadrul Reading Is Fundamental (RIF) din Marea Britanie, membru al Royal Society of Arts, National Literacy Trust și al Academiei din Țara Galilor, precum și membru în comitetul director al Academiei Naționale a Scriitorilor. A încântat milioane de cititori cu multipremiatele romane istorice *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*, două povești care descriu detaliat Evul Mediu târziu și care se petrec în fictivul orășel Kingsbridge. Romanul *Stâlpii pământului* a fost tradus în peste 30 de limbi, cumulând mai mult de 150 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume. Această saga continuă acum cu magnificul roman *Coloana de foc*, a cărui apariție este considerată unul dintre cele mai importante evenimente editoriale ale anului.

„Este o poveste despre spionaj, care are loc în secolul al XVI-lea, în timpul domniei reginei Elisabeta I a Angliei. Întrucât au existat multe scenarii de asasinat care o vizau pe regină, oamenii din jurul ei au creat un sistem eficient pentru a o apăra – acesta a fost începutul serviciului secret britanic care ni l-a dat pe James Bond. Am folosit în cercetarea mea pentru *Coloana de foc* nu mai puțin de 228 de cărți. Pornind de la nume și date ale unor bătălii, asasinate și masacre până la detalii despre monede, toalete, coafură, magazine, băuturi, lenjerie și tacâmuri – totul a fost studiat cu meticulozitate, fiind vital pentru obținerea detaliilor corecte."

Ken Follett

„O epopee extraordinară… o capodoperă monumentală… un triumf fără egal al unui talent uluitor!"

ALA Booklist

Continuarea seriei Kingsbridge face furori în toată lumea chiar dinaintea apariției sale. Seducător și electrizant, romanul istoric *Coloana de foc* – al treilea după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit* – ne poartă într-un impresionant periplu, ce debutează puțin înainte de domnia reginei Elisabeta I a Angliei și se continuă până după moartea acesteia, într-o perioadă de tulburătoare transformări istorice. În 1558, vechea catedrală din Kingsbridge este martora unui război al conflictelor religioase, care scindează orașul între catolici și protestanți, între cei toleranți, adepți ai compromisului, și cei tiranici, care își impun ideile chiar cu prețul vieții altora.

Conspirațiile și planurile de înlăturare a reginei Elisabeta duc la apariția primului serviciu secret al țării, iar tânărul monarh, înconjurat de spioni și de o mână de agenți secreți curajoși, scrie istoria într-un stil propriu.

Adevărata contragreutate a romanului constă în realizarea atent documentată și neașteptat de expresivă a unui portret detaliat al Evului Mediu târziu. Penelul lui Follett aduce în prim-plan atât lupta pentru supremație a politicienilor, cât și bătăliile acerbe din sânul Bisericii.

„O tensiune perfect echilibrată… o acțiune temporizată fără cusur… intrigă, violență și pasiune… un roman care instruiește, relaxează și te ține cu sufletul la gură, totul la o scară grandioasă!"

Publishers Weekly

„O poveste despre curaj și îndrăzneală… o lectură formidabilă ce implică trădare, crimă, tortură, dragoste și senzualitate."

New York Daily News

ISBN 978-606-8905-36-5

Ken Follett

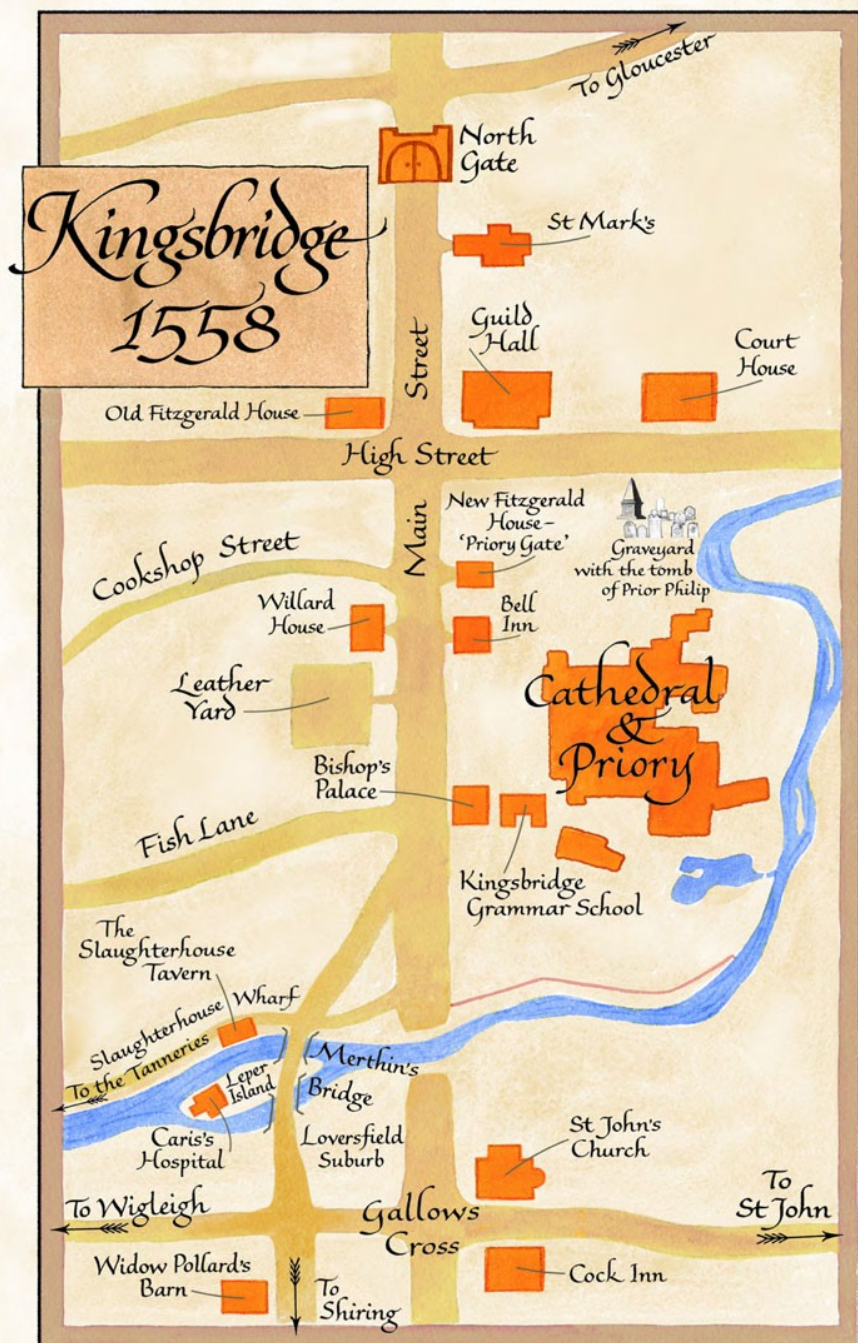
Coloana de foc

Al treilea volum din seria universului *Kingsbridge*

Traducere din limba engleză:
Maria Adam

Cuprins

Lui Emanuele:
49 de ani de strălucire.

Map artwork by Stephen Raw.

Personajele

Sper să nu aveţi nevoie de asta. Pentru eventualitatea, posibilă, că veţi uita un personaj, am adăugat o notă ajutătoare. Ştiu că, uneori, cititorii lasă cartea din mână şi nu-şi găsesc un alt moment pentru a relua lectura decât după o săptămână sau mai mult – mie mi se întâmplă – şi, atunci, riscă să uite. Aşa că iată o listă cu personajele care au în text apariţii mai mult decât episodice, în caz că e nevoie…

ANGLIA

Casa Willard
Ned Willard
Barney, fratele său
Alice, mama lor
Malcolm Fife, rândaşul
Janet Fife, menajera
Eileen Fife, fiica lui Malcolm şi Janet

Casa Fitzgerald
Margery Fitzgerald
Rollo, fratele ei
Sir Reginald, tatăl lor
Lady Jane, mama lor
Naomi, camerista
Sister Joan, strămătuşa lui Margery

Casa Shiring
Bart, viconte Shiring
Swithin, tatăl său, conte de Shiring
Sal Brendon, menajeră

Puritanii
Philbert Cobley, armator
Dan Cobley, fiul său
Ruth Cobley, fiica lui Philbert
Donal Gloster, secretar
Părintele Jeremiah, paroh la St John în Loversfield

văduva Pollard

Alţii

Friar Murdo, un predicator itinerant
Susannah, contesă de Brecknock, prietenă cu Margery şi Ned
Jonas Bacon, căpitanul navei *Hawk*
Jonathan Greenland, secundul navei *Hawk*
Stephen Lincoln, un preot
Rodney Tilbury, judecător

Personaje istorice reale

Mary Tudor, regina Angliei
Elisabeta Tudor, sora sa vitregă, ulterior regină
Sir William Cecil, consilier al Elisabetei
Robert Cecil, fiul lui William
William Allen, conducătorul exilaţilor englezi catolici
Sir Francisc Walsingham, şeful spionilor

FRANŢA

Familia Palot

Sylvie Palot
Isabelle Palot, mama sa Giles Palot, tatăl său

Alţii

Pierre Aumande
Vicontele Villeneuve, student, coleg cu Pierre
Părintele Moineau, tutorele lui Pierre
Nath, camerista lui Pierre
Guillaume de Geneva, predicator itinerant
Louise, marchiză de Nîmes
Luc Mauriac, agent de transporturi
Aphrodite Beaulieu, fata contelui de Beaulieu
René Duboeuf, croitor
Françoise Duboeuf, tânăra sa soţie
Marchizul de Lagny, un aristocrat protestant
Bernard Housse, un curtean tânăr
Alison McKay, doamnă de onoare a reginei Mary a Scoţiei

Membri fictivi ai Casei de Guise

Gaston Le Pin, şeful gărzii palatului familiei de Guise

Brocard şi Rasteau, doi dintre bătăuşii lui Gaston
Véronique
Odette, camerista lui Véronique
Georges Biron, un spion

Personaje istorice reale: Casa de Guise

François, duce de Guise
Henric, fiul lui François
Charles, cardinal de Lorraine, fratele lui François

Personaje istorice reale: Casa de Bourbon şi aliaţii lor

Antoine, regele Navarrei
Henric, fiul lui Antoine
Louis, prinţ de Condé
Gaspard de Coligny, amiral al Franţei

Personaje istorice reale: Alţii

Henric al II-lea, regele Franţei
Caterina de Medici, regina Franţei
Copiii lui Henric şi ai Caterinei:
Francisc al II-lea, regele Franţei
Carol al IX-lea, regele Franţei
Henric al III-lea, regele Franţei
Margot, regina Navarrei
Mary Stuart, regina Scoţiei
Charles de Louviers, asasin

Scoţia

Personaje istorice reale

James Stuart, fratele vitreg, nelegitim, al reginei Mary a Scoţiei
James Stuart, fiul reginei Mary a Scoţiei, ulterior regele James al VI-lea al Scoţiei şi regele James I al Angliei

Spania

Familia Cruz

Carlos Cruz
Mătuşa Betsy

Familia Ruiz

Jeronima

Pedro, tatăl ei

Alţii
Arhidiaconul Romero
Părintele Alonso, inchizitor
Căpitanul „Mână de Fier” Gómez

ŢĂRILE DE JOS

Familia Wolman
Jan Wolman, vărul lui Edmund Willard
Imke, fiica sa

Familia Willemsen
Albert
Betje, soţia lui Albert
Drike, fiica lor
Evi, sora lui Albert, văduvă
Matthus, fiul lui Evi

ALTE ŢĂRI

Ebrima Dabo, sclav mandinga
Bella, fabricant de rom în insula Hispaniola

Prolog

Îl spânzurarăm în faţa catedralei Kingsbridge. Este locul obişnuit pentru execuţii. În fond, dacă nu poţi omorî un om în faţa lui Dumnezeu, poate că n-ar trebui să-l omori deloc.

Şeriful îl aduse în faţa turnului, sub Casa Breslelor, cu mâinile legate la spate. El păşi drept, cu faţa sa palidă, sfidătoare, fără teamă.

Mulţimea îl batjocori şi-l blestemă. El părea să n-o vadă. Dar mă văzu pe mine. Ochii ni s-au întâlnit şi, în acel scurt schimb de priviri, încăpea o viaţă întreagă.

Eu eram responsabil pentru moartea lui şi el ştia asta.

Îl vânasem timp de zeci de ani. El era atentatorul care ar fi ucis jumătate dintre conducătorii acestei ţări, inclusiv cea mai mare parte a familiei regale, printr-un singur act de sălbăticie sângeroasă – dacă nu-l opream eu.

Îmi petrecusem toată viaţa vânând astfel de potenţiali criminali şi mulţi dintre ei fuseseră executaţi – nu doar spânzuraţi, ci chiar traşi pe roată şi sfârtecaţi în patru, cea mai cumplită moarte, rezervată celor mai cumpliţi ucigaşi.

Da, făcusem asta de multe ori: să privesc un om murind ştiind că eu, mai mult decât oricine altcineva, îl adusesem în faţa pedepsei cumplite, dar juste. O făcusem pentru ţara mea, pe care o iubesc; pentru regele meu, pe care îl servesc; şi pentru încă ceva, un principiu: credinţa că o persoană are dreptul să-şi aleagă propria cale către Dumnezeu.

Acesta era ultimul dintre cei mulţi pe care-i trimisesem în iad, dar mă făcu să mă gândesc la primul...

În timpul zilei, DOMNUL mergea înaintea lor într-o coloană de fum pentru a-i conduce pe calea lor. În timpul nopţii, mergea în faţa lor într-o coloană de foc pentru a le face lumină, astfel încât să poată călători şi ziua, şi noaptea.

Ieşirea 13:21, Cuvântul Domnului

PRIMA PARTE

1558

Capitolul 1

Ned Willard veni la Kingsbridge în timpul unei furtuni de zăpadă.

Navigase din portul Combe în cabina unei barje lente, încărcate cu haine de la Antwerp şi cu vin de la Bordeaux. Când observă că vasul se apropiase de Kingsbridge, îşi înfăşură mai strâns în jurul umerilor pelerina sa franţuzească, îşi trase gluga peste urechi, păşi pe puntea deschisă şi privi în depărtare.

La început, fu dezamăgit: nu putea să vadă nimic altceva decât ninsoarea. Dar dorinţa sa arzătoare de a vedea oraşul era dureroasă, aşa că se holbă mai departe în furtună, sperând. După o vreme, dorinţa i se împlini şi furtuna se domoli. Apăru chiar un petic surprinzător de cer senin. Privind peste vârfurile copacilor, văzu turnul catedralei – o sută douăzeci şi patru de metri înălţime, după cum ştia orice elev de la şcoala secundară din Kingsbridge. Îngerul de piatră care veghea asupra oraşului din vârful turnului avea astăzi coadă şi aripi din zăpadă, astfel că nuanţa aripilor sale se transformase din gri-cenuşiu în alb strălucitor. În timp ce privea, o rază de soare vremelnică se abătu asupra statuii şi străluci în zăpadă, ca o binecuvântare; apoi, furtuna porni din nou şi el o pierdu din vedere.

Pentru o vreme nu mai văzu nimic altceva în afara copacilor, dar imaginaţia sa completa tabloul. Era pe cale să-şi revadă mama, după o absenţă de un an. Nu avea să îi spună cât de dor îi fusese de ea, pentru că un bărbat trebuia să fie independent şi pe picioarele sale de la vârsta de optsprezece ani.

Dar cel mai mult îi lipsise Margery. Se îndrăgostise de ea cu o sincronizare catastrofală, doar cu câteva săptămâni înainte de a părăsi Kingsbridge pentru a petrece un an la Calais, portul de pe coasta nordică a Franţei, aflat sub control britanic. O cunoştea pe fiica neastâmpărată şi inteligentă a lui Sir Reginald Fitzgerald încă din copilărie. Pe măsură ce crescuse, obrăznicia ei căpătase o nouă atractivitate, astfel că se surprinsese holbându-se la ea, în biserică, cu gura uscată şi cu respiraţia tăiată. Ezitase să facă altceva decât să se uite, pentru că ea era cu trei ani mai tânără – dar fata nu avea astfel de inhibiţii. Se sărutaseră în cimitirul Kingsbridge, ascunşi după movila mormântului stareţului Philip, călugărul care ridicase catedrala, cu patru secole în urmă. Nu

fusese nimic copilăresc în sărutul lor lung, pasional: apoi ea râsese şi fugise.

Dar îl sărutase din nou în ziua următoare. Iar în seara dinainte de plecarea lui în Franţa acceptaseră că se îndrăgostiseră.

În primele săptămâni schimbaseră scrisori de dragoste. Nu le spuseseră părinţilor despre sentimentele lor – părea să fie prea curând –, aşa că nu-şi puteau scrie deschis, dar Ned avea încredere în fratele său mai mare, Barney, care devenise intermediarul lor. Apoi Barney părăsise Kingsbridge şi plecase la Sevilia. Margery avea şi ea un frate mai în vârstă, Rollo; dar ea nu avea încredere în el în felul în care Ned avea încredere în Barney. Şi, astfel, corespondenţa lor încetase.

Lipsa comunicării nu schimbase cu nimic sentimentele lui Ned. Ştia ce spun oamenii despre dragostea din tinereţe şi se analizase constant, aşteptând ca emoţiile sale să se modifice; dar asta nu se întâmplase. După câteva săptămâni la Calais, verişoara sa, Therese, se exprimase explicit că îl adoră şi că era dornică să facă aproape orice pentru a i-o dovedi; dar Ned nu prea era tentat. Reflectase la asta cu oarecare surpriză, pentru că nu refuzase niciodată ocazia de a săruta o fată drăguţă cu sâni frumoşi.

Oricum, altceva îl deranja acum. După ce o refuzase pe Therese, devenise sigur că sentimentele sale pentru Margery nu aveau să se schimbe cât timp era plecat; iar acum se întreba ce urma să se întâmple când avea să o vadă în realitate. Era încă Margery, în carne şi oase, la fel de încântătoare pe cât îşi amintea? Avea să supravieţuiască dragostea lor acestei revederi?

Şi ea? Un an însemna foarte mult pentru o fată de paisprezece... deja cincisprezece ani. Poate că sentimentele ei se estompaseră când scrisorile lui încetaseră să mai vină. Poate că sărutase pe altcineva în spatele mormântului stareţului Philip. Ned ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ea devenise indiferentă în privinţa lui. Şi, chiar dacă încă îl mai iubea, ar fi fost adevăratul Ned la înălţimea amintirilor ei aurite?

Furtuna se domoli din nou şi observă că vasul trecea prin dreptul suburbiilor vestice din Kingsbridge. Pe ambele maluri se aflau ateliere pentru meşteşuguri care utilizau multă apă: vopsitorii, maiuri de ţesături, fabrici de hârtie şi abatoare. Din cauza mirosurilor de la aceste ateliere, în cartierul vestic chiriile erau scăzute.

În faţă, apăru Insula Leproşilor. Numele era foarte vechi: nu mai fuseseră leproşi acolo de secole. În capătul îndepărtat al insulei se afla spitalul Caris, înfiinţat de călugăriţa care salvase oraşul în timpul Marii Ciume. Când vasul se apropie, Ned reuşi să vadă, în spatele spitalului, graţioasele curbe-pereche ale podului Merthin, care lega insula de ţărm, la nord şi la sud. Povestea de dragoste dintre Caris şi Merthin făcea parte din legendele locale, fiind transmisă din generaţie în generaţie prin poveştile spuse în jurul focului din şemineu.

Vasul trase la o dană de pe un mal aglomerat. Oraşul nu părea să se fi schimbat prea mult în anul care trecuse. Locurile de tipul acesta se schimbau foarte lent, presupuse Ned: catedralele, podurile şi spitalele erau construite să dăinuie.

Ned purta un sac aruncat peste umăr, iar căpitanul îi aduse acum singurul său bagaj, un mic cufăr de lemn care conţinea câteva haine, o pereche de pistoale şi nişte cărţi. Apucă de cufăr, îşi luă rămas-bun şi păşi pe chei.

Se îndreptă către depozitul mare de piatră de pe mal, care era sediul afacerilor familiei sale, dar abia făcuse câţiva paşi când auzi o voce scoţiană, familiară, spunând:

– Ei bine, este Ned al nostru. Bine ai venit acasă!

Cea care vorbise era Janet Fife, menajera mamei sale. Ned zâmbi larg, bucuros să o revadă.

– Tocmai cumpăram nişte peşte pentru cina mamei tale, spuse ea.

Janet era atât de slabă, că părea făcută din beţe, dar îi plăcea să-i hrănească pe oameni.

– Ar trebui să iei şi tu câţiva. Îi aruncă o privire drăgăstoasă, apoi adăugă: Te-ai schimbat puţin. Te-ai ascuţit la faţă, dar umerii ţi s-au lărgit. Mătuşa Blanche te-a hrănit cum se cuvine?

– Da. Dar unchiul Dick m-a pus să car pietre.

– Asta nu e muncă pentru un student.

– Nu m-a deranjat.

Janet ridică vocea:

– Malcolm, Malcolm, ia uite cine-i aici!

Malcolm era soţul lui Janet şi rândaşul familiei Willard. Se apropie şchiopătând, traversând docul: fusese lovit de un cal, cu ani în urmă, pe când era tânăr şi lipsit de experienţă. Strânse cu căldură mâna lui Ned şi spuse:

– Bătrânul Acorn a murit.

– Era calul favorit al fratelui meu. Ned îşi mască un zâmbet:

era felul lui Malcolm de a comunica veştile despre animale înaintea celor despre oameni. Mama mea e bine?

– Stăpâna e în formă bună, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Malcolm. Şi la fel era şi fratele tău, ultima oară când am primit veşti de la el – nu prea scrie, iar scrisorile din Spania fac pe drum o lună sau două. Lasă-mă să te ajut cu bagajul, tinere Ned!

Ned nu dorea să meargă de îndată acasă. Avea un alt plan.

– Ai putea să-mi duci cufărul până acasă? îl întrebă el pe Malcolm. Într-un impuls de moment, inventă o poveste: Spune-le că mă duc până la catedrală să-I mulţumesc Domnului pentru călătoria în siguranţă şi că vin acasă după aceea.

– Prea bine.

Malcolm se îndepărtă şchiopătând şi Ned îl urmă încet, bucurându-se de priveliştea familiară a clădirilor cu care crescuse. Încă ningea uşor. Toate acoperişurile erau albe, dar străzile erau aglomerate de oameni şi căruţe, iar sub picioarele lor nu era decât noroi. Ned trecu de celebra tavernă White Horse, scena obişnuitelor bătăi de sâmbătă seara, şi urcă pe strada principală către piaţa catedralei. Trecu de palatul episcopului şi se opri pentru un moment în faţa şcolii, privind nostalgic. Prin ferestrele sale înguste, ascuţite, văzu rafturile de cărţi luminate. Acolo învăţase să citească şi să socotească, aflase când să lupte şi când să fugă şi acceptase să fie biciuit cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn fără să plângă.

Pe partea sudică a catedralei se afla abaţia. De când regele Henric al VIII-lea desfiinţase mănăstirile, abaţia Kingsbridge căzuse într-o stare de degradare tristă, având acoperişurile găurite şi zidurile şubrede, cu vegetaţie crescând prin ferestre. Clădirile îi aparţineau actualului primar, tatăl lui Margery, Sir Reginald Fitzgerald, dar acesta nu făcuse nimic în privinţa lor.

Din fericire, catedrala era bine întreţinută şi se înălţa la fel de puternică şi de mândră ca întotdeauna, simbolul de piatră al unui oraş viu. Ned trecu în navă, prin poarta de vest. Avea să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru călătoria sa în siguranţă şi astfel transforma în adevăr minciuna pe care i-o spusese lui Malcolm.

La fel ca întotdeauna, biserica era locul ideal pentru afaceri, ca şi pentru veneraţie: Friar Murdo avea o tavă cu sticle cu pământ din Palestina, garantat ca fiind veritabil; un bărbat pe care Ned nu-l recunoscu oferea, pentru un penny, pietre calde ca să-ţi încălzeşti mâinile; iar Puss Lovejoy, tremurând într-o rochie

roşie, vindea ceea ce vânduse întotdeauna.

Ned privi arcele bolţilor, ce păreau braţele unei mulţimi de oameni, îndreptate toate spre cer. De câte ori venea în acest loc, se gândea la bărbaţii şi la femeile care-l construiseră. Mulţi dintre ei erau comemoraţi în *Cartea lui Timothy,* o istorie a abaţiei care se studia la şcoală: zidarii Tom Builder şi fiul său vitreg, Jack; stareţul Philip; Merthin Fitzgerald, care construise turnul central şi podul; toţi pietrarii şi toate femeile care făcuseră mortarul, tâmplarii şi geamgiii, oameni obişnuiţi care realizaseră un lucru extraordinar, ridicându-se deasupra condiţiei lor umile şi creând ceva de o frumuseţe eternă.

Ned îngenunche pentru un minut în faţa altarului. O călătorie reuşită era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător. Chiar şi pe durata scurtei traversări din Franţa în Anglia, oamenii puteau da de bucluc şi puteau muri.

Dar nu zăbovi prea mult. Următoarea sa oprire era casa lui Margery.

În partea de nord a pieţei catedralei, vizavi de palatul episcopului, era hanul Bell şi, lângă acesta, se ridica o casă nouă. Era pământul care aparţinuse abaţiei şi Ned presupuse că tatăl lui Margery era cel care construia. Urma să fie impresionantă, observă Ned, având ferestre panoramice şi multe şemineuri: avea să fie probabil cea mai mare casă din Kingsbridge.

Ned îşi continuă drumul pe strada principală spre răscruce. Actuala casă a lui Margery se afla pe colţ, peste drum de Casa Breslelor. Deşi nu atât de impunătoare pe cât promitea să fie noua casă, era o clădire mare cu cadre de lemn, care ocupa aproape o jumătate de hectar din cel mai scump teren din oraş.

Ned se opri pe treptele de la intrare. Aştepta acest moment de un an, iar acum, că venise, îşi descoperi sufletul plin de temeri.

Ciocăni.

Uşa fu deschisă de o menajeră mai în vârstă, Naomi, care îl invită în sala mare. Naomi îl cunoştea pe Ned de când se născuse, dar îl privi contrariată, ca şi cum ar fi fost un străin dubios; iar când el o întrebă de Margery, Naomi îi spuse că se duce să verifice.

Ned privi pictura cu Hristos pe cruce care atârna deasupra şemineului. În Kingsbridge existau două feluri de picturi; scene biblice şi portrete formale ale nobilimii. Ned fusese surprins să vadă, în casele bogate din Franţa, picturi ale unor zei păgâni,

cum erau Venus şi Bacchus, prezentaţi în păduri fantastice şi purtând robe care păreau întotdeauna să cadă de pe ei.

Dar şi aici se afla ceva neobişnuit. Pe peretele opus scenei crucificării, se afla o hartă a oraşului Kingsbridge. Ned nu văzuse niciodată o astfel de hartă şi o studie cu interes. Arăta clar oraşul împărţit în patru de strada principală, care mergea de la nord la sud, precum şi de strada care mergea de la est la vest. Catedrala şi fosta abaţie ocupau sfertul de sud-est; cartierul urât mirositor al atelierelor, colţul de sud-vest. Erau marcate toate bisericile şi câteva case, inclusiv cea a familiei Fitzgerald şi cea a familiei Willard. Râul forma frontiera de est a oraşului, apoi se răsucea, ca un picior de câine. Odată, formase şi frontiera de vest, dar oraşul se întinsese dincolo de apă datorită podului Merthin, iar acum, pe celălalt mal, se afla o suburbie întinsă.

Cele două picturi îi reprezentau pe părinţii lui Margery, observă Ned: tatăl ei, politicianul, atârnase harta; iar mama ei, o catolică devotată, alesese scena crucificării.

Nu Margery fu cea care apăru în sala mare, ci fratele ei, Rollo. Era mai înalt decât Ned şi chipeş, cu părul negru. Deşi fuseseră împreună la şcoală, Ned şi Rollo nu fuseseră niciodată prieteni; Rollo era cu patru ani mai mare. Fiind cel mai deştept băiat din şcoală, fusese numit responsabil pentru elevii mai mici; dar Ned refuzase să-l accepte ca pe un stăpân şi nu-i recunoscuse niciodată autoritatea. Pentru a înrăutăţi lucrurile, în curând devenise evident că Ned avea să fie la fel de isteţ ca Rollo. Între ei avuseseră loc certuri şi bătăi, până când Rollo plecase să înveţe la Colegiul Kingsbridge şi la Oxford.

Ned încercă să-şi ascundă neplăcerea şi să-şi reprime iritarea. Spuse politicos:

– Observ că a apărut o clădire nouă exact lângă han. Tatăl tău construieşte o altă casă?

– Da. Locul ăsta e mai degrabă demodat.

– Cred că afacerile merg bine la Combe.

Sir Reginald era şeful vămii din portul Combe. Era o poziţie profitabilă, care îi fusese oferită de Mary Tudor când devenise regină, drept mulţumire pentru sprijinul său.

– Aşadar, te-ai întors de la Calais, spuse Rollo. Cum a fost?

– Am învăţat multe. Tatăl meu a construit acolo un doc şi un depozit, care sunt conduse de unchiul meu, Dick.

Edmund, tatăl lui Ned, murise cu zece ani în urmă, iar mama lui conducea afacerile de atunci.

– Ducem minereu de fier, cositor şi plumb englezesc de la Combe la Calais şi de acolo îl vindem în toată Europa.

Operaţiunile din Calais formau baza afacerilor familiei Willard.

– Cum v-a afectat războiul?

Anglia era în război cu Franţa. Însă îngrijorarea lui Rollo era vizibil falsă: în realitate, era satisfăcut de pericolul care pândea averea familiei Willard.

Ned minimaliză problema.

– Calais este bine apărat, spuse el, părând mult mai încrezător decât era în realitate. Este înconjurat de forturi care l-au protejat permanent, de când a devenit posesiune britanică, acum două sute de ani. Apoi îşi pierdu răbdarea şi spuse: Margery este acasă?

– Ai vreun motiv să o vezi?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar Ned se prefăcu să nu observe. Îşi deschise sacul şi spuse:

– I-am adus un cadou din Franţa. Scoase o bucată de mătase de culoarea lavandei, împachetată cu grijă. Cred că i se potriveşte culoarea.

– Nu va dori să te vadă.

Ned îngheţă: ce însemna asta?

– Sunt destul de sigur că va dori.

– Nu-mi pot imagina de ce.

Ned îşi alese cuvintele cu grijă:

– O admir pe sora ta, Rollo, şi cred că şi ea mă place pe mine.

– O să descoperi că lucrurile s-au cam schimbat în lipsa ta, tinere Ned, spuse Rollo condescendent.

Ned nu îl luă în serios. Se gândea că Rollo încerca să fie maliţios.

– Oricum, te rog s-o întrebi.

Rollo zâmbi şi asta îl îngrijoră pe Ned, pentru că era exact zâmbetul pe care-l afişa de câte ori avea permisiunea de a-l bate pe unul dintre elevii mai tineri din şcoală.

Rollo spuse:

– Margery este logodită.

– Poftim?

Ned se holbă la el, simţindu-se şocat şi rănit de parcă ar fi fost înjunghiat pe la spate. E drept că avusese temeri în privinţa lui Margery, dar sub nicio formă nu visase la asta.

Rollo continuă să îl privească zâmbind.

Ned spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Cu cine?

– Se va mărita cu vicontele Shiring.

– Bart? spuse Ned.

Era incredibil. Dintre toţi tinerii din ţinut, Bart Shiring, încet la minte şi lipsit de umor, era ultimul băiat capabil să-i cucerească inima lui Margery. Posibilitatea ca într-o bună zi să devină conte de Shiring ar fi putut să fie suficientă pentru multe fete – dar nu şi pentru Margery, Ned era sigur.

Sau, cel puţin, ar fi fost sigur cu un an în urmă.

– Cumva ai inventat chestia asta? spuse el apoi.

Realiză imediat că era o întrebare prostească. Rollo putea fi viclean şi răzbunător, dar nu era prost: n-ar fi inventat o asemenea poveste, de teamă să nu pară prost când adevărul avea să iasă la lumină.

Rollo ridică din umeri.

– Logodna va fi anunţată mâine, la banchetul contelui.

Mâine însemna a douăsprezecea zi de după Crăciun. În cazul în care contele Shiring organizase o petrecere, era sigur că familia Willard fusese invitată, deci Ned avea să se afle acolo pentru a auzi anunţul, dacă Rollo spunea adevărul.

– Îl iubeşte? îi scăpă lui Ned.

Rollo nu se aştepta la această întrebare şi fu rândul lui să rămână blocat.

– Nu văd de ce ar trebui să discut cu tine chestiunea aceasta.

Eschivarea lui îl convinse pe Ned că răspunsul era negativ.

– De ce simt că mă minţi?

Rollo se stăpâni şi spuse:

– Ar fi mai bine să pleci înainte să fiu obligat să te arunc afară, aşa cum obişnuiam să fac.

Ned rămase pe loc cu încăpăţânare.

– Nu mai suntem la şcoală, spuse el. S-ar putea să fii surprins când vei constata care din noi va fi aruncat.

Ar fi vrut să se bată cu Rollo şi era suficient de furios încât să nu-i pese cine ar fi câştigat.

Dar Rollo se îndreptă imperturbabil spre uşă şi o ţinu deschisă.

– Adio, spuse el.

Ned ezită: nu dorea să plece fără să o vadă pe Margery. Dacă ar fi ştiut unde era camera ei, ar fi putut să alerge în sus, pe scări. Dar ar fi fost de-a dreptul stupid să înceapă să deschidă uşile la întâmplare în casa altcuiva.

Ridică mătasea şi o puse înapoi în sac.

– Discuţia noastră nu se încheie aici, spuse el. Nu o poţi ţine închisă la nesfârşit. Tot voi vorbi cu ea.

Rollo ignoră remarca şi rămase nerăbdător lângă uşă.

Ned îşi dorea cu disperare să-l bată pe Rollo, dar reuşi cu efort să-şi înfrâneze pornirea: erau bărbaţi acum şi nu putea să pornească o luptă pentru o provocare atât de măruntă. Se simţi manipulat şi ezită o vreme, fără să se poată hotărî ce să facă.

Apoi ieşi.

– Nu te grăbi să te întorci, spuse Rollo.

Ned porni la vale, către casa în care se născuse, aflată nu prea departe de cea a familiei Fitzgerald.

Casa familiei Willard se afla vizavi de faţada vestică a catedralei. De-a lungul anilor fusese extinsă conform necesităţilor, iar acum se întindea pe câteva sute de metri pătraţi. Dar era confortabilă, având şeminee masive, o cameră de zi mare, pentru mesele în familie, şi paturi bune cu puf. Acest loc însemna acasă pentru Alice Willard şi cei doi fii ai săi, plus bunica, mama tatălui lui Ned.

Când Ned ajunse, o găsi pe mama sa în faţa salonului pe care-l folosea ca birou când nu se afla la depozitul de pe mal. Ea sări de pe scaunul de la masa de scris, îl îmbrăţişă şi-l sărută. Era mai plinuţă decât fusese cu un an în urmă, observă el imediat; dar se decise să nu-i spună acest lucru.

Apoi privi în jur. Camera nu se schimbase: tabloul ei preferat se afla la locul său, o pictură a lui Hristos şi a femeii adultere, înconjuraţi de o mulţime de farisei ipocriţi care doreau să o omoare cu pietre. Lui Alice îi plăcea să-L citeze pe Iisus: „Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul piatra.” Era şi o pictură oarecum erotică, pentru că sânii femeii erau la vedere, o imagine care-i crease lui Ned, odinioară, vise foarte tulburi.

Apoi privi afară, prin fereastra salonului, peste piaţă, la faţada elegantă a marii biserici, cu liniile lungi ale ferestrelor sale gotice şi ale arcelor sale ascuţite. Se aflase acolo în fiecare zi a vieţii lui – numai cerul de deasupra ei se schimba odată cu anotimpurile –, oferindu-i un sentiment vag, dar puternic de siguranţă. Oamenii se năşteau şi mureau, oraşele puteau să se dezvolte şi să decadă, războaiele începeau şi se terminau, dar catedrala Kingsbridge avea să dăinuie până în ziua Judecăţii de Apoi.

– Aşadar, ai fost la catedrală ca să-I mulţumeşti Domnului, spuse ea. Eşti un băiat bun.

El nu putu să o mintă.

– Am fost şi la casa familiei Fitzgerald, spuse el. Văzu o urmă de dezamăgire pe faţa ei şi atunci adăugă: Sper că nu te deranjează că am trecut pe acolo mai întâi.

– Puţin, admise ea. Dar cred că trebuie să-mi amintesc cum e să fii tânăr şi îndrăgostit.

Mama lui avea patruzeci şi opt de ani. După ce murise Edmund, toată lumea fusese de părere că ea ar trebui să se mărite din nou, dar micuţul Ned, în vârstă de opt ani, fusese terifiat la gândul că ar putea să nimerească un tată vitreg crud. Aşa că ea nu se recăsătorise, fiind văduvă de mai bine de zece ani – iar el bănuia că aşa va rămâne.

– Rollo mi-a spus că Margery urmează să se mărite cu Bart Shiring, spuse Ned apoi.

– Of, dragule… Mi-era teamă de asta. Bietul Ned! Îmi pare aşa de rău!

– De ce are tatăl ei dreptul să-i dicteze cu cine să se mărite?

– Taţii se aşteaptă să deţină controlul, măcar într-o oarecare măsură. Tatăl tău şi cu mine n-am fost nevoiţi să ne facem griji pentru asta. N-am avut niciodată o fată… care să trăiască.

Ned ştia asta. Mama lui născuse două fete înainte de Barney. Ned era familiarizat cu cele două mici pietre de mormânt din cimitir, aflate în partea de nord a catedralei Kingsbridge.

– O femeie trebuie să-şi iubească bărbatul, spuse el. Tu nu ţi-ai fi forţat fiica să se mărite cu o brută ca Bart.

– Nu, bănuiesc că n-aş fi făcut-o.

– Ce se-ntâmplă cu oamenii ăştia?

– Sir Reginald crede în ierarhii şi în autoritate. Ca primar, e de părere că treaba consilierilor municipali este să ia decizii, apoi să le pună în aplicare. Când tatăl tău era primar, spunea că treaba consilierilor este să conducă oraşul, servindu-l.

Ned spuse nerăbdător:

– Astea par a fi două moduri de a privi acelaşi lucru.

– Şi totuşi, nu este aşa, spuse mama lui. Sunt două lumi diferite.

(ii)

– Nu mă mărit cu Bart Shiring! îi spuse Margery Fitzgerald mamei sale.

Margery era supărată şi furioasă. Timp de douăsprezece luni,

aşteptase întoarcerea lui Ned, gândindu-se la el în fiecare zi şi dorind cu ardoare să-i revadă zâmbetul strâmb şi ochii căprui-aurii; iar acum aflase de la servitori că el se întorsese în Kingsbridge şi că venise acolo, dar ei nu-i spuseseră, aşa că el plecase! Era furioasă pe familia ei pentru că o minţise şi plânsese de frustrare.

– Nu-ţi cer să te măriţi astăzi cu vicontele Shiring, spuse Lady Jane. Doar du-te şi discută cu el!

Stăteau de vorbă în dormitorul lui Margery. Într-un colţ se afla un *prie-dieu,* o masă de rugăciune, unde ea îngenunchea de două ori pe zi, cu faţa la un crucifix aflat pe perete, şi îşi număra rugăciunile cu ajutorul unui şirag de mătănii din fildeş. Restul camerei era foarte luxos: un pat cu baldachin, cu saltea de puf şi cu draperii bogat colorate; un cufăr de stejar sculptat, pentru nenumăratele ei rochii; o tapiserie cu o scenă din pădure.

De-a lungul anilor, camera aceea fusese martora multor dispute cu mama ei. Dar Margery era femeie acum. Era minionă, dar puţin mai înaltă şi mai robustă decât înverşunata ei mamă; în plus, avea sentimentul că nu mai era inevitabil ca disputa să se termine cu o victorie pentru Lady Jane şi cu o umilinţă pentru Margery.

– Ce sens are? spuse Margery. El a venit să mă curteze. Dacă vorbesc cu el, se va simţi încurajat. Şi apoi, va fi şi mai furios când va realiza adevărul.

– Poţi să fii politicoasă.

Margery nu dorea să mai vorbească despre Bart.

– Cum aţi putut să-mi ascundeţi că Ned a trecut pe aici? spuse ea. Asta nu e cinstit!

– N-am aflat decât după ce a plecat! Numai Rollo l-a văzut.

– Rollo îţi îndeplinea poruncile.

– Copiii ar trebui să-şi asculte părinţii, spuse mama ei. Cunoşti porunca: onorează-ţi tatăl şi mama. Este datoria ta faţă de Dumnezeu.

Toată scurta ei viaţă, Margery se luptase cu acest lucru. Ştia că Dumnezeu dorea ca ea să fie ascultătoare, dar avea o fire rebelă şi independentă – după cum i se spusese de atâtea ori – şi găsea că este deosebit de dificil să fie bună.

Oricum, de câte ori i se sublinia asta, ea încerca să îşi stăpânească firea şi devenea ascultătoare. Porunca Domnului era mai importantă decât orice altceva, ştia asta.

– Îmi pare rău, mamă, spuse ea.

– Du-te şi vorbeşte cu Bart, insistă Lady Jane.
– Prea bine.
– Piaptănă-ţi părul, dragă!
Margery avu o ultimă sclipire de sfidare.
– Părul meu e foarte bine aşa, spuse ea şi, înainte ca mama sa să poată riposta, părăsi încăperea.
Bart se afla în sală, purtând ciorapi noi, galbeni. Se juca cu unul dintre câini, oferindu-i o bucată de şuncă şi luându-i-o apoi din faţă, în ultima clipă.
Lady Jane o urmă pe Margery pe scări şi spuse:
– Condu-l pe lordul Shiring în bibliotecă şi arată-i cărţile.
– El nu este interesat de cărţi, pufni Margery.
– Margery!
– Mi-ar plăcea să văd cărţile, interveni Bart.
Margery ridică din umeri.
– Urmează-mă, te rog, spuse ea, deschizând drumul către cealaltă cameră.
Lăsă uşa deschisă, dar mama ei nu îi urmă.
Cărţile tatălui ei erau aranjate pe trei rafturi.
– Pentru Dumnezeu, cât de multe cărţi aveţi! exclamă Bart. Un bărbat şi-ar risipi toată viaţa pentru a le citi pe toate.
Erau vreo cincizeci, mai multe decât ai putea vedea, în mod normal, în afara universităţii sau a bibliotecii catedralei, reprezentând, în acelaşi timp, un semn de bogăţie. Unele erau în latină, altele în franceză.
Margery făcu un efort, încercând să fie o gazdă bună. Luă de pe raft o carte în engleză.
– Asta este *Petrecerea plăcerii,* spuse ea. Asta te-ar putea interesa.
El aruncă o privire şi veni mai aproape.
– Plăcerea e un mod excelent de a-ţi petrece timpul.
Părea încântat de jocul lui de cuvinte.
Ea păşi înapoi.
– Este un poem lung despre educaţia unui cavaler.
– Ah…
Bart îşi pierdu interesul pentru carte şi, privind de-a lungul raftului, alese *Cartea de bucate.*
– Asta este o carte importantă, spuse el. O soţie ar trebui să se asigure că bărbatul ei primeşte mâncare bună, nu crezi?
– Desigur.
Margery încercă să se gândească la un subiect de

conversaţie. Oare ce îl interesa pe Bart? Războiul, poate.

– Oamenii o învinuiesc pe regină pentru războiul cu Franţa, zise ea.

– De ce ar fi vina ei?

– Se spune că Franţa şi Spania se luptă pentru posesiunile din Italia, un conflict care n-are nimic de-a face cu Anglia, iar noi suntem implicaţi numai pentru că regina Mary este măritată cu regele Filip al Spaniei şi trebuie să-l susţină.

Bart dădu din cap.

– O femeie trebuie să-şi urmeze soţul.

– Tocmai din cauza asta o fată trebuie să aleagă cu mare atenţie. Această remarcă fu ţintită peste capul lui Bart. Margery continuă: Unii oameni spun că regina noastră n-ar fi trebuit să se mărite cu un suveran străin.

Bart părea obosit de acest subiect.

– N-ar trebui să discutăm despre politică. Femeile ar trebui să lase astfel de lucruri în seama bărbaţilor.

– Femeile au extrem de multe îndatoriri faţă de bărbaţii lor, spuse Margery, ştiind că tonul ei ironic nu va fi priceput de Bart. Trebuie să gătim pentru ei, trebuie să fim conduse de ei, trebuie să lăsăm politica în seama lor… Mă bucur că nu am un bărbat, viaţa e mai simplă aşa.

– Dar orice femeie are nevoie de un bărbat.

– Haide să vorbim despre altceva!

– Vorbesc serios. El îşi închise ochii, concentrându-se, apoi dădu drumul unui scurt discurs, repetat înainte: Eşti cea mai frumoasă femeie din lume şi trebuie să-ţi spun că te iubesc. Te rog să fii soţia mea!

Reacţia ei fu viscerală:

– Nu!

Bart o privi derutat: nu ştia cum să răspundă. Fusese lăsat să înţeleagă clar că trebuia să se aştepte la un alt răspuns. După o pauză, spuse:

– Dar soţia mea va deveni contesă într-o zi!

– Atunci ar trebui să te însori cu o fată care tânjeşte după asta din toată inima.

– Tu nu doreşti?

– Nu, spuse ea. Apoi încercă să-i explice fără răutate. Era dificil: lui Bart, subtilitatea îi scăpa. Bart, eşti un bărbat puternic şi chipeş şi chiar te admir, dar n-aş putea să te iubesc niciodată.

Se gândi la Ned: cu el nu se aflase niciodată în situaţia de a

încerca să găsească un subiect de conversaţie.

– Mă voi mărita cu un bărbat care este inteligent şi grijuliu şi care doreşte ca soţia lui să fie ceva mai mult decât cea mai importantă dintre servitoare.

Apoi se gândi: până şi Bart trebuia să înţeleagă acest lucru.

El se mişcă cu o viteză surprinzătoare şi o prinse de braţe, ţinând-o cu putere.

– Femeilor le place să fie stăpânite, spuse el.

– Cine ţi-a spus asta? Crede-mă, mie nu-mi place!

Ea încercă să se desprindă de el, dar nu reuşi.

Apoi o trase înspre el şi o sărută.

Într-o altă zi, probabil că Margery doar şi-ar fi întors faţa în altă parte. Nu-i rănise buzele. Dar era încă tristă şi furioasă pentru că nu-l întâlnise pe Ned. Capul îi era plin de gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla: cum l-ar fi sărutat şi cum i-ar fi atins părul, şi cum i-ar fi tras corpul lângă al ei. Prezenţa lui imaginară era atât de puternică, încât îmbrăţişarea lui Bart aproape îi produse panică. Fără să se gândească, îl lovi cu genunchiul sub centură, cât putu de tare.

El strigă de durere şi de surpriză, apoi o eliberă din strânsoare şi se aplecă, gemând în agonie, cu ochii strâns închişi şi cu ambele mâini între coapse.

Margery fugi spre uşă, dar înainte să ajungă acolo, mama ei intră în bibliotecă, fiind evident că ascultase de afară.

Lady Jane privi spre Bart şi, înţelegând imediat ce se întâmplase, se întoarse spre Margery spunând:

– Copil prost!

– Nu mă voi mărita cu această brută, strigă Margery.

Apoi intră tatăl ei. Era înalt, cu păr negru, la fel ca şi Rollo, dar, spre deosebire de acesta, era foarte pistruiat. Spuse cu răceală:

– Te vei mărita cu oricine hotărăşte tatăl tău.

Această declaraţie ameninţătoare o sperie pe Margery, care începu să suspecteze că subestimase hotărârea părinţilor ei. Era o greşeală să lase indignarea să o domine. Încercă să se calmeze şi să gândească logic.

Încă agitată, dar mult mai echilibrată acum, spuse:

– Nu sunt o prinţesă! Suntem oameni normali, nu aristocraţi. Căsătoria mea nu este o alianţă politică. Sunt fata unui comerciant. Oamenii ca noi nu au căsătorii aranjate.

Asta îl înfurie pe Sir Reginald, care se înroşi pe sub pistrui.

– Eu sunt un cavaler!

– Nu un conte!

– Sunt descendentul lui Ralph Fitzgerald, care a fost conte de Shiring acum două secole – la fel ca şi Bart.

Ralph Fitzgerald fusese fiul lui Sir Gerald şi fratele lui Merthin, constructorul de poduri.

– Sângele nobilimii engleze îmi curge prin vine.

Margery observă cu mâhnire că nu se ridica numai împotriva voinţei inflexibile a tatălui ei, ci şi împotriva mândriei familiei. Nu ştia cum ar fi putut să învingă această combinaţie. Singurul lucru de care era sigură era acela că nu trebuia să arate nicio slăbiciune.

Se întoarse către Bart. Poate că el nu va dori să se însoare cu o mireasă refractară.

– Îmi pare rău, Lord Shiring, spuse ea, dar mă voi mărita cu Ned Willard.

Sir Reginald păru stupefiat.

– Nu, n-ai să o faci, pe Sfânta Cruce!

– Sunt îndrăgostită de Ned Willard.

– Eşti prea tânără ca să fii îndrăgostită de oricine! Iar familia Willard este practic protestantă!

– Merg la slujbă la fel ca oricine altcineva.

– Nu contează, te vei mărita cu vicontele Shiring.

– N-o voi face! spuse ea cu o hotărâre liniştită.

Bart păru să îşi revină.

– Ştiam eu că ne va face probleme, bombăni el.

Sir Reginald interveni:

– Are nevoie doar de o mână fermă.

– Are nevoie de un bici.

– Gândeşte-te puţin, Margery, spuse apoi Lady Jane. Vei fi contesă într-o zi, iar fiul tău va fi conte.

– Numai de asta vă pasă, nu-i aşa? izbucni Margery. Îşi auzi vocea ridicându-se într-un strigăt sfidător, dar nu se putu opri: Nu vrei decât ca nepoţii tăi să fie aristocraţi! Vedea pe feţele lor că presupunerea ei atinsese adevărul. Spuse cu dispreţ: Ei bine, nu voi fi o iapă de prăsilă doar pentru a satisface iluziile voastre de mărire!

De îndată ce o spuse, realiză că mersese prea departe. Insulta ei îl atinsese pe tatăl său în punctul cel mai sensibil.

Sir Reginald îşi scoase cureaua.

Margery se dădu înapoi temătoare, împiedicându-se în masa

de scris. Sir Reginald o apucă de după gât cu mâna stângă. Ea observă că un capăt al curelei avea o cataramă de aramă şi fu atât de speriată, încât ţipă.

Sir Reginald o aplecă peste masă. Ea se răsuci disperată, dar el era puternic şi o reţinu cu uşurinţă.

O auzi pe mama sa spunând:

– Te rog să părăseşti camera, Lord Shiring.

Asta o sperie şi mai tare. Uşa se trânti, apoi auzi cureaua şerpuind prin aer şi o simţi aterizându-i pe spatele coapselor. Rochia ei era prea subţire pentru a-i oferi orice fel de protecţie şi ţipă din nou, de data asta de durere. Fu lovită din nou, apoi din nou.

Apoi mama ei interveni.

– Cred că e de ajuns, Reginald, spuse ea.

– Cruţă nuiaua şi distruge copilul, zise tatăl ei.

Era un proverb destul de folosit: toată lumea era de părere că bătaia este în folosul copiilor, cu excepţia acestora.

Lady Jane spuse:

– Textul din Biblie spune, de fapt, altceva: „Cel care cruţă nuiaua îşi urăşte copilul, dar cel care-l iubeşte are grijă să-l disciplineze.” Se referă la băieţi, nu la fete.

Sir Reginald ripostă cu un alt citat:

– Un alt proverb biblic spune: „Nu ţine corecţia departe de copil”, nu-i aşa?

– Ea nu mai e chiar un copil. În afară de asta, ştim amândoi că această abordare nu funcţionează cu Margery. Pedeapsa n-o face decât să se încăpăţâneze şi mai tare.

– Şi atunci, ce propui?

– Las-o pe mâna mea. O să vorbesc cu ea după ce se calmează.

– Foarte bine, spuse Sir Reginald şi Margery crezu că se terminase totul; dar imediat cureaua şuieră din nou, lovind-o peste picioare, care deja o dureau, şi Margery ţipă încă o dată.

După aceea auzi cizmele tatălui său tropăind pe podea şi ieşind din cameră. De data asta, într-adevăr se terminase.

(iii)

Ned era sigur că avea să o vadă pe Margery la petrecerea contelui Swithin. Părinţii ei nu prea puteau să o ţină departe. Ar fi fost ca şi cum ceva nu era în regulă şi toată lumea ar fi vorbit

despre faptul că Margery nu fusese acolo.

Şanţurile făcute de roţi în noroi erau îngheţate bocnă şi poneiul lui Ned îşi alegea cu eleganţă traseul pe suprafaţa înşelătoare. Căldura calului îi încălzea trupul, dar mâinile şi picioarele îi erau înţepenite de frig. Lângă el, Alice călărea pe o iapă cu spinarea lată.

Casa contelui de Shiring, New Castle, se afla la douăzeci de kilometri de Kingsbridge. Călătoria dură aproape jumătate din ziua scurtă de iarnă – şi îl înnebuni pe Ned de nerăbdare. Trebuia să o vadă pe Margery, nu numai pentru că îi era dor de ea, ci şi pentru că, astfel, putea să afle ce se întâmpla.

În faţă, în depărtare, se vedea New Castle. Castelul fusese nou cu o sută cincizeci de ani în urmă. Recent, contele construise o casă printre ruinele fortăreţei medievale. Crenelurile care mai existau, făcute din aceeaşi piatră gri ca şi catedrala Kingsbridge, erau decorate astăzi cu dungi şi cu pete de ceaţă îngheţată. Pe măsură ce se apropiau, Ned auzea sunetele petrecerii: urări strigate, râsete şi o orchestră de ţară – o tobă gravă, o scripcă sprinţară şi fluieratul mlădios al cimpoiului străbătând atmosfera îngheţată. Zgomotul aducea cu el promisiunea unor focuri aprinse, a mâncărurilor calde şi a băuturilor reconfortante.

Ned îşi îndemnă calul la trap, nerăbdător să ajungă şi să termine odată cu nesiguranţa. Îl iubea Margery pe Bart Shiring? Avea să se mărite cu el?

Drumul ducea direct spre intrare. Pe zidurile castelului umblau ţanţoşe ciori, croncănind duşmănos înspre vizitatori. Podul mobil nu mai exista de mult, iar şanţul fusese umplut, dar în casa porţii încă mai erau gurile de tragere pentru arcaşi. Ned călări spre curtea zgomotoasă, plină de oaspeţi îmbrăcaţi strălucitor, cai şi căruţe, dar şi de servitorii contelui, care alergau încoace şi încolo. Ned îşi încredinţă poneiul unui grăjdar şi se alătură mulţimii care se îndrepta spre casă.

Nu o văzu pe Margery.

În partea îndepărtată a curţii, se ridica un conac modern de cărămidă, lipit de vechile clădiri ale castelului, capela pe o parte şi distileria pe cealaltă. Ned fusese aici o singură dată în cei patru ani de când era construită şi se minună din nou de lungile rânduri de ferestre mari şi de multitudinea de hornuri. Mai mare decât casele celor mai înstăriţi comercianţi din Kingsbridge, era cea mai mare locuinţă din ţinut, deşi probabil că existau case şi mai mari în Londra, pe care el nu o vizitase niciodată.

Contele Swithin îşi pierduse statutul în timpul regelui Henric al VIII-lea, pentru că se opusese rupturii regelui de papă; dar norocul contelui revenise cu cinci ani în urmă, odată cu urcarea pe tron a reginei Mary Tudor, o catolică devotată, astfel că acum era din nou favorizat, bogat şi puternic. Iar banchetul promitea să fie pe cinste.

Ned intră în casă şi se îndreptă spre sala mare, înaltă cât două etaje. Ferestrele ample făceau încăperea luminoasă chiar şi într-o zi noroasă de iarnă. Pe pereţii acoperiţi cu stejar vopsit erau atârnate tapiserii cu scene de vânătoare. În cele două şeminee uriaşe, aflate în capetele încăperii lungi, ardeau buşteni. În galeria care se întindea de-a lungul a trei dintre cei patru pereţi, orchestra pe care o auzise de afară cânta de zor. Sus, pe cel de-al patrulea perete, se afla un portret al tatălui contelui Swithin, ţinând în mână un sceptru ce simboliza puterea.

Unii dintre oaspeţi săltau viguros în dansuri ţărăneşti, în grupuri de câte opt, ţinându-se de mâini pentru a forma o horă rotitoare, apoi oprindu-se pentru a sări înainte şi înapoi. Alţii stăteau de vorbă în grupuri, ridicând vocile pentru a acoperi muzica şi bătaia dansatorilor. Ned luă o cupă de lemn cu cidru cald şi privi în jur prin sală.

Un grup stătea în picioare departe de dansatori: armatorul Philbert Cobley şi familia sa, toţi îmbrăcaţi în gri şi negru. Protestanţii din Kingsbridge formau un grup semisecret: cu toţii ştiau că se află acolo şi puteau bănui cine sunt, dar existenţa lor nu era recunoscută în mod deschis – ceva asemănător comunităţii ascunse pe jumătate de bărbaţi care iubeau bărbaţii, se gândi Ned. Protestanţii nu îşi recunoşteau credinţa, pentru că ar fi fost torturaţi până se deziceau, fiind arşi de vii dacă refuzau. Întrebaţi despre credinţa lor, se eschivau. Mergeau la slujbele catolice, aşa cum erau obligaţi de lege. Dar se foloseau de fiecare ocazie pentru a obiecta în privinţa cântecelor obscene, a sutanelor care lăsau pieptul dezvelit şi a preoţilor beţivi. Şi nu exista nicio lege împotriva hainelor terne.

Ned îi cunoştea aproape pe toţi cei prezenţi în încăpere. Oaspeţii mai tineri erau băieţii care-i fuseseră colegi la şcoala secundară din Kingsbridge şi fetele pe care le trăgea de cozi duminicile, după slujba de la biserică. Era familiarizat şi cu generaţia mai în vârstă de notabilităţi locale, care intrau şi ieşeau tot timpul din casa mamei lui.

Căutând-o pe Margery, ochii săi se opriră asupra unui străin:

un bărbat cu nasul mare, de vreo treizeci de ani, cu părul şaten, care începuse să-i cadă, cu barba tunsă îngrijit, într-o formă ascuţită, care era la modă pe atunci. Scund şi subţire, era îmbrăcat cu o haină de un roşu-închis, care era scumpă fără să fie ostentativă. Vorbea cu contele Swithin şi cu Sir Reginald Fitzgerald, iar pe Ned îl frapă atitudinea celor două celebrităţi locale. Cu siguranţă, bărbaţii nu-l plăceau pe distinsul vizitator – Reginald era înclinat spre spate, cu braţele încrucişate pe piept, iar Swithin stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri –, deşi îl ascultau cu atenţie.

Muzicienii îşi încheiară numărul cu o înfloritură şi, în liniştea relativă, Ned i se adresă fiului lui Philbert Cobley, Daniel, care era cu vreo doi ani mai mare decât el, un băiat gras, cu o faţă rotundă, palidă.

– Cine-i bărbatul acela? îl întrebă Ned, arătând către străinul în haină roşie.

– Sir William Cecil. Este administratorul averii prinţesei Elisabeta.

Elisabeta Tudor era sora vitregă, mai tânără, a reginei Mary.

– Am auzit de Cecil, spuse Ned. Nu a fost secretar de stat pentru o vreme?

– Ba da.

Pe atunci, Ned era prea tânăr pentru a urmări îndeaproape politica, dar îşi aminti că mama lui pomenea cu admiraţie numele lui Cecil. Bărbatul nu era suficient de catolic pentru gustul lui Mary Tudor şi, imediat ce devenise regină, aceasta îl concediase, astfel că acum deţinea slujba mai puţin importantă de a avea grijă de finanţele Elisabetei.

Dar ce căuta acolo?

Şi mama lui Ned ar fi vrut să ştie despre Cecil. Un vizitator aducea veşti, iar Alice era obsedată de noutăţi. Ea le spunea întotdeauna fiilor ei că informaţia putea reprezenta averea unui om – sau chiar să-l salveze de la ruină. În timp ce se uita în jur după Alice, Ned o observă pe Margery şi imediat uită de William Cecil.

Se înfioră la vederea fetei: părea cu cinci ani mai în vârstă, nu doar cu unul. Părul ei cârlionţat, şaten-închis, era prins într-o coafură elaborată şi acoperit de o pălărie bărbătească cu o pană semeaţă. Un mic guler alb, care-i înconjura gâtul, părea să-i lumineze faţa. Era micuţă, dar nu subţire, iar corsajul ţeapăn, la modă, al rochiei de catifea, nu prea îi ascundea postura rotundă,

apetisantă. Ca întotdeauna, faţa ei era extrem de expresivă. Zâmbi, ridică din sprâncene, înclină din cap şi mimă surpriza, apoi, pe rând, nedumerire, dispreţ şi încântare. El se surprinse holbându-se la ea, aşa cum făcea în trecut. Preţ de câteva momente, i se păru că nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Ieşind din transă, se înghesui în mulţime, avansând în direcţia ei.

Ea îl văzu venind. Faţa i se lumină de plăcere şi asta îl încântă; apoi expresia i se schimbă, mai iute decât vremea într-o zi de primăvară, devenind posomorâtă şi îngrijorată. Pe măsură ce Ned se apropia, ochii ei se măreau de frică, părând să-i spună să plece; dar el ignoră acest lucru. Trebuia să vorbească cu ea.

Deschise gura, dar ea vorbi prima.

– Urmăreşte-mă când se joacă Hunt the Hart[1], îi spuse ea cu voce joasă. Nu spune nimic acum.

Hunt the Hart era un joc care presupunea ca tinerii să se ascundă şi să se caute unii pe alţii, jucat la serbări. Ned fu încurajat de invitaţia ei, dar nu putea să plece înainte să obţină măcar câteva răspunsuri.

– Eşti îndrăgostită de Bart Shiring? o întrebă el.

– Nu! Acum pleacă… putem vorbi mai târziu.

Ned era încântat, dar nu terminase.

– Te vei mărita cu el? o întrebă el.

– Nu atâta vreme cât am suficient suflu încât să-i spun „du-te dracului”.

Ned zâmbi.

– Foarte bine. Acum pot să am răbdare.

Apoi se îndepărtă fericit.

(iv)

Rollo observă alarmat interacţiunea dintre sora lui şi Ned Willard. E drept că nu durase mult, dar era evident că fusese intensă. Rollo se îngrijoră. Cu o zi înainte, ascultase la uşa bibliotecii când Margery fusese bătută de tatăl ei şi era de acord cu mama lor că acest tip de pedeapsă o făcea pe sora lui să fie şi mai încăpăţânată.

---

[1] Joc medieval, inspirat din vânătorile regilor, care considerau căpriorul (masculul căprioarei roşii, *Capreolus Capreolus)* ca fiind regele animalelor sălbatice. Un căprior era demn să fie vânat dacă pe coarnele lui se regăseau zece puncte, un aşa-zis *ten of harts* (n.tr.).

Nu dorea ca sora lui să se mărite cu Ned. Rollo îl displăcuse întotdeauna pe Ned, dar asta chiar era ultima dintre probleme. Mai important era că familia Willard părea tolerantă faţă de protestanţi. Edmund Willard fusese destul de mulţumit când regele Henric se întorsese împotriva bisericii catolice. E adevărat că nu fusese prea tulburat când regina Mary întorsese procesul – dar şi asta îl ofensa pe Rollo. Nu putea suporta oamenii care nu luau religia în serios. Autoritatea Bisericii ar fi trebuit să însemne totul pentru ei.

Aproape la fel de important, căsătoria cu Ned Willard nu ar fi adus nimic în plus prestigiului familiei Fitzgerald: n-ar fi însemnat nimic mai mult decât o alianţă între două familii prospere de comercianţi. În schimb, căsătoria lui Margery cu Bart Shiring i-ar fi dus în rândurile nobilimii. Pentru Rollo, prestigiul familiei Fitzgerald conta mai mult decât orice altceva, în afară de voinţa Domnului.

Dansul se termină şi personalul contelui aduse plăci şi estacade pentru a forma o masă de ceai în formă de T, cu bara la un capăt şi cu coada T-ului întinzându-se pe toată lungimea sălii; apoi începură să aşeze masa. Îşi îndeplineau treaba cu o oarecare indiferenţă, se gândi Rollo, azvârlind la întâmplare, pe faţa de masă albă, cănile de ceramică şi bucăţile de pâine. Asta, poate, din cauză că nu exista o femeie care să supravegheze treburile casnice: contesa murise în urmă cu doi ani, iar Swithin nu se recăsătorise.

Un servitor i se adresă lui Rollo:

– Tatăl dumneavoastră vă cheamă, stăpâne Fitzgerald! Se află în biroul contelui.

Bărbatul îl conduse pe Rollo într-o cameră laterală, cu o masă de scris şi un raft de registre, evident locul din care contele Swithin îşi conducea afacerile.

Swithin era aşezat pe un scaun uriaş, care părea aproape un tron. Era înalt şi chipeş, la fel ca Bart, deşi nenumăraţii ani de mâncat bine şi de băut peste măsură îi cam îngroşaseră talia şi îi înroşiseră nasul. Cu patru ani în urmă, îşi pierduse cea mai mare parte a degetelor de la mâna stângă, în bătălia din pădurea Hartley. Nu făcea nicio încercare să-şi ascundă deficienţa – de fapt, părea să fie mândru de rana lui.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, stătea alături de Swithin, cu faţa pistruiată aplecată, un leopard lângă un urs.

Se afla acolo şi Bart Shiring şi, spre consternarea lui Rollo, şi

Alice, şi Ned Willard.

William Cecil se afla pe un taburet jos, în faţa celor şase persoane prezente, dar, în ciuda simbolismului scaunului, lui Rollo i se părea că Cecil era conducătorul acelei întâlniri.

Reginald îi spuse lui Cecil:

– Sper că nu te deranjează că ni s-a alăturat şi fiul meu. A fost la universitatea Oxford şi a studiat legea la Inns of Court în Londra.

– Sunt bucuros să am alături şi tânăra generaţie, spuse Cecil cu amabilitate. Eu îl iau pe fiul meu la întâlniri, deşi are numai şaisprezece ani – cu cât încep mai devreme, cu atât mai repede învaţă.

Studiindu-l pe Cecil, Rollo observă că avea trei negi pe obrazul drept, iar barba lui maronie începuse să încărunţească. Fusese un curtean puternic în timpul domniei lui Edward al VI-lea, pe când avea douăzeci de ani, şi, deşi nu împlinise încă patruzeci, avea un aer de înţelepciune şi o siguranţă de sine pe care le puteai atribui unui om mult mai în vârstă.

Contele Swithin schimbă nerăbdător subiectul.

– Am sute de oaspeţi în sală, Sir William, zise el. Mai bine spune-mi ce ai de spus şi este atât de important încât să mă îndepărteze de la propria mea petrecere.

– Imediat, lordul meu, spuse Cecil. Regina nu este însărcinată.

Rollo scăpă un mormăit de surpriză şi de mâhnire.

Regina Mary şi regele Filip erau disperaţi să aibă moştenitori pentru cele două coroane ale lor, Anglia şi Spania, dar nu petreceau prea mult timp împreună, fiind ocupaţi să-şi conducă regatele, separate de atâta distanţă. Aşa că, în ambele ţări, fusese mare bucurie când regina Mary anunţase că aşteaptă un copil, care avea să se nască anul următor, în martie. Evident, ceva mersese prost.

Tatăl lui Rollo, Sir Reginald, spuse cu tristeţe:

– Asta s-a mai întâmplat şi altădată.

Cecil clătină din cap.

– Este a doua sarcină falsă a ei.

Swithin părea zăpăcit.

– Falsă? spuse el. Ce vrei să spui?

– Nu a pierdut sarcina, spuse Cecil cu solemnitate.

Reginald explică:

– Îşi doreşte atât de tare un copil, încât se convinge singură că este însărcinată, când de fapt nu este.

– Înţeleg, spuse Swithin. Prostie femeiască.

Alice Willard fornăi dezaprobator, dar Swithin nu observă.

– Trebuie să luăm în considerare probabilitatea, destul de mare, ca regina noastră să nu dea naştere niciodată unui moştenitor, spuse Cecil.

Mintea lui Rollo era răvăşită de consecinţele acestui fapt. Mult aşteptatul copil al reginei Mary, o catolică ferventă, şi al devotatului rege al Spaniei ar fi fost crescut, cu stricteţe, în spiritul religiei catolice şi ar fi fost de încredere pentru familii ca Fitzgerald. Dar dacă Mary ar fi murit fără să lase un moştenitor, orice devenea posibil.

Cecil se gândise la asta de mult, presupuse Rollo.

– Tranziţia către un monarh nou este o perioadă periculoasă pentru orice ţară, spuse Cecil.

Rollo fu nevoit să-şi reprime un sentiment de panică. Anglia s-ar fi putut întoarce la protestantism – şi tot ce realizase familia Fitzgerald în ultimii cinci ani ar fi putut să dispară.

– Vreau să plănuiesc o succesiune lină, fără vărsare de sânge, spuse Cecil într-o notă rezonabilă. Am venit aici să vorbesc cu voi, trei lideri locali puternici – contele ţinutului, primarul din Kingsbridge şi cel mai important comerciant al oraşului –, şi să vă cer să mă ajutaţi.

Părea un servitor umil care-şi făcea planuri cu mare atenţie, dar Rollo putea observa deja că era un revoluţionar periculos.

– Şi cum propui să te ajutăm? întrebă Swithin.

– Acordându-i sprijinul vostru stăpânei mele, Elisabeta.

Swithin spuse provocator:

– Tu presupui că Elisabeta este moştenitoarea tronului?

– Henric al VIII-lea a lăsat trei copii, spuse Cecil pedant, de parcă n-ar fi fost o informaţie deja ştiută. Fiul său, Edward al VI-lea, regele-copil, a murit înainte să poată avea un moştenitor, aşa că fata cea mai în vârstă a lui Henric a devenit regină. Logica este imbatabilă. Dacă regina Mary moare fără să aibă copii, aşa cum s-a întâmplat şi cu regele Edward, următoarea moştenitoare a tronului pe linia de succesiune este cealaltă fată a lui Henric, Elisabeta Tudor.

Rollo decise că era momentul să vorbească. Nu putea lăsa acest nonsens periculos să treacă nesancţionat, iar el era singurul avocat din încăpere. Încercă să vorbească la fel de liniştit şi de raţional ca Cecil, dar, în ciuda efortului, putea auzi nota alarmistă din vocea sa.

– Elisabeta este nelegitimă! spuse el. Henric n-a fost niciodată căsătorit cu adevărat cu mama ei. Divorţul lui de soţia precedentă a fost contestat de către papă.

Swithin adăugă:

– Bastarzii nu pot moşteni proprietăţi sau titluri – oricine ştie asta.

Rollo tresări. Să o numeşti pe Elisabeta bastard era o impoliteţe care nu era necesară, mai ales în prezenţa consilierului ei. Lipsa de maniere era ceva obişnuit la Swithin, din păcate. Dar era imprudent, simţi Rollo, să intri într-un conflict cu autoritarul Cecil. Bărbatul putea fi într-o fază în care nu se mai bucura de favoruri, dar încă avea aerul liniştit al celor care deţin puterea.

Cecil trecu peste impoliteţe şi spuse:

– Divorţul a fost ratificat de Parlamentul Angliei, spuse el cu o insistenţă politicoasă.

– Aud că are înclinaţii protestante, spuse Swithin.

Ăsta era de fapt miezul problemei, se gândi Rollo.

Cecil zâmbi.

– Mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai arzătoare dorinţă a ei ar fi ca niciun englez să nu îşi mai piardă viaţa din cauza convingerilor sale religioase.

– Ăsta este un semn bun, spuse Ned Willard. Nimeni nu mai vrea să vadă alţi oameni arşi pe rug.

Era tipic pentru familia Willard, se gândi Rollo: orice pentru o viaţă liniştită.

Contele Swithin fu la fel de iritat de răspunsul evaziv.

– Catolic sau protestant? spuse el. Trebuie să fii ori una, ori alta.

– Dimpotrivă, spuse Cecil. Credinţa ei este toleranţa.

Swithin fu indignat.

– Toleranţă? spuse el dispreţuitor. Erezie? Blasfemie? Lipsă de Dumnezeu?

Furia lui Swithin era justificată, în opinia lui Rollo, dar nu ţinea loc de argument juridic. Biserica catolică avea propriile sale idei despre cine ar fi trebuit să fie următorul conducător al Angliei.

– În ochii lumii, adevăratul moştenitor al tronului este Mary, regina Scoţiei.

– Cu siguranţă, nu, îl contrazise Cecil, fiind clar că se aştepta la asta. Mary Stuart nu este mai mult decât nepoata regelui Henric al VIII-lea, în timp ce Elisabeta Tudor este fiica lui.

– Fiica lui nelegitimă.

Ned Willard vorbi din nou:

– Am văzut-o pe Mary Stuart când am fost la Paris. N-am vorbit cu ea, dar am fost într-una dintre camere când a trecut pe acolo. Este înaltă şi frumoasă.

Rollo spuse nerăbdător:

– Ce are asta de-a face cu discuţia?

Ned insistă:

– Are cincisprezece ani. Privi intens spre Rollo şi adăugă: Aceeaşi vârstă ca sora ta, Margery.

– Nu asta este ideea…

Ned ridică vocea pentru a acoperi întreruperea:

– Unii oameni cred că o fată de cincisprezece ani este prea tânără ca să-şi poată alege singură soţul, cu atât mai mult să i se permită să conducă singură o ţară.

Rollo trase adânc aer în piept, iar tatăl lui mormăi indignat. Cecil se agită, realizând, fără îndoială, că declaraţia lui Ned avea o semnificaţie specială, ascunsă unui om din afară.

Ned adăugă:

– Mi s-a spus că Mary vorbeşte bine franceza şi scoţiana şi că abia ştie ceva engleză.

– Astfel de considerente nu au valoare legală, spuse Rollo.

Ned insistă:

– Există ceva chiar şi mai rău. Mary este logodită cu prinţul Francisc, moştenitorul tronului Franţei. Poporului englez nu-i place căsătoria actualei regine cu regele Spaniei şi vor fi şi mai ostili faţă de o regină care se mărită cu regele Franţei.

– Astfel de decizii nu sunt luate de poporul englez, spuse Rollo.

– În orice caz, unde există îndoială, ar putea să fie şi luptă, iar poporul ar putea să pună mâna pe scuturi şi pe topoare şi să-şi facă opiniile cunoscute.

Cecil interveni:

– Şi asta este exact ceea ce încerc să previn.

Era, de fapt, o ameninţare, observă Rollo furios; dar înainte de a putea spune ceva, Swithin vorbi din nou:

– Cum este, ca persoană, fata asta, Elisabeta? N-am întâlnit-o niciodată.

Rollo se agită iritat de această diversiune la chestiunea legitimităţii, dar Cecil răspunse binevoitor:

– Este cea mai educată persoană pe care am întâlnit-o, spuse

el. Poate să converseze în latină la fel de uşor ca în engleză, spaniolă sau italiană şi scrie în greacă. Nu este, totuşi, o mare frumuseţe, dar are un fel de a încânta oamenii, care ajung să o considere minunată. A moştenit tăria de caracter a tatălui ei, regele Henric. Va avea o domnie hotărâtă.

Era evident că Cecil era îndrăgostit de ea, se gândi Rollo; dar ăsta nu era cel mai rău lucru dintre toate. Opozanţii Elisabetei trebuiau să se bazeze pe argumente legale, pentru că nu prea existau alte elemente de care să poţi ţine seama. Părea că Elisabeta era suficient de în vârstă, suficient de înţeleaptă şi suficient de hotărâtă ca să domnească în Anglia. O fi fost ea protestantă, dar era suficient de deşteaptă încât să mascheze asta, iar ei nu aveau nicio dovadă.

Posibilitatea de a avea o regină protestantă îl oripila pe Rollo. Cu siguranţă că avea să defavorizeze familiile catolice. Familia Fitzgerald ar fi putut să nu-şi recapete niciodată norocul.

Swithin spuse:

– Acum, dacă ar vrea să se mărite cu un bărbat catolic puternic, care să o ţină sub control, ar putea fi mai mult decât acceptabilă.

Chicoti lasciv, făcându-l pe Rollo să-şi suprime un fior. Cu siguranţă, Swithin era încântat de ideea de a ţine o prinţesă sub control.

– Am să ţin minte asta, spuse Cecil sec.

Un clopot sună pentru a-i anunţa pe oaspeţi să-şi ocupe locurile la masă, iar el se ridică.

– Tot ceea ce vă cer este să nu vă grăbiţi să judecaţi. Acordaţi-i o şansă prinţesei Elisabeta.

Reginald şi Rollo rămaseră în urmă când ceilalţi părăsiră camera. Apoi, Reginald spuse:

– Cred că l-am lămurit corect.

Rollo scutură capul. Erau momente când şi-ar fi dorit ca mintea tatălui său să fie ceva mai profundă.

– Cecil ştia, înainte de a veni aici, că cetăţenii catolici loiali – ca tine şi ca Swithin – nu-i vor oferi sprijin Elisabetei.

– Bănuiesc că ştia, spuse Reginald. El n-are nicio valoare dacă nu e bine informat.

– Şi este, evident, un bărbat inteligent.

– Atunci, de ce a venit aici?

– M-am întrebat asta, spuse Rollo. Cred că a venit ca să evalueze puterea inamicilor săi.

– Oh, spuse tatăl său. Nu m-am gândit la asta.
– Hai să mergem la cină, spuse Rollo.

(v)

Ned fu nerăbdător pe toată durata banchetului. Abia aştepta să se termine masa, pentru a putea începe jocul Hunt the Hart. Dar în timp ce se strângea desertul, mama sa îi prinse privirea şi-l chemă la ea.

Ned observă că era adâncită într-o conversaţie cu Sir William Cecil. Alice Willard era o femeie puternică, bondoacă, purtând o rochie scumpă de la Kingsbridge Scarlet, brodată cu fir de aur, şi un medalion cu Fecioara Maria atârnat la gât, pentru a înlătura acuzaţiile de protestantism. Ned era tentat să pretindă că nu văzuse chemarea ei. Jocul avea să se desfăşoare în timp ce mesele erau strânse, iar actorii se pregăteau să înceapă piesa. Ned nu ştia la ce se gândea Margery, dar, orice ar fi fost, nu dorea să rateze. Dar mama lui era la fel de strictă pe cât era de iubitoare şi nu ar fi tolerat nesupunerea, aşa că decise să i se alăture.

– Sir William doreşte să te întrebe câteva lucruri, spuse Alice.
– Sunt onorat, răspunse Ned politicos.
– Vreau să-mi spui câte ceva despre Calais, începu Cecil. Înţeleg că tocmai te-ai întors de acolo.
– Am plecat cu o săptămână înainte de Crăciun şi am ajuns ieri.
– Nu cred că trebuie să vă spun, ţie şi mamei tale, cât de vital este oraşul pentru comerţul Angliei. De asemenea, este şi o chestiune de mândrie naţională să stăpânim încă o parte din Franţa.

Ned încuviinţă din cap.
– Şi foarte supărător pentru francezi, desigur.
– Cum este moralul comunităţii engleze de acolo?
– Bun, spuse Ned, simţind că începe să se îngrijoreze.

Cecil nu-l interoga dintr-o simplă curiozitate: exista un motiv. Iar acum, că se gândea la asta, i se păru că mama lui era abătută.

– Când am plecat, continuă el, încă sărbătoreau victoria de la Saint-Quentin împotriva francezilor, din august. Făcând asta, simţeau că războiul dintre Anglia şi Franţa nu-i afectează.
– Prea încrezători, mormăi Cecil.

Ned se agită.

– Calais este înconjurat de forturi: Sangatte, Frethun, Nielles…

Cecil îl întrerupse:

– Şi dacă fortăreaţa ar cădea?

– Oraşul are trei sute şapte tunuri.

– Eşti foarte atent la detalii. Dar poate populaţia să reziste unui asediu?

– Au mâncare pentru trei luni.

Ned se asigurase de acest lucru înainte de a pleca, pentru că ştia că mama lui o să dorească un raport detaliat. Se întoarse apoi spre Alice.

– Ce se-ntâmplă, mamă?

– Francezii au ocupat Sangatte la întâi ianuarie, spuse Alice.

Ned fu şocat.

– Cum s-a putut întâmpla asta?

– Armata franceză s-a adunat în secret în oraşele din vecinătate, îi răspunse Cecil. Atacul a luat prin surprindere garnizoana din Calais.

– Cine conduce forţele franceze?

– François, duce de Guise.

– Scarface[2]?! exclamă Ned. Este o adevărată legendă.

Ducele era cel mai mare general al Franţei.

– De acum, oraşul ar trebui să fie sub asediu.

– Dar n-a căzut!

– Din câte ştim până acum. Dar ultimele mele informaţii sunt vechi de cinci zile.

Ned se întoarse din nou spre Alice.

– Niciun semn de la unchiul Dick?

Alice clătină din cap.

– Nu poate să trimită un mesaj dintr-un oraş asediat.

Ned se gândi la rudele lui de acolo: mătuşa Blanche, o bucătăreasă mult mai bună decât Janet Fife, deşi Ned nu i-ar fi spus niciodată asta lui Janet; vărul Albin, care era de vârsta lui şi care-l învăţase cuvintele franţuzeşti pentru părţile intime ale corpului, precum şi alte lucruri care nu puteau fi redate; şi iubitoarea Therese. Aveau să supravieţuiască?

Alice spuse liniştită:

– Aproape tot ce avem este în Calais.

Ned se agită. Cum era posibil?

---

[2] Cicatrice (în lb. engleză în original, n.tr.).

– Nu avem nicio încărcătură care se îndreaptă spre Sevilia? întrebă el.

Portul spaniol Sevilia era armurăria regelui Filip, având o poftă neostoită pentru metale. Un văr al tatălui lui Ned, Carlos Cruz, cumpăra pe cât de mult metal putea trimite Alice, transformându-l pe tot în tunuri şi în ghiulele de tun pentru nesfârşitele războaie ale Spaniei. Fratele lui Ned, Barney, se afla în Sevilia; locuia şi lucra cu Carlos, învăţând o altă latură a afacerilor familiei, aşa cum făcuse Ned la Calais. Dar călătoria pe mare era lungă şi periculoasă, iar vasele erau trimise acolo unde se afla cel mai apropiat depozit plin, respectiv la Calais.

Alice răspunse la întrebarea lui Ned:

– Nu. Pentru moment nu avem niciun vas care să navigheze spre sau dinspre Sevilia.

– Deci, dacă pierdem Calais…

– Pierdem aproape totul.

Ned credea că înţelesese afacerea, dar nu realizase că totul se putea ruina atât de uşor. Se simţea ca şi cum un cal de încredere se împiedica şi se prăbuşea sub el, făcându-l să-şi piardă echilibrul în şa. Era un avertisment subit despre cât de imprevizibilă putea fi viaţa.

Apoi sună un clopot care vestea începutul jocului. Cecil zâmbi şi spuse:

– Îţi mulţumesc pentru informaţii, Ned. Este neobişnuit ca un tânăr să fie atât de exact.

Ned se simţi flatat.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Ruth, sora lui Dan Cobley, o fată drăguţă, cu părul galben-auriu, trecu pe lângă el şi spuse:

– Hai, Ned, este timpul pentru Hunt the Hart.

– Vin, spuse el, dar nu reuşi să se mişte.

Se simţea sfâşiat. Era disperat să stea de vorbă cu Margery, dar după veştile pe care le aflase, nu prea mai avea chef de joc.

– Presupun că nu putem face nimic, îi spuse el mamei sale.

– Doar să aşteptăm mai multe informaţii – şi ar putea să treacă mult timp până să vină.

Urmă o pauză mohorâtă, apoi Cecil spuse:

– Că tot vorbim, caut un asistent care să mă ajute în munca pe care o fac pentru Lady Elisabeta, un tânăr care să locuiască la palatul Hatfield – ca restul personalului – şi care să acţioneze în numele meu atunci când trebuie să plec la Londra sau altundeva.

Ştiu că destinul tău este să lucrezi cu mama ta la afacerea familiei, Ned, dar dacă se întâmplă să cunoşti vreun tânăr care să-ţi semene, inteligent şi de încredere, cu privirea ageră în privinţa detaliilor… anunţă-mă.

Ned încuviinţă din cap.

– Desigur.

Presupunea că Cecil, de fapt, îi oferea lui însuşi slujba aceea.

Cecil continuă:

– Ar trebui, de asemenea, să împărtăşească atitudinea tolerantă a Elisabetei faţă de religie.

Regina Mary Tudor arsese pe rug sute de protestanţi.

Cu siguranţă Ned simţea astfel, după cum Cecil trebuie să fi înţeles încă din timpul discuţiei din biblioteca contelui, referitoare la succesiunea la tron. Milioane de englezi erau de acord: fie catolici, fie protestanţi. Se săturaseră de măcel.

– Elisabeta mi-a spus de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai arzătoare dorinţă a ei ar fi ca niciun englez să nu îşi mai piardă viaţa din cauza convingerilor sale religioase, continuă Cecil. Cred că acesta este un ideal care merită credinţa unui om.

Alice privi uşor indignată.

– După cum spuneai, Sir William, fiii mei trebuie să lucreze în afacerea familiei. Du-te, Ned!

Ned se întoarse, căutând-o pe Margery.

(vi)

Contele Swithin angajase o companie ambulantă de actori, iar aceştia construiau acum o platformă înălţată de-a lungul unuia dintre pereţii sălii mari, sub tabloul crucificării. În timp ce Margery îi privea, Lady Brecknock se aşeză lângă ea, făcând acelaşi lucru. O femeie atrăgătoare, de aproape patruzeci de ani, cu un zâmbet cald, Susannah Brecknock era o verişoară a contelui Swithin şi un vizitator frecvent la Kingsbridge, unde avea o casă. Margery o mai întâlnise şi înainte şi o găsea amabilă şi nu foarte înfumurată.

Scena fu construită din planşe aşezate pe butoaie.

– Pare cam instabilă, spuse Margery.

– La asta mă gândeam şi eu, răspunse Susannah.

– Ai idee ce urmează să joace?

– *Viaţa Mariei Magdalena.*

– Oh!

Maria Magdalena era sfântul patron al prostituatelor. Preoţii corectau mereu asta, precizând: prostituate în căinţă; dar asta nu o făcea un sfânt mai puţin interesant.

– Dar cum pot să o facă? Toţi actorii sunt bărbaţi.

– N-ai mai văzut până acum o piesă de teatru?

– Nu de genul ăsta, cu scenă şi actori profesionişti. Am văzut doar procesiuni şi personificări.

– Personajele feminine sunt întotdeauna jucate de bărbaţi. Nu li se permite femeilor să joace.

– De ce nu? întrebă Margery.

– Oh, presupun că din cauză că suntem fiinţe inferioare, slabe din punct de vedere fizic şi incapabile din punct de vedere intelectual, zise Susannah pe un ton sarcastic.

Margery o plăcu foarte mult pentru modul sincer în care vorbea. Cei mai mulţi adulţi răspundeau la întrebările stânjenitoare cu platitudini obositoare, dar pe Susannah puteai s-o crezi că spune adevărul gol-goluţ. Încurajată, Margery lăsă să-i scape ceea ce o frământa:

– Pe tine te-au obligat să te măriţi cu lordul Brecknock?

Susannah ridică din sprâncene şi Margery înţelese imediat că mersese prea departe. Spuse repede:

– Îmi pare foarte rău, nu am niciun drept să te întreb asta. Te rog să mă ierţi.

O podidiră lacrimile.

Susannah ridică din umeri şi spuse:

– Cu siguranţă că nu ai dreptul să-mi pui o astfel de întrebare, dar n-am uitat cum e să ai cincisprezece ani. Coborî vocea şi adăugă: Cu cine vor să te mărite?

– Bart Shiring.

– Oh, Doamne, biata de tine! spuse ea, chiar dacă Bart era vărul ei de-al doilea.

Simpatia ei o făcu pe Margery să se compătimească şi mai mult. Susannah se gândi o clipă, apoi spuse:

– Nu e niciun secret că mariajul meu a fost aranjat, dar nimeni nu m-a forţat. L-am cunoscut şi l-am plăcut.

– Îl iubeşti?

Femeia ezită din nou şi Margery înţelese că era împărţită între discreţie şi compasiune.

– N-ar trebui să-ţi răspund la asta.

– Nu, desigur! Te rog să mă scuzi din nou!

– Dar pot să văd că eşti tulburată, aşa că voi avea încredere în

tine, dacă promiţi că nu vei repeta niciodată ce-ţi voi spune.

– Promit.

– Brecknock şi cu mine suntem prieteni, spuse ea. El este drăguţ cu mine, iar eu fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l mulţumesc. Şi avem patru copii minunaţi. Sunt fericită. Făcu o pauză şi Margery înţelese că urma răspunsul la întrebarea ei. Apoi, Susannah spuse: Dar ştiu că există şi un alt fel de fericire, extazul nebun de a adora pe cineva şi de a fi adorată, la rândul tău.

– Da!

Margery fu extrem de bucuroasă că Susannah înţelesese.

– Această bucurie specială nu ne este dată tuturor, adăugă ea.

– Dar ar trebui să fie!

Margery nu putea suporta gândul că unei persoane i-ar putea fi interzisă dragostea.

Pentru o clipă, Susannah păru descumpănită.

– Poate, spuse ea liniştită. Poate.

Privind peste umărul lui Susannah, Margery îl văzu pe Ned apropiindu-se, în jiletca sa verde, din Franţa. Susannah îi urmări privirea şi o întrebă imediat:

– Ned Willard este bărbatul pe care-l doreşti?

– Da!

– Bună alegere. Este drăguţ.

– Este minunat!

Susannah zâmbi şi o urmă de tristeţe i se zări pe chip.

– Sper să reuşeşti.

Ned se înclină către ea, iar femeia îl salută plecându-şi capul, apoi se îndepărtă.

Actorii atârnau o cortină într-un colţ al camerei.

– La ce crezi că foloseşte cortina? îl întrebă Margery pe Ned.

– Îşi vor pune costumele în spatele cortinei, cel puţin aşa cred. Îşi coborî vocea şi adăugă: Când putem să vorbim? Nu mai pot aştepta foarte mult.

– Jocul trebuie să înceapă. Doar urmăreşte-mă.

Valetul chipeş al lui Philbert Cobley, Donal Gloster, fu ales să fie vânător. Avea părul ondulat, închis la culoare, şi o faţă senzuală. Dar nu o atrăgea deloc pe Margery – era prea slab –, însă multe fete şi-ar fi dorit să fie găsite de el, era sigură de asta.

New Castle era un loc perfect pentru acest joc, având mai multe ascunzători secrete decât o vizuină de iepure. Zonele în

care casa cea nouă se îmbina cu vechile construcţii erau deosebit de bogate în dulapuri vechi, scări neaşteptate, nişe şi camere cu forme neregulate. Părea un joc pentru copii, iar Margery se întreba, pe când era mai mică, de ce tinerii de nouăsprezece ani erau atât de nerăbdători să joace. Acum înţelegea că jocul era ocazia pentru ca ei să se sărute şi să se ţină în braţe.

Donal închise ochii şi începu să spună „Tatăl nostru” în latină, iar tinerii se împrăştiară pentru a se ascunde.

Margery ştia deja unde să meargă, pentru că studiase mai devreme locurile care se pretau, ca să-şi asigure un loc ferit unde să poată vorbi cu Ned. Părăsi sala şi alergă de-a lungul unui coridor spre camerele vechiului castel, fiind sigură că Ned o urmează. La capătul unui coridor, trecu printr-o uşă.

Privind înapoi, îl văzu pe Ned – şi, din păcate, pe mulţi alţii care veneau în direcţia aceea. Era un inconvenient: îl dorea pe Ned numai pentru ea.

Trecu printr-o mică magazie şi alergă în sus pe o scară răsucită cu trepte de piatră, apoi sări rapid jos. Îi putea auzi pe ceilalţi în spatele ei, dar acum se afla în afara razei lor vizuale. Se întoarse spre un pasaj despre care ştia că este o fundătură. Era luminat de o singură lumânare, aşezată într-un suport de perete. La jumătatea distanţei se afla un şemineu uriaş: brutăria medievală, scoasă din uz de multă vreme, cu hornul demolat în timpul construcţiei noii case. Alături, ascuns de un contrafort de piatră, se afla uşa spre uriaşul cuptor, practic invizibilă în semiîntuneric. Margery se strecură în cuptor, trăgându-şi rochia după ea. Era surprinzător de curat, observase asta de când cercetase locul. Închise uşa aproape complet şi se uită prin crăpătură.

Ned veni alergând prin pasaj, urmat îndeaproape de Bart, apoi de frumoasa Ruth Cobley, care, probabil, era cu ochii pe Bart. Margery mârâi frustrată. Cum putea să-l separe pe Ned de ceilalţi?

Ei trecură de cuptor fără să vadă uşa. Un moment mai târziu, ajungând în fundătură, se întoarseră în ordine inversă: Ruth, Bart, apoi Ned.

Margery înţelese că avea o şansă. Bart şi Ruth dispărură din raza ei vizuală şi Margery strigă:

– Ned!

El se opri şi privi în jur contrariat.

Ea deschise uşa cuptorului şi şopti:

– Aici, înăuntru!

El nu avu nevoie să i se spună de două ori. Se strecură înăuntru, pe lângă ea, iar fata închise uşa.

Era întuneric beznă, dar ei se aşezară genunchi lângă genunchi şi obraz lângă obraz, iar ea îi simţi trupul. El o sărută, iar ea îi răspunse înfometată. Orice s-ar fi întâmplat, el încă o iubea şi, pentru moment, era tot ce o interesa. Îi fusese teamă că el o va uita la Calais. Se gândise că va întâlni franţuzoaice tinere, care erau mai sofisticate şi mai incitante decât micuţa Marge Fitzgerald din Kingsbridge. Dar el n-o făcuse – ea îşi dădea seama de asta din felul în care o îmbrăţişa, o săruta şi o mângâia. Foarte încântată, îi prinse capul în mâini şi-şi deschise gura pentru limba lui, arcuindu-şi corpul lângă al lui.

El se rostogoli peste ea. În acel moment, ea i-ar fi dăruit trupul cu bucurie şi i-ar fi oferit virginitatea ei – dar ceva se întâmplă. Se auzi o lovitură, ca şi cum piciorul lui ar fi atins ceva, apoi un zgomot care semăna cu un panou de lemn căzând la pământ; imediat, ea reuşi să vadă zidurile cuptorului din jurul lor.

Şi ea, şi Ned fură suficient de şocaţi încât să se oprească din ce făceau şi să privească în jur: observară imediat că fundul cuptorului se prăbuşise. Fiind lipit de un alt loc care era uşor luminat, Margery realiză tremurând că acolo s-ar fi putut afla oameni care să vadă ce făceau ea şi Ned. Se ridică imediat şi se uită prin gaură.

Din fericire, nu era nimeni. Văzu un zid cu o gură de tragere pentru arcaşi, prin care pătrundeau ultimele raze de lumină ale zilei târzii. Un mic spaţiu din spatele vechiului cuptor fusese pur şi simplu închis de construcţia casei noi. Nu ducea nicăieri: singura cale de acces era prin cuptor. Pe podea se afla un panou de lemn, care trebuie să fi închis gaura până când Ned îl lovise cu piciorul, în precipitarea sa. Margery auzi voci, dar acestea veneau din curtea de afară. Respiră uşurată: nu fuseseră văzuţi.

Se strecură prin gaură şi se ridică în micul spaţiu. Ned o urmă. Priviră împreună în jur minunându-se, iar Ned spuse:

– Am putea sta aici pentru totdeauna.

Asta o aduse pe Margery înapoi la realitate; realiză cât de aproape fusese să comită un păcat de moarte. Dorinţa aproape o copleşise, anulând tot ce ştia despre bine şi rău. Scăpase doar dintr-un noroc.

Intenţia ei fusese să-l aducă pe Ned acolo şi să-i vorbească,

nu să-l sărute.

– Ned, spuse ea, ei vor să mă oblige să mă mărit cu Bart. Ce-o să ne facem?

– Nu ştiu, zise Ned.

(vii)

Rollo văzu că Swithin deja se îmbătase. Contele era prăvălit într-un scaun imens, dincolo de scenă, cu o cupă în mână. O servitoare tânără îi umplea paharul şi, în timp ce ea făcea asta, el o apucă de piept cu mâna ciuntită. Ea ţipă cu oroare şi se trase în spate, vărsând vinul, iar Swithin râse.

Un actor urcă pe scenă şi începu un prolog, explicând că, pentru a spune o poveste despre căinţă, este necesar să demonstrezi, mai întâi, păcatul şi scuzându-se anticipat pentru cazul în care asta ar fi ofensat pe cineva.

Rollo o văzu pe sora sa, Margery, furişându-se în cameră împreună cu Ned Willard şi se agită cu un aer dezaprobator. Rollo înţelese că se folosiseră de jocul Hunt the Hart ca să iasă împreună şi, fără îndoială, se dedaseră la tot felul de neruşinări.

Rollo nu o înţelegea pe sora lui. Deşi lua religia foarte în serios, fusese întotdeauna o fire neascultătoare. Cum putea fi posibil un astfel de lucru? Pentru Rollo, esenţa religiei era supunerea în faţa autorităţii. Asta era problema cu protestanţii: ei credeau că au dreptul să ia propriile hotărâri. Dar Margery era o catolică devotată.

Pe scenă apăru personajul numit Infidelitate, identificat printr-o pungă pentru scrot[3] de dimensiuni uriaşe. El clipi şi începu să vorbească din spatele mâinii, privind de la stânga la dreapta de parcă s-ar fi asigurat că nu-l aud alte personaje. Audienţa râse, recunoscând o versiune exagerată a unui personaj pe care-l cunoşteau cu toţii.

Rollo fusese iritat de discuţia cu Sir William Cecil, dar acum se gândea că poate exagerase. Prinţesa Elisabeta era probabil protestantă, dar era prea devreme ca să se îngrijoreze pentru asta: totuşi, regina Mary Tudor avea doar patruzeci şi unu de ani şi o sănătate foarte bună, dincolo de sarcinile ei fantomatice; putea să mai domnească încă mulţi ani.

Maria Magdalena apăru pe scenă: în mod clar era sfânta

---

[3] Sac pentru scrot – obiect de îmbrăcăminte specific medieval, echivalentul lenjeriei moderne, care se purta peste pantaloni (n.tr.).

înainte de căinţă. Îşi făcu apariţia într-o rochie roşie, jucându-se cu colierul, clipind din gene către Infidelitate. Buzele îi erau înroşite cu un fel de vopsea.

Rollo fu surprins, pentru că nu văzuse nicio femeie printre actori. Mai mult, deşi nu mai văzuse nicio piesă de teatru, era destul de sigur că femeile nu aveau voie să joace. Trupa părea să fie compusă din patru bărbaţi şi un băiat de vreo treisprezece ani. Rollo se agită contrariat către Maria Magdalena; apoi înţelese că avea cam aceleaşi dimensiuni şi constituţie precum băiatul mai tânăr.

Adevărul începu să fie înţeles şi de audienţă şi în jur se auziră murmure de admiraţie şi de surpriză. Însă Rollo auzi şi câteva proteste, exprimate încet, dar clar, iar când privi în sală, observă că veneau din colţul în care stăteau Philbert Cobley şi familia sa. Catolicii erau relaxaţi în privinţa pieselor de teatru, mai ales dacă aveau un mesaj religios, dar unii dintre ultraprotestanţi le dezaprobau. Un băiat îmbrăcat în femeie era exact ceea ce le trebuia ca să se simtă indignaţi, în special când personajul feminin juca atât de povocator. Aveau toţi feţele împietrite – cu o singură excepţie, observă Rollo: tânărul şi isteţul valet al lui Philbert, Donal Gloster, care râdea din toată inima, precum ceilalţi. Rollo şi toţi tinerii din sat ştiau că Donal era îndrăgostit de frumoasa fiică a lui Philbert, Ruth. Rollo bănuia că Donal era protestant doar pentru a o câştiga pe Ruth.

Pe scenă, Infidelitatea o cuprinse în braţe pe Maria şi o sărută lung şi lasciv. Scena stârni hohote de râs, mugete şi chiuituri, în special din partea tinerilor, care realizară, acum, că Maria era un băiat.

Dar Philbert Cobley nu înţelese gluma. Era un bărbat ca un taur, scund şi lat, cu părul lins şi cu barba soioasă. Acum era roşu la faţă, agitându-şi pumnul şi strigând ceva ce nu putea fi auzit. La început, nimeni nu-i acordă atenţie, dar când actorii terminară, în sfârşit, scena sărutului şi zgomotele se stinseră, oamenii începură să se uite spre sursa gălăgiei.

Rollo îl văzu pe contele Swithin sesizând brusc zăpăceala şi privind în jur furios. „Iată necazul”, se gândi Rollo.

Philbert se opri din strigat, le spuse ceva oamenilor de lângă el, apoi se îndreptă spre uşă. Familia sa îl urmă. Donal plecă şi el, dar Rollo observă că părea nespus de dezamăgit.

Swithin se ridică din scaun şi se îndreptă spre ei.

– Rămâi unde te afli! urlă el. Nu am acordat nimănui

permisiunea să plece.

Actorii se opriră şi se întoarseră să vadă ce se întâmpla în public – o răsturnare a rolurilor pe care Rollo o găsi ironică.

Philbert se opri, se întoarse şi ţipă spre Swithin:

– Nu vom mai rămâne nicio clipă în plus în acest loc al Sodomei!

Apoi îşi continuă drumul spre uşă.

– Tu, protestant orgolios! ţipă Swithin, alergând spre Philbert.

Fiul lui Swithin, Bart, ieşi în calea tatălui său, încercând să-l reţină cu o mână.

– Lasă-i să plece, tată! ţipă el. Nu merită.

Swithin îl mătură din cale cu un gest energic şi se năpusti asupra lui Philbert.

– Te omor, pentru Dumnezeu!

Îl apucă de gât, încercând să-l stranguleze. Philbert căzu în genunchi, iar Swithin se aplecă peste el, înteţind strânsoarea, în ciuda mâinii schilodite.

Toată lumea începu să ţipe dintr-odată. Câţiva bărbaţi şi femei trăgeau de mânecile lui Swithin, încercând să-l îndepărteze de Philbert, dar erau reţinuţi de frica de a răni un conte, chiar şi unul care comitea o crimă. Rollo rămase în spate, fără să-i pese dacă Philbert trăia sau murea.

Ned Willard fu primul care acţionă decisiv. Îl prinse pe Swithin cu braţul drept în jurul gâtului, punându-şi cotul sub bărbia contelui şi trăgându-l în sus şi în spate. Swithin nu avu de ales, fiind nevoit să păşească înapoi şi să elibereze gâtul lui Philbert.

Ned fusese întotdeauna astfel, îşi aminti Rollo. Fusese un luptător aprig încă de când era doar un băiat mărunţel la şcoală, fiind gata să sfideze băieţii mai în vârstă; iar Rollo fusese obligat să-i servească o lecţie sau două cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn. Apoi, Ned se maturizase, iar mâinile şi picioarele îi crescuseră; şi, deşi încă era mai scund decât majoritatea, băieţii mai mari învăţaseră să-i respecte pumnii.

Ned îl eliberă pe Swithin şi se îndepărtă, revenind în mulţime. Urlând de furie, Swithin se răsuci în jur, căutându-şi atacatorul, dar nu reuşi să descopere cine fusese. Ar fi putut să afle, până la urmă, presupuse Rollo, dar până atunci s-ar fi trezit din beţie.

Philbert se ridică în picioare, frecându-şi gâtul, şi se strecură spre uşă, neobservat de Swithin.

Bart apucă braţul tatălui său.

– Hai să mai bem o cupă cu vin şi să privim piesa, spuse el.

Într-o clipă trebuie să apară Senzualitatea.

Philbert şi suita sa ajunseseră la uşă.

Swithin se uită furios la Bart preţ de un lung moment. Părea să fi uitat pe cine ar fi trebuit să fie furios.

Familia Cobley părăsi încăperea, iar uşa masivă de stejar se trânti, închizându-se în urma lor.

Swithin urlă:

– Să meargă piesa!

Actorii îşi reluară interpretarea.

Capitolul 2

Pierre Aumande îşi câştiga existenţa uşurându-i pe parizieni de surplusul de bani, o sarcină care devenea mai uşoară în zile precum cea de astăzi, când sărbătoreau.

Întregul Paris se bucura. O armată franceză cucerise oraşul Calais, luându-l înapoi de la barbarii englezi care-l furaseră cumva, cu două sute de ani în urmă. În fiecare cârciumă din oraş, bărbaţii beau în onoarea lui Scarface, ducele de Guise, marele general care ştersese această pată veche de pe mândria naţională.

Taverna St Étienne, din cartierul numit Les Halles, nu făcea excepţie. Într-un capăt al sălii, un mic grup de tineri juca zaruri, închinând pentru Scarface de fiecare dată când cineva câştiga. Lângă uşă se afla o masă cu câţiva soldaţi, care sărbătoreau ca şi cum ar fi cucerit Calaisul ei înşişi. Într-un colţ, o prostituată leşinase pe o masă, cu părul înmuiat într-o baltă de vin.

Asemenea festivităţi erau oportunităţi de aur pentru oameni ca Pierre.

Era student la Universitatea Sorbonne. Le spusese colegilor că primeşte o alocaţie generoasă de la părinţii săi, de acasă, din regiunea Champagne. De fapt, tatăl lui nu-i trimitea nimic. Mama lui îşi cheltuise agoniseala de o viaţă ca să-i cumpere un nou trusou pe care să-l poarte la Paris, iar acum nu mai avea niciun chior. Se presupunea că avea să se susţină singur făcând muncă de copist pentru documente legale, aşa cum făceau mulţi alţi studenţi. Dar mâna largă a lui Pierre, când era vorba să cheltuie pentru plăcerile pe care i le oferea oraşul, făcea bani prin alte mijloace. Astăzi purta o jiletcă la modă, din stofă albastră, croită astfel încât să lase la vedere mătasea albă a cămăşii de dedesubt: asemenea haine nu puteau fi plătite nici măcar de echivalentul unui an de muncă de copist.

Privea jocul de zaruri. Jucătorii erau fiii unor cetăţeni de vază, bănuia el; bijutieri, avocaţi şi constructori. Unul dintre ei, Bertrand, îi curăţa pe ceilalţi. La început, Pierre suspectă că Bertrand trişează, la fel ca el însuşi, şi privi cu atenţie, încercând să înţeleagă cum făcea şmecheria. Dar în cele din urmă decise că nu exista nicio înşelătorie. Bertrand se bucura, pur şi simplu, de o serie norocoasă.

Şi asta îi oferi lui Pierre şansa pe care o aştepta.

Când Bertrand câştigă ceva mai mult de cincizeci de livre, prietenii lui părăsiră taverna cu buzunarele goale. Bertrand ceru o sticlă de vin şi o roată de brânză şi, în acest moment, Pierre făcu mişcarea.

– Vărul bunicului meu era la fel de norocos ca tine, spuse el, cu o amabilitate relaxată care-l ajutase de nenumărate ori în trecut. Când juca, câştiga. A luptat la Marignano şi a supravieţuit. Pierre inventa povestea pe măsură ce vorbea. S-a căsătorit cu o fată săracă, pentru că era frumoasă şi o iubea, apoi ea a moştenit o moară de la un unchi. Fiul lui a ajuns episcop.

– Eu nu sunt norocos mereu.

Bertrand nu era complet idiot, se gândi Pierre, dar era, probabil, suficient de prostănac.

– Pun pariu că a existat o fată care părea să nu te placă, până când, într-o zi, te-a sărutat.

Observase că majoritatea bărbaţilor avuseseră experienţe de acest fel în tinereţe.

Dar lui Bertrand i se păru că analiza lui Pierre era uimitoare.

– Da! spuse el. Clothilde… cum ţi-ai dat seama?

– Ţi-am spus. Eşti norocos. Se aplecă mai mult şi îi spuse cu voce scăzută, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret. Într-o zi, pe când vărul bunicului meu era deja bătrân, un cerşetor i-a spus secretul norocului său.

Bertrand nu putu rezista curiozităţii.

– Care era?

– Cerşetorul i-a spus: „Când mama ta era însărcinată, mi-a dat un penny – şi din acest motiv ai fost norocos toată viaţa.” Ăsta e adevărul.

Bertrand păru dezamăgit. Pierre ridică un deget în aer, ca şi cum ar fi fost pe cale să facă un truc.

– Apoi, cerşetorul şi-a aruncat hainele mizerabile şi s-a dovedit că era un înger!

Bertrand părea pe jumătate neîncrezător, pe jumătate cuprins de veneraţie.

– Îngerul l-a binecuvântat pe vărul bunicului meu, apoi a zburat înapoi în ceruri. Pierre coborî vocea până când deveni o şoaptă: Cred că mama *ta* a dat de pomană unui înger.

Bertrand, care nu era complet beat, spuse:

– Se poate.

– Mama ta este drăguţă? întrebă Pierre, ştiind că foarte puţini

oameni ar spune nu.

– Este o sfântă.

– Iată!

Pierre se gândi pentru o clipă la propria mamă şi la cât de dezamăgită ar fi fost dacă ar fi ştiut că el trăia înşelând oamenii pentru bani. „Bertrand şi-o cere”, îşi spuse în sinea lui; era un parior şi un beţiv. Dar scuza lui nu o mulţumi, nici măcar în imaginaţia lui.

Îşi alungă din minte acest gând – nu era un moment bun pentru a avea îndoieli. Bertrand începea să muşte momeala.

Pierre continuă:

– A existat un om mai în vârstă – dar nu tatăl tău – care ţi-a dat sfaturi importante, cel puţin o dată.

Ochii lui Bertrand se măriră de surpriză.

– N-am înţeles niciodată de ce m-a ajutat atât domnul Larivière.

– A fost trimis de îngerul tău. Ai scăpat vreodată, ca prin urechile acului, de la moarte sau de la rănire?

– Când aveam cinci ani, m-am rătăcit. M-am decis că drumul spre casă trecea peste râu. Aproape m-am înecat, dar m-a salvat un călugăr care trecea pe acolo.

– N-a fost un călugăr. A fost îngerul tău.

– Uimitor… ai dreptate!

– Mama ta a făcut ceva pentru un înger deghizat şi acel înger a vegheat asupra ta de atunci. Ştiu asta.

Pierre acceptă un pahar de vin şi o felie de brânză – mâncarea gratuită era întotdeauna bine-venită.

Studia ca să devină preot, pentru că era o metodă bună de a urca pe scara socială. Dar era la universitate doar de câteva zile când realizase că studenţii se împărţeau deja în grupuri cu destine radical diferite. Tinerii copii ai nobilimii şi ai comercianţilor înstăriţi aveau să devină abaţi şi episcopi – unii dintre ei ştiau deja ce abaţie sau dioceză bine garnisită urmau să conducă, pentru că, deseori, asemenea posturi erau, pur şi simplu, proprietatea privată a unui nobil. Pe de altă parte, copiii înzestraţi ai comercianţilor de vinuri şi ai doctorilor de provincie urmau să devină preoţi de ţară.

Pierre aparţinea celui de-al doilea grup, dar era hotărât să treacă în primul.

Iniţial, împărţirea era abia perceptibilă şi, în timpul acelei perioade de început, Pierre se ataşă ferm de elită. Se lepădă

rapid de accentul său regional şi învăţă să vorbească tărăgănat, aristocratic. Se bucură de un dram de noroc când bogatul viconte Villeneuve, care îşi părăsise locuinţa fără să fie atent să-şi ia bani la el, îi ceruse să-i împrumute douăzeci de livre până a doua zi. Erau toţi banii pe care îi avea Pierre, dar el sesizase o oportunitate unică.

Îi dădu banii lui Villeneuve ca şi cum ar fi fost un nimic. Villeneuve uită să-i returneze datoria a doua zi. Pierre era disperat, dar nu spuse nimic. La cină mâncă crupe, pentru că nu-şi permitea să cumpere pâine. Dar Villeneuve uită şi în ziua următoare.

Totuşi, Pierre nu spuse nimic: ştia că, dacă i-ar fi cerut să-i returneze banii, Villeneuve şi prietenii săi ar fi înţeles imediat că nu era cu adevărat unul dintre ei. Iar el era mai flămând să fie acceptat în grupul lor decât să mănânce.

După o lună, tânărul nobil îi spuse fără vlagă:

– Ascultă, Aumande, nu cred că ţi-am dat înapoi cele douăzeci de livre, nu-i aşa?

Cu un uriaş efort de voinţă, Pierre spuse:

– Dragul meu, n-am nici cea mai vagă idee. Uită de asta, te rog! Apoi adăugă foarte inspirat: Este evident că ai nevoie de ei.

Ceilalţi studenţi începură să râdă, ştiind cât de bogat era Villeneuve, şi vorba de duh îi asigură lui Pierre poziţia de membru al grupului.

Când Villeneuve îi dădu un pumn de monede de aur, el aruncă neglijent banii în buzunar fără să-i numere.

Fusese acceptat, dar asta însemna că trebuia să se îmbrace ca ei, să angajeze trăsuri pentru deplasări, să parieze fără grijă şi să ceară mâncare şi băutură în taverne fără să-i pese cât costă.

Pierre se împrumuta tot timpul, plătea înapoi numai când era obligat şi imita nonşalanţa financiară a lui Villeneuve. Dar uneori, avea nevoie de bani lichizi.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru proştii ca Bertrand.

Încet, dar sigur, pe măsură ce Bertrand se adâncea în sticla de vin, Pierre introduse în discuţia lor o oportunitate de afaceri unică.

Era altfel de fiecare dată. În ziua aceea, el inventă un german tâmpit – prostul din poveste era întotdeauna un străin –, care moştenise nişte bijuterii de la o mătuşă şi dorea să i le vândă lui Pierre pentru cincizeci de livre, fără să-şi dea seama că valorau sute de livre. El nu avea cincizeci de livre, îi spuse Pierre lui

Bertrand, dar oricine avea îşi putea înmulţi banii de zece ori. Povestea nu trebuia să fie foarte plauzibilă, dar modul în care era spusă era crucial. Pierre trebuia să pară refractar la ideea implicării lui Bertrand, nervos la gândul că Bertrand avea să cumpere bijuteriile, deranjat de sugestia acestuia cum că Pierre ar fi trebuit să ia cincizeci de livre din câştigul lui Bertrand şi să se ducă să facă achiziţia în numele său.

Când Bertrand îl imploră pe Pierre să ia banii, el fu gata să-i bage în buzunar şi să dispară pentru totdeauna din viaţa lui Bertrand, dar – exact atunci – văduva Bauchene intră în scenă.

Pierre încercă să rămână calm.

Parisul era un oraş cu trei sute de mii de locuitori, iar el se gândise că nu era în pericol să dea din întâmplare peste fostele sale victime, mai ales că încerca să stea departe de locurile pe care le frecventau acestea. Ăsta era ghinion curat!

Îşi întoarse faţa într-o parte, dar nu fu suficient de rapid, iar ea îl observă.

– Tu! ţipă ea, arătând spre el.

Pierre era în stare s-o omoare.

Era o femeie atrăgătoare de vreo patruzeci de ani, cu un zâmbet larg şi un trup generos. Pierre avea jumătate din vârsta ei, dar o sedusese cu plăcere. În schimb, ea îl învăţase cu entuziasm moduri complet noi de a face dragoste şi – chiar mai şi important – îl împrumuta cu bani de câte ori îi cerea.

Când fiorul aventurii începuse să dispară, ea se săturase să-i tot dea bani. În acest moment, o femeie măritată ar fi trecut totul la pierderi, ar fi zis la revedere şi şi-ar fi spus că şi-a plătit scump lecţia. O nevastă nu ar fi dat în vileag lipsa de onestitate a lui Pierre, pentru că asta ar fi însemnat să-şi mărturisească adulterul. Dar o văduvă era diferită, înţelesese Pierre când doamna Bauchene se întorsese împotriva lui. Ea se plânsese tare şi îndelung oricui dorea să o asculte.

Putea Pierre să prevină ca Bertrand să devină suspicios? Era dificil, dar făcuse lucruri şi mai improbabile.

Trebuia să o scoată din tavernă cât mai repede posibil. Cu o voce joasă, îi spuse lui Bertrand:

– Săraca femeie, este complet nebună! Apoi se ridică, se înclină şi spuse cu o politeţe de gheaţă: Doamnă Bauchene, sunt servitorul dumneavoastră, ca întotdeauna.

– În acest caz, dă-mi cele o sută douăsprezece livre pe care mi le datorezi.

Asta nu era bine. Pierre dorea cu disperare să arunce o privire spre Bertrand şi să-i evalueze reacţia, dar asta i-ar fi trădat anxietatea, aşa că se forţă să nu se uite.

– Vă voi aduce banii mâine-dimineaţă, dacă veţi binevoi să îmi spuneţi unde.

Deja beat, Bertrand spuse:

– Mi-ai spus că nu ai nici măcar cincizeci de livre!

Devenea din ce în ce mai rău.

– De ce mâine? zise doamna Bauchene. De ce nu acum?

Pierre se strădui să-şi menţină o aparenţă de nepăsare.

– Cine are atât de mult bănet în pungă?

– Eşti un mare mincinos, spuse văduva. Dar pe mine nu mă mai prosteşti.

Pierre îl auzi pe Bertrand scoţând un mormăit de surpriză – începea să înţeleagă.

Oricum, Pierre încercă. Se ţinu foarte băţos şi păru ofensat.

– Doamnă, sunt Pierre Aumande de Guise. Poate că recunoaşteţi numele familiei mele. Vă rog să primiţi cele mai calde asigurări că onoarea nu admite minciuna.

La masa de lângă uşă, unul dintre soldaţii care toastau în cinstea „Calaisului francez” îşi înălţă capul şi-l privi pe Pierre cu atenţie. Pierre observă că omul îşi pierduse cea mai mare parte din urechea dreaptă într-o bătălie. Se simţi, pentru moment, inconfortabil, dar trebuia să se concentreze la văduvă.

– Nu ştiu nimic despre numele tău, dar ştiu că nu ai nicio onoare, tinere vagabond, spuse femeia. Îmi vreau banii.

– Îi voi avea. Te asigur.

– Du-mă la tine acasă acum, spuse ea.

– Mi-e teamă că nu vă pot face pe plac. Mama mea, doamna de Châteauneuf, nu v-ar considera un oaspete convenabil.

– Mama ta nu e doamna de nimic, spuse văduva dispreţuitoare.

Bertrand interveni:

– Credeam că eşti student şi că locuieşti la colegiu.

Părea tot mai puţin beat pe măsură ce trecea timpul.

Se terminase, înţelese Pierre: pierduse ocazia cu Bertrand. Se întoarse către tânăr.

– Oh, du-te naibii, spuse el furios. Apoi se răsuci către doamna Bauchene. Simţi un fior de regret pentru corpul ei cald şi primitor şi pentru lascivitatea ei neobosită; apoi deveni fără suflet. Şi tu la fel, îi spuse ei.

Îşi aruncă pelerina pe umeri. Ce pierdere de timp! Va trebui să o ia de la capăt mâine. Dar dacă se întâlnea cu o altă fostă victimă? Se simţi trist: fusese o seară ruinată. Se auzi încă un strigăt despre „Calaisul francez”. „La dracu’ şi cu Calais”, se gândi Pierre. Apoi păşi înspre uşă.

Spre surpriza sa, soldatul cu urechea mutilată se ridică şi blocă ieşirea.

Pierre se gândi: „Pentru Dumnezeu, ce mai e acum?”

– Dă-te la o parte, îi spuse Pierre cu aroganţă. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Bărbatul rămase nemişcat.

– Te-am auzit spunând că numele tău este Pierre Aumande de Guise.

– Da, aşa că mai bine dispari din calea mea, dacă nu vrei să ai necazuri cu familia mea.

– Familia Guise nu-mi va crea niciun necaz, spuse bărbatul cu o încredere liniştită, care-l enervă pe Pierre. Numele meu este Gaston Le Pin.

Pierre se gândi să-l înlăture pe bărbat din calea lui şi o ia la fugă. Îl privi pe Le Pin din cap până-n picioare. Bărbatul avea în jur de treizeci de ani; era mai scund decât Pierre, dar lat în umeri, cu ochii duri, albaştri. Urechea tăiată sugera că nu-i erau străine acţiunile violente. Nu putea fi înlăturat cu uşurinţă.

Pierre se strădui să-şi menţină tonul de superioritate.

– Ce vrei, Le Pin? întrebă el.

– Lucrez pentru familia de Guise. Sunt comandantul gărzii locuinţei. Inima lui Pierre se opri. Şi te arestez în numele ducelui de Guise, pentru utilizarea falsă a unui nume aristocratic.

Văduva Bauchene spuse:

– Ştiam eu.

– Bunule domn, interveni Pierre, ar trebui să ştii…

– Păstrează totul pentru judecător, spuse Le Pin dispreţuitor. Rasteau, Brocard, reţineţi-l!

Fără ca Pierre să observe, doi dintre soldaţi se ridicaseră de la masă şi stăteau în picioare flancându-l, iar acum îl apucară de braţe. Le simţea mâinile ca pe nişte drugi de oţel: Pierre nu se deranjă să se lupte. Le Pin dădu din cap către ei şi îl scoaseră pe Pierre din tavernă.

În urma lui, o auzi pe văduvă ţipând:

– Sper să te spânzure!

Era întuneric, dar străzile medievale întortocheate şi înguste

erau pline de cheflii, răsunând de cântece patriotice şi de strigătele „Trăiască Scarface”. Rasteau şi Brocard mergeau repede, astfel că Pierre fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu ei şi pentru a evita să fie târât pe drum.

Era terifiat gândindu-se la pedeapsa pe care ar fi putut s-o primească: să pretinzi că eşti un nobil era o crimă serioasă. Şi, chiar dacă ar fi scăpat uşor, ce viitor mai avea? Putea găsi alţi proşti ca Bertrand sau femei măritate pe care să le seducă, dar cu cât înşela mai mulţi oameni, cu atât devenea mai probabil să fie tras la răspundere. Pentru cât timp îşi mai putea menţine acest mod de viaţă?

Privi spre escorta sa. Rasteau, mai bătrân cu vreo patru sau cinci ani, nu avea nas, ci doar două găuri înconjurate de o cicatrice, fără îndoială rezultatul unei lupte cu cuţitele. Pierre aştepta ca ei să se plictisească, să-şi slăbească vigilenţa şi strânsoarea, astfel încât să poată scăpa – să ţâşnească şi să se piardă în mulţime; dar ei rămaseră atenţi, ţinându-l ferm.

– Unde mă duceţi? întrebă el, dar bărbaţii nu se deranjară să-i răspundă.

Vorbeau despre lupta cu săbiile, aparent continuând o conversaţie care începuse la tavernă.

– Uită de inimă, spuse Rasteau. Vârful sabiei poate să alunece pe coaste, iar adversarul scapă cu o zgârietură.

– Şi atunci, tu spre ce ţinteşti? Spre gât?

– Este o ţintă prea mică. Eu atac la burtă. O lamă în intestine nu omoară un om pe loc, dar îl paralizează. Doare atât de tare, că nu te poţi gândi la altceva.

Scoase un chicot ascuţit, un sunet neaşteptat de la un om care părea atât de dur.

Pierre descoperi în scurt timp încotro se îndreptau. Cotiră pe Vieille rue du Temple. Pierre ştia că acolo îşi construise familia de Guise noul său palat, ocupând un cvartal întreg. Visa adesea să urce pe treptele lustruite şi să intre în sala mare. Dar el fu dus la poarta din grădină şi la intrarea prin bucătărie. Coborâră o scară într-un subsol cu miros de brânză, plin de butoaie şi de lăzi. Apoi fu aruncat fără menajamente într-o cameră şi uşa fu trântită în urma lui. Auzi zăvorul închizându-se. Când încercă uşa, aceasta nu se deschise.

Celula era rece şi duhnea ca o privată de berărie. O lumânare de pe coridor arunca o lumină palidă prin fereastra cu zăbrele a uşii. Pierre observă podeaua de pământ şi tavanul arcuit de

cărămidă. Singura mobilă era o oală de noapte, care fusese folosită, dar nu şi golită – de acolo şi mirosul.

Era uimitor cât de repede se transformase viaţa lui în rahat.

Presupuse că avea să rămână acolo peste noapte. Se aşeză cu spatele sprijinit de perete. Dimineaţă avea să fie dus în faţa judecătorului. Trebuia să se gândească ce putea să spună. Avea nevoie de o poveste pe care să o vehiculeze la tribunal. Încă ar mai fi putut să scape de o pedeapsă grea dacă se mişca bine.

Dar, cumva, era prea descurajat ca să viseze la un scenariu. Continuă să se întrebe ce urma să facă după ce povestea avea să se termine. Se bucurase de viaţă ca şi cum ar fi făcut parte din societatea bogată. Pierduse bani la pariurile pe lupte de câini, le oferise bacşişuri exorbitante chelneriţelor, cumpărase mănuşi realizate din piele de ied – totul îi crease o senzaţie pe care nu avea să o uite niciodată. Trebuia să renunţe la asta?

Cel mai mulţumitor lucru pentru el era felul în care îl acceptaseră ceilalţi. Ei nu aveau nici cea mai vagă idee despre faptul că el era un bastard şi fiul unui bastard. Nu exista niciun semn de condescendenţă. Într-adevăr, ei îl chemau, de obicei, când plecau să se distreze. Dacă rămânea în urma celorlalţi din vreun motiv, când se mutau dintr-o tavernă în alta, pe teritoriul universităţii, unul dintre ei ar fi remarcat:

– Unde este Aumande?

Apoi s-ar fi oprit şi l-ar fi aşteptat să-i ajungă. Amintindu-şi acum despre asta, aproape îi veni să plângă.

Îşi strânse pelerina mai bine în jurul lui. Oare putea să doarmă pe podeaua rece? Când avea să apară în faţa curţii, şi-ar fi dorit să arate ca şi cum ar fi putut să fie – de *bona fide* – un membru al familiei de Guise.

Lumina din celulă crescu şi pe coridor se auzi un zgomot. Uşa fu descuiată şi deschisă larg.

– În picioare, spuse o voce poruncitoare.

Pierre se ridică.

Încă o dată, braţul îi fu prins într-o strânsoare de oţel, care descuraja orice vise de evadare.

Gaston Le Pin stătea în faţa uşii. Pierre îşi adună toate resturile fostei sale aroganţe.

– Presupun că mă eliberaţi, spuse el. Va trebui să vă cereţi scuze.

– Închide gura, se răsti Le Pin.

Îl conduse de-a lungul coridorului, până la scările din spate,

apoi traversară parterul şi urcară pe o scară grandioasă. Pierre fu complet zăpăcit. Era tratat ca un criminal, dar dus la *piano nobile*[4] al palatului, ca un oaspete.

Le Pin îl introduse într-o cameră cu un covor cu modele, draperii grele de brocart, strălucind de culoare, şi o pictură mare cu o femeie voluptuoasă, aşezată deasupra şemineului. Doi bărbaţi bine îmbrăcaţi erau aşezaţi în fotolii tapiţate, discutând în linişte. Între ei se afla o masă mică, cu o carafă de vin, două cupe şi o farfurie plină cu nuci, fructe uscate şi fursecuri. Bărbaţii îi ignorară pe nou-veniţi şi îşi continuară discuţia, fără să le pese dacă cineva asculta.

Era limpede că erau fraţi, fiind amândoi voinici, cu părul deschis şi cu barba blondă. Pierre îi recunoscu – erau cei mai faimoşi bărbaţi din Franţa, după rege.

Unul dintre ei avea cicatrice teribile pe ambii obraji, urme de lance care străpunseseră carnea, ajungând direct în gură. Legenda spunea că suliţa rămăsese acolo, iar el se dusese în cort şi că nici măcar nu gemuse când chirurgul îi scosese lama. Acesta era François, duce de Guise, cunoscut ca Scarface. Mai avea câteva zile până la a treizeci şi noua aniversare a sa.

Fratele mai tânăr, născut în aceeaşi zi, cinci ani mai târziu, era Charles, cardinal de Lorraine. Purta roba de un roşu strălucitor a poziţiei sale. Fusese numit arhiepiscop de Reims la vârsta de paisprezece ani şi deţinuse atâtea poziţii profitabile în cadrul bisericii, încât era, acum, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Franţa, cu un uimitor venit anual de aproximativ trei sute de mii de livre.

Ani întregi, Pierre visase cu ochii deschişi să-i întâlnească pe cei doi. Erau cei mai puternici oameni din ţară, în afara familiei regale. În fanteziile lui, îl apreciau în calitate de consilier, îi vorbeau aproape ca unui egal şi îi cereau sfatul în probleme politice, financiare şi chiar militare.

Dar acum li se înfăţişa ca un criminal.

El ascultă conversaţia celor doi bărbaţi. Cardinalul Charles spuse liniştit:

– Prestigiul regelui nu s-a refăcut complet după înfrângerea de la Saint-Quentin.

– Dar, cu siguranţă, victoria mea de la Calais a ajutat! spuse ducele François.

---

[4] Etajul de locuit al familiei nobiliare (în lb. italiană în original, n.tr.).

Charles clătină din cap.

– Am câştigat acea bătălie, dar pierdem războiul.

Pierre era fascinat, în ciuda fricii sale. Franţa lupta împotriva Spaniei pentru a stabili cine urma să conducă regatul Neapole, precum şi alte state din Peninsula Italică. Anglia luase partea Spaniei. Franţa recâştigase Calais, dar nu şi regatele italiene. Era o afacere proastă, însă puţini oameni ar fi îndrăznit să spună asta pe faţă. Cei doi fraţi erau absolut încrezători în puterea lor.

Le Pin profită de o pauză şi spuse:

– Acesta este impostorul, domnii mei!

Cei doi fraţi îşi ridicară privirea.

Pierre încercă să se adune. Scăpase din situaţii mai grele înainte, vorbind convingător şi folosindu-se de minciuni. Îşi spuse că putea să privească această problemă ca pe o oportunitate. Dacă rămânea în alertă şi deschis la minte, putea chiar să aibă de câştigat din această confruntare.

– Bună seara, Domniile Voastre, spuse el pe un ton demn. Este o onoare neaşteptată.

Le Pin spuse:

– Vorbeşte numai când ţi se permite, rahatule!

Pierre se întoarse spre el.

– Stăpâneşte-ţi limbajul vulgar în prezenţa cardinalului, spuse el. Altfel, voi avea grijă să primeşti o lecţie.

Le Pin se zbârli, dar ezită să-l lovească pe Pierre în faţa stăpânilor lui.

Cei doi fraţi schimbară o privire şi Charles ridică din sprâncene amuzat. Pierre îi surprinsese. Perfect.

Ducele fu cel care vorbi primul:

– Pretinzi că eşti un membru al familiei noastre. Asta este o ofensă gravă.

– Vă cer, cu umilinţă, iertare. Înainte ca vreunul dintre fraţi să poată răspunde, el continuă: Tatăl meu este fiul nelegitim al lăptăresei din Thonnance-lès-Joinville. Ura faptul că trebuia să spună această poveste, pentru că era adevărată, iar lui îi era ruşine. Oricum, era disperat. Continuă: Legenda familiei spune că iubitul ei a fost un tânăr îndrăzneţ din Joinville, un văr al familiei de Guise.

Ducele François mormăi sceptic. Fieful familiei de Guise se afla la Joinville, în regiunea Champagne, iar Thonnance-lès-Joinville se afla în apropiere, după cum sugera şi numele. Dar multe mame nemăritate dădeau vina pe un aristocrat. Pe de altă

parte, adesea era adevărat.

Pierre continuă:

– Tatăl meu a fost educat la şcoala de gramatică şi a ajuns preotul local, datorită unei recomandări din partea tatălui Domniilor Voastre, acum ajuns în rai, odihnească-se în pace!

Pierre ştia că acest lucru era perfect credibil. Familiile nobiliare nu-şi recunoşteau în mod deschis bastarzii, dar le dădeau, adesea, o mână de ajutor, în mod întâmplător, aşa cum s-ar opri un om să scoată un ghimpe din laba unui câine care şchiopătează.

Ducele François spuse:

– Cum ai putea să fii fiul unui preot celibatar?

– Mama mea este menajera lui.

Preoţilor nu le era permis să se căsătorească, dar ei îşi luau adesea amante, iar „menajeră” era eufemismul acceptat.

– Deci eşti de două ori nelegitim!

Pierre roşi, iar emoţia lui era reală. N-avea nevoie să se prefacă ruşinat în legătură cu naşterea sa. Dar comentariul ducelui îl încurajă, în acelaşi timp: sugera că povestea lui era luată în serios.

– Chiar dacă legenda familiei tale ar fi adevărată, spuse ducele, tot nu ai avea dreptul să foloseşti numele nostru – după cum, desigur, îţi dai seama.

– Ştiu că am greşit, spuse Pierre. Dar toată viaţa mea am privit cu admiraţie spre familia de Guise. Mi-aş da sufletul să vă pot servi. Ştiu că datoria voastră este să mă pedepsiţi, dar, vă rog, mai bine folosiţi-mă! Daţi-mi o sarcină şi o voi îndeplini meticulos, vă jur! Voi face orice îmi veţi cere… orice.

Ducele clătină din cap dispreţuitor.

– Nu-mi pot imagina niciun serviciu pe care ni l-ai putea face.

Pierre fu disperat. Îşi pusese tot sufletul şi toată inima în acest discurs – şi dăduse greş.

– De fapt, ar putea fi ceva, interveni cardinalul Charles.

Inima lui Pierre sări de speranţă. Ducele François privi spre el uşor iritat.

– Serios?

– Da.

Ducele dădu din mână cu indiferenţă, un semn care spunea „cum vrei tu”.

– În Paris există protestanţi, spuse cardinalul Charles.

Charles era ultracatolic – ceea ce nu era o surpriză, având în

vedere cât de mulţi bani câştiga de pe urma Bisericii. Şi avea dreptate în legătură cu protestanţii. Deşi Parisul era un oraş puternic catolic, în care predicatorii populari urlau din amvon împotriva ereziei în fiecare duminică, exista o minoritate dispusă să asculte denunţarea preoţilor care îşi însuşeau veniturile bisericilor lor şi nu făceau nimic pentru congregaţiile respective. Unii aveau sentimente suficient de puternice în privinţa corupţiei Bisericii pentru a-şi asuma riscul de a participa la slujbele secrete ale protestanţilor, chiar dacă asta era o crimă.

Pierre se prefăcu ofensat.

– Astfel de oameni ar trebui omorâţi!

– Şi vor fi, spuse Charles. Dar, mai întâi, trebuie să-i găsim.

– Pot face asta! spuse Pierre rapid.

– Ne trebuie şi numele nevestelor şi ale copiilor, ale prietenilor şi ale cunoştinţelor.

– Câţiva dintre colegii mei, studenţi la Sorbonne, au înclinaţii eretice.

– Întreabă de unde se pot cumpăra cărţi şi pamflete care aduc critici Bisericii.

Să vinzi literatură protestantă era o crimă care putea fi pedepsită cu moartea.

– O să caut ponturi, spuse Pierre. O să pretind că am îndoieli sincere.

– Cel mai tare vreau să aflu care sunt locurile în care se adună protestanţii pentru a îndeplini slujbele lor blasfematoare.

Pierre se agită, lovit de un gând. Era de presupus că nevoia de astfel de informaţii nu-l lovise pe Charles în ultimele câteva minute.

– Eminenţa Voastră trebuie să aibă, deja, oameni care fac astfel de anchete.

– Nu ai nevoie să ştii despre ei şi nici ei despre tine.

Deci Pierre avea să se alăture unui număr necunoscut de spioni.

– Voi fi cel mai bun dintre ei!

– Vei fi bine răsplătit în acest caz.

Pierre abia putea să creadă ce noroc îl lovise. Era atât de uşurat, încât ar fi vrut să plece imediat, înainte ca Charles să se poată răzgândi; dar trebuia să lase o impresie de calm şi de încredere.

– Vă mulţumesc pentru că aveţi încredere în mine, domnule cardinal.

– Oh, te rog, nu-ţi imagina că am încredere în tine! spuse Charles cu un dispreţ neglijent. Dar în lupta pentru exterminarea ereziei, eşti nevoit să foloseşti uneltele care îţi sunt la îndemână.

Pierre nu dorea să plece în această atmosferă: trebuia să-i impresioneze cumva pe cei doi fraţi. Îşi aminti de conversaţia pe care o aveau când fusese introdus în încăpere. Lăsând la o parte orice precauţie, spuse:

– Sunt de acord cu ceea ce spuneaţi, domnule cardinal, despre necesitatea de a întări reputaţia Maiestăţii Sale, regele.

Charles îl privi derutat, neştiind dacă să fie ofensat sau vag amuzat de impertinenţa lui Pierre.

– Chiar aşa? spuse el.

Pierre se afundă şi mai tare.

– Ceea ce ne trebuie acum este o celebrare măreaţă, scumpă şi plină de culoare, pentru a-i face să uite ruşinea de la Saint-Quentin.

Cardinalul înclină uşor din cap. Încurajat, Pierre spuse:

– Ceva de felul unei nunţi regale.

Cei doi fraţi priviră unul spre celălalt. Apoi ducele François spuse:

– Ştii, cred că vagabondul s-ar putea să aibă dreptate.

Charles dădu din cap.

– Am cunoscut oameni mult mai buni care înţelegeau politica mult mai puţin.

Pierre era încântat.

– Vă mulţumesc, Domnia Voastră.

Apoi, Charles îşi pierdu interesul pentru el, ridică paharul de vin şi spuse:

– Poţi să pleci.

Pierre se îndreptă spre uşă, apoi ochii îi căzură pe Le Pin. Îi veni o idee şi se întoarse.

– Eminenţa Voastră, i se adresă el lui Charles. Când voi avea adresele la care îşi organizează slujbele protestanţii, ar trebui să vi le aduc dumneavoastră sau să i le înmânez unuia dintre servitori?

Cardinalul se opri, cu paharul la gură.

– Mie personal. Fără nicio excepţie. Acum, pleacă, zise el luând o înghiţitură de vin.

Pierre prinse privirea lui Le Pin şi zâmbi triumfător.

– Vă mulţumesc, Domnia Voastră.

Şi ieşi.

(ii)

Sylvie Palot îl observase pe tânărul atrăgător cu o zi înainte, în piaţa de peşte. Nu era vânzător de peşte, era prea bine îmbrăcat: purta o jiletcă albastră, croită astfel încât să lase la vedere mătasea albă a cămăşii de dedesubt. Cu o zi înainte, îl văzuse cumpărând nişte somon, dar făcuse totul fără să acorde prea multă atenţie, fără interesul adânc al celui care urmează să mănânce ceea ce cumpără. El îi zâmbise de mai multe ori.

I se părea dificil să nu fie mulţumită.

Era un bărbat chipeş, cu părul deschis la culoare şi un început de barbă blondă. În plus, avea un aer seducător de încredere în sine. Îi dădea în jur de douăzeci de ani, cu trei ani mai mult decât avea ea.

Ea avea deja un admirator. Printre cunoştinţele părinţilor ei, se găsea şi familia Mauriac. Tatăl şi fiul erau amândoi scunzi şi se amuzau pe seama acestui lucru ca doi oameni spirituali: tatăl, Luc, era încântător şi toată lumea îl plăcea; din acest motiv avea, probabil, atât de mult succes ca misit de transporturi. Dar fiul, Georges, care era admiratorul Sylviei, era o imitaţie palidă: numai glume proaste şi gesturi stângace. Fata chiar dorea ca el să plece pentru vreo doi ani şi să se maturizeze.

Noul ei admirator de la piaţa de peşte îi vorbi pentru prima dată într-o dimineaţă rece de ianuarie. Malul Senei era acoperit de zăpadă, iar la suprafaţa apei din butoaiele negustorilor de peşte se formaseră cruste subţiri de gheaţă. Pescăruşii înfometaţi de iarnă se învârteau pe deasupra, ţipând de frustrare la vederea unei asemenea cantităţi de mâncare. Tânărul spuse:

– Cum poţi să-ţi dai seama dacă un peşte este proaspăt?

– După ochi, spuse ea. Dacă sunt înceţoşaţi, peştele e vechi. Ochii ar trebui să fie limpezi.

– Ca ai tăi, spuse el.

Ea râse: măcar era spiritual. Georges Mauriac nu spunea decât lucruri tâmpite, de genul: „Ai fost sărutată vreodată?"

– Şi trebuie să le deschizi branhiile, adăugă ea. Ar trebui să fie roz la interior şi umede.

Oh, Doamne! Îşi duse mâna la gură. Îi oferise ocazia pentru o remarcă neruşinată despre altceva ce putea fi roz la interior şi umed şi simţi că roşeşte.

El o privi uşor amuzat, dar nu spuse decât:

– O să ţin minte asta.

Ea îi aprecie tactul. Nu era ca Georges Mauriac, evident.

El rămase alături de ea în timp ce fata alese şi cumpără trei păstrăvi mici, favoriţii tatălui ei, pentru care plăti un bănuţ şi şase penny. Apoi, şi când se îndepărtă cu peştele în coş.

– Cum te numeşti? îl întrebă ea.

– Pierre Aumande. Ştiu că tu eşti Sylvie Palot.

Ei îi plăcea felul direct în care-i vorbea, aşa că îi spuse:

– Mă urmăreai?

El ezită, privi jenat şi spuse:

– Da. Cred că da.

– De ce?

– Pentru că eşti foarte frumoasă.

Sylvie ştia că avea o faţă deschisă, plăcută, cu pielea netedă şi ochi albaştri, dar nu era prea sigură dacă era într-adevăr frumoasă, aşa că spuse:

– Doar atât?

– Eşti foarte receptivă.

Deci, mai era ceva. Nu se putu abţine să nu se simtă dezamăgită. Fusese o vanitate din partea ei să creadă, chiar şi pentru un moment, că el fusese vrăjit de frumuseţea ei. Poate că avea să ajungă cu Georges Mauriac până la urmă.

– Mai bine mi-ai spune despre ce este vorba, spuse ea, încercând să nu-şi trădeze dezamăgirea.

– Ai auzit vreodată de Erasmus din Rotterdam?

Sigur că auzise. Sylvie simţi cum i se ridică părul pe mână. Pentru câteva minute, uitase că ea şi familia ei erau nişte criminali care puteau fi executaţi dacă ar fi fost prinşi; dar acum, teama familiară îi reveni.

Nu era atât de proastă încât să răspundă la întrebare, chiar dacă venea de la un bărbat atât de frumuşel. Pentru o clipă se gândi la un răspuns evaziv.

– De ce mă întrebi? zise apoi.

– Sunt student la universitate. Ne învaţă că Erasmus a fost un om nociv, creatorul protestantismului, dar mi-ar plăcea să-i citesc eu însumi scrierile. În bibliotecă nu există cartea lui.

– De unde să ştiu eu despre astfel de lucruri?

Pierre ridică din umeri.

– Tatăl tău este tipograf, nu-i aşa?

Chiar o urmărise. Dar nu era posibil să fi aflat adevărul.

Sylvie şi familia ei aveau o misiune de la Dumnezeu. Era datoria lor sfântă să-şi ajute compatrioţii să înveţe despre religia

adevărată. Făceau asta vânzând cărţi, în special Biblia – desigur, în franceză, astfel încât fiecare să o poată înţelege cu uşurinţă şi să-şi dea seama singur ce mult greşea Biserica Catolică; dar aveau şi comentarii ale unor eruditi, cum era Erasmus, care explicau lucrurile foarte clar, pentru cititorii care nu erau suficient de inteligenţi încât să-şi dea seama de lucruri fără ajutor.

De fiecare dată când vindeau o astfel de carte, îşi asumau un risc enorm: pedeapsa era moartea.

Sylvie răspunse:

– Pentru ce naiba îţi închipui că vindem astfel de literatură? Este împotriva legii!

– Unul dintre studenţi credea că s-ar putea să aveţi.

Deci era doar un zvon – dar era suficient de îngrijorător.

– Ei bine, te rog să-i spui că nu avem.

– Bine, zise el părând dezamăgit.

– Ştiai că tipografii sunt pasibili să fie percheziţionaţi oricând pentru asemenea cărţi? Localul nostru a fost cercetat de mai multe ori. Reputaţia noastră este fără pată.

– Felicitări!

El mai merse câţiva paşi alături de ea, apoi se opri.

– Oricum, a fost o plăcere să te cunosc.

– Aşteaptă! spuse Sylvie.

Cei mai mulţi dintre clienţii care erau interesaţi de publicaţiile interzise erau persoane pe care le cunoşteau, bărbaţi şi femei care veneau alături de ei la slujbele ilegale din locuri discrete. Alţi câţiva veneau cu recomandare din partea unor coreligionari cunoscuţi. Chiar şi aceştia erau periculoşi: dacă erau arestaţi şi torturaţi, probabil că ar fi spus tot.

Dar protestanţii trebuiau să-şi asume riscul – şi mai mare – de a vorbi şi cu străini despre credinţa lor: era singurul mod de a răspândi evanghelia. Treaba Sylviei era să încerce să convertească credincioşi catolici şi tocmai i se oferise ocazia să facă acest lucru. În plus, dacă îl lăsa să plece, ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată.

Pierre părea sincer. Şi o abordase cu atenţie, de parcă i-ar fi fost cu adevărat frică. Nu părea să fie un palavragiu, un bufon, un prost sau un beţivan: nu găsea nicio scuză ca să-l refuze.

Poate era ea ceva mai doritoare decât de obicei să-şi asume riscul, pentru că acest potenţial convertit era un tânăr atrăgător, căruia părea să-i placă de ea. Îşi spuse că această problemă era

în afara discuţiei.

Trebuia să-şi pună viaţa în joc şi să se roage pentru protecţia Domnului.

– Vino după-amiază la magazin. Adu patru cărţi. Cumpără o copie a *Gramaticii limbii latine.* Orice s-ar întâmpla, nu-l menţiona pe Erasmus.

El păru uimit de modul brusc în care se răzgândise, dar spuse:

– În regulă.

– Apoi vino să ne întâlnim la piaţa de peşte la lăsarea serii. Ţărmul va fi pustiu la ora aceea. Adu cu tine *Gramatica.*

– Şi pe urmă?

– Şi pe urmă ai încredere în Dumnezeu.

Ea se întoarse şi plecă fără să aştepte un răspuns.

În timp ce se îndrepta spre casă, se rugă să fi făcut ceea ce trebuia.

Parisul era împărţit în trei părţi. Secţiunea cea mai mare, numită Oraşul, se găsea în partea de nord a râului Sena, cunoscut drept malul drept. Aşezarea mai mică de la sud de râu, aflată pe malul stâng, era numită Universitatea sau, uneori, Cartierul Latin, din cauza mulţimii de studenţi care vorbeau limba latină. Insula din mijloc se numea Centru[5] şi era locul în care locuia Sylvie.

Casa ei se ridica în umbra marii catedrale Notre-Dame. La parterul casei era magazinul, având cărţile aşezate în dulapuri cu plasă în faţă şi cu uşile încuiate. Sylvie şi părinţii ei locuiau la etaj. În spate se afla tiparniţa. Sylvie şi mama ei, Isabelle, se ocupau, pe rând, de supravegherea magazinului, în timp de tatăl ei, Giles, care nu era un bun vânzător, trudea în atelier.

Sylvie prăji peştele cu ceapă şi usturoi în bucătăria de la etaj, apoi îl puse pe masă. Pisica ei, Fifi, apăru de nicăieri. Sylvie îi oferi capul unui păstrăv şi pisica începu să-l mănânce delicat, începând cu ochii. Sylvie începu să se îngrijoreze pentru ce făcuse în dimineaţa aceea. Avea să apară studentul? Sau în locul lui urma să vină un ofiţer al magistraturii, cu un grup de oameni înarmaţi, să aresteze întreaga familie pentru erezie?

Giles mâncă primul şi Sylvie îl servi. Era un bărbat masiv, cu braţele şi umerii puternici de la ridicarea matriţelor de stejar cu literele de aliaj de plumb. Când era în toane proaste, o putea arunca pe Sylvie în partea cealaltă a camerei doar cu braţul

[5] „City” în textul original (denumirea franceză este Île de la Cité, n.tr.).

stâng, dar păstrăvul era crocant şi delicat şi el se afla într-o dispoziţie minunată.

Când tatăl ei termină, Sylvie se duse în magazin pentru a mânca şi Isabelle, apoi schimbară locurile – dar Sylvie nu avea poftă de mâncare.

După ce termină masa, Sylvie reveni în magazin. Din întâmplare nu erau clienţi, iar Isabelle spuse imediat:

– De ce eşti atât de îngrijorată?

Sylvie îi povesti despre Pierre Aumande. Isabelle păru temătoare.

– Ar fi trebuit să aranjezi să-l mai întâlneşti o dată şi să afli mai multe despre el înainte să-i spui să vină la magazin.

– Ştiu, dar ce motiv aş fi avut să mă întâlnesc cu el?

Isabelle îi aruncă o privire poznaşă, iar Sylvie spuse:

– Nu mă pricep să flirtez, ştii asta. Îmi pare rău.

– Mă bucur că e aşa, spuse Isabelle. Asta din cauză că eşti prea onestă. Oricum, trebuie să ne asumăm riscuri, asta e crucea pe care trebuie s-o ducem.

– Sper doar că nu e genul care să aibă un atac de conştiinţă sau de vinovăţie şi să-i mărturisească totul confesorului său, spuse Sylvie.

– E mult mai probabil să se sperie şi să se retragă. Probabil că nu-l vei mai vedea niciodată.

Nu era tocmai ceea ce spera Sylvie, dar nu mai spuse nimic.

Conversaţia le fu întreruptă de un client. Sylvie îl privi curioasă. Cei mai mulţi oameni dintre cei care intrau în magazin erau bine îmbrăcaţi, pentru că săracii nu-şi permiteau cărţi. Hainele acestui tânăr erau practice, dar călcate şi bine purtate. Haina lui grea era murdară ca după o călătorie, iar cizmele solide îi erau prăfuite. Probabil că era într-un voiaj. Părea atât obosit, cât şi temător. Sylvie se simţi cuprinsă de compasiune.

– Aş dori să vorbesc cu Giles Palot, spuse el cu un accent din afara oraşului.

– Îl chem eu, spuse Isabelle, apoi trecu din magazin în atelierul din spate.

Sylvie era curioasă. Ce dorea acest călător de la tatăl ei, dacă nu să cumpere o carte?

– Veniţi de departe? îl tatonă ea.

Înainte ca bărbatul să-i poată răspunde, un alt client intră în magazin. Sylvie îl recunoscu – era un cleric de la catedrală. Sylvie şi mama ei aveau grijă să se închine şi să se încline în faţa

preoţilor. Giles nu o făcea, dar el era morocănos cu toată lumea.

– Bună ziua, arhidiacon Raphael, suntem foarte bucuroşi să vă vedem, ca întotdeauna, spuse Sylvie.

Tânărul cu pelerina murdară păru brusc deranjat. Sylvie se întrebă dacă avea vreun motiv să nu-i placă arhidiaconii.

– Aveţi vreo ediţie a *Psalmilor?* întrebă Raphael.

– Desigur.

Sylvie descuie un dulap şi scoase o versiune în latină, presupunând că Raphael nu dorea traducerea franceză, fie chiar şi cea aprobată de Facultatea de Teologie de la Sorbonne. Ea se gândi că arhidiaconul cumpăra un cadou, presupunându-se că el ar fi trebuit să aibă deja întreaga Biblie.

– Acesta va fi un cadou minunat, spuse ea. Marginea legăturii are frunze aurite, iar tipăritura este în două culori.

Raphael răsfoi paginile.

– Este foarte mulţumitoare.

– Cinci livre, spuse Sylvie. Un preţ foarte rezonabil.

Pentru oamenii obişnuiţi, era o mică avere, dar arhidiaconii nu erau oameni obişnuiţi.

În acel moment, intră un al treilea client, iar Sylvie îl recunoscu pe Pierre Aumande. Ea simţi cum înfloreşte de plăcere la vederea feţei lui zâmbitoare, dar speră că îl apreciase bine şi că era, într-adevăr, discret: ar fi fost o catastrofă dacă ar fi început să vorbească despre Erasmus de faţă cu arhidiaconul şi cu străinul misterios.

Mama sa apăru din spatele magazinului şi i se adresă călătorului:

– Soţul meu vă va primi în câteva momente.

Văzând că Sylvie îl servea pe arhidiacon, ea se întoarse spre celălalt client.

– Pot să vă arăt ceva, domnule?

Sylvie încercă să-i atragă atenţia mamei sale şi deschise larg ochii în semn de avertizare, pentru a-i semnala că ultimul client intrat era studentul despre care tocmai vorbiseră. Isabelle răspunse cu o clătinare aproape imperceptibilă a capului, arătându-i că a înţeles. Mama şi fiica deveniseră abile în comunicarea prin semne, fiind obligate de viaţa alături de Giles.

– Am nevoie de o copie a *Gramaticii limbii latine,* spuse Pierre.

– Imediat.

Isabelle se duse la dulapul corespunzător, luă cartea şi o aduse la tejghea.

Giles apăru din spate. Acum erau trei clienţi în magazin, dintre care doi erau serviţi, aşa că el presupuse că al treilea era cel care îl solicitase.

– Da? spuse el.

Avea un fel de a fi arţăgos, motiv pentru care Isabelle încerca să-l ţină departe de magazin.

Călătorul ezită, părând să nu mai fie în apele lui.

Giles spuse nerăbdător:

– Aţi întrebat de mine?

– Hm... aveţi o copie a poveştilor biblice, în franceză, cu ilustraţii?

– Sigur că am, spuse Giles. E cea mai bine vândută. Dar aţi fi putut să-i cereţi asta soţiei mele, în loc să mă târâţi pe mine afară din tipografie!

Sylvie îşi dori – nu pentru prima oară – ca tatăl ei să poată fi mai amabil cu clienţii. Oricum, era ciudat că acest călător îl solicitase pe el, spunându-i pe nume, pentru a veni apoi cu această cerere obişnuită. Sylvie aruncă o privire către mama ei şi observă o uşoară agitaţie, care-i confirmă că şi Isabelle sesizase ceva în neregulă.

Ea observă că Pierre asculta conversaţia, aparent la fel de intrigat ca şi ea.

Arhidiaconul spuse morocănos:

– Oamenii ar trebui să audă poveştile biblice de la preoţii lor de parohie. Dacă încep să le citească singuri, aproape sigur vor trage concluzii greşite.

Puse pe tejghea monedele de aur pentru a plăti *Psalmii.*

„Sau ar putea trage concluziile corecte”, îşi spuse Sylvie în sinea ei. În vremuri ca acelea, în care oamenii obişnuiţi nu erau capabili să citească Biblia, preoţii puteau spune orice – şi aşa le-ar fi plăcut să rămână lucrurile. Erau înspăimântaţi de lumina nouă pe care cuvântul Domnului putea să o aducă asupra învăţăturilor şi practicilor lor.

Pierre spuse servil:

– Foarte adevărat, Sfinţia Voastră – dacă i se permite unui umil student să-şi exprime o părere. Trebuie să fim fermi sau vom ajunge să avem câte o sectă pentru fiecare cârpaci sau ţesător.

Meseriaşii independenţi, cum erau cârpacii şi ţesătorii, erau cei mai pasibili să devină protestanţi. Munca lor le lăsa timp să gândească singuri, presupuse Sylvie, iar ei nu erau atât de

speriaţi de preoţi şi de nobili cum erau ţăranii.

Dar Sylvie fu surprinsă de linguşitoarea intervenţie a lui Pierre, după ce îşi arătase interesul pentru literatura subversivă. Ea îl privi curioasă şi clipi lung spre el.

Avea un stil foarte antrenant.

Sylvie privi în lături şi începu să împacheteze *Psalmii* arhidiaconului într-o pânză pătrată, ieftină, legând pachetul cu o sfoară.

Călătorul amendă critica arhidiaconului.

– Jumătate din oamenii din Franţa nu apucă să-şi vadă preotul, spuse el sfidător.

Era o exagerare, se gândi Sylvie, dar adevărul era că mult prea mulţi preoţi îşi foloseau poziţiile pentru a obţine venituri, fără să-şi viziteze vreodată parohiile.

Arhidiaconul ştia asta şi nu avea ce să răspundă. Îşi luă *Psalmii* şi plecă îmbufnat.

Isabelle îi spuse studentului:

– Pot să împachetez această *Gramatică* pentru tine?

– Da, te rog.

Bărbatul scoase patru livre.

Giles i se adresă călătorului:

– Doreşti cartea asta de poveşti sau nu?

Călătorul se aplecă asupra cărţii pe care i-o arătă Giles, examinând ilustraţiile.

– Nu mă grăbiţi, spuse el ferm.

Nu-i fusese frică să se contrazică cu arhidiaconul şi nu părea să fie afectat de manierele agresive ale lui Giles. Acest om avea ceva special, în ciuda aspectului lui neîngrijit.

Pierre îşi luă pachetul şi plecă. În magazin se mai afla acum doar un singur client. Sylvie se simţi de parcă pericolul tocmai trecuse.

Călătorul închise cartea cu un pocnet, se îndreptă şi spuse:

– Sunt Guillaume din Geneva.

Sylvie o auzi pe Isabelle scoţând un scurt icnet de surpriză.

Atitudinea lui Giles se schimbă. Îi strânse mâna lui Guillaume şi spuse:

– Eşti mai mult decât bine-venit. Pofteşte înăuntru!

Îl conduse la etaj, către apartamentul privat.

Sylvie înţelese doar pe jumătate. Ştia că Geneva era un oraş protestant independent, dominat de marele Jean Calvin. Dar se afla la vreo patru sute de kilometri distanţă, o călătorie de două

săptămâni sau chiar mai mult.

– Ce caută bărbatul ăsta aici? întrebă ea.

– Colegiul Pastorilor din Geneva pregăteşte misionari şi îi trimite în toată Europa pentru a predica noua evanghelie, explică Isabelle. Ultimul se numea Alphonse. Tu aveai treisprezece ani.

– Alphonse! spuse Sylvie, amintindu-şi de tânărul zelos care o ignorase. N-am înţeles niciodată de ce locuia aici.

– Ei ne aduc operele lui Calvin şi alte lucrări, pentru ca tatăl tău să le copieze şi să le tipărească.

Sylvie se simţi stânjenită. Nu se întrebase niciodată de unde proveneau cărţile cu învăţăturile protestante.

– Se întunecă afară, spuse Isabelle. Mai bine ai aduce o copie după Erasmus pentru studentul tău.

– Ce părere ai despre el? întrebă Sylvie în timp ce se îmbrăca.

Isabelle îi oferi un zâmbet cunoscător.

– E un diavol chipeş, nu-i aşa?

Întrebarea Sylviei se referea la încrederea pe care o puteau avea în Pierre, nu la aspectul lui; dar, gândindu-se mai bine, nu era dornică să înceapă această discuţie, pentru că o speria foarte mult. Murmură un răspuns oarecare şi ieşi.

Se îndreptă spre nord şi traversă râul. Bijutierii şi modiştii de pe podul Notre-Dame erau pe punctul să-şi închidă magazinele. În partea dinspre oraş, ea trecu pe strada St Martin, principala arteră care ducea de la nord la sud. După câteva minute, ajunse în strada du Mur. Era mai degrabă o alee dosnică decât o stradă. Pe o parte se înălţa zidul oraşului; pe cealaltă, intrările din spate ale câtorva case şi gardul înalt al unei grădini în paragină. Se opri lângă un grajd, în spatele locuinţei unei femei bătrâne, care nu avea cal. Grajdul nu avea ferestre şi nu era vopsit; avea un aspect răpănos şi pe jumătate părăsit, însă era bine construit, cu o uşă masivă şi o încuietoare solidă, dar discretă. Giles îl cumpărase cu ani în urmă.

Lângă cadrul uşii, la nivelul şoldului, se găsea o jumătate de cărămidă, ceva mai slăbită. După ce se asigură nu era văzută, Sylvie o trase afară, băgă mâna în gaură, scoase o cheie şi puse cărămida la loc. Răsuci cheia în uşă, intră, apoi închise şi blocă uşa în urma ei.

Pe un suport de perete se afla o lampă cu lumânare. Sylvie adusese cu ea o brichetă, care conţinea o cremene, o bucată de oţel în forma literei D, care se potrivea perfect pe degetele ei subţiri, câteva aşchii de lemn uscat şi o bucată de pânză. Când

lovi cremenea de bucata de oţel, în cutia brichetei apărură scântei, care aprinseră aşchiile de lemn, iar acestea se inflamară rapid. Apoi aprinse un capăt al bucăţii de cârpă şi o folosi pentru a aprinde lampa.

Lumina pâlpâitoare dezvălui un şir de butoaie vechi, stivuite de la podea până la tavan. Cele mai multe erau pline cu nisip şi prea grele ca să poată fi ridicate de o singură persoană, dar câteva erau goale. Toate arătau la fel, însă Sylvie ştia să le deosebească. Ea mută repede, într-o parte, un rând de butoaie şi trecu prin spaţiul rămas liber. În spatele butoaielor se aflau lăzi de lemn pline cu cărţi.

Momentul cel mai periculos pentru familia Palot era acela în care cărţile erau tipărite şi legate în atelierul lui Giles. Dacă se efectua un raid prin acel loc la momentul nepotrivit, ar fi murit cu toţii. Dar de îndată ce cărţile erau terminate, erau aşezate în lăzi – întotdeauna cu un rând de cărţi inocente, aprobate de catolici, la suprafaţă – şi transportate cu căruţa în acel depozit, după care atelierul revenea la tipărirea cărţilor legale. În cea mai mare parte a timpului, stabilimentul de lângă catedrală nu conţinea nimic ilegal.

Doar trei persoane ştiau despre acel depozit: Giles, Isabelle şi Sylvie. Fetei nu i se spusese nimic până când nu împlinise şaisprezece ani. Nici măcar lucrătorii din tipografie nu ştiau despre el, deşi erau cu toţii protestanţi: lor li se spunea că toate cărţile erau trimise la un distribuitor.

Sylvie găsi acum lada însemnată cu „SA” – de la *Sileni Alcibiadis –,* probabil cea mai importantă lucrare a lui Erasmus. Scoase o copie şi o înveli într-o pânză pătrată, dintr-o grămadă alăturată, şi o legă cu o fundă de sfoară. Puse la loc butoaiele, astfel încât lăzile cu cărţi să fie din nou ascunse, şi tot ce se putea vedea acum era o încăpere plină pe jumătate cu butoaie.

În timp ce refăcea drumul pe strada St Martin, se întrebă dacă studentul va reapărea. El venise la magazin, aşa cum aranjaseră, dar încă putea să se sperie. Mai rău, putea să vină cu vreun ofiţer care să o aresteze. Desigur, nu-i era frică de moarte; niciunui creştin adevărat nu-i era; dar era terifiată la gândul torturii. Avea viziuni cu cleşti înroşiţi în foc care îi intrau în carne şi trebuia să-şi alunge imaginile din minte cu ajutorul rugăciunilor tăcute.

Malul râului era liniştit noaptea. Prăvăliile negustorilor de peşte erau închise şi pescăruşii plecaseră să caute de mâncare

prin alte părţi. Râul curgea leneş pe lângă mal.

Pierre o aştepta, ţinând o lanternă. Faţa lui, luminată de dedesubt, părea sinistru de drăguţă.

Era singur. Ea înălţă cartea, dar nu i-o dădu.

– Nu trebuie să spui nimănui că ai aşa ceva, spuse ea. Aş putea fi executată pentru că ţi-am vândut-o.

– Înţeleg, spuse el.

– Chiar şi tu îţi rişti viaţa dacă o accepţi de la mine.

– Ştiu.

– Dacă eşti sigur, ia-o şi dă-mi înapoi *Gramatica.*

Schimbară rapid pachetele.

– La revedere, spuse Sylvie. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

– Aşa o să fac, promise el.

Apoi o sărută.

(iii)

Alison McKay se grăbi pe coridoarele uscate ale palatului Tournelles cu veşti uluitoare pentru cel mai bun prieten al ei.

Acesta trebuia să îndeplinească o promisiune pe care ea nu o făcuse niciodată. Deşi se aşteptau de ani buni la asta, tot era un şoc. Erau veşti bune şi veşti proaste.

Clădirea medievală din partea estică a Parisului era mare şi obosită. În ciuda mobilierului bogat, era rece şi neconfortabilă. Prestigioasă, dar neglijată, era asemenea ocupantului ei actual, Caterina de’ Medici, regina Franţei, soţia unui rege care îşi prefera amantele.

Alison păşi într-o încăpere laterală şi găsi ceea ce căuta.

Doi adolescenţi aşezaţi pe podea, lângă fereastră, jucau cărţi, luminaţi de soarele capricios de iarnă. Hainele şi bijuteriile lor arătau că fac parte dintre cei mai bogaţi oameni din lume, dar pariau încântaţi pe mărunţiş şi se distrau de minune.

Băiatul avea paisprezece ani, dar părea mai tânăr. Era pipernicit şi mic de statură şi părea fragil. Era aproape de pubertate şi se bâlbâia când vorbea cu vocea sa spartă. Era Francisc, fiul mai mare al regelui Henric al II-lea şi al reginei Caterina. Era moştenitorul tronului Franţei.

Fata era o roşcată frumoasă, extraordinar de înaltă pentru cei cincisprezece ani ai ei, depăşindu-i pe cei mai mulţi bărbaţi. Numele ei era Mary Stuart şi era regina Scoţiei.

Pe când Mary avea cinci ani şi Alison opt, fuseseră mutate din

Scoţia în Franţa, două fetiţe înspăimântate, într-o ţară străină, unde nu puteau înţelege niciun cuvânt din ce vorbeau cei din jur. Bolnăviciosul Francisc devenise tovarăşul lor de joacă, iar cei trei copii dezvoltaseră un puternic ataşament reciproc, specific celor care înfruntă împreună pericolele.

Alison era afectuoasă şi protectoare cu Mary, care uneori avea nevoie de supraveghere din cauza tendinţei ei de a fi impulsivă şi temerară. Ambele fete îl îndrăgeau pe Francisc, tratându-l ca pe un căţeluş sau un pisoi neajutorat. Francisc o adora pe Mary, privind-o ca pe o zeiţă.

Acum, triunghiul prieteniei lor era pe cale de a fi zdruncinat sau poate chiar distrus.

Mary ridică privirea şi zâmbi, apoi văzu expresia lui Alison şi se alarmă.

– Ce se întâmplă? spuse ea, într-o franceză fără nicio urmă de accent scoţian. Ce s-a întâmplat?

Alison scăpă totul:

– Voi doi trebuie să vă căsătoriţi în duminica de după Paşte!

– Atât de curând? spuse Mary, apoi priviră amândouă spre Francisc.

Mary era logodită cu Francisc încă de când avea cinci ani, exact dinainte să se mute în Franţa. Angajamentul era politic, la fel ca toate logodnele regale, iar scopul său era să întărească alianţa Franţei cu Scoţia, împotriva Angliei.

Dar, pe măsură ce creşteau, fetele se îndoiau tot mai mult că avea să devină vreodată realitate. Relaţiile dintre cele trei regate se modificau permanent. Cei care făceau jocurile puterii la Londra, Edinburgh şi Paris discutau adesea despre alţi potenţiali miri pentru Mary Stuart. Nimic nu părea să fie sigur – până acum.

Francisc păru îngrozit.

– Te iubesc, îi spuse el lui Mary. Vreau să mă însor cu tine… când o să devin bărbat.

Mary se întinse şi îi prinse mâinile cu simpatie, dar el părea zdrobit. Izbucni în lacrimi şi sări în picioare.

Alison spuse:

– Francisc…

El scutură din cap neajutorat, apoi alergă afară din cameră.

– Of, Francisc, spuse Mary. Bietul de el!

Alison închise uşa; cele două fete erau acum singure. Alison îi întinse mâna lui Mary şi o ajută să se ridice de pe podea. Încă ţinându-se de mână, se aşezară împreună pe o sofa dintr-o

catifea de un maro-castaniu. Rămaseră tăcute o vreme, apoi Alison spuse:

– Cum te simţi?

– Toată viaţa mi s-a spus că sunt regină, spuse Mary. Dar n-am fost niciodată cu adevărat. Am devenit regina Scoţiei la vârsta de şase zile, iar oamenii n-au încetat niciodată să mă trateze ca pe un copil. Dar mă mărit cu Francisc, iar el devine rege; atunci, eu voi fi regina Franţei – un lucru real. Ochii ei străluciră de dorinţă. Asta este tot ce-mi doresc.

– Dar Francisc…

– Ştiu. E dulce şi îl iubesc, dar să mă întind în pat cu el şi… ştii tu…

Alison clătină viguros din cap.

– Abia dacă îndrăznesc să mă gândesc la aşa ceva.

– Poate că, după ce ne vom căsători, Francisc şi cu mine vom putea doar să ne prefacem.

Alison clătină din cap.

– În cazul ăsta, căsătoria ar putea fi anulată.

– Iar eu nu voi mai fi regină.

– Exact.

– De ce tocmai acum? spuse Mary. Ce a adus în actualitate această problemă?

Alison aflase de la regina Caterina, cea mai bine informată persoană din Franţa.

– Scarface i-a sugerat regelui.

Ducele de Guise era unchiul lui Mary, fratele mamei ei. Familia era foarte preţuită după victoria de la Calais.

– De ce i-ar păsa unchiului Scarface?

– Gândeşte-te cum ar creşte prestigiul familiei de Guise dacă o femeie din neamul lor ar ajunge regina Franţei.

– Scarface este un soldat.

– Da. Asta a fost, cu siguranţă, ideea altcuiva.

– Dar Francisc…

– Totul revine la micuţul Francisc, nu-i aşa?

– E atât de mic, spuse Mary. Şi atât de bolnav… Oare este capabil să facă ceea ce se presupune că un bărbat ar trebui să facă împreună cu soţia lui?

– Nu ştiu, spuse Alison. Dar tu o să afli în duminica de după Paşte.

Capitolul 3

Margery şi părinţii ei se aflau încă în impas când ianuarie deveni februarie. Sir Reginald şi Lady Jane erau hotărâţi ca Margery să se mărite cu Bart, iar ea declara că nu va rosti niciodată jurămintele.

Rollo era furios pe ea. Avea şansa să introducă familia lor în rândurile nobilimii catolice, iar ea dorea, în schimb, să se alieze cu familia Willard, care avea înclinaţii protestante. Cum de putea măcar să se gândească la o asemenea trădare – mai ales că regina îi favoriza pe catolici în toate privinţele?

Familia Fitzgerald era familia conducătoare a oraşului – şi ei păreau să fie cea mai bună partidă, se gândi Rollo cu mândrie, în timp ce stăteau în sală, îmbrăcându-se cu cele mai călduroase haine. Clopotul cel mare din turnul catedralei bătea pentru a-i chema la slujbă. Sir Reginald era înalt şi slab, iar pistruii de pe faţă îi confereau un aer de distincţie. Puse pe el o mantie grea dintr-o stofă maro-castanie. Lady Jane era micuţă şi subţire, cu un nas ascuţit şi cu ochi săgetători, cărora nu le scăpa nimic. Purta o haină căptuşită cu blană albă.

Margery era şi ea scundă, dar mult mai plinuţă. Era într-o stare de îmbufnare furioasă şi nu i se mai permisese să iasă din casă de la petrecerea contelui. Dar nu putea fi ţinută ascunsă veşnic; iar în dimineaţa aceea, episcopul de Kingsbridge avea să oficieze slujba, un aliat puternic pe care familia nu putea risca să-l ofenseze.

Margery se hotărâse să nu pară atât de supărată pe cât era. Îmbrăcase o haină având roşul aprins de Kingsbridge şi purta o pălărie asortată. În ultimul an, devenise cea mai drăguţă fată din oraş – chiar şi fratele ei putea observa asta.

Al cincilea membru al familiei era strămătuşa lui Rollo. Fusese călugăriţă la abaţia Kingsbridge şi venise să locuiască împreună cu familia Fitzgerald când mănăstirea fusese închisă de regele Henric al VIII-lea. Ea transformase cele două camere ale ei de la ultimul etaj al casei într-o mică mănăstire: dormitorul părea o chilie simplă, iar biroul devenise o capelă. Rollo era îngrozit de devotamentul ei. Toată lumea o numea încă sora Joan. Era, de acum, bătrână şi bolnăvicioasă şi umbla cu ajutorul a două bastoane, dar insista să meargă la biserică atunci când venea şi

episcopul Julius. Camerista Naomi ducea la catedrală un scaun pentru sora Joan, întrucât aceasta nu putea să rămână în picioare o oră întreagă.

Ieşiră împreună. Locuiau la răspântia din partea de sus a străzii principale, peste drum de Casa Breslelor, o poziţie cu adevărat impunătoare; Sir Reginald se opri un moment şi privi în jos către străzile înghesuite ce coborau ca nişte scări înspre râu. O ninsoare uşoară căzuse peste acoperişurile de stuf şi peste hornurile fumegânde. „Oraşul meu”, părea să spună expresia lui.

În timp ce primarul şi familia lui îşi desfăşurau impozanta procesiune la vale, pe strada principală, vecinii lor îi salutau cu respect, cei mai prosperi dintre ei spunând „bună dimineaţa”, iar cei din clasele inferioare atingându-şi în linişte pălăriile.

La lumina zilei, Rollo observă că haina mamei lui era uşor roasă de molii şi speră că nimeni nu va observa. Din păcate, tatăl lui nu avea bani pentru haine noi. Afacerile nu mergeau prea bine în portul Combe, unde Sir Reginald era şeful vămii. Francezii capturaseră portul Calais, războiul continua, iar transporturile prin Canalul Mânecii erau minime.

În timp ce se apropiau de catedrală, trecură pe lângă celălalt motiv al crizei financiare a familiei: noua casă, care urma să se numească Priory Gate. Se ridica în partea de nord a pieţei, pe un teren care fusese o anexă a abaţiei pe vremea când funcţiona mănăstirea. Construcţia încetinise până aproape de stagnare. Cei mai mulţi dintre constructori plecaseră în alte părţi, ca să lucreze pentru oameni care-i puteau plăti. În jur fusese ridicat un gard nefinisat din lemn, pentru a descuraja intrarea curioşilor în clădirea neterminată.

Sir Reginald mai deţinea şi complexul clădirilor abaţiei, din partea de nord a catedralei: pasajele, dormitoarele şi bucătăria călugărilor, mănăstirea de maici şi grajdurile. Când Henric al VIII-lea desfiinţase mănăstirile, proprietăţile acestora fuseseră oferite sau vândute magnaţilor locali, iar Sir Reginald obţinuse abaţia. Aceste clădiri vechi fuseseră neglijate zeci de ani şi acum se prăbuşeau, având cuiburi de păsări şi mărăcini crescuţi pe culoare. Reginald avea să le vândă, probabil, oferindu-le din nou conciliului clerical.

Între cele două terenuri meschine, catedrala se înălţa mândră, neschimbată de sute de ani, asemenea credinţei catolice pe care o reprezenta. În ultimii patruzeci de ani, protestanţii încercaseră să altereze doctrinele creştine care fuseseră predate atât de

mult timp: Rollo se întrebă cum de aveau atâta aroganţă. Era ca şi cum ai fi încercat să pui ferestre moderne în pereţii catedralei. Adevărul era etern, asemenea catedralei.

Intrară pe sub marile arcade din faţada de vest. Înăuntru părea să fie mai frig decât afară. Ca întotdeauna, vederea lungii nave, cu şirurile sale ordonate de coloane identice şi arcade, îi dădu lui Rollo sentimentul liniştitor al unui univers aranjat sistematic de o zeitate raţională. În capătul îndepărtat, strălucirea zilei de iarnă lumina vag prin fereastra cu vitraliu, sticla ei colorată înfăţişând cum aveau să se termine toate: cu Dumnezeu aşezat pentru judecată în ultima zi, cu păcătoşii torturaţi în iad şi cei virtuoşi intrând în rai, echilibrul fiind astfel restabilit.

Familia Fitzgerald se deplasă pe culoar înspre încrucişarea de la care începeau rugăciunile. De la distanţă îi priviră pe preoţii care îndeplineau slujba la altarul înalt. În jurul lor se aflau alte familii de vază din oraş, inclusiv familiile Willard şi Cobley, sau din regiune, în special contele Shiring şi fiul său, Bart, precum şi lordul Brecknock şi soţia sa.

Cântarea era mediocră. Sutele de ani de muzică corală înălţătoare de la catedrala Kingsbridge se încheiaseră când abaţia fusese închisă şi corul desfiinţat. Unii dintre foştii călugări formaseră un cor nou, dar spiritul dispăruse. Ei nu erau capabili să recreeze disciplina de fier a unui grup care-şi dedicase întreaga viaţă slăvirii Domnului printr-o muzică minunată.

Congregaţia încă trăia momente dramatice, cum era înălţarea Duhului, ascultând într-o tăcere politicoasă predica episcopului Julius – despre supunere –, dar în cea mai mare parte a timpului, cei prezenţi vorbeau între ei.

Rollo fu deranjat când observă că Margery se îndepărtase încet de familia ei şi vorbea animat şi cu emfază cu Ned Willard – pana de la pălăria ei tremura viguros. Şi Ned era bine îmbrăcat, în haina lui albastră din Franţa, şi era clar emoţionat să fie alături de ea. Rollo ar fi vrut să-l lovească pentru o asemenea insolenţă.

Pentru a compensa, Rollo se duse să stea de vorbă cu Bart Shiring, spunându-şi că totul avea să se îndrepte într-un final. Vorbiră despre război. Pierderea portului Calais nu dăunase doar comerţului. Regina Mary şi soţul ei străin erau tot mai nepopulari. Rollo tot nu credea că Anglia urma să mai aibă vreodată un monarh protestant, dar Mary Tudor nu făcea bine cauzei catolicismului.

Când slujba se termină, Rollo fu abordat de fiul durduliu al lui Philbert Cobley, Dan. Puritanii Cobley se aflau aici împotriva dorinţei lor, Rollo era sigur de asta; bănuia că ei urau statuile şi tablourile şi că le-ar fi plăcut să-şi bage nasul într-un iz de tămâie. Pe Rollo îl înnebunea ideea că oamenii – ignoranţi, needucaţi, stupizi – se bucurau de dreptul de a avea propriile păreri despre religie. Dacă o asemenea idee naivă ar fi câştigat teren, civilizaţia s-ar fi prăbuşit. Oamenilor ar fi trebuit să li se spună ce să facă.

Împreună cu Dan se afla un bărbat subţire, cu faţa roşie de frig, pe nume Jonas Bacon, unul dintre căpitanii angajaţi de comercianţii din Kingsbridge.

Dan îi spuse lui Rollo:

– Avem o încărcătură pe care dorim să o vindem. Ai putea fi interesat?

Armatorii de tipul lui Cobley îşi vindeau deseori anticipat încărcăturile, oferind uneori sferturi sau optimi mai multor investitori. Era o metodă de a strânge bani pentru a finanţa drumul şi, în acelaşi timp, pentru a micşora riscul. Acţionarii puteau primi uneori şi de zece ori valoarea investită – sau puteau să piardă totul. În perioade mai prospere, Sir Reginald obţinuse profituri uriaşe în acest fel.

– S-ar putea să ne intereseze, spuse Rollo.

Nu era sincer. Tatăl său nu dispunea de lichidităţile necesare pentru a investi într-o încărcătură, dar Rollo dorea oricum să afle despre ce era vorba.

– Vasul *St Margaret* se află pe drumul de întoarcere din Marea Baltică şi are cala plină de blănuri, care valorează mai mult de cinci sute de lire pe uscat, spuse Dan. Pot să-ţi arăt documentele.

Rollo se agită.

– Cum ai putea să ştii asta dacă este încă pe mare?

Căpitanul Bacon răspunse la întrebare cu o voce răguşită de anii de strigat împotriva vântului:

– Am depăşit-o în largul coastelor Olandei. Vasul meu, *Hawk,* este mai rapid. Am urcat la bord şi am luat toate detaliile. *St Margaret* se pregătea să intre în port pentru reparaţii minore. Dar va ajunge la Combe în două săptămâni.

Căpitanul Bacon avea o reputaţie proastă. Mulţi căpitani aveau. Nu existau martori pentru tot ce făceau marinarii pe mare şi mulţi oameni spuneau despre ei că sunt hoţi şi criminali. Dar

povestea lui era credibilă. Rollo clătină din cap şi se întoarse spre Dan.

– Şi de ce vrei să-i vinzi încărcătura acum?

Pe faţa rotundă a lui Dan apăru o privire vicleană.

– Avem nevoie de bani pentru o altă investiţie.

Nu avea să spună şi care. Era ceva normal: dacă dăduse peste o bună oportunitate de afaceri, nu le oferea altora ocazia să intre primii în afacere. În orice caz, Rollo deveni suspicios.

– E ceva în neregulă cu încărcătura voastră?

– Nu. Şi ca să dovedim, suntem pregătiţi să garantăm că valoarea încărcăturii este de cinci sute de lire. Dar ţi-o lăsăm la patru sute.

Era o sumă importantă. Un fermier prosper – proprietar de pământ – putea să facă vreo cincizeci de lire pe an; un comerciant de succes din Kingsbridge ar fi fost mândru de un venit anual de două sute. Patru sute de lire era o investiţie uriaşă – dar un profit garantat de o sută de lire în două săptămâni era o ocazie importantă.

Şi ar fi plătit toate datoriile familiei Fitzgerald.

Din păcate, ei nu dispuneau de cele patru sute de lire. Pur şi simplu nu aveau patru sute de lire.

În orice caz, Rollo spuse:

– O să-i prezint chestiunea aceasta tatălui meu.

Era absolut sigur că nu puteau încheia această afacere, dar Sir Reginald ar fi putut să se simtă ofensat dacă Rollo ar fi vorbit cu autoritate în numele familiei.

– Nu trageţi de timp, spuse Dan. Am venit prima dată la voi din respect pentru Sir Reginald, care este primar, dar mai sunt şi alţi oameni care pot intra în afacere. Şi avem nevoie de bani mâine.

Dan şi căpitanul se îndepărtară.

Rollo privi în jur prin biserică şi îl văzu pe tatăl său sprijinit de o coloană canelată.

– Am vorbit cu Dan Cobley, îi spuse el.

– Ah, da?

Sir Reginald nu-i plăcea pe cei din familia Cobley. Puţini oameni îi plăceau. Lăsau impresia că se cred mai sfinţi decât alţi oameni, iar ieşirea lor de la piesa de teatru îi enervase pe mulţi.

– Ce voia?

– Să vândă o încărcătură.

Rollo îi povesti tatălui său toate detaliile. Când termină,

Reginald spuse:

– Şi sunt pregătiţi să garanteze valoarea blănurilor?

– Cinci sute de lire – pentru o investiţie de patru sute. Ştiu că nu avem aceşti bani, dar m-am gândit că ai vrea să ştii despre asta.

– Ai dreptate. Nu avem aceşti bani. Reginald păru că se gândeşte o clipă, apoi adăugă: Dar s-ar putea să fac rost de ei.

Rollo se întreba cum. Dar tatăl său era plin de resurse. Nu era genul de comerciant care să-şi construiască afacerea treptat, ci era un oportunist atent, nerăbdător să pună mâna pe o afacere neprevăzută.

Era oare posibil să rezolve toate problemele familiei dintr-o lovitură? Rollo abia îndrăznea să spere.

Spre surpriza lui Rollo, Reginald se duse să discute cu familia Willard. Alice era un comerciant de frunte, aşa că primarul avea adesea diverse chestiuni de discutat cu ea; dar cei doi nu se plăceau unul pe celălalt, iar relaţiile nu se îmbunătăţiseră de când Fitzgerald îl respinsese pe tânărul Ned în calitate de potenţial ginere. Rollo îşi urmă intrigat tatăl.

Reginald spuse liniştit:

– Doamnă Willard, aş dori să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dacă se poate.

Alice era o femeie scundă, îndesată, cu maniere impecabile.

– Desigur, spuse ea politicos.

– Am nevoie să împrumut patru sute de lire pentru o perioadă scurtă.

Alice îl privi siderată.

– S-ar putea să fie nevoie să mergi la Londra, spuse ea după o pauză scurtă. Sau la Antwerp.

Oraşul olandez Antwerp era capitala financiară a Europei.

– Avem un văr la Antwerp, adăugă ea. Dar nu ştiu dacă va dori să vă împrumute o asemenea sumă de bani.

– Am nevoie astăzi, spuse Sir Reginald.

Alice ridică din sprâncene. Rollo simţi un junghi de ruşine. Era umilitor să implori după bani o familie pe care o batjocoriseşi de curând.

Dar Reginald continuă indiferent:

– Eşti singurul comerciant din Kingsbridge care poată să dispună imediat de o asemenea sumă de bani, Alice.

– Pot să te întreb pentru ce ai nevoie de bani? întrebă Alice.

– Am ocazia să cumpăr o încărcătură bogată.

Reginald nu spuse de la cine; Rollo bănui că îi era teamă că Alice ar fi putut încerca să cumpere încărcătură ea însăşi.

Reginald adăugă:

– Vasul va ajunge în portul Combe în două săptămâni.

În acest moment, Ned Willard interveni în discuţie. Normal, se gândi Rollo amărât, se bucura de imaginea familiei Fitzgerald cerând ajutor familiei Willard. Dar intervenţia lui Ned fu strict legată de afacere.

– Şi de ce ar dori proprietarul să o vândă în acest moment? spuse el sceptic. Nu are decât să aştepte două săptămâni pentru a valorifica pe deplin încărcătura debarcată.

Reginald păru iritat să fie luat la întrebări de un tinerel, dar îşi stăpâni neplăcerea şi răspunse:

– Vânzătorul are nevoie de bani lichizi imediat, pentru o altă investiţie.

– Nu-mi pot asuma riscul de a pierde o asemenea sumă, spuse Alice, cred înţelegi asta.

– Nu este niciun risc, adăugă Reginald. Îţi voi înapoia banii în ceva mai mult de două săptămâni.

Asta era absurd, Rollo ştia. Întotdeauna exista un risc.

Reginald coborî vocea:

– Suntem vecini, Alice. Ne ajutăm unul pe altul. Eu netezesc calea pentru încărcăturile tale în portul Combe, ştii asta. Şi tu mă ajuţi pe mine. Aşa merg lucrurile la Kingsbridge.

Alice păru să dea înapoi şi, după o clipă, Rollo înţelese de ce. Vorbele emoţionante ale tatălui său despre vecinii care se ajută constituiau, de fapt, o ameninţare ascunsă. Dacă Alice nu coopera, Reginald i-ar fi putut crea probleme în port.

Tăcerea se prelungi în timp ce Alice se gândea la asta. Rollo putea să bănuiască la ce se gândea. Nu dorea să acorde împrumutul, dar nu-şi putea permite să se contreze cu cineva atât de puternic ca Reginald.

În cele din urmă, Alice spuse:

– O să am nevoie de garanţii.

Speranţele lui Rollo se prăbuşiră: un om care nu are nimic nu poate oferi garanţii. Era un alt mod de a refuza.

– Pun la bătaie postul meu de şef al vămii, spuse Reginald.

Alice scutură din cap.

– Nu pot să dispun de el fără permisiunea regală – şi nu ai timp să o obţii.

Rollo ştia că Alice avea dreptate. Reginald era în pericol să-şi

arate disperarea.

– Ce spui atunci de abaţie? zise Reginald.

Alice scutură din cap.

– Nu-mi trebuie case construite pe jumătate.

– Atunci, partea sudică, pasajele şi locuinţele călugărilor şi mănăstirea de maici?

Rollo era sigur că Alice nu avea să accepte toate acestea în chip de garanţie. Clădirile vechii abaţii erau neutilizate de peste douăzeci de ani şi erau nereparabile.

Totuşi, spre surpriza lui, Alice păru brusc interesată. Ea spuse:

– Poate…

Rollo interveni:

– Dar, tată, ştii că episcopul Julius vrea să cumpere înapoi abaţia pentru consiliul clerical – şi tu ai fost, mai mult sau mai puţin, de acord să i-o vinzi.

Pioasa regină Mary încercase să returneze toate proprietăţile confiscate de la Biserică de rapacele său tată, Henric al VIII-lea, dar membrii Parlamentului nu aprobaseră legea – prea mulţi dintre ei beneficiaseră de ele –, aşa că Biserica încerca să le cumpere înapoi ieftin; iar Rollo se gândi că era de datoria bunilor catolici să ajute la înfăptuirea acestui proces.

– E în regulă, spuse Reginald. Nu am de gând să nu-mi plătesc datoria, aşa că proprietatea nu va fi confiscată. Episcopul va avea ceea ce doreşte.

– Bine, spuse Alice.

Apoi urmă o pauză. Era clar că Alice aştepta ceva, dar nu dorea s-o spună, în cele din urmă, Reginald înţelese şi zise:

– Îţi voi plăti o dobândă bună.

– Aş dori o dobândă foarte bună, spuse Alice. Doar că a pune dobândă la un împrumut înseamnă camătă, ceea ce reprezintă o crimă şi un păcat.

Avea dreptate – era echivoc. Legile împotriva cămătăriei erau eludate zilnic în toate oraşele comerciale ale Europei. Obiecţia lui Alice avea în vedere doar salvarea aparenţelor.

– Ei bine, sunt sigur că putem găsi o cale să ocolim asta, spuse Reginald, cu tonul poznaş al cuiva care propunea cu nevinovăţie o înşelătorie.

– La ce te-ai gândit? spuse Alice cu precauţie.

– Să presupunem că îţi dau dreptul de folosinţă a abaţiei pe durata împrumutului şi o închiriez înapoi de la tine?

– Vreau opt lire pe lună.

Ned păru neliniştit. Evident, dorea ca mama lui să se ţină departe de această afacere. Şi Rollo înţelese de ce: Alice urma să rişte patru sute de lire pentru a câştiga doar opt lire.

Reginald se prefăcu revoltat.

– De ce? Asta înseamnă douăzeci şi patru la sută pe an, chiar mai mult!

– Atunci, să lăsăm baltă toată povestea.

Rollo începu să spere. De ce se târguia Alice în legătură cu rata dobânzii? Probabil că urma să-i acorde împrumutul. Rollo observă că Ned părea uşor panicat şi bănui că se gândea la acelaşi lucru, dar privea această posibilitate cu îngrijorare.

Reginald se gândi un timp, apoi spuse:

– Ei bine, aşa să fie.

Îi întinse mâna lui Alice şi ea i-o strânse.

Rollo era uimit de inteligenţa tatălui său. Pentru cineva care nu avea, practic, niciun ban, o investiţie de patru sute de lire însemna un triumf al îndrăznelii. Iar încărcătura de pe *St Margaret* avea să revigoreze finanţele familiei. Îi mulţumi cerului pentru nevoia urgentă de bani a lui Philbert Cobley.

– Voi pregăti hârtiile în după-amiaza asta, spuse Alice Willard, apoi se întoarse.

În acelaşi moment, apăru Lady Jane.

– Este timpul să mergem acasă, spuse ea. Cina va fi gata în curând.

Rollo privi în jur după sora sa. Margery nu se vedea nicăieri.

(ii)

De îndată ce familia Fitzgerald se îndepărtă şi nu mai puteau fi auziţi, Ned îi spuse mamei sale:

– De ce ai fost de acord să-i împrumuţi atât de mulţi bani lui Sir Reginald?

– Pentru că ne-ar fi făcut multe necazuri dacă refuzam.

– Dar s-ar putea să nu plătească! Am putea pierde totul!

– Nu, am rămâne cu abaţia.

– O grămadă de clădiri care stau să se prăbuşească.

– Nu mă interesează clădirile.

– Atunci…? se agită Ned.

– Gândeşte-te, îi spuse mama lui.

Dacă nu clădirile, atunci ce voia Alice?

– Terenul?

– Mai gândeşte-te.

– Se află chiar în centrul oraşului.

– Exact. Este cel mai preţios loc din Kingsbridge şi valorează mult mai mult de patru sute de lire pentru cineva care ştie cum să-l folosească.

– Înţeleg, spuse Ned. Dar ce vrei să faci cu el, să construieşti o casă, ca Reginald?

Alice privi dispreţuitoare.

– N-am nevoie de un palat. Aş construi o piaţă acoperită, care să fie deschisă în orice zi a săptămânii, indiferent de vreme. Le-aş închiria spaţiu negustorilor – patiserilor, producătorilor de brânză, croitorilor, cizmarilor. Se află chiar lângă catedrală. Va produce bani timp de o mie de ani.

Proiectul era o idee genială, socoti Ned. Din acest motiv se gândise mama lui la ea, şi nu el.

În orice caz, o umbră de îngrijorare tot îi rămase: nu avea încredere în familia Fitzgerald.

Un alt gând îi trecu apoi prin minte.

– Ăsta este un plan de urgenţă în caz că pierdem totul la Calais?

Alice făcuse eforturi uriaşe pentru a obţine veşti de la Calais, dar nu mai aflase nimic din momentul în care francezii ocupaseră oraşul. Poate că ei confiscaseră, pur şi simplu, proprietăţile englezilor, inclusiv aprovizionatul depozit Willard; poate că unchiul Dick se afla în drum spre Kingsbridge cu mâinile goale. Dar oraşul prosperase, în principal, datorită negustorilor englezi care aduseseră comerţul şi era foarte posibil ca regele Franţei să înţeleagă că era mai inteligent să-i lase pe străini să păstreze ceea ce le aparţinea şi să îşi continue afacerile.

Din păcate, lipsa veştilor însemna că veştile erau proaste: faptul că niciun englez nu scăpase încă din Calais şi nu venise cu informaţii, în ciuda faptului că trecuse o lună, sugera ideea că puţini mai erau în viaţă.

– Piaţa acoperită merită făcută în orice împrejurări, răspunse Alice. Dar, da, mă gândesc că vom avea nevoie de o altă afacere în cazul în care veştile din Calais sunt atât de rele pe cât ne temem.

Ned încuviinţă din cap. Mama lui gândea întotdeauna în perspectivă.

– Oricum, probabil că nu se va întâmpla, încheie Alice. Reginald nu s-ar fi coborât să mă implore pentru un împrumut

dacă nu ar fi avut în vedere o afacere atrăgătoare.

Ned se gândea deja la altceva. Negocierile cu Reginald îi îndepărtaseră temporar gândurile de la singurul membru al familiei Fitzgerald de care era, cu adevărat, interesat.

Privi în jur, dar nu o mai văzu pe Margery. Ea plecase deja, iar el ştia unde se dusese. Străbătu nava încercând să nu pară grăbit.

Deşi era preocupat de cele întâmplate recent, se minună ca întotdeauna de muzica arcadelor, cele mai coborâte întocmai unor note grave repetate într-un ritm egal, cele mai mici din galerie şi din lucarnă ca nişte armonii înalte, în aceeaşi notă.

Îşi strânse mai bine pelerina în jurul trupului, păşi afară şi o luă spre nord, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre cimitir. Acum ningea mai puternic, iar zăpada se depusese pe acoperişul monumentalului mormânt al abatelui Philip. Era atât de mare, încât Ned şi Margery puteau să stea în picioare în spatele lui şi să se îmbrăţişeze fără frica de a fi observaţi. Conform legendei, abatele Philip fusese tolerant cu cei care cedau tentaţiei sexuale, aşa că Ned îşi imagină că sufletul călugărului mort cu mult timp în urmă n-avea să fie foarte tulburat din pricina a doi tineri care se sărutau lângă mormântul lui.

Dar Margery se gândise la un loc de întâlnire mult mai bun decât mormântul şi îi împărtăşise ideea lui Ned în scurta conversaţie din timpul slujbei. Urmând instrucţiunile ei, Ned se deplasă în jurul locului în care se construia noul palat al tatălui ei. Pe partea cealaltă, verifică dacă nu era cumva observat. Acolo exista o spărtură în gard, iar el trecu prin ea.

Noua casă a lui Sir Reginald avea podele, pereţi, scări şi acoperiş, dar nu avea uşi şi ferestre. Ned păşi înăuntru şi alergă în sus pe scările mari din marmură italienească, până la un palier mai larg. Margery îl aştepta acolo. Era înfofolită într-o haină roşie, mare, dar faţa îi era zâmbitoare. O îmbrăţişă, apoi se sărutară pasional. Ned închise ochii şi îi inspiră mirosul, un parfum cald care se ridica din pielea gâtului.

Când se opriră să respire, el spuse:

– Sunt îngrijorat. Mama tocmai i-a împrumutat tatălui tău patru sute de lire.

Margery ridică din umeri.

– Ei fac tot timpul astfel de lucruri.

– Împrumuturile duc la dispute. Asta ar putea să înrăutăţească lucrurile pentru noi.

– Cum ar putea lucrurile să fie mai rele? Sărută-mă din nou!

Ned sărutase câteva fete, dar niciodată în felul acesta. Margery era singura care-i spunea sincer ce dorea. Se presupunea că femeile ar fi trebuit să fie conduse de bărbaţi, mai ales în relaţiile fizice, dar Margery nu părea să ştie asta.

– Iubesc felul în care mă săruţi, spuse Ned după un timp. Cine te-a învăţat?

– Nu m-a învăţat nimeni! Ce crezi că sunt? Oricum, nu e ca şi cum ar exista un mod standard de a face asta. Asta nu este contabilitate.

– Presupun că e adevărat. Fiecare fată e altfel. Lui Ruth Cobley îi place să-i strângi sânii foarte tare, ca să simtă mai târziu. În timp ce Susan White...

– Opreşte-te! Nu vreau să ştiu despre celelalte fete ale tale.

– Te tachinam. N-a existat nimeni ca tine. De asta te iubesc.

– Şi eu te iubesc, spuse ea.

Începură să se sărute din nou. Ned îşi desfăcu pelerina şi deschise nasturii de la haina ei, astfel încât să-şi poate lipi trupurile unul de altul. Nu prea simţeau frigul.

Apoi Ned auzi o voce familiară spunând:

– Opriţi-vă chiar acum!

Era Rollo.

Iniţial, Ned avu un sentiment de vinovăţie, dar îl reprimă imediat: nu exista niciun motiv pentru care să nu sărute o fată care-l iubea. O eliberă din îmbrăţişare pe Margery şi se întoarse cu o lentoare deliberată. Nu-i era frică de Rollo.

– Nu încerca să-mi dai ordine, Rollo. Nu mai suntem la şcoală.

Rollo îl ignoră şi i se adresă lui Margery cu o indignare îndreptăţită:

– Vii acasă cu mine chiar acum!

Margery trăise multă vreme cu agresivul său frate mai mare şi se obişnuise să se opună voinţei lui.

– Du-te înainte, spuse ea pe un ton neutru, care suna puţin forţat. Vin şi eu într-un minut.

Rollo se înroşi de furie.

– Am spus acum!

Apoi o apucă pe Margery de braţ.

– Ia mâinile de pe ea, Rollo, nu e nevoie de forţă fizică, spuse Ned.

– Tu să taci din gură! Procedez cum vreau cu sora mea mai mică.

Margery încercă să-i îndepărteze braţul, dar Rollo înteţi strânsoarea.

– Opreşte-te! Mă doare! spuse ea.

– Te-am avertizat, Rollo, zise Ned.

Nu dorea violenţă, dar nici nu era dispus să cedeze în faţa agresivităţii lui Rollo.

Rollo smuci braţul lui Margery. Ned îl apucă pe Rollo de haină, îl îndepărtă de Margery şi îl îmbrânci, făcându-l să se clatine prin încăpere. Apoi Ned îl văzu pe Bart urcând scările de marmură.

Recăpătându-şi echilibrul, Rollo ridică un deget în semn de avertizare, se îndreptă spre Ned şi spuse:

– Acum, ascultă-mă!

Apoi îl lovi. Atacul fusese ţintit între coapse, dar Ned se deplasă câţiva centimetri şi primi lovitura în picior. Deşi îl duru, abia dacă observă: era extrem de furios. Se îndreptă spre Rollo cu ambii pumni, lovindu-i capul şi pieptul de trei, patru, cinci ori. Rollo se retrase şi încercă să contracareze loviturile. Era mai înalt şi avea braţele mai lungi, dar Ned era mai furios.

Foarte vag, Ned o auzi pe Margery strigând:

– Opriţi-vă! Opriţi-vă!

Ned îl trase pe Rollo prin cameră, apoi brusc se simţi blocat din spate, înţelese că era Bart. Braţele lui Ned erau ţinute strâns pe lângă corp, de parcă ar fi fost legat cu o funie: Bart era mult mai înalt şi mai puternic decât Ned sau Rollo. Ned se luptă furios, dar nu reuşi să se elibereze şi realiză brusc că era pe cale să primească o bătaie cumplită.

În timp ce Bart îl ţinea, Rollo începu să-l lovească. Ned încercă să se lase în jos şi să se ferească, dar era ţintuit cu putere, iar Rollo îl lovea peste faţă, în stomac şi între picioare, din nou şi din nou. Bart râdea încântat. Margery ţipa şi încerca să-l tragă pe fratele ei, dar fără niciun rezultat: era suficient de furioasă, dar era prea scundă pentru a-l putea opri.

După un minut, Bart se plictisi de joc şi se opri din râs. Îl îmbrânci într-o parte pe Ned, care căzu pe podea. Acesta încercă să se ridice, dar, în primele clipe, nu reuşi. Avea un ochi închis, dar cu celălalt îi văzu pe Bart şi pe Rollo apucând-o pe Margery de câte un braţ şi târând-o în jos, pe scări.

Ned tuşi şi scuipă sânge. Un dinte îi căzu pe podea, apoi vomită.

Îl durea totul. Încercă din nou să se ridice, dar era prea dureros. Se întinse pe spate pe marmura rece, aşteptând să se

domolească durerea.

– Rahat! şopti el. Rahat!

(iii)

– Unde ai fost? o întrebă Lady Jane pe Margery, imediat ce Rollo o aduse acasă.

Margery ţipă:

– Rollo l-a bătut pe Ned în timp ce Bart îl ţinea... Ce fel de animal face aşa ceva?

– Calmează-te, îi spuse mama ei.

– Priveşte-l pe Rollo, îşi freacă încheieturile, e mândru de el!

– Sunt mândru că am făcut ceea ce trebuia, spuse Rollo.

– N-ai putut să te lupţi cu Ned de unul singur, nu-i aşa? Arătă spre Bart, care îl urmase pe Rollo în casă. Ai avut nevoie de ajutorul lui.

– Nu contează asta, spuse Lady Jane. Cineva vrea să te vadă.

– Nu pot să vorbesc cu nimeni acum, spuse Margery.

Nu dorea nimic altceva decât să fie singură în camera ei.

– Nu fi neascultătoare, îi spuse mama ei. Vino cu mine.

Rezistenţa lui Margery se topi. Îl privise pe bărbatul pe care-l iubea mâncând bătaie şi era numai vina ei. Simţea că-şi pierduse capacitatea de a face ceea ce era corect. Ridică indiferentă din umeri şi o urmă pe mama ei.

Merseră în biroul lui Lady Jane, locul din care aceasta dirija treburile casei şi îi îndruma pe servitori. Era o cameră austeră, cu scaune grele, o masă de scris şi un *prie-dieu.* Pe masă se afla colecţia lui Jane de statuete de sfinţi sculptate în fildeş.

Acolo aştepta episcopul de Kingsbridge.

Episcopul Julius era un bătrân slab, având în jur de şaizeci şi cinci de ani, cu mişcări încă iuţi. Era chel şi Margery se gândise întotdeauna că figura lui arată ca un craniu. Ochii săi, de un albastru-deschis, sclipeau de inteligenţă.

Margery fu uimită să-l vadă. Ce ar fi putut să dorească de la ea?

– Episcopul are ceva să-ţi spună, o lămuri Lady Jane.

– Ia loc, Margery, zise Julius.

Ea făcu după cum i se spusese.

– Te ştiu de când te-ai născut, începu el. Ai fost crescută creştineşte, ca un bun catolic. Părinţii tăi pot să fie mândri de tine.

Margery nu spuse nimic; abia îl vedea pe episcop. În mintea ei revedea la nesfârşit cum îl lovise Rollo pe Ned.

– Îţi spui rugăciunile, mergi la slujbă, te confesezi o dată pe an. Dumnezeu este mulţumit de tine.

Era adevărat. Orice altceva în viaţa lui Margery părea să fie greşit – fratele ei era odios, părinţii ei erau cruzi şi ea trebuia să se mărite cu o brută –, dar, cel puţin, simţea că e în bune relaţii cu Domnul. Asta o consola cumva.

– Şi totuşi, spuse episcopul brusc, pari să fi uitat tot ce-ai fost învăţată.

Acum îi atrase atenţia.

– Nu, n-am uitat, spuse ea indignată.

– Vorbeşte doar când te întrebă episcopul, nu altfel, copil neruşinat, interveni mama ei.

Julius zâmbi cu indulgenţă.

– E în regulă, Lady Jane. Înţeleg că Margery este supărată.

Margery îl privi. Era o icoană vie a lui Hristos şi păstorul lumesc al turmei creştine. Cuvintele lui veneau de la Dumnezeu. De ce o acuza el?

El continuă:

– Se pare că ai uitat de a patra poruncă.

Brusc, Margery se simţi ruşinată. Ştia ce voia să spună. Coborî privirea în podea.

– Spune a patra poruncă, Margery.

Ea murmură:

– Să-ţi onorezi tatăl şi mama…

– Spune-o mai tare şi mai clar, te rog!

Ea îşi ridică privirea, dar nu se putu uita în ochii lui.

– Să-ţi onorezi tatăl şi mama, repetă ea.

Julius încuviinţă din cap.

– În ultima lună, ţi-ai dezonorat tatăl şi mama, nu-i aşa?

Margery consimţi dând din cap. Era adevărat.

– Este datoria ta sacră să faci aşa cum ţi se spune.

– Îmi pare rău, spuse ea pe un ton jalnic.

– Nu este suficient să te căieşti, totuşi, nu-i aşa, Margery? Tu ştii asta.

– Ce trebuie să fac?

– Trebuie să încetezi să mai păcătuieşti. Trebuie să te supui.

Ea ridică ochii şi îi întâlni privirea, în sfârşit.

– Să mă supun?

– Asta este dorinţa Domnului.

– Chiar este?
– Este.
El era episcopul. El ştia ce dorea Dumnezeu. Şi tocmai îi spusese. Privi din nou în jos.
– Ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău acum, spuse Julius.
– Chiar trebuie?
– Ştii că trebuie. Şi cred că ştii ce trebuie să spui. Nu-i aşa?
Margery se simţea prea copleşită ca să mai poată vorbi, dar înclină capul. Episcopul îi făcu un semn lui Lady Jane, care se duse la uşă şi o deschise. Sir Reginald aştepta acolo şi intră în cameră. Privind-o pe Margery, spuse:
– Ei bine?
– Îmi pare rău, tată, spuse ea.
– Aşa şi trebuie, răspunse el.
Urmă o pauză. Cu toţii aşteptau ca ea să continue. În cele din urmă, spuse:
– O să mă mărit cu Bart Shiring.
– Fată cuminte, spuse tatăl ei.
Margery se ridică.
– Acum pot să plec?
– Poate că ar trebui să-i mulţumeşti episcopului pentru că te-a adus înapoi pe drumul graţiei Domnului, zise Lady Jane.
Margery se întoarse către Julius.
– Mulţumesc, şopti ea.
– Foarte bine, spuse Lady Jane. Acum poţi să pleci.
Margery părăsi camera.

(iv)

Luni dimineaţă, Ned privi pe fereastră şi o văzu pe Margery. Inima lui începu să bată nebuneşte.
Stătea aşezat la birou, iar pisica lui, Maddy, îşi freca urechile şi capul de glezna lui. Când era abia un pisoi, o numise Madcap. Acum, era deja o doamnă bătrână, mulţumită într-un fel retras şi demn să îl vadă din nou acasă.
O văzu pe Margery traversând piaţa către şcoala de gramatică. Trei dimineţi în fiecare săptămână, ea preda la clasa celor mici, învăţându-i numerele şi literele, precum şi miracolele lui Iisus, pregătindu-i pentru şcoala adevărată. Lipsise de la datoria ei toată luna ianuarie, dar acum revenise, presupuse Ned. Rollo era cu ea, aparent pentru a o însoţi. Ned se aştepta la

asta.

Mai avusese aventuri şi înainte. Nu comisese niciodată păcatul trupesc, deşi fusese foarte aproape o dată sau de două ori; dar, cu siguranţă, fusese foarte îndrăgostit de Susan White şi de Ruth Cobley, în momente diferite ale vieţii lui. Totuşi, de îndată ce se îndrăgostise de Margery, înţelesese că era diferit. Nu dorea doar să o ducă pe Margery în spatele mormântului abatelui Philip ca să o sărute şi să o mângâie. Voia şi asta, dar mai voia şi să petreacă lungi ceasuri alături de ea, să vorbească despre piese de teatru şi despre picturi, despre bârfele din Kingsbridge şi politica Angliei; sau doar să stea întins lângă ea pe un petic de iarbă, lângă un pârâu, în lumina soarelui.

Îşi înfrână impulsul de a ieşi grăbit din casă şi de a o aborda în piaţă. Avea să vorbească cu ea când urma să se termine cursul, la prânz.

Îşi petrecu dimineaţa la depozit, făcând intrări în registre. Fratele lui mai mare, Barney, ura această parte a muncii – Barney se luptase întotdeauna cu literele şi nu învăţase să citească până la doisprezece ani –, dar lui Ned îi plăcea: bonurile şi facturile, cantităţile de cositor, de plumb şi de minereu de fier, călătoriile la Sevilia, Calais şi Antwerp, preţurile şi profiturile. Aşezat la masă, cu o pană, o călimară de cerneală şi o carte groasă de cotaţii în faţă, putea vedea un întreg imperiu de afaceri internaţional.

În orice caz, era un imperiu care se afla acum pe marginea prăpastiei. Cea mai mare parte din ceea ce deţinea familia Willard în Calais fusese, probabil, confiscată de regele Franţei. Stocurile de materiale din Kingsbridge erau valoroase, dar dificil de vândut când transporturile peste Canalul Mânecii erau restricţionate de război. Mai mulţi angajaţi fuseseră concediaţi pentru că nu mai aveau ce să facă. Munca de contabil a lui Ned presupunea să adune ceea ce le rămăsese şi să verifice dacă le ajungea pentru a plăti datoriile scadente.

Munca îi era întreruptă constant de oameni care-l întrebau de ce avea ochiul vânăt. Le spuse tuturor adevărul curat, aşa cum le spusese şi celor din familia sa:

Bart şi Rollo îl bătuseră pentru că o sărutase pe Margery. Nimeni nu fusese şocat sau măcar surprins: bătăile cu pumnii nu erau neobişnuite printre tineri, în special la sfârşitul săptămânii, şi era ceva firesc să vezi vânătăi luni dimineaţa.

Bunica fusese indignată.

– Acest Rollo este o vulpe vicleană, spusese ea. A fost un băieţel duşmănos şi a devenit un bărbat răzbunător. Să fii atent cu el!

Alice plânsese pentru dintele pierdut al lui Ned.

Când ziua strălucea către amiază, Ned părăsi depozitul şi ieşi în strada principală, plină de noroi. În loc să meargă spre casa lui, se îndreptă către şcoala de gramatică. Clopotul catedralei bătu miezul zilei exact când ajunse acolo. Se simţea cu zeci de ani mai bătrân decât băiatul care plecase de acolo cu doar trei ani în urmă. Dramele în care fusese atât de puternic implicat pe atunci – teste, sporturi, rivalităţi – păreau acum ridicol de triviale.

Rollo traversă piaţa către şcoală. Se afla acolo ca să o escorteze pe Margery acasă, îşi închipui Ned. Când Rollo îl văzu pe Ned, păru uimit şi uşor speriat. Apoi mugi:

– Stai departe de sora mea!

Ned era pregătit pentru asta.

– Obligă-mă să stau departe, ţăran cu mintea slabă!

– Vrei să-ţi învineţesc şi celălalt ochi?

– Aş vrea să încerci.

Rollo se retrase.

– N-o să fac scandal într-un loc public.

– Sigur că nu, spuse Ned dispreţuitor. Mai ales acum, când nu-l ai pe prietenul tău, Bart, să te ajute.

Margery ieşi din şcoală.

– Rollo! spuse ea. Pentru numele Domnului, încerci să provoci o altă bătaie?

Ned o privi cu inima bătându-i nebuneşte. Era micuţă, dar absolut încântătoare: avea bărbia ridicată, ochii verzi îi străluceau sfidător, iar vocea ei tânără avea un ton poruncitor.

– Nu ai voie să vorbeşti cu Ned Willard, îi spuse Rollo. Vino cu mine acum.

– Dar vreau să vorbesc cu el, spuse ea.

– Îţi interzic!

– Nu mă apuca de braţ, Rollo, spuse ea, ghicindu-i intenţia. Mai bine, fii rezonabil. Stai lângă uşa palatului episcopal. De acolo poţi să ne vezi, dar nu poţi să ne auzi.

– Nu ai ce să-i spui lui Willard.

– Nu fi prost! Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat ieri. Nu poţi să negi asta, nu-i aşa?

– Asta-i tot? spuse Rollo sceptic.

– Îţi promit. Dar trebuie să-i spun lui Ned.

– Nu-l lăsa să te atingă.
– Du-te şi stai la uşa episcopului.
Ned şi Margery îl priviră pe Rollo îndepărtându-se douăzeci de paşi; apoi se întoarse şi rămase în picioare uitându-se la ei.
– Ce s-a întâmplat ieri, după bătaie? întrebă Ned.
– Am înţeles ceva, spuse Margery, iar ochii i se umplură de lacrimi.
Ned avu o senzaţie neplăcută.
– Ce ai înţeles?
– Că este datoria mea sfântă să-mi ascult părinţii.
Ea plângea acum. Ned căută în buzunar şi scoase o batistă de pânză pe care i-o făcuse mama lui, tivită şi brodată cu ghinde. Îi atinse blând obrajii, ştergându-i lacrimile cu ea; dar Margery i-o smulse din mână şi îşi şterse lacrimile cu brutalitate.
– Nu mai este nimic altceva de spus, nu-i aşa? spuse ea.
– Oh, ba este!
Ned încercă să îşi adune gândurile. Ştia că Margery era foarte pioasă în inima ei, deşi era, în acelaşi timp, pasională şi hotărâtă.
– Nu este un păcat să te culci cu un bărbat pe care-l urăşti?
– Nu, asta nu face parte din învăţăturile Bisericii.
– Ei bine, ar trebui.
– Voi, protestanţii, vreţi să revizuiţi legile Domnului.
– Nu sunt protestant! Despre asta e vorba?
– Nu.
– Ce ţi-au făcut? Cum te-au convins? Te-au ameninţat?
– Doar mi s-a amintit care este datoria mea.
Ned simţi că ea îi ascundea ceva.
– De către cine? Cine ţi-a amintit?
Margery ezită, gândindu-se dacă să răspundă la această întrebare; apoi ridică uşor din umeri, de parcă n-ar fi avut nicio importanţă, şi spuse:
– Episcopul Julius.
Ned era oripilat.
– Ei bine, el doar le-a făcut o favoare părinţilor tăi! Este un vechi prieten al tatălui tău.
– Este icoana vie a lui Hristos.
– Iisus nu ne spune cu cine ar trebui să ne căsătorim!
– Cred că Iisus vrea ca eu să fiu supusă.
– Asta nu are nicio legătură cu dorinţa lui Dumnezeu. Părinţii tăi se folosesc de credinţa ta pentru a te manipula să faci ceea ce vor ei.

– Îmi pare rău dacă aşa gândeşti.

– Chiar ai să te măriţi cu Bart Shiring pentru că aşa ţi-a spus episcopul?

– Pentru că este dorinţa Domnului. O să plec acum, Ned. Pe viitor, ar fi mai bine dacă noi doi ne-am vorbi cât mai puţin.

– De ce? Locuim în acelaşi oraş, mergem amândoi la aceeaşi biserică, de ce n-ar trebui să ne vorbim?

– Pentru că inima mea este sfâşiată, spuse Margery, apoi se îndepărtă.

Capitolul 4

Barney Willard mergea pe cheiul aglomerat din Sevilia, încercând să observe dacă venea vreun vas englez pe râul Guadalquivir, odată cu fluxul de dimineaţă. Era disperat să afle dacă unchiul Dick era încă în viaţă şi dacă familia sa pierduse totul.

De-a lungul râului bătea un vânt rece, dar cerul era senin şi de un albastru intens. Soarele dimineţii îi încălzea faţa bronzată. După această călătorie, simţea că nu s-ar fi putut reacomoda niciodată cu frigul umed şi cu semiobscuritatea ceţoasă din Anglia.

Sevilia era construită pe un cot al râului. Pe interiorul acestuia, o plajă largă de noroi şi nisip se ridica de la marginea apei până la terenul ferm pe care erau îngrămădite, unele lângă altele, sutele de case, palate, biserici şi cârciumi ale celui mai aglomerat oraş din Spania.

Plaja era ticsită de oameni, cai şi boi, în timp ce mărfurile erau descărcate din nave în căruţe şi invers, iar cumpărătorii şi vânzătorii se tocmeau, strigând cât de tare puteau. Barney cercetă vasele ancorate, încercând să distingă vocalele largi şi consoanele moi ale limbii engleze.

Era ceva în legătură cu navele care-i făcea sufletul să cânte. Nu fusese niciodată mai fericit ca în această călătorie. În ciuda mâncării stricate, a apei de băut greţoase, a santinelor împuţite şi a furtunilor îngrozitoare, el iubea marea. Senzaţia de viteză peste valuri, cu vântul umflând pânzele, era un fior la fel de intens precum dragostea cu o femeie. Ei bine, aproape.

Navele de la marginea apei erau înghesuite unele într-altele, asemenea caselor din oraş. Toate erau ancorate cu prova spre mal şi cu pupa spre larg. Barney era obişnuit cu docurile din portul Combe, care avea cinci sau zece nave la ancoră într-o zi aglomerată, dar în Sevilia erau, de obicei, cincizeci.

Barney avea un motiv practic pentru care vizita cheiul atât de devreme. Locuia cu Carlos Cruz, vărul său de-al doilea, care era lucrător în metal. Sevilia fabrica arme pentru nesfârşitele războaie ale regelui Filip al II-lea şi niciodată nu exista suficient metal. Carlos cumpăra tot ce putea exporta mama lui Barney: plumb din dealurile Mendip pentru gloanţe, cositor de la minele

din Cornwall pentru recipientele de mâncare de la bord şi pentru unelte şi – cel mai important – minereu de fier. Dar minereuri şi metale ajungeau la Sevilia şi cu navele altor exportatori, unii din sudul Angliei, alţii din nordul Spaniei, iar Carlos trebuia să cumpere şi de la ei.

Barney se opri să vadă un vas care tocmai sosea, fiind tras delicat cu prova spre ţărm. Părea familiar şi inima lui se umplu de speranţă. Vasul avea vreo treizeci de metri lungime şi şapte metri lăţime şi forma suplă obişnuită pentru căpitanii cărora le plăcea viteza. Barney bănui că avea un deplasament de vreo sută de tone. Avea trei catarge, cu un total de cinci pânze dreptunghiulare pentru putere, plus o velă latină triunghiulară şi un catarg la mijloc pentru manevrabilitate. Trebuia să fie un vas agil.

Se gândi că ar putea fi *Hawk* al lui Philbert Cobley din Kingsbridge, iar când îi auzi pe marinari strigându-se unul pe altul în engleză, fu sigur. Şi atunci, un bărbat mărunt de vreo patruzeci de ani, chel, bronzat şi cu o barbă roşcată, trecu înspre plajă, iar Barney îl recunoscu pe Jonathan Greenland, care naviga adesea ca prim ofiţer al căpitanului Bacon.

Aşteptă până când Jonathan legă o funie de un ţăruş adânc înfipt în plajă. Acasă, în Anglia, oamenii de felul lui Jonathan primeau adesea câte un pahar de vin sau două în casa Willard, aflată peste drum de catedrala Kingsbridge, pentru că Alice Willard avea o sete neostoită pentru ştiri, de oriunde ar fi venit acestea. Pe când era băiat, lui Barney îi plăcuse să-l asculte pe Jonathan, pentru că vorbea despre Africa, Rusia şi Lumea Nouă, locuri în care soarele strălucea mereu sau zăpada nu se topea niciodată, iar rapoartele sale despre preţuri şi politică erau amestecate cu poveşti despre trădări şi piraterie, răscoale şi răpiri.

Povestea preferată a lui Barney era cea în care Jonathan istorisea cum devenise marinar. La vârsta de cincisprezece ani, se îmbătase în taverna Jolly Sailor din portul Combe, într-o sâmbătă seară, şi se trezise a doua zi de dimineaţă la trei kilometri de ţărm, în drum spre Lisabona. Nu mai văzuse Anglia timp de patru ani, dar când ajunsese, în sfârşit, înapoi, avea suficienţi bani cât să-şi cumpere o casă. Spunea această poveste ca să-i avertizeze, dar lui Barney i se părea o aventură minunată şi şi-ar fi dorit să i se fi întâmplat lui. Acum în vârstă de douăzeci de ani, Barney încă găsea că marea este incitantă.

Când *Hawk* fu legată la mal în siguranţă, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

– Porţi cercel, spuse Jonathan cu un zâmbet de surpriză. Ai devenit exotic. Asta este moda din Spania?

– Nu chiar, zise Barney. E mai mult o chestie turcească. Hai să spunem că e moftul meu!

Purta cercelul pentru că îl făcea să se simtă romantic şi pentru că fetele considerau asta incitant.

Jonathan ridică din umeri.

– N-am mai fost la Sevilia până acum, spuse el. Cum este?

– O iubesc – vinul e tare şi fetele sunt frumoase, răspunse Barney. Dar ce veşti ai despre familia mea? Ce s-a întâmplat la Calais?

– Căpitanul Bacon are o scrisoare pentru tine de la mama ta. Dar nu sunt multe de spus. Încă aşteptăm informaţii credibile.

Barney se întristă.

– Dacă englezii din Calais ar fi fost trataţi cu înţelegere şi li s-ar fi permis să-şi continue traiul şi munca acolo, până acum ar fi trimis mesaje. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât devine mai probabil ca ei să fie închişi – sau chiar mai rău.

– Asta spune toată lumea. De pe puntea navei *Hawk,* cineva strigă numele lui Jonathan. Trebuie să mă întorc la bord, spuse el.

– Aveţi ceva fier pentru vărul meu, Carlos?

Jonathan negă din cap.

– Încărcătura asta este de lână. Se auzi strigat din nou, ceva mai nerăbdător acum. O să-ţi aduc scrisoarea mai târziu.

– Vino să iei cina cu noi. Suntem în cel mai apropiat cartier al oraşului, unde poţi vedea tot fumul. Se numeşte El Arenal, The Sandpit, şi este locul în care se fabrică tunurile regelui. Întreabă de Carlos Cruz.

Jonathan se căţără pe o frânghie şi se întoarse pe vas, iar Barney plecă.

Nu era surprins de ştirile din Calais, mai exact de lipsa lor, dar se simţea dezamăgit. Mama lui îşi irosise cei mai frumoşi ani ai vieţii încercând să construiască afacerea familiei, iar faptul că totul putea să fie pur şi simplu furat îl scotea din minţi pe Barney.

Îşi termină patrularea pe chei fără să fi găsit minereu de fier de cumpărat. La podul Triana se întoarse şi porni spre labirintul îngust de străzi al oraşului, agitat acum, când oamenii ieşeau din

case şi îşi începeau treburile. Sevilia era mult mai bogată decât Kingsbridge, dar, prin comparaţie, oamenii păreau mult mai sumbri. Spania era cea mai bogată ţară din lume, dar şi cea mai conservatoare: erau legi împotriva hainelor în culori stridente. Bogaţii se îmbrăcau în negru, în timp ce săracii purtau haine de un maro spălăcit. Era ironic, îşi spuse Barney, gândindu-se cât de mult semănau extremiştii catolici cu extremiştii protestanţi.

Acesta era momentul zilei cel mai puţin periculos pentru umblat prin oraş: hoţii şi pungaşii dormeau în general dimineaţa şi lucrau cel mai bine după-amiaza sau seara, când oamenii deveneau neglijenţi din cauza vinului.

Barney încetini mersul pe măsură ce se apropia de casa familiei Ruiz. Era o casă impresionantă din cărămidă nouă, cu un rând de patru ferestre mari la etajul principal. Mai târziu în cursul zilei, ferestrele aveau să fie acoperite cu obloane, iar supraponderalul señor Pedro Ruiz, respirând cu greu, avea să stea în spatele uneia dintre ele, ca broasca între trestii, privind trecătorii ca pe un ecran; dar la ora aceea era încă în pat, iar ferestrele şi obloanele erau larg deschise pentru a lăsa să intre aerul răcoros al dimineţii.

Ridicând privirea, Barney obţinu ceea ce spera: o ocheadă de la fata de şaptesprezece ani a lui señor Ruiz, Jeronima. Reduse şi mai mult viteza şi se uită la ea, sorbindu-i din ochi pielea albă, valurile bogate de păr întunecat şi mai ales ochii căprui, luminoşi, accentuaţi de sprâncenele negre. Ea îi zâmbi şi îi făcu un semn discret cu mâna.

Fetele bine-crescute n-ar fi trebuit să stea la ferestre, lăsate singure să salute băieţii care treceau; iar ea ar fi dat de necaz dacă ar fi fost descoperită. Dar fata îşi asuma riscul, în fiecare dimineaţă pe la ora aceea; şi Barney ştiu, cu emoţie, că era cel mai apropiat lucru de flirt pe care îl putea face ea.

Depăşind casa, se întoarse şi începu să meargă cu spatele, încă zâmbind. Se împiedică, aproape căzu şi făcu o figură strâmbă. Ea gânguri, punându-şi mâna în faţa buzelor roşii.

Barney nu plănuia să se însoare cu Jeronima. La douăzeci de ani, nu era pregătit pentru căsătorie; şi, chiar dacă ar fi fost, nu era sigur că Jeronima era aleasa. Dar dorea să ajungă să o cunoască, să o mângâie discret când nu se uita nimeni şi să-i fure sărutări. Oricum, acolo, în Spania, fetele erau mult mai strict supravegheate decât acasă, iar în timp ce îi suflă un sărut, se gândi că nu era sigur deloc că va primi unul adevărat.

Apoi ea întoarse capul, de parcă s-ar fi auzit strigată, şi o clipă mai târziu dispăru. Fără nicio tragere de inimă, Barney îşi continuă drumul.

Casa lui Carlos nu era departe şi gândurile lui Barney zburară de la dragoste la micul dejun cu o sprinteneală care-l făcu să se simtă uşor ruşinat.

Casa familiei Cruz era traversată de o arcadă largă, care dădea într-o curte unde aveau loc lucrările. Grămezi de minereu de fier, cărbune şi calcar erau stivuite lângă zidurile curţii, despărţite de separatoare din lemn nefinisat. Într-un colţ era priponit un bou. În mijlocul curţii se ridica furnalul.

Sclavul african al lui Carlos, Ebrima Dabo, înteţea focul pentru prima şarjă a zilei, cu fruntea lui întunecată acoperită de transpiraţie. Barney mai întâlnise africani în Anglia, în special în oraşele-porturi cum era Combe, dar aceştia erau liberi: sclavia nu era acceptată de legea engleză. Spania era diferită. În Sevilia existau mii de sclavi: Barney presupunea că reprezentau cam o zecime din întreaga populaţie. Erau arabi, nord-africani sau nativi americani, iar unii – ca Ebrima – veneau din regiunea Mandinga din Africa de Vest. Barney avea o uşurinţă de a învăţa limbile străine şi prinsese câteva cuvinte din Mandinga. Îl auzise pe Ebrima salutând oamenii cu „I be nyaadi?”, ceea ce însemna „Ce mai faci?”

Carlos stătea în picioare, cu spatele spre intrare, studiind o structură de cărămizi proaspăt ridicată. Auzise despre un model diferit de furnal, unul care permitea suflarea aerului la bază, în timp ce minereul de fier şi calcarul se încărcau pe deasupra. Niciunul dintre cei trei bărbaţi nu mai văzuse aşa ceva, dar construiau un prototip experimental, lucrând la el când aveau timp.

Barney i se adresă lui Carlos în spaniolă:

– Astăzi nu există pe chei minereu de fier de cumpărat.

Mintea lui Carlos era la noul furnal. Îşi scărpina barba neagră, creaţă.

– Trebuie să găsim o modalitate de a înjuga boul ca să acţioneze foalele, zise el.

Barney se agită.

– Nu prea văd cum, dar poţi pune un animal să acţioneze orice mecanism dacă ai suficiente roţi.

Ebrima îl auzi.

– Două seturi de foale, spuse el. Una trage şi alta suflă.

– Bună idee, zise Carlos.

Maşina de gătit se afla în curte, ceva mai aproape de casă. Bunica lui Carlos agită o tigaie şi spuse:

– Spălaţi-vă pe mâini, băieţi! E gata.

Era strămătuşa lui Barney şi el o striga „mătuşa Betsy”, deşi în Sevilia i se spunea Elisa. Fusese o femeie bună la suflet, dar nu frumoasă. Faţa îi era dominată de un nas mare, strâmb. Spatele îi era lat şi avea palme şi tălpi mari. Împlinise şaizeci şi cinci de ani, o vârstă respectabilă, dar mintea îi era ageră şi era cât se poate de activă. Barney îşi aminti de bunica sa din Kingsbridge spunând:

– Sora mea Betsy era un sac de necazuri când era mică – de-asta a fost nevoie să fie trimisă în Spania.

Era greu de imaginat. Mătuşa Betsy era acum precautǎ şi înţeleaptă. Îl avertizase discret pe Barney că Jeronima Ruiz avea ochii clar aţintiţi asupra intereselor ei egoiste şi că avea să se mărite cu siguranţă cu cineva mult mai bogat decât Barney.

Betsy îl crescuse pe Carlos după ce mama lui murise la naştere. Tatăl său murise de curând, cu câteva zile înainte de sosirea lui Barney. Bărbatul trăise de o parte a arcadei, iar Betsy, care stăpânea locul, ocupa cealaltă jumătate a casei.

Masa era în curte. În timpul zilei, mâncau de obicei în aer liber, cu excepţia perioadelor în care vremea era extrem de friguroasă. Se aşezară în jurul micului dejun: ouă gătite cu ceapă, pâine de grâu şi o carafă de vin slab. Erau bărbaţi puternici, care munceau din greu toată ziua, şi mâncară mult.

Ebrima mâncă alături de ei. În casele mari ale familiilor bogate, sclavii nu mâncau niciodată la aceeaşi masă cu stăpânii lor, dar Carlos era un meşteşugar care lucra cu mâinile, iar Ebrima trudea cot la cot cu el. În orice caz, Ebrima nu avea pretenţia că erau egali.

Barney fu uimit de isteaţa contribuţie a lui Ebrima la schimbul de idei despre noul furnal.

– Ştii multe lucruri despre prelucrarea metalelor, îi spuse Barney în timp ce mâncau. Ai învăţat de la tatăl lui Carlos?

– Propriul meu tată a fost fierar, spuse Ebrima.

– Oh! Carlos era surprins. Cumva, nu mi-am imaginat niciodată că africanii ar putea să lucreze fierul.

– Cum îţi închipuiai că facem săbiile cu care luptăm în războaie?

– Desigur. Atunci… cum ai devenit sclav?

– În războiul cu un regat vecin. Am fost capturat. Acolo de unde vin eu, prizonierii de război devin, în mod natural, sclavi – ajung să lucreze terenul pentru învingători. Dar stăpânul meu a murit, iar văduva lui m-a vândut unui stăpân de sclavi arab… şi, după o călătorie lungă, am ajuns în Sevilia.

Barney nu-l mai întrebase pe Ebrima despre trecutul său şi era curios. Îi era dor de casă sau prefera Sevilia? Părea să aibă în jur de patruzeci de ani: la ce vârstă ajunsese sclav? Îi era dor de familia lui? Însă acum, Ebrima spuse:

– Pot să vă întreb ceva, domnule Willard?

– Desigur.

– În Anglia aveţi sclavi?

– Nu chiar.

Ebrima ezită.

– Ce înseamnă asta… *nu chiar?*

Barney se gândi o clipă, apoi spuse:

– În oraşul meu, Kingsbridge, trăieşte un giuvaiergiu portughez numit Rodrigo. El cumpără stofe fine, dantele şi mătăsuri, apoi coase perle în ele şi face voaluri, eşarfe, pălării şi alte astfel de nimicuri. Femeile sunt înnebunite după lucrurile lui. Soţiile bărbaţilor bogaţi vin din tot vestul Angliei ca să le cumpere.

– Şi el a fost sclav?

– Când a venit în oraş, cu cinci ani în urmă, avea un argat din Maroc numit Achmed, care se pricepea la animale. Cum s-a dus repede vestea despre asta, oamenii din zona Kingsbridge au început să-l plătească pe Achmed ca să le vindece caii. După o vreme, Rodrigo a aflat şi i-a cerut banii, dar Achmed nu i-a dat. Rodrigo s-a dus la judecător şi a pretins că banii erau ai lui, pentru că Achmed era sclavul său; dar judecătorul Tilbury i-a răspuns: „Achmed nu a încălcat nicio lege din Anglia.” Aşa că Rodrigo a pierdut, iar Achmed şi-a păstrat banii. Acum are propria lui casă şi o afacere înfloritoare ca doctor de animale.

– Deci englezii au sclavi, dar dacă sclavii pleacă de la stăpânii lor, aceştia nu-i pot forţa să se întoarcă?

– Exact.

Barney observă că Ebrima era intrigat de această noţiune. Poate că visa să meargă în Anglia şi să devină un om liber.

Apoi, conversaţia fu întreruptă. Atât Carlos, cât şi Ebrima priviră brusc tensionaţi spre arcada de la intrare.

Barney le urmări privirea şi văzu apropiindu-se trei persoane.

În frunte se afla un bărbat mic, cu umerii largi, cu haine scumpe şi mustăţi unsuroase. Mergând de-o parte şi de alta a acestuia, cu un pas sau doi mai în urmă, veneau doi bărbaţi înalţi, care păreau, după hainele lor inexpresive, fie servitori, fie paznici. Barney nu-l mai văzuse pe niciunul dintre cei trei, dar recunoscu genul: arătau ca nişte asasini.

Carlos spuse pe un ton grijuliu, neutru:

– Sancho Sanchez, bună dimineaţa!

– Carlos, prietene, răspunse Sancho.

Lui Barney nu i se păru că ar fi fost prieteni.

Mătuşa Betsy se ridică.

– Vă rog, luaţi loc, señor Sanchez, spuse ea.

Cuvintele ei erau pline de ospitalitate, dar tonul nu era nici pe departe călduros. Permiteţi-mi să vă pregătesc micul dejun.

– Nu, mulţumesc, señora Cruz, spuse Sancho. Dar voi servi un pahar de vin.

Ocupă scaunul mătuşii Betsy. Tovarăşii lui rămaseră în picioare.

Sancho începu o conversaţie despre preţurile plumbului şi ale cositorului, iar Barney deduse că era şi el metalurgist. Sancho continuă discuţia despre războiul cu Franţa, apoi despre o epidemie de febră care cuprinsese oraşul, luând vieţile bogaţilor şi ale săracilor, fără deosebire. Carlos răspunse încordat şi nimeni nu mâncă nimic.

Apoi, în sfârşit Sancho trecu la afaceri.

– Te-ai descurcat bine, Carlos, spuse el pe un ton superior. Când a murit tatăl tău, odihnească-se în pace, nu credeam că vei fi capabil să continui afacerea singur. Aveai douăzeci şi unu de ani şi îţi încheiaseşi ucenicia, aşa că aveai dreptul să încerci; dar credeam că vei eşua. Ne-a surprins pe toţi.

Carlos păru îngrijorat.

– Mulţumesc, spuse el neutru.

– Acum un an, m-am oferit să-ţi cumpăr afacerea pentru o sută de escudos.

Carlos se îndreptă de spate, întinse umerii şi îşi săltă bărbia. Sancho ridică mâna într-un semn defensiv.

– Un preţ mic, ştiu, dar atât credeam că merită fără tatăl tău, care să o conducă.

Carlos spuse cu răceală:

– Acea ofertă a fost o insultă.

Cei doi paznici se agitară. Să vorbeşti despre insulte era

ofensator şi putea să ducă foarte repede la violenţă.

Sancho părea conciliant, pe cât de aproape putea fi el de această atitudine, se gândi Barney. Nu se scuză pentru că îl ofensase pe Carlos, dar răspunse mai degrabă înţelegător după ce acesta îl zeflemisi.

– Înţeleg că probabil te-ai simţit insultat, spuse el. Dar eu am doi fii şi aş dori să-i dau fiecăruia câte o afacere. Acum sunt pregătit să-ţi ofer o mie de escudos. Ca şi cum Carlos n-ar fi fost capabil să socotească, Sancho adăugă: Asta înseamnă de zece ori oferta mea iniţială.

– Preţul este încă prea mic, spuse Carlos.

Barney i se adresă lui Sancho pentru prima dată:

– De ce nu construieşti, pur şi simplu, un alt furnal pentru cel de-al doilea fiu al tău?

Sancho privi dispreţuitor, de parcă nici nu observase, până atunci, prezenţa lui Barney. Părea să considere că Barney n-ar trebui să vorbească până când nu i se dădea cuvântul. Carlos răspunse la întrebare:

– Ca şi cea mai mare parte a industriilor din Spania, prelucrarea metalelor este controlată de o „corporaţie”, ceva de genul breslelor din Anglia, doar că puţin mai conservatoare. Corporaţia limitează numărul furnalelor.

– Reglementările menţin un standard ridicat şi îi ţin pe operatorii incapabili departe de afacere, adăugă Sancho.

– Şi se asigură că preţurile nu sunt subminate de alternative ieftine, bănuiesc, zise Barney.

– Barney, adăugă Carlos, Sancho este în consiliul breslei metalelor din Sevilia.

Sancho nu fu interesat de Barney.

– Carlos, prietene, răspunde-mi la o întrebare simplă: ce preţ ai accepta pentru afacerea ta?

Carlos scutură din cap.

– Nu este de vânzare.

Sancho îşi reţinu vizibil o izbucnire de furie şi se forţă să zâmbească.

– Aş putea să-ţi ofer o mie cinci sute.

– N-aş vinde-o nici pentru cincisprezece mii.

Barney observă că mătuşa Betsy păru brusc alarmată. Era evident speriată de Sancho şi o îngrijora felul în care Carlos intra în conflict cu el.

Carlos îi observă privirea şi se strădui să dea un ton mai

plăcut vocii sale.

– Dar îţi mulţumesc pentru amabilitatea propunerii tale, vecine Sancho, spuse el.

Fusese o încercare bună, dar nu suna prea sincer. Sancho lăsă la o parte amabilitatea de faţadă.

– S-ar putea să regreţi asta, Carlos.

Vocea lui Carlos deveni dispreţuitoare.

– De ce spui aşa ceva, Sancho? zise el. Sună aproape ca o ameninţare.

Sancho nici nu confirmă, nici nu negă.

– Dacă afacerea o să meargă prost, vei sfârşi prin a-ţi dori să fi luat banii.

– Îmi voi asuma riscul. Şi acum, te rog să mă scuzi, am de lucru. Armurierul regelui doreşte fier.

Sancho părea furios fiindcă fusese trimis la plimbare. Se ridică în picioare.

Mătuşa Betsy spuse:

– Sper că ţi-a plăcut vinul, señor, este cel mai bun pe care-l avem.

Sancho nu se obosi să răspundă unei astfel de remarci obişnuite, din partea unei femei oarecare.

– Vom discuta din nou în curând, îi spuse el lui Carlos.

Barney îl văzu pe Carlos reţinându-şi o reacţie sarcastică şi răspunzându-i cu o înclinare tăcută a capului.

Sancho se întoarse să plece, dar privirea îi căzu pe noul furnal.

– Ce este ăsta? spuse el. Un alt furnal?

– Vechiul meu furnal trebuie înlocuit, spuse Carlos. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, Sancho.

Bărbatul nu se mişcă.

– Vechiul tău furnal mi se pare a fi într-o stare perfectă.

– Când cel nou va fi gata, cel vechi va fi demolat. Ştiu regulile la fel de bine ca tine. La revedere!

– Cel nou arată ciudat, insistă Sancho.

Carlos nu-şi mai putu stăpâni iritarea.

– Aduc nişte îmbunătăţiri proiectului original. Nicio regulă a corporaţiei nu interzice acest lucru.

– Păstrează-ţi calmul, fiule. Ţi-am pus doar nişte întrebări.

– Şi eu îţi spun, simplu, la revedere.

Sancho nu reacţionă în niciun fel la bădărănia lui Carlos, ci continuă să privească noul furnal, timp de un minut întreg. Apoi

se întoarse şi plecă. Cei doi paznici îl urmară. În tot acest timp, niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt.

După ce Sancho nu-i mai putea auzi, mătuşa Betsy spuse:

– Nu e omul cel mai potrivit ca să ţi-l faci duşman.

– Ştiu, spuse Carlos.

(ii)

În noaptea aceea, Ebrima dormi cu bunica lui Carlos.

În partea bărbătească a casei, Carlos şi Barney aveau paturile la etaj, în timp ce Ebrima dormea pe o saltea la parter. În noaptea aceea, Ebrima rămase treaz vreme de o jumătate de oră, până când fu aproape sigur că toată lumea adormise; apoi se ridică şi traversă curtea spre partea Elisei. Se strecură în pat lângă ea şi făcură dragoste.

Era o femeie albă şi urâtă, dar era întuneric, iar trupul ei era moale şi cald. Şi, chiar mai important, ea fusese întotdeauna bună cu Ebrima. El nu o iubea şi nu avea s-o iubească niciodată, dar nu era foarte dificil să-i ofere ceea ce dorea.

Când Elisa adormi, Ebrima rămase treaz şi-şi aminti de prima dată.

Fusese adus la Sevilia pe o navă de sclavi şi vândut tatălui lui Carlos, cu zece ani în urmă. Era singur, îi era dor de casă şi era disperat. Într-o duminică, pe când toată lumea se afla la biserică, bunica lui Carlos, pe care Barney o numea „mătuşa Betsy”, iar Ebrima o numea „Elisa”, îl descoperi plângând disperat. Spre uimirea lui, ea îi sărutase lacrimile şi îi apăsase capul peste sânii ei moi – şi, în disperarea lui după afecţiunea unui om, făcuse dragoste cu ea înfometat.

El înţelese că Elisa se folosea de el. Ea putea să încheie relaţia lor oricând dorea, dar el nu putea. Oricum, ea era singura fiinţă umană pe care el o putea ţine în braţe. Timp de zece ani din exilul său solitar, ea îi oferise consolare.

Când ea începu să sforăie, el se întoarse în patul lui.

În fiecare noapte, înainte de a adormi, Ebrima se gândea la libertate. Se închipuia în propria casă împreună cu o femeie, care era soţia lui, şi poate şi cu câţiva copii. În viziunea lui, avea în buzunar bani pe care-i câştigase prin muncă şi era îmbrăcat în haine pe care le alesese el însuşi şi le plătise, nu unele deja purtate. Pleca din casă oricând dorea şi se întorcea când avea chef şi nimeni nu-i ţinea socoteală pentru asta. Spera

întotdeauna că va adormi şi va visa despre asta şi, uneori, chiar se întâmpla.

Dormi câteva ore şi se trezi de îndată ce se lumină de ziuă. Era duminică. Mai târziu avea să îl însoţească pe Carlos la biserică, apoi să meargă la o tavernă a unui sclav african eliberat şi să parieze puţinii bani pe care-i avea din bacşişuri – dar acum trebuia să rezolve o treabă personală. Se îmbrăcă şi părăsi casa.

Trecu prin poarta de nord a oraşului şi urmă râul în amonte, pe măsură ce lumina zilei creştea. După o oră ajunse într-un loc izolat, pe care-l mai vizitase înainte, unde râul era mărginit de un crâng. Acolo îndeplini ritualul apei.

Nu fusese observat niciodată acolo, dar oricum nu conta, pentru că părea ca şi cum ar fi făcut baie.

Ebrima nu credea în Dumnezeul crucificat. Pretindea că o face pentru că asta îi uşura viaţa şi pentru că fusese botezat creştin acolo, în Spania, dar el ştia mai bine. Europenii nu înţelegeau că existau spirite peste tot, în pescăruşi, în vântul de vest şi în portocali. Cel mai puternic dintre ei era zeul râului; Ebrima ştia asta pentru că fusese crescut într-un sat aşezat pe marginea unui râu. Acela era un alt râu, iar Ebrima nu ştia la câte mii de kilometri depărtare de casă se afla, dar nu conta, zeul era acelaşi.

Când intră în apă, murmurând cuvintele sacre, în suflet i se strecură liniştea şi lăsă amintirile să revină din adâncurile memoriei sale. Îşi aminti de tatăl său, un negru impunător, cu cicatrice negre de arsuri pe pielea maronie, de la accidentele cu metalul topit; mama lui, cu sânii goi, plivind grădina de zarzavat; sora sa, purtând un copil, nepotul lui Ebrima, pe care nu avea să-l vadă niciodată devenind bărbat. Niciunul dintre ei nu ştia numele oraşului în care trăia acum Ebrima, dar toţi venerau acelaşi spirit.

În tristeţea lui, zeul râului îi oferea mângâiere. Când ritualul se termină, zeul îi oferi darul final: putere. Ebrima ieşi din râu, cu apa scurgându-i-se pe piele, şi observă că soarele se înălţase. Şi ştiu că, pentru încă o vreme, va putea să îndure.

(iii)

Duminică, Barney se duse la biserică împreună cu mătuşa Betsy, cu Carlos şi cu Ebrima. Barney se gândi că formau un grup neobişnuit. Carlos părea prea tânăr pentru a fi capul unei familii,

în ciuda bărbii lui dese şi a umerilor largi. Bunica nu părea nici bătrână, nici tânără: avea părul argintiu, dar îşi păstrase alura de femeie. Ebrima purta hainele ponosite ale lui Carlos, dar mergea drept şi reuşea cumva să arate bine îmbrăcat pentru biserică. Barney însuşi avea o barbă roşcată şi ochii căprui-aurii ai familiei Willard, dar cercelul său era destul de neobişnuit pentru a atrage priviri surprinse, în special din partea femeilor tinere; din acest motiv îl şi purta.

Catedrala din Sevilia era mai mare decât cea din Kingsbridge, reflectând bogăţia fabuloasă a clerului spaniol. Nava centrală, extrem de înaltă, era flancată de două perechi de abside laterale, plus două rânduri de capele pe margine, făcând clădirea să pară tot atât de largă pe cât era de lungă. Orice altă biserică din oraş ar fi încăput, cu uşurinţă, în interior. O mie de oameni păreau un grup mic, adunat în faţa altarului înalt, iar răspunsurile lor la liturghie se pierdeau în arcadele imense. Catapeteasma era imensă, o desfăşurare uriaşă de sculpturi aurite, şi nu era terminată nici după şaptezeci şi cinci de ani de muncă.

Slujba era un eveniment social util, însă şi o oportunitate de a-ţi curăţa sufletul. Toată lumea trebuia să participe, dar mai cu seamă cetăţenii de frunte. Era o şansă pentru toţi de a vorbi cu oamenii cu care nu s-ar fi întâlnit în alte condiţii. O fată respectabilă putea chiar să discute cu un bărbat singur fără să-şi strice reputaţia, deşi părinţii i-ar fi supravegheat îndeaproape.

Carlos purta o haină nouă cu guler de blană. Îi spusese lui Barney că intenţiona să vorbească în ziua aceea cu tatăl Valentinei Villaverde, fata pe care o adora. Ezitase vreme de un an, ştiind că întreaga comunitate de afaceri aştepta să vadă dacă avea succes după preluarea afacerii tatălui său; dar acum simţea că aşteptase suficient. Vizita lui Sancho îi demonstra că oamenii recunoşteau succesul pe care-l obţinuse – şi că exista cel puţin o persoană care ar fi dorit să-i preia afacerea. Era un moment propice pentru a o cere pe Valentina. Dacă ea ar fi acceptat, nu numai că ar fi câştigat soţia pe care o iubea, dar, prin căsătorie, ar fi intrat în elita Seviliei, ceea ce i-ar fi oferit protecţie faţă de prădătorii ca Sancho.

Întâlniră familia Villaverde de îndată ce intrară pe marile porţi vestice ale catedralei. Carlos se înclină adânc în faţa lui Francisco Villaverde, apoi zâmbi nerăbdător spre Valentina. Barney observă că ea avea pielea roz şi părul deschis la culoare, arătând mai degrabă ca o fată din Anglia decât din Spania. Când aveau

să se căsătorească, i se confesase Carlos lui Barney, avea să îi construiască Valentinei o casă înaltă, răcoroasă, cu fântâni şi cu o grădină bogată cu arbori umbroşi, astfel încât soarele să nu ofilească niciodată petalele obrajilor ei.

Ea îi zâmbi fericită. Era protejată cu înverşunare de tatăl, de mama şi de fratele ei mai mare, dar ei nu o puteau împiedica să-şi arate bucuria de a-l vedea pe Carlos.

Şi Barney trebuia să curteze pe cineva. Privi în mulţime şi îi localiză pe Pedro Ruiz şi pe fiica sa, Jeronima – mama fetei murise. Se înghesui printre oameni spre locul în care stăteau aceştia, apoi ajunse lângă ei şi se înclină în faţa lui Pedro, care răsufla greu după scurtul drum de la casa lor până la catedrală. Pedro era un intelectual, care discuta deseori cu Barney despre posibilitatea ca pământul să se mişte în jurul soarelui, mai degrabă decât invers.

Barney era mai interesat de fata lui decât de părerile sale despre lume. Se întoarse cu zâmbetul său luminos spre Jeronima, iar fata îi zâmbi la rândul ei.

– Văd că slujba este condusă de prietenul tatălui tău, arhidiaconul Romero, spuse el.

Romero era un cleric aflat într-o ascensiune rapidă, despre care se spunea că ar fi un apropiat al regelui Filip. Barney ştia că Romero era un vizitator frecvent al casei Ruiz.

– Tatălui meu îi place să discute cu el despre teologie, spuse Jeronima. Expresia ei deveni dezgustată şi îşi coborî vocea: Mă cam cicăleşte.

– Romero? Barney privi îngrijorat către Pedro, dar acesta tocmai se înclina spre un vecin şi îşi luase ochii pentru moment de la fiica sa. Ce vrei să spui, cum te cicăleşte?

– Spune că vrea să fie prietenul meu după ce mă mărit. Şi mă atinge pe gât. Mi se încreţeşte pielea.

Era clar, se gândi Barney, că arhidiaconul dezvoltase o pasiune păcătoasă pentru Jeronima. Barney înţelegea oarecum: şi el avea aceleaşi sentimente. Dar ştia foarte bine că nu trebuia să spună asta.

– Ce dezgustător, spuse el. Un preot lasciv.

Atenţia îi fu atrasă de un personaj care urca la pulpitum[6], îmbrăcat în roba albă şi pelerina neagră a călugărilor dominicani. Urma să ţină o predică. Barney nu-l recunoscu pe vorbitor. Era

[6] Balcon de piatră din catedralele catolice, plasat în faţa corului sau a orgii şi utilizat de oratori (n.tr.).

înalt şi slab, cu obrajii palizi şi o claie bogată de păr drept. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, fiind cam tânăr pentru a predica în catedrală. Barney îl remarcase din timpul rugăciunilor, pentru că părea de-a dreptul posedat de un extaz sfânt, spunând cuvintele latine cu pasiune, cu ochii închişi şi cu faţa albă ridicată spre cer, în contrast cu majoritatea celorlalţi preoţi, care se purtau de parcă ar fi îndeplinit o muncă obositoare.

– Cine-i ăsta? întrebă Barney.

Pedro răspunse, îndreptându-şi din nou atenţia către peţitorul fetei sale:

– Părintele Alonso, spuse el. Este noul inchizitor.

Carlos, Ebrima şi Betsy apărură lângă Barney, mişcându-se înainte pentru a-l vedea mai bine pe noul preot.

Alonso începu să vorbească despre febra care omorâse sute de cetăţeni în timpul iernii. Era o pedeapsă de la Dumnezeu, spuse el. Oamenii din Sevilia ar fi trebuit să înveţe o lecţie din asta şi să-şi examineze conştiinţele. Ce păcate teribile comiseseră ca să-şi atragă astfel mânia Domnului?

Răspunsul era că toleraseră păgâni printre ei. Tânărul preot se înfierbântă tot mai tare în timp ce enumera păcatele ereticilor. Scuipă vorbele *evreu, musulman, protestant,* de parcă simpla pronunţare a cuvintelor îi lăsa un gust scârbos în gură.

Despre cine vorbea oare? Barney cunoştea istoria Spaniei. În 1492, Ferdinand şi Isabella – „monarhii catolici” – le dăduseră un ultimatum evreilor din Spania: să se convertească la creştinism sau să părăsească ţara. Ceva mai târziu, şi musulmanilor li se oferise aceeaşi alegere brutală. De atunci, toate sinagogile şi moscheile fuseseră transformate în biserici. Barney nu întâlnise niciodată un protestant spaniol.

Se gândi că predica era praf în ochi, însă mătuşa Betsy era tulburată.

– Asta este rău, spuse ea cu vocea joasă.

– De ce? zise Carlos. În Sevilia nu sunt eretici.

– Dacă porneşti o vânătoare de vrăjitoare, trebuie să găseşti şi nişte vrăjitoare.

– Cum poate să găsească eretici dacă nu există?

– Priveşte în jurul tău. Va spune că Ebrima este musulman.

– Ebrima este creştin! protestă Carlos.

– Vor spune că a revenit la religia lui iniţială, ceea ce constituie păcatul de lepădare, mult mai grav decât dacă n-ar fi fost creştin din capul locului.

Barney se gândi că Betsy avea probabil dreptate: culoarea închisă a pielii lui Ebrima avea să ridice suspiciuni, indiferent de fapte.

Betsy dădu din cap către Jeronima şi tatăl ei.

– Pedro Ruiz citeşte cărţile lui Erasmus şi se contrazice cu arhidiaconul Romero în legătură cu învăţăturile Bisericii.

– Dar Pedro şi Ebrima sunt aici, participă la slujbă! spuse Carlos.

– Alonso va spune că îşi practică ritualurile păgâne acasă, după lăsarea întunericului, cu obloanele bine închise şi cu uşile încuiate.

– Cu siguranţă Alonso va avea nevoie de dovezi!

– Ei vor mărturisi.

Carlos păru zăpăcit.

– De ce ar face asta?

– Şi tu ţi-ai mărturisi erezia dacă ai fi dezbrăcat la pielea goală şi legat cu funii care ar fi strânse încet, până când ţi-ar pătrunde în piele şi ţi-ar rupe carnea de pe trup…

– Opreşte-te! Am înţeles, se înfioră Carlos.

Barney se întrebă de unde ştia Betsy despre torturile Inchiziţiei.

Alonso ajunse în punctul culminant, chemând fiecare cetăţean să se alăture noii cruciade împotriva necredincioşilor care se aflau chiar în mijlocul lor. Când termină, începu comuniunea. Privind feţele din mulţime, Barney se gândi că nimeni nu părea să se simtă foarte confortabil în legătură cu predica. Erau buni catolici, dar doreau o viaţă liniştită, nu o cruciadă. La fel ca mătuşa Betsy, întrevedeau pericolul.

Când slujba se termină şi clericii părăsiră biserica în procesiune, Carlos îi spuse lui Barney:

– Vino cu mine când vorbesc cu Villaverde. Simt că am nevoie de un sprijin prietenesc.

Barney îl urmă cu bunăvoinţă când se apropie de Francisco şi se înclină.

– Pot să vă răpesc un moment din timpul dumneavoastră, señor, pentru a discuta o chestiune de mare importanţă?

Francisco Villaverde era de aceeaşi vârstă cu Betsy: Valentina era fiica celei de-a doua soţii. Era îngâmfat şi mulţumit de sine, dar nu neprietenos. Zâmbi amabil.

– Desigur, zise el.

Barney observă că Valentina părea sfioasă. Anticipa probabil

ce urma să se întâmple, chiar dacă tatăl ei nu putea.

Carlos spuse:

– A trecut un an de când a murit tatăl meu.

Barney aşteptă să audă rugăciunea murmurată pentru sufletul acestuia, aceea de a se odihni în pace, care constituia politeţea cuvenită ori de câte ori era menţionat numele unei rude decedate – dar, spre surpriza lui, Francisco rămase tăcut.

Carlos continuă:

– Toată lumea poate să observe că atelierul meu este bine condus şi că întreprinderea este prosperă.

– Trebuie să fii felicitat pentru asta, spuse Francisco.

– Mulţumesc.

– Unde vrei să ajungi, tinere Carlos?

– Am douăzeci şi doi de ani, sunt sănătos şi am o siguranţă financiară. Sunt pregătit să mă căsătoresc. Soţia mea va fi iubită şi va fi bine îngrijită.

– Sunt sigur. Şi...?

– Vă cer umil permisiunea de a vă trece pragul casei, cu speranţa că minunata dumneavoastră fiică, Valentina, m-ar lua în considerare ca peţitor.

Valentina se înroşi puternic. Fratele ei scoase un mormăit ce părea să fie de indignare.

Atitudinea lui Francisco Villaverde se modifică instantaneu.

– Cu siguranţă, nu! spuse el cu o putere surprinzătoare.

Carlos era siderat. Preţ de un moment, nu reuşi să vorbească.

– Cum îndrăzneşti? întrebă Francisco. Fata mea!

Carlos îşi regăsi vocea.

– Dar... pot să întreb de ce? zise el.

Barney îşi puse şi el aceeaşi întrebare. Francisco nu avea niciun motiv să se simtă superior: era fabricant de parfum, o meserie poate doar puţin mai rafinată decât cea de prelucrător de metale. Totuşi, asemenea lui Carlos, îşi manufactura el însuşi produsele şi apoi le vindea. Nu era nobil.

Francisco ezită, apoi spuse:

– Nu ai sângele pur.

Carlos păru uimit.

– Pentru că bunica mea a fost englezoaică? Este ridicol!

Fratele Valentinei se zburli.

– Ai grijă ce vorbeşti!

– N-o să stau aici să fiu făcut ridicol, spuse Francisco.

Barney observă că Valentina era înnebunită. În mod clar, şi ea

fusese uimită de acest refuz furios.

– Aşteptaţi o clipă, spuse Carlos disperat.

Francisco fu de neclintit.

– Discuţia s-a încheiat.

Se întoarse şi, apucând braţul Valentinei, se îndreptă către poarta de vest. Mama şi fratele ei o urmară. Nu avea niciun rost să meargă după ei, Barney ştia: n-ar fi făcut altceva decât să-l pună pe Carlos într-o lumină şi mai proastă.

Carlos era rănit şi furios, observă Barney. Acuzaţia că ar avea sânge impur era prostească, dar, probabil, nu mai puţin jignitoare. În ţara aceea, „impur” însemna, de obicei, evreu sau musulman, dar Barney nu auzise această expresie folosită pentru cineva cu strămoşi englezi; totuşi, oamenii puteau fi snobi în legătură cu orice.

Ebrima şi Betsy li se alăturară. Betsy observă imediat dispoziţia lui Carlos şi privi întrebătoare spre Barney. El murmură:

– Valentina l-a refuzat.

– La dracu’, spuse Betsy.

Deşi era furioasă, ea nu păru surprinsă, iar lui Barney îi trecu prin minte că, oarecum, se aşteptase la asta.

(iv)

Lui Ebrima îi părea rău pentru Carlos şi ar fi vrut să facă ceva ca să-l înveselească. Când ajunseră acasă, el sugeră să încerce noul furnal. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, se gândi el, şi poate i-ar fi îndepărtat gândurile lui Carlos de la umilinţa pe care o suferise. Creştinilor le era interzis să lucreze sau să facă afaceri duminica, desigur, dar asta nu însemna chiar muncă; era un experiment.

Lui Carlos îi plăcu ideea. Aprinse cuptorul, iar Ebrima aşeză pe bou harnaşamentul pe care-l proiectaseră; Barney amestecă minereu de fier măcinat cu var.

Era o problemă cu foalele şi fură nevoiţi să redeseneze mecanismul acţionat de bou. Betsy îşi abandonă planurile pentru o cină de duminică elegantă şi aduse afară pâine şi carne de porc sărată, iar cei trei bărbaţi mâncară stând în picioare. Pe când puseră, din nou, totul în funcţiune, lumina după-amiezii începu să pălească. Când focul se încinse, înteţit de perechea de foale, Ebrima începu să încarce cu lopata minereul de fier

amestecat cu var.

O vreme, nu păru să se întâmple nimic. Boul se mişca răbdător în cerc, foalele pufăiau şi gâfâiau, cuptorul radia căldură, iar bărbaţii priveau şi aşteptau.

Carlos auzise despre această metodă de a produce fier de la doi oameni, un francez din Normandia şi un valon din Ţările de Jos; şi Barney auzise vorbindu-se despre ceva similar, de la un englez din Sussex. Toţi pretindeau că prin această metodă fierul era produs de două ori mai repede. Asta putea fi o exagerare, dar, chiar şi aşa, era o idee incitantă. Ei spuneau că fierul topit avea să iasă pe la baza cuptorului, iar Carlos construise un jgheab de piatră care să ducă fluxul de fier topit într-o adâncitură în formă de lingou săpată în pământul curţii. Dar nimeni nu fusese capabil să deseneze un plan al furnalului, aşa că proiectul fusese făcut pe ghicite.

Încă nu ieşea niciun fel de fier. Ebrima începu să se întrebe ce anume făcuseră greşit. Poate că hornul ar fi trebuit să fie mai înalt. Cheia era căldura, se gândi el. Poate că ar fi trebuit să utilizeze cărbune de lemn, care ardea cu o temperatură mai mare decât cărbunele, deşi era foarte scump într-o ţară în care toţi copacii erau folosiţi pentru a construi corăbiile regelui.

Apoi, începu să funcţioneze. O jumătate de lună de fier topit apăru la ieşirea din furnal şi începu să curgă în jgheabul de piatră. O protuberanţă ezitantă se transformă într-un val lent, apoi într-un şuvoi. Bărbaţii aclamară. Elisa veni să privească.

Metalul lichid era roşu, apoi deveni rapid gri. Observându-l cu atenţie, Ebrima se gândi că arăta mai degrabă a fontă brută şi că vor avea nevoie să-l topească din nou, pentru a-l rafina, dar asta nu era o problemă majoră. La suprafaţa fierului era un strat asemănător sticlei topite, care era, fără îndoială, zgură, şi aveau să fie nevoiţi să găsească o metodă de a o îndepărta.

Dar procedeul era rapid. Odată ce se pornea, fierul ţâşnea de parcă s-ar fi deschis un robinet. Tot ce aveau de făcut era să continue să pună în furnal cărbune, minereu de fier şi var, pentru ca o abundenţă de lichid să curgă pe partea cealaltă.

Cei trei bărbaţi se felicitară unul pe altul. Elisa le aduse o sticlă de vin. Rămaseră cu paharele în mâini, bând şi holbându-se încântaţi la fier, în timp ce acesta se întărea. Carlos păru ceva mai vesel: îşi revenea încet din şocul respingerii. Poate că avea să aleagă acel moment pentru a-i spune lui Ebrima că era un om liber.

După câteva minute, Carlos spuse:
– Încarcă furnalul, Ebrima.
Ebrima puse paharul jos.
– Imediat, zise el.

(v)

Noul furnal era un triumf pentru Carlos, dar nu toată lumea era fericită din acest motiv.

Furnalul lucra de la răsărit până la apus, şase zile pe săptămână. Carlos vându fonta unei forje de fineţuri, aşa că nu avu nevoie să-l rafineze el însuşi şi se putu concentra asupra producţiei. Barney se ocupa de asigurarea aprovizionării cu cantităţile tot mai mari de minereu de fier de care aveau nevoie.

Armurierul regelui fu încântat. Se lupta constant să cumpere tot mai multe arme, pentru războaiele din Franţa şi din Italia, pentru bătăliile maritime cu sultanul Turciei şi pentru asigurarea protecţiei împotriva piraţilor pentru galioanele sale care veneau din America. Forjele şi atelierele din Sevilia nu puteau produce suficient, iar corporaţiile se opuneau extinderii capacităţilor, aşa că armurierul trebuia să cumpere o mare parte din necesar din ţări străine – şi, din acest motiv, argintul care venea din America şi care ajungea în Spania pleca extrem de repede. Era încântat să vadă fierul produs atât de rapid.

Dar alţi producători de fier din Sevilia nu erau la fel de bucuroşi. Ei vedeau cum Carlos făcea de două ori mai mulţi bani decât ei. Trebuia să existe o regulă împotriva acestui lucru? Sancho Sanchez depuse o plângere oficială la corporaţie. Consiliul urma să ia o decizie.

Barney era îngrijorat, dar Carlos îi spuse că nici corporaţia nu se putea împotrivi armurierului regelui.

Apoi îi vizită părintele Alonso.

Lucrau în curte când intră Alonso, urmat de un mic alai de preoţi mai tineri. Carlos se înclină peste lopata sa şi se uită la inchizitor, încercând să pară netulburat, dar nereuşind, observă Barney. Mătuşa Betsy ieşi din casă şi rămase cu mâinile ei mari aşezate în şoldurile largi, gata să se repeadă la Alonso.

Barney nu-şi putea imagina cum ar fi putut fi acuzat Carlos de erezie. Pe de altă parte însă, pentru ce altceva venise Alonso acolo?

Înainte de spune ceva, Alonso privi încet în jurul curţii, cu

nasul său îngust şi ascuţit ridicat în aer, ca o pasăre de pradă. Privirea lui se opri asupra lui Ebrima şi, în sfârşit, vorbi:

– Negrul este musulman?

Ebrima însuşi răspunse la întrebare:

– În satul în care m-am născut, părinte, nu s-a auzit niciodată despre evanghelia lui Iisus Hristos şi nici nu s-a vorbit vreodată despre numele profetului musulman. Am fost crescut în ignoranţă păgână, la fel ca strămoşii mei. Dar, după o călătorie lungă, mâna Domnului mi-a arătat calea, iar când am fost învăţat adevărurile sfinte, aici, în Sevilia, am devenit creştin, botezat la catedrală, lucru pentru care îi mulţumesc Tatălui meu ceresc în fiecare zi, în rugăciunile mele.

Era un discurs atât de bun, încât Barney presupuse că Ebrima trebuie să-l mai fi folosit măcar o dată înainte.

Dar pentru Alonso nu fu destul.

– Atunci, de ce lucrezi duminicile? spuse el. Oare nu pentru că ziua sfântă, pentru voi, musulmanii, este vinerea?

Carlos interveni:

– Aici nimeni nu lucrează duminica, iar noi lucrăm toată ziua vinerea.

– Furnalul tău a fost văzut aprins în duminica în care am ţinut prima mea predică la catedrală.

Barney blestemă în sinea lui. Fuseseră prinşi. Privi spre clădirile înconjurătoare: spre curte dădeau numeroase ferestre. Unul dintre vecini făcuse acuzaţia – probabil un metalurgist invidios, poate chiar Sancho.

– Dar nu lucram, spuse Carlos. Făceam un experiment.

Suna cam neconvingător, chiar şi pentru Barney.

Carlos continuă pe un ton disperat:

– Vezi, părinte, la acest tip de furnal aerul este suflat pe la baza hornului…

– Ştiu totul despre furnalul tău, îl întrerupse Alonso.

Mătuşa Betsy interveni:

– Mă întreb cum de ştie un preot totul despre un furnal. Poate că ai vorbit cu rivalii nepotului meu. Cine l-a denunţat, părinte?

Barney observă pe faţa lui Alonso că mătuşa Betsy avea dreptate, dar preotul nu răspunse la această întrebare. În schimb, continuă ofensiva:

– Bătrâno, tu te-ai născut în Anglia protestantă.

– Cu siguranţă, nu, spuse Betsy cu vioiciune. Bunul rege catolic Henric al VII-lea se afla pe tronul Angliei când m-am

născut eu. Fiul său protestant, Henric al VIII-lea, încă mai făcea în pat când familia mea a părăsit Anglia şi m-a adus aici, la Sevilia. Şi nu m-am mai întors niciodată.

Alonso se întoarse spre Barney, iar acesta simţi fiorul rece al fricii. Omul acela avea puterea de a tortura şi de a omorî alţi oameni.

– Asta, sigur, nu este valabil şi pentru tine, spuse Alonso. Tu trebuie să fi fost născut şi crescut protestant.

Spaniola lui Barney nu era suficient de bună pentru o dispută teologică, aşa că dădu un răspuns simplu:

– Anglia nu mai este protestantă şi nici eu nu sunt. Părinte, dacă veţi cerceta această casă, veţi vedea că nu există cărţi interzise aici, nici texte eretice, nici covoare de rugăciune musulmane. La capul patului meu se află un crucifix, iar pe perete o imagine a Sfântului Hubert din Liege, sfântul patron al lucrătorilor în metal. Sfântul Hubert a fost cel care…

– Ştiu cine este Sfântul Hubert.

Alonso părea clar ofensat de sugestia că cineva ar fi putut să-l înveţe ceva. Oricum, Barney se gândi că rămăsese fără muniţie. Fiecare dintre acuzaţiile sale fusese demontată. Tot ceea ce avea era învinuirea că munciseră duminica, ceea ce era interpretabil, iar Carlos şi familia sa nu erau, cu siguranţă, singurii oameni din Sevilia care încălcaseră această regulă.

– Sper că tot ceea ce mi-aţi spus astăzi este purul adevăr, spuse Alonso. Altfel, veţi avea soarta lui Pedro Ruiz.

Se întoarse să plece, dar Barney îl opri.

– Ce i s-a întâmplat lui Pedro Ruiz?

Pedro era tatăl Jeronimei. Alonso păru mulţumit că-l şocase.

– A fost arestat, spuse el. În casa lui am găsit o traducere a *Vechiului Testament* în limba spaniolă, ceea *ce* este ilegal, precum şi o copie a scrierii eretice *Principiile religiei creştine* de John Calvin, liderul protestant al abominabilului oraş Geneva. Aşa cum este normal, toate posesiunile lui Pedro Ruiz au fost confiscate de Inchiziţie.

Carlos nu păru surprins de acest lucru, aşa că probabil Alonso nu minţise când spusese că e normal, dar Barney fu şocat.

– Toate posesiunile sale? întrebă el. Cum va trăi fiica lui?

– Prin mila lui Dumnezeu, aşa cum o facem toţi, spuse Alonso, apoi ieşi, urmat de suita sa.

Carlos păru uşurat.

– Îmi pare rău pentru tatăl Jeronimei, spuse el. Dar cred că noi

ne-am descurcat mai bine cu Alonso.

– Nu fi atât de sigur, spuse Betsy.

– De ce spui asta? întrebă Carlos.

– Nu-ţi aduci aminte de bunicul tău, respectiv bărbatul meu?

– A murit când eram bebeluş.

– Dumnezeu să-l odihnească! El a fost crescut musulman.

Cei trei bărbaţi se uitară la ea uluiţi. Carlos spuse neîncrezător:

– Bărbatul tău era musulman?

– La început, da.

– Bunicul meu, José Alano Cruz?

– Numele lui original a fost Youssef al-Khalil.

– Cum te-ai putut căsători cu un musulman?!

– Când au fost expulzaţi din Spania, el a decis să se convertească la creştinism în loc să plece. A fost instruit cu privire la religie şi a fost botezat adult, la fel ca Ebrima. José a fost noul lui nume. Pentru a pecetlui convertirea sa, a decis să se căsătorească cu o fată creştină. Aceea am fost eu. Aveam treisprezece ani.

– Sunt mulţi musulmani care s-au căsătorit cu creştini? întrebă Barney.

– Nu. Ei se căsătoreau în comunitatea lor, chiar şi după convertire. José al meu era deosebit.

Carlos fu mult mai interesat de aspectul personal.

– Ştiai că fusese crescut musulman?

– Nu, la început, nu. Se mutase aici de la Madrid şi nu mi-a spus nimic. Dar oamenii vin aici de la Madrid tot timpul şi, în cele din urmă, a apărut cineva care-l cunoscuse pe când era musulman. După aceea, n-a mai fost niciodată un secret, deşi noi am încercat să păstrăm tăcerea.

Barney nu-şi putea înfrâna curiozitatea.

– Aveai treisprezece ani? Îl iubeai?

– L-am adorat. N-am fost niciodată o fată frumoasă, iar el era chipeş şi încântător. Era afectuos, bun şi grijuliu. Eram în paradis.

Mătuşa Betsy era într-o dispoziţie propice pentru confidenţe.

Carlos spuse:

– Şi pe urmă bunicul meu a murit…

– Eram de neconsolat, spuse Betsy. Fusese dragostea vieţii mele. N-am dorit niciodată un alt bărbat. Ridică din umeri. Dar aveam copiii de îngrijit, aşa că am fost prea ocupată ca să mor de durere. Şi apoi, ai fost tu, Carlos, fără mamă, înainte să

împlineşti o zi.

Barney avu o senzaţie instinctivă că, deşi Betsy vorbea sincer, totuşi ascundea ceva. Ea nu dorise un alt bărbat – dar era asta întreaga poveste?

Apoi Carlos înţelese.

– Din cauza asta nu îmi permite Francisco Villaverde să mă căsătoresc cu fiica lui?

– Aşa este. Nu-i pasă de bunica ta englezoaică. Bunicul tău musulman este cel pe care-l consideră „impur”.

– La dracu’!

– Şi asta nu este cea mai gravă problemă a ta. Evident, şi Alonso ştie despre Youssef al-Khalil. Vizita de astăzi a fost doar începutul. Crede-mă, va reveni.

(vi)

După vizita lui Alonso, Barney se hotărî să meargă la familia Ruiz, ca să vadă ce se întâmplase cu Jeronima.

Uşa îi fu deschisă de o femeie tânără, care părea să fie nord-africană şi care era, evident, o sclavă. Era probabil frumoasă, se gândi el, dar acum faţa îi era umflată şi ochii îi erau roşii de plâns.

– Trebuie să o văd pe Jeronima, spuse el cu voce fermă.

Femeia îşi duse un deget la buze, într-un gest de tăcere, apoi îi făcu semn să o urmeze şi îl conduse în spatele casei.

Se aştepta să vadă un bucătar şi câteva slujnice pregătind cina, dar bucătăria era rece şi tăcută. Îşi aminti că Alonso spusese că Inchiziţia confisca, de obicei, bunurile suspectului, dar Barney nu înţelesese cât de repede se întâmplau toate acestea. Văzu acum că angajaţii lui Pedro fuseseră deja concediaţi. Era de presupus că sclava sa avea să fie vândută, ceea ce, probabil, o făcuse să plângă.

– Numele meu este Farah, zise ea.

Barney spuse nerăbdător:

– De ce m-ai adus aici? Unde este Jeronima?

– Vorbeşte mai încet, spuse ea. Jeronima este sus, cu arhidiaconul Romero.

– Nu-mi pasă. Vreau să vorbesc cu ea, zise Barney şi se îndreptă imediat spre uşă.

– Te rog, nu, spuse Farah. Vei provoca probleme dacă Romero te va vedea.

– Sunt pregătit pentru necazuri.

– O să o aduc pe Jeronima aici. O să-i spun că a venit o femeie din vecini, care insistă să-i vorbească.

Barney ezită, apoi încuviinţă din cap şi Farah ieşi.

Privi împrejur. Nu existau cuţite, oale, căni sau farfurii. Locul fusese golit. Inchiziţia vindea chiar şi ustensilele de bucătărie ale oamenilor?

Jeronima apăru după doar câteva minute. Arăta diferit: dintr-odată, părea mult mai în vârstă decât cei şaptesprezece ani ai săi. Faţa ei frumoasă era o mască rigidă, ochii îi erau uscaţi, iar pielea măslinie parcă îi devenise gri. Trupul ei firav tremura de parcă ar fi fost cuprins de febră. El observă uriaşul efort de voinţă pe care-l făcea pentru a-şi ascunde tristeţea şi furia.

Barney se îndreptă spre ea cu intenţia de a o îmbrăţişa, dar ea se dădu în spate şi ridică mâinile, de parcă ar fi dorit să-l împingă deoparte.

El o privi neajutorat şi spuse:

– Ce se întâmplă?

– Am fost aruncată pe drumuri, spuse ea. Tatăl meu este în închisoare, iar eu nu am altă familie.

– Cum este tatăl tău?

– Nu ştiu. Prizonierilor Inchiziţiei nu li se permite să comunice cu familiile lor sau cu oricine altcineva. Dar sănătatea lui e şubredă – l-ai auzit cum gâfâie chiar şi după o plimbare scurtă – şi ei probabil că… Îi fu imposibil să mai spună ceva, dar asta dură doar un moment. Privi în jos, inspiră, apoi îşi redobândi controlul. Probabil că îl vor pune la tortura cu apă.

Barney auzise despre asta. Nările victimei erau acoperite, pentru a-l împiedica să respire pe nas, iar gura îi era deschisă cu forţa; apoi i se turnau pe gât o cană după alta de apă. Ceea ce înghiţea îi întindea îngrozitor stomacul, iar apa care-i pătrundea pe căile respiratorii îl îneca.

– Asta îl va omorî, spuse Barney oripilat.

– I-au confiscat deja toţi banii şi toate proprietăţile.

– Ce vei face?

– Arhidiaconul Romero s-a oferit să mă ia în personalul casei sale.

Barney se simţi zăpăcit – lucrurile se mişcau prea repede. Mai multe întrebări îi apărură în minte în acelaşi timp.

– Pe ce post? întrebă el.

– Tocmai discutam despre asta. El vrea să mă ocup de

garderoba lui, să-i ordonez şi să-i îngrijesc hainele, să-i supraveghez spălătoria.

Să vorbească despre astfel de probleme practice o ajuta, evident, să-şi păstreze controlul.

– Nu te duce, îi spuse Barney. Vino cu mine.

Era o ofertă nesăbuită, iar ea ştia asta.

– Unde? Nu pot să locuiesc cu trei bărbaţi. Pentru bunica ta e în regulă.

– Am o casă în Anglia.

Ea scutură din cap.

– Nu ştiu nimic despre familia ta. Abia dacă ştiu câte ceva despre tine. Nu vorbesc engleza. Faţa i se înmuie pentru o clipă. Poate că, dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat, m-ai fi curtat şi i-ai fi făcut tatălui meu o ofertă formală... şi, poate, dacă m-aş fi măritat cu tine, aş fi învăţat să vorbesc engleza... Cine ştie? Recunosc, m-am gândit la asta. Dar să fug cu tine într-o ţară străină... Nu.

Barney observă că ea era mult mai sensibilă decât el. Dar spuse oricum:

– Romero vrea să te facă amanta lui.

Jeronima îl privi pe Barney, iar el văzu în ochii ei o tărie pe care nu o mai remarcase până atunci. Îşi aminti cuvintele mătuşii Betsy: „Jeronima Ruiz are ochii aţintiţi clar spre interesele ei egoiste.” Cu siguranţă însă, existau limite, într-un târziu, Jeronima răspunse:

– Şi ce dacă?

Barney fu şocat.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Mă gândesc la asta de patruzeci şi opt de ore, de când nu dorm. Nu am alternativă. Ştiu ce se întâmplă cu femeile fără adăpost.

– Devin prostituate.

Asta nu păru s-o şocheze.

– Aşadar, alegerile mele sunt fie să fug cu tine în necunoscut, fie prostituţia pe străzi, fie o poziţie dubioasă în casa influentă a unui preot corupt.

– Ţi-a trecut prin cap, spuse Barney, că e posibil ca Romero însuşi să-l fi denunţat pe tatăl tău, cu intenţia de a te forţa să ajungi în situaţia asta?

– Sunt convinsă că a făcut-o.

Barney fu din nou uluit – era mereu cu un pas înaintea lui.

– Ştiu de luni întregi că Romero doreşte să mă transforme în amanta lui, spuse ea. Era cea mai groaznică viaţă pe care mi-o închipuiam pentru mine. Acum este cea mai bună viaţă la care pot să sper.

– Dar el ţi-a făcut asta!

– Ştiu.

– Şi tu o să accepţi? O să intri în patul lui şi o să-l ierţi?

– Să-l iert? În ochii ei căprui apăru o licărire nouă, o privire plină de ură, ca acidul în fierbere. Nu, spuse ea. Aş putea să mă prefac. Dar, într-o zi, voi avea putere asupra lui. Iar când ziua aceea va veni, mă voi răzbuna.

(vii)

Ebrima contribuise în egală măsură la funcţionarea furnalului, astfel că păstrase o speranţă secretă că va fi răsplătit de Carlos, care avea să-i redea libertatea. Dar, în timp ce furnalul ardea zile şi săptămâni la rând, speranţele lui se topeau şi curând realiză că acest gând nici măcar nu-i trecuse prin minte lui Carlos. Încărcând lingouri reci de fier în căruţa plată, aşezându-le într-o reţea întrepătrunsă, ca să nu alunece la transport, Ebrima se gândea la ce urma să facă mai departe.

Sperase ca oferta lui Carlos să vină spontan, dar, pentru că asta nu se întâmplase, avea să fie nevoit să-l întrebe direct. Nu-i plăcea să cerşească: simplul fapt că îl ruga sugera că nu era îndreptăţit să aibă ceea ce-l ruga – dar el *era* îndreptăţit, simţea asta cu tărie.

Ar fi putut încerca să o recruteze pe Elisa în sprijinul său. Ea îl iubea şi-i dorea numai binele, era sigur de asta; dar mergea afecţiunea ei atât de departe încât să-l elibereze, caz în care el n-ar mai fi fost prin preajmă atunci când dorea dragoste, noaptea?

Pe de altă parte, era probabil mai bine să i se confeseze ei înainte de a-i vorbi lui Carlos. Cel puţin, ar fi ştiut în ce direcţie înclină ea, când avea să se ia decizia.

Şi când ar fi trebuit să-i spună? După ce făceau dragoste, într-o noapte? Ar fi putut fi mai înţelept să deschidă subiectul *înainte* de a face dragoste, când inima ei era plină de dorinţă. El dădu din cap pentru sine şi, în acel moment, începu atacul.

Erau şase bărbaţi şi toţi aveau pari şi ciocane. Nu spuseră nimic, ci începură imediat să-i bată cu parii pe Ebrima şi pe

Carlos.

– Ce se întâmplă? ţipă Ebrima. De ce faceţi asta?

Dar ei nu spuseră nimic. Ebrima ridică un braţ ca să se ferească şi primi o lovitură agonizantă în mână, apoi alta în cap, după care căzu pe jos.

Atacatorul său se duse apoi după Carlos, care se retrăgea prin curte. Ebrima privi, încercând să-şi revină din ameţeala pe care i-o produsese lovitura în cap. Carlos apucă o lopată, o băgă în metalul topit care ieşea din furnal şi trimise o ploaie de picături către atacatorii săi. Doi dintre ei urlară de durere.

Pentru o clipă, Ebrima se gândi că poate el şi Carlos ar fi putut să învingă, împotriva şanselor; dar, până să poată Carlos să lopăteze mai mult metal, ultimii doi ajunseră la el şi-l doborâră.

Apoi atacară furnalul cel nou, spărgând zidăria de cărămidă cu baroase de fier. Ebrima îşi văzu creaţia distrusă şi găsi puterea să se ridice în picioare. Se repezi spre atacatori, urlând:

– Nu! Nu puteţi face asta!

Îl îmbrânci pe unul dintre ei, care căzu la pământ, şi îl trase pe celălalt de lângă preţiosul furnal. Folosi numai mâna dreaptă, pentru că nu mai putea apuca cu stânga, dar era puternic. Apoi fu nevoit să se retragă din faţa unui baros care îl ţintea pentru a-l lovi mortal.

Disperat să salveze furnalul, apucă o lopată de lemn şi se îndreptă din nou către ei. Îl lovi pe unul în cap, apoi fu lovit din spate, o izbitură care-i ateriză pe umărul drept şi îl făcu să scape lopata. Se întoarse cu faţa spre atacatorul său şi evită următoarea lovitură.

În timp ce se retrăgea, sărind disperat din calea bâtei care-l ţintea, văzu cu coada ochiului cum furnalul era demolat. Conţinutul se scurse afară, iar cărbunele arzând şi minereul înroşit se vărsară pe pământ. Boul începu să mugească panicat, un sunet jalnic, demn de milă.

Elisa ieşi din casă alergând şi ţipând la bărbaţi:

– Lăsaţi-i în pace! Plecaţi de aici!

Atacatorii râseră de femeia bătrână şi unul dintre bărbaţii pe care-i doborâse Ebrima o apucă din spate şi o ridică în aer. Era puternic – toţi erau – şi îi împiedică cu uşurinţă eforturile şi zbaterea.

Doi bărbaţi stăteau deasupra lui Carlos, unul o ţinea pe Elisa şi altul îl înghesuia pe Ebrima. Ceilalţi doi îşi continuară munca pe care o efectuau cu baroasele. Sfărâmară mecanismul foalelor,

pe care Ebrima, Carlos şi Barney îl puseseră la punct atât de greu. Lui Ebrima îi veni să plângă.

Când furnalul şi mecanismul foalelor fură distruse, unul dintre ei scoase un cuţit lung şi încercă să taie gâtul boului. Nu era uşor: gâtul animalului avea muşchi puternici şi bărbatul trebuia să taie prin carne cu cuţitul, timp în care boul încerca să se elibereze dintre ruine. În sfârşit, atinse jugulara. Foalele se opriră brusc. Sângele ţâşni din rană ca dintr-o fântână. Boul căzu la pământ.

Şi apoi, la fel de repede precum veniseră, cei şase bărbaţi dispărură.

(viii)

Jeronima devenise o scorpie calculată, se gândi Barney în timp ce părăsea ameţit locuinţa familiei Ruiz. Poate că fusese dintotdeauna dură, dar el nu observase; sau poate că oamenii se transformau în faţa unei încercări atât de grele – n-avea de unde să ştie. Simţea că nu mai ştie nimic. Se putea întâmpla orice: râul putea să se reverse şi să înece oraşul.

Picioarele îl purtară automat spre casa lui Carlos şi acolo suferi un alt şoc: Carlos şi Ebrima fuseseră bătuţi.

Carlos era aşezat pe un scaun, în curte, iar mătuşa Betsy îi îngrijea rănile. Un ochi îi era închis, buzele îi erau umflate şi sângerânde şi stătea aplecat de mijloc, de parcă l-ar fi durut burta. Ebrima era întins la pământ, strângându-şi o mână sub braţul celălalt, cu un bandaj pătat de sânge în jurul capului.

În spatele lor se aflau ruinele noului furnal. Fusese dărâmat şi transformat într-o grămadă de cărămizi. Mecanismul foalelor era o încurcătură de funii şi de lemne de foc. Boul zăcea mort într-un lac de sânge. Era mult sânge într-un bou, se gândi Barney fără nicio legătură.

Betsy îi spăla faţa lui Carlos cu o bucată de pânză înmuiată în vin. Apoi se îndreptă şi aruncă bucata de cârpă pe jos, cu o privire dezgustată.

– Ascultaţi-mă, spuse ea, iar Barney înţelese că aşteptase întoarcerea lui pentru a ţine acel discurs.

Oricum, el o întrerupse:

– Ce s-a întâmplat aici?

– Nu pune întrebări tâmpite, spuse ea nerăbdătoare. Poţi vedea şi singur ce s-a întâmplat aici.

– Vreau să spun, cine a făcut asta?

– Nişte bărbaţi pe care nu i-am mai văzut până acum şi care, aproape sigur, nu sunt din Sevilia. Întrebarea corectă este cine i-a angajat pentru asta, iar răspunsul este Sancho Sanchez. El este cel bântuit de resentimente din cauza succesului lui Carlos şi, totodată, cel care vrea să cumpere afacerea. N-am niciun dubiu că el este cel care i-a spus lui Alonso că Ebrima este musulman şi că lucrează duminicile.

– Ce o să facem acum?

Carlos se ridică şi răspunse la întrebarea lui Barney:

– O s-o lăsăm baltă.

– Ce vrei să spui?

– Ne-am putea lupta cu Sancho sau ne-am putea lupta cu Alonso, dar nu ne putem lupta cu amândoi.

Se îndreptă spre locul unde zăcea Ebrima, îl apucă de mâna dreaptă – stânga era, evident, rănită – şi îl ridică în picioare.

– O să vând afacerea, zise apoi.

– S-ar putea să nu mai fie suficient acum, zise Betsy.

Carlos fu uimit.

– De ce?

– Sancho va fi mulţumit cu afacerea, dar Alonso nu va fi. El are nevoie de un sacrificiu uman. El nu poate să accepte că a făcut o greşeală. Acum, că te-a acuzat, va trebui să te pedepsească.

Barney spuse:

– Tocmai am văzut-o pe Jeronima. Ea crede că-l vor supune pe tatăl ei la tortura cu apă. Toţi vom mărturisi erezia dacă ni se întâmplă asta.

– Barney are dreptate, spuse Betsy.

– Ce putem face? întrebă Carlos.

Betsy oftă.

– Părăsiţi Sevilia. Părăsiţi Spania. Astăzi.

Barney fu şocat, dar înţelese că avea dreptate. Oamenii lui Alonso ar fi putut veni după ei în orice clipă, iar când urma să se întâmple asta, avea să fie prea târziu ca să mai fugă. Privi temător spre intrarea arcuită a curţii, temându-se că ar fi putut deja să se afle acolo; dar nu era nimeni, nu încă.

Era oare posibil să plece în ziua aceea? Poate – dacă exista vreun vas care să plece cu refluxul de după-amiază şi dacă vasul respectiv avea nevoie de echipaj. Probabil că nu aveau de ales în privinţa destinaţiei. Barney aruncă o privire spre soare: era

trecut de amiază.

– Dacă, într-adevăr, vrem să facem asta, trebuie să ne grăbim, spuse el.

În ciuda situaţiei periculoase în care se aflau, starea lui sufletească se îmbunătăţi la gândul plecării pe mare.

Ebrima vorbi pentru prima dată:

– Dacă nu plecăm, suntem morţi, spuse el. Iar eu voi fi primul.

– Dar tu, mătuşă Betty? întrebă Barney.

– Eu sunt prea bătrână ca să plec departe. Şi, în afară de asta, lor nu prea le pasă de mine – sunt femeie.

– Ce vom face?

– Am o cumnată în Carmona. Barney îşi aminti că Betsy mergea acolo, câteva săptămâni, în timpul fiecărei veri. Pot să plec la Carmona mâine-dimineaţă. Chiar dacă Alonso află unde sunt, nu cred că se va deranja pentru mine.

Apoi, Carlos se hotărî.

– Barney, Ebrima, luaţi orice aveţi nevoie din casă şi reveniţi până număr până la o sută.

Niciunul dintre ei nu avea prea multe bunuri. Barney îşi legă o mică pungă de bani în jurul taliei, pe sub cămaşă. Încălţă cele mai bune cizme ale lui şi îmbrăcă mantia cea groasă. Nu avea spadă: sabia cea lungă era făcută pentru bătălii, proiectată să fie înfiptă în locurile vulnerabile din armura inamicilor, dar era inutilă în lupta de aproape. Barney înveli un pumnal spaniol de vreo şaizeci de centimetri, cu mâner în formă de disc şi cu o lamă de oţel cu tăiş dublu. Într-o încăierare de pe stradă, un cuţit ca acela era mult mai periculos decât o spadă.

În curte, Carlos îi aştepta purtând o spadă pe sub noua lui haină cu guler de blană. O îmbrăţişă pe bunica lui, care plângea. Barney o sărută pe obraz.

Mătuşa Betsy îi spuse lui Ebrima:

– Mai sărută-mă o dată, dragostea mea!

Ebrima o cuprinse în braţe. Barney se agită, iar Carlos spuse:

– Hei…

Mătuşa Betsy îl sărută pasional pe Ebrima, cu mâinile îngropate în părul lui negru, în timp ce Carlos şi Barney priveau uluiţi. După ce sărutul se sfârşi, ea spuse:

– Te iubesc, Ebrima. Nu vreau să pleci. Dar nu te pot lăsa să rămâi aici, să mori în camerele de tortură ale Inchiziţiei.

– Mulţumesc, Elisa, pentru că ai fost atât de bună cu mine, spuse Ebrima.

Se sărutară din nou, apoi Elisa se întoarse şi fugi în casă.
Barney se gândi: „Ce dracu'...?"
Carlos părea uimit, dar nu era timp pentru întrebări.
– Să mergem, spuse el.
– O clipă, zise Barney. Îi arătă pumnalul. Dacă ne întâlnim cu oamenii lui Alonso pe drum, eu nu voi fi prins în viaţă.
– Nici eu, spuse Carlos, atingând mânerul sabiei sale.
Ebrima îşi trase pelerina, lăsând să se vadă un ciocan de fier îndesat la curea.
Cei trei bărbaţi plecară, îndreptându-se spre ţărm.
Fură atenţi să-i observe pe oamenii lui Alonso, dar, pe măsură ce se îndepărtau de casă, pericolul scădea. Oricum, oamenii se holbau la ei, iar Barney realiză că păreau fioroşi; Carlos şi Ebrima încă erau învineţiţi şi plini de sânge după bătaie.
După câteva minute, Carlos îi spuse lui Ebrima:
– Bunica?
Ebrima răspunse cu calm:
– Sclavii sunt adesea folosiţi pentru sex. Trebuie să ştii asta.
– Eu nu ştiam, zise Barney.
– Noi mai vorbim unii cu alţii la piaţă. Aproape fiecare dintre noi este târfa cuiva. Nu şi cei bătrâni, dar sclavii nu prea ajung să îmbătrânească. Privi către Barney şi spuse: Pedro Ruiz, tatăl prietenei tale, se culcă cu Farah, deşi ea trebuie să stea tot timpul deasupra.
– Din cauza asta plângea? Pentru că l-a pierdut?
– Plângea pentru că acum va fi vândută şi un străin o s-o reguleze. Ebrima se întoarse spre Carlos. Francisco Villaverde, care este prea mândru ca să fie socrul tău, cumpără întotdeauna băieţi tineri şi îi regulează până cresc. Apoi îi vinde câte unui fermier.
Lui Carlos nu-i venea să creadă.
– Deci, în fiecare noapte, după ce adormeam eu, tu te duceai în dormitorul bunicii?
– Nu în fiecare noapte. Numai când mă chema.
– Te deranja? întrebă Barney.
– Elisa este o femeie bătrână, dar e caldă şi iubitoare. Iar eu am fost fericit că n-a fost vreun bărbat.
Barney se simţi de parcă până atunci fusese un copil. Ştiuse că preoţii puteau să trimită oamenii în închisori şi să-i tortureze până la moarte, dar nu şi că puteau să le confişte toate bunurile şi să le arunce familiile în stradă. Nu-şi închipuise că un

arhidiacon ar fi luat o fată în casa lui, transformând-o în amanta sa. Şi nu avusese nici cea mai vagă idee despre ce făceau bărbaţii şi femeile cu sclavii lor. Era ca şi cum trăise până atunci într-o casă cu camere în care nu intrase niciodată, împărţind-o cu oameni ciudaţi, pe care nu-i văzuse niciodată. Se simţea dezorientat descoperindu-şi propria ignoranţă. Îl dezechilibrase. Iar acum, viaţa lui era în pericol şi încerca să părăsească Sevilia, să părăsească Spania, într-o grabă nebună.

Ajunseră la ţărm. Ca de obicei, plaja era ticsită de docheri şi căruţe. La o primă privire, Barney evaluă că erau ancorate în jur de patruzeci de vase. Refluxul de dimineaţă era preferat pentru plecări, pentru că vasul ar fi avut în felul acesta o zi întreagă în faţă pentru a naviga. De obicei însă, una sau două nave plecau şi după-amiaza. Oricum, mareea era pe cale să se schimbe: în curând aveau să fie plecate.

Cei trei bărbaţi se grăbiră către malul apei şi trecură în revistă navele, căutând semnele plecării iminente: obloanele închise, căpitanul pe punte, echipajul în acţiune. O navă numită *Ciervo* se deplasa deja de la ancorajul său, echipajul folosindu-se de prăjini lungi pentru a o ţine la distanţă de obstacolele înconjurătoare. Totuşi, încă era timp ca să se îmbarce. Carlos îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

– Căpitane! N-ai nevoie de trei perechi de braţe puternice pe punte?

– Nu! veni răspunsul. Am echipajul complet.

– Ce spui, atunci, de trei pasageri? Putem plăti.

– Nu e loc!

Probabil că plănuia ceva ilegal, speculă Barney, şi nu dorea să aibă ca martori oameni pe care nu-i cunoştea şi în care nu avea încredere. Cel mai obişnuit delict, în acele ape, era tranzacţionarea ilegală a argintului american, pentru a evita taxele regelui, la Sevilia. Dar nici pirateria nu era neobişnuită.

Se grăbiră de-a lungul malului, dar norocul lor se terminase. Nicio altă navă nu părea să se pregătească de plecare. Barney se simţi disperat. Ce aveau să facă acum?

Atinseră limita din aval a portului, care era marcată de o fortăreaţă numită Turnul Auriu. Aici putea fi întins un lanţ, de la un mal la altul, pentru ca atacatorii care veneau în amonte, de pe mare, să nu poată ataca navele ancorate în port.

În afara fortăreţei, un recrutor se afla în exerciţiul funcţiunii, aşezat pe un butoi, chemând tinerii să se înroleze.

– O masă caldă şi o sticlă de vin pentru fiecare bărbat care se înrolează acum, strigă el către mulţimea de privitori. Chiar aici se află corabia *José y Maria,* iar cei doi sfinţi binecuvântaţi o veghează atât pe ea, cât şi pe toţi cei care navighează la bordul ei.

Arătă spre corabie şi Barney observă că avea o mână de fier în locul celei adevărate, pe care o pierduse probabil în vreo bătălie.

Barney privi în direcţia indicată şi văzu un mare galion cu trei catarge, înţesat de tunuri, cu puntea deja aglomerată de tineri.

Recrutorul continuă:

– Plecăm în după-amiaza aceasta către un loc în care se află eretici periculoşi, pe care-i vom ucide, şi în care fetele sunt tot atât de doritoare pe cât sunt de drăguţe, după cum pot să vă confirm chiar eu, băieţi, din experienţa personală, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Din mulţime se auzi un râs cunoscător.

– Nu te vreau dacă eşti slab, spuse el cu dispreţ. Nu te vreau dacă eşti timid. Nu te vreau dacă eşti un băieţaş efeminat – şi ştii ce vreau să spun cu asta. Treaba noastră este numai pentru cei puternici, cei curajoşi şi cei duri. E pentru bărbaţi adevăraţi.

Pe puntea vasului *José y Maria* cineva strigă:

– Toată lumea la bord!

– Ultima şansă, băieţi, strigă recrutorul. Ce vreţi să faceţi? Să staţi acasă cu mămica, să mâncaţi pâine cu lapte şi să faceţi ce vi se spune? Sau să veniţi cu mine, căpitanul „Mână de Fier” Gómez, pentru o viaţă bărbătească, aventuri şi călătorii, faimă şi avere. Tot ce aveţi de făcut e să treceţi pe această pasarelă şi lumea e a voastră!

Barney, Carlos şi Ebrima se priviră unul pe altul. Carlos spuse:

– Da sau nu?

– Da! zise Barney.

– Da! spuse şi Ebrima.

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre navă, urcară pasarela şi ajunseră la bord.

(ix)

Două zile mai târziu, ieşeau în largul mării.

Ebrima navigase mulţi kilometri, dar întotdeauna fusese captiv, înlănţuit în cală. Să vadă marea de pe punte era o

experienţă nouă, incitantă.

Recruţii nu puteau face altceva decât să speculeze în legătură cu destinaţia lor, care nu le fusese dezvăluită încă: era un secret militar.

Ebrima mai avea o întrebare suplimentară la care trebuia să-şi răspundă: viitorul lui.

Când se îmbarcaseră pe *José y Maria,* fuseseră întâmpinaţi de un ofiţer aşezat la o masă, cu un registru în faţă.

– Numele? întrebase el.

– Barney Willard.

Ofiţerul notase în registru, apoi privise către Carlos.

– Numele?

– Carlos Cruz.

Notase numele, aruncase o privire spre Ebrima, apoi lăsase pana din mână. Privind de la Carlos la Barney şi înapoi, spusese:

– În armată nu puteţi avea un sclav. Un ofiţer ar putea, deşi trebuie să-l hrănească şi să-l îmbrace pe cheltuiala lui. Dar un soldat, evident, nu poate avea un sclav.

Ebrima studiase cu atenţie faţa lui Carlos. O privire de disperare apăruse în ochii acestuia: văzuse calea de scăpare închizându-se. După doar o clipă de ezitare, el spusese singurul lucru pe care-l putea spune:

– El nu este sclav. E un om liber.

Inima lui Ebrima se oprise.

Ofiţerul dăduse din cap. Sclavii eliberaţi erau rari, dar, în orice caz, nu complet străini.

– Bine, spusese el. Se uitase apoi la Ebrima şi spusese: Numele?

Totul se petrecuse foarte repede şi, când se terminase, Ebrima nu fusese sigur unde trebuia să se aşeze. Barney nu-l felicitase pentru libertatea lui, iar Carlos nu se purta ca un om care tocmai oferise un dar măreţ. În mod clar, Ebrima *era tratat* de armată ca un om liber. Dar cât de adevărat era lucrul acesta?

Era liber sau nu?

El nu putea să-şi răspundă.

Capitolul 5

Nunta lui Margery fu amânată.

După căderea portului Calais, Anglia se aştepta la o invazie, iar Bart Shiring fu însărcinat să strângă o sută de oameni înarmaţi şi să păzească portul Combe. Nunta trebuia să aştepte.

Pentru Ned Willard, amânarea însemna speranţă.

Oraşele cum era Kingsbridge începură să-şi repare în grabă zidurile de apărare, iar nobilii să-şi fortifice castelele. Porturile îşi curăţau rugina de pe vechile tunuri care dădeau spre mare şi îi cereau nobilimii locale să-şi îndeplinească îndatoririle pentru apărarea populaţiei împotriva temuţilor francezi.

Oamenii dădeau vina pe regina Mary Tudor, fiindcă se măritase cu regele Spaniei. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, Calaisul ar fi fost încă englezesc, Anglia nu s-ar fi aflat în război cu Franţa şi n-ar fi fost nevoie de ziduri de apărare şi de tunuri îndreptate spre mare.

Ned se bucura. Atâta vreme cât Margery şi Bart rămâneau necăsătoriţi, se putea întâmpla orice: Bart se putea răzgândi, putea fi ucis în bătălie sau putea să moară din cauza febrei care bântuia ţara.

Margery era femeia pe care şi-o dorea Ned – şi aşa stăteau lucrurile. Lumea era plină de fete atrăgătoare, dar niciuna nu conta: ea era aleasa. Ned nu prea înţelegea cum de era atât de sigur. Dar pur şi simplu ştia că Margery avea să fie tot timpul acolo, asemenea catedralei.

El privea logodna ei ca pe o retragere, nu ca pe o înfrângere.

Bart şi escadronul său se adunară în Kingsbridge pentru a pleca în călătorie, îmbarcaţi pe o navă, spre portul Combe, în duminica dinaintea săptămânii mari a Paştelui. În dimineaţa respectivă, la mal se adună o mulţime pentru a-i aclama pe cei care plecau. Ned li se alătură. Dorea să se asigure că Bart avea să plece cu adevărat.

Era frig, însă însorit, iar cheiul părea în sărbătoare. În aval de podul lui Merthin, bărcile şi barjele erau ancorate pe ambele maluri şi de jur împrejurul Insulei Leproşilor. În partea îndepărtată, în suburbia Loversfield, depozitele şi atelierele se înghesuiau într-un spaţiu neîncăpător. Începând de la Kingsbridge, râul era navigabil pentru vasele cu pescaj mic, pe

toată distanţa până la coastă. Kingsbridge era, de multă vreme, unul dintre cele mai importante oraşe-târguri din Anglia, iar acum făcea afaceri şi cu Europa.

Când Ned ajunse la Slaughterhouse Wharf, o barjă uriaşă tocmai ancora la cheiul apropiat. Cu siguranţă era vasul care avea să-i ducă pe Bart şi pe însoţitorii săi în portul Combe. Douăzeci de bărbaţi vâsliseră în amonte, ajutaţi de o singură pânză. Acum se odihneau aplecaţi peste vâsle, în timp ce barja era trasă la docuri. Drumul la vale avea să fie mai uşor, chiar şi cu o sută de pasageri.

Familia Fitzgerald cobora pe stradă pentru a-i oferi o manifestare de simpatie entuziastă celui care urma să devină ginerele lor. Sir Reginald şi Rollo mergeau unul lângă altul, ediţia veche şi cea nouă a aceleiaşi cărţi – înalţi, slabi şi pătrunşi de propria importanţă. Ned îi privi cu ură şi dispreţ. Margery şi Lady Jane veneau în spatele lor, una micuţă şi atrăgătoare, cealaltă micuţă şi rea.

Ned era de părere că Rollo o privea pe Margery ca pe un mijloc de a ajunge la putere şi la prestigiu. Mulţi bărbaţi aveau această atitudine faţă de fetele din familiile lor, dar, în ochii lui Ned, acesta era tocmai opusul dragostei. Dacă Rollo îşi iubea sora, nu simţea nimic mai mult decât emoţia pe care o simţi faţă de un cal: chiar dacă îl placi, eşti dispus să-l vinzi sau să-l dai la schimb dacă este necesar.

Sir Reginald nu era cu nimic mai bun. Ned bănuia că Lady Jane nu era chiar atât de inumană, dar ar fi pus oricând interesele familiei mai presus de fericirea unui membru al acesteia şi, în final, asta o ducea către aceeaşi cruzime.

Ned o privi pe Margery urcând lângă Bart. El era plin de importanţă, mândru s-o aibă ca logodnică pe cea mai frumoasă fată din Kingsbridge.

Ned o cercetă: părea să fie o persoană diferită. Purta haina cea nouă de un stacojiu Kingsbridge şi o mică pălărie cu pană. Stătea dreaptă şi nemişcată şi, deşi vorbea cu Bart, faţa îi era imobilă. În atitudinea ei, totul exprima hotărâre, nicidecum animaţie. Drăcuşorul poznaş dispăruse.

Dar nimeni nu se putea schimba atât de repede. Drăcuşorul trebuia să fie încă acolo, undeva în interior.

Ned ştia că ea se simţea mizerabil şi asta îl făcea să fie la fel de furios pe cât era de trist. Ar fi vrut să o ia pe sus şi să fugă cu ea. Noaptea îşi imagina că se strecurau împreună afară din

Kingsbridge la răsăritul soarelui şi că dispăreau în pădure. Uneori, se duceau la Winchester şi se căsătoreau cu nume false; sau îşi croiau drum spre Londra şi se apucau de vreo afacere; sau se duceau în portul Combe şi luau un vas spre Sevilia. Dar el nu o putea salva dacă ea nu dorea să fie salvată.

Vâslaşii debarcară şi se înfundară în cea mai apropiată tavernă, Slaughterhouse, pentru a-şi domoli setea. De pe barjă coborî un pasager şi Ned îl privi surprins. Înfăşurat într-o pelerină neîngrijită, ducând un sac de piele uzat, bărbatul avea privirea îngrijorată şi stăruitoare a unui călător de drum lung. Era Albin, vărul lui Ned din Calais.

Erau de aceeaşi vârstă şi deveniseră apropiaţi pe vremea când Ned locuise cu unchiul Dick.

Ned se repezi spre chei.

– Albin? strigă el. Tu eşti?

Albin îi răspunse în franceză:

– Ned, în sfârşit! Ce uşurare!

– Ce s-a întâmplat la Calais? Noi încă nu avem nicio informaţie certă, nici chiar după atâta vreme!

– Numai veşti proaste, spuse Albin. Părinţii şi sora mea sunt morţi şi am pierdut totul. Coroana Franţei a confiscat depozitul şi le-a oferit totul comercianţilor francezi.

– Ne temeam de asta.

Erau ştirile de care familia Willard se temuse atâta vreme, iar Ned se simţi descurajat. Îi părea rău mai ales pentru mama lui, care-şi pierduse munca de o viaţă. Avea să fie devastată. Dar Albin suferise o pierdere şi mai mare.

– Îmi pare rău pentru părinţii tăi şi pentru Therese.

– Mulţumesc!

– Haide acasă! Trebuie să-i spui mamei mele totul.

Ned se temea de acest moment, dar tot trebuia să se întâmple. Urcară pe strada principală.

– Am reuşit cu greu să scap din oraş, spuse Albin. Dar nu aveam niciun ban şi, oricum, este practic imposibil să găseşti un transport din Franţa în Anglia, din cauza războiului. De aceea nu aţi primit nicio veste.

– Şi cum ai ajuns aici?

– Mai întâi, a trebuit să părăsesc Franţa, aşa că am trecut graniţa în Ţările de Jos. Dar tot nu-mi permiteam călătoria spre Anglia. Am încercat să ajung până la unchiul nostru din Antwerp.

Ned dădu din cap.

– Jan Wolman, vărul părinţilor noştri.

Jan îi vizitase în Calais în timp ce Ned se afla acolo, aşa că îl cunoscuseră şi el, şi Albin.

– Prin urmare, am mers pe jos până la Antwerp.

– Asta înseamnă mai mult de o sută cincizeci de kilometri.

– Picioarele mele au simţit fiecare metru. Am greşit drumul de multe ori şi aproape că era să mor de foame, dar am ajuns aici.

– Foarte bine. Unchiul Jan te-a primit, fără îndoială…

– A fost minunat. M-a hrănit cu carne de vită şi mi-a oferit vin, iar mătuşa Hennie mi-a bandajat picioarele. Apoi Jan mi-a plătit traversarea de la Antwerp în portul Combe şi o pereche nouă de pantofi şi mi-a dat şi bani de drum.

– Şi iată-te aici!

Ajunseră la uşa casei familiei Willard. Ned îl conduse pe Albin în salon. Alice era aşezată la o masă de lângă fereastră, unde avea lumină, scriind într-un registru. În cămin ardea un foc puternic şi ea era înfăşurată într-o pelerină căptuşită cu blană. „Nimeni nu se încălzeşte ţinând registrele”, spunea ea uneori.

– Mamă, acesta este Albin, a sosit de la Calais.

Alice puse pana jos.

– Bine ai venit, Albin! Se întoarse apoi către Ned. Adu-i vărului tău ceva de mâncare şi de băut.

Ned se duse în bucătărie şi îi ceru menajerei, Janet Fife, să servească vin şi prăjituri.

În salon, Albin îşi spunea povestea. Vorbea în limba franceză, iar Ned traducea părţile pe care mama lui nu le înţelegea.

Lui Ned îi dădură lacrimile. Silueta masivă a mamei lui păru să se micşoreze în scaun, pe măsură ce detaliile triste ale poveştii erau dezvăluite de Albin: cumnatul ei era mort, împreună cu soţia şi cu fiica lor; depozitul le fusese oferit negustorilor francezi, cu tot ceea ce conţinea; străinii locuiau acum în casa lui Dick.

– Bietul Dick, şopti Alice. Bietul Dick…

– Îmi pare tare rău, mamă, spuse Ned.

Alice făcu un efort să se îndrepte şi încercă să-şi vină în fire.

– Nu suntem ruinaţi. Nu chiar. Încă mai am casa asta şi patru sute de lire. Şi deţin alte şase case lângă biserica St Mark.

Casele de la St Mark erau o moştenire de la tatăl ei şi aduceau un mic venit din chirii.

– Este o bogăţie mai mare decât obţin cei mai mulţi oameni într-o viaţă întreagă. Apoi, o lovi un gând îngrijorător. Mi-aş fi

dorit, totuşi, ca suma de patru sute de lire să nu-i fi fost împrumutată lui Sir Reginald Fitzgerald.

– Cu atât mai bine, spuse Ned. Dacă nu plăteşte, obţinem abaţia.

– Că tot veni vorba despre asta, spuse mama lui. Albin, ştii ceva despre un vas englezesc numit *St Margaret?*

– Da. De ce? răspunse Albin. A ajuns la Calais, pentru reparaţii, cu o zi înainte de atacul francezilor.

– Ce s-a întâmplat cu nava?

– A fost confiscată de coroana franceză, la fel ca toate celelalte proprietăţi englezeşti din Calais – pradă de război. Cala era plină de blănuri. Au fost scoase la licitaţie pe chei – s-au vândut pentru mai mult de cinci sute de lire.

Ned şi Alice se priviră unul pe altul. Asta era o bombă. Alice spuse:

– Deci, spuse Alice, Reginald şi-a pierdut investiţia. Dumnezeule, nu ştiu sigur dacă va putea supravieţui acestei nenorociri.

– Şi va pierde şi abaţia, spuse Ned.

– Vor fi probleme, zise Alice cu asprime.

– Ştiu, încuviinţă Ned. Va protesta. Dar noi vom avea o afacere nouă. Începu să se lumineze. Vom putea începe din nou.

Alice spuse pe un ton amabil:

– Albin, poate că vrei să te speli şi să te schimbi cu o cămaşă curată. Janet Fife îţi va aduce tot ce ai nevoie. Apoi o să luăm cina.

– Mulţumesc, mătuşă Alice.

– Eu îţi mulţumesc pentru că ai făcut această lungă călătorie şi mi-ai relatat, în sfârşit, faptele, aşa teribile cum sunt.

Ned cercetă faţa mamei sale. Fusese zguduită de veşti proaste, deşi nu erau cu totul neaşteptate. El simţi cu disperare nevoia de a face ceva pentru a o înveseli.

– Am putea merge să aruncăm o privire la abaţie, chiar acum, spuse el. Ne putem imagina cum vom împărţi spaţiul şi alte fleacuri.

Ea rămase apatică, apoi făcu un efort.

– De ce nu? spuse. E a noastră acum.

Şi se ridică în picioare. Părăsiră casa şi traversară piaţa spre partea de sud a catedralei.

Tatăl lui Ned, Edmund, fusese primar în Kingsbridge exact când regele Henric al VIII-lea începuse să desfiinţeze mănăstirile.

Alice îi spusese lui Ned că Edmund şi abatele Paul – care fusese ultimul abate de Kingsbridge, având în vedere cum evoluaseră lucrurile – întrevăzuseră ceea ce avea să urmeze şi conspiraseră împreună pentru a salva şcoala. Separaseră şcoala de abaţie şi îi acordaseră autonomie, precum şi propriile proprietăţi. Cu vreo două sute de ani mai devreme, ceva similar se întâmplase cu spitalul Caris, iar Edmund folosise acest lucru ca model. Aşa că oraşul avea încă o şcoală puternică şi un spital faimos.

Restul abaţiei devenise o ruină.

Uşa principală era închisă, iar pereţii se prăbuşeau; găsiră un loc prin spatele vechii bucătării, unde putură să se caţăre peste moloz şi să intre în clădire.

Şi alţi oameni mai avuseseră probabil ideea aceasta. Ned observă cenuşa unui foc recent, câteva oase împrăştiate şi un burduf de vin rupt: cineva îşi petrecuse o noapte acolo, probabil cu un iubit interzis. În interiorul clădirilor mirosea puternic a putrefacţie şi peste tot erau excremente de păsări şi de rozătoare.

– Şi călugării erau atât de curaţi! spuse Alice cu mâhnire, privind împrejur. Nimic nu este permanent, în afară de schimbare.

În ciuda dărăpănăturilor, Ned avu un puternic sentiment de anticipaţie. Toate acestea îi aparţineau acum familiei sale. Din ele se putea face ceva minunat. Cât de deşteaptă fusese mama lui că se gândise la aşa ceva – şi tocmai când familia avea nevoie de un plan de salvare.

Îşi croiră drum pe coridoare şi se opriră în mijlocul grădinii, unde iarba era crescută peste măsură, lângă fântâna ruinată la care călugării obişnuiau să se spele pe mâini. Privind în lungul arcadei, Ned văzu că multe dintre coloane şi bolţi, parapete şi arce erau încă solide, în ciuda decadelor care trecuseră. Zidarii din Kingsbridge construiseră totul solid.

– Am putea începe de aici, spuse Alice. Vom dărâma o arcadă dinspre zidul de vest, astfel încât oamenii să poată vedea înăuntru, din piaţă. Putem să împărţim coridoarele în mici magazine, câte unul la fiecare travee.

– Asta ne-ar da douăzeci şi patru, spuse Ned numărând. Douăzeci şi trei, dacă utilizăm un spaţiu ca intrare.

– Publicul poate intra în curtea interioară şi poate privi de jur împrejur.

Ned îşi imagina deja totul, după cum îşi imagina şi mama sa:

standuri cu ţesături strălucitoare, fructe şi legume proaspete, cizme şi centuri, brânză şi vinuri; proprietarii standurilor strigându-şi mărfurile, atrăgându-şi clientela, luând bani şi făcând schimburi; cumpărătorii îmbrăcaţi în cele mai bune haine ale lor, strângându-şi pungile, privind, atingând şi mirosind, în timp ce bârfeau cu vecinii lor. Lui Ned îi plăceau târgurile: de acolo venea prosperitatea.

– La început, nu trebuie să facem prea multe lucrări, continuă Alice. Trebuie doar să curăţăm locul, iar negustorii îşi vor putea aduce propriile mese şi orice altceva vor mai avea nevoie. De îndată ce târgul e pus pe picioare şi funcţionează, producând suficienţi bani, ne putem gândi să reparăm zidăria, să schimbăm acoperişul şi să pavăm curtea interioară.

Brusc, Ned simţi că erau priviţi şi se întoarse. Uşa sudică a catedralei era deschisă, iar episcopul Julius îi privea cu ochii săi albaştri, cu mâinile ca nişte gheare proptite în şoldurile osoase. Ned se simţi vinovat, deşi nu avea niciun motiv: preoţii aveau acest efect, observă el.

Alice îl văzu pe episcop o clipă mai târziu şi mormăi surprinsă. Apoi murmură:

– Bănuiesc că am putea, la fel de bine, să terminăm cu asta!

Julius ţipă indignat:

– Ce credeţi că faceţi aici?

– Bună ziua, Sfinţia Voastră. Alice se îndreptă spre el şi Ned o urmă. Îmi examinez proprietatea.

– În numele Domnului, ce vrei să spui?

– Eu deţin abaţia acum.

– Nu, nu-i aşa! Sir Reginald o deţine.

Faţa cadaverică a episcopului afişa un dispreţ suveran, dar Ned simţi că dincolo de fanfaronada sa, era îngrijorat.

– Reginald mi-a acordat abaţia drept garanţie pentru un împrumut pe care nu-l mai poate plăti. A cumpărat încărcătura unei nave numite *St Margaret,* care a fost confiscată de regele Franţei, şi n-o să-şi mai recupereze banii niciodată. Aşa că, acum, proprietatea îmi revine mie. Normal că doresc să fim buni vecini, domnule episcop, şi abia aştept să discut planurile mele…

– Stai o clipă! Nu poţi executa această garanţie.

– Din contră! Kingsbridge este un oraş comercial cu o bună reputaţie pentru că-şi respectă contractele. Prosperitatea noastră depinde de asta. La fel şi a domniilor voastre.

– Reginald a promis să vândă abaţia Bisericii – căreia îi

aparţine de drept.

– Atunci, Sir Reginald şi-a încălcat promisiunea faţă de Sfinţia Voastră când a pus-o drept garanţie pentru împrumutul său. În orice caz, aş fi fericită să-ţi vând proprietatea, dacă asta este ceea ce doreşti.

Ned îşi ţinu răsuflarea. Ştia că mama lui nu dorea, cu adevărat, să facă asta.

Alice continuă:

– Plăteşte-mi suma pe care mi-o datorează Reginald şi locul îţi aparţine. Patru sute douăzeci şi patru de lire.

– Patru sute douăzeci şi patru de lire? repetă episcopul Julius, de parcă ar fi fost ceva ciudat în legătură cu suma.

– Întocmai.

Abaţia valora mai mult de atât, se gândi Ned. Dacă Julius avea puţină raţiune, ar fi înhăţat această ofertă. Dar poate că el nu avea banii.

Episcopul spuse cu indignare:

– Reginald mi-a oferit-o la preţul pe care l-a plătit pentru ea – optzeci de lire!

– Asta ar fi fost un cadou din considerente religioase, nu o tranzacţie comercială.

– Şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru.

– Obiceiul lui Reginald de a vinde lucruri pentru mai puţin decât valorează acestea de fapt ar putea fi motivul pentru care, acum, nu mai are niciun ban.

Episcopul schimbă tactica.

– Ce vrei să faci cu ruinele astea?

– Nu sunt sigură, minţi Alice. Lasă-mă să mă gândesc la câteva idei, apoi o să vin să vorbim despre ele.

Ned bănui că ea nu dorea să-i ofere lui Julius şansa de a porni o campanie împotriva târgului chiar înainte ca planurile să fie gata.

– Orice vei încerca să faci, eu te voi opri.

„Asta nu se va întâmpla”, se gândi Ned. Fiecare consilier municipal era conştient de faptul că oraşul avea nevoie de mai mult spaţiu pentru ca cetăţenii săi să-şi vândă bunurile. Unii dintre ei erau de-a dreptul disperaţi după astfel de facilităţi şi ar fi fost primii care să închirieze spaţii în noul târg.

– Eu sper că vom putea să colaborăm, spuse Alice împăciuitoare.

Julius spuse necumpătat:

– Ai putea fi excomunicată pentru asta.

Alice rămase calmă.

– Biserica a încercat toate variantele pentru a-şi primi înapoi proprietăţile monastice, dar Parlamentul nu permite asta.

– Sacrilegiu!

– Călugării au devenit bogaţi, leneşi şi corupţi, iar poporul şi-a pierdut respectul pentru ei. Din acest motiv, regele Henric a putut să meargă înainte cu desfiinţarea mănăstirilor.

– Henric al VIII-lea a fost un om imoral!

– Vreau să fiu prietenul şi aliatul vostru, Sfinţia Voastră, dar nu la un preţ care mă sărăceşte pe mine împreună cu familia mea. Abaţia îmi aparţine.

– Nu, nu-ţi aparţine, spuse Julius. Îi aparţine lui Dumnezeu!

(ii)

Rollo cumpără de băut pentru toţi soldaţii lui Bart Shiring, înainte de îmbarcarea lor spre portul Combe. Nu-şi putea permite, dar era dornic să rămână în relaţii bune cu logodnicul surorii sale. Nu voia ca logodna să fie ruptă. Această căsătorie urma să schimbe norocul familiei Fitzgerald. Margery ar fi devenit contesă şi, dacă ar fi dat naştere unui băiat, acesta ar fi devenit conte. Familia Fitzgerald ar fi ajuns astfel aproape aristocratică.

Oricum, încă nu făcuseră saltul mult râvnit: o logodnă nu era o căsătorie. Voluntara Margery şi-ar fi putut relua revolta, încurajată de detestabilul Ned Willard. Sau repulsia ei prost ascunsă l-ar fi putut ofensa pe Bart şi l-ar fi putut determina să rupă logodna, într-un acces de mândrie rănită. Aşa că Rollo cheltui nişte bani de care nu dispunea pentru a întări prietenia lui cu Bart.

Nu era uşor. Camaraderia cumnaţilor trebuia să fie amestecată cu respect şi înflorită cu linguşiri. Dar Rollo era perfect capabil să facă asta. Ridicând stacana, spuse:

– Nobilul meu frate! Fie ca graţia Domnului să-ţi protejeze puternicul braţ drept şi să te ajute să-i respingi pe putorile de francezi!

Asta pică bine. Soldaţii aclamară şi băură cu toţii.

Apoi sună un clopot, iar ei îşi goliră cănile şi se îmbarcară pe barjă. Familia Fitzgerald făcea semne de rămas-bun de pe mal. Când barja dispăru din vedere, Margery şi părinţii ei plecară spre

casă, dar Rollo intră din nou la Slaughterhouse.

În tavernă observase un bărbat care nu sărbătorea, ci stătea singur într-un colţ, părând abătut. Recunoscu părul negru şi strălucitor, precum şi buzele pline ale lui Donal Gloster. Era interesat de Donal: era un bărbat slab, iar oamenii slabi puteau fi utili.

Cumpără două stacane proaspete şi se duse să se aşeze lângă Donal. Erau mult prea îndepărtaţi din punct de vedere social pentru a fi prieteni apropiaţi, dar erau de aceeaşi vârstă şi urmaseră împreună cursurile şcolii de gramatică din Kingsbridge. Rollo ridică berea şi spuse:

– Moarte francezilor!

– Nu ne vor invada, spuse Donal, dar bău oricum.

– Ce te face să fii atât de sigur?

– Regele Franţei nu-şi permite. Pot să vorbească despre invazie şi pot să întreprindă raiduri scurte, dar o armată adevărată, care să traverseze Canalul Mânecii, ar costa mult mai mult decât pot ei să cheltuiască.

Rollo se gândi că Donal ar putea să ştie despre ce vorbeşte. Angajatorul lui, Philbert Cobley, era mult mai familiarizat cu costurile legate de nave decât oricine altcineva din Kingsbridge şi, în calitate de comerciant internaţional, înţelegea, probabil, finanţele coroanei franceze.

– Atunci, trebuie să sărbătorim! spuse el.

Donal mormăi.

– Arăţi ca un om care a primit veşti foarte proaste, bătrâne coleg, spuse Rollo.

– Chiar aşa?

– Nu e treaba mea, desigur…

– Poţi foarte bine să afli. Toţi vor afla. Curând. Am cerut-o în căsătorie pe Ruth Cobley şi ea m-a refuzat.

Rollo era surprins. Toată lumea se aştepta ca Donal şi Ruth să se căsătorească. Era cel mai obişnuit lucru din lume ca un ucenic să se căsătorească cu fata şefului său.

– Tatăl ei nu te place?

– Aş fi un bun ginere pentru el, pentru că ştiu foarte bine afacerea. Dar nu sunt suficient de religios pentru Philbert.

– Ah!

Rollo îşi aminti piesa de teatru de la New Castle. Lui Donal îi plăcuse, cu siguranţă, şi păruse reticent când se alăturase familiei Cobley la ieşirea lor revoltată.

– Dar ai spus că Ruth te-a refuzat.

Rollo se gândi că Donal putea fi atrăgător pentru fete, cu aspectul său plăcut, romantic, întunecat.

– Ea spune că-i sunt ca un frate.

Rollo ridică din umeri – iubirea nu are nicio logică.

Donal îl privi ştrengăreşte.

– Nu eşti prea interesat de fete.

– Nici de băieţi, dacă la asta te gândeşti.

– Mi-a trecut prin minte.

– Nu e cazul!

Adevărul era că Rollo nu înţelegea la ce servea toată agitaţia aceea. Masturbarea era pentru el o plăcere oarecare, la fel ca mâncatul mierii, dar ideea de a face sex cu o femeie sau cu un alt bărbat părea uşor dezgustătoare. El prefera celibatul. Dacă ar mai fi existat mănăstiri, probabil ar fi devenit călugăr.

– Norocul tău, spuse Donal cu amărăciune. Când mă gândesc la timpul pe care l-am pierdut încercând să fiu bărbatul perfect pentru ea – prefăcându-mă că nu-mi place să beau şi să dansez, urmărind în schimb piese de teatru, ducându-mă la slujbele lor plicticoase, vorbind cu mama ei…

Rollo simţi cum i se face pielea de găină pe ceafa. Donal spusese *să mă duc la slujbele lor plicticoase.* Rollo ştia de mult că familia Cobley aparţinea categoriei periculoase de oameni care credeau că pot avea propriile lor păreri despre religie, dar, până atunci, nu găsise nicio dovadă cum că ei practicau cu adevărat profanarea, acolo, în Kingsbridge. Încercă să nu-şi arate încântarea bruscă.

– Îmi închipui că slujbele acelea sunt destul de plictisitoare, spuse el, străduindu-se să sune întâmplător.

Donal se retrase imediat.

– Ar fi trebuit să zic „întâlniri”, spuse el. Desigur că nu ţin slujbe – asta ar însemna erezie.

– Înţeleg ce vrei să zici, spuse Rollo. Dar nu există nicio lege împotriva oamenilor care se roagă împreună, cântă imnuri sau citesc Biblia.

Donal îşi ridică stacana la gură, apoi o aşeză pe masă.

– Vorbesc prostii, spuse el. În ochi îi apăru o umbră de teamă. Cred că am băut prea mult. Se ridică în picioare cu efort şi spuse: Mă duc acasă.

– Nu pleca, spuse Rollo, dornic să afle cât mai multe despre întâlnirile lui Philbert Cobley. Termină-ţi băutura.

Dar Donal părea speriat.

– Trebuie să trag un pui de somn, mormăi el. Mulţumesc pentru bere.

Apoi se îndepărtă clătinându-se.

Rollo îşi bău berea gânditor. Familia Cobley era suspectată de aproape toată lumea că ar avea, în secret, credinţe protestante, dar ei erau precauţi şi nu existase niciodată nici cea mai mică dovadă a unui comportament ilegal. Atâta vreme cât îşi ţineau gândurile pentru ei, nu comiteau nicio crimă. În orice caz, să practici slujbe protestante era cu totul altceva: era un păcat şi o crimă, iar pedeapsa era să fii ars de viu.

Donal, beat şi amărât, ridicase preţ de un moment cortina.

Rollo nu avea prea multe de făcut, pentru că a doua zi Donal avea să nege cu siguranţă totul, spunând că era beat. Însă această informaţie s-ar fi putut dovedi utilă într-o bună zi.

Se hotărî să-i spună tatălui său despre asta. Îşi termină băutura şi plecă.

Ajunse la reşedinţa familiei de pe strada mare în acelaşi timp cu episcopul Julius.

– Le-am oferit soldaţilor noştri un bun-rămas destul de plăcut, îi spuse el încântat episcopului.

– Asta n-are nicio importanţă, spuse Julius irascibil. Am ceva de vorbit cu Sir Reginald.

Părea furios, deşi, din fericire, mânia lui nu era îndreptată către familia Fitzgerald.

Rollo îl conduse în sala mare.

– Îl chem imediat pe tatăl meu, spuse Rollo. Vă rog să luaţi loc aici, în faţa focului.

Julius flutură mâna indiferent şi începu să umble în sus şi în jos cu nerăbdare.

Sir Reginald dormea. Rollo îl trezi şi îi spuse că episcopul îl aştepta jos. Reginald mârâi şi se ridică din pat.

– Oferă-i o cană cu vin până mă îmbrac, spuse el.

Câteva minute mai târziu, cei trei bărbaţi erau aşezaţi în sala mare. Julius începu imediat:

– Alice Willard are ştiri din Calais. Nava *St Margaret* a fost confiscată de francezi, iar încărcătura ei a fost vândută.

Pe Rollo îl cuprinse disperarea.

– Ştiam eu, spuse el.

Fusese ultima şansă a tatălui său şi pierduse. Ce aveau să facă acum?

Sir Reginald clipi cu furie.

– Ce naiba căuta corabia la Calais?

Rollo îi răspunse:

– Jonas Bacon ne-a spus că, atunci când a întâlnit vasul, căpitanul intenţiona să intre în port pentru reparaţii minore. De aici şi întârzierea.

– Dar Bacon n-a spus că portul era Calais.

– Nu.

Faţa pistruiată a lui Reginald se contorsionă de furie.

– Totuşi, ştia. Şi pot să pariez că ştia şi Philbert, când ne-a vândut încărcătura.

– Sigur că Philbert ştia, escroc protestant, mincinos şi ipocrit! spuse Rollo, fierbând de furie. Am fost jefuiţi.

– Dacă e aşa, nu poţi lua banii înapoi de la Philbert? întrebă episcopul.

– Niciodată, spuse Reginald. Un oraş ca al nostru nu le poate permite oamenilor să-şi rezilieze contractele, nici chiar atunci când e vorba de practici fără scrupule. Contractul este sacru.

Rollo, care studiase dreptul, ştia că are dreptate.

– Tribunalul trimestrial va susţine valabilitatea tranzacţiei, spuse el.

– Dacă ai pierdut banii, vei putea să o plăteşti pe Alice Willard? întrebă episcopul Julius.

– Nu.

– Şi ai angajat abaţia ca o garanţie pentru împrumut?

– Da.

– Alice Willard mi-a spus, azi-dimineaţă, că abaţia este a ei acum.

– Blestemaţi să-i fie ochii! spuse Reginald.

– Aşadar, are dreptate?

– Da.

– Urma să înapoiezi abaţia Bisericii, Reginald.

– Nu te aştepta la simpatie de la mine, Julius. Am pierdut patru sute de lire.

– Patru sute douăzeci şi patru, mi-a spus Willard.

– Corect.

Julius părea să creadă că suma exactă avea o semnificaţie, iar Rollo se întrebă de ce, dar nu avu şansa să întrebe. Tatăl său se ridică nerăbdător şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin cameră.

– O să i-o plătesc lui Philbert pentru asta, jur! Va afla că

nimeni nu-l înşală pe Reginald Fitzgerald şi scapă nepedepsit. Îl voi face să sufere. Încă nu ştiu cum...

Rollo avu o străfulgerare de inspiraţie şi spuse:

– Ştiu eu.

– Ce anume?

– Ştiu cum să ne răzbunăm pe Philbert.

Reginald se opri din mers şi se uită la Rollo cu ochii îngustaţi.

– Ce-ţi trece prin cap?

– Secretarul lui Philbert, Donal Gloster, era beat azi după-amiază la Slaughterhouse. A fost respins de fata lui Philbert. Băutura i-a dezlegat limba şi amărăciunea l-a făcut să fie răutăcios. Mi-a spus că familia Cobley şi prietenii lor ţin slujbe.

Episcopul Julius păru şocat.

– Slujbe? Fără preoţi? Asta înseamnă erezie!

– Imediat ce am încercat să scot mai multe de la el, Donal a schimbat povestea şi a spus că sunt doar întâlniri; apoi s-a simţit vinovat şi n-a mai spus nimic.

Episcopul zise:

– Suspectez de multă vreme că şobolanii aceia ţin slujbe protestante în secret. Dar unde? Şi când? Şi cine participă?

– Nu ştiu, spuse Rollo. Dar Donal ştie.

– Va spune?

– Poate. Acum, că Ruth l-a refuzat, nu-i mai este loial familiei Cobley.

– Hai să aflăm!

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Îl voi lua pe Osmund.

Osmund Carter era şeful gărzii; era un bărbat puternic, cu un comportament brutal.

– Ce-i vei spune lui Donal?

– Îi voi zice că este suspect de erezie şi că va fi judecat dacă nu ne spune.

– Şi asta o să-l sperie?

– O să facă pe el.

Episcopul Julius spuse gânditor:

– Ăsta ar fi un moment foarte bun să lovim în protestanţi. Biserica catolică este, din păcate, în defensivă. Reginei Mary Tudor i-a scăzut popularitatea din cauza pierderii portului Calais. Moştenitoarea sa legală, Mary Stuart, regina Scoţiei, este pe cale să se mărite la Paris şi un bărbat francez îi va stârni pe englezi împotriva ei. Sir William Cecil şi acoliţii săi se plimbă prin ţară încercând să atragă susţinători pentru fiica nelegitimă, Elisabeta

Tudor, ca moştenitoare a tronului. Aşa că reprimarea ereticilor din Kingsbridge va fi un impuls puternic pentru moralul catolicilor.

„Aşadar, se gândi Rollo, vom înfăptui voinţa Domnului şi, în acelaşi timp, ne vom răzbuna.” Simţi cum inima începe să-i fiarbă cu ferocitate.

Era evident că şi tatăl lui simţea la fel.

– Fă-o, Rollo, spuse Reginald. Fă-o acum.

Rollo îşi îmbrăcă haina şi părăsi casa.

Casa Breslelor se afla exact peste stradă. Şeriful Matthewson avea o cameră la parter, cu un secretar, Paul Pettit, care scria scrisorile şi ţinea documentele din dulap în ordine. Pe Matthewson nu te puteai baza întotdeauna că avea să înfăptuiască dorinţele familiei Fitzgerald: ocazional, îl sfida pe Sir Reginald, spunându-i că el este în serviciul reginei, nu al primarului. Din fericire, părea că şeriful era plecat atunci din camera lui, iar Rollo nu avea nicio intenţie să trimită după el.

În schimb, coborî la subsol, unde Osmund şi restul gardienilor se pregăteau pentru serviciul de sâmbătă seara. Osmund purta o cască de piele strânsă pe cap, care îl făcea să arate şi mai fioros. Îşi încheia cizmele lungi până la genunchi.

– Am nevoie să vii cu mine să luăm la întrebări pe cineva, îi spuse Rollo lui Osmund. Tu nu trebuie să spui nimic.

Vru să adauge: „Doar să pari ameninţător”, dar asta ar fi fost inutil.

Coborâră împreună în strada principală, în lumina după-amiezii. Rollo se întrebă dacă făcuse bine asigurându-i pe tatăl său şi pe episcop că Donal avea să cedeze. Dacă Donal se trezise din ameţeală, ar fi putut fi mai dificil. Ar fi putut să se scuze că vorbise porcării în timp ce era beat şi să nege hotărât că ar fi participat vreodată la orice fel de slujbă protestantă. Apoi, ar fi fost foarte dificil ca ei să dovedească totuşi ceva.

Trecând de pontoane, Rollo fu salutat de Susan White, una dintre fetele brutarului, care era de vârsta lui. Avea o faţă în formă de inimă şi o fire dulce. Când fuseseră mai tineri, se sărutaseră şi încercaseră şi alte experimente mai blânde. Atunci realizase Rollo că sexul nu avea asupra lui aceeaşi putere pe care o avea asupra altor băieţi, precum Donal Gloster şi Ned Willard, iar flirtul lui cu Susan nu dusese la nimic. Probabil că, într-o zi, avea să se însoare, pentru a avea pe cineva care să aibă grijă de gospodărie, dar, în acest caz, ar fi sperat la cineva

cu o poziţie socială mai înaltă decât fata unui brutar.

Susan nu avea resentimente faţă de el: avusese o mulţime de curtezani. Acum părea înţelegătoare.

– Îmi pare rău că aţi pierdut încărcătura, spuse ea. Pare atât de nedrept…

– Este nedrept.

Rollo nu fu surprins că povestea se răspândise deja: jumătate din Kingsbridge era implicat, într-un fel sau altul, în comerţul pe mare şi toată lumea era interesată de ştirile, bune sau rele, cu privire la transporturi.

– Meriţi un pic de noroc data viitoare, spuse Susan. În orice caz, asta e ceea ce spun oamenii.

– Sper să fie adevărat.

Susan privi curioasă la Osmund, întrebându-se, evident, ce puneau la cale cei doi. Rollo nu dorea să fie nevoit să-i explice, aşa că puse capăt conversaţiei.

– Iartă-mă! Mă grăbesc, zise el.

– La revedere!

Apoi Rollo şi Osmund se îndepărtară. Donal locuia în partea de sud-vest a oraşului, în cartierul meşteşugăresc, cunoscut sub numele de Tanneries. Nordul şi estul erau, de multă vreme, cartierele cele mai dorite. Abaţia deţinuse întotdeauna terenul din amonte de podul Merthin şi apa era curată. Consiliul orăşenesc îndreptase atelierele în aval şi toate întreprinderile murdare din Kingsbridge – tăbăcăriile, vopsitoriile de ţesături, spălătoriile de cărbune, fabricile de hârtie – îşi deversau mizeria în râu, aşa cum făceau de veacuri.

A doua zi era duminică şi oamenii aveau să schimbe impresii la biserică, reflectă Rollo. Până seara, toată lumea din Kingsbridge urma să ştie ce se întâmplase cu *St Margaret.* Era posibil ca unii să empatizeze, ca Susan, dar alţii ar fi putut gândi că Sir Reginald fusese un prost lăsându-se înşelat; însă în ambele cazuri, ar fi privit familia Fitzgerald cu un amestec de milă şi dispreţ. Rollo şi-i putea imagina făcând pe deştepţii, după eveniment, şi spunând: „Acest Philbert este un tip viclean. Niciodată nu a vândut cuiva o afacere bună. Sir Reginald ar fi trebuit să ştie asta.” Gândul îi dădu crampe lui Rollo. Ura ideea că oamenii s-ar fi putut uita de sus la familia lui.

Dar aveau să schimbe placa atunci când Philbert urma să fie arestat pentru erezie. Ar fi fost privit totul ca pedeapsa lui Philbert. Oamenii aveau să spună: „Nu merită să-l înşeli pe Sir

Reginald – Philbert ar fi trebuit să ştie asta.” Onoarea familiei urma să fie restabilită şi, din nou, pieptul lui Rollo avea să se avânte cu mândrie când le-ar fi spus oamenilor numele său.

Dacă îl putea face pe Donal să vorbească…

Rollo deschise drumul către o casă mică, aflată în spatele docurilor. Femeia care îi întâmpină avea aerul senzual al lui Donal. Ea îl recunoscu pe Osmund şi spuse:

– Fie-vă milă! Ce-a făcut băiatul meu?

Rollo o împinse în casă şi Osmund îi urmă.

– Îmi pare rău că s-a îmbătat, spuse ea. A suferit o dezamăgire teribilă.

– Soţul tău este acasă? o întrebă Rollo.

– E mort.

Rollo uitase acest lucru. Asta făcea lucrurile mult mai uşoare.

– Unde este Donal?

– Îl aduc eu.

Se întoarse să plece, dar Rollo o prinse de braţ.

– Când vorbesc cu tine, trebuie să asculţi ce-ţi spun. Nu ţi-am zis să-l aduci. Te-am întrebat unde este.

Ochii ei căprui scăpărară cu furie şi, pentru o clipă, Rollo se gândi că-i va spune că face ce vrea în propria casă; apoi, ea se stăpâni, fără îndoială, temându-se că sfidarea ar fi putut înrăutăţi lucrurile pentru fiul ei. Coborând ochii, spuse:

– În pat. Prima uşă în capul scărilor.

– Aşteaptă aici. Osmund, vino cu mine.

Donal era întins în pat complet îmbrăcat, în afară de ghete. În cameră se simţea un miros de vomă, deşi părea că mama lui curăţase ce era mai rău. Rollo îl zgâlţâi ca să-l trezească. El se întoarse ameţit. Când îl văzu pe Osmund, sări în picioare şi spuse:

– Iisuse Cristoase, salvează-mă!

Rollo se aşeză pe marginea patului şi zise:

– Iisus te va salva dacă spui adevărul. Ai dat de necaz, Donal!

Donal era năucit.

– Ce fel de necaz?

– Nu-ţi aminteşti discuţia noastră de la Slaughterhouse?

Donal păru panicat în timp ce încerca să-şi amintească.

– Hm… vag…

– Mi-ai spus că ai participat la slujbe protestante împreună cu familia Cobley.

– N-am spus niciodată aşa ceva!

– Am vorbit deja cu episcopul Julius. Vei fi judecat pentru erezie.

– Nu!

Rareori o astfel de judecată decidea că oamenii sunt nevinovaţi. Părerea generală era că, dacă omul ar fi fost nevinovat, nu ar fi dat de belea din capul locului.

– Îţi va fi mai bine dacă ne spui adevărul.

– Vă spun adevărul!

– Să scot adevărul de la el cu forţa? întrebă Osmund.

Donal păru terifiat.

Apoi, din hol, se auzi vocea mamei lui:

– Nu o să baţi pe nimeni, Osmund. Fiul meu este un cetăţean care respectă legea şi un bun catolic şi, dacă îl atingi, tu vei fi cel care va da de bucluc.

Era o cacealma – Osmund nu dăduse niciodată de necaz pentru că bătuse oameni –, dar cuvintele ei îi dădură curaj lui Donal. Părând mai sigur pe sine, el spuse:

– N-am participat niciodată la o slujbă protestantă cu familia lui Philbert Cobley sau cu oricine altcineva.

Doamna Gloster spuse:

– Nu poţi să acuzi un om în baza celor spuse la beţie şi, dacă încerci, te vei face de râs, tinere Rollo.

Rollo înjură în sinea lui: doamna Gloster scotea tot ce era mai bun din el. Înţelese că făcuse o greşeală luându-l la întrebări pe Donal acolo, acasă, cu mama lui alături, care să-i dea curaj. Dar avea să aranjeze asta curând. Nu avea de gând să lase o femeie să stea în calea răzbunării familiei Fitzgerald. Se ridică în picioare.

– Încalţă ghetele, Donal. Va trebui să vii cu noi la Casa Breslelor.

Doamna Gloster spuse:

– Vin şi eu.

– Nu, nu vii, spuse Rollo.

Ochii doamnei Gloster fulgerară de revoltă.

Rollo adăugă:

– Şi, dacă te văd pe acolo, vei fi arestată şi tu. Trebuie să fi ştiut că Donal participă la slujbe blasfematoare – aşa că eşti vinovată pentru că i-ai ascuns crima.

Doamna Gloster îşi coborî ochii din nou.

Donal îşi încălţă ghetele.

Rollo şi Osmund îl escortară în sus, pe strada principală, până

la răspântie, apoi îl introduseră în Casa Breslelor prin intrarea de la subsol. Rollo îl trimise pe unul dintre gardieni să-l aducă pe Sir Reginald, care sosi după câteva minute, însoţit de episcopul Julius.

– Ei bine, tinere Donal, spuse Reginald cu o urmă de cordialitate, sper că ai înţeles că trebuie să spui adevărul despre aceste lucruri.

Vocea lui Donal tremură, dar cuvintele sale fură destul de curajoase:

– Nu ştiu ce am spus când eram beat, dar ştiu care este adevărul. Nu am participat niciodată la o slujbă protestantă.

Rollo începu să se îngrijoreze, gândindu-se că, până la urmă, Donal n-avea să cedeze.

– Lasă-mă să-ţi arăt ceva, spuse Reginald. Se îndreptă către o uşă masivă, ridică zăvorul greu şi o deschise. Vino aici şi priveşte.

Donal se supuse fără nicio tragere de inimă, iar Rollo îl urmă. Priviră interiorul unei camere fără ferestre, cu tavanul înalt şi cu podeaua de pământ. Mirosea a sânge învechit şi a rahat, asemenea unui abator.

Reginald spuse:

– Vezi cârligul acela din tavan?

Toţi ridicară privirea.

– Mâinile îţi vor fi legate la spate, spuse Reginald. Apoi, o frânghie legată de încheieturile tale va fi trecută peste cârlig şi tu vei fi tras şi ridicat cu ea.

Donal gemu.

– Durerea este insuportabilă, desigur, dar, la început, umerii nu-ţi vor fi dislocaţi – nu se întâmplă chiar atât de repede. De picioare îţi vor fi atârnate pietre grele, ca să crească durerea din încheieturi. Când vei leşina, vei fi stropit cu apă rece ca să te trezeşti – nu există nicio eliberare. Pe măsură ce pietrele devin mai grele, durerea devine tot mai atroce. În cele din urmă, braţele îţi vor sări din încheieturi. Se pare că asta este partea cea mai îngrozitoare.

Donal se albi, dar nu se dădu bătut.

– Sunt cetăţean al oraşului Kingsbridge, zise el. Nu mă puteţi tortura fără o poruncă regală.

Asta era adevărat: consiliul privat trebuia să acorde permisiunea pentru tortură. Regula era încălcată adesea, dar cetăţenii din Kingsbridge îşi cunoşteau drepturile. Ar fi izbucnit

un scandal uriaş dacă Donal ar fi fost torturat fără permisiune.

– Eu pot să obţin permisiunea, tinere prost.

– Atunci, obţine-o, spuse Donal cu o voce ascuţită de frică, dar încă hotărâtă.

Rollo se deprimă, gândindu-se că ar fi putut să fie nevoiţi să renunţe. Făcuseră tot ce era posibil ca să-l sperie pe Donal suficient încât să mărturisească, dar nu funcţionase. Poate că Philbert n-avea să fie pedepsit până la urmă.

Şi atunci interveni episcopul Julius:

– Cred că ar fi mai bine ca tu şi cu mine să avem o discuţie liniştită, Donal. Dar nu aici. Vino cu mine.

– Foarte bine, spuse Donal nervos.

Era înţelegător, dar Rollo bănuia că ar fi fost de acord cu orice l-ar fi putut scoate din acest subsol.

Julius îl însoţi pe Donal afară din Casa Breslelor, iar Rollo şi Reginald îi urmară la câţiva metri în spate. Rollo se întreba ce avea de gând episcopul. Ar fi putut să salveze onoarea familiei Fitzgerald în cele din urmă?

Coborâră pe strada principală, îndreptându-se spre catedrală. Julius îi introduse printr-o uşă mică, din partea de nord a navei. Corul cânta vecernia. Interiorul bisericii era slab luminat de lumânările care trimiteau umbre mişcătoare pe arcade.

Julius apucă o lumânare, apoi îl conduse pe Donal într-o capelă laterală, cu un mic altar şi cu o pictură uriaşă cu Iisus răstignit. Aşeză lumânarea pe altar, astfel încât să lumineze tabloul. Se întoarse cu spatele spre altar şi-l făcu pe Donal să se răsucească spre el, în aşa fel încât să-L poată vedea pe Iisus pe cruce.

Julius le făcu semn lui Rollo şi lui Reginald să rămână deoparte. Ei rămaseră afară, dar puteau vedea interiorul capelei şi puteau auzi ce se vorbea.

– Vreau să uiţi pedepsele pământeşti, îi spuse Julius lui Donal. Poate că vei fi torturat şi ars pe rug ca eretic, dar nu de asta ar trebui să te temi în seara asta.

– Chiar aşa?

Donal fu tot atât de intrigat pe cât era de speriat.

– Fiule, sufletul tău se află în pericol de moarte. Orice ai fi spus mai devreme la Slaughterhouse… nu are importanţă – pentru că Dumnezeu ştie adevărul. El ştie ce ai făcut. Durerea pe care o vei suferi în iad va fi cu mult mai rea decât orice ţi s-ar putea întâmpla pe acest pământ.

– Ştiu.

– Dar Domnul ne acordă o şansă la iertare, ştii? Întotdeauna.

Donal nu spuse nimic. Rollo îi privi faţa în lumina tremurătoare a lumânării, dar nu reuşi să-i citească expresia.

Julius continuă:

– Trebuie să-mi spui trei lucruri, Donal. Dacă o faci, îţi voi acorda iertarea păcatelor şi la fel va face şi Dumnezeu. Dacă mă minţi, vei ajunge în iad. Asta este o decizie pe care trebuie să o iei tu, acum şi aici.

Rollo văzu capul lui Donal lăsându-se uşor pe spate, în timp ce ridica privirea către tabloul cu Iisus pe cruce.

– Unde îşi ţin slujbele? întrebă Julius. Când? Şi cine participă? Trebuie să-mi spui chiar acum.

Donal scoase un suspin, iar Rollo îşi ţinu respiraţia.

– Haide să începem cu locul, spuse Julius.

Donal nu spuse nimic.

– Ultima şansă pentru iertare, spuse Julius. Nu te voi mai întreba încă o dată. Unde?

Donal spuse:

– În grajdul de vaci al văduvei Pollard.

Rollo răsuflă uşurat: secretul ieşise le iveală.

Doamna Pollard deţinea o mică proprietate la marginea sudică a oraşului, pe drumul spre Shiring. În apropiere nu se aflau alte case, de aceea, probabil, nu fuseseră descoperiţi protestanţii.

– Când? continuă Julius.

– În seara asta, spuse Donal. Întotdeauna sâmbătă seara, la amurg.

– Se strecoară pe străzi la amurg ca să nu fie observaţi, spuse Julius. Oamenii iubesc întunericul mai mult decât lumina, pentru că intenţiile lor sunt diavoleşti. Dar Domnul îi vede. Aruncă o privire către arcul ascuţit al ferestrei. Este aproape apusul. Sunt acolo acum?

– Da.

– Cine?

– Philbert, doamna Cobley, Dan şi Ruth. Sora lui Philbert şi fratele doamnei Cobley şi familiile lor. Doamna Pollard. Ellis berarul. Fraţii Mason. Elijah Cordwainer. Asta e tot ce ştiu. Ar putea fi şi alţii.

– Bun băiat, spuse Julius. Peste câteva minute, îţi voi da binecuvântarea mea şi poţi să te duci acasă. Ridică un deget

ameninţător. Să nu spui nimănui că am purtat această discuţie. Nu vreau ca oamenii să ştie de unde am informaţiile. Întoarce-te la viaţa ta normală. Ai înţeles?

– Da, Sfinţia Voastră.

Julius privi către locul în care stăteau Rollo şi Reginald, exact lângă capelă. Vocea lui se transformă din joasă şi prietenoasă în ameninţătoare şi poruncitoare:

– Mergeţi imediat la grajd! Arestaţi-i pe eretici – pe toţi! Mergeţi!

În timp ce Rollo se întoarse să plece, îl auzi pe Donal spunând cu voce scăzută:

– O, Doamne! I-am trădat pe toţi, nu-i aşa?

Episcopul Julius spuse cu blândeţe:

– Le-ai salvat sufletele – dar şi pe al tău.

Rollo şi Reginald părăsiră în fugă catedrala. Urcară pe strada principală până la Casa Breslelor şi îi adunară, în subsol, pe toţi bărbaţii din gardă. Traversară strada până la casa lor şi îşi prinseră săbiile la centură.

Toţi gardienii purtau bâte artizanale, de diferite forme şi mărimi. Osmund luă un colac de frânghie solidă, pentru a lega mâinile prizonierilor. Doi dintre gardieni aduseră lampioane prinse pe prăjini.

Casa văduvei Pollard se afla la un kilometru şi jumătate depărtare.

– Ar fi mai rapid călare, spuse Rollo.

– Nu mult mai rapid prin beznă, îi răspunse tatăl său. Iar zgomotul cailor i-ar avertiza pe protestanţi. Nu vreau ca vreunul dintre diavolii aceia să ne scape printre degete.

Porniră cu toţii pe strada mare, dincolo de catedrală. Oamenii îi priveau temători. Era clar că cineva se afla în mare necaz.

Rollo se gândi cu îngrijorare că poate cineva prietenos cu protestanţii ar fi putut înţelege ceea ce se întâmpla. Un alergător rapid i-ar fi putut avertiza. Îşi grăbi pasul.

Traversară podul dublu al lui Merthin spre suburbia Loversfield, apoi urmară drumul spre Shiring, către sud. Periferiile oraşului erau liniştite şi întunecate. Din fericire, drumul era drept.

Casa văduvei Pollard dădea spre stradă, dar grajdul se afla mult în spate, pe o jumătate de hectar de teren. Walter Pollard ţinuse o mică turmă pentru lapte. După ce murise, văduva lui vânduse vitele. Din acest motiv, avea la dispoziţie un grajd bun,

de cărămidă, care stătea gol.

Osmund deschise o poartă largă şi urmară, cu toţii, poteca pe care o foloseau vacile când se duceau la muls. Dinspre clădire nu se vedea nicio lumină: un grajd de vaci nu are nevoie de ferestre. Osmund îi şopti unuia dintre purtătorii de felinare:

– Înconjoară repede grajdul şi verifică dacă mai este vreo ieşire.

Ceilalţi se îndreptară către uşa dublă. Sir Reginald îşi duse degetul la buze, cerându-le să păstreze linişte, şi îl ascultară cu toţii. Din interior se auzea murmurul câtorva voci, cântând ceva. După un minut, Rollo recunoscu rugăciunea Domnului.

În engleză.

Asta însemna erezie. Nu mai era nevoie de nicio altă dovadă.

Omul cu felinarul se întoarse şi şopti:

– Nu mai există vreo altă cale pentru a intra sau ieşi.

Reginald încercă uşa. Părea să fie baricadată pe dinăuntru.

Zgomotul îi alertă pe oamenii din grajd şi tăcură cu toţii.

Patru dintre gardieni se aruncară asupra uşii şi aceastră sări în lături. Reginald şi Rollo păşiră în interior.

Douăzeci de persoane erau aşezate pe patru bănci. În faţa lor se afla o masă simplă, pătrată, acoperită cu o pânză albă, pe care erau aşezate o bucată de pâine şi o cană, probabil conţinând vin. Rollo era şocat: celebrau propria variantă a Mesei! Auzise că se întâmplau astfel de lucruri, dar nu crezuse că va vedea vreodată cu ochii lui.

Philbert stătea în picioare, în spatele mesei, purtând o salopetă albă peste vestă şi pantaloni. Juca rolul preotului, chiar dacă nu fusese hirotonisit.

Intruşii se holbară la blasfemia care se desfăşura în faţa lor. Congregaţia se uită consternată la ei, ambele părţi la fel de uimite.

Apoi, Reginald îşi regăsi vocea.

– Asta este erezie, strigă el. Clar ca lumina zilei. Sunteţi arestaţi. Toţi. Făcu o pauză. În special tu, Philbert Cobley.

Capitolul 6

Cu o zi înaintea nunţii, Alison McKay fu chemată să o vadă pe regina Franţei.

Când sosi convocarea, Alison se afla împreună cu mireasa, Mary Stuart, regina Scoţiei. Conştiincioasă, Alison o răsese la subraţ pe Mary şi reuşise să-i îndepărteze părul fără nicio picătură de sânge. Tocmai o dădea cu ulei pentru a alina iritarea pielii când se auzi o bătaie în uşă şi una dintre doamnele de onoare ale lui Mary îşi făcu apariţia. Era Véronique de Guise: în vârstă de şaisprezece ani, o verişoară îndepărtată şi, în consecinţă, nu foarte importantă, dar compensa asta prin faptul că era frumoasă, chibzuită şi atrăgătoare.

– A sosit un paj din partea reginei Caterina, îi spuse ea lui Alison. Maiestatea Sa ar dori să te vadă imediat.

Véronique o urmă pe Alison când aceasta părăsi apartamentele lui Mary, grăbindu-se către camerele mohorâte ale vechiului palat Tournelles, spre apartamentul Caterinei.

– Ce crezi că doreşte Maiestatea Sa? întrebă Véronique.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse Alison.

Véronique putea fi pur şi simplu curioasă – sau, mai sinistru, un spion care le raporta totul puternicilor unchi ai lui Mary.

– Regina Caterina te place, spuse Véronique.

– Ea place pe oricine se poartă drăguţ cu bietul Francisc.

În orice caz, Alison se simţi îngrijorată. Persoanele de viţă regală nu erau obligate să fie consecvente, iar o convocare urgentă putea să însemne, la fel de bine, veşti rele sau veşti bune.

În drumul lor fură oprite de un tânăr pe care Alison nu-l recunoscu. El făcu o plecăciune adâncă şi îi spuse lui Véronique:

– Ce plăcere să te văd, domnişoară de Guise! Eşti ca o rază de soare în acest castel întunecat.

Alison nu-l mai văzuse până atunci. Şi-ar fi amintit de el, pentru că era atrăgător, cu plete blonde, şi bine îmbrăcat, purtând o vestă de un verde-auriu. Era şi încântător, fiind însă mai interesat de Véronique decât de Alison.

– Pot să vă fiu de folos în vreun fel, domnişoară Véronique? zise el.

– Nu, mulţumesc, spuse Véronique cu o urmă de nerăbdare.

El se întoarse apoi spre Alison şi se înclină din nou, spunând:

– Sunt onorat să vă cunosc, Miss McKay. Numele meu este Pierre Aumande. Am onoarea de a-l servi pe unchiul domnişoarei de Guise, Charles, cardinalul de Lorraine.

– Chiar aşa? spuse Alison. În ce poziţie?

– Îl ajut cu bogata sa corespondenţă.

Era ca şi cum Pierre n-ar fi fost nimic mai mult decât un secretar, în care caz părea foarte ambiţios din partea lui să se uite la Véronique de Guise. În orice caz, norocul îi favoriza deseori pe cei îndrăzneţi, iar domnul Aumande era, cu siguranţă, îndrăzneţ.

Alison se folosi de ocazie pentru a scăpa de umbra sa.

– N-ar trebui să o las pe Maiestatea Sa să aştepte, spuse ea. La revedere, Véronique!

Se îndepărtă înainte ca Véronique să-i poată răspunde.

O găsi pe regină întinsă pe un divan. În jurul ei se aflau o mulţime de pisoi, rostogolindu-se, făcând tumbe şi alergând după capătul unei panglici roz pe care Caterina o agita în faţa lor. Ea ridică privirea şi-i oferi lui Alison un zâmbet prietenos, iar Alison lăsă să-i scape un oftat de uşurare tăcut: nu dăduse de necaz, din câte părea.

Regina Caterina fusese ştearsă pe când era tânără, iar acum, la patruzeci de ani, se şi îngrăşase puţin. Dar îi plăcea să se îmbrace bine, iar în ziua aceea purta o rochie neagră acoperită cu perle enorme, nu prea elegantă, dar extravagantă. Mângâie divanul şi Alison se aşeză, cu pisoii între ele. Alison fu încântată de acest semn de intimitate. Ridică un mic pisoi, alb cu negru, care linse piatra inelului de pe degetul ei, apoi o muşcă cercetător. Avea dinţii ascuţiţi, dar muşcătura fu prea slabă ca să o doară.

– Cum se simte mireasa în devenire? întrebă Caterina.

– E surprinzător de calmă, răspunse Alison, dezmierdând pisoiul. Puţin nervoasă, dar abia aşteaptă ziua de mâine.

– Ştie că urmează să-şi piardă virginitatea de faţă cu martori?

– Ştie. Este ruşinată, dar va suporta asta.

Imediat, prin mintea lui Alison trecu un gând: „Dacă Francisc este capabil.” Îşi reprimă această idee de teamă să nu o ofenseze pe Caterina.

Însă Caterina exprimă ea însăşi această îngrijorare:

– Nu ştim sigur dacă bietul Francisc va putea să o facă.

Alison nu spuse nimic: era un teren periculos.

Caterina se înclină în faţă şi spuse cu o voce intensă, scăzută:

– Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, Mary trebuie să susţină că această căsătorie a fost consumată.

Alison era foarte mulţumită fiindcă avea această conversaţie intimă şi confidenţială cu regina Franţei – dar întrevăzu problemele.

– Asta ar putea fi dificil.

– Martorii nu vor putea să vadă chiar totul.

– Totuşi…

Alison observă că pisoiul îi adormise în poală.

– Francisc trebuie să ajungă deasupra lui Mary şi să o facă sau să pretindă că o face.

Alison fu uluită de cuvintele directe folosite de Caterina, dar înţelese că subiectul era prea important pentru eufemisme imprecise.

– Cine-i va spune lui Francisc ce să facă? întrebă ea, în aceeaşi notă practică.

– Eu. Dar tu trebuie să vorbeşti cu Mary. Ea are încredere în tine.

Era adevărat – Alison fu încântată că regina observase asta. Se simţi mândră.

– Ce trebuie să-i spun lui Mary?

– Trebuie să anunţe, cu voce tare, că şi-a pierdut virginitatea.

– Şi dacă ei decid că trebuie să o examineze doctorii?

– Ne vom lua nişte precauţii. De asta te-am chemat pe tine. Caterina scoase din buzunar un obiect mic. Uită-te la asta.

I-l dădu lui Alison. Era un săculeţ minuscul, nu mai mare decât falanga degetului ei mare, făcut dintr-un fel de piele moale, cu o deschizătură îngustă, strânsă deasupra şi legată cu un fir subţire de mătase.

– Ce este asta?

– O vezică de lebădă.

Alison era intrigată.

– Acum este goală, spuse Caterina. Mâine-seară ţi-o voi da umplută cu sânge. Firul va fi legat foarte strâns pentru a preveni orice scurgere. Mary trebuie să ascundă vezica sub cămaşa ei de noapte. După consumarea actului – real sau închipuit –, trebuie să tragă de fir şi să verse sângele pe cearşaf, apoi să se asigure că toată lumea îl vede.

Alison încuviinţă din cap. Asta era bine. Sângele de pe cearşaf era dovada tradiţională a consumării actului. Toată lumea avea

să ştie ce înseamnă şi nu aveau să mai existe dubii ulterioare.

Acesta era modul în care femeile de felul Caterinei îşi exercitau puterea, realiză ea cu admiraţie. Acţionau inteligent, dar invizibil, lucrând în spatele scenei şi manevrând evenimentele, în timp ce bărbaţii îşi închipuiau că ei deţin controlul.

– Va face Mary asta? întrebă Caterina.

– Da, spuse Alison încrezătoare.

Mary nu ducea lipsă de curaj.

– Dar... ceilalţi ar putea să vadă vezica.

– După ce o goleşte, Mary trebuie să şi-o împingă în vagin, cât de mult poate, şi să o lase acolo până când prinde un moment de intimitate şi o poate arunca.

– Sper să nu cadă.

– Nu va cădea. Ştiu precis, zise Caterina, schiţând un zâmbet lipsit de veselie. Mary nu ar fi prima fată care foloseşte această şmecherie.

– În regulă.

Caterina luă pisoiul din poala lui Alison şi acesta deschise ochii.

– Este totul clar?

Alison se ridică.

– O, da. Este suficient de direct. Va necesita stăpânire de sine, dar Mary are suficientă. Nu vă va dezamăgi.

Caterina zâmbi.

– Bine. Mulţumesc.

Alison păru să se gândească la ceva şi se agită.

– Sângele va trebui să fie proaspăt. De unde îl veţi lua?

– Oh, nu ştiu. Caterina legă panglica roz ca un laţ în jurul gâtului pisoiului alb. Mă voi gândi la ceva, spuse ea.

(ii)

Pierre alese ziua nunţii regale pentru a vorbi cu formidabilul tată al lui Sylvie Palot despre căsătoria cu mult iubita lui fiică.

În dimineaţa aceea, toată lumea din Paris se îmbrăcă de sărbătoare. Era duminică, 24 aprilie 1558. Pierre îmbrăcă jacheta sa albastră, croită astfel încât să se vadă căptuşeala de mătase albă. Ştia că lui Sylvie îi plăcea haina. Era cu mult mai îndrăzneaţă decât tot ceea ce se purta în cercul de prieteni sobri ai părinţilor ei. El bănuia că hainele lui făceau parte din farmecul

pe care-l exercita asupra ei.

Părăsi colegiul din cartierul universităţii, de pe malul stâng al râului, şi se îndreptă spre nord, către Île de la Cité. Anticiparea sărbătorii părea să umple atmosfera de pe străzile înguste şi aglomerate. Vânzătorii de turtă dulce, scoici, portocale şi vin îşi ridicaseră tarabe provizorii pentru a putea profita de mulţime. Un vânzător ambulant îi oferi un pamflet de opt pagini despre nuntă, cu o gravură pe prima pagină, pretinzând că portretizează fericitul cuplu, deşi asemănările erau foarte aproximative. Cerşetori, prostituate şi muzicanţi ambulanţi se îndreptau în aceeaşi direcţie ca şi Pierre. Parisul iubea procesiunile.

Pierre era încântat de nunta regală. Era o lovitură pentru familia de Guise. Unchii lui Mary, ducele Scarface şi cardinalul Charles, erau deja puternici, dar aveau rivali: familiile înrudite Montmorency şi Bourbon erau duşmanii lor. În orice caz, această căsătorie avea să propulseze familia de Guise deasupra celorlalte. Prin cursul normal al evenimentelor, nepoata lor, Mary, urma să devină regina Franţei şi atunci familia de Guise avea să facă parte din familia regală.

Pierre tânjea să împărtăşească din puterea lor. Pentru asta, trebuia să facă o treabă bună pentru cardinalul Charles. Adunase deja numele mai multor protestanţi din Paris, unii dintre ei prieteni cu familia Sylviei. Îi notase pe toţi într-o agendă cu coperte de piele – neagră, potrivită, întrucât toţi erau pasibili să fie arşi pe rug. Dar ceea ce dorea Charles să ştie cel mai mult era locul în care îşi ţineau slujbele protestanţii, iar Pierre nu descoperise încă adresa niciunei biserici clandestine.

Era tot mai disperat. Cardinalul îl plătise pentru numele pe care i le dăduse, dar îi promisese un bonus pentru o adresă. Şi nu era vorba doar de bani, deşi Pierre avea întotdeauna o nevoie disperată de bani. Charles avea şi alţi spioni: Pierre nu ştia câţi, dar ştia că nu-şi dorea să fie doar unul dintre ei – trebuia să se dovedească, fără îndoială, cel mai bun. Trebuia să devină nu numai util, ci indispensabil pentru cardinal.

Sylvie şi familia ei dispăreau în fiecare duminică după-amiază, fără îndoială pentru a participa pe undeva la o slujbă protestantă; dar, frustrant, Giles Palot nu îl invitase încă pe Pierre să-i însoţească, în ciuda aluziilor tot mai evidente. Aşa că, în ziua aceea, Pierre plănuise o mişcare drastică. Urma să-i ceară mâna Sylviei. Înţelesese că, dacă familia l-ar fi acceptat ca logodnic al Sylviei, aveau să fie nevoiţi să-l ia cu ei la slujbe.

O întrebase deja pe Sylvie: ea era gata să se mărite cu el. Dar tatăl ei nu era uşor de păcălit. Pierre intenţiona să vorbească cu Giles în ziua aceea, iar Sylvie fusese de acord. Era o zi potrivită pentru o cerere în căsătorie. Nunta regală avea să le insufle tuturor o dispoziţie romantică – poate chiar şi lui Giles.

Pierre nu avea nicio intenţie să se însoare cu Sylvie, desigur. O nevastă protestantă ar fi pus capăt carierei lui, abia începute, alături de familia de Guise. În afară de asta, nici măcar nu o plăcea: era prea serioasă. Nu, el avea nevoie de o soţie care să-l ajute să urce pe scara socială. Îi căzuseră ochii pe Véronique de Guise, o membră a unei ramuri obscure a familiei şi, bănuia el, o fată care înţelegea astfel de aspiraţii. Dacă avea să se logodească cu Sylvie în ziua aceea, urma să-şi stoarcă creierul pentru a găsi motive pentru amânarea căsătoriei. Dar era sigur că avea să găsească el ceva.

În străfundurile minţii, o voce tăcută, dar iritantă, îi sublinia ideea că era pe cale să sfâşie inima unei tinere foarte drăguţe, ceea ce era pervers şi crud.

Victimele sale anterioare, cum era văduva Bauchene, cereau, parcă, mai mult sau mai puţin, să fie înşelate, dar Sylvie nu făcuse nimic ca să merite ceea ce urma să i se întâmple. Ea doar se îndrăgostise de omul care pretindea Pierre că ar fi.

Dar vocea interioară nu-i schimbă planurile. Se afla pe drumul cel bun către bogăţie şi putere şi nu putea permite ca astfel de considerente să-i stea în cale. Vocea observă cât de mult se schimbase de când plecase din Thonnance-les-Joinville şi venise la Paris; părea că devenise aproape o altă persoană. „Sper să fie aşa, se gândi el. Nu eram nimic altceva decât fiul bastard al unui preot de ţară sărac, dar voi deveni un personaj important.”

Traversă Petit Pont spre centru, insula de pe râul Sena pe care se afla catedrala Notre-Dame de Paris. Francisc şi Mary aveau să se căsătorească în piaţa de lângă faţada vestică a marii biserici. Pentru ceremonie fusese construită o scenă imensă din scânduri, înaltă de patru metri şi care ducea de la palatul arhiepiscopal de dincolo de piaţă până la poarta catedralei, astfel încât poporul Parisului să poată privi ceremonia, dar să nu se poată atinge de familia regală şi de invitaţii lor. În jurul scenei se adunaseră deja spectatori, asigurându-şi locuri cu o vizibilitate bună. Într-un capăt al catedralei se găsea un baldachin ondulat, confecţionat din nenumăraţi metri de mătase albastră brodată cu

fleurs de lys[7], pentru a feri de soare cuplul de miri. Pierre se înfioră gândindu-se la preţ.

Pierre îl observă pe scenă pe Scarface, ducele de Guise; el era maestrul de ceremonii al zilei. Părea să aibă o dispută cu câţiva domni insignifianţi, care veniseră devreme pentru a-şi asigura locuri bune, poruncindu-le să se mute. Pierre se apropie de scenă şi se înclină adânc spre ducele François, dar ducele nu-l observă.

Pierre îşi croi drum către şirul de case din partea de nord a catedralei. Magazinul de cărţi al lui Giles Palot era închis pentru sabat şi uşa dinspre stradă era încuiată, dar Pierre cunoştea drumul către intrarea din spate, prin atelier.

Sylvie alergă în jos pe scări ca să-l întâmpine. Asta le oferi câteva momente de singurătate în tipografia liniştită. Ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută cu gura deschisă.

El descoperi că era destul de dificil să măsluiască pasiunea reciprocă. O sărută cu limba energic şi îi strânse sânii prin corsajul rochiei, dar nu simţi nicio excitare.

Ea întrerupse sărutul pentru a-i spune agitată:

– Este în toane bune! Vino sus!

Pierre o urmă către apartamentul de la etaj. Giles şi soţia sa, Isabelle, erau aşezaţi la masă, împreună cu Guillaume.

Giles era ca un taur, numai gât şi umeri. Arăta de parcă ar fi fost capabil să ridice în spate o casă. Pierre ştia, din aluziile pe care i le scăpase Sylvie, că Giles putea fi violent cu familia sa şi cu ucenicii. Ce s-ar fi întâmplat dacă Giles ar fi aflat vreodată că Pierre era un spion catolic? Încercă să nu se gândească la asta.

Pierre se înclină mai întâi către Giles, recunoscându-i postura de şef al familiei, şi spuse:

– Bună dimineaţa, domnule Palot. Sper că sunteţi bine.

Giles îi răspunse mormăind, ceea ce nu era în mod special ofensator, fiind modul normal în care obişnuia să întâmpine pe oricine.

Isabelle fu mai sensibilă la farmecul lui Pierre. Ea zâmbi când el îi sărută mâna şi îl invită să ia loc. La fel ca fiica ei, Isabelle avea un nas drept şi o bărbie voluntară, trăsături care sugerau un caracter puternic. Probabil că oamenii o considerau plăcută, dar nu frumoasă, iar Pierre reuşea să şi-o imagineze seducătoare dacă se afla într-o dispoziţie corespunzătoare. Mama şi fiica avea personalităţi asemănătoare, fiind puternice şi îndrăzneţe.

---

[7] Flori de crin, simbolul casei regale a Franţei (în lb. franceză în original, n.tr.).

Guillaume era un mister: un bărbat palid, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o aură enigmatică. Venise la magazin în aceeaşi zi cu Pierre şi se mutase imediat în locuinţa familiei de la etaj. Degetele îi erau murdare de cerneală, iar Isabelle spusese vag că era student, deşi nu urma cursurile niciunuia dintre colegiile de la Sorbonne – însă Pierre nu-l văzuse niciodată într-o sală de curs. Nu era foarte lămurit dacă era un oaspete invitat sau un chiriaş plătitor. În conversaţia cu Pierre, nu lăsa să-i scape nimic. Lui Pierre i-ar fi plăcut să-l înghesuie cu întrebări, dar îi era frică să nu pară băgăcios şi, astfel, să atragă suspiciuni.

Când Pierre intrase în cameră, îl observase pe Guillaume închizând o carte, cu o atitudine întâmplătoare, care nu părea prea convingătoare; acum, cartea se afla pe masă, cu mâna lui Guillaume aşezată deasupra, ca pentru a împiedica pe oricine să o deschidă. Poate că citise cu voce tare pentru restul familiei. Intuiţia îi spunea lui Pierre că era o carte protestantă, ilegală. Se prefăcu însă a nu observa.

Când saluturile se încheiară, Sylvie spuse:

– Pierre are ceva să-ţi spună, tată, zise ea direct.

– Ei bine, dă-i drumul, băiete, răspunse Giles.

Pierre ura oamenii care i se adresau cu apelativul „băiete”, dar nu era momentul să arate asta.

– Poate că aţi prefera să discutaţi în particular, spuse Sylvie.

– Nu văd de ce, zise Giles.

Pierre ar fi preferat intimitatea, dar îşi luă o mină indiferentă.

– Aş fi fericit să audă toată lumea.

– Bine, atunci, spuse Giles, iar Guillaume, care se ridicase pe jumătate, se aşeză la loc.

Pierre spuse:

– Domnule Palot, cu umilinţă vă solicit permisiunea de a mă căsători cu Sylvie.

Isabelle scoase un mic ţipăt – nu de surpriză, probabil, pentru că trebuie să fi anticipat asta, ci mai degrabă de plăcere. Pierre observă privirea şocată a lui Guillaume şi se întrebă dacă nu cumva nutrea visuri romantice, secrete, în legătură cu Sylvie. Giles păru doar enervat că duminica sa liniştită fusese perturbată.

Cu un oftat abia mascat, Giles îşi îndreptă gândurile spre noua sarcină care tocmai îi apăruse în faţă: chestionarea lui Pierre.

– Eşti student, spuse el batjocoritor. Cum poţi să propui o căsătorie?

– Vă înţeleg îngrijorarea, spuse Pierre amabil.

Nu avea să se lase deviat de la calea sa de o simplă grosolănie. Începu să spună minciuni, lucru la care se pricepea de minune:

– Mama mea deţine un mic teren în Champagne – doar câteva vii, dar chiriile sunt bune, aşa că avem un venit.

Mama sa era menajera – fără nicio leţcaie – a unui preot de ţară, iar Pierre trăia doar graţiei propriei isteţimi.

– Când îmi voi termina studiile, sper să urmez profesia de avocat, iar soţia mea va fi bine îngrijită.

Partea asta se apropia de adevăr.

Giles nu comentă acest răspuns, dar puse o altă întrebare:

– Care este religia ta?

– Sunt un creştin care caută iluminarea.

Pierre anticipase întrebările lui Giles şi pregătise răspunsurile înşelătoare. Spera doar că nu aveau să pară prea linguşitoare.

– Vorbeşte-mi despre iluminarea pe care o cauţi.

Era o întrebare vicleană. Pierre nu putea pretinde pur şi simplu că era protestant, pentru că nu făcuse parte niciodată din congregaţie. Dar trebuia să exprime clar ideea că era gata să se convertească.

– Mă frământă două lucruri, spuse el, încercând să pară îngrijorat şi preocupat. În primul rând, Mesa. Am fost învăţaţi că pâinea şi vinul sunt transformate în trupul şi sângele lui Iisus. Dar ele nu arată ca trup şi sânge, nu miros şi nu au acest gust, aşa că nu înţeleg în ce fel sunt transformate. Îmi pare o falsă filosofie.

Pierre auzise aceste argumente ridicate de colegi de-ai săi, studenţi care studiaseră protestantismul. Personal, i se părea aproape de neînţeles ca oamenii să se certe pentru astfel de abstracţiuni.

Giles fu de acord din toată inima cu acest argument, dar nu o spuse.

– Şi al doilea lucru?

– Felul în care preoţii iau, adesea, banii de zeciuială plătiţi de ţăranii săraci, folosindu-i pentru a duce o viaţă de lux, fără să se deranjeze să-şi îndeplinească îndatoririle sfinte.

Acesta era un lucru de care se plângeau chiar şi cei mai devotaţi catolici.

– Ai putea fi aruncat în închisoare pentru că ai spus aceste lucruri. Cum îndrăzneşti să proferezi asemenea erezii în casa

mea?

Indignarea lui Giles era prost jucată, dar asta nu o făcea mai puţin ameninţătoare.

Sylvie spuse curajoasă:

– Nu te preface, tată, el ştie ce suntem.

Giles păru furios.

– Tu i-ai spus? întrebă el, strângând pumnul puternic.

– Ea nu mi-a spus nimic, spuse în grabă Pierre. Este evident.

Giles se înroşi.

– Evident?!

– Pentru oricine priveşte în jur… şi observă toate lucrurile care lipsesc din casa voastră. Nu aveţi niciun crucifix deasupra patului, nicio statuie a Fecioarei într-o nişă de lângă uşă, niciun tablou al Sfintei Familii deasupra căminului. Soţia ta nu are perle cusute în materialul celor mai bune rochii, deşi v-aţi putea permite aşa ceva. Fata ta poartă o haină maro. Se întinse peste masă şi smulse cu o mişcare rapidă cartea de sub mâna lui Guillaume. Deschizând-o, spuse: Şi citiţi Evanghelia după Matei în limba franceză, într-o duminică după-amiază.

Guillaume interveni pentru prima dată.

– Ne vei denunţa? zise el părând speriat.

– Nu, Guillaume. Dacă asta ar fi fost intenţia mea, aş fi venit aici cu ofiţeri ai gărzii oraşului. Pierre îşi întoarse privirea spre Giles. Vreau să mă alătur vouă. Vreau să devin protestant. Şi vreau să mă însor cu Sylvie.

– Te rog, tată, spune da, zise Sylvie. Îngenunche în faţa tatălui ei. Pierre mă iubeşte şi eu îl iubesc pe el. Vom fi atât de fericiţi împreună! Iar Pierre ni se va alătura în munca noastră de răspândire a adevăratei evanghelii.

Giles îşi descleştă pumnul şi culoarea îi reveni la normal.

– Vrei asta? îl întrebă el pe Pierre.

– Da, spuse Pierre. Dacă mă primiţi.

Giles privi spre soţia lui. Isabelle încuviinţă din cap aproape imperceptibil. Pierre bănuia că ea era adevărata putere în familie, în ciuda aparenţelor. Giles zâmbi – un lucru rar – şi i se adresă lui Sylvie:

– Foarte bine, atunci. Mărită-te cu Pierre şi fie ca Domnul să vă binecuvânteze unirea!

Sylvie sări în sus, îşi îmbrăţişă tatăl, apoi îl sărută exuberantă pe Pierre. Printr-o coincidenţă, dinspre mulţimea adunată în faţa catedralei se auziră urale.

– Şi ei sunt de acord cu logodna noastră, spuse Pierre şi toată lumea râse.

Se îndreptară cu toţii spre ferestre, care dădeau spre piaţă. Procesiunea de nuntă se deplasa pe eşafodajul de scânduri, fiind deschisă de o companie de soldaţi cunoscută drept „Cei o sută de elveţieni”, uşor de identificat după mânecile în dungi şi penele de la pălării. Un grup mare de muzicanţi apăru la vedere, cântând din flaute şi tobe, apoi se iviră bărbaţii de la Curte, fiecare dintre ei cu haine noi, o explozie de roşu, auriu, albastru-deschis, galben şi violet. Sylvie spuse emoţionată:

– Parcă ar face asta pentru noi, Pierre!

Mulţimea tăcu şi toţi îşi înclinară capetele pe măsură ce episcopii îşi făceau apariţia, purtând crucifixuri incrustate cu pietre preţioase şi relicve sfinte adăpostite în cutii de aur bogat ornamentate. Pierre îl văzu pe cardinalul Charles în roba sa roşie, purtând un potir de aur decorat cu pietre preţioase.

Apoi, în sfârşit, îşi făcu apariţia mirele. Francisc, în vârstă de paisprezece ani, părea terifiat. Era slab şi fragil, iar pietrele preţioase din pălăria şi din haina sa nu îl făceau să arate mai regal. Alături de el se afla regele Antoine al Navarrei, capul familiei Bourbon, adversarii familiei de Guise. Pierre bănui că cineva – poate chiar extrem de prudenta regină Caterina – îi oferise lui Antoine această poziţie privilegiată ca o contrapondere pentru familia de Guise, care ameninţa să domine ceremonia.

Apoi, spectatorii parcă înnebuniră văzându-l pe rege însuşi, Henric al II-lea, şi pe eroul lor de război, ducele Scarface, încadrând mireasa.

Ea purta o rochie de un alb pur.

– Alb? spuse Isabelle din spatele lui Pierre, privind peste umărul lui. Alb este culoarea doliului. Poartă alb?

(iii)

Alison McKay se împotrivise rochiei albe de mireasă. În Franţa, albul era culoarea doliului. Se temuse că acest lucru va speria poporul. Şi o făcea pe Mary Stuart să arate chiar şi mai palidă decât de obicei. Dar Mary putea să fie foarte încăpăţânată şi avea păreri foarte clare, ca orice adolescent de cincisprezece ani, în special despre îmbrăcăminte. Ea îşi dorise albul şi nu acceptase nici măcar să discute despre alternative.

Şi funcţionase. Mătasea părea să strălucească, subliniind puritatea virginităţii lui Mary. Pe deasupra purta o mantie de catifea de un gri-albăstrui palid, care lucea în lumina soarelui de aprilie precum suprafaţa apei râului ce curgea de-a lungul catedralei. Trena, din acelaşi material, era foarte grea, după cum ştia foarte bine şi Alison, pentru că ea era una dintre cele două fete care o duceau.

Mary purta o coroniţă de aur incrustată cu diamante, perle, rubine şi safire: Alison bănuia că trebuie să fi fost disperată să scape de greutatea de pe cap. În jurul gâtului, avea un pandantiv enorm, cu pietre preţioase, pe care îl numise „Marele Harry” întrucât era un dar de la regele Henric.

Cu părul său roşu şi cu pielea albă, Mary arăta ca un înger, iar oamenii o iubeau. Pe măsură ce avansa pe platforma înaltă, la braţul regelui, murmurul de aprobare se deplasă asemenea unui val leneş în lungul rândurilor de spectatori înghesuiţi, ţinând pasul cu înaintarea miresei.

Alison era o figură minoră în această galaxie de personaje regale şi nobiliare, dar se simţea fericită văzând reflexiile gloriei celei mai bune prietene. Mary şi Alison vorbiseră şi visaseră la nunţile lor de când îşi puteau aminti, dar asta umbrea tot ce-şi putuseră imagina. Era justificarea existenţei lui Mary. Alison se bucură pentru prietena ei şi pentru ea însăşi.

Ajunseră apoi la platforma acoperită, unde o aştepta mirele.

Când mirele şi mireasa se aşezară unul lângă altul, deveni comic de evident că ea era cu treizeci de centimetri mai înaltă decât el, iar dinspre elementele indisciplinate din mulţime se auziră râsete şi exclamaţii batjocoritoare. Apoi, cuplul îngenunche în faţa arhiepiscopului de Rouen şi tabloul deveni mai puţin hilar.

Regele scoase un inel de pe propriul deget şi i-l înmână arhiepiscopului, apoi ceremonia începu.

Mary îşi rosti răspunsurile cu o voce puternică şi clară, în timp ce Francisc vorbi cu voce scăzută, pentru ca mulţimea să nu râdă de bâlbâiala lui.

Alison îşi aminti, într-o străfulgerare de memorie, că Mary purtase alb şi prima oară când se întâlniseră. Părinţii lui Alison tocmai muriseră de ciumă şi ea locuia în casa rece a mătuşii sale văduve, Janice, o prietenă a mamei lui Mary, Marie de Guise. Ca un gest de bunăvoinţă, orfana fusese dusă să se joace cu regina, în vârstă de patru ani, a Scoţiei. Camera de copil a lui Mary era

un loc cu focuri strălucitoare, perne moi şi jucării minunate, iar când se afla acolo, Alison uita că nu mai avea mamă.

Vizitele ei deveniseră frecvente. Micuţa Mary o aştepta cu nerăbdare pe prietena ei de şase ani. Alison se simţea salvată din atmosfera solemnă a casei mătuşii Janice. După un an fericit, li se spusese că Mary urma să plece să trăiască în Franţa. Lui Alison i se frânsese inima. Dar Mary, arătând semne timpurii ale adultului hotărât care avea să devină, izbucnise în accese de furie şi insistase ca Alison să o însoţească în Franţa; şi, în cele din urmă, obţinuse ceea ce dorea.

În timpul călătoriei pe marea agitată, împărţiseră aceeaşi cabină, lipindu-se una de alta pentru a se încuraja în timpul nopţii, ceva ce încă mai făceau atunci când erau speriate sau neliniştite. Se ţinuseră de mână în timp ce făceau cunoştinţă cu zeci de personaje franceze îmbrăcate colorat, care râdeau de ele pentru că vorbeau în dialectul scoţian gutural. Totul era înspăimântător de ciudat şi fusese rândul lui Alison, care era mai mare, să vină în ajutorul lui Mary, sprijinind-o să înveţe nefamiliarele cuvinte franţuzeşti şi manierele rafinate de la Curte şi îmbărbătând-o atunci când plângea noaptea. Alison ştia că niciuna dintre ele nu va uita vreodată devotamentul reciproc din copilărie.

Ceremonia ajunse la sfârşit. Inelul de aur fu aşezat, în sfârşit, pe degetul lui Mary şi tinerii fură declaraţi soţ şi soţie; apoi se porniră uralele.

În acel moment, doi crainici regali, ducând câţiva saci de piele, începură să arunce pumni de monede înspre mulţime. Oamenii îşi murmurară aprobarea. Cu toţii săriră în aer ca să prindă monedele, apoi se aplecară spre pământ ca să le culeagă pe cele căzute pe jos. Cei din alte părţi ale pieţei îşi cerură partea şi se porniră lupte: cei căzuţi fură călcaţi în picioare, iar cei rămaşi în picioare fură striviţi. Răniţii urlau de durere. Alison considera totul extrem de neplăcut, dar mulţi dintre nobilii oaspeţi la nuntă râseră zgomotos în timp ce oamenii de rând se luptau furioşi pentru mărunţişul ce le fusese aruncat: li se părea mai interesant decât o luptă de tauri. Crainicii aruncară monede până îşi goliră sacii.

Arhiepiscopul deschise drumul spre catedrală pentru slujba de cununie, urmat de proaspeţii căsătoriţi, doi oameni care abia depăşiseră copilăria şi care erau prinşi, acum, într-o căsătorie ce era, fără speranţă, nepotrivită pentru amândoi. Alison îi urmă,

încă purtând trena. În timp ce trecură cu toţii din lumina soarelui în obscuritatea rece din interiorul bisericii, ea se gândi că odraslele regale se bucurau de toate lucrurile bune ale vieţii, mai puţin de libertate.

(iv)

Sylvie ţinea posesiv braţul lui Pierre în timp ce se îndreptau spre sud, peste podul Petit Pont. Acum, el îi aparţinea. L-ar fi ţinut de braţ pentru totdeauna. El era deştept, la fel de deştept ca tatăl ei, şi mult mai fermecător. Era extraordinar de chipeş, cu părul său des, ochii castanii şi zâmbetul de învingător. Îi plăceau chiar şi hainele lui, deşi se simţea vinovată pentru că era atrasă de genul de haine sclipitoare pe care protestanţii le dezavuau.

Dar mai mult decât orice, ea îl iubea pentru că era la fel de serios ca şi ea în legătură cu adevărata evanghelie. Ajunsese de unul singur să pună la îndoială învăţăturile perfide ale preoţilor catolici. Cu doar foarte puţină încurajare din partea ei, el ajunsese să vadă calea spre adevăr. Şi era dispus să-şi rişte viaţa mergând împreună cu ea la o biserică protestantă, secretă.

Nunta se terminase, iar mulţimea se împrăştiase; familia Palot, incluzându-l acum şi pe Pierre Aumande, se îndrepta către propria sa biserică, protestantă.

Acum, că era logodită, Sylvie descoperi că avea griji noi. Cum ar fi fost să se culce cu Pierre? Mama ei îi spusese, cu ani în urmă, când îi apăruse menstruaţia, ce făceau bărbaţii şi femeile în pat, dar Isabelle fusese neobişnuit de reţinută în legătură cu felul în care ajungea să se simtă. Sylvie era dornică să afle, să simtă mâinile lui Pierre peste corpul ei gol, să-i simtă greutatea deasupra ei, să vadă cum arătau părţile lui intime.

Îl cucerise, dar putea oare să-i păstreze dragostea pentru tot restul vieţii? Isabelle spunea că Giles nici măcar nu flirtase cu altcineva, dar unii bărbaţi îşi pierdeau interesul pentru soţiile lor după o vreme, iar Pierre avea să fie întotdeauna atrăgător şi pentru alte femei. Sylvie ar fi putut să aibă de muncit din greu pentru a-l ţine la fel de încântat pe cât era acum. Credinţa lor i-ar fi putut ajuta, mai ales dacă aveau să lucreze împreună pentru răspândirea evangheliei.

Când aveau să se căsătorească? Ea dorea să se întâmple asta cât mai curând posibil. Pierre menţionase că i-ar fi plăcut să o aducă pe mama lui din Champagne pentru ceremonie, dacă se

simţea suficient de bine pentru a călători. Fusese puţin evaziv, dar Sylvie evită să-l preseze, simţindu-se ruşinată pentru că era atât de nerăbdătoare.

Isabelle era foarte încântată de logodnă. Sylvie avea senzaţia că mamei ei i-ar fi plăcut să se mărite ea însăşi cu Pierre. Nu chiar, desigur, dar totuşi…

Tatăl ei era mai mulţumit decât dorea să lase să se vadă, bănuia Sylvie. Părea relaxat şi binedispus, ceea ce, pentru el, era cea mai avansată formă de fericire.

Guillaume era într-o dispoziţie acră şi Sylvie înţelese că, probabil, şi el se simţea atras de ea. Poate că-şi făurise planuri secrete să o ceară de soţie. Ei bine, era prea târziu. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Pierre, poate că l-ar fi plăcut pe Guillaume, care era deştept şi serios. Dar el nu s-ar fi uitat niciodată la ea în felul acela care o făcea să i se învârtă capul, să i se înmoaie picioarele şi să simtă nevoia de a se aşeza.

Ceea ce o mulţumea cel mai tare era fericirea pe care o afişa Pierre în dimineaţa aceea. Mergea cu pas alert, zâmbea constant şi o făcea să râdă cu observaţii ironice despre casele şi oamenii pe lângă care treceau, pe măsură ce avansau în lungul străzii St Jacques spre cartierul universităţii. Era vizibil încântat să fie logodit cu ea.

Sylvie mai ştia şi că el era fericit să fie invitat, în sfârşit, la o slujbă protestantă. O întrebase de mai multe ori unde se afla biserica ei şi păruse rănit când ea îi spusese că nu-i este permis să ştie. Acum, secretul putea fi lăsat la o parte.

Ea era nerăbdătoare să se afişeze cu el. Se simţea mândră şi abia aştepta să-l prezinte tuturor. Cu siguranţă aveau să-l placă. Ea spera că şi el avea să-i placă.

Ieşiră pe poarta St Giles şi intrară în suburbii, unde ieşiră din drum pe o cărare abia vizibilă din pădure. O sută de metri mai departe, invizibili din şosea, stăteau doi bărbaţi voinici care aveau aerul unor străjeri, chiar dacă nu purtau arme. Giles dădu din cap către ei, apoi îndreptă un deget către Pierre, spunând:

– El este cu noi.

Grupul trecu de străjeri fără să se oprească.

– Cine sunt bărbaţii aceia? o întrebă Pierre pe Sylvie.

– Îi opresc pe cei pe care nu îi cunosc, explică ea. Dacă apar plimbăreţi ocazionali care se îndreaptă întâmplător în direcţia asta, ei le spun că pădurea este privată.

– Şi a cui este pădurea?

– Îi aparţine marchizului de Nîmes.
– Face parte şi el din congregaţie?
Ea ezită. Dar acum, îi putea spune. Fără secrete.
– Da.
Sylvie ştia că existau mulţi aristocraţi protestanţi. Şi ei puteau fi arşi pe rug, la fel ca oricine altcineva; totuşi, pentru erezie, ca şi pentru oricare altă crimă, nobilimea avea şanse mai mari să scape de pedeapsă, prin intervenţiile unor prieteni puternici.
Micul grup ajunse la ceea ce părea a fi o cabană de vânătoare nefolosită. Ferestrele de jos erau acoperite, iar buruienile abundente din jurul intrării principale dovedeau că aceasta nu fusese folosită de mulţi ani.
Sylvie ştia că, în câteva oraşe franceze în care protestanţii formau majoritatea, aceştia preluaseră bisericile adevărate şi îşi ţineau slujbele pe faţă, protejaţi deseori de gărzi înarmate. Dar la Paris nu era cazul. Capitala ţării era un puternic bastion catolic, în care foarte mulţi oameni îşi câştigau traiul servind Biserica şi monarhia. Protestanţii erau urâţi aici.
Înconjurară clădirea până la o mică uşă laterală şi intrară în sala mare, unde, bănuia Sylvie, pe vremuri se ofereau petreceri bogate pentru partidele de vânătoare. Acum încăperea era tăcută şi întunecată. Fuseseră aşezate rânduri de scaune şi bănci, cu faţa spre o masă acoperită cu o pânză albă. În sală se aflau aproape o sută de oameni. Ca întotdeauna, pe masă se afla o pâine, aşezată pe o farfurie de ceramică, şi o cană cu vin.
Giles şi Isabelle îşi ocupară locurile, iar Sylvie şi Pierre îi urmară. Guillaume ocupă un scaun solitar, aşezat cu faţa spre congregaţie.
Pierre şopti:
– Deci Guillaume este preot?
– Pastor, îl corectă Sylvie. Dar el este vizitator. Bernard este pastorul obişnuit.
Arătă către un bărbat înalt, cu o înfăţişare solemnă, având în jur de cincizeci de ani, cu părul argintiu şi des.
– Marchizul se află aici?
Sylvie privi în jur şi identifică silueta corpolentă a marchizului de Nîmes.
– Rândul din faţă, murmură ea. Guler alb, mare.
– Cea cu pelerină verde-închis şi cu pălărie este fiica lui?
– Nu, aceea este marchiza, Louise.
– E tânără.

– Douăzeci de ani. Este a doua nevastă.

Familia Mauriac se afla acolo, Luc şi Jeanne împreună cu fiul lor, Georges, un admirator al Sylviei. Aceasta îl observă pe Georges uitându-se la Pierre cu surpriză şi invidie şi îşi dădu seama de pe faţa lui că realiza că nu putea concura cu Pierre. Îşi permise un moment păcătos de mândrie: Pierre era cu mult mai atrăgător decât Georges.

Începură prin a cânta un psalm.

– Fără cor? şopti Pierre.

– Noi suntem corul.

Sylviei îi plăcea la nebunie ideea că era în stare să cânte imnuri în franceză, cu o voce ridicată. Era una dintre bucuriile de a fi adept al adevăratei evanghelii. În bisericile normale, se simţea ca un spectator la o reprezentaţie, dar aici era un participant activ la spectacol.

– Ai o voce minunată, spuse Pierre.

Era adevărat, iar ea ştia; de fapt, era atât de bună, încât se afla frecvent în pericolul de a păcătui prin mândrie, din acest motiv.

Urmară rugăciuni şi citate din Biblie, toate în franceză; apoi, comuniunea. Aici, pâinea şi vinul nu erau, de fapt, trup şi sânge, ci doar simboluri, ceea ce părea să fie mult mai raţional. În cele din urmă, Guillaume ţinu o predică înflăcărată despre răutatea papei Paul al IV-lea. În vârstă de optzeci şi unu de ani, Paul era un conservator intolerant, care întărise Inchiziţia şi îi obligase pe evreii din Roma să poarte pălării galbene. Era la fel de urât şi de catolici, şi de protestanţi.

Când slujba luă sfârşit, scaunele fură mutate într-un cerc sumar şi începu o altfel de întâlnire.

– Această parte se numeşte camaraderie, îi explică Sylvie lui Pierre. Schimbăm veşti şi discutăm tot felul de lucruri. Femeilor le este permis să vorbească.

Începu cu Guillaume, care făcu un anunţ ce o surprinse pe Sylvie şi pe toţi ceilalţi: urma să plece din Paris.

Era încântat, spuse el, că îi putuse fi de ajutor pastorului Bernard şi celor mai în vârstă pentru a restructura comunitatea conform directivelor trasate de John Calvin la Geneva. Remarcabila răspândire a religiei protestante în Franţa, în ultimii ani, se datora, în parte, organizării şi disciplinei stricte a comunităţilor calviniste, cum era cea din suburbia Parisului, St Giles. Guillaume era emoţionat în special datorită faptului că ei

avuseseră încredere să discute despre întrunirea primului sinod naţional protestant, din anul următor.

Însă avea o misiune itinerantă şi mai existau şi alte congregaţii care aveau nevoie de ajutorul său. Avea să plece duminica următoare.

Nimeni nu se aşteptase ca el să rămână la nesfârşit, dar asta fusese puţin cam brusc. Până acum, el nu spusese nimic despre plecarea lui. Sylvie nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că decizia lui bruscă s-ar fi putut datora logodnei ei. Îşi spuse, în sinea ei, că se apropia periculos de mult de vanitate şi zise repede o rugăciune de umilinţă.

Luc Mauriac introduse o notă de conflict.

– Îmi pare rău că ne părăseşti atât de curând, Guillaume, pentru că există o problemă importantă pe care nu am discutat-o încă: problema ereziei din interiorul mişcării noastre.

Luc avea aparenţa certăreaţă caracteristică multor bărbaţi nu foarte înalţi, dar era, de fapt, un avocat al toleranţei. El continuă:

– Mulţi dintre noi, în comunitate, am fost şocaţi când Calvin a ordonat ca Michel Servet să fie ars pe rug.

Sylvie ştia despre ce vorbea, la fel ca fiecare om din încăperea aceea. Servet fusese un intelectual protestant care intrase în conflict cu Calvin cu privire la doctrina Sfintei Treimi. Fusese executat la Geneva, spre mâhnirea protestanţilor de genul lui Luc Mauriac, care considerau că numai catolicii îi omorau pe cei care nu sunt de acord cu ei.

Guillaume spuse nerăbdător:

– Asta s-a întâmplat acum cinci ani.

– Dar problema a rămas nerezolvată.

Sylvie dădu din cap viguros. Era pasionată de acest subiect. Protestanţii cereau toleranţă din partea regilor şi a clericilor care erau în dezacord cu ei: cum era posibil ca ei să-i persecute pe alţii? Totuşi, mulţi dintre ei ar fi dorit să fie la fel de duri precum catolicii sau chiar mai rău.

Guillaume flutură mâna cu nepăsare.

– În rândul mişcării noastre trebuie să existe disciplină.

Era clar că nu dorea să intre în această dispută. Tonul său nepăsător o înfurie pe Sylvie, care spuse, cu vocea ei puternică:

– Dar nu ar trebui să omorâm pe unul sau pe altul.

De obicei, ea nu vorbea în timpul acestor reuniuni. Totuşi, deşi femeile aveau dreptul să vorbească, tinerii nu erau încurajaţi să-şi exprime părerile. Dar Sylvie era aproape o femeie

măritată şi nu putea să rămână tăcută când se discuta acest subiect. Ea continuă:

– Când Servet a luptat cu arma scrisului şi a raţiunii, ar fi trebuit să fie respins cu scrisul şi cu raţiunea – nu cu violenţă!

Luc Mauriac afişă o aprobare entuziastă, bucuros să fie susţinut atât de energic; totuşi, unele dintre femeile mai în vârstă priviră dezaprobator.

Guillaume spuse dispreţuitor:

– Acestea nu sunt cuvintele tale: îl citezi pe Castellio, un alt eretic.

Avea dreptate: Sylvie repeta o frază din pamfletul lui Sebastian Castellio, *Ar trebui persecutaţi ereticii?* Dar mai dispunea şi de alte resurse. Ea citea toate cărţile pe care le tipărea tatăl său şi ştia la fel de multe ca Guillaume despre lucrările teologilor protestanţi.

– Îl voi cita pe Calvin, dacă preferi, spuse ea. Calvin a scris: „Este necreştineşte să foloseşti armele împotriva celor care au fost expulzaţi de Biserică.” Desigur, asta a fost atunci când el însuşi era persecutat de Biserică.

Observă câteva persoane agitându-se dezaprobator şi realiză că mersese puţin cam departe, sugerând ipocrizia din partea marelui John Calvin.

– Eşti prea tânără ca să înţelegi, spuse Guillaume.

– Prea tânără? Sylvie se simţi jignită. Niciodată n-ai spus că aş fi prea tânără ca să-mi risc viaţa vânzând cópii ale cărţilor pe care le-ai adus de la Geneva!

Mai multe persoane începură să vorbească în acelaşi timp şi pastorul Bernard se ridică, făcând apel la calm.

– Nu vom rezolva această problemă într-o singură după-amiază, spuse el. Haideţi să-i cerem lui Guillaume să-i comunice îngrijorările noastre lui John Calvin, când se întoarce la Geneva.

Luc Mauriac nu fu satisfăcut de această soluţie şi spuse:

– Dar ne va răspunde Calvin oare?

– Sigur că o va face, spuse Bernard, fără să ofere vreo explicaţie pentru încrederea sa. Şi acum, haideţi să ne încheiem reuniunea cu o rugăciune.

Închise ochii, îşi ridică faţa spre cer şi începu o rugăciune improvizată.

În liniştea care se lăsă, Sylvie se calmă. Îşi aminti cu câtă nerăbdare aşteptase să li-l prezinte pe Pierre celorlalţi şi să se audă spunând cuvintele: „logodnicul meu”.

După ce rostiră „amin” la finalul rugăciunii, membrii congregaţiei începură să discute între ei. Sylvie îl conduse pe Pierre prin sală. Ardea de mândrie că are alături un bărbat atât de atrăgător şi se strădui din greu să nu pară mult prea mulţumită de sine – dar era dificil: era atât de fericită…

Pierre era le fel de îndatoritor ca întotdeauna. Le vorbi respectuos bărbaţilor, flirtă nevinovat cu femeile mai în vârstă şi le fermecă pe fete. Acordă o atenţie deosebită prezentărilor Sylviei, concentrându-se să reţină toate numele, precum şi detalii despre locurile în care locuiau şi despre munca pe care o făceau. Protestanţii erau mulţumiţi întotdeauna de un nou convertit şi îl făcură să se simtă bine-venit.

Lucrurile merseră prost când Sylvie i-l prezentă pe Pierre Louisei, marchiza de Nîmes. Aceasta era fata unui prosper comerciant de vinuri din Champagne. Era o femeie atrăgătoare, cu un bust mare, care probabil atrăsese atenţia marchizului, aflat la vârsta mijlocie. Părea mereu încordată şi avea o manieră trufaşă de a-i trata pe ceilalţi, care se datora, bănuia Sylvie, faptului că nu era o aristocrată prin naştere şi se simţea nesigură în rolul său de marchiză. Dar putea fi îngrozitor de sarcastică dacă era deranjată.

Pierre făcu greşeala de a o trata cu familiaritatea celor care provin din acelaşi loc.

– Şi eu sunt din Champagne, spuse el. Apoi adăugă zâmbind: Suntem amândoi nişte ţărănoi veniţi la oraş.

Nu o spusese serios, desigur. Nu era nimic nesofisticat la el sau la Louise. Remarca sa fusese doar o vorbă de duh, o glumă. Dar îşi alesese subiectul greşit pentru a glumi. El nu avea de unde să ştie, dar Sophie înţelesese că cea mai mare teamă a Louisei era aceea că le-ar putea părea oamenilor doar o ţărancă necioplită.

Reacţia ei fu imediată. Păli, iar faţa îi încremeni într-o expresie de dispreţ, îşi înclină capul spre spate, de parcă ar fi simţit un miros urât. Ridicând vocea astfel încât oamenii din jur să o poată auzi, spuse pe un ton glacial:

– Chiar şi în Champagne, ar trebui ca tinerii să fie învăţaţi să fie respectuoşi cu cei care le sunt superiori.

Pierre se înroşi.

Louise se întoarse şi continuă să vorbească liniştită cu altcineva, lăsându-i pe Pierre şi pe Sylvie să îi privească spatele.

Sylvie îngheţă. Marchiza se pronunţase împotriva logodnicului

ei şi fata era sigură că nu avea să-şi schimbe niciodată părerea. Mai rău, mulţi dintre cei prezenţi auziseră discuţia şi, înainte ca sala să se golească, toţi aveau să afle. Sylvie se temea că acum era posibil să nu-l mai accepte pe Pierre ca pe unul de-al lor. Îi dispăruse toată mândria.

Apoi privi spre Pierre şi văzu pe faţa lui o expresie pe care nu o bănuise înainte. Gura îi era strâmbată într-o expresie de furie şi din ochi îi ţâşnea ura. Arăta de parcă ar fi vrut să o ucidă pe Louise.

„Dumnezeule, se gândi Sylvie, sper să nu se uite niciodată la mine în felul acesta!"

(V)

Până la ora de culcare, Alison fu epuizată. Era sigură că şi Mary se simţea la fel, dar încercarea cea mai grea abia acum urma.

Festivitatea fusese exorbitantă chiar şi după standardele Parisului regal. După nuntă, avu loc un banchet la palatul episcopului, urmat de un bal. Apoi, întreaga petrecere de nuntă se mută la Palais de la Cité – o călătorie scurtă care dură ore întregi din cauza mulţimilor – pentru un bal mascat cu distracţii speciale, printre care doisprezece căluţi mecanici pe care puteau călări odraslele regale. În cele din urmă se servi o cină stil bufet, la care fură servite mai multe produse de patiserie decât văzuse Alison vreodată într-o singură încăpere. Iar acum, în sfârşit, totul era liniştit. Mai rămăsese doar o singură ceremonie de îndeplinit.

Gândindu-se la această ultimă îndatorire, lui Alison îi era milă de Mary. Ideea de a se culca cu Francisc aşa cum se culcă o femeie cu un bărbat i se părea neplăcută, de parcă urma să o facă cu un frate. Iar dacă ceva mergea prost, avea să fie o catastrofe publică, povestită în fiecare oraş din Europa. Mary şi-ar fi dorit să moară. Alison se îngrozi la gândul că prietena sa ar putea suferi o asemenea umilinţă.

Ştia că cei de sânge regal erau nevoiţi să poarte această povară – făcea parte din preţul pe care trebuiau să-l plătească pentru vieţile lor privilegiate. Iar Mary trebuia să treacă prin toate acestea fără sprijinul mamei ei. Marie de Guise domnea în Scoţia, ţinându-i locul lui Mary, şi nu putea risca să părăsească ţara pentru nunta fiicei ei, într-atât de fragilă era stăpânirea monarhiei catolice asupra scoţienilor rebeli şi certăreţi. Uneori,

Alison se întreba dacă n-ar fi fost mai bine dacă era fiica fără griji a unui brutar, mângâindu-se pe holuri cu un ucenic îndrăzneţ.

Alison era una dintre doamnele de companie desemnate să spele şi să îmbrace mireasa în vederea deflorării. Însă avea nevoie de un moment în care să fie singură cu Mary, înainte de marele pas.

Femeile o dezbrăcară. Mary era nervoasă şi tremura, dar arăta minunat: era înaltă, palidă şi subţire, cu sâni mici, perfecţi, şi cu picioare lungi. Femeile o spălară cu apă caldă, îi pieptănară părul pubian deschis la culoare şi o acoperiră cu parfum. Apoi o ajutară să îmbrace o cămaşă de noapte brodată cu fir de aur. Ea îşi puse papucii de satin, o bonetă de noapte cu şnur şi o pelerină uşoară, din lână subţire, care să-i ţină de cald între camera de toaletă şi dormitor.

Când fu gata, niciuna dintre femei nu părea să intenţioneze să se retragă. Alison se văzu nevoită să-i spună în şoaptă:

– Spune-le să aştepte afară, *trebuie* să vorbesc cu tine singură!

– De ce?

– Ai încredere în mine, te rog!

Mary se ridică la înălţimea momentului.

– Vă mulţumesc, doamnelor, spuse ea. Acum, vă rog să-mi îngăduiţi câteva momente doar cu Alison, ca să-mi pregătesc spiritul.

Doamnele priviră revoltate – cele mai multe dintre ele îi erau superioare în rang lui Alison –, dar niciuna nu putea refuza o asemenea cerere din partea miresei şi, reticente, se retraseră.

Când, în sfârşit, fură singure, Alison i se adresă lui Mary în aceeaşi manieră directă ca şi regina Caterina:

– Dacă Francisc eşuează, căsătoria nu se va consuma, iar asta înseamnă că poate fi anulată.

Mary înţelese.

– Iar dacă se întâmplă asta, nu voi mai fi niciodată regina Franţei.

– Exact.

– Dar nu sunt sigură că Francisc se poate descurca! zise Mary, părând înnebunită.

– Nimeni nu ştie, spuse Alison. Aşa că, orice se va întâmpla la noapte, tu *vei pretinde* că el a făcut-o.

Mary încuviinţă din cap şi faţa ei căpătă una dintre acele expresii hotărâte care se numărau printre motivele pentru care o

iubea Alison atât de mult.

– În regulă, spuse ea. Dar mă vor crede oamenii?

– Da. Dacă urmezi sfatul reginei Caterina.

– Din acest motiv te-a chemat la ea ieri?

– Da. Spune că trebuie să te asiguri că Francisc se întinde deasupra ta şi se preface, cel puţin, că ţi-o trage.

– Asta pot s-o fac, dar s-ar putea să nu fie suficient pentru a-i convinge pe martori.

Alison băgă mâna în robă şi scoase obiectul pe care-l purta acolo.

– Regina mi-a dat asta pentru tine, spuse ea. În cămaşa ta de noapte se găseşte un buzunar pentru ea.

– Ce conţine?

– Sânge.

– Al cui?

– Nu ştiu, spuse Alison, deşi putea să ghicească. Nu contează de unde vine, important este unde ajunge – respectiv pe aşternuturile patului nupţial. Îi arătă lui Mary capătul firului care închidea punga. O simplă tragere va dezlega nodul.

– Şi astfel, vor crede cu toţii că mi-am pierdut virginitatea.

– Dar nimeni nu trebuie să vadă sacul – aşa că va trebui să-l îndeşi în tine imediat şi să-l laşi acolo până mai târziu.

Mary păru oripilată şi dezgustată, dar numai pentru o clipă; apoi, spiritul ei curajos preluă controlul.

– În regulă, spuse ea, iar Alison îşi dori să poată plânge.

Apoi se auzi o bătaie în uşă şi o voce de femeie rosti:

– Prinţul Francisc este pregătit pentru Domnia Voastră, regină Mary.

– Încă ceva, spuse Alison cu voce scăzută. Dacă Francisc eşuează, nu trebuie să spui niciodată, nimănui, adevărul – nici mamei tale, nici confesorului tău, nici măcar mie. Va trebui să zâmbeşti mereu timid şi să spui că Francisc a făcut ceea ce un mire trebuie să facă – şi că a făcut-o perfect.

Mary încuviinţă uşor din cap.

– Da, spuse ea gânditoare. Ai dreptate. Singura cale sigură de a păstra un secret este tăcerea eternă.

Alison o îmbrăţişă pe Mary, apoi spuse:

– Nu-ţi face griji! Francisc va face tot ceea ce-i ceri. Te adoră.

Mary încercă să se adune.

– Hai să mergem! spuse ea.

Înconjurată de doamnele de onoare, coborî încet scara către

etajul principal. Ca să ajungă în dormitorul regal, fu nevoită să treacă prin marea sală de gardă a mercenarilor elveţieni, apoi prin anticamera regelui, şi să se lase privită de toţi cei pe lângă care trecea.

În mijlocul camerei se afla un pat cu baldachin, acoperit cu aşternuturi fine, albe. În fiecare colţ al acestuia se aflau draperii grele de brocart şi perdele de dantelă, legate de stâlpi. Francisc aştepta în picioare, îmbrăcat cu o robă minunată peste cămaşa de noapte – arăta ca un băieţel care purta o bonetă prea mare pentru capul lui.

Stând în picioare sau aşezaţi în jurul patului, în cameră se aflau vreo cincisprezece bărbaţi şi câteva femei. Unchii lui Mary, ducele François şi cardinalul Charles, se aflau şi ei acolo, împreună cu regele, regina şi câţiva dintre cei mai importanţi curteni şi preoţi.

Alison nu crezuse că aveau să fie atât de mulţi. Vorbeau pe un ton scăzut, dar tăcură când o văzură pe Mary.

Ea se opri şi spuse:

– Se vor trage perdelele?

Alison încuviinţă din cap.

– Doar cele de dantelă, spuse ea. Actul trebuie înfăptuit cu martori.

Mary înghiţi în sec, apoi îşi continuă drumul, încercând să fie curajoasă.

Luă mâna lui Francisc şi îi zâmbi încurajator. Băiatul părea speriat.

Mary îşi descălţă papucii şi lăsă pelerina să-i cadă pe podea. Stând în picioare în faţa tuturor acelor oameni complet îmbrăcaţi, purtând doar o cămaşă de noapte din ţesătură fină, o privi pe Alison de parcă ar fi urcat pe eşafod.

Francisc părea paralizat. Mary îl ajută să-şi dezbrace roba şi apoi îl întinse pe pat. Urcară împreună pe salteaua înaltă şi se acoperiră cu singurul cearşaf existent.

Alison trase perdelele de dantelă în jurul patului. Asta le oferi doar o umbră de intimitate. Capetele lor erau cât se poate de vizibile, iar forma trupurilor se vedea clar pe sub cearşaf.

Alison abia mai respira când o văzu pe Mary ghemuindu-se lângă Francisc, murmurându-i ceva la ureche, cuvinte pe care nu le putea auzi nimeni altcineva. Îi explica, probabil, ce trebuia să facă sau cum să se prefacă. Începură să se sărute. Aşternutul se mişcă, dar nu se putu vedea cu precizie ce se întâmplă. Lui

Alison îi părea extrem de rău pentru Mary. Se imagină pe sine făcând dragoste, pentru prima oară, în faţa a douăzeci de martori. I se păru imposibil. Dar Mary continua curajoasă. Alison nu putea să citească expresiile de pe feţele tinerilor însurăţei, dar bănui că Mary încerca să-l îmbărbăteze pe Francisc şi să-l ajute să se relaxeze.

Apoi, Mary se răsuci pe spate şi Francisc se urcă deasupra ei.

Lui Alison, tensiunea i se părea de nesuportat. Avea să se întâmple? Şi, dacă nu, avea să reuşească Mary să pretindă că s-a întâmplat? Puteau fi păcăliţi toţi acei oameni mai în vârstă?

În cameră se lăsase o tăcere mormântală – nu se auzeau decât cuvintele lui Mary către Francisc, murmurate atât de încet, încât nimeni nu putea înţelege nimic. Puteau fi cuvinte drăgăstoase sau, la fel de bine, instrucţiuni detaliate.

Cele două corpuri se mişcau acum ciudat. După poziţia mâinilor sale, Mary părea că îl ghidează pe Francisc în ea – sau se prefăcea că ar face-o.

Apoi, Mary scoase un strigăt scurt, ascuţit, de durere. Alison nu putu să aprecieze dacă fusese adevărat, dar audienţa murmură aprobativ. Francisc păru şocat şi se opri din mişcare, dar Mary îl îmbrăţişă încurajator pe sub aşternut, trăgându-i corpul către al ei.

Apoi, cuplul începu să se mişte la unison. Alison nu văzuse niciodată alţi oameni făcând asta, aşa că nu avea nicio idee dacă părea realist. Privi către feţele bărbaţilor şi ale femeilor din jurul său. Erau încordate, fascinate şi ruşinate, dar nu sceptice, simţi ea. Păreau să creadă că asistă la un act sexual adevărat, nu la o piesă de teatru.

Ea nu ştia cât ar fi trebuit să dureze. Nu se gândise să pună această întrebare. Şi nici Mary nu o făcuse. Instinctul îi spunea lui Alison că prima dată ar trebui să fie rapid.

După un minut sau două, se văzu o mişcare bruscă, de parcă trupul lui Francisc ar fi avut convulsii – sau Mary îşi smuci corpul ca să facă să pară astfel. Apoi, cei doi se relaxară şi mişcarea încetă.

Publicul continuă să privească în linişte.

Lui Alison i se tăie respiraţia. O făcuseră? Dacă nu, avea să-şi amintească Mary de micul săculeţ?

După o pauză, Mary îl împinse pe Francisc de deasupra ei şi se ridică. Se agită pe sub aşternut, aparent trăgându-şi cămaşa de noapte în jurul picioarelor, iar Francisc făcu ceva asemănător.

Apoi, Mary rosti pe un ton poruncitor:

– Trageţi perdelele de dantelă!

Mai multe doamne se grăbiră să-i îndeplinească porunca.

După ce dantela fu legată, Mary aruncă teatral cearşaful de deasupra.

Pe cel de dedesubt se afla o mică pată roşie, de sânge.

Curtenii izbucniră în aplauze – datoria fusese îndeplinită. Căsătoria fusese consumată şi totul era în regulă.

Alison se simţi uşurată. Aplaudă şi ovaţionă împreună cu ceilalţi, în timp ce se întreba ce se întâmplase cu adevărat.

N-avea să afle niciodată.

Capitolul 7

Ned se înfurie teribil când Sir Reginald Fitzgerald refuză să semneze hârtiile prin care se făcea transferul proprietăţii abaţiei către Alice Willard.

Reginald era primarul unui oraş comercial: un astfel de lucru era deosebit de rău pentru reputaţia oraşului. Cei mai mulţi cetăţeni se aflau de partea lui Alice. Şi ei aveau contracte pe care nu-şi puteau permite să le vadă încălcate.

Alice fu nevoită să meargă în faţa tribunalului pentru a-l obliga pe Sir Reginald să-şi îndeplinească promisiunea.

Ned nu avea nicio îndoială că tribunalul avea să susţină valabilitatea contractului, dar întârzierea îl înnebunea. El şi mama lui abia aşteptau să-şi inaugureze piaţa acoperită. În timp ce aşteptau audierile, treceau zile şi săptămâni, iar familia Willard nu mai făcea niciun ban. Din fericire, Alice avea un venit modest de la şirul de căsuţe din parohia St Mark.

– Ce rost are? întrebă Ned frustrat. Reginald nu poate câştiga.

– Se păcăleşte singur, spuse Alice. A făcut o investiţie proastă şi preferă să dea vina pe oricine în afară de el însuşi.

De patru ori pe an, cazurile importante erau judecate la tribunalul trimestrial de către doi judecători de pace, asistaţi de un secretar. Procesul lui Alice fu stabilit pentru sesiunea din iunie a tribunalului şi era primul caz al zilei.

Tribunalul din Kingsbridge era o fostă locuinţă de pe strada superioară, situată lângă Casa Breslelor. Curtea se aşeză în ceea ce fusese odată sala de bal a casei. Celelalte camere erau birourile judecătorilor şi ale asistenţilor. Subsolul funcţiona ca închisoare.

Ned sosi la tribunal împreună cu mama sa. Mulţi cetăţeni ai oraşului stăteau în picioare în cameră, discutând. Sir Reginald se afla deja acolo, împreună cu Rollo. Ned se bucură văzând că Margery nu era prezentă: nu dorea ca ea să fie martoră la umilirea tatălui său.

Ned se înclină ţeapăn înspre Rollo. Nu mai putea să se poarte prietenos cu familia Fitzgerald: procesul pusese capăt acestei prefăcătorii. Însă o saluta pe Margery când o întâlnea pe stradă. Ea părea mereu ruşinată. Însă Ned o iubea şi credea că şi ea simţea la fel, în ciuda celor întâmplate.

Dan Cobley şi Donal Gloster se aflau şi ei în sală: în caz că ar fi fost menţionată nefericita navă *St Margaret,* familia Cobley ar fi dorit să audă tot ce avea legătură cu acest subiect.

Dan şi ceilalţi protestanţi arestaţi în hambarul văduvei Pollard fuseseră eliberaţi pe cauţiune, cu excepţia lui Philbert, care era, fără îndoială, conducătorul. Philbert se afla în celulele de la subsol, fiind interogat de episcopul Julius. Toţi aveau să fie judecaţi a doua zi, însă nu la tribunalul trimestrial, ci la un tribunal bisericesc, independent.

Donal Gloster scăpase de arestare. El nu se afla împreună cu angajatorul său în hambarul văduvei Pollard: povestea care circula prin oraş era că se afla acasă, beat, din fericire pentru el. Chiar dacă Ned ar fi suspectat că Donal fusese cel care trădase, dezvăluind locul în care se ţinea slujba protestantă, povestea sa fusese confirmată de mulţi oameni, care-l văzuseră ieşind clătinându-se din Slaughterhouse, în după-amiaza respectivă.

Secretarul, Paul Pettit, ceru să se facă linişte, apoi cei doi judecători intrară şi îşi ocupară scaunele, într-unul dintre capetele sălii. Judecătorul principal era Rodney Tilbury, un negustor de haine retras. Purta o jachetă albastră, bogat împodobită, şi câteva inele mari. Fusese numit de regina Mary Tudor, fiind un catolic credincios, însă Ned era de părere că acest lucru n-avea nicio relevanţă în ziua aceea, pentru că povestea lor nu avea nimic de-a face cu religia. Al doilea judecător, Seb Chandler, era prieten cu Sir Reginald, dar, din nou, Ned nu vedea cum ar fi putut să nege faptele clare ale cazului.

Juraţii depuseră jurământul: doisprezece bărbaţi, toţi cetăţeni ai oraşului Kingsbridge.

Rollo păşi imediat în faţă şi spuse:

– Voi vorbi în numele tatălui meu în această dimineaţă, cu permisiunea Înălţimilor Voastre.

Ned nu fu surprins. Sir Reginald era irascibil. Şi foarte susceptibil să-şi distrugă propriul caz din cauza temperamentului său nestăpânit. Rollo era la fel de deştept ca Reginald, dar se controla mult mai bine.

Judecătorul Tilbury încuviinţă din cap.

– Dacă îmi amintesc bine, ai studiat dreptul la Gray’s Inn în Londra, domnule Fitzgerald.

– Întocmai, Înălţimea Voastră.

– Foarte bine.

În timp ce erau începute procedurile, intră şi episcopul Julius,

îmbrăcat în roba sa preoţească. Prezenţa lui nu constituia un mister. Îşi dorise clădirile abaţiei pentru sine, iar Reginald îi promisese să i le vândă ieftin. Probabil că spera ca Reginald să găsească o soluţie pentru a se strecura pe lângă obligaţiile acelui contract.

Alice păşi în faţă. Îşi prezentă singură cazul şi îi înmână secretarului contractul semnat şi parafat.

– Sir Reginald nu poate să nege cele trei fapte esenţiale, spuse Alice.

Vorbea cu tonul liniştit şi rezonabil al celui care nu doreşte altceva decât să sublinieze adevărul.

– Primul, că a semnat contractul; al doilea, că a luat banii; şi al treilea, că nu a plătit la timpul cuvenit. Cer Curţii să decidă asupra concluziei, destul de evidente, că a pierdut astfel garanţia. Pentru că, de fapt, acesta era rolul garanţiei.

Alice era încrezătoare că va câştiga, iar Ned nu vedea cum ar fi putut un tribunal să judece în favoarea lui Reginald; doar dacă judecătorii erau mituiţi – şi de unde ar fi putut să scoată Reginald banii pentru mită?

Tilbury îi mulţumi politicos lui Alice şi se întoarse către Rollo.

– Ce aveţi de spus în legătură cu asta, domnule Fitzgerald? întrebă el. Lucrurile par destul de clare.

Dar Reginald nu-i lăsă timp fiului său să răspundă.

– Am fost înşelat! strigă el.

În explozia de furie care urmă, faţa sa pistruiată deveni roz.

– Philbert Cobley ştia foarte bine că nava *St Margaret* se dusese la Calais şi că era foarte probabil să fie pierdută.

Ned se gândi că acest lucru era, probabil, adevărat. Philbert era la fel de alunecos ca un peşte viu. Oricum, solicitarea lui Reginald era revoltătoare. De ce trebuia să plătească familia Willard pentru lipsa de onestitate a lui Philbert?

Fiul lui Philbert, Dan Cobley, strigă:

– Asta este o minciună! Cum am fi putut noi să ştim ce va face regele Franţei?

– Trebuie să fi ştiut ceva! ţipă spre el Reginald.

Dan îi răspunse cu un citat din Biblie:

– Cartea proverbelor ne spune: „Un om prudent îşi ascunde cunoaşterea.”

Episcopul Julius îndreptă un deget osos către Dan şi spuse cu furie:

– Asta se întâmplă când proştilor ignoranţi li se permite să

citească Biblia în limba engleză – citează cuvintele Domnului ca să-şi justifice crimele!

Secretarul se ridică şi ceru linişte şi toţi se potoliră.

Tilbury spuse:

– Mulţumesc, Sir Reginald. Chiar dacă ar fi adevărat că Philbert Cobley sau oricare altă terţă parte te-a înşelat pentru aceşti bani, asta nu te eliberează de contractul cu Alice Willard. Dacă aceasta este baza pledoariei, e foarte clar că este greşită, iar Curtea va decide împotriva ta.

„Exact”, se gândi Ned cu satisfacţie.

Rollo răspunse imediat:

– Nu, Înălţimea Voastră, nu aceasta este argumentaţia noastră şi vă cer iertare pentru intervenţia tatălui meu – dar veţi înţelege de ce se simte atât de furios.

– Deci care *este* argumentaţia? Sunt nerăbdător să o aud şi sunt convins că şi juriul este.

La fel era şi Ned. Avea Rollo ceva în mânecă? Era o persoană cărei îi plăcea să intimideze, dar nu era prost.

– Pur şi simplu aceea că Alice Willard se face vinovată de camătă, spuse Rollo. I-a împrumutat lui Sir Reginald patru sute de lire, dar a solicitat să-i fie înapoiate patru sute douăzeci şi patru. A cerut dobândă, ceea ce este ilegal.

Brusc, Ned îşi aminti conversaţia mamei sale cu episcopul Julius de pe holurile abaţiei ruinate. Alice îi spusese lui Julius suma exactă a datoriei, iar Julius păruse, pentru moment, uimit de aceasta, deşi – în cele din urmă – nu comentase nimic. Şi iată-l pe Julius la tribunal pentru audiere. Ned se agită îngrijorat. Contractul dintre Alice şi Sir Reginald fusese redactat cu atenţie, astfel încât să nu existe nicio referire la dobândă; dar definiţia cămătăriei era, tradiţional, o zonă foarte gri a legii.

Alice spuse cu tărie:

– Nu trebuia plătită nicio dobândă. Contractul precizează că Sir Reginald va plăti o chirie de opt lire pe lună pentru utilizarea, în continuare, a abaţiei, până când împrumutul este returnat sau proprietatea este cedată.

Reginald protestă:

– De ce aş plăti chirie? Nu folosesc niciodată locul acela! Asta nu este decât cămătărie mascată.

– Pe care tu ai propus-o! spuse Alice.

– Am fost îndrumat greşit.

Secretarul îi întrerupse:

– Vă rog! Adresaţi-vă Curţii, nu unul altuia.

Judecătorul Tilbury spuse:

– Mulţumesc, domnule Pettit. Foarte bine.

Rollo interveni:

– Curtea nu poate valida un contract care îi cere uneia dintre părţi să comită o infracţiune.

– Da, am înţeles această idee, spuse Tilbury. Deci solicitaţi Curţii să hotărască dacă suma suplimentară care trebuie plătită, conform contractului, este într-adevăr chirie sau este o formă ascunsă de cămătărie?

– Nu, Înălţimea Voastră. Nu vă cerem să luaţi această decizie. Cu permisiunea voastră, voi aduce un martor cu autoritate care va depune mărturie că aceasta este cămătărie.

Ned era siderat. Despre ce vorbea?

Cei doi judecători părură la fel de nedumeriţi. Tilbury spuse:

– Un martor cu autoritate? La cine te gândeşti?

– Episcopul de Kingsbridge.

Un murmur de surpriză se ridică din rândul mulţimii care asista. Nimeni nu prevăzuse asta. Judecătorul Tilbury păru la fel de uimit ca toţi ceilalţi. Oricum, după câteva momente spuse:

– Foarte bine. Ce aveţi de spus, Sfinţia Voastră?

Ned era descurajat: toată lumea ştia de partea cui se afla Julius.

Julius păşi încet în faţă, cu capul său chel ridicat, exploatând la maximum măreţia poziţiei lui. După cum era de aşteptat, el spuse:

– Aşa-zisa chirie este, fără îndoială, dobândă. Sir Reginald nu a folosit terenul şi clădirile pe durata respectivă şi nici nu a intenţionat vreodată să o facă. Asta nu a fost altceva decât o acoperire şubredă a păcatului şi a crimei de cămătărie.

Alice interveni:

– Protestez! Episcopul nu este un martor nepărtinitor. Sir Reginald i-a promis lui abaţia.

– Cu siguranţă, nu doreşti să-l acuzi pe episcop de lipsă de onestitate, spuse Rollo.

– Te acuz pe tine că întrebi pisica dacă şoarecele ar trebui să scape, replică Alice.

Mulţimea izbucni în râs, apreciind spiritul argumentului. Dar judecătorul Tilbury nu o făcu.

– Această Curte nu prea poate să-l contrazică pe episcop într-o chestiune referitoare la păcate, spuse el cu severitate. Se pare

că juriul va trebui să decidă că acest contract nu este valabil.

Păru dintr-odată nefericit, întrucât ştia la fel de bine ca oricine că multe dintre contractele dintre comercianţii din Kingsbridge ar fi putut fi subminate de o asemenea decizie; dar Rollo îl încolţise.

Acum, Rollo spuse:

– Deja nu mai este doar o problemă de invalidare a contractului, Înălţimea Voastră, spuse el. Privirea de satisfacţie răutăcioasă de pe faţa lui îl îngrijoră pe Ned. S-a dovedit că Alice Willard, continuă Rollo, se face vinovată de crimă. Vă atrag atenţia că este de datoria Curţii să impună pedeapsa stabilită prin legea din 1552.

Ned nu ştia care era pedeapsa specificată de această lege.

Alice spuse:

– Voi pleda vinovată pentru cămătărie… cu o singură condiţie.

– Foarte bine, spuse Tilbury. Care?

– În această sală, se mai află o persoană care este la fel de vinovată ca şi mine şi care trebuie pedepsită.

– Dacă vă referiţi la Sir Reginald, infracţiunea îl are în vedere pe cel care oferă împrumutul, nu pe cel care-l primeşte…

– Nu mă refer la Sir Reginald.

– Atunci, la cine?

– Episcopul de Kingsbridge.

Julius păru furios.

– Ai grijă ce spui, Alice Willard!

– În luna octombrie a anului trecut, spuse Alice, i-ai vândut în avans văduvei Mercer lâna de la o mie de oi, pentru zece pence bucata.

Văduva Mercer era cel mai mare negustor de lână din oraş.

– Oile au fost tunse în aprilie anul acesta, iar doamna Mercer i-a vândut lâna lui Philbert Cobley, pentru doisprezece pence bucata, doi pence mai mult decât ţi-a plătit ţie. Ai cedat doi pence pe bucată pentru a avea banii cu şase luni mai devreme. Ai plătit o dobândă anuală de patruzeci la sută.

Din mulţime se ridică un murmur de aprobare. Majoritatea cetăţenilor de vază ai oraşului erau negustori şi înţelegeau procentajele.

Julius spuse:

– Nu eu sunt judecat aici, ci tu.

Alice ignoră remarca.

– În februarie, ai cumpărat piatră de la cariera contelui pentru extinderea castelului tău. Preţul era de trei lire, dar şeful carierei

contelui ţi-a oferit o reducere de un şiling per liră, pentru plata în avans, pe care tu l-ai acceptat. Piatra a fost livrată cu o barjă, după o lună. De fapt, tu l-ai taxat pe conte cu o dobândă de şaizeci la sută pentru banii pe care i-ai plătit în avans.

Mulţimea începu să se bucure de spectacol, iar Ned auzi râsete şi un ropot de aplauze. Pettit strigă:

– Linişte!

Alice continuă:

– În aprilie, ai vândut o moară în Wigleigh…

– Aceste lucruri sunt irelevante, spuse Julius. Nu te poţi scuza pretinzând, adevărat sau nu, că şi alte persoane au comis crime similare.

Tilbury spuse:

– Episcopul are dreptate în legătură cu asta. Instruiesc juriul să o declare pe Alice Willard vinovată de cămătărie.

Ned mai nutrea slaba speranţă că oamenii de afaceri din juriu aveau să protesteze, dar ei nu avură tăria să se opună unei instrucţiuni atât de clare din partea judecătorului şi, după câteva clipe, dădură din cap aprobator.

Tilbury spuse:

– Acum, vom lua în considerare problema pedepsei.

Rollo luă cuvântul din nou:

– Legea din 1552 este foarte clară, Înălţimea Voastră. Vinovatul trebuie să piardă atât dobânda, cât şi baza împrumutului şi, suplimentar, „amenzi şi răscumpărări la discreţia regelui”, ca să citez cuvintele exacte din lege.

– Nu! strigă Ned.

Mama lui nu trebuia să renunţe la cele patru sute de lire, pe lângă dobândă.

Populaţia din Kingsbridge simţi acelaşi lucru şi în sală se auzi un zumzet de revoltă. Paul Pettit ceru din nou linişte.

Mulţimea tăcu în cele din urmă, dar judecătorul Tilbury nu vorbi imediat. Se întoarse către partenerul său, judecătorul Seb Chandler, şi purtară o conversaţie şoptită. Apoi, Tilbury îl chemă pe Pettit să li se alăture. Liniştea deveni încordată. Judecătorii vorbiră cu Pettit, care avea calitatea de avocat calificat, ca toţi secretarii de tribunal. Bărbaţii părură să fie în dezacord, cu Pettit scuturând din cap în semn de împotrivire. Apoi, Tilbury ridică din umeri şi se întoarse, Seb Chandler încuviinţă din cap, iar Pettit reveni la locul său.

În cele din urmă, Tilbury spuse:

– Legea este lege.

Şi Ned înţelese brusc că mama sa era ruinată.

– Alice Willard trebuie să renunţe atât la suma împrumutată, cât şi la chiria suplimentară sau la dobânda solicitată. Fu nevoit să ridice vocea pentru a acoperi zgomotele de protest: Nicio altă pedeapsă nu mai este necesară.

Ned privi către mama sa: Alice era uluită. Până atunci, fusese sfidătoare. Dar se ridicase împotriva întregii puteri a Bisericii, iar rezistenţa ei fusese fără speranţă. Acum se simţea brusc micşorată: uluită, palidă, nevenindu-i să creadă. Arăta ca cineva care tocmai fusese lovit de un cal în plin galop.

Secretarul spuse:

– Următorul caz.

Ned şi mama lui părăsiră tribunalul şi coborâră pe strada principală până la casa lor, fără să scoată vreun cuvânt. Viaţa lui Ned se întorsese pe dos şi abia putea să digere implicaţiile. Cu şase luni în urmă, fusese sigur că-şi va petrece viaţa ca negustor şi că se va însura cu Margery. Acum, rămăsese fără muncă, iar Margery era logodită cu Bart.

Ajunseră în salon, iar Alice spuse:

– Măcar nu vom muri de foame. Încă mai avem casele din St Mark.

Ned nu se aşteptase ca mama lui să fie atât de pesimistă.

– Nu poţi găsi o cale să pornim din nou?

Alice clătină îngrijorată din cap.

– În curând voi împlini cincizeci de ani – nu mai am energia necesară. În afară de asta, când privesc înapoi la ultimul an, mi se pare că mi-am pierdut raţiunea. Ar fi trebuit să mut o parte din mărfuri în afara portului Calais când a început războiul, în iunie, anul trecut. Ar fi trebuit să dezvolt mai mult legăturile din Sevilia. Şi n-ar fi trebuit să-i împrumut banii lui Reginald Fitzgerald, indiferent cât de mult m-ar fi presat. Acum, nu mai există nicio afacere pe care tu şi fratele tău să o moşteniţi.

– Lui Barney n-o să-i pese, spuse Ned. Oricum, el preferă să fie pe mare.

– Mă întreb pe unde se află acum. Ar trebui să-i spunem şi lui, dacă-l putem găsi.

– Probabil este în armata spaniolă.

Primiseră o scrisoare de la mătuşa Betsy. Barney şi Carlos intraseră în bucluc cu Inchiziţia şi fuseseră obligaţi să părăsească Sevilia în mare grabă. Betsy nu era sigură încotro plecaseră, dar

un vecin îi văzuse ascultând un căpitan care făcea recrutări la docuri.

Alice spuse posomorâtă:

– Dar nu ştiu ce o să te faci tu, Ned. Te-am crescut ca să devii negustor.

– Sir William Cecil a spus că are nevoie de un tânăr care să lucreze pentru el.

Ea se lumină.

– Aşa a spus. Uitasem de asta...

– E posibil ca şi el să fi uitat.

Alice clătină din cap.

– Mă îndoiesc că uită ceva vreodată.

Ned se întrebă cum ar fi fost să lucreze pentru Cecil, să facă parte din personalul casei Elisabetei Tudor.

– Mă întreb dacă Elisabeta va ajunge regină într-o zi.

Mama lui răspunse cu o amărăciune bruscă:

– Dacă va ajunge, poate că se va descotorosi de câţiva dintre episcopii ăştia aroganţi.

Ned începu să vadă o rază de speranţă.

– Îi voi scrie lui Cecil pentru tine, dacă vrei, zise Alice.

– Nu ştiu, spuse Ned. Aş putea, pur şi simplu, să apar la poarta lui.

– Iar el ar putea, pur şi simplu, să te trimită înapoi acasă.

– Da, spuse Ned. Ar putea.

(ii)

Răzbunarea familiei Fitzgerald continuă şi în ziua următoare.

Era o zi fierbinte, dar culoarul vestic al catedralei din Kingsbridge era răcoros după-amiaza. Toţi cetăţenii de frunte se aflau acolo, pentru judecata Bisericii: protestanţii arestaţi în hambarul văduvei Pollard erau judecaţi pentru erezie. Toată lumea ştia că puţini oameni erau găsiţi nevinovaţi. Principala întrebare era cât de grele aveau să fie pedepsele.

Philbert Cobley risca cele mai grave acuzaţii. El nu se afla în catedrală când sosi Ned, dar doamna Cobley era acolo, plângând neajutorată. Frumoasa Ruth Cobley avea ochii roşii şi faţa rotundă a lui Dan arăta neobişnuit de tristă. Sora lui Philbert şi fratele doamnei Cobley încercau să le ofere alinare.

Episcopul Julius se ocupa de proces: acesta era tribunalul său. El era şi acuzator, şi judecător – şi nu exista niciun juriu. Alături

de el stătea canonicul Stephen Lincoln, un ajutor tânăr, care-i înmâna documente şi lua notiţe. Lângă Stephen se afla decanul din Kingsbridge, Luke Richards. Decanii erau independenţi de episcopi şi nu le ascultau întotdeauna ordinele: Luke era singura speranţă la îndurare în ziua aceea.

Unul câte unul, protestanţii îşi mărturisiră păcatele şi îşi renegară credinţa. Procedând astfel, scăpau de pedepsele fizice. Primiră amenzi, pe care cei mai mulţi dintre ei i le plătiră episcopului pe loc.

După spusele lui Julius, Dan Cobley era adjunctul conducătorului, astfel că primi o pedeapsă suplimentară, extrem de umilitoare: trebuia să meargă pe străzile din Kingsbridge îmbrăcat doar în cămaşa de noapte, purtând un crucifix şi cântând *Tatăl nostru* în latină.

Dar conducătorul era Philbert şi toată lumea aştepta să vadă care avea să fie sentinţa lui.

Brusc, atenţia mulţimii se îndreptă către nava bisericii.

Urmând direcţia în care priveau toţi, Ned îl văzu pe Osmund Carter apropiindu-se, cu casca lui de piele şi cu cizmele dantelate până la genunchi. Era însoţit de un alt membru al gărzii şi duceau împreună un scaun de lemn, în care era legat cineva. Privind mai atent, Ned observă că în scaun era Philbert Cobley.

Philbert era scund şi îndesat şi avea o figură impunătoare. Sau avusese. Acum picioarele îi atârnau libere peste marginea scaunului, iar braţele i se legănau haotic pe lângă scaun. Mormăia de durere constant şi ochii îi erau închişi. Ned o auzi pe doamna Cobley ţipând la vederea lui.

Gardienii lăsară scaunul jos în faţa episcopului Julius, apoi se retraseră mai în spate.

Scaunul avea braţe care-l împiedicau pe Philbert să cadă în lateral, mai ales că nu se putea ţine drept şi aluneca uşor.

Familia sa se grăbi spre el. Dan îl prinse pe sub braţe şi îl ridică la loc: Philbert ţipă, agonizând. Ruth îl apăsă pe Philbert pe şolduri pentru a-l menţine în şezut. Doamna Cobley gemu:

– Oh, Phil, Phil al meu, ce ţi-au făcut?

Ned înţelese ce se întâmplase: Philbert fusese torturat în scaunul de tortură, încheieturile mâinilor îi fuseseră legate de doi ţăruşi, iar gleznele prinse cu funii înfăşurate în jurul unei roţi dinţate. Pe măsură ce roata era învârtită, funia se întindea şi corpul victimei era extins, până la agonie. Această formă de

tortură fusese concepută pentru că preoţilor le era interzis să verse sânge.

Era evident că Philbert rezistase, refuzând să-şi renege credinţa în ciuda durerii, aşa că tortura continuase până când încheieturile umerilor şi ale şoldurilor îi fuseseră dislocate complet. Acum nu era decât un schilod neajutorat.

Episcopul Julius spuse:

– Philbert Cobley a recunoscut că i-a atras pe proştii creduli spre erezie.

Canonicul Lincoln ridică un document.

– Aici se află mărturisirea semnată, rosti el.

Dan Cobley se apropie de masa judecătorului.

– Arată-mi, spuse el.

Lincoln ezită şi privi către Julius. Tribunalul nu avea nicio obligaţie faţă de fiul unui om acuzat. Dar Julius nu dorea probabil să provoace şi alte proteste din partea mulţimii. Ridică din umeri, iar Lincoln îi dădu hârtiile lui Dan.

Acesta privi ultima pagină şi spuse:

– Aceasta nu este semnătura tatălui meu. I-o arătă bărbatului de lângă el. Unii dintre voi cunoaşteţi scrisul tatălui meu. Şi nu este acesta.

Câţiva dintre ei încuviinţară din cap.

Julius spuse iritat:

– Evident că nu a fost capabil să semneze fără ajutor.

– Deci l-aţi întins până când… Tuşi şi lacrimile i se rostogoliră pe obraz, dar se forţă să continue: L-aţi întins până când nu a mai putut să scrie – şi, totuşi, pretindeţi că a semnat asta? rosti Dan.

– Pretindem? Îl acuzi pe episcop de minciună?

– Spun că tatăl meu nu a recunoscut niciodată erezia.

– De unde ai putea tu să ştii…

– El nu se considera un eretic şi singurul motiv pe care l-ar fi putut avea ca să afirme asta este tortura.

– A fost convins prin rugăciuni specifice pentru greşeala căii alese.

Dan arătă teatral către forma hidoasă a tatălui său.

– Asta i se întâmplă unui om atunci când episcopul de Kingsbridge se roagă pentru el?

– Curtea nu va mai accepta această insolenţă!

Ned Willard luă cuvântul:

– Unde este scaunul de tortură?

Cei trei preoţi îl priviră în tăcere.

– Philbert a fost legat în scaunul de tortură, asta este evident – dar unde? spuse Ned. Aici, în catedrală? În palatul arhiepiscopului? În subsolul tribunalului? Unde este ţinut scaunul de tortură? Cred că cetăţenii din Kingsbridge au dreptul să ştie. În Anglia, tortura este o crimă, cu excepţia cazului în care este aprobată de Consiliul Privat. Cine a acordat permisiunea să folosiţi tortura în Kingsbridge?

După o pauză lungă, Stephen Lincoln răspunse:

– Nu există niciun scaun de tortură în Kingsbridge.

Ned continuă:

– Deci Philbert a fost torturat în alt loc. Vă închipuiţi cumva că asta face ca lucrurile să fie în regulă? Îndreptă degetul către episcopul Julius. Nu contează dacă a fost torturat în Egipt – dacă tu l-ai trimis acolo, tu eşti torţionarul.

– Taci imediat!

Ned decise că îşi atinsese scopul. Se întoarse şi se dădu la o parte.

În acel moment, se ridică Dean Luke. Era un bărbat înalt, adus de spate, de patruzeci de ani, cu maniere elegante şi cu părul des, grizonant.

– Sfinţia Voastră, vă implor să aveţi milă, spuse el. Fără îndoială, Philbert este un eretic şi un prost, dar este şi creştin şi, în felul său greşit, el caută să-L slăvească pe Dumnezeu. Niciun om nu ar trebui să fie executat pentru asta.

Se aşeză. Din partea cetăţenilor care asistau se auzi un murmur general de aprobare. Erau mai mult catolici, dar fuseseră şi protestanţi sub domnia ultimilor doi monarhi şi niciunul dintre ei nu se simţea în siguranţă.

Episcopul Julius îi aruncă decanului o privire dispreţuitoare, dar nu răspunse solicitării lui.

– Philbert Cobley, spuse el, este vinovat nu numai pentru erezie, ci şi pentru răspândirea ereziei. Aşa cum se obişnuieşte în astfel de cazuri, el este condamnat la excomunicare şi la ardere pe rug. Execuţia va fi pusă în aplicare de către autorităţile laice mâine, la răsărit.

Existau mai multe metode de execuţie. Nobilimea beneficia, în mod obişnuit, de cea mai rapidă, tăierea capului, ceea ce ducea la o moarte imediată când călăul era priceput şi dura numai un minut dacă acesta era neîndemânatic şi avea nevoie de mai multe lovituri de secure pentru a separa capul de trup.

Trădătorii erau spânzuraţi, evisceraţi de vii şi apoi rupţi în bucăţi. Cei care furau Biserica erau jupuiţi, pielea fiindu-le îndepărtată cu un cuţit foarte ascuţit în timp ce erau încă în viaţă: un expert putea să scoată pielea într-o singură bucată. Ereticii erau arşi de vii.

Cetăţenii oraşului nu fură luaţi complet prin surprindere, dar, oricum, întâmpinară sentinţa cu o tăcere înspăimântătoare. În Kingsbridge, nimeni nu fusese încă ars de viu. Ned se gândi că fusese depăşită o limită înfricoşătoare şi înţelese că şi vecinii săi simţeau acelaşi lucru.

Brusc, se auzi vocea lui Philbert, tare şi surprinzător de puternică: probabil că îşi păstrase ultimele forţe pentru acest moment.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că agonia mea se apropie de sfârşit, Julius – dar a ta nu a început încă, diavol blasfemator!

La această insultă se auzi un suspin de surpriză şi Julius sări în picioare şocat; în mod tradiţional însă, unui condamnat la moarte i se permitea să vorbească.

– În curând vei ajunge în iad, unde îţi este locul, Julius, iar chinurile tale nu se vor sfârşi *niciodată.* Şi fie ca Domnul să-ţi blesteme sufletul pe vecie!

Blestemul unui om muribund era foarte puternic şi, deşi Julius dispreţuia astfel de superstiţii, începu să tremure de furie şi de teamă.

– Luaţi-l! ţipă el. Şi ieşiţi din biserică – acest tribunal a încheiat!

Se întoarse şi se repezi prin uşa de sud.

Ned şi mama lui se întoarseră acasă într-o tăcere tristă: familia Fitzgerald câştigase. Îl omorâseră pe omul care-i înşelase, furaseră averea familiei Willard şi o împiedicaseră pe fata lor să se mărite cu Ned. Era o înfrângere totală.

Janet Fife le servi o cină oarecare, cu şuncă rece. Alice bău câteva pahare de vişinată.

– Te vei duce la Hatfield? îl întrebă ea pe Ned, în timp ce Janet strângea masa.

– Nu m-am hotărât deocamdată. Margery nu este încă măritată.

– Dar, chiar dacă Bart ar muri mâine, ei tot nu o vor lăsa să se mărite cu tine.

– Săptămâna trecută a împlinit şaisprezece ani. Peste cinci ani va putea să se mărite cu oricine doreşte.

– Dar nu poţi să stai pe loc ca o oaie nătângă atâta vreme. Nu lăsa asta să-ţi distrugă viaţa!

El ştiu că ea avea dreptate.

Se duse în pat devreme şi rămase treaz mult timp. Întâmplările îngrozitoare din ziua aceea aproape îl convinseseră să meargă la Hatfield, dar încă nu se putea hotărî. Ar fi însemnat să renunţe de tot la speranţă.

Alunecă în somn spre dimineaţă şi fu trezit de zgomotele de afară. Privind pe fereastra dormitorului, văzu mai mulţi bărbaţi în piaţă, deplasându-se la lumina unor torţe aprinse. Aduceau lemne uscate pentru execuţie. Şeriful Matthewson se afla acolo, un bărbat puternic, purtând spadă, care supraveghea pregătirile: un preot putea să condamne un om la moarte, dar nu putea să pună în aplicare sentinţa.

Ned îşi trase o haină peste cămaşa de noapte şi ieşi afară. Aerul dimineţii mirosea a fum de lemne.

Familia Cobley se afla deja acolo, iar majoritatea celorlalţi protestanţi sosiră curând. Mulţimea se adună în câteva minute. La prima geană de lumină, pe măsură ce lumina torţelor părea să pălească, în piaţa din faţa catedralei se adunaseră cel puţin o mie de oameni. Bărbaţii din gardă îi obligară pe spectatori să păstreze distanţa.

Mulţimea era zgomotoasă, dar se făcu linişte când Osmund Carter apăru din direcţia Casei Breslelor, împreună cu un alt gardian; cei doi bărbaţi îl duceau pe Philbert între ei, pe un scaun de lemn. Fură nevoiţi să-şi croiască drum prin mulţimea de oameni, care se dădeau la o parte cu mare reţinere, de parcă ar fi vrut să împiedice deplasarea scaunului, dar fără să aibă însă curajul de a o face.

Femeile din familia Cobley bociră jalnic în timp ce bărbatul neajutorat fu legat de un stâlp înfipt în pământ. Aluneca întruna în jos, pe picioarele sale inutile, iar Osmund fu nevoit să-l lege mai strâns ca să-l ţină în picioare.

Gardienii îngrămădiră lemnul de foc în jurul lui, în timp ce episcopul Julius intona o rugăciune în limba latină.

Osmund apucă una dintre torţele care îi ajutaseră în munca nocturnă. Apoi se propti în faţa lui Philbert şi privi către şeriful Matthewson, care ţinea o mână ridicată, arătându-i lui Osmund că trebuie să aştepte. Matthewson privi apoi spre Julius.

În acel moment de pauză, doamna Cobley începu să ţipe, iar familia ei fu nevoită să o ţină.

Julius înclină din cap, Matthewson coborî braţul, iar Osmund puse torţa între lemnele de la picioarele lui Philbert.

Lemnul uscat se aprinse repede, iar flăcările trosniră cu o vioiciune diavolească. Philbert ţipă slab din cauza căldurii. Fumul lemnelor îi înecă pe gardienii cei mai apropiaţi, care se îndepărtară.

Apoi, apăru un alt miros, unul care fusese odată familiar şi bolnăvicios, mirosul cărnii arzând. Philbert începu să ţipe de durere. Între urlete, strigă:

– Ia-mă, Iisuse! Ia-mă, Doamne! Acum! Te rog, acum!

Dar Iisus nu-l luă imediat.

Ned auzise că judecătorii mai miloşi îi permiteau uneori familiei să atârne un săculeţ cu praf de puşcă în jurul gâtului condamnatului, pentru ca sfârşitul să fie mai rapid. Dar Julius, evident, nu permisese această amabilitate. Jumătatea de jos a corpului lui Philbert arsese, dar el încă era în viaţă. Strigătele lui erau de nesuportat, mai degrabă scheunatul unui animal în agonie decât ţipătul unui om terorizat.

În cele din urmă, Philbert tăcu. Poate că îi cedase inima; poate că fumul îl sufocase; poate căldura îi fiersese creierul. Focul continuă să ardă, iar corpul inert al lui Philbert se transformă într-o ruină înnegrită. Mirosul era îngrozitor, dar, cel puţin, zgomotul se oprise. Ned îi mulţumi Domnului că, în sfârşit, se terminase.

(iii)

În scurta mea viaţă, nu am văzut niciodată ceva atât de îngrozitor. Nu înţeleg cum pot oamenii să facă astfel de lucruri şi nu am înţeles de ce Dumnezeu le permite.

Mama mea a spus ceva ce mi-am amintit în toţi anii care au urmat: „Când un om este convins că ştie dorinţa lui Dumnezeu şi este hotărât să acţioneze în consecinţă, indiferent de costuri, el devine cea mai periculoasă persoană de pe pământ.”

Când spectatorii au început să se îndepărteze de piaţă, eu am rămas. Soarele s-a ridicat, deşi n-a strălucit peste rămăşiţele fumegânde, aflate în umbra rece a catedralei. Mă gândeam la Sir William Cecil şi la discuţia noastră despre Elisabeta, în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun. El spusese: „Ea mi-a zis de multe ori că, dacă ar deveni regină, cea mai fierbinte dorinţă a sa ar fi aceea ca niciun englez să nu-şi mai piardă viaţa din cauza

credinţei sale. Cred că acesta este un ideal demn de soarta omului.”

Atunci mi se părea o speranţă pioasă. Dar, după ceea ce tocmai văzusem, m-am gândit mai bine. Era oare posibil ca Elisabeta să scape de episcopii dogmatici ca Julius şi să pună capăt scenelor de felul celei la care tocmai fusesem martor? Ar fi putut să vină vremuri în care oamenii de credinţe diferite să nu se omoare unul pe altul?

Dar avea să devină Elisabeta regină la moartea lui Mary Tudor? Asta avea să depindă, bănuiam eu, de cât de mult ajutor urma să primească, Îl avea pe formidabilul William Cecil, dar un bărbat nu era de ajuns. Avea nevoie de o armată de susţinători.

Iar eu puteam fi unul dintre ei.

Perspectiva îmi îmbărbătă sufletul. Am privit la cenuşa lui Philbert Cobley. Eram convins că n-ar fi trebuit să fie astfel. Existau oameni în Anglia care îşi doreau să oprească asemenea întâmplări.

Iar eu doream să fiu printre ei. Doream să lupt pentru ideile tolerante ale Elisabetei.

Fără alte arderi.

M-am hotărât să merg la Hatfield.

Capitolul 8

Ned merse de la Kingsbridge la Hatfield, o călătorie de o sută şaizeci de kilometri, fără să ştie dacă avea să fie bine primit şi să obţină o slujbă – sau dacă urma să fie trimis, în mod ruşinos, acasă.

În primele două zile, călători împreună cu un grup de studenţi care se îndreptau spre Oxford. Toată lumea călătorea în grupuri: un bărbat singur era în pericol să fie jefuit; o femeie singură era vulnerabilă la pericole chiar şi mai grave.

Aşa cum îl învăţase mama lui, Ned vorbi cu toţi cei pe care-i întâlni, adunând informaţii care ar fi putut să-i fie utile: preţurile pentru lână, piele, minereu de fier şi praf de puşcă; veşti despre molime, furtuni şi inundaţii; falimente şi revolte; nunţi şi înmormântări aristocratice.

În fiecare noapte se oprea la taverne, deseori împărţind patul, o experienţă neplăcută pentru un băiat din clasa negustorilor, obişnuit cu propria cameră. În orice caz, studenţii îi fură tovarăşi de drum agreabili, trecând de la glume deocheate la discuţii teologice şi din nou la glume, fără niciun efort. Vremea de iulie era călduroasă, dar cel puţin nu ploua.

În timpul pauzelor din conversaţie, Ned se gândea îngrijorat la ce îl aştepta la palatul Hatfield. Spera să fie întâmpinat ca tânărul asistent de care tocmai aveau nevoie. Dar Cecil ar fi putut spune: „Care Ned?” Dacă era respins, nu prea ştia ce ar fi putut să facă după aceea. Ar fi fost umilitor să se întoarcă la Kingsbridge cu coada între picioare. Poate că avea să se ducă la Londra şi să îşi încerce norocul în marele oraş.

La Oxford se opri la Colegiul Kingsbridge. Înfiinţat de marele abate Philip ca un avanpost al abaţiei Kingsbridge, colegiul devenise independent de mănăstire, dar încă le oferea cazare studenţilor din Kingsbridge şi ospitalitate cetăţenilor oraşului.

Lui Ned îi fu mult mai dificil să-şi găsească tovarăşi de drum pentru călătoria de la Oxford la Hatfield. Cei mai mulţi oameni mergeau spre Londra, care era în afara drumului său. În timp ce aştepta, fu prins de vraja universităţii. Îşi dădu seama că îi plăceau discuţiile animate despre tot felul de subiecte, ca de pildă locul în care se află grădina raiului sau cum de nu cad oamenii de pe pământ dacă acesta este rotund. Cei mai mulţi

studenţi aveau să devină preoţi, iar restul medici sau avocaţi. Mama lui Ned îi spusese mereu că nu putea învăţa nimic la universitate care să-i folosească în viaţa de negustor. Acum, se întreba dacă avusese dreptate. Ea era înţeleaptă, dar nu atotştiutoare.

După patru zile, se alătură unui grup de pelerini care mergeau la catedrala St Albans. Acest drum dură încă trei zile. Apoi îşi asumă riscul şi străbătu singur ultimii zece kilometri, de la St Albans până la destinaţia lui.

Regele Henric al VIII-lea confiscase palatul Hatfield de la episcopul de Ely, folosindu-l ca locuinţă ocazională pentru copiii săi. Ned ştia că Elisabeta îşi petrecuse aici o mare parte din copilărie. Acum, reginei Mary Tudor, sora vitregă mai mare a Elisabetei, îi plăcea să o ţină pe aceasta acolo. Hatfield se afla la vreo treizeci de kilometri la nord de Londra, adică o zi de mers pe jos sau o jumătate de zi de mers călare: Elisabeta se afla în afara Londrei, unde ar fi putut să devină o problemă – dar era suficient de aproape pentru a fi supravegheată. Deşi nu era chiar un prizonier, nu era liberă să vină şi să plece după cum avea chef.

Palatul, aflat pe vârful unei coline, se vedea de la distanţă. Părea un hambar uriaş, construit din cărămidă roşie şi cu ferestre cu vitralii. În timp ce urca panta spre arcada de la intrare, Ned observă că, de fapt, erau patru clădiri care formau un pătrat şi în mijlocul cărora exista o curte suficient de mare pentru a adăposti mai multe terenuri de tenis.

Neliniştea lui crescu atunci când văzu mulţimea agitată din curte, paji, spălătorese şi curieri. Înţelese că, deşi Elisabeta nu era favorită, era totuşi de sânge regal şi întreţinea o casă uriaşă. Probabil că mulţi oameni ar fi dorit să lucreze pentru ea; poate că servitorii îi refuzau pe doritori în fiecare zi.

Ned intră în curte şi privi în jur. Toată lumea era ocupată şi nimeni nu părea să-l observe. Înţelese că Cecil ar fi putut să fie plecat: unul dintre motivele pentru care îşi dorea un asistent era acela că nu putea să fie prezent la Hatfield în permanenţă.

Ned se îndreptă spre o femeie în vârstă care curăţa liniştită mazăre.

– Bună ziua, doamnă, spuse el politicos. Unde l-aş putea găsi pe Sir William Cecil?

– Întreabă-l pe grăsan, spuse ea, aruncând un deget spre un personaj grav, bine îmbrăcat, pe care Ned nu-l observase până

atunci. Tom Parry.

Ned se apropie de bărbat.

– Bună ziua, stăpâne Parry, spuse el. Am venit să-l întâlnesc pe Sir William Cecil.

– Mulţi oameni ar dori să-l vadă pe Sir William, răspunse Parry.

– Dacă îi vei spune că Ned Willard din Kingsbridge este aici, va fi bucuros de informaţie.

– O să ştie despre cine-i vorba? întrebă Parry sceptic. Din Kingsbridge?

– Da. Am venit pe jos până aici.

Parry nu fu impresionat.

– Nici nu mă gândeam că ai zburat.

– Vrei să fii atât de amabil încât să-i comunici numele meu?

– Şi dacă mă întreabă ce treburi are Ned Willard cu el, ce să-i spun?

– O problemă confidenţială pe care am discutat-o împreună cu contele de Shiring în a douăsprezecea zi de Crăciun.

– Sir William, contele şi cu tine, spuse Parry. Tu ce făceai, serveai vinul?

Ned zâmbi uşor.

– Nu. Dar subiectul a fost, după cum am menţionat, confidenţial.

Se gândi că, dacă se supunea în continuare interogatoriului obraznic al bărbatului, ar fi început să pară disperat, aşa că încheie conversaţia brusc.

– Îţi mulţumesc pentru amabilitate, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

– În regulă, nu-i nevoie să te simţi jignit. Vino cu mine!

Ned îl urmă pe Parry în interiorul casei. Locul era mohorât şi cumva degradat. Poate că Elisabeta avea venituri regale, dar era evident că nu se obosise să-şi renoveze palatul.

Parry deschise o uşă, privi înăuntru şi spuse:

– Doriţi să-l primiţi pe Ned Willard din Kingsbridge, Sir William?

O voce din interior zise:

– Prea bine.

Parry se întoarse spre Ned şi spuse:

– Intră.

Camera era mare, fără să fie bogat decorată: un birou de lucru, cu nenumărate registre pe rafturi, care nu părea deloc o

cameră de primiri. Cecil era aşezat la o masă de scris, înconjurat de pene şi cerneală, hârtie şi ceară pentru sigilii. Purta o jachetă neagră de catifea, care părea prea călduroasă pentru vară – dar el era sedentar, iar Ned umblase prin soare.

– Ah, da, îmi amintesc, spuse Cecil când îl văzu pe Ned. Băiatul lui Alice Willard.

Tonul său nu era nici prietenos, nici neprimitor, ci doar puţin îngrijorat.

– Mama ta e bine?

– Şi-a pierdut toată averea, Sir William, răspunse Ned. Cea mai mare parte a averii noastre se afla în Calais.

– Mulţi oameni de treabă au avut aceeaşi soartă. Am fost nebuni să-i declarăm război Franţei. Dar de ce ai venit la mine? Eu nu pot să aduc portul Calais înapoi.

– Când ne-am întâlnit, la banchetul contelui de Shiring, aţi spus că sunteţi în căutarea unui tânăr ca mine care să vă ajute în munca pe care o faceţi pentru Lady Elisabeta. Mama mea v-a spus atunci că intenţionez să lucrez pentru afacerea familiei şi că, prin urmare, nu sunt disponibil – dar acum nu mai există afacerea aceea. Nu ştiu dacă aţi găsit pe cineva…

– Am găsit, spuse Cecil, iar Ned se simţi brusc doborât. Apoi, Cecil adăugă: Dar s-a dovedit a fi o alegere proastă.

Ned se lumină din nou.

– Aş fi foarte onorat şi recunoscător dacă m-aţi lua în considerare pentru această poziţie, spuse el nerăbdător.

– Nu ştiu, zise Cecil. Aceasta nu este una dintre acele poziţii menite să ofere un venit unui curtean. Cere muncă adevărată.

– Sunt pregătit să muncesc.

– Poate, dar – ca să fiu sincer – un băiat cu un trecut de om bogat, a cărui familie s-a prăbuşit în momente grele, nu prea face treabă bună în această poziţie: este foarte probabil să fie obişnuit să dea ordine el însuşi şi ar putea să considere ciudat ca cineva să aştepte de la el să facă exact ceea ce i se spune, prompt şi conştiincios. El doreşte doar banii.

– Eu vreau mai mult decât banii.

– Chiar aşa?

– Sir William, cu două săptămâni în urmă am ars pe rug un protestant din Kingsbridge – primul. Ned ştia că nu trebuia să pară prea emotiv, dar nu se putu stăpâni. Când l-am privit murind, ţipând în agonie, mi-am amintit ce mi-aţi spus despre dorinţa Elisabetei ca niciun englez să nu mai fie omorât din

cauza credinţei lui.

Cecil încuviinţă din cap.

– Vreau ca ea să devină regină cândva, spuse Ned cu pasiune. Vreau ca ţara noastră să devină un loc în care catolicii şi protestanţii să nu se mai omoare unul pe altul. Când va veni momentul să o ajutaţi pe Elisabeta să obţină tronul, vreau să fiu lângă Domnia Voastră. Acesta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Cecil îl cercetă pe Ned, de parcă ar fi încercat să privească în sufletul lui şi să stabilească dacă era sincer sau nu. După o lungă pauză, el spuse:

– În regulă. O să-ţi ofer o şansă.

– Vă mulţumesc, spuse Ned cu zel. Vă promit că nu veţi regreta.

(ii)

Ned încă era îndrăgostit de Margery Fitzgerald, dar se duse la culcare cu Elisabeta în suflet.

Şi nici măcar nu era o femeie frumoasă: avea nasul mare şi bărbia micuţă, iar ochii îi erau prea apropiaţi. Dar, paradoxal, era irezistibil de atrăgătoare: uimitor de inteligentă, încântătoare ca un pisoi şi extrem de pricepută la a flirta fără ruşine. Efectul era abia diminuat de caracterul său dictatorial şi de rarele accese de furie. Bărbaţii şi femeile o adorau chiar şi după ce îi certa cu cruzime. Ned nu întâlnise pe nimeni care să-i semene – nici pe departe. Era copleşitoare.

Vorbea cu el în limba franceză, râdea de latina lui ezitantă şi fu dezamăgită când el nu o putu ajuta să-şi exerseze spaniola. Îl lăsă să citească orice carte dintr-ale ei care îi plăcea, cu condiţia să o discute apoi cu ea. Îi puse întrebări despre finanţele ei, care lui Ned îi demonstrară clar că înţelegea conturile la fel de bine ca el.

În decurs de câteva zile, învăţă răspunsurile la două întrebări esenţiale. În primul rând, Elisabeta nu complota împotriva reginei Mary Tudor. De fapt, avea o asemenea oroare faţă de trădare, încât lui Ned i se părea cu totul imposibil. Oricum, se pregătea metodic să ridice propriile pretenţii la tron după moartea lui Mary, oricând ar fi fost asta. Călătoria de Crăciun la Kingsbridge a lui Cecil făcuse parte dintr-un program mai amplu, în care el şi alţi aliaţi ai Elisabetei vizitaseră cele mai importante oraşe din

Anglia pentru a evalua susţinerea de care se bucura aceasta – precum şi opoziţia. Admiraţia lui Ned pentru Cecil crescu rapid: omul gândea strategic, judecând fiecare problemă prin efectul pe termen lung pe care-l avea asupra destinului prinţesei în slujba căreia era.

În al doilea rând, Elisabeta era protestantă, în ciuda afirmaţiei lui Cecil cum că nu avea convingeri religioase foarte puternice. Mergea la Mesă şi practica toate ritualurile catolice – după cum era de aşteptat din partea ei –, dar asta era doar demonstrativ. Cartea ei favorită era *Parafraze la Noul Testament* de Erasmus. Cel mai elocvent era limbajul ei spurcat. Folosea înjurături pe care catolicii le considerau ofensatoare. Atunci când anturajul impunea politeţe, alegea fraze care nu erau atât de blasfematoare: „sânge” în loc de „sângele Domnului”; dar în particular era mult mai profană, spunând: „pe Mesă” şi – favorita ei – „corpul Domnului!”

În dimineţile în care studia cu tutorele ei, Ned stătea în biroul lui Cecil cu registrele. Elisabeta avea o mulţime de proprietăţi şi treaba lui Ned era să se asigure că toate chiriile care îi erau datorate se plăteau integral şi la timp. După masa de prânz Elisabeta se relaxa, iar uneori stătea de vorbă cu servitorii ei preferaţi. Se aşezau într-o cameră cunoscută drept salonul episcopului, care avea cele mai confortabile scaune, o tablă de şah şi un virginal[8], la care Elisabeta cânta uneori câteva melodii. Guvernanta ei, Nell Baynsford, se afla mereu acolo, iar uneori şi Tom Parry, care era trezorierul.

Ned nu făcea parte din acest anturaj intim şi exclusivist, dar într-o zi, când Cecil lipsea, fu chemat la o discuţie despre planurile pentru cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a zilei de naştere a Elisabetei, de pe 7 septembrie. Aceasta urma să fie peste doar câteva zile. Ar fi trebuit să încerce să aranjeze o ceremonie mare la Londra, pentru care ar fi fost necesară permisiunea reginei, sau ceva mult mai modest la Hatfield, unde puteau să facă orice doreau?

Erau adânciţi în discuţie când apăru un vizitator surprinzător.

Auziră mai întâi tropăitul potcoavelor; apoi, mai mulţi cai înaintară prin arcada de la intrare în curtea centrală. Ned se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire afară, prin sticla întunecată a vitraliului. Erau şase bărbaţi, ai căror cai erau

[8] Instrument muzical cu coarde şi claviatură, asemănător spinetei (n.tr.).

puternici, evident animale foarte scumpe. Pajii Elisabetei ieşiră din grajduri pentru a se ocupa de cai. Ned privi mai atent la conducătorul grupului şi fu uimit când îl recunoscu.

– Este contele Swithin! spuse el. Ce treabă are aici?

Primul gând al lui Ned fu acela că vizita era legată de apropiatul mariaj al fiului contelui, Bart, cu fata pe care o iubea Ned, Margery. Dar asta nu era decât o fantezie. Chiar dacă logodna fusese ruptă, contele nu s-ar fi deranjat să-l anunţe pe Ned.

Atunci, ce îl aducea acolo?

Vizitatorii fură primiţi în casă, luându-li-se pelerinele prăfuite. După câteva minute, un servitor intră în salon, anunţându-l pe contele Swithin, care ar fi dorit să vorbească cu Lady Elisabeta. Aceasta ordonă să fie condus înăuntru.

Contele Swithin era un bărbat masiv cu o voce puternică, iar când intră, umplu camera cu prezenţa sa. Ned, Nell şi Tom se ridicară, însă Elisabeta rămase aşezată, poate pentru a sublinia că sângele ei regal conta mai mult decât vârsta lui Swithin. Contele făcu o plecăciune adâncă şi începu să vorbească pe un ton familiar, ca un unchi unui nepot.

– Mă bucur să văd că arăţi atât de bine şi că eşti atât de frumoasă, spuse el.

– Este o plăcere neaşteptată, răspunse Elisabeta.

Deşi cuvintele ei erau măgulitoare, tonul său era îngrijorat. Era evident că nu avea încredere în Swithin – şi nici nu trebuia, se gândi Ned. Catolicii loiali ca Swithin prosperaseră sub domnia reginei Mary Tudor şi se temeau de revenirea la protestantism, aşa că nu doreau ca Elisabeta să devină regină.

– Eşti atât de frumoasă! Şi ai aproape douăzeci şi cinci de ani! continuă Swithin. Un bărbat cu sânge fierbinte ca mine nu poate să nu se gândească la faptul că o asemenea frumuseţe n-ar trebui irosită – te rog să mă ierţi că spun asta.

– Atunci, ce ar trebui? răspunse Elisabeta cu răceală.

Nu o amuzau niciodată aluziile sexuale vagi, aruncate pe un ton de jovialitate.

Swithin simţi răceala Elisabetei şi privi spre cei trei servitori care stăteau în picioare, în încăpere. Se întreba în mod clar dacă nu s-ar fi descurcat mai bine fără prezenţa acestora, ascultând conversaţia. Fu uşor surprins când ochii îi căzură asupra lui Ned, dar nu îi spuse nimic. Întorcându-se către Elisabeta, continuă:

– Aş putea vorbi în particular cu tine, draga mea?

Să îţi asumi o familiaritate nepermisă nu era chiar modul potrivit de a o fermeca pe Elisabeta. Fiind fata mai tânără (unii spuneau chiar nelegitimă), se simţea extrem de sensibilă la orice manifestare a lipsei de respect. Dar Swithin era prea limitat ca să înţeleagă asta.

Tom Parry spuse:

– Lady Elisabeta nu trebuie să rămână niciodată singură cu un bărbat – aceasta este porunca reginei.

– Nonsens! spuse Swithin.

Ned ar fi vrut ca Cecil să fi fost acolo în timpul acelei vizite. Era riscant pentru servitori să se opună unui conte. Îi trecu prin minte gândul că Swithin aranjase în mod deliberat să vină într-o zi în care niciunul dintre servitorii de rang ai Elisabetei nu se afla la reşedinţă.

Ce punea la cale?

Swithin continuă:

– Elisabeta nu are de ce să se teamă de mine!

Chicoti vesel, iar Ned îşi simţi pielea încreţindu-i-se.

Dar Elisabeta se simţi jignită.

– Frică? spuse ea, ridicând vocea.

Îi displăcea orice sugestie cum că ar fi o femeie fragilă care are nevoie de protecţie.

– De ce ar trebui să-mi fie frică? Sigur că voi vorbi cu tine în particular.

Ezitanţi, cei trei servitori părăsiră încăperea.

Când uşa se închise, Tom i se adresă lui Ned:

– Tu îl cunoşti, cum este?

– Swithin este un bărbat violent, spuse Ned. Ar trebui să stăm în apropiere.

Înţelese că Tom şi Nell aşteptau de la el îndrumare. Se gândi rapid, apoi spuse:

– Nell, ai vrea să anunţi la bucătărie să trimită vin pentru oaspete? Dacă ar deveni necesar să intrăm în cameră, vinul ar putea fi un pretext foarte bun.

– Ce ar face el dacă ne-am întoarce acolo? întrebă Tom.

Ned se gândi la reacţia lui Swithin din momentul în care puritanii părăsiseră piesa de teatru.

– L-am văzut încercând să omoare un om care-l ofensase.

– Domnul să ne ajute!

Ned îşi sprijini capul de uşă. Putea auzi distinct cele două voci: a lui Swithin era puternică, iar a Elisabetei era

pătrunzătoare. Nu putea să înţeleagă cuvintele, dar tonul vocilor era calm, chiar dacă nu foarte amabil. Ned simţi că, pentru moment, Elisabeta nu se afla în pericol.

Încercă să-şi imagineze ce se întâmpla. Vizita surprinzătoare a lui Swithin trebuia să aibă o legătură cu succesiunea la tron. Era singurul motiv suficient de puternic pentru ca un curtean să se intereseze de Elisabeta.

Ned îşi aminti că o soluţie mult discutată la problema succesiunii era căsătoria Elisabetei cu un catolic puternic. Se presupunea că avea să se lase condusă de bărbatul ei în chestiunile religioase. Ned o cunoştea acum pe Elisabeta suficient de bine pentru a înţelege că un astfel de plan nu ar fi putut funcţiona, dar alţii se gândeau că ar fi fost posibil. Regele Filip îl propusese pe vărul său, ducele de Savoia, dar Elisabeta refuzase.

Voia Swithin să o ia chiar el de nevastă pe Elisabeta? Era posibil. Putea spera că avea să o seducă pe durata acelei vizite. Mult mai probabil, el se putea gândi că, dacă petrecea suficient de mult timp cu ea, singuri, suspiciunea de adulter ar fi făcut ca mariajul lor să devină singura cale de a-i salva reputaţia.

N-ar fi fost primul care încerca asta. Pe când Elisabeta avea doar paisprezece ani, Thomas Seymour – un bărbat de patruzeci de ani – se complăcuse într-o ambiguitate sexuală în prezenţa ei şi trăsese sforile pentru a o lua de soţie. Seymour sfârşise executat pentru trădare, deşi planurile lui în legătură cu Elisabeta nu fuseseră singurul său delict. Ned se gândi că era foarte posibil ca prostănacul conte Swithin să fie pregătit să rişte aceeaşi soartă.

Apoi, tonul vocilor din cameră se modifică. Elisabeta părea acum poruncitoare. Swithin schimbă abordarea, contracarând răceala ei cu o voce atât de amabilă, încât părea aproape impudică.

Dacă s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, Elisabeta ar fi putut striga după ajutor. Doar că ea nu accepta niciodată ideea că ar avea nevoie de ajutor. Iar Swithin ar fi fost capabil să o reducă la tăcere oricum.

Nell reveni ducând o tavă cu o carafă de vin, două cupe şi o farfurie cu prăjituri. Ned ridică mâna pentru a o opri să intre în cameră.

– Nu încă, murmură el.

Un minut mai târziu, Elisabeta scoase un sunet care păru

aproape un strigăt. Fu urmat de un trosnet şi de un zăngănit, care, bănui Ned, era bolul de mere aruncat pe podea. Ezită, aşteptând ca Elisabeta să strige. Dar nu urmă decât linişte. Ned nu ştia ce să facă. I se părea că liniştea e mai sinistră decât orice altceva.

Incapabil să mai suporte incertitudinea, deschise uşa, luă tava de la Nell şi păşi înăuntru.

În partea îndepărtată a camerei, contele Swithin o ţinea pe Elisabeta într-o îmbrăţişare de urs, sărutând-o. Cele mai rele temeri ale lui Ned erau justificate.

Elisabeta întorcea capul dintr-o parte în alta, încercând să scape de gura lui, şi Ned văzu pumnii ei mici lovind în zadar în spatele lat al lui Swithin. Era evident că ea nu dorea asta. Dar părea să fie singura idee a lui Swithin despre a face curte, se gândi Ned. El îşi imagina probabil că o femeie ar fi fost copleşită de puterea pasiunii lui, cedând îmbrăţişărilor lui, şi s-ar fi îndrăgostit de el pentru puternica lui masculinitate.

Elisabeta nu ar fi putut fi cucerită astfel nici dacă Swithin ar fi fost ultimul bărbat din lume.

Cu voce tare, Ned spuse:

– Câteva răcoritoare pentru dumneavoastră, conte.

Tremura de frică, dar reuşi să-şi stăpânească vocea, făcând-o să sune jovial.

– Poate un pahar de vişinată?

Aşeză tava pe o masă de lângă fereastră. Swithin se întoarse spre Ned, ţinând încă strâns cu mâna diformă talia subţire a Elisabetei.

– Ieşi afară de aici, rahat mic ce eşti! răbufni el.

Încăpăţânarea lui îl şocă pe Ned. Cum putea Swithin să continue, mai ales acum, când fusese văzut? Chiar şi un conte putea fi executat pentru viol, în special dacă existau trei martori independenţi – atât Tom, cât şi Nell se aflau în cadrul uşii privind, totuşi prea speriaţi ca să intre în încăpere.

Dar Swithin era foarte tare de cap.

Ned înţelese că el nu putea să renunţe acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Cu un efort, îşi controlă tremurul mâinilor, suficient pentru a turna vin într-o cupă.

– Şi bucătăria a trimis, cu bunăvoinţă, nişte prăjituri. Trebuie să fiţi foarte înfometat după călătoria aceasta.

Elisabeta spuse:

– Dă-mi drumul la braţ, Swithin!

Ea începu să se zbată, dar – chiar dacă el o ţinea cu mâna mutilată, cea la care îşi pierduse două degete şi jumătate – ea nu se putu elibera.

Swithin îşi duse mâna la pumnalul de la centură.

– Părăseşte camera imediat, tinere Willard, sau, pentru Dumnezeu, îţi voi tăia gâtul!

Ned ştia că ar fi fost capabil de aşa ceva. La New Castle, în accesele lui de furie, îşi rănise servitorii în diverse incidente, care fuseseră trecute sub tăcere mai târziu, printr-o combinaţie de ameninţări şi de compensaţii. Iar dacă Ned s-ar fi apărat, ar fi putut fi spânzurat pentru că rănise un conte.

Dar nu o putea părăsi pe Elisabeta acum.

Menţionarea cuţitului îi dădu o idee.

– A avut loc o luptă la grajduri, spuse el, trăgând de timp. Doi dintre însoţitorii dumneavoastră s-au luat la ceartă. Servitorii au reuşit să-i despartă, dar unul dintre ei pare să fie rănit grav – o rană de cuţit.

– Mincinos nenorocit, spuse Swithin, dar era clar că nu era sigur, iar nehotărârea îi linişti ardoarea.

În spatele lui Ned, Nell şi Tom intrară ezitant în cameră. Nell îngenunche şi începu să adune cioburile bolului de fructe spart. Tom susţinu povestea lui Ned şi spuse:

– Omul dumneavoastră sângerează destul de rău, conte Swithin.

Bunul-simţ începu să-l domine pe Swithin, care păru să înţeleagă că nu putea să înjunghie trei dintre servitorii Elisabetei fără să dea de necaz. Iar planul său de seducţie se prăbuşi. Încă furios, îi dădu drumul Elisabetei. Ea se îndepărtă de el imediat, frecându-şi încheietura.

Cu un mârâit de frustrare, Swithin ieşi din cameră.

Ned aproape se prăbuşi de uşurare. Nell începu să plângă. Tom Parry luă o înghiţitură de vin, direct din carafă.

Apoi, Ned spuse:

– Doamna mea, ar trebui să vă retrageţi în camerele personale cu Nell şi să încuiaţi uşa. Tom, tu şi cu mine ar trebui să dispărem!

– De acord, spuse Elisabeta, dar nu plecă imediat. Se apropie de Ned şi spuse pe un ton liniştit: N-a fost nicio luptă la grajduri, nu-i aşa?

– Nu. A fost singurul lucru la care m-am putut gândi în agitaţia

momentului.

Ea zâmbi.

– Câţi ani ai, Ned?

– Nouăsprezece.

– Ţi-ai riscat viaţa pentru mine. Apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze scurt, dar tandru. Mulţumesc, spuse ea.

În clipa următoare părăsi încăperea.

(iii)

Cei mai mulţi oameni făceau baie de două ori pe an, primăvara şi toamna, dar prinţesele erau pretenţioase, iar Elisabeta se îmbăia mult mai des. Era o operaţiune majoră, cu servitoare care cărau copăi mari de spălat cu două mânere, pline cu apă caldă, de la focul din bucătărie până la camera ei de baie, grăbindu-se pe scări înainte ca apa să se răcească.

Ea făcu o baie după ziua în care o vizitase Swithin, de parcă ar fi dorit să-şi spele dezgustul. Nu mai spusese nimic despre Swithin după ce-l sărutase pe Ned, dar acesta se gândi că-i câştigase încrederea.

Ned ştia, totodată, că-şi făcuse un duşman din puternicul conte, dar spera că acest lucru nu avea să dureze: Swithin era cunoscut pentru firea sa mânioasă şi răzbunătoare, dar, se gândi Ned, avea memoria scurtă. Cu puţin noroc, avea să ţină supărarea împotriva lui Ned până când urma să apară un alt motiv care să-l supere.

Sir William Cecil sosise la puţin timp după plecarea lui Swithin şi, în dimineaţa următoare, coborî să lucreze cu Ned. Biroul lui Cecil se afla în aceeaşi aripă cu apartamentele personale ale Elisabetei. Cecil îl trimise pe Ned la biroul lui Tom Parry, pentru a aduce un registru cu furnituri pentru o altă casă deţinută de Elisabeta. Întorcându-se cu registrul greu în mână, Ned trecu pe coridorul Elisabetei, ale cărui duşumele erau stropite cu apă de către slujnice. Trecând pe lângă apartamentul ei, văzu că uşa era deschisă şi – fără să se gândească prea mult – aruncă o privire înăuntru.

Elisabeta tocmai ieşise din baie. Cada în sine era mascată, dar ea păşi în cameră pentru a lua o bucată mare de pânză ca să se şteargă. Ar fi trebuit să existe o servitoare în apropierea căzii care să ţină prosopul şi, desigur, uşa trebuia să fie închisă – dar cineva fusese neglijent, iar Elisabeta devenise nerăbdătoare.

Ned nu văzuse niciodată o femeie goală. Nu avea surori, nu mersese niciodată atât de departe cu o fată şi nu vizitase niciun bordel.

Înmărmuri, holbându-se la ea. Apa fierbinte curgea de pe umerii ei delicaţi spre sânii mici, către şoldurile rotunde şi spre coapsele puternice, musculoase. Pielea îi era albă ca laptele, iar părul pubian era de un minunat roşu-auriu. Ned ştia că ar fi trebuit să se uite imediat în altă parte, dar era prea încântat şi nu se mai putea mişca.

Ea îi prinse privirea şi se înfioră, dar numai pentru o clipă. Apoi se întinse şi apucă marginea uşii, zâmbindu-i.

O clipă mai târziu, trânti uşa.

Ned se grăbi în lungul coridorului, cu inima bătându-i ca o tobă. Pentru ceea ce tocmai făcuse, putea fi aruncat afară, pierzându-şi slujba, pus la stâlp sau biciuit – sau toate trei.

Dar ea îi zâmbise.

Zâmbetul ei fusese cald, prietenos şi puţin cochet. Ned îşi putea imagina o femeie goală zâmbindu-i astfel soţului sau iubitului ei. Zâmbetul părea să spună că această străfulgerare de drăgălăşenie interzisă fusese o favoare pe care ea fusese fericită să i-o acorde.

El nu spuse nimănui ce se întâmplase.

În seara aceea se aşteptă la o explozie de furie, dar nu se întâmplă nimic. Elisabeta nu menţionă incidentul, nici lui, nici altcuiva. Treptat, Ned deveni sigur că nu avea să fie pedepsit. Apoi începu să se îndoiască şi să se întrebe dacă se întâmplase cu adevărat. Părea mai degrabă ceva ce ar fi putut să viseze.

Dar avea să îşi amintească această imagine tot restul vieţii sale.

(iv)

Margery fu sărutată de Bart pentru prima dată în noua lor casă, Priory Gate.

Sir Reginald Fitzgerald, Lady Jane şi Rollo îi arătau cu mândrie împrejurimile contelui Swithin. Margery îi urma împreună cu Bart, care se întorsese din misiunea lui din portul Combe, întrucât pericolul unei invazii franceze părea acum să pălească. Margery ştia că Reginald îi vânduse consiliului catedralei restul abaţiei, aşa cum promisese. Preţul fusese foarte scăzut, dar suficient ca să plătească terminarea lucrărilor de construcţie la noua casă.

Era o structură modernă, impresionantă, aflată în piaţă, construită din acelaşi calcar şters ca şi catedrala. Avea şiruri de ferestre mari şi hornuri înalte, adunate mănunchi. În interior păreau să existe scări pretutindeni şi zeci de şemineuri. Mirosea a vopsea nouă, câteva sobe scoteau fum, iar unele uşi nu se închideau bine, dar casa era locuibilă şi servitorii mutau deja mobilierul din vechea casă de pe strada principală.

Margery nu dorea să locuiască acolo. Pentru ea, Priory Gate avea să miroasă întotdeauna a vărsare de sânge şi a înşelăciune. Philbert Cobley fusese ars de viu, iar Alice Willard fusese ruinată pentru ca acea casă să poată fi terminată. Philbert şi Alice comiseseră păcate, desigur, şi meritau să fie pedepsiţi, dar ascuţitul simţ moral al lui Margery nu-i permitea să fie mulţumită de sine cu astfel de distincţii înceţoşate: sentinţele grele fuseseră pronunţate din motive necurate. Episcopul Julius obţinuse înapoi abaţia pentru catedrală, iar tatăl lui Margery câştigase o mulţime de bani care nu-i aparţineau de fapt.

O fată nu trebuia să aibă astfel de gânduri, dar Margery nu se putea abţine şi asta o înfuria. Comportamentul greşit al episcopilor şi al catolicilor de frunte alimenta parţial religia protestantă – nu erau oare capabili să vadă asta? Oricum, ea nu avea ce face în afară de a fierbe în sinea ei.

Când grupul intră în galeria lungă, Bart rămase mai în urmă, o apucă pe Margery de cot şi o trase în spate; apoi, când ceilalţi dispărură din raza lor vizuală, o sărută.

Bart era înalt, chipeş şi bine îmbrăcat, iar Margery ştia că ar fi trebuit să-l iubească, pentru că el îi fusese ales ca soţ de către părinţii ei, cărora Dumnezeu le dăduse autoritate asupra ei. Aşa că îl sărută şi ea, deschizând gura şi lăsându-l să-i exploreze trupul, să-i simtă sânii şi chiar să-şi apese mâna între picioarele ei. Îi era tare dificil, mai ales că îşi amintea tot timpul că Ned o sărutase în casa aceea, pe când era construită doar pe jumătate. Încercă să invoce sentimentele care o copleşeau pe când se afla acolo cu Ned. Nu funcţionă cu adevărat, dar asta îi făcu supliciul ceva mai suportabil.

Se desprinse din îmbrăţişare când îl văzu pe Swithin privindu-i.

– Ne întrebam pe unde aţi ajuns voi doi, spuse el, apoi le aruncă un zâmbet conspirativ şi le făcu lasciv cu ochiul.

Lui Margery i se păru îngrozitor faptul că el stătuse acolo privindu-i, până când îl observase ea.

Grupul se aşeză apoi în camera care urma să fie salonul lui Sir Reginald, pentru a discuta detaliile nunţii. Nu mai era decât o lună. Margery şi Bart aveau să se căsătorească în catedrala din Kingsbridge şi să organizeze un banchet acolo, în casa cea nouă. Margery îşi comandase o rochie din mătase albastră şi avea să poarte o coafură elaborată, în stilul degajat pe care-l iubea. Contele Swithin dori să afle toate detaliile ţinutei ei, de parcă s-ar fi însurat chiar el. Până şi părinţii ei trebuiau să aibă haine noi şi mai erau alte o sută de hotărâri de luat. Aveau să existe distracţii, mâncare şi băutură pentru oaspeţi, iar Sir Reginald urma să le ofere gratuit bere tuturor acelora care veneau la poartă.

Pe când discutau ce piesă ar fi fost potrivită pentru încheierea festivităţilor, Percy, şeful servitorilor, intră urmat de un tânăr cu hainele prăfuite de drum.

– Un curier de la Londra, Sir Reginald, spuse Percy. M-a asigurat că veţi dori să ascultaţi imediat veştile pe care le aduce.

Sir Reginald privi spre curier.

– Ce este?

– Vă aduc o scrisoare de la Davy Miller, sir.

Miller era reprezentantul de afaceri al lui Reginald la Londra. Curierul scoase un portofel subţire de piele.

– Spune-mi despre ce-i vorba, spuse Sir Reginald nerăbdător.

– Regina este bolnavă.

– Ce probleme are?

– Doctorii spun că are o excrescenţă malignă în părţile intime, care îi face burta să se umfle.

Rollo spuse:

– Ah, acele sarcini false…

– Este atât de rău, încât uneori îşi pierde cunoştinţa.

– Sărmana regină, spuse Margery.

Avea sentimente amestecate faţă de Mary Tudor. Deşi regina era o femeie admirabilă, fiind voluntară şi devotată, arderea pe rug a protestanţilor era profund greşită. De ce nu puteau oamenii să fie devotaţi şi miloşi în acelaşi timp, la fel ca Iisus?

Rollo spuse îngrijorat:

– Care este pronosticul?

– Am înţeles că ar mai avea de trăit doar câteva luni. Cu siguranţă nu-şi va reveni.

Margery îl văzu pe Rollo pălind uşor şi, o clipă mai târziu, înţelese de ce.

– Sunt cele mai proaste veşti posibile, spuse el. Mary Tudor nu are copii, iar tânăra Mary Stuart s-a transformat într-un succesor şi mai puţin atrăgător măritându-se cu nenorocitul acela de prinţ francez. Asta o face pe Elisabeta Tudor principalul candidat – şi astfel toate eforturile noastre de a o ţine sub control au eşuat.

Rollo avea dreptate. Margery nu înţelesese la fel de repede ca el, dar, de îndată ce Rollo o spusese, ea pricepu cu un fior că Anglia se afla în pericol de a cădea din nou în mlaştina ereziei.

– Elisabeta nu trebuie să ajungă regină! Asta ar fi o catastrofă, spuse Swithin.

Margery privi spre Bart, care asculta cu un aer plictisit. Viitorul ei soţ nu avea răbdare pentru politică. El prefera să vorbească despre cai şi câini. Se simţi enervată: subiectul discuţiei era viitorul lor!

Reginald spuse:

– Mary Stuart este măritată cu un prinţ francez, iar poporul englez nu mai vrea un alt rege străin.

– Poporul englez nu va avea niciun cuvânt de spus în această chestiune, mârâi Swithin. Spuneţi-le acum că viitorul lor monarh va fi Mary Stuart. Până când se va întâmpla asta, se vor obişnui cu ideea.

Margery se gândi că era un mod de gândire bazat pe dorinţe, iar tatăl ei dovedi, prin remarca sa următoare, că era de acord.

– Le putem spune orice, spuse Reginald. Dar ne vor crede oare?

– S-ar putea, răspunse Rollo cu un aer meditativ.

Ceea ce spunea avea sens, se gândi Margery.

– În special dacă anunţul ar fi susţinut de regele Filip.

– Poate, spuse Sir Reginald. Mai întâi trebuie să-l convingem pe regele Filip să fie de acord.

Margery începu să zărească o rază de speranţă.

– Atunci, vom merge să vorbim cu regele Filip, spuse Rollo.

– Unde se află acum?

– La Bruxelles, conducând o armată împotriva francezilor. Dar războiul este aproape terminat.

– S-ar putea să fie nevoie să ne grăbim, dacă regina este atât de bolnavă pe cât ni se spune.

– Într-adevăr. Am putea să traversăm din portul Combe la Antwerp – Dan Cobley are nave care pleacă săptămânal. De la Antwerp la Bruxelles este o zi de drum călare. Ne vom întoarce la timp pentru nuntă.

Era ironic, se gândi Margery, că erau nevoiţi să se bazeze pe ultraprotestantul Dan Cobley pentru a-i transporta în această misiune.

– Ne va primi regele Filip? zise apoi Rollo.

Swithin răspunse:

– Mă va primi pe mine. Anglia este unul dintre regatele sale, iar eu sunt unul dintre cei mai importanţi nobili. Iar el a stat o dată la New Castle, după căsătorie, pe drumul de la Winchester la Londra.

Reginald, Rollo şi Swithin se priviră unul pe altul.

– Prea bine, spuse Reginald. Vom pleca la Bruxelles.

Margery se simţi un pic mai bine. Măcar făceau ceva.

Rollo se ridică.

– Mă duc să vorbesc cu Dan în legătură cu nava, spuse el. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

(v)

Ned Willard nu dorea să meargă la Kingsbridge pentru nunta lui Margery, dar era nevoit. Ceremonia îi oferea un pretext prea bun pentru misiunea lui sub acoperire.

În octombrie, el refăcu drumul pe care-l făcuse în iulie, dar de data aceasta călare. Misiunea era urgentă. Regina era pe moarte şi totul devenise urgent.

Mama lui părea micşorată. Nu atât fizic – încă era destul de solidă –, cât mai ales psihic: părea că îşi pierduse spiritul cumva. Ned nu o crezuse cu adevărat în iunie, când ea îi spusese: „Voi împlini cincizeci de ani în curând. Nu mai am energia necesară.” Dar, trei luni mai târziu, ea încă era descurajată şi letargică. Ned fu sigur acum că Alice n-avea să mai revigoreze niciodată afacerile familiei. Asta îl făcu să strângă din dinţi cu furie.

Dar lucrurile aveau să se schimbe. Ned făcea parte din forţa care urma să îi distrugă pe oamenii precum episcopul Julius şi Sir Reginald. Ned era încântat să facă parte din casa Elisabetei. Atât Cecil, cât şi Elisabeta îl plăceau, mai ales de când îl sfidase pe Swithin. Simţea un val de anticipaţie năvalnică ori de câte ori se gândea la felul în care aveau să schimbe lumea împreună. Dar, în primul rând, trebuia să pună umărul la urcarea Elisabetei pe tronul Angliei.

Ned se opri cu mama lui în mijlocul pieţei, aşteptând apariţia miresei. Un vânt înviorător din nord sufla peste spaţiul deschis.

Conform tradiţiei, cuplul avea să schimbe jurămintele în poarta bisericii, apoi să intre în biserică pentru slujba de cununie. Oamenii din Kingsbridge îl salutară pe Ned cu căldură. Cei mai mulţi dintre ei considerau că familia lui fusese tratată mult prea nedrept.

Swithin şi Bart stăteau în faţa mulţimii. Bart purta o vestă nouă, galbenă. Mireasa nu apăruse încă. Avea să arate fericită sau tristă? Avea ea sufletul sfâşiat şi viaţa ruinată pentru că nu se măritase cu Ned? Sau trecuse deja peste dragostea ei pentru Ned şi începea să se bucure de noua ei poziţie alături de vicontele Bart? Ned nu era sigur care dintre cele două situaţii i s-ar fi părut mai uşor de suportat.

Dar, de fapt, el nu se afla acolo pentru Margery. Scrută mulţimea, căutându-i pe protestanţi. Apoi îl observă pe Dan Cobley şi misiunea lui începu.

Arborând o atitudine nepăsătoare, se strecură prin piaţă pentru a vorbi cu Dan, care stătea în picioare lângă colţul de nord-vest al catedralei. Dan i se păru schimbat, deşi trecuseră numai trei luni: pierduse în greutate, iar faţa lui părea mai dură, dar şi mai flexibilă. Lui Ned îi plăcu schimbarea, pentru că misiunea lui era să-l transforme pe Dan într-un conducător militar.

Nu avea să fie uşor.

Schimbând amabilităţi, îl trase pe Dan în spatele contrafortului uriaş, apoi i se adresă cu voce joasă:

– Regina luptă pentru viaţa ei.

– Aşa am auzit şi eu, spuse Dan îngrijorat.

Ned fu dezamăgit să constate că Dan nu avea încredere în el, dar putea să înţeleagă de ce. Familia Willard trecuse de la catolicism la protestantism şi înapoi, mult prea uşor pentru gusturile lui Dan. Acum, Dan nu era sigur unde se situau ei cu adevărat.

Ned continuă:

– Succesiunea tronului este o competiţie între Elisabeta Tudor şi Mary Stuart. Mary are acum cincisprezece ani şi este măritată cu un bărbat bolnăvicios, care e chiar mai tânăr decât ea: ar fi o regină slabă, dominată de unchii ei francezi, familia de Guise, care este ultracatolică. Ar trebui să te temi de ea.

– Dar Elisabeta merge la Mesă.

– Şi s-ar putea să facă asta în continuare, chiar şi după ce devine regină – nimeni nu ştie cu adevărat.

Asta nu era tocmai real. Ca fel ca oricare alt apropiat al Elisabetei, Ned ştia că ea ar fi devenit protestantă pe faţă imediat ce ar fi putut, pentru că era singurul mod prin care putea distruge atotputernicia Bisericii. Dar ei pretindeau altceva pentru a dezarma opoziţia. Ned învăţase că, în lumea regilor şi a curtenilor, nimeni nu spunea tot adevărul, întotdeauna.

Dan zise:

– În acest caz, de ce mi-ar păsa dacă următorul nostru monarh este Elisabeta Tudor sau Mary Stuart?

– Dacă Elisabeta va deveni regină, ea nu-i va arde pe rug pe protestanţi pentru credinţa lor.

Partea asta *era* adevărată.

Furia izbucni în ochii lui Dan la amintirea morţii îngrozitoare a tatălui său; dar îşi stăpâni emoţiile şi zise:

– Asta este foarte uşor de spus.

– Încearcă să fii realist. Tu vrei ca măcelul protestanţilor să înceteze. Elisabeta nu este doar cea mai bună şansă a ta – este singura ta şansă.

Dan nu dorea să creadă asta, bănuia Ned, dar văzu în ochii săi o recunoaştere a adevărului şi avu satisfacţia de a se simţi cu un pas mai aproape de ţel.

Ezitant, Dan zise:

– Pentru ce îmi spui toate aceste lucruri?

Ned răspunse întrebării lui Dan printr-o altă întrebare:

– Câţi protestanţi sunt în Kingsbridge acum?

Dan se încăpăţână şi rămase tăcut.

– Nu ai încredere în mine, spuse Ned repede. Fii serios!

– Cel puţin două mii, spuse Dan în cele din urmă.

– Poftim? Ned era plăcut surprins. Îmi imaginam că sunt câteva sute cel mult.

– Sunt mai multe grupuri. Şi numărul lor a crescut din iunie.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Dan se întristă.

– Mai mult din cauza celor întâmplate cu mama ta. Le este teamă să facă afaceri. Nicio tranzacţie nu mai este sigură acum. Celor mai mulţi dintre aceşti oameni nu le pasă de un martir protestant, dar nu pot să trăiască având o Biserică în stare să le fure banii.

Ned încuviinţă din cap. Bănuia că Dan avea dreptate. Puţini oameni se aprindeau pentru disputele religioase, dar toată lumea trebuia să aibă din ce să trăiască şi, dacă Biserica îi împiedica să

facă asta, avea să dea de necaz.

Ned spuse:

– Am venit aici de la Hatfield ca să-ţi pun o întrebare, Dan, şi aş putea fi în pericol numai pentru că ţi-am adresat-o. Aşa că, te rog, gândeşte-te înainte de a-mi răspunde.

Dan păru speriat.

– Nu mă implica în nicio treabă trădătoare!

Era tocmai ceea ce Ned era pe cale să facă. El spuse:

– În afara celor două mii de protestanţi, câţi bărbaţi în putere ai putea aduna, după ce moare regina, ca să lupte pentru Elisabeta împotriva susţinătorilor lui Mary Stuart?

Dan privi într-o parte.

– Habar n-am.

Ned înţelese că el se eschiva. Se apropie de Dan, insistând asupra subiectului:

– Ce-ar fi dacă un grup de nobili catolici, conduşi poate de contele Swithin, ar aduna o armată şi ar porni spre Hatfield cu intenţia de a o lua prizonieră pe Elisabeta, în timp ce ar aştepta-o pe Mary Stuart şi pe unchii ei extremişti să sosească din Franţa? Ai sta deoparte şi ai lăsa să se întâmple aşa ceva?

– Patru sute de bărbaţi din Kingsbridge nu vor face diferenţa.

„Deci vorbim despre patru sute”, se gândi Ned. Asta era informaţia de care avea nevoie. Era încântat: era mai mult decât se aşteptase.

– Îţi închipui că eşti singurul protestant curajos din Anglia? spuse el. Coborî vocea şi mai mult şi continuă: Fiecare oraş din ţinut are grupuri ca al vostru, gata să se îndrepte spre Hatfield şi să o apere pe Elisabeta, aşteptând doar un cuvânt din partea ei.

Pentru prima dată, faţa lui Dan se lumină de speranţă – chiar dacă era speranţă pentru răzbunare.

– E adevărat ce spui? întrebă el.

Era o exagerare, dar nu chiar un neadevăr. Ned spuse:

– Dacă-ţi doreşti libertatea de a te ruga în felul despre care crezi cu atâta pasiune că este cel adevărat – şi să faci asta fără să-ţi fie teamă, în fiecare clipă, că ai putea fi ars de viu –, atunci trebuie să fii gata să lupţi, iar prin asta înţeleg să lupţi cu sabia.

Dan clătină din cap gânditor.

– Şi mai este încă un lucru pe care trebuie să-l faci, continuă Ned. Urmăreşte ce pun la cale contele Swithin şi Sir Reginald. Trimite-mi un curier rapid la Hatfield de îndată ce observi că fac ceva neobişnuit, cum ar fi să depoziteze arme. Informaţia

obţinută la timp este cheia.

Dan nu spuse nimic. Ned îl analiză, aşteptând un răspuns şi sperând la o încuviinţare. Apoi, în sfârşit, Dan spuse:

– Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus.

Apoi se îndepărtă.

Ned se simţi frustrat: fusese încrezător că Dan avea să fie dornic să răzbune uciderea tatălui său şi să conducă miliţia din Kingsbridge în lupta pentru Elisabeta – şi chiar îl asigurase pe Sir William Cecil de acest lucru. Poate că fusese prea optimist.

Descurajat, îşi croi drum înapoi prin piaţă, îndreptându-se spre locul în care aştepta mama lui. La jumătatea drumului, se trezi faţă în faţă cu Rollo Fitzgerald, care îl întrebă:

– Care mai sunt noutăţile în legătură cu regina?

Era evident că toată lumea era interesată de acest lucru.

– Este grav bolnavă, spuse Ned.

– Există zvonuri cum că Elisabeta ar intenţiona să permită religia protestantă dacă va ajunge regină, zise Rollo, făcând să sune totul ca o acuzaţie.

– Zvonuri, într-adevăr?

Ned nu avea nicio intenţie să intre într-o astfel de dispută. Încercă să-l ocolească pe Rollo, însă acesta i se aşeză în cale.

– Sau chiar că doreşte să readucă Anglia la erezie, aşa cum a făcut-o tatăl ei. Rollo îşi ridică bărbia agresiv. E adevărat?

– Cine ţi-a spus un asemenea lucru?

– Gândeşte-te la asta, spuse Rollo, care putea să ignore o întrebare la fel de uşor ca Ned. Dacă încearcă, cine i se va opune? Roma, desigur.

– Într-adevăr, spuse Ned. Politica papei faţă de protestanţi este exterminarea.

Rollo îşi puse mâinile în şolduri şi se aplecă în faţă cu un aer războinic. Scena îi era familiară lui Ned din vremea când erau la şcoală: aceasta era atitudinea de intimidare a lui Rollo.

– I se va opune şi regele Spaniei, care este cel mai bogat şi mai puternic om de pe Pământ.

– Se poate.

Poziţia Spaniei nu era chiar atât de simplă, dar exista, cu siguranţă, un anumit pericol ca regele Filip să încerce să o submineze pe Elisabeta.

– Şi regele Franţei, probabil, al doilea cel mai puternic om.

– Hm…

Şi acesta era un pericol real.

– Ca să nu-i mai menţionez pe regele Portugaliei şi pe regina Scoţiei.

Ned se prefăcu indiferent auzind această argumentaţie, dar Rollo avea îngrijorător de multă dreptate. Aproape întreaga Europă avea să se întoarcă împotriva Elisabetei dacă ea avea să facă ceea ce Ned ştia cu precizie că intenţiona să facă. El ştia deja toate acestea, însă recapitularea lui Rollo atingea toate punctele sensibile cu un efect devastator.

Rollo continuă:

– Şi cine o va sprijini? Regele Suediei şi regina Navarrei.

Navarra era un mic regat între Spania şi Franţa.

– Ai creat un tablou foarte dramatic.

Rollo se apropie la o distanţă deloc confortabilă. Era mai înalt şi se întinse ameninţător deasupra lui Ned.

– Ea ar trebui să fie, într-adevăr, foarte proastă ca să se ia la harţă cu atâţia bărbaţi puternici.

Ned spuse:

– Îndepărtează-te cu un pas, Rollo! Dacă nu o faci, îţi promit că te voi apuca cu ambele mâini şi te voi azvârli cât colo.

Rollo păru să ezite.

Ned puse o mână pe umărul lui Rollo, cu un gest care ar fi putut fi considerat prietenos, şi spuse:

– Nu îţi mai spun a doua oară.

Rollo împinse mâna lui Ned de pe umărul său, apoi se întoarse cu spatele.

– Asta este modul în care eu şi Elisabeta îi tratăm pe cei care vor să ne intimideze, spuse Ned.

Apoi se auzi un urlet de trompete şi mireasa îşi făcu apariţia.

Ned îşi ţinu răsuflarea. Margery arăta minunat. Rochia ei avea culoarea cerului, fiind de un albastru-deschis cu un jupon albastru-închis. Avea un guler înalt ce se ridica dramatic în spatele ei, precum un evantai, încadrându-i părul cârlionţat. Boneta ei, incrustată cu pietre preţioase, avea o pană într-o parte.

Ned auzi un grup de fete din apropiere murmurând aprobativ. Aruncând o privire spre ele, observă invidie pe feţele lor. Înţelese brusc că Margery îl cucerise pe omul pe care şi-l doreau toate. Bart era probabil cel mai râvnit burlac din ţinut. Ele considerau că Margery câştigase marele premiu. Cât era de greşit!

Sir Reginald păşea alături de ea, mândru într-o minunată vestă de mătase roşie, brodată cu fir de aur. Ned gândi furios: „A

plătit toate astea cu banii mamei mele.”

Ned studie expresia lui Margery în timp ce traversa piaţa, părând mică şi neajutorată în timp ce se apropia de pietrele masive ale faţadei de vest. La ce se gândea oare? Buzele îi înţepeniseră într-o jumătate de zâmbet şi privea de jur împrejur, salutându-şi prietenii. Părea încrezătoare şi mândră. Dar Ned ştia mai bine. Liniştea nu era o stare de spirit care să-i fie proprie. Margery cea naturală era jucăuşă, zglobie, amuzată şi amuzantă. Nu se simţea râsul în ea în ziua aceea. Juca un rol, precum băiatul care o personificase pe Maria Magdalena în piesa de teatru.

Când trecu pe lângă locul în care stătea el, îi prinse privirea.

Ea nu ştiuse că el avea să fie acolo şi fu şocată. Ochii i se lărgiră de mâhnire, îşi luă privirea de la el aproape imediat, dar îşi pierdu stăpânirea de sine. Zâmbetul ei deveni rigid, apoi se împiedică.

Ned păşi în faţă instinctiv pentru a o ajuta, dar se afla la cinci metri distanţă de ea. Sir Reginald, aflat lângă fiica lui, îi prinse braţul. Dar reacţia lui fu întârziată, iar braţul său nu fu suficient de puternic încât să o salveze. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi.

Mulţimea oftă – însemna ghinion. O căzătură pe drumul spre biserică era cel mai nefast semn posibil pentru viaţa în căsnicie.

Margery rămase în genunchi preţ de câteva secunde, trăgându-şi răsuflarea şi încercând să se adune, în timp ce familia sa se adună în jurul ei. Ned fu unul dintre nenumăraţii privitori care încercau să se uite peste umerii lor, ca să vadă dacă Margery era în regulă. Cei care se aflau mai departe, în mulţime, întrebau în jurul lor pentru a afla ce se întâmplă.

Apoi Margery se ridică din nou în picioare, părând suficient de sigură pe mersul ei. Faţa ei căpătă aceeaşi expresie controlată. Privi în jur, zâmbind jalnic, amuzată parcă de propria stângăcie.

Păşi în faţă şi îşi continuă drumul spre poarta catedralei.

Ned rămase în acelaşi loc. Nu dorea să vadă ceremonia din apropiere. Femeia pe care o iubea îşi încredinţa viaţa unui alt bărbat. Margery era serioasă în legătură cu promisiunile: pentru ea, un jurământ era sacru. Când ea spunea „da”, chiar asta însemna. Ned înţelese că o pierdea pentru totdeauna.

După rostirea jurămintelor, toată lumea intră în catedrală pentru slujba de cununie.

Ned privi la pilaştrii sculptaţi şi la arcele înalte, dar astăzi

ritmul etern al şirurilor de coloane şi de curbe nu reuşi să-i aline sufletul. Bart urma să-i facă viaţa mizerabilă lui Margery, Ned era sigur asta. Gândul care-i tot revenea şi pe care Ned nu-l putea reprima complet, oricât se străduia, era acela că, în noaptea aceea, prostănacul de Bart, cu capul său de lemn şi cu vesta sa galbenă, avea să se întindă în pat alături de Margery şi să facă împreună cu ea toate lucrurile pe care Ned şi le dorise atât de mult pentru el.

Şi apoi, totul se termină – erau soţ şi soţie.

Ned părăsi catedrala. Acum nu mai exista nicio incertitudine şi nicio speranţă. Trebuia să-şi petreacă viaţa fără ea.

Era sigur că n-avea să mai iubească pe nimeni altcineva. Intenţiona să rămână burlac pentru restul vieţii sale. Se bucura că, în sfârşit, avea o nouă carieră, care-l solicita atât de mult. Munca lui pentru Elisabeta pusese stăpânire pe el. Dacă nu-şi putea petrece viaţa alături de Margery, avea să şi-o dedice Elisabetei. Idealul ei de toleranţă religioasă era deranjant de radical, desigur. Aproape întreaga lume gândea că a lăsa pe fiecare să se roage în felul în care dorea era dezgustător de permisiv şi complet nebunesc. Dar Ned considera că majoritatea oamenilor erau nebuni şi că aceia care credeau în Elisabeta erau singurii sănătoşi.

Viaţa fără Margery avea să fie tristă, dar nu lipsită de sens.

O impresionase pe Elisabeta odată prin felul în care se descurcase cu contele Swithin, iar acum trebuia să o facă din nou, recrutându-i pe Dan Cobley şi pe protestanţii din Kingsbridge şi transformându-i în soldaţi pentru armata ei.

Se opri în piaţa bătută de vânt şi se uită în jur, căutându-l cu privirea pe Dan, care nu intrase în catedrală pentru slujba de cununie. Era de presupus că Dan îşi petrecuse ora din urmă gândindu-se la propunerea lui Ned. De cât timp avea nevoie oare? Ned îl descoperi în cimitir şi se duse să i se alăture.

Philbert Cobley nu avea mormânt, desigur: ereticii nu beneficiau de o înmormântare creştinească. Dan stătea în faţa mormântului bunicilor lui, Adam şi Deborah Cobley.

– Am adunat nişte cenuşă în grabă după execuţie, spuse Dan, cu faţa scăldată de lacrimi. Am adus-o aici în seara aceea şi am îngropat-o în pământ la asfinţit. Îl vom revedea în ziua de apoi.

Ned nu îl plăcea foarte tare pe Dan, dar nu putea să nu-i pară rău pentru el.

– Amin, spuse el. Dar mai e multă vreme până la ziua judecăţii

şi, între timp, trebuie să înfăptuim lucrarea Domnului aici, pe pământ.

– Te voi ajuta, spuse Dan.

– Eşti un om bun! zise Ned, simţindu-se brusc fericit.

Misiunea sa era îndeplinită. Elisabeta avea să fie foarte mulţumită.

– Ţi-aş fi spus da imediat, dar am devenit extrem de prudent.

Era de înţeles, se gândi Ned. Dar nu dorea să sape în trecut acum, când Dan se angajase cu o promisiune. Adoptă un ton vioi, practic:

– Va trebui să numeşti zece căpitani, fiecare responsabil pentru patruzeci de oameni. Nu toţi vor avea săbii, dar spune-le să-şi găsească pumnale sau ciocane bune. Un lanţ de fier se poate dovedi o armă utilă.

– Ăsta este sfatul pe care-l daţi tuturor miliţiilor protestante?

– Exact. Avem nevoie de oameni disciplinaţi. Trebuie să-i duci cumva pe câmp şi să-i pui să mărşăluiască. Sună stupid, dar orice îi poate face să se mişte la unison este perfect.

Ned nu vorbea din propria experienţă, ci repeta ceea ce îi spusese Cecil.

– Am putea fi văzuţi dacă mărşăluim, spuse Dan ezitant.

– Nu şi dacă sunteţi discreţi.

Dan încuviinţă din cap.

– Mai este ceva, spuse el. Vrei să ştii ce fac Swithin şi familia Fitzgerald?

– Foarte mult.

– Au fost la Bruxelles.

Ned era consternat.

– Poftim? Când?

– Acum patru săptămâni. Ştiu asta pentru că au călătorit cu una dintre navele mele. I-am dus la Antwerp şi i-am auzit angajând un ghid care să-i ducă la Bruxelles. S-au întors tot cu una dintre navele mele. Le era teamă să nu fie cumva nevoiţi să amâne nunta, dar au ajuns aici cu trei zile în urmă.

– Regele Filip este la Bruxelles.

– Aşa am auzit şi eu.

Ned încercă să analizeze noutăţile aşa cum ar fi făcut-o William Cecil şi, în mintea sa, piesele de domino se prăbuşiră una după alta. De ce ar fi dorit Swithin şi Fitzgerald să-l vadă pe regele Filip? Ca să discute despre cine urma să conducă Anglia după moartea reginei Mary Tudor. Ce-i spuseseră lui Filip? Că

Mary Stuart ar fi trebuit să devină regină – şi nu Elisabeta Tudor.

Probabil că îi ceruseră lui Filip să o susţină pe Mary.

Şi, dacă Filip fusese de acord, Elisabeta era în bucluc.

(vi)

Ned se îngrijoră şi mai tare când văzu reacţia lui Cecil.

– Nu mă aşteptam ca regele Filip să o susţină pe Elisabeta, dar mă aşteptam să nu se amestece în treaba asta, spuse Cecil îngrijorat.

– De ce nu ar susţine-o pe Mary Stuart?

– Este îngrijorat că Anglia ar putea cădea sub controlul unchilor ei francezi. El nu vrea ca Franţa să devină atât de puternică. Aşa că, oricât ar dori ca noi să fim catolici din nou, este nehotărât. Nu vreau ca oamenii să discute cu el despre susţinerea lui Mary Stuart.

Ned nu se gândise la asta. Era remarcabil cât de des evidenţia Cecil lucruri la care el nici nu se gândea. Învăţa repede, dar simţea că nu avea să stăpânească niciodată iţele încurcate ale diplomaţiei internaţionale.

Cecil fu abătut toată ziua, încercând să se gândească la ce ar fi putut să facă sau să spună pentru a-l descuraja pe regele Spaniei să intervină. Apoi, el şi Ned se duseră să-l vadă pe contele Feria.

Ned îl mai întâlnise pe Feria o dată, în timpul verii, când curteanul spaniol venise la Hatfield. Elisabeta fusese mulţumită să-l vadă, luând vizita sa ca pe un semn că stăpânul lui, regele Filip, ar fi putut să nu-i fie un opozant implacabil. Pusese la bătaie toată forţa farmecului ei faţă de Feria, iar el plecase pe jumătate îndrăgostit de ea. Oricum, în lumea relaţiilor internaţionale, nimic nu era ceea ce părea a fi. Ned nu era sigur cât de mult însemna faptul că Feria era fermecat de Elisabeta. Era un diplomat şlefuit, curtenitor cu toată lumea, dar dur dincolo de aparenţe.

Cecil şi Ned îl găsiră pe Feria la Londra.

Londra era un oraş mic comparativ cu Antwerp, Paris sau Sevilia, dar era inima vieţii comerciale tot mai importante a Angliei. De la Londra, un drum mergea către vest, în lungul râului, printre palate şi conace cu grădini care se întindeau până pe plajă. La vreo trei kilometri de Londra, se afla oraşul Westminster, care era centrul de guvernământ: White Hall,

Westminster Yard şi palatul St James, unde se aflau nobilimea, consilierii şi curtenii adunaţi pentru emiterea legilor care le permiteau negustorilor să facă afaceri.

Feria avea un apartament în aglomerarea de clădiri aproape identice care formau palatul White Hall. Cecil şi Ned avură noroc: îl prinseră exact când se pregătea să se întoarcă la stăpânul lui, la Bruxelles.

Cecil nu vorbea fluent spaniola, dar, din fericire, Feria vorbea bine engleza. Cecil pretinse că tocmai trecea prin faţa uşii lui Feria şi că se hotărâse să intre să-l salute. Feria, politicos, se prefăcu a-l crede. Dansară unul în jurul celuilalt pentru alte câteva minute, discutând diverse platitudini.

Sub aceste curtoazii se ascundeau multe lucruri importante. Regele Filip credea că este datoria lui sfântă să apere Biserica Catolică: astfel, era perfect posibil ca Swithin şi Sir Reginald să fi vorbit cu regele spaniol pentru a i se opune Elisabetei.

După îndeplinirea formalităţilor, Cecil spuse:

– Între noi fie vorba, Anglia şi Spania abia au reuşit să învingă Franţa şi Scoţia.

Ned remarcă această accentuare stranie. Anglia avusese prea puţin de-a face cu războiul: Spania era cea care câştiga. Iar Scoţia era aproape irelevantă. Dar Cecil îi reamintea lui Feria cine îi erau prietenii.

– Războiul este aproape câştigat, spuse Feria.

– Cred că regele Filip este foarte mulţumit.

– Şi foarte recunoscător pentru ajutorul supuşilor săi englezi.

Cecil clătină din cap recunoscător, apoi trecu la subiect:

– Apropo, conte, ai veşti recente de la Mary Stuart, regina Scoţiei?

Pe Ned îl surprinse întrebarea: Cecil nu-i spusese din timp ce urma să discute.

Feria fu şi el surprins.

– Dumnezeule, nu! spuse el. De ce ţi-ai dori ca eu să comunic cu ea?

– Oh, n-am spus că ar trebui… deşi eu aş face-o, dacă aş fi în locul tău.

– Pentru ce?

– Ei bine, ar putea să devină următoarea regină a Angliei, chiar dacă este o biată fată.

– Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre prinţesa Elisabeta.

Ned începu să se agite. Feria o judecase greşit pe Elisabeta

dacă o considera o biată fată. Poate că nu era aşa de isteţ cum îl credeau oamenii.

Cecil ignoră remarca.

– De fapt, înţeleg că regelui Filip i s-a cerut să o susţină pe scoţianca Mary în pretenţiile ei la tron.

Cecil făcu o pauză, oferindu-i lui Feria şansa de a nega acest lucru. Feria nu spuse nimic, iar Ned trase concluzia că presupunerile sale erau corecte: Swithin şi Reginald îi ceruseră lui Filip să o susţină pe Mary Stuart.

Cecil continuă:

– În locul tău, i-aş cere lui Mary Stuart un angajament foarte clar. I-aş cere să garanteze că, sub domnia ei, Anglia nu va schimba tabăra, unindu-şi forţele cu Franţa şi cu Scoţia împotriva Spaniei. Mai ales că, în acest moment, aceasta este singura variantă care poate împiedica Spania să câştige războiul.

Ned era uimit. Imaginaţia lui Cecil scosese la iveală singurul scenariu capabil să-l sperie pe Feria – şi pe stăpânul lui, regele Spaniei.

Feria răspunse:

– Cu siguranţă, nu te gândeşti că acest lucru ar fi posibil...

– Cred că este inevitabil, spuse Cecil, deşi Ned era sigur că nu gândea astfel. Mary Stuart este, practic, conducătoarea Scoţiei, deşi mama ei acţionează ca regent în numele ei. Iar soţul lui Mary este moştenitorul tronului Franţei. Cum ar putea ea să le fie neloială ambelor ţări? Ea va îndrepta, cu siguranţă, Anglia împotriva Spaniei – dacă nu faci ceva pentru a preveni asta.

Feria încuviinţă din cap gânditor.

– Şi bănuiesc că ai o sugestie, spuse el.

Cecil ridică din umeri.

– Cu greu aş putea îndrăzni să ofer un sfat celui mai distins diplomat din Europa.

Şi Cecil putea să fie alunecos atunci când era necesar.

– Dar dacă regele Filip chiar ia în considerare cererea catolicilor englezi de a o susţine pe Mary Stuart ca moştenitoare a tronului Angliei, cred că Maiestatea Sa ar trebui să pretindă mai întâi o garanţie că, odată ajunsă regina Angliei, aceasta nu îi va declara război Spaniei. Ar putea să pună această condiţie pentru sprijinul său.

– Ar putea, spuse Feria neutru.

Ned deveni confuz. Cecil ar fi trebuit să-i sugereze lui Feria să nu o susţină pe Mary Stuart. În loc de asta, el părea să explice

cum ar fi putut regele Filip să depăşească principala problemă. Era, din nou, ceva ce Ned nu putea să vadă?

Cecil se ridică.

– Mă bucur că am avut ocazia să stăm de vorbă, spuse el. Nu doream decât să-ţi urez călătorie plăcută.

– Este întotdeauna o plăcere să te întâlnesc. Te rog să-i transmiţi respectele mele fermecătoarei Elisabeta.

– Am să-i transmit. O să fie încântată.

De îndată ce ieşiră, Ned spuse:

– Nu înţeleg! De ce i-ai făcut acea sugestie utilă de a-i cere lui Mary Stuart o garanţie?

Cecil zâmbi.

– În primul rând, regele Henric al Franţei nu-i va permite niciodată nurorii sale să facă o asemenea promisiune.

Ned nu se gândise la asta. Ea avea doar cincisprezece ani: nu putea să facă nimic fără aprobare.

Cecil continuă:

– În al doilea rând, garanţiile ei n-ar avea nicio valoare. Pur şi simplu le-ar încălca de îndată ce ar obţine tronul. Şi nimeni nu ar putea să facă nimic pentru a o împiedica.

– Iar regele Filip va înţelege ambele probleme.

– Sau, dacă nu, contele Feria i le va sublinia.

– Deci, de ce ai făcut-o? întrebă Ned din nou.

– Este cea mai rapidă cale de a-i alerta pe Feria şi pe Filip în legătură cu pericolele pe care le implică susţinerea lui Mary Stuart. Feria nu va înghiţi sugestia mea, dar acum se gândeşte febril la ce altceva ar putea face pentru a proteja Spania. Şi, în curând, Filip se va gândi şi el.

– Şi ce vor face?

– Nu ştiu… Dar ştiu ce *nu* vor face. Nu-i vor ajuta pe contele Swithin şi pe Sir Reginald. Nu vor pune greutatea lor în spatele campaniei lui Mary Stuart. Şi asta ne dă nouă mult mai multe speranţe.

(vii)

Regina Mary Tudor îşi părăsi viaţa pământească elegant, ca un măreţ galion ce părăseşte lent docurile.

Pe măsură ce devenea tot mai slăbită, zăcând în pat în apartamentele sale de la palatul St James din Londra, Elisabeta primea la Hatfield tot mai mulţi vizitatori. Reprezentanţi ai

familiilor nobiliare şi ale afaceriştilor bogaţi veniră să-i spună cât erau de nefericiţi din cauza persecuţiilor religioase. Alţii îi trimiteau mesaje, oferindu-se să facă tot ce le stătea în puteri pentru ea. Elisabeta îşi petrecea jumătate de zi dictându-le secretarilor şi trimiţând un morman de note scurte, prin care le mulţumea oamenilor pentru loialitatea lor, strângând astfel prieteniile. Mesajul implicit din toate mesajele era: „Voi fi un monarh energic şi îmi voi aminti cine m-a ajutat la început."

Ned şi Tom Parry erau responsabili pentru pregătirile militare. Ei ocupară o casă din apropiere, Brocket Hall, şi o transformară în cartierul lor general. De acolo luară legătura cu susţinătorii Elisabetei din oraşele de provincie, pregătindu-se să facă faţă unei răscoale catolice. Ned adună numărul soldaţilor pe care-i puteau ridica, socoti cât de mult i-ar fi luat fiecărui grup să ajungă la Hatfield şi se luptă să găsească arme pentru toţi.

Intervenţia alunecoasă a lui Cecil la contele Feria dăduse roade. Feria se întorsese în Anglia în a doua săptămână a lunii noiembrie. Avusese o întâlnire cu consiliul privat – cel mai puternic grup de consilieri ai monarhului – şi le spusese tuturor că regele Filip o susţinea pe Elisabeta ca moştenitoare a tronului. Regina Mary, atât cât putuse să facă în situaţia în care se afla, păruse să accepte decizia soţului ei.

Apoi, Feria veni la Hatfield.

Intră, zâmbind generos, un bărbat care aducea veşti bune pentru o femeie captivantă. Spania era cea mai bogată ţară din lume, iar Feria purta o vestă roşie, festonată delicat pentru a scoate în evidenţă căptuşeala de aur. Pelerina lui neagră avea o căptuşeală roşie şi o broderie de aur. Ned nu mai văzuse pe nimeni care să arate atât de mulţumit de sine.

– Doamnă, vă aduc un dar, spuse el.

Alături de Elisabeta se mai aflau Cecil, Tom Parry şi Ned.

Elisabetei îi plăceau darurile, dar ura surprizele, aşa că spuse prudentă:

– Câtă amabilitate!

– Un dar de la stăpânul meu şi al vostru, regele Filip, continuă Feria.

Tehnic vorbind, Filip încă era stăpânul Elisabetei, pentru că Mary Tudor încă era în viaţă, încă era regina Angliei şi, deci, soţul ei era regele Angliei. Dar Elisabeta nu fu foarte mulţumită să i se reamintească aceste lucruri. Ned observă semnele – bărbia puţin ridicată, umbra unei agitaţii pe fruntea ei palidă, o rigiditate abia

perceptibilă a trupului ei în scaunul sculptat în lemn de stejar –, dar lui Feria îi scăpară.

Acesta continuă:

– Regele Filip vă oferă tronul Angliei.

Apoi făcu un pas în spate şi se înclină, de parcă ar fi aşteptat un ropot de aplauze sau un sărut.

Elisabeta părea calmă, dar Ned observă că analiza intens. Feria adusese veşti bune, transmise însă cu o condescendenţă magnifică. Ce avea să spună Elisabeta?

După o clipă, Feria adăugă:

– Aş putea să fiu primul care vă felicită… Maiestatea Voastră?

Elisabeta înclină capul regeşte, dar tot nu spuse nimic. Ned înţelese că această tăcere era ameninţătoare.

– Am informat consiliul privat despre decizia regelui Filip, adăugă Feria.

– Sora mea este pe moarte şi eu sunt pe cale de a deveni regină, spuse Elisabeta. Simt un fel de bucurie înecată – fericire şi tristeţe în mod egal.

Ned se gândi că probabil pregătise această cuvântare.

Feria continuă:

– Regina Mary, în ciuda bolii sale, a fost capabilă să ratifice alegerea soţului ei.

O schimbare subtilă se petrecu în manierele sale şi Ned simţi instinctiv că Feria nu minţea.

Feria adăugă:

– Ea vă desemnează moştenitoarea ei, cu condiţia să promiteţi că veţi menţine Anglia catolică.

Entuziasmul lui Ned se risipi din nou. Mâinile Elisabetei ar fi fost legate de la începutul domniei ei dacă ar fi acceptat acest lucru. Episcopul Julius şi Sir Reginald aveau să continue să facă tot ceea ce le trecea prin cap în Kingsbridge.

Ned aruncă o privire spre Cecil, dar acesta nu părea descurajat. Poate că şi el se gândea că Feria minţea. Expresia lui Cecil părea uşor amuzată în timp ce se uita răbdător spre Elisabeta.

Urmă o tăcere lungă, pe care Feria o întrerupse, spunând:

– Pot să le transmit regelui şi reginei că sunteţi de acord cu decizia lor?

Când Elisabeta vorbi, în sfârşit, vocea ei sună ca o pocnitură de bici:

– Nu, domnule, nu puteţi.

Feria arăta de parcă tocmai fusese pălmuit.

– Dar…

Elisabeta nu-i lăsă ocazia să protesteze.

– Dacă voi deveni regină, spuse ea, asta se va întâmpla pentru că am fost aleasă de Dumnezeu – nu de regele Filip.

Ned ar fi vrut să aclame.

– Dacă voi domni, continuă ea, o voi face cu acordul poporului englez, nu al surorii mele muribunde.

Feria părea lovit de trăsnet.

Dispreţul Elisabetei deveni otrăvitor.

– Iar când voi fi încoronată, voi depune jurământul obişnuit al unui rege al Angliei – şi nu voi adăuga promisiunile suplimentare pe care mi le-a propus contele Feria.

Dintr-odată, contele nu mai ştiu ce să spună.

Ned înţelese că-şi jucase cărţile în ordinea greşită. Feria trebuia să solicite o promisiune pentru susţinerea catolicismului de la Elisabeta *înainte* de a o susţine în faţa consiliului privat. Acum era prea târziu. Ned bănuia că, la prima lor întâlnire, Feria fusese păcălit de manierele încântătoare ale Elisabetei, fiind lăsat să creadă că este o femeie slabă, care ar putea fi manipulată de un bărbat hotărât. Dar ea îl jucase pe el, în loc să fie invers.

Ned îşi dădu seama că Feria înţelese toate acestea într-o clipă. Brusc, păru dezumflat, ca un burduf gol. Arăta de parcă nu mai găsea nimic de spus, care să aibă vreo importanţă.

Elisabeta fu cea care îl scoase din încurcătură.

– Îţi mulţumesc pentru că ai venit să ne vizitezi, conte, spuse ea. Te rog să îi transmiţi cele mai bune urări regelui Filip. Şi, deşi speranţa este slabă, ne vom ruga pentru regina Mary.

Ned se întrebă dacă ea intenţionase să includă şi personalul ei în aceste rugăciuni sau dacă folosea deja regalul „noi”. Cunoscând-o, îşi spuse că, probabil, confuzia fusese intenţionată.

Feria acceptă concedierea cât de graţios o putea face şi ieşi cu spatele din cameră.

Ned rânji fericit. Se gândi la contele Swithin şi îi spuse încet lui Cecil:

– Ei bine, contele Feria nu este primul bărbat care suferă pentru că a subestimat-o pe Elisabeta.

– Nu, spuse Cecil. Şi nu va fi nici ultimul.

(viii)

Când Margery avea nouă ani, îşi anunţase familia că intenţiona să devină călugăriţă.

Fusese impresionată de viaţa plină de devoţiune a mătuşii ei, sora Joan, care trăia la etajul superior al casei cu altarul ei şi cu cărţile sale de rugăciune. Joan avea demnitate şi independenţă, precum şi un scop în viaţă.

Toate mănăstirile de maici fuseseră desfiinţate odată cu celelalte mănăstiri de către regele Henric al VIII-lea, iar regina Mary Tudor nu reuşise să le restabilească; dar nu acesta fusese motivul pentru care Margery îşi abandonase ambiţia. Adevărul era că, de îndată ce ajunsese la pubertate, înţelesese că nu va putea să ducă o viaţă de celibat. Iubea băieţii, chiar şi atunci când se purtau stupid. Îi plăceau îndrăzneala, puterea şi umorul lor şi era excitată de privirile lacome cu care îi priveau trupul. Îi plăcea chiar şi faptul că erau orbi la subînţelesuri şi la sensuri ascunse: era ceva foarte atrăgător în loialitatea lor şi, uneori, fetele erau extrem de alunecoase.

Aşa că renunţase la planurile de a deveni călugăriţă, dar încă era atrasă de ideea unei vieţi devotate unei misiuni. I se confesă sorei Joan în ziua în care trebuia să se mute la New Castle, în timp ce hainele, cărţile şi bijuteriile ei erau încărcate într-un căruţ cu patru roţi, pentru a fi transportate.

– Nu-ţi face griji în legătură cu asta, spuse sora Joan, stând aşezată pe un scăunel de lemn, cu spatele drept. Era foarte activă pentru vârsta ei. Domnul are un scop pentru tine. Are un scop pentru oricare dintre noi.

– Dar cum pot să aflu care sunt intenţiile Lui cu mine?

– Pentru ce? Nu poţi să afli! spuse sora Joan. Trebuie doar să aştepţi ca El să ţi le dezvăluie. Dumnezeu nu poate fi grăbit.

Margery jură să se stăpânească, deşi începea să simtă că toată viaţa ei devenea un exerciţiu de autocontrol. Se supusese părinţilor ei şi se măritase cu Bart. Petrecuse ultimele două săptămâni împreună cu soţul ei, într-o casă de pe Insula Leproşilor care-i aparţinea contelui, şi în tot acest timp Bart se exprimase clar că se aştepta ca Margery să i se supună în acelaşi fel în care li se supunea părinţilor ei. El decisese de unul singur unde să meargă şi ce să facă şi apoi emisese pur şi simplu instrucţiuni pentru ea, de parcă i s-ar fi adresat unui servitor. Ea se aşteptase ca mariajul lor să fie mai mult un parteneriat, dar

acest gând nu părea să-i fi trecut vreodată prin minte lui Bart. Margery sperase să-l poată schimba treptat, acţionând subtil, dar soţul ei îi semăna din păcate tatălui său.

Familia ei o însoţi mândră în călătoria la New Castle: Sir Reginald, Lady Jane şi Rollo. Acum erau înrudiţi cu contele şi îşi savurau legăturile cu aristocraţia.

În plus, bărbaţii abia aşteptau să discute cu contele Swithin. Vizita lor la Bruxelles eşuase. Regele Filip păruse să-i asculte şi să fie de acord cu punctul lor de vedere, dar altcineva trebuie să fi ajuns la el, pentru că, în cele din urmă, el pusese toată greutatea susţinerii sale în sprijinul Elisabetei. Margery văzu că Rollo era profund dezamăgit.

Pe drum, Reginald şi Rollo discutară despre ce era de făcut mai departe. Singura reacţie care le mai rămăsese era o răscoală armată împotriva Elisabetei, imediat după moartea reginei Mary Tudor. Ar fi trebuit să afle câţi oameni putea aduna sub arme contele Swithin şi cine, din rândul nobilimii catolice, putea fi atras să-l susţină pe acesta.

Margery era tulburată. Ea considera religia protestantă drept o erezie arogantă, susţinută de oameni care-şi imaginau că sunt suficient de inteligenţi încât să găsească erori în sutele de ani de învăţătură bisericească – dar mai credea şi în faptul că oamenii nu ar trebui să se omoare unul pe altul. Pe măsură ce New Castle se ridica în faţa lor, mintea ei era cuprinsă de alte griji, mai pământeşti. Contele Swithin era văduv, aşa că Margery – având acum titlul de vicontesă de Shiring – urma să fie doamna casei. Avea doar şaisprezece ani şi abia dacă ştia câte ceva despre ce implica administrarea unui castel. Vorbi îndelung despre asta cu Lady Jane şi îşi făcu anumite planuri, dar îi era teamă să dea piept cu realitatea.

Bart plecase înainte şi, când grupul familiei Fitzgerald sosi la castel, vreo douăzeci de servitori îi întâmpinară în curte. Aceştia aplaudară şi aclamară când Margery intră călare, iar ea se simţi bine-venită. Poate că le displăcea să lucreze pentru o familie formată doar din bărbaţi şi abia aşteptau atingerea unei femei, se gândi Margery cu speranţă.

Swithin şi Bart ieşiră să-i întâmpine. Bart o sărută, apoi îi veni rândul lui Swithin, care îşi lăsă buzele să zăbovească pe obrazul ei şi îşi apăsă trupul de al ei. După aceea, Swithin le prezentă o femeie voluptuoasă, având în jur de treizeci de ani.

– Sal Brendon este menajera mea şi o să te ajute cu orice ai

nevoie, spuse el. Arată-i vicontesei împrejurimile, Sal! Noi, bărbaţii, avem o mulţime de lucruri de discutat.

În timp ce se întorcea pentru a-i conduce pe Reginald şi pe Rollo în casă, contele îi articulă lui Sal o palmă peste fundul ei mare. Femeia nu păru surprinsă sau nemulţumită. Margery şi Lady Jane observară acest lucru şi priviră una spre alta. Era evident că Sal era mai mult decât o menajeră.

– Vă voi conduce la apartamentele dumneavoastră, spuse Sal. Pe aici.

Margery dorea mai mult decât o vizită. Mai fusese aici şi înainte, ultima oară în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun, dar locul era imens şi avea nevoie să se familiarizeze din nou cu împărţirea casei.

– Hai să ne uităm la bucătărie mai întâi, spuse ea.

Sal ezită, părând uşor enervată, apoi spuse:

– Cum doriţi.

Intrară în casă şi se îndreptară spre bucătărie. Aceasta era caldă, plină de aburi şi nu prea curată. Un servitor bătrân stătea pe un scăunel, privind la gătit şi sorbind dintr-o cană. Când intră Margery, el se ridică încet în picioare.

– Acesta este bucătarul, Mave Brown, spuse Sal.

Pe masă stătea o pisică, ce culegea delicat rămăşiţele unei bucăţi de şuncă. Margery ridică pisica cu o mişcare rapidă şi o puse pe podea.

Mave Brown spuse indignat:

– Pisica aceea prinde mulţi şoareci.

– Ar prinde şi mai mulţi dacă n-ai lăsa-o să mănânce şuncă, răspunse Margery.

Bătrânul servitor începu să pregătească o tavă, pe care aşeză o bucată de friptură de vită rece, o cană de vin şi nişte pâine. Margery luă o bucată de friptură şi începu să o mănânce.

– Asta este pentru conte, spuse omul.

– Şi este foarte bună, răspunse Margery. Cum te numeşti?

– Colly Knight, zise el. Lucrez pentru contele Swithin de patruzeci de ani, de când eram doar un copil.

O spuse cu un aer de superioritate, de parcă ar fi vrut ca Margery să priceapă că ea nu era decât un nou-venit.

– Eu sunt vicontesa, spuse Margery. Ar trebui să mi te adresezi cu „doamna mea” atunci când îmi vorbeşti.

Urmă o pauză lungă, apoi Colly spuse:

– Da, doamna mea.

– Acum, să mergem la apartamentele vicontelui, spuse Margery.

Sal Brendon deschise drumul. Trecură prin sala mare, în care o fată de zece sau de unsprezece ani mătura podeaua la întâmplare, ţinând mătura cu o singură mână.

– Pune ambele mâini pe mânerul măturii, răbufni Margery când trecură pe lângă ea.

Fata păru uimită, dar făcu ce i se spusese.

Urcară pe scări şi merseră în lungul coridorului, până la capătul acestuia. Camera de dormit era pe colţ şi comunica prin câte o uşă cu cele două camere alăturate. Lui Margery îi plăcu imediat aranjamentul: însemna că Bart putea să aibă un antreu pentru cizmele lui pline de noroi, iar ea putea să aibă un budoar în care cameristele să o ajute cu hainele şi cu părul.

Dar camerele erau absolut mizerabile. Ferestrele păreau să nu fi fost spălate de mulţi ani. Pe o pătură stăteau întinşi doi câini mari, unul mai bătrân şi altul mai tânăr. Margery observă pe podea excremente de câine – era evident că Bart îşi lăsa animalele să facă ce voiau în camerele lui. Pe perete se afla o pictură cu o femeie goală, dar nu existau flori sau alte plante, nici farfurii cu fructe sau stafide, nici boluri cu ierburi uscate şi parfumate şi nici petale de flori care să înmiresmeze aerul. Pe un scaun se afla o grămadă de rufe, inclusiv o cămaşă pătată de sânge, ce părea să fie acolo de mult timp.

– Este dezgustător, îi spuse Margery lui Sal Brendon. Va trebui să curăţăm acest loc înainte să-mi deschid cuferele. Du-te să aduci mături şi o lopată. În primul rând, trebuie să cureţi rahatul de câine.

Sal îşi puse o mână în şold şi o privi revoltată.

– Contele Swithin este stăpânul meu, spuse ea. Ar fi mai bine să vorbiţi cu el.

Ceva explodă în Margery. Ţinuse cont prea multă vreme de părerea altora: părinţii ei, episcopul Julius, Bart. Nu avea să mai asculte şi de Sal Brendon. Toată furia reţinută în ultimul an se revărsă brusc din ea. Îşi trase braţul în spate şi o pălmui pe Sal peste faţă. Pocnetul palmei pe obraz fu atât de puternic, încât unul dintre câini sări ca ars. Sal se retrase cu un strigăt de surpriză.

– Să nu-mi mai vorbeşti niciodată în felul ăsta! spuse Margery. Cunosc genul tău. Doar pentru că ţi-o trage contele când se îmbată, te crezi contesă. Margery văzu o sclipire de recunoaştere

în ochii lui Sal, care-i confirmă valabilitatea acuzaţiei. Eu sunt stăpâna casei acum, iar tu mi te vei supune mie. Şi dacă îmi faci necazuri, vei pleca atât de repede, încât picioarele tale nu vor atinge pământul până nu ajungi în bordelul din Kingsbridge, unde, probabil, îţi este locul.

Sal fu vizibil tentată să o sfideze. Pe figura ei se observa o furie teribilă şi ar fi vrut, probabil, să-i întoarcă lovitura. Dar ezită. Înţelese că, dacă noua noră a contelui i-ar fi cerut acestuia să scape de un servitor insolent, în ziua aceea sau în oricare altă zi, el n-ar fi putut să o refuze. Sal îşi veni în fire şi faţa i se transformă.

– Eu… vă rog să mă scuzaţi, doamna mea, spuse ea cu umilinţă. Voi aduce măturile chiar acum.

Apoi părăsi camera. Lady Jane îi spuse încet lui Margery:

– Foarte bine.

Margery descoperi un bici de călărie pe un scăunel, alături de o pereche de pinteni, şi îl ridică. Apoi traversă camera spre locul în care zăceau câinii.

– Ieşiţi afară, bestii mizerabile, spuse ea şi îi trase fiecăruia câte o lovitură scurtă.

Mai mult uimiţi decât răniţi, câinii săriră şi dispărură din cameră, cu un aer indignat.

– Şi să rămâneţi afară, spuse Margery.

(ix)

Rollo refuza să creadă că valul se întorcea împotriva lui Mary Stuart. Cum era posibil, se întreba el cu indignare, când Anglia era o ţară catolică, iar Mary avea sprijinul papei? Aşa că, într-o după-amiază, scrise o scrisoare pentru contele Swithin, care să-i fie trimisă arhiepiscopului de Canterbury, cardinalul Pole.

Scrisoarea solicita binecuvântarea arhiepiscopului pentru o insurecţie armată împotriva Elisabetei Tudor.

Violenţa rămăsese ultima speranţă. Regele Filip se întorsese împotriva lui Mary Stuart şi o sprijinea acum pe Elisabeta. Asta însemna dezastru pentru Rollo, pentru familia Fitzgerald şi pentru adevărata credinţă catolică din Anglia.

– Asta înseamnă trădare? întrebă Swithin în timp ce ridica pana.

– Nu, spuse Rollo. Elisabeta nu este încă regină, aşa că nimeni nu conspiră să se revolte împotriva suveranului.

Rollo ştia că, dacă pierdeau şi Elisabeta obţinea coroana, ea avea să considere asta ca pe o distincţie fără importanţă. Aşa că riscau cu toţii execuţia. Dar în astfel de momente, bărbaţii erau nevoiţi să ia o hotărâre.

Swithin semnă – nu fără dificultate, pentru că îi era mult mai uşor să îmblânzească un cal sălbatic decât să-şi scrie numele.

Pole era bolnav, dar putea, cu siguranţă, să dicteze o scrisoare, se gândi Rollo. Ce avea să scrie ca să-i răspundă lui Swithin? Pole era cel mai dur catolic dintre episcopii Angliei şi Rollo simţea că el avea să sprijine revolta. În acest caz, acţiunile lui Swithin şi ale susţinătorilor săi ar fi fost legitimizate de Biserică.

Doi dintre oamenii de încredere ai lui Swithin primiră însărcinarea de a duce scrisoarea la palatul Lambeth, reşedinţa arhiepiscopului de lângă Londra.

Între timp, Sir Reginald şi Lady Jane reveniră la Kingsbridge. Rollo rămase cu contele – dorea să se asigure că nu avea să se răzgândească.

În timp ce aşteptau răspunsul arhiepiscopului, Swithin şi Bart începură să adune o forţă de oameni înarmaţi. Alţi conţi catolici făceau probabil acelaşi lucru, în toată Anglia, se gândi Rollo, iar forţele lor unite aveau să fie de neoprit.

Contele Swithin era domn şi stăpân peste o sută de sate din ţinutul Shiring, conducând cu aproape aceeaşi autoritate pe care o arătaseră strămoşii săi în Evul Mediu. Swithin şi Bart vizitară personal câteva locuri. Servitorii contelui citiră o proclamaţie în celelalte sate, iar preoţii de parohii transmiseră acelaşi mesaj în predicile lor. Bărbaţii necăsătoriţi, între optsprezece şi treizeci de ani, fură chemaţi la New Castle, ordonându-li-se să aducă topoare, coase şi lanţuri de fier.

Rollo nu avea nicio experienţă cu astfel de lucruri şi nu putea să întrevadă ce urma să se întâmple.

Răspunsul îl înfioră. Fiecare sat trimise o jumătate de duzină de tineri, dornici să pornească. Armele improvizate şi tinerii care le purtau nu erau de prea mare folos pe câmp, în luna noiembrie. Religia protestantă era o mişcare urbană: nu reuşise niciodată să se răspândească în satele mult prea conservatoare. În afară de asta, era cel mai entuziasmant lucru care se întâmpla în generaţia lor. Toată lumea vorbea despre asta. Băieţii cărora nu le dăduse încă barba şi bărbaţii în vârstă se plângeau că nu erau acceptaţi.

Armata nu putu să rămână prea multe zile la New Castle şi, oricum, până la Hatfield era un marş lung, aşa că porniră la drum, chiar dacă nu primiră niciun răspuns de la cardinalul Pole. Drumul lor trecea prin Kingsbridge, unde aveau să primească binecuvântarea episcopului Julius.

Swithin călărea în fruntea coloanei, cu Bart alături de el şi cu Rollo în urma lor. Ajunseră la Kingsbridge în cea de-a treia zi. La intrarea în oraş, fură opriţi pe podul Merthin de tatăl lui Rollo, Sir Reginald, care era primar. Acesta era însoţit de consilierii oraşului.

– Îmi pare rău, îi spuse Reginald lui Swithin. Avem o problemă.

Rollo îşi îndemnă calul înainte, astfel încât să ajungă în faţă, lângă Swithin şi Bart.

– Care naiba este problema? spuse el.

Tatăl său părea disperat.

– Dacă descălecaţi şi veniţi cu mine, vă voi arăta, spuse el.

Swithin spuse irascibil:

– Acesta este un mod foarte inadecvat de a întâmpina o cruciadă sfântă!

– Ştiu, spuse Reginald. Crede-mă, sunt înmărmurit! Dar vino să vezi.

Cei trei conducători descălecară. Swithin îi adună pe căpitani, le dădu bani şi le spuse să trimită la taverna Slaughterhouse după câteva butoaie de bere, ca să-i ţină pe oameni fericiţi.

Reginald îi conduse în oraş, peste podul dublu, şi apoi pe strada principală până în piaţa oraşului. Acolo văzură o privelişte uluitoare.

Prăvăliile din piaţă erau toate închise; structurile temporare fuseseră îndepărtate, iar piaţa fusese golită. Patruzeci sau cincizeci de trunchiuri masive de copaci, toate cu diametrul de cincisprezece sau douăzeci de centimetri, fuseseră înfipte bine în pământul îngheţat. Mai multe sute de tineri stăteau în jurul parilor, iar Rollo văzu, cu o uimire tot mai mare, că toţi purtau săbii de lemn şi scuturi.

Era o armată în toiul antrenamentului.

În timp ce priveau, un conducător făcu o demonstraţie pe o scenă înălţată, atacând parul cu sabia de lemn şi cu scutul, folosind braţul drept şi braţul stâng alternativ, într-un ritm care – îşi putu imagina Rollo – ar fi putut fi foarte eficient pe câmpul de luptă. Când demonstraţia se termină, toţi ceilalţi încercară să-i imite acţiunile schimbându-şi locurile.

Rollo îşi aminti că văzuse exerciţii similare la Oxford, când regina Mary Tudor se pregătise să trimită o armată engleză în Franţa, pentru a-i sprijini pe spanioli în război. Parii erau denumiţi manechine. Erau foarte stabili şi greu de dărâmat. La început, îşi aminti el, mişcările bărbaţilor neantrenaţi erau atât de dezordonate, încât, uneori, ratau manechinul cu totul. Însă învăţaseră rapid să ţintească mai atent şi să lovească mai puternic. Îi auzise pe militari spunând că, după doar câteva zile de antrenament pe manechine, un ţărănoi fără speranţă putea fi transformat pe jumătate într-un soldat periculos.

Rollo îl văzu pe Dan Cobley printre cei care se antrenau şi ultima piesă din puzzle se aşeză la locul ei: era o armată protestantă.

Ei nu îşi spuneau aşa, desigur. Aveau să pretindă, poate, că se pregăteau să respingă o invazie spaniolă. Sir Reginald şi episcopul Julius nu erau nevoiţi să-i creadă, dar ce puteau să facă? Cei zece sau doisprezece oameni din garda oraşului nu puteau să aresteze şi să trimită la închisoare sute de oameni, chiar dacă cei care se antrenau încălcau legea, ceea ce, probabil, nici nu era cazul.

Rollo privi disperat cum tinerii atacau manechinele, devenind rapid concentraţi şi eficienţi.

– Asta nu este doar o coincidenţă, spuse el. Au auzit despre apropierea armatei noastre şi i-au adunat pe ai lor ca să ne împiedice.

– Conte Swithin, dacă armata ta intră în oraş, se va da o bătălie cruntă pe străzi, spuse Reginald.

– Băieţii mei de la ţară, puternic înarmaţi, îi vor zdrobi pe aceşti mizerabili protestanţi de oraş.

– Consilierii oraşului nu le vor permite oamenilor tăi să intre.

– Treci peste capul acestor laşi, spuse Swithin.

– Nu am acest drept. Şi au spus că mă vor aresta dacă încerc.

– Lasă-i să o facă. Te vom scoate din închisoare.

– Va trebui să ne croim drum prin luptă peste nenorocitul acela de pod, spuse Bart.

– Putem face asta, răcni Swithin.

– Am pierde o mulţime de oameni.

– Pentru asta au venit.

– Dar cine va cuceri Hatfield după aceea?

Rollo privi faţa lui Swithin. Nu-i stătea în caracter să dea înapoi, nici măcar atunci când şansele îi erau împotrivă. Expresia

lui arăta o nehotărâre plină de furie.

– Mă întreb dacă acelaşi lucru se întâmplă peste tot – vreau să spun, protestanţi care se pregătesc pentru luptă, spuse Bart.

Lui Rollo nu-i trecuse prin cap acest lucru. Când îi propusese lui Swithin să ridice o mică armată, ar fi trebuit să-şi dea seama că protestanţii aveau să gândească în acelaşi fel. El prevăzuse o lovitură de stat clară, dar se trezise în schimb în faţa unui război civil. Instinctul îi spunea că poporul englez nu dorea un război civil – care s-ar fi putut întoarce, prea bine, împotriva oamenilor care îl stârniseră.

Băieţii de la ţară ar fi trebuit să fie trimişi acasă.

Doi bărbaţi ieşiră din hanul Bell şi se apropiară în grabă. Observându-i, Reginald îşi aminti ceva.

– Există un mesaj pentru dumneata, conte. Aceşti doi oameni au ajuns aici în urmă cu jumătate de oră. Le-am spus că e mai bine să vă aştepte decât să rişte să vă rateze pe drum.

Rollo îi recunoscu pe oamenii pe care Swithin îi trimisese la palatul Lambeth. Oare ce spusese arhiepiscopul Pole? Acest lucru se putea dovedi crucial. Cu încurajarea sa, probabil că armata lui Swithin şi-ar fi putut continua drumul spre Hatfield. În lipsa acesteia însă, părea mai înţelept să-i demobilizeze pe oamenii recrutaţi.

Cel mai în vârstă dintre cei doi curieri vorbi primul.

– Nu avem niciun răspuns din partea cardinalului, spuse el.

Inima lui Rollo se opri.

– Ce vrei să spui prin „niciun răspuns”? întrebă Swithin furios. Trebuie să fi spus ceva.

– Am vorbit cu secretarul lui, canonicul Robinson. Ne-a spus despre cardinal că este prea bolnav ca să citească o scrisoare, cu atât mai puţin să şi răspundă.

– Înseamnă că trebuie să fie pe moarte, spuse Swithin.

– Da, stăpâne.

Rollo se gândi că asta însemna o catastrofă. Ultracatolicul cel mai important din Anglia era pe moarte tocmai în acel moment de cotitură pentru istoria ţării. Acest lucru schimba totul. Ideea de a o răpi pe Elisabeta şi de a trimite după Mary Stuart păruse, până atunci, o acţiune puternică, cu mari şanse de succes. Acum, părea sinucigaşă.

„Uneori, reflectă Rollo, soarta pare să fie de partea diavolului.”

(x)

Ned se duse la Londra şi bântui prin palatul St James, aşteptând veşti despre regina Mary Tudor.

Starea ei se înrăutăţi dramatic pe 16 noiembrie – o zi pe care protestanţii începură să o numească „miercurea speranţei” exact înainte de apusul soarelui. În dimineaţa următoare, înainte de răsărit, Ned se alătură mulţimii adunate în faţa înaltului turn al porţii din cărămidă roşie. Un servitor ieşi în grabă cu un mesaj şi rosti în şoaptă:

– S-a dus.

Ned alergă peste drum, la taverna Coach and Horses[9]. El ceru să fie înşeuat un cal, apoi îl trezi pe mesagerul lui, Peter Hopkins. În timp ce Hopkins se îmbrăca, bând apoi o cană de bere în loc de mic dejun, Ned scrise o notă, informând-o pe Elisabeta că Mary Tudor murise. Apoi, trimise curierul la Hatfield.

Întorcându-se la poartă, văzu că mulţimea crescuse.

În următoarele două ore, văzu curteni importanţi şi curieri mai puţin importanţi, grăbindu-se să intre şi să iasă. Dar când îl văzu ieşind pe Nicholas Heath, se luă după el.

Heath era, probabil, cel mai puternic om din Anglia. Era arhiepiscop de York, cancelarul reginei Mary şi păstrătorul marelui sigiliu. Cecil încercase să-l atragă de partea cauzei Elisabetei, dar Heath rămăsese neimplicat. Acum, era nevoit să aleagă – într-un fel sau altul.

Heath şi anturajul său călăriră pe scurta distanţă până la Westminster, unde se adunaseră membrii Parlamentului pentru sesiunea de dimineaţă. Ned alergă în urma lor împreună cu alţii. La Westminster se aduna deja o altă mulţime. Heath anunţă că se va adresa Camerei Lorzilor şi Camerei Comunelor, apoi se adunară cu toţii în Camera Lorzilor.

Ned încercă să se strecoare împreună cu însoţitorii lui Heath, dar fu oprit de un gardian. Ned se prefăcu surprins şi spuse:

– O reprezint pe prinţesa Elisabeta. Mi-a ordonat să particip şi să-i raportez totul.

Gardianul părea dispus să-i facă necazuri, dar Heath auzi altercaţia şi interveni.

– Te-am mai întâlnit, tinere, îi spuse el lui Ned. Împreună cu Sir William Cecil, cred.

– Da, Înălţimea Voastră.

[9] Trăsură şi cai (în lb. engleză în original, n.tr.).

Era adevărat, dar Ned fu surprins că Heath îşi mai amintea.

– Lasă-l să intre, îi spuse Heath gardianului.

Faptul că membrii Parlamentului erau aşezaţi putea însemna că succesiunea avea să fie rezolvată rapid, mai ales dacă Heath o sprijinea pe Elisabeta. Ea era populară, fiind sora reginei Mary Tudor, şi se afla la numai treizeci de kilometri depărtare. Mary Stuart, în schimb, le era necunoscută englezilor, avea un bărbat francez şi se afla la Paris. Eficienţa o favoriza pe Elisabeta.

Dar Biserica o favoriza pe Mary Stuart.

Dezbaterile Camerei se împleteau cu conversaţiile animate din încăpere, în timp ce toată lumea discuta aceeaşi problemă. Apoi, toţi tăcură când se ridică Heath.

– Domnul a chemat-o la El, în această dimineaţă, pe fosta noastră suverană, regina Mary, spuse el.

Adunarea oftă la unison. Fiecare dintre ei ştia asta sau auzise zvonuri, dar confirmarea avu o altă greutate.

– Dar avem motive să ne bucurăm şi să-L slăvim pe Dumnezeu Atotputernicul, pentru că ne-a lăsat un moştenitor al coroanei adevărat, legal şi corect.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală: Heath era pe cale să anunţe următoarea regină. Care dintre ele avea să fie?

– Lady Elisabeta, spuse el, *despre al cărei drept legal şi al cărei titlu nu trebuie să ne îndoim!*

Camera explodă într-un vacarm fără margini. Heath continuă să vorbească, dar nimeni nu-l mai auzea. Arhiepiscopul o aprobase pe Elisabeta, numindu-i titlul „legal” – în contradicţie directă cu ordinul papei. Totul se terminase.

Câţiva membri ai Parlamentului protestară zgomotos, dar Ned observă că totuşi cei mai mulţi aclamau. Elisabeta era şi alegerea Parlamentului. Poate că lor le fusese teamă să-şi dezvăluie sentimentele cât timp problema fusese îndoielnică, dar acum, inhibiţiile le dispăruseră. Poate că Cecil subestimase popularitatea Elisabetei, îşi spuse Ned. Deşi în cameră se vedeau şi câteva feţe lungi, oameni care nici nu aplaudau, nici nu ovaţionau, ci stăteau tăcuţi, cu mâinile încrucişate, aceştia constituiau o minoritate. Ceilalţi erau încântaţi. Războiul civil era evitat, n-aveau să existe regi străini, iar arderile pe rug aveau să înceteze. Ned se surprinse ovaţionând şi el.

Heath părăsi camera, urmat de cea mai mare parte a Consiliului privat, şi se opri pe treptele de afară pentru a repeta proclamaţia în faţa mulţimii adunate acolo.

Anunţă, totodată, că o va citi din nou în centrul oraşului Londra. Înainte de a pleca, îi făcu semn lui Ned.

– Mă aştept să pleci în grabă la Hatfield cu aceste veşti, îi spuse el.

– Da, Sfinţia Voastră.

– Îi poţi spune reginei Elisabeta că voi fi alături de ea înainte de căderea nopţii.

– Vă mulţumesc!

– Nu te opri să sărbătoreşti înainte de a transmite mesajul.

– Cu siguranţă, nu, Sfinţia Voastră.

Heath plecă, iar Ned alergă înapoi la Coach and Horses. Câteva minute mai târziu, se afla pe drumul spre Hatfield.

Avea o iapă bună, rezistentă, pe care o mână alternativ la galop şi la pas. Îi fu frică să o forţeze prea tare, ca nu cumva să cedeze. Viteza nu era crucială, atât timp cât ajungea înaintea lui Heath.

Pornise pe la mijlocul dimineţii şi se făcu mijlocul după-amiezii când văzu în faţa lui faţada de cărămidă roşie a palatului Hatfield.

Presupuse că Hopkins era deja acolo, aşa că toată lumea ştia că regina Mary Tudor era moartă. Dar nimeni nu ştia cine era următorul monarh.

Când intră în curte, mai mulţi servitori strigară la unison:

– Ce veşti ai?

Dar Ned decise că Elisabeta trebuia să fie prima care afla. Nu le spuse nimic servitorilor şi îşi păstră o expresie neutră.

Elisabeta se afla în salon, împreună cu Cecil, Tom Parry şi Nell Baynsford. Toţi se uitară la el într-o linişte încordată când intră în cameră, purtând încă pelerina grea de călătorie.

Ned se îndreptă spre Elisabeta. Încercă să rămână solemn, dar nu se putu abţine să nu zâmbească. Ea îi descifră expresia şi buzele ei se mişcară într-un zâmbet de răspuns.

– Sunteţi regina Angliei, îi spuse el.

Îşi scoase pălăria, puse un genunchi în podea, apoi făcu o plecăciune adâncă, plină de respect.

– Maiestatea Voastră, spuse el.

(xi)

Eram fericiţi pentru că nu aveam nicio idee despre câte necazuri vom provoca. Nu e vorba numai de mine, desigur: fiind

cel mai tânăr participant, eram alături de ceilalţi, care erau mai în vârstă, şi de un consilier înţelept. Dar niciunul dintre noi nu întrevăzuse viitorul.

Fuseserăm avertizaţi. Rollo Fitzgerald îmi ţinuse o predică despre opoziţia pe care regina Elisabeta o va avea de înfruntat şi despre conducătorii europeni amărâţi care o vor susţine. Nu i-am acordat atenţie, dar el avea dreptate, ipocritul nenorocit.

Ceea ce am făcut în importantul an 1558 a provocat lupte politice, revolte, război civil şi invazie. Au fost vremuri, în anii următori, când, în adâncul disperării mele, m-am întrebat dacă meritase. Simpla idee că oamenilor ar trebui să li se permită să se roage după cum doresc a provocat mai multă suferinţă decât cele zece plăgi în Egipt.

Aşa că, dacă aş fi ştiut atunci ceea ce ştiu acum, aş fi făcut aceleaşi lucruri?

La naiba! Da.

PARTEA A DOUA

de la 1559 la 1563

Capitolul 9

Plimbându-se pe Île de la Cité, pe malul sudic, într-o vineri însorită de iunie, cu măreaţa catedrală pe o parte şi cu râul sclipitor pe cealaltă, Sylvie Palot îi spuse lui Pierre Aumande:

– Vrei să te însori cu mine sau nu?

Ea avu satisfacţia de a observa o sclipire de panică în privirea lui. Era ceva neobişnuit. Seninătatea lui nu era uşor de deranjat, întrucât reuşea întotdeauna să se controleze foarte bine.

El îşi recăpătă sângele rece atât de repede, încât ea se gândi că i se păruse.

– Sigur că vreau să mă însor cu tine, draga mea, spuse el cu un aer rănit. Cum poţi să pui o asemenea întrebare?

Ea regretă imediat. Îl adora şi ura să-l vadă supărat, indiferent din ce motiv. El era absolut adorabil în ziua aceea, cu briza râului zbârlindu-i pletele blonde. Dar ea îşi căli inima şi continuă să-l chestioneze:

– Suntem logodiţi de mai bine de un an. Este prea mult.

Orice altceva în viaţa Sylviei mergea foarte bine. Librăria tatălui ei înflorea, iar el plănuia să deschidă un al doilea magazin pe celălalt mal al râului, în cartierul universităţii. Comerţul lui ilegal cu Biblii în limba franceză şi cu alte cărţi interzise mergea chiar şi mai bine. Nu prea trecea vreo zi în care Sylvie să nu se ducă la depozitul secret din strada du Mur pentru o carte sau două, care să fie vândute unei familii protestante. Comunităţi protestante noi apăreau ca florile primăvara, în Paris şi pretutindeni. În afara faptului că răspândeau adevărata evanghelie, membrii familiei Palot obţineau şi profituri sănătoase.

Dar comportamentul lui Pierre o nedumerea şi o tulbura.

– Trebuie să-mi termin studiile, iar părintele Moineau refuză să-mi permită să merg mai departe ca student însurat, spuse el acum. Ţi-am explicat asta şi tu ai fost de acord.

– Pentru un an. Iar peste câteva zile, cursurile se vor închide pentru vară. Avem acordul părinţilor mei. Avem destui bani. Putem trăi de pe urma librăriei, cel puţin până când vom avea copii. Dar tu nu spui nimic.

– I-am scris mamei mele.

– Nu mi-ai spus asta.

– Aştept să-mi răspundă.

– Ce ai întrebat-o?

– Dacă se simte suficient de bine încât să călătorească până la Paris pentru nunta noastră.

– Şi nu se simte?

– Hai să nu ne facem griji pentru asta până nu aflăm.

Sylvie nu fu mulţumită cu acest răspuns, dar o lăsă baltă pentru moment şi spuse:

– Unde ar trebui să organizăm ceremonia oficială?

Pierre aruncă o privire către turlele catedralei Notre-Dame, iar ea râse şi spuse:

– Nu acolo. Aceea este pentru nobilime.

– La biserica parohială, bănuiesc.

– Şi apoi, vom avea adevărata nuntă la biserica noastră.

Prin asta înţelegea vechea cabană de vânătoare din pădure. Protestanţii încă nu se puteau ruga la vedere în Paris, deşi o făceau în anumite oraşe din Franţa.

– Bănuiesc că va trebui să o invităm pe marchiză, spuse Pierre cu o grimasă de dezgust.

– Cum clădirea îi aparţine soţului ei…

Faptul că Pierre începuse cu stângul relaţia sa cu marchiza Louise şi că, după aceea, nu fusese capabil să-i câştige respectul era o situaţie nefericită. De fapt, cu cât încerca mai mult să-i intre în graţii, cu atât ea devenea mai rece. Sylvie se aştepta ca el să treacă râzând peste asta, dar el nu putea. Chestiunea îl înfuriase şi Sylvie înţelese că logodnicul ei, aparent stăpân pe sine, era de fapt extrem de sensibil la orice fel de neplăceri sociale.

Vulnerabilitatea lui o făcu să-l iubească şi mai mult, dar o şi tulbură, deşi nu era sigură din ce motiv.

– Bănuiesc că nu putem evita asta, spuse Pierre pe un ton lejer, dar cu o privire întunecată.

– O să porţi haine noi?

Ea ştia cât de mult îi plăcea lui să cumpere haine. El zâmbi.

– Ar trebui să am o haină sumbră, de un gri protestant, nu-i aşa?

– Da.

El era acum un credincios de nădejde, participând la slujbe în fiecare săptămână. Ajunsese rapid să cunoască pe toată lumea din comunitate şi fusese dornic să întâlnească şi oameni din alte congregaţii din Paris. Mergea chiar şi la slujbele altor congregaţii.

Dorise foarte mult să meargă la sinodul naţional din Paris, în luna mai – prima dată când protestanţii francezi îndrăzniseră să ţină un asemenea congres –, dar aranjamentele erau extrem de secrete şi numai protestanţii cu state vechi fuseseră acceptaţi. În ciuda acestui refuz, el fu unanim îmbrăţişat de comunitate, ceea ce o încântă pe Sylvie.

– Probabil că există un croitor specializat în haine terne pentru protestanţi, spuse el.

– Există: Duboeuf din strada St Martin. Tatăl meu se duce acolo, deşi numai atunci când îl obligă mama. Şi-ar putea permite câte o haină nouă în fiecare an, dar el nu vrea să cheltuiască bani pe ceea ce numeşte zorzoane. Mă aştept să-mi cumpere o rochie de nuntă, dar nu va fi încântat de asta.

– Dacă nu o face el, o voi face eu.

Ea îl apucă de braţ, îl opri din mers şi îl sărută.

– Eşti minunat, spuse ea.

– Iar tu eşti cea mai frumoasă fată din Paris. Şi din Franţa.

Ea râse. Nu era adevărat, deşi era atrăgătoare în rochia ei neagră cu guler alb: culorile protestante se potriveau de minune cu părul ei întunecat şi cu tenul proaspăt. Apoi, ea îşi aminti scopul pe care-l urmărea şi redeveni serioasă.

– Când vei avea veşti de la mama ta...

– Da?

– Trebuie să stabilim o dată. Orice ţi-ar spune ea, n-aş vrea să mai aştept.

– Foarte bine.

Preţ de o clipă, nu fu sigură că el acceptase cu adevărat şi ezită să se bucure.

– Vorbeşti serios?

– Sigur. Vom stabili o dată. Îţi promit!

Ea râse încântată.

– Te iubesc, spuse ea, apoi îl sărută din nou.

(ii)

„Nu ştiu cât de mult pot să mai trag de asta”, se frământă Pierre, lăsând-o pe Sylvie la uşa librăriei tatălui ei. Porni spre podul Notre-Dame, spre malul drept. Departe de râu nu se mai simţea briza şi, curând, transpiră.

O determinase deja să aştepte mult mai mult decât era rezonabil. Tatăl ei era mai morocănos decât de obicei, iar mama

ei, care-l simpatizase dintotdeauna pe Pierre, era înclinată să-i vorbească tăios. Chiar Sylvie era reticentă cu el şi, mai mult, era nemulţumită. Ei suspectau că el trăgea de timp – şi, desigur, aveau dreptate.

Dar ea îi aducea o recoltă atât de bogată... Carnetul lui legat în piele neagră conţinea acum sute de nume de protestanţi din Paris, precum şi adresele la care îşi ţineau slujbele eretice.

Chiar şi în ziua aceea îi oferise un bonus: un croitor protestant! El făcuse sugestia pe jumătate în glumă, dar speculaţia lui fusese corectă, iar prostuţa de Sylvie i-o confirmase. Ăsta putea fi un fir nepreţuit.

Dosarele cardinalului Charles erau deja burduşite. Surprinzător, Charles nu arestase încă pe niciunul dintre protestanţi. Pierre plănuia de mult timp să-l întrebe când intenţiona să lovească.

Acum se afla pe drum spre cardinalul Charles, dar mai avea ceva timp la dispoziţie. Merse în lungul străzii St Martin până găsi stabilimentul lui René Duboeuf. Din afară arăta ca o casă obişnuită din Paris, deşi ferestrele erau mai mari decât de obicei, iar pe uşă se afla un semn. Intră.

Fu uimit de aerul de curăţenie şi de ordine. Camera era plină-ochi, dar totul era ordonat: suluri de mătase şi stofe de lână pe rafturi, aliniate cu precizie; boluri cu nasturi aranjate după culoare; rânduri de dulapuri marcate cu semne care le indicau conţinutul.

Un bărbat chel stătea aplecat deasupra unei mese, tăind cu grijă o lungime de stofă cu o foarfecă uriaşă, ce părea foarte ascuţită. În spate, o femeie frumoasă era aşezată sub un candelabru din fier, cosând la lumina câtorva lumânări: Pierre se întrebă dacă purta o etichetă pe care scria „nevastă”.

Încă un cuplu protestant nu adăuga mare lucru la recolta lui, dar Pierre spera să întâlnească şi ceva clienţi.

Bărbatul lăsă foarfecă pe masă şi veni să-l întâmpine pe Pierre, prezentându-se ca Duboeuf. Privi intens jacheta croită a lui Pierre, părând că o evaluează cu un ochi de expert, şi Pierre se întrebă dacă se gândea că e prea ostentativă pentru un protestant.

Pierre îşi spuse numele.

– Am nevoie de o haină nouă, explică el. Nu prea stridentă. Gri-închis, poate.

– Foarte bine, domnule, spuse croitorul îngrijorat. Poate că

cineva m-a recomandat?

– Giles Palot, tipograful.

Duboeuf se relaxă.

– Îl cunosc foarte bine.

– Este pe cale să devină socrul meu.

– Felicitări!

Pierre fu acceptat – acesta era primul pas.

Duboeuf era un om mărunţel, dar ridică sulurile grele de stofă de pe rafturi cu o uşurinţă exersată. Pierre alese un gri care părea aproape negru.

Spre dezamăgirea lui Pierre, niciun alt client nu intră în croitorie. Pierre se întrebă cum ar fi putut să tragă vreun folos de pe urma croitorului protestant. Nu putea să rămână în atelier toată ziua, aşteptând să vadă alţi clienţi. Putea să supravegheze locul – Gaston Le Pin, comandantul gărzii palatului familiei de Guise, putea găsi un om discret dar urmăritorul nu putea afla numele persoanelor care intrau în atelier, aşa că toată povestea ar fi fost inutilă. Pierre îşi munci creierul: trebuia să existe o cale de a exploata această descoperire.

Croitorul apucă o fâşie lungă de piele fină şi începu să măsoare corpul lui Pierre, înfigând ace colorate în aceasta pentru a înregistra lărgimea umerilor, lungimea braţelor şi circumferinţa pieptului şi a taliei.

– Aveţi un fizic plăcut, domnule Aumande, spuse el. Haina va arăta foarte distins pe dumneavoastră.

Pierre ignoră această mostră de linguşeală negustorească. Cum avea să facă să-i întâlnească pe unii dintre clienţii lui Duboeuf?

După ce îi luă toate măsurile, croitorul ridică un carnet de pe un raft.

– Dacă aş avea nevoie de adresa dumneavoastră, domnule Aumande?

Pierre privi la carnet. Desigur, Duboeuf trebuia să ştie unde locuiesc clienţii lui – altfel ar fi fost prea uşor pentru cineva să comande o haină, apoi să se răzgândească şi să nu mai vină niciodată. Şi, chiar dacă Duboeuf avea o memorie fenomenală şi îşi putea aminti fiecare client şi fiecare comandă, lipsa oricărei înregistrări ar fi putut duce la dispute în legătură cu notele de plată. Nu, ordonatul Duboeuf trebuia să ţină un registru.

Pierre trebuia să ajungă să arunce o privire în acel carnet. Toate numele şi adresele trebuiau să ajungă în propriul lui

registru, cel cu copertele de piele neagră, în care erau înregistraţi toţi protestanţii pe care-i descoperise.

– Adresa, domnule? repetă Duboeuf.

– Stau la College des Ames.

Duboeuf observă că i se golise călimara. Cu un râs uşor jenat, spuse:

– Scuzaţi-mă o clipă, trebuie să aduc o sticlă de cerneală.

Dispăru printr-o uşă.

Pierre avea o oportunitate de a se uita în carnet. Dar nu înainte de a scăpa de nevastă. Se îndreptă spre fundul camerei şi începu să discute cu ea. Avea în jur de optsprezece ani, presupuse el, fiind mult mai tânără decât bărbatul ei, care sărise de treizeci.

– Mă întreb… pot să vă rog pentru o cupă mică de vin? Este o zi foarte uscată.

– Desigur, domnule.

Ea lăsă lucrul şi ieşi din cameră.

Pierre deschise carnetul croitorului. Aşa cum sperase, conţinea numele şi adresele clienţilor, împreună cu detalii ale hainelor comandate, materialul ales şi sumele de bani datorate sau plătite. Recunoscu unele dintre nume ca fiind ale unor protestanţi pe care deja îi identificase. Se simţi încântat peste măsură. Acest carnet conţinea probabil numele a peste jumătate dintre ereticii din Paris.

Ar fi fost un obiect foarte preţios pentru cardinalul Charles. Ar fi vrut să şi-l poată strecura în vestă, dar ar fi fost un gest cu totul nesăbuit. În schimb, încercă să memoreze cât de multe nume putu.

Încă se ocupa cu asta când auzi vocea lui Duboeuf în spatele său:

– Ce faceţi?

Croitorul era palid şi speriat. Aşa şi trebuia, se gândi Pierre: făcuse o greşeală periculoasă lăsând carnetul pe masă. Pierre închise carnetul şi zâmbi.

– Simplă curiozitate. Iertaţi-mă.

Duboeuf spuse cu severitate:

– Carnetul este privat!

Se enervase, observă Pierre. Spuse cu nepăsare:

– Se pare că îi cunosc pe cei mai mulţi dintre clienţii dumneavoastră. Mă bucur să văd că prietenii mei îşi plătesc datoriile!

Duboeuf nu râse. Dar ce mai putea să facă?

După o clipă, Duboeuf deschise o sticlă nouă de cerneală, înmuie pana şi notă numele şi adresa lui Pierre.

Soţia sa reveni în cameră.

– Vinul dumneavoastră, domnule, spuse ea, întinzându-i o cupă lui Pierre.

– Mulţumesc, Françoise, spuse Duboeuf.

Pierre observă că ea avea o figură plăcută. Se întrebă ce o atrăsese oare la mai vârstnicul Duboeuf. Posibilitatea unei vieţi confortabile alături de un bărbat prosper, poate. Sau putea fi chiar dragoste.

Duboeuf spuse:

– Dacă veţi fi atât de amabil să vă întoarceţi peste o săptămână, noua dumneavoastră haină va fi gata pentru probă. Vă costă douăzeci şi cinci de livre.

– Splendid.

Pierre consideră că aflase suficient de multe de la Duboeuf în ziua aceea. Îşi bău vinul şi îşi luă rămas-bun.

Vinul nu-i potolise setea, aşa că intră în cea mai apropiată tavernă şi ceru o carafă de bere. Mai cumpără o coală de hârtie şi împrumută o pană şi cerneală, în timp ce-şi sorbea berea, scrise clar: „René Duboeuf, croitor, strada St Martin. Françoise Duboeuf, nevastă.” Apoi adăugă toate numele şi adresele pe care şi le putu aminti din carnet. Aşteptă să se usuce cerneala, împături foaia şi o băgă în vestă. Avea să îşi transfere informaţia în carnetul lui negru ceva mai târziu.

Sorbindu-şi berea, se întrebă nerăbdător când urma să se folosească de toate acele informaţii cardinalul Charles. Deocamdată, părea mulţumit să adune nume şi adrese, dar avea să vină şi vremea pentru a face curăţenie. Urma să fie o zi a carnagiului. Pierre ar fi împărtăşit triumful lui Charles. Se agită necontrolat pe scăunelul său din tavernă, gândindu-se la sutele de bărbaţi şi de femei care aveau să ajungă în închisoare, torturaţi şi poate arşi de vii. Mulţi dintre protestanţi erau nişte îngâmfaţi plini de ei, iar el ar fi fost bucuros să-i vadă suferind – în special pe marchiza Louise –, însă alţii fuseseră buni cu el, făcându-l să se simtă bine-venit la biserica din vechea cabană de vânătoare, invitându-l în casele lor şi răspunzând la întrebările sale viclene cu multă onestitate – iar asta îl făcu să se crispeze la gândul că-i înşelase pe toţi. Cu numai optsprezece luni în urmă, cel mai rău lucru pe care-l făcuse fusese să stoarcă de bani o

văduvă bogată. Părea că trecuse atât de mult timp de atunci…

Îşi goli cana şi plecă. Strada Saint-Antoine, unde avea loc turneul, era aproape. Parisul petrecea din nou. Tratatul cu Spania fusese semnat, iar regele Henric al II-lea sărbătorea pacea, prefăcându-se că nu pierduse războiul.

Strada Saint-Antoine era cea mai largă stradă din Paris, motiv pentru care era utilizată pentru turniruri. Pe una dintre laturi se întindea masivul şi dărăpănatul palat Tournelles, cu ferestrele aglomerate de spectatori cu sânge regal şi aristocratic. Culorile hainelor lor scumpe transformau galeria într-un tablou strălucitor. Pe partea cealaltă a drumului, oamenii normali se luptau pentru locuri mai bune, cu îmbrăcămintea lor în cele mai şterse tonuri de maro, ce părea un câmp arat în timpul iernii. Stăteau în picioare sau erau aşezaţi pe scăunele pe care le aduseseră cu ei, sau atârnau periculos pe marginile ferestrelor şi ale acoperişurilor. Un turnir era un spectacol grandios, promiţând atracţia suplimentară a unor răniri grave sau chiar moartea competitorilor de rang înalt.

Când Pierre intră în palat, Odette, o cameristă având în jur de douăzeci de ani, voluptuoasă, dar ştearsă, îi oferi o tavă cu prăjituri. Ea îi zâmbi provocator, arătându-şi dinţii strâmbi. Avea reputaţia de a se lăsa uşor, dar Pierre nu era interesat de fete din clasa servitorilor – ar fi putut să aibă una dintre ele acasă, la Thonnance-les-Joinville. În orice caz, fu mulţumit să o vadă, pentru că asta însemna că adorabila Véronique se afla prin apropiere.

– Unde este stăpâna ta? o întrebă el.

Odette se bosumflă şi spuse:

– Domnişoara este sus.

Cei mai mulţi dintre curteni se aflau la etajul superior, ale cărui ferestre dădeau spre terenul întrecerii. Véronique era aşezată la o masă, împreună cu un cârd de fete aristocrate, sorbind un tonic din fructe. Verişoară îndepărtată a fraţilor de Guise, ea se afla printre cei mai puţin importanţi membri ai familiei, dar, în orice caz, era o fată de origine nobilă. Purta o rochie verde-deschis, confecţionată dintr-un amestec de mătase şi de pânză, atât de uşoară încât părea să plutească în jurul figurii ei delicate. Gândul de a strânge în braţele sale trupul gol al unei asemenea femei îl făcu pe Pierre să simtă că leşină. Cu ea dorea să se însoare – nu cu fata burgheză a unui tipograf protestant.

Véronique îl tratase cu un uşor dispreţ când se întâlniseră prima dată, dar treptat devenise mai caldă cu el. Toată lumea ştia că este fiul unui preot de ţară, dar ştiau şi că este un apropiat al puternicului cardinal Charles, iar asta îi conferea un statut special.

Pierre se înclină spre ea şi o întrebă dacă îi place turnirul.

– Nu prea mult, spuse ea.

El îi oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

– Nu-ţi plac bărbaţii care călăresc prea repede şi se dărâmă unul pe altul de pe cal? Ce ciudat!

Ea râse.

– Prefer să dansez.

– Şi eu. Din fericire, diseară este un bal.

– Abia aştept.

– Ard de nerăbdare să te întâlnesc acolo. Acum, trebuie să vorbesc cu unchiul tău, Charles. Scuză-mă.

Îndepărtându-se, se gândi că decursese bine această scurtă întâlnire. O făcuse să râdă, iar ea îl tratase aproape ca pe un egal.

Charles se afla într-o cameră laterală, împreună cu un băieţel care avea părul blond al familiei de Guise. Era nepotul lui, Henric, în vârstă de opt ani, fiul mai mare al lui Scarface. Ştiind că într-o zi băiatul putea deveni duce de Guise, Pierre se înclină spre el şi-l întrebă dacă se simte bine.

– Nu mă lasă să particip la turnir, spuse Henric. Dar pariez că sunt în stare. Sunt un bun călăreţ.

Charles spuse:

– Fugi, acum, Henric! Peste o clipă va fi o altă rundă şi nu cred că vrei să o ratezi.

Henric plecă, iar Charles îi arătă lui Pierre un scaun.

În acest an şi jumătate în care Pierre spionase pentru Charles, relaţia lor se modificase mult. Charles îi era recunoscător lui Pierre pentru numele şi adresele pe care acesta i le adusese. Dosarul cardinalului despre protestanţii clandestini din Paris era cu mult mai cuprinzător decât fusese înainte de apariţia lui Pierre. Charles putea să fie dispreţuitor şi arogant, dar se purta la fel cu toată lumea şi părea să respecte părerile lui Pierre. Uneori, vorbeau despre probleme politice generale, iar Charles nu desconsidera opiniile lui Pierre.

– Am descoperit ceva, spuse Pierre. Mulţi protestanţi se folosesc de serviciile unui croitor din strada St Martin, care ţine

un mic registru cu toate numele şi adresele lor.

– O mină de aur! spuse Charles. Dumnezeule, oamenii ăştia devin tot mai obraznici!

– Am fost tentat să-l înhaţ şi să fug cu el pe stradă.

– Nu vreau să te deconspiri încă.

– Nu. Dar într-o zi am să pun mâna pe carnetul acela. Pierre băgă mâna în vestă. Între timp, am notat cât de multe nume şi adrese am putut să memorez.

Îi dădu foaia lui Charles, iar acesta citi lista.

– Foarte utilă.

– A trebuit să comand o haină la acest croitor. Pierre umflă preţul: Patruzeci şi cinci de livre m-a costat.

Charles scoase nişte monede dintr-o pungă. Îi dădu lui Pierre douăzeci de scuzi de aur, fiecare valorând două livre şi jumătate.

– Ar trebui să fie o haină drăguţă, spuse el.

– Când îi vom lovi pe toţi aceşti devianţi? întrebă Pierre. Avem sute de protestanţi parizieni în dosarele noastre.

– Ai răbdare.

– Dar fiecare eretic prins înseamnă un inamic mai puţin. De ce nu scăpaţi de ei?

– Când îi vom înfrânge, vreau ca toată lumea să afle că familia de Guise le-a făcut asta.

Pentru Pierre, asta avu sens.

– Astfel încât familia să câştige loialitatea ultracatolicilor, bănuiesc.

– Şi oamenii care propovăduiesc toleranţa – cei nehotărâţi, *moderaţii* – să fie etichetaţi ca protestanţi.

Asta era subtil, se gândi Pierre. Cei mai periculoşi duşmani ai familiei de Guise erau oamenii care propovăduiau toleranţa. Ei subminau întreaga bază a puterii familiei. Astfel de oameni trebuiau împinşi către o extremă sau cealaltă. Subtilitatea politică a lui Charles îl impresionă, la fel ca întotdeauna.

– Dar cum vom ajunge să fim însărcinaţi să etichetăm erezia?

– Într-o zi, tânărul Francisc va fi rege. Nu încă, sperăm – avem nevoie ca el să-şi dobândească independenţa faţă de regina Caterina şi să cadă complet sub influenţa soţiei lui, nepoata noastră, Mary Stuart. Iar când se va întâmpla… Charles flutură foaia de hârtie a lui Pierre… atunci vom folosi asta.

Pierre înlemni.

– N-am realizat că gândiţi pe termen atât de lung. Asta-mi creează o problemă.

– De ce?

– M-am logodit cu Sylvie Palot de mai bine de un şi am cam rămas fără pretexte.

– Însoară-te cu târfa! spuse Charles.

Pierre era oripilat.

– Nu vreau să rămân înţepenit cu o nevastă protestantă.

Charles ridică din umeri.

– De ce nu?

– Există cineva cu care *aş vrea* să mă însor.

– Oh! Cine?

Era momentul să-i spună lui Charles ce recompensă aştepta pentru munca lui.

– Véronique de Guise.

Charles izbucni în râs.

– Începător impertinent! Tu să te însori cu o rudă de-a mea!? Este o aroganţă diavolească! Nu fi absurd!

Pierre simţi că se înroşeşte din cap până-n picioare. Greşise momentul şi, în consecinţă, fusese umilit.

– Nu m-am gândit că sunt prea ambiţios, se apără el. Este doar o rudă îndepărtată.

– Este verişoară de-a doua cu Mary Stuart, care va fi, probabil, regina Franţei cândva! Cine te crezi? Charles flutură mâna, concediindu-l. Pleacă de aici!

Pierre se ridică şi plecă.

(iii)

Alison McKay se bucura de viaţă. De când Mary Stuart devenise soţia lui Francisc, ceea ce era cu totul altceva decât logodnica lui, statutul ei crescuse şi, în consecinţă, şi al lui Alison. Aveau mai mulţi servitori, mai multe haine, mai mulţi bani. Oamenii se înclinau şi-i arătau lui Mary un respect mai adânc şi mai deplin. Acum făcea parte incontestabil din familia regală a Franţei. Mary iubea asta, la fel şi Alison. Iar viitorul le rezerva şi mai multe, pentru că, într-o zi, Mary avea să devină regina Franţei.

Acum se aflau în cea mai mare încăpere din palatul Tournelles, în faţa celei mai mari ferestre, unde soacra Mariei, regina Caterina, îşi instalase curtea. Caterina purta haine voluminoase cusute cu aur şi argint, care costaseră probabil o avere. Era târziu, după-amiază, dar vremea era călduroasă, iar

ferestrele erau deschise pentru a lăsa să intre briza răcoroasă.

Regele intră în cameră, aducând cu el un miros de dulciuri calde. Toată lumea – în afară de Caterina – se ridică. Henric părea fericit. Avea aceeaşi vârstă ca soţia lui, patruzeci de ani, şi era în mare formă: era chipeş, puternic şi plin de energie. Îi plăcea să participe la turnir, iar în ziua aceea câştiga. Îl doborâse chiar şi pe Scarface, ducele de Guise, marele său general.

– Încă un tur, îi spuse el Caterinei.

– Se face târziu, protestă ea, vorbind franceza cu un puternic accent italian, de care nu reuşise să scape. Şi eşti obosit. De ce nu te odihneşti acum?

– Dar pentru tine lupt! spuse el.

Această mostră de galanterie nu pică prea bine. Caterina privi într-o parte, iar Mary începu să se agite. Toată lumea văzuse deja că Henric purta pe lancea sa panglici în alb şi negru, culorile Dianei de Poitiers. Aceasta îl sedusese pe Henric la un an după căsătoria lui, iar Caterina îşi petrecuse ultimii douăzeci şi cinci de ani făcându-se că nu ştie. Diane era mult mai în vârstă – avea să împlinească şaizeci de ani peste doar câteva săptămâni –, iar Henric avea acum alte amante, dar Diane fusese dragostea vieţii lui. Caterina se obişnuise cu asta, dar el încă o putea răni din neglijenţă.

Henric plecă să îmbrace din nou armura şi murmurul unei conversaţii se ridică dinspre doamne. Caterina se aplecă spre Alison. Regina era tot timpul caldă cu Alison, pentru că aceasta era bună prietenă cu bolnăviciosul Francisc. Acum, Caterina era pe jumătate întoarsă cu spatele spre restul grupului, ceea ce le arăta că avea o conversaţie privată. Spuse cu voce scăzută:

– Au trecut paisprezece luni.

Alison înţelese la ce se referea: de paisprezece luni erau căsătoriţi Francisc şi Mary.

– Şi ea nu este însărcinată, spuse Alison.

– Este ceva în neregulă? Ar trebui să ştiu.

– Ea spune că nu.

– Dar tu nu o crezi.

– Nu ştiu ce să mai cred.

– Am avut probleme să rămân însărcinată la început, când m-am măritat, spuse Caterina.

– Într-adevăr?

Alison era uluită. Caterina îi născuse zece copii lui Henric. Regina încuviinţă din cap.

– Eram înnebunită – mai ales după ce bărbatul meu a fost sedus de Madame.
Aşa o numea toată lumea pe Diane.
– Îl adoram – şi încă îl ador. Dar ea îi câştigase inima. Credeam că l-aş putea câştiga înapoi cu un copil. El încă venea în patul meu – chiar ea îi ordonase asta, după cum am aflat mai târziu.
Alison se crispă: era dureros să asculte aşa ceva.
– Dar nu rămâneam însărcinată.
– Şi ce aţi făcut?
– Aveam cincisprezece ani, iar familia mea se afla la sute de kilometri depărtare. Mă simţeam disperată. Îşi coborî vocea şi adăugă: l-am spionat.
Alison fu şocată şi ruşinată de această revelaţie intimă, dar Caterina avea chef să spună povestea. Remarca negândită a lui Henric „pentru tine mă lupt” o adusese pe regină într-o stare de spirit stranie.
– Mă gândeam că poate fac ceva greşit cu Henric şi voiam să văd dacă Madame are o metodă diferită, continuă Caterina. Obişnuiau să meargă în pat după-amiaza. Cameristele mele au găsit un loc de unde puteam să-i privesc.
Ce tablou uimitor, se gândi Alison: regina privind prin gaura cheii la bărbatul ei, aflat în pat cu o amantă.
– A fost foarte dificil pentru mine să privesc, pentru că, evident, el o adora. Şi n-am învăţat nimic. Jucau unele jocuri despre care eu nu ştiam nimic, dar, în cele din urmă, o făcea aşa cum o făcea şi cu mine. Singura diferenţă era cât de mult se bucura când era împreună cu ea.
Caterina vorbea cu o voce uscată, amară. Ea nu arăta nicio emoţie, dar Alison era pe punctul de a izbucni în lacrimi. „Asta trebuie să-i fi sfâşiat inima Caterinei”, se gândi ea. Ar fi vrut să pună întrebări, dar se temea să deranjeze acel moment de confidenţialitate.
– Am încercat tot felul de leacuri, unele de-a dreptul dezgustătoare – cataplasme cu balegă pe vagin, tot felul de lucruri de genul ăsta. Nimic nu funcţiona. Apoi, l-am cunoscut pe doctorul Fernel şi am descoperit ce mă împiedica să rămân însărcinată.
Alison era fascinată.
– Ce era?
– Penisul regelui este scurt şi gros – adorabil, de altfel, dar nu

suficient de lung. El nu intra suficient de mult, iar diafragma mea nu fusese niciodată ruptă, aşa că sămânţa nu pătrundea până la capăt. Doctorul mi-a rupt membrana cu un instrument special şi după o lună eram însărcinată cu Francisc. *Pronto.*

De la mulţimea de afară se auziră ovaţii uriaşe, de parcă ascultaseră cu toţii povestea şi salutau finalul fericit. Alison presupuse că regele încălecase pe cal pentru ultima rundă. Caterina puse o mână pe genunchiul lui Alison, de parcă ar fi dorit să o mai reţină un moment.

– Doctorul Fernel este mort, dar fiul lui este la fel de bun, spuse ea. Spune-i lui Mary să-l viziteze.

Alison se întrebă de ce regina nu-i transmisese acest mesaj direct lui Mary.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Caterina spuse:

– Mary este mândră. Dacă îi las impresia că aş crede că este sterilă, ar putea fi ofensată. Sfaturile de acest gen sunt mai bine primite dacă vin din partea unei prietene decât din partea soacrei.

– Înţeleg.

– Fă acest lucru ca un gest de bunăvoinţă faţă de mine.

Era curtenitor din partea reginei să îi ceară ceva ce ar fi putut ordona.

– Desigur, spuse Alison.

Caterina se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Celelalte persoane din cameră se îngrămădiră în jurul ei, inclusiv Alison, şi priviră afară.

Pe mijlocul drumului, două garduri delimitau o pistă lungă, îngustă. Într-unul dintre capete se afla calul regelui, Malheureux; în celălalt, calul lui Gabriel, conte de Montgomery. La mijlocul pistei se afla o barieră, menită să împiedice caii să se ciocnească.

Regele vorbea cu Montgomery în centrul arenei. Vorbele lor nu se puteau auzi de la ferestrele palatului, dar păreau să se contrazică. Turnirul era aproape gata, iar unii dintre spectatori deja plecau, dar Alison presupuse că războinicul rege dorea să mai lupte încă o rundă. Apoi, regele ridică vocea şi toată lumea îl auzi spunând:

– Ăsta este un ordin!

Montgomery se înclină în semn de supunere şi îşi puse coiful pe cap. Regele făcu la fel, apoi cei doi bărbaţi se întoarseră la capetele pistei. Henric îşi coborî viziera. Alison auzi murmurul

Caterinei: „Blocheaz-o închisă, *chérie”,* iar regele trase zăvorul care împiedica viziera să se ridice.

Fără să mai aibă răbdare, Henric dădu pinteni calului înainte să audă sunetul trompetei şi atacă. Montgomery făcu acelaşi lucru.

Caii erau buiestraşi, crescuţi pentru război, mari şi extrem de puternici; potcoavele lor făceau un zgomot de parcă un titan lovea pământul cu beţe uriaşe. Alison îşi simţi pulsul accelerat de exaltare şi de teamă. Cei doi călăreţi luară viteză. Mulţimea ovaţiona sălbatic pe măsură ce caii de război se repezeau unul spre celălalt, cu panglicile fluturând. Cei doi bărbaţi înclinară lăncile de lemn peste bariera centrală. Armele aveau vârfuri boante: scopul nu era să-ţi răneşti adversarul, ci doar să-l dărâmi de pe cal. Chiar şi aşa, Alison era fericită că doar bărbaţii practicau acest sport. Ea ar fi fost înspăimântată.

În ultimul moment, cei doi bărbaţi strânseră picioarele cu putere în jurul cailor şi se aplecară în faţă. Se întâlniră cu o lovitură teribilă. Lancea lui Montgomery lovi capul regelui, deteriorând coiful. Viziera regelui zbură în sus şi Alison înţelese într-o clipă că impactul rupsese zăvorul vizierei. Lancea se rupse în două.

Inerţia uriaşă a cailor continuă să-i ducă pe amândoi înainte şi, o fracţiune de secundă mai târziu, capătul rupt al armei lui Montgomery lovi din nou faţa regelui. Acesta se clătină în şa, părând că şi-a pierdut cunoştinţa. Caterina ţipă.

Alison îl văzu pe ducele Scarface sărind gardul şi alergând spre rege, urmat de mai mulţi nobili. Aceştia opriră calul, apoi îl ridicară pe rege din şa cu mare efort, din cauza armurii grele, şi îl coborâră pe pământ.

(iv)

Cardinalul Charles alergă în urma fratelui său, Scarface, iar Pierre îi urmă îndeaproape. Când coiful regelui fu îndepărtat cu grijă, ei văzură imediat că suferise o rană gravă. Faţa îi era acoperită de sânge. O aşchie de lemn lungă şi subţire îi ieşea din ochi. Alte aşchii erau înfipte în faţă şi în cap. Rămăsese nemişcat, aparent amorţit de durere şi abia conştient. Doctorul său se afla în aşteptare, pentru cazul în care apărea un asemenea incident, iar acum îngenunche lângă pacientul lui.

Preţ de un lung moment, Charles îl privi intens pe rege.

– Va muri, îi murmură el lui Pierre.

Pierre înlemni. Ce însemna asta pentru familia de Guise, al cărei viitor însemna viitorul său? Planul pe termen lung pe care Charles tocmai i-l prezentase era acum ruinat. Pierre simţi un nivel de anxietate vecin cu panica.

– E prea curând! spuse el. Realiză că vocea lui fusese ciudat de stridentă. Făcând un efort să vorbească mai calm, adaugă: Francisc nu poate să conducă această ţară.

Charles se îndepărtă şi mai mult de mulţime, pentru a fi sigur că nu sunt auziţi, deşi acum nimeni nu acorda atenţie altcuiva în afara regelui.

– Conform legii din Franţa, un rege poate domni de la paisprezece ani. Francisc are cincisprezece.

– Adevărat, zise Pierre, începând să gândească intens. Panica se evaporă şi logica începu să-i revină. Dar Francisc va avea nevoie de ajutor, spuse el. Şi oricine îi va deveni cel mai apropiat consilier va fi adevăratul rege al Franţei. Lăsând la o parte orice precauţie, se apropie de Charles şi-i spuse cu o voce joasă, pe un ton de urgenţă: Domnule cardinal, *trebuie să fiţi acel om!*

Charles îi aruncă o privire tăioasă, într-un fel pe care Pierre îl recunoscu. Îl surprinsese pe Charles spunând ceva la care acesta nu se gândise.

– Ai dreptate, spuse Charles încet. Dar alegerea normală ar fi Antoine de Bourbon. El este primul prinţ de sânge.

Un prinţ de sânge era descendentul masculin direct al regelui Franţei. Aceşti oameni constituiau cea mai înaltă aristocraţie, în afara familiei regale. Aveau întâietate în faţa oricăror alţi nobili. Iar Antoine era cel mai în vârstă dintre ei.

– Doamne fereşte! spuse Pierre. Dacă Antoine devine principalul consilier al regelui Francisc al II-lea, puterea familiei de Guise se va încheia. „Şi la fel şi cariera mea”, adăugă el în gând.

Antoine era regele Navarrei, o ţară mică aflată între Franţa şi Spania. Mai important, era capul familiei Bourbon, una dintre marile rivale ale familiei de Guise, alături de familia Montmorency. Politicile religioase erau fluide, însă alianţa familiilor Bourbon-Montmorency tindea să fie mai puţin dură cu ereticii decât familia de Guise, fiind, prin urmare, favorizate de protestanţi – un gen de sprijin care nu era întotdeauna bine-venit. Dacă Antoine îl controla pe băiatul-rege, familia de Guise avea să-şi piardă puterea. Pierre nu suporta să se gândească la

asta.

– Antoine este stupid, spuse Charles. Şi suspectat că ar fi protestant.

– Şi, cel mai important, nu se află în oraş.

– Da. Este la Pau.

Reşedinţa regilor Navarrei se afla pe pantele munţilor Pirinei, la opt sute de kilometri de Paris.

– Dar mesagerii vor fi pe drum spre el înainte de căderea nopţii, spuse Pierre insistent. Îl puteţi neutraliza pe Antoine, dar numai dacă acţionaţi rapid.

– Trebuie să vorbesc cu nepoata mea, Mary Stuart. Ea va fi regina Franţei. Ea va trebui să-l convingă pe noul rege să-l refuze pe Antoine ca sfătuitor.

Pierre încuviinţă din cap. Charles gândea bine, dar Pierre era cu un pas înaintea lui.

– Mary este un copil minunat. Dar nu ne putem baza pe ea într-o problemă atât de importantă ca asta.

– Caterina, atunci.

– Ea este blândă cu protestanţii şi s-ar putea să nu aibă obiecţii cu privire la Antoine. Am o idee mai bună.

– Spune.

Charles îl ascultă pe Pierre de parcă i-ar fi fost egal. Pierre simţi un licăr de plăcere. Perspicacitatea sa politică îi câştigase respectul celui mai abil politician din Franţa.

– Spuneţi-i Caterinei că, dacă vă acceptă pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră ca principali consilieri ai regelui, îi veţi interzice Dianei de Poitiers accesul la Curte pentru tot restul vieţii ei.

Charles se gândi îndelung, apoi dădu din cap foarte încet, o singură dată.

(v)

Alison fu încântată în secret de rana regelui Henric. Îmbrăcă haine albe, simple, de doliu şi reuşi chiar să verse câteva lacrimi, dar asta era doar pentru aparenţe. În sufletul ei jubila. Mary Stuart era pe cale să devină regina Franţei, iar Alison era cea mai bună prietenă a ei!

Regele fu transportat în palatul Tournelles, iar Curtea se adună în jurul camerei sale de suferinţă. Dură mult timp până să moară, dar nu existau dubii în legătură cu finalul. Printre doctorii

lui se afla Ambroise Paré, chirurgul care scosese capătul suliţei din obrazul ducelui François de Guise, lăsând cicatricele care-i aduseseră acestuia porecla Scarface. Paré spuse că, dacă aşchia ar fi străpuns doar ochiul regelui, poate că ar fi supravieţuit, în cazul în care rana nu s-ar fi infectat mortal; dar, de fapt, vârful pătrunsese mult mai adânc şi intrase în creier. Paré efectuă câteva experimente pe patru criminali condamnaţi, înfigându-le aşchii în ochi pentru a reproduce rana, dar toţi muriră şi nu mai rămase nicio speranţă pentru rege.

Bărbatul de cincisprezece ani al lui Mary Stuart, care urma să fie în curând regele Francisc al II-lea, începu să aibă un comportament infantil. Zăcea în pat, mormăind cuvinte de neînţeles şi legănându-se într-un ritm lunatic şi fusese reţinut ca să nu se lovească cu capul de pereţi. Chiar şi Mary şi Alison, care-i fuseseră prietene din copilărie, acceptară că băiatul era inutil.

Regina Caterina, care nu-l avusese niciodată cu adevărat pe bărbatul ei, era înnebunită la gândul de a-l pierde. În orice caz, ea îşi arătă latura nemiloasă, împiedicând-o pe Diane de Poitiers să se apropie de rege. De două ori o văzu Alison pe Caterina adâncită în discuţii cu cardinalul Charles, care ar fi putut să-i ofere consolare spirituală, dar, mult mai probabil, o ajuta să planifice o succesiune lină. În ambele ocazii, ei fură însoţiţi de Pierre Aumande, chipeşul şi misteriosul tânăr care apăruse de nicăieri cu vreun an în urmă şi care se afla alături de Charles din ce în ce mai des.

Regelui Henric i se făcu extrem de rău în dimineaţa zilei de 9 iulie.

Imediat după ora unu, în ziua respectivă, când Mary şi Alison se aflau pentru prânz în camerele lor de la castel, intră Pierre Aumande. El se înclină adânc şi îi spuse lui Mary:

– Regele se duce rapid. Trebuie să acţionăm acum.

Acesta era momentul pe care-l aşteptau cu toţii.

Mary nu se prefăcu înnebunită sau isterizată. Înghiţi în sec, aşeză pe masă cuţitul şi lingura, îşi şterse buzele cu un şervet şi spuse:

– Ce trebuie să fac?

Alison se simţi mândră văzând calmul stăpânei ei.

Pierre spuse:

– Trebuie să vă ajutaţi soţul. Ducele de Guise se află cu el acum. Vom merge toţi la Luvru, împreună cu regina Caterina.

Alison spuse:
– Luaţi în stăpânire persoana noului rege.
Pierre o privi tăios. Era genul de om, realiză ea, care vedea numai persoanele importante: ceilalţi erau invizibili. Acum o privi cu un aer de evaluare.
– Ai perfectă dreptate, spuse el. Regina-mamă este de acord cu unchii stăpânei tale, François şi Charles. În acest moment de pericol, Francisc trebuie să caute sprijin la soţia lui, regina Mary – la nimeni altcineva.
Alison ştia că această teorie nu era decât praf în ochi. François şi Charles doreau ca noul rege să se întoarcă spre François şi Charles – Mary abia dacă le servea de acoperire. În momentele de nesiguranţă care urmau întotdeauna după moartea unui rege, nu omul care avea puterea era noul rege, ci acela care îl avea în mână. Din acest motiv spusese Alison *stăpânirea persoanei* – frază care-l alertase pe Pierre în legătură cu faptul că ea înţelegea ce se întâmpla.
Mary nu şi-ar fi dat seama de asta, presupuse Alison; dar nici nu avea importanţă. Planul lui Pierre era bun pentru Mary. Aveau să fie mult mai puternici în alianţă cu unchii ei. Altfel, Antoine de Bourbon avea să încerce, cu siguranţă, să o marginalizeze pe Mary, dacă el l-ar fi controlat pe Francisc. Aşa că, atunci când Mary privi întrebătoare spre Alison, aceasta încuviinţă uşor din cap.
– Foarte bine, spuse Mary.
Apoi se ridică.
Privind figura lui Pierre, Alison văzu că nu-i scăpase mica interacţiune dintre ele.
Alison o însoţi pe Mary până la camera lui Francisc, iar Pierre le urmă. Uşa era păzită de soldaţi. Alison îl recunoscu pe conducătorul lor, Gaston Le Pin, un personaj cu aspect dur, care era şeful mercenarilor familiei de Guise. Ei erau capabili să-l reţină pe Francisc cu forţa, dacă era necesar, deduse Alison.
Francisc plângea, dar se îmbrăcă ajutat de servitorii săi. Atât ducele Scarface, cât şi cardinalul Charles erau de faţă, privind cu nerăbdare, iar o clipă mai târziu intră şi regina Caterina. Alison realiză că acesta era grupul care prelua puterea. Mama lui Francisc făcuse o înţelegere cu unchii lui Mary.
Alison se întrebă cine ar fi putut încerca să-i oprească. Principalul candidat era ducele de Montmorency, care deţinea

titlul de conetabil[10] al Franţei. Dar aliatul regal al lui Montmorency, Antoine de Bourbon, niciodată ieşit din calcule, nu ajunsese încă la Paris.

Alison observă că familia de Guise se afla într-o poziţie puternică. În orice caz, aveau dreptate să acţioneze acum – situaţia se putea schimba rapid. Un avantaj nu era util dacă nu era folosit.

Pierre îi spuse lui Alison:

– Noul rege şi noua regină vor ocupa imediat apartamentele regale de la palatul Luvru. Ducele de Guise se va muta în apartamentele Dianei de Poitiers, iar cardinalul Charles va ocupa camerele ducelui de Montmorency.

„Inteligent", se gândi Alison.

– Astfel, familia de Guise va avea regele *şi* palatul.

Pierre păru mulţumit de sine şi Alison presupuse că fusese ideea lui.

Ea adăugă:

– Deci, aţi neutralizat efectiv facţiunea rivală.

Pierre spuse:

– Nu există o facţiune rivală.

– Sigur că nu, spuse ea. Naiva de mine!

El o privi cu ceva ce aducea a respect. Asta o încântă, în timp ce realiza că era atrasă de acest tânăr încrezător, inteligent. „Tu şi cu mine putem fi aliaţi, se gândi ea, şi poate chiar mai mult." Trăind cea mai mare parte a vieţii ei la Curtea Franţei, ajunsese să înţeleagă căsătoria în felul în care o făcea nobilimea, ca pe o alianţă strategică mai degrabă decât ca pe o legătură de dragoste. Ea şi Pierre Aumande ar fi putut forma un cuplu formidabil. Şi, până la urmă, nu i-ar fi fost greu deloc să se trezească în fiecare dimineaţă lângă un bărbat care arăta astfel.

Grupul coborî pe scara cea mare, traversă holul şi ieşi afară, pe trepte.

În afara porţilor, mulţimea de parizieni aştepta să vadă ce urma să se întâmple. Ovaţionară când îl văzură pe Francisc. Şi ei ştiau că avea să le fie în curând rege.

În curtea din faţă aşteptau trăsuri, păzite de alţi bătăuşi de-ai familiei de Guise. Alison observă că trăsurile erau astfel aşezate încât oricine de afară să vadă cine se urca în ele.

Gaston Le Pin deschise uşa primei trăsuri. Ducele de Guise

[10] Şeful poliţiei (n.tr.).

păşi încet în faţă, împreună cu Francisc. Mulţimea îl recunoscu pe Scarface şi toţi putură să vadă că el era însărcinat să-l ducă pe rege. Alison realiză că această manevră fusese pregătită cu atenţie.

Francisc se îndreptă spre trăsură, urcă singura treaptă şi intră fără să se facă de râs, spre marea uşurare a lui Alison.

Caterina şi Mary îi urmară. La treaptă, Mary se trase înapoi pentru a o lăsa pe Caterina să intre prima. Dar Caterina clătină din cap şi aşteptă.

Ţinându-şi capul sus, Mary păşi în trăsură.

(vi)

Pierre îşi întrebă confesorul:

– Este un păcat să te căsătoreşti cu o persoană pe care n-o iubeşti?

Părintele Moineau era un preot de cincizeci de ani, cu faţa pătrăţoasă.

Biroul său de la College des Ames conţinea mai multe cărţi decât magazinul tatălui Sylviei. Era un intelectual rafinat, dar se bucura de tovărăşia tinerilor şi era popular printre studenţii săi. Ştia totul despre munca pe care o făcea Pierre pentru cardinalul Charles.

– Cu siguranţă, nu, spuse Moineau.

Vocea sa plină, baritonală era cumva asprită de dragostea lui pentru vinul din Canare.

– Nobilimea este obligată să facă asta. Pentru un rege ar putea fi un păcat să se însoare cu o persoană pe care o *iubeşte.*

Chicoti. Îi plăceau paradoxurile, la fel ca tuturor profesorilor.

Dar Pierre era într-o dispoziţie gravă.

– Sunt pe cale să distrug viaţa Sylviei.

Moineau îl îndrăgea pe Pierre şi ar fi dorit clar ca intimitatea lor să fie fizică, dar pricepuse repede că Pierre nu era unul dintre acei bărbaţi care iubeau bărbaţii şi nici nu ar fi făcut niciodată mai mult decât să-l mângâie afectuos pe spate. Acum, Moineau îi prinse tonul şi deveni mai sumbru.

– Văd asta, spuse el. Şi tu vrei să ştii dacă astfel îndeplineşti voinţa Domnului?

– Exact.

Pe Pierre nu-l tulbura prea des conştiinţa, dar nu-i făcuse niciodată cuiva atât de mult rău pe cât era pe cale să-i facă

Sylviei.

– Ascultă-mă, spuse Moineau. Cu patru ani în urmă, s-a comis o greşeală teribilă. Este cunoscută drept pacificarea Augsburgului şi este un tratat care îi permite fiecărei provincii germane să aleagă dacă vrea să urmeze erezia luteranismului, dacă asta doreşte conducătorul lor. Pentru prima dată, există locuri în lume în care nu este o crimă să fii protestant. Asta este o catastrofă pentru credinţa creştină.

Pierre spuse în latină: *Cuius regio, eius religio.* Acesta era un slogan al tratatului de la Augsburg şi însemna: „Fiecare domeniu cu religia lui.”

Moineau continuă:

– Prin semnarea acordului, împăratul Carol Quintul spera să încheie conflictele religioase. Dar ce s-a întâmplat? Mai devreme în acest an, blestemata regină Elisabeta a Angliei le-a impus religia protestantă nenorociţilor ei de supuşi, care sunt lipsiţi acum de consolarea jurămintelor sfinte. *Toleranţa se răspândeşte.* Acesta este oribilul adevăr.

– Şi noi trebuie să facem orice ne stă în putere ca să o oprim.

– Terminologia ta este foarte corectă: *tot ce ne stă în putere.* Iar acum, avem un rege tânăr, care se află sub influenţa familiei de Guise. Cerul ne-a trimis o oportunitate să lovim. Uite ce e. Ştiu cum te simţi: niciunui om sensibil nu-i place să vadă alţi oameni arzând pe rug. Mi-ai povestit despre Sylvie şi ea pare să fie o fată normală. Prea lascivă, poate. Chicoti din nou, apoi reveni la tonul grav: Din cele mai multe puncte de vedere, Sylvie nu este altceva decât victima părinţilor ei malefici, care au condus-o spre erezie. Dar asta este ceea ce fac protestanţii. Îi convertesc pe alţii. Iar victimele lor îşi pierd nemurirea sufletelor.

– Deci, ceea ce spui este că nu voi face nimic rău însurându-mă cu Sylvie şi apoi trădând-o.

– Din contră, spuse Moineau. Vei îndeplini voia Domnului. Şi vei fi răsplătit în rai, te asigur.

Asta era ceea ce Pierre dorise să audă.

– Mulţumesc, spuse el.

– Domnul să te binecuvânteze, fiul meu, spuse părintele Moineau.

(vii)

Sylvie se căsători cu Pierre în ultima duminică din septembrie.

Cununia catolică avu loc sâmbătă, la biserica parohială, dar pentru Sylvie asta nu conta: era o cerinţă legală, nimic mai mult. Îşi petrecură duminica despărţiţi. Duminică avu loc adevărata nuntă, la cabana de vânătoare din pădure, care servea ca biserică protestantă.

Era o zi plăcută, care făcea trecerea de la vară la toamnă. Era înnorat, dar nu ploua. Rochia pe care o purta Sylvie era de un gri-deschis şi Pierre îi spuse că această culoare îi făcea pielea şi ochii să strălucească. Pierre însuşi era extraordinar de chipeş în noua lui haină de la Duboeuf. Pastorul Bernard conduse slujba, iar marchiza de Nîmes le fu martor. Când Sylvie rosti jurămintele, se simţi copleşită de un sentiment de serenitate, de parcă viaţa ei începea atunci, în sfârşit.

După aceea, întreaga comunitate fu invitată în spatele atelierului. Umplură magazinul şi apartamentul de la etaj. Sylvie şi mama ei îşi petrecuseră toată săptămâna pregătind mâncare: supă de şofran, plăcinte de porc cu ghimbir, tarte cu brânză şi ceapă, pateuri cu cremă de ou şi lapte, clătite cu mere, brânză cu gutui. Tatăl Sylviei deveni neobişnuit de binevoitor, turnând vin în paharele cu fundul plat şi servind platourile cu mâncare. Toată lumea mâncă şi bău stând în picioare, cu excepţia cuplului de miri, a marchizului şi a marchizei, care avură privilegiul să stea la masă.

Sylvie se gândi că Pierre părea puţin încordat, ceea ce era neobişnuit pentru el: în general, el era cât se poate de relaxat la întrunirile sociale, ascultând cu atenţie bărbaţii şi fermecând femeile şi neomiţând niciodată să spună despre un bebeluş că este minunat, indiferent cum arăta. Dar astăzi, nu avea astâmpăr. Se duse de două ori la fereastră şi tresări când clopotele catedralei bătură ora. Sylvie presupuse că era din cauză că se afla la o întrunire protestantă în inima oraşului.

– Relaxează-te, îi spuse ea. Asta este doar o petrecere de nuntă obişnuită. Nimeni nu ştie că suntem protestanţi.

– Desigur, spuse el, zâmbind încordat.

Sylvie se gândea mai mult la noaptea care urma. O aştepta cu nerăbdare, dar era şi puţin încordată.

– Să-ţi pierzi virginitatea nu doare prea tare şi durează numai o clipă, îi spusese mama ei. Unele fete abia simt acest lucru. Şi nu te îngrijora dacă nu sângerezi – nu toată lumea sângerează.

De fapt, Sylvie nu era îngrijorată din cauza asta. Ea visa la intimitatea fizică, imaginându-se sărutându-l şi atingându-l pe

Pierre pentru mulţumirea sufletului ei, fără să fie nevoie să aibă reţineri. Anxietatea ei era legată de spaima că el nu-i va iubi trupul. Simţea că nu era perfectă pentru el. Statuile de femei aveau întotdeauna sânii perfect echilibraţi, în timp ce ai ei nu erau chiar identici. Iar femeile dezbrăcate din tablouri aveau părţile intime aproape invizibile, acoperite uneori doar de o fâşie, dar ale ei erau grase şi păroase. Cum avea să se simtă el când urma să o privească pentru prima dată? Îi era prea ruşine să-i împărtăşească aceste griji mamei ei.

Îi trecu prin minte să o întrebe pe marchiza Louise, care era cu doar trei ani mai în vârstă şi care avea un bust deosebit de mare. Apoi, pe când se gândea că Louise nu era suficient de abordabilă, gândurile îi fură întrerupte. Auzi voci vorbind tare în magazin, apoi cineva ţipă. Ciudat, Pierre se îndreptă din nou spre fereastră, deşi zgomotul venise fără îndoială din interiorul clădirii. Sylvie auzi sticlă spărgându-se. Ce se întâmpla? Se auzea tot mai mult ca şi cum s-ar fi desfăşurat o luptă. Se îmbătase cineva? Cum puteau să-i strice ziua nunţii?

Marchiza şi marchizul păreau temători. Pierre pălise. Se aşeză cu spatele spre fereastră, privind prin uşa deschisă spre hol şi spre scări. Sylvie alergă în capul scărilor. Printr-o fereastră dosnică, văzu câţiva oaspeţi fugind prin curtea din spate. În timp ce privea în josul scărilor, un bărbat pe care nu-l cunoştea începu să urce. Purta o vestă de piele şi avea o bâtă. Ea realiză cu oroare că era mai rău decât o bătaie de beţivi între oaspeţii de la nuntă – era un raid oficial. Furia i se transformă în frică. Speriată de bruta care urca scările, alergă înapoi în salon.

Bărbatul o urmă. Era scund şi bine clădit şi îşi pierduse o mare parte dintr-o ureche: arăta terifiant. Oricum, pastorul Bernard, care era un bărbat firav de cincizeci şi cinci de ani, i se aşeză în cale şi îl întrebă:

– Cine eşti şi ce vrei?

– Sunt Gaston Le Pin, căpitan al gărzii reşedinţei familiei de Guise, iar voi sunteţi nişte eretici blasfematori, spuse bărbatul.

Ridică bâta şi îl lovi pe pastor. Bernard se feri din calea loviturii, dar bâta îl atinse între umeri şi căzu cu faţa la pământ.

Le Pin privi către ceilalţi oaspeţi, care încercau să se lipească de pereţi.

– Mai are cineva vreo întrebare? spuse el.

Nimeni nu mai vorbi. Apoi, încă doi bătăuşi intrară în cameră şi se plasară în spatele lui Le Pin.

După aceea, fără niciun sens, Le Pin i se adresă lui Pierre:

– Care dintre ei este marchizul?

Sylvie rămase înmărmurită. Ce se întâmpla? Şi mai surprinzător, Pierre arătă către marchizul de Nîmes.

Le Pin spuse:

– Şi presupun că târfa cu ţâţe mari este marchiza?

Pierre încuviinţă din cap prosteşte.

Sylvie se simţi de parcă lumea tocmai s-ar fi întors cu susul în jos. Nunta ei devenise un coşmar violent, în care nimeni nu era ceea ce păruse să fie.

Marchiza Louise se ridică în picioare şi îi spuse indignată lui Le Pin:

– Cum îndrăzneşti?

Le Pin o pălmui puternic peste faţă. Ea ţipă şi se dădu înapoi. Obrazul i se înroşi imediat şi ea începu să plângă.

Bătrânul marchiz, pe jumătate ridicat din scaun, înţelese că nu avea niciun rost să intervină şi se aşeză la loc.

Le Pin li se adresă bărbaţilor care îl urmaseră:

– Luaţi-i pe ăştia doi şi asiguraţi-vă că nu scapă!

Marchizul şi marchiza fură târâţi afară din cameră. Pastorul Bernard, încă la podea, arătă spre Pierre şi spuse:

– Tu, satană, tu eşti un spion!

În mintea Sylviei, totul deveni clar. Ea înţelese cu oroare că Pierre organizase acest raid. Se infiltrase în congregaţie pentru a-i trăda. Pretinsese că s-a îndrăgostit de ea pentru a le câştiga încrederea. Din cauza asta amânase atât de mult data nunţii…

Privi spre el înspăimântată, văzând un monstru acolo unde fusese bărbatul pe care-l iubea. Se simţea ca şi cum i-ar fi fost tăiat braţul şi privea spre rana sângerândă – doar că ceea ce trăia durea mult mai tare. Nu numai ziua nunţii ei fusese ruinată, ci întreaga ei viaţă. Îşi dori să moară.

Se îndreptă către Pierre.

– Cum ai putut? ţipă ea, avansând spre el fără să ştie ce ar vrea să facă. Iuda Iscarioteanul, cum ai putut?

Apoi, ceva o lovi în moalele capului şi lumea se întunecă.

(viii)

– Un lucru mă tulbură în legătură cu încoronarea, îi spuse Pierre cardinalului Charles.

Se aflau în vastul palat al familiei de Guise din Vieille rue du

Temple, în opulentul salon mic în care Pierre îi întâlnise pentru prima dată pe Charles şi pe fratele său însemnat, François. Charles mai cumpărase câteva picturi de atunci, toate cu scene biblice, dar încărcate totuşi cu multă sexualitate: *Adam şi Eva, Suzana şi bătrânii, Soţia lui Potifar.*

Uneori, Charles era interesat de ce avea Pierre de spus; alteori, îi cerea să tacă printr-o mişcare de concediere din degetele sale elegante. Astăzi era într-o dispoziţie receptivă.

– Continuă.

Pierre cită:

– Francisc şi Mary, prin graţia Domnului rege şi regină a Franţei, a Scoţiei, a Angliei şi a Irlandei.

– Aşa cum sunt, într-adevăr. Francisc este regele Franţei. Mary este regina Scoţiei. Şi, prin dreptul de moştenire şi prin autoritatea papei, Mary este regina Angliei şi a Irlandei.

– Aceste cuvinte sunt sculptate în noul lor mobilier şi gravate pe noile farfurii ale reginei – inclusiv pe cea pentru ambasadorul britanic.

– Asta însemnând că?

– Încurajând-o pe Mary să spună lumii că ea este regina de drept a Angliei, ne-am făcut un duşman din regina Elisabeta.

– Şi ce dacă? Elisabeta cu greu ar putea fi o ameninţare pentru noi.

– Dar ce am obţinut cu asta? Dacă ne facem duşmani, ar trebui să avem un beneficiu din acest lucru. Altfel, nu facem decât să ne rănim singuri.

O privire lacomă apăru pe faţa lui Charles.

– Vom domni peste cel mai mare imperiu european de la Carol cel Mare încoace, spuse el. Va fi mai mare decât cel al lui Filip al Spaniei, pentru că dominioanele sale sunt împrăştiate şi, prin urmare, imposibil de guvernat, în timp ce noul imperiu francez va fi compact, cu toată bogăţia şi puterea concentrate. Vom guverna de la Edinburgh la Marsilia şi vom controla oceanul de la Marea Nordului până la golful Biscaya.

Pierre îşi asumă riscul de a-l contrazice.

– Dacă am fi fost serioşi în legătură cu asta, zise el, am fi făcut mai bine să ne ascundem intenţiile faţă de englezi. Acum, ei sunt avertizaţi.

– Şi ce vor face? Elisabeta conduce o ţară săracă şi barbară, care nu are armată.

– Dar are o flotă.

– Nu prea mare.

– Având în vedere însă dificultăţile de a ataca o insulă…

Charles făcu gestul său cu degetele, care-i arătă lui Pierre că îşi pierduse interesul.

– În legătură cu un subiect de mai mare actualitate, spuse el. Îi înmână lui Pierre o foaie de hârtie grea, cu un sigiliu oficial. Uite aici, spuse el. Anularea căsătoriei tale.

Pierre luă hârtia recunoscător. Motivele erau clare – căsătoria nu fusese consumată dar chiar şi aşa era greu să obţii o anulare. Se simţi uşurat.

– A mers repede.

– Nu sunt degeaba cardinal. Şi ai avut tupeul să mergi până la capăt cu ceremonia.

– A meritat.

Sute de protestanţi fuseseră arestaţi în tot oraşul, într-o serie coordonată de raiduri, plănuite de Charles şi de Pierre.

– Chiar dacă cei mai mulţi dintre ei au scăpat cu amenzi.

– Dacă îşi reneagă credinţa, nu-i putem arde de vii – mai ales dacă sunt aristocraţi, ca marchizul de Nîmes şi soţia lui. Pastorul Bernard va muri – el a refuzat să renege, chiar şi după tortură. Şi am găsit părţi din Biblia în franceză în tipografie, aşa că tatăl fostei tale neveste nu poate scăpa de pedeapsă prin renegare. Giles Palot va fi ars.

– Ceea ce face din membrii familiei de Guise eroi ai catolicismului.

– Mulţumită ţie.

Pierre îşi înclină capul cu recunoştinţă, strălucind de mândrie. Satisfacţia lui era profundă. Asta era ceea ce îşi dorise: să fie ajutorul de încredere al celui mai puternic om din ţară. Era momentul lui de triumf. Încercă să nu arate cât de fericit era.

Charles continuă:

– Dar mai este un motiv pentru care m-am grăbit să-ţi obţin anularea.

Pierre începu să se agite. Ce mai era acum? Charles era singurul om din Paris care gândea la fel de întortocheat ca Pierre.

Charles adăugă:

– Vreau să te însori cu altcineva.

– Dumnezeule!

Pierre împietri. Nu se aşteptase la asta. Gândurile îi zburară imediat la Véronique de Guise. Îşi schimbase Charles hotărârea şi-l lăsa pe Pierre să se însoare cu ea? Inima i se umplu de

speranţă. Era posibil ca două visuri să devină realitate?

Charles spuse:

– Nepotul meu, Alain, care are numai paisprezece ani, a sedus o cameristă şi a lăsat-o însărcinată. El nu se poate însura cu ea.

Speranţele lui Pierre se prăbuşiră dureros.

– O cameristă?

– Alain va avea parte de o căsătorie aranjată politic, ca toţi bărbaţii din familia de Guise, cu excepţia celor care au avut chemare pentru preoţie. Dar aş vrea să am grijă de această cameristă. Sunt sigur că tu înţelegi asta, având în vedere că te-ai născut în împrejurări similare.

Pierre simţi că i se face rău. Se gândi că triumful pe care-l obţinuse alături de Charles i-ar fi putut ridica statutul social, plasându-l mai aproape de cel de membru al familiei. În schimb, i se reamintea cât de mult în jos era, de fapt.

– Vreţi să mă însor cu o cameristă?

Charles râse.

– Nu vorbi de parcă ar fi o sentinţă la moarte.

– Mai degrabă închisoare pe viaţă.

Ce putea să facă în legătură cu asta? Lui Charles nu îi plăcea să fie tras pe sfoară. Dacă îi refuza cererea, Pierre putea să-şi ia adio de la cariera lui.

– O să-ţi oferim o pensie, spuse Charles. Cincizeci de livre pe lună…

– Nu-mi pasă de bani.

Charles ridică sprâncenele din cauza insolenţei întreruperii.

– Într-adevăr? Dar de ce îţi pasă?

Pierre realiză că exista doar o singură recompensă care putea face să merite sacrificiul.

– Vreau dreptul de a mă numi Pierre Aumande de Guise.

– Însoară-te cu ea şi vom vedea.

– Nu. Pierre ştia că acum risca totul. Numele meu pe certificatul de căsătorie va trebui să fie Pierre Aumande de Guise. Altfel, nu îl voi semna.

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneţ faţă de Charles. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând reacţia acestuia şi temându-se de o explozie.

– Eşti un bastard hotărât, nu-i aşa? spuse Charles.

– Altfel nu v-aş fi util.

– Asta-i adevărat. Charles rămase gânditor timp de un minut, apoi spuse: Foarte bine. Sunt de acord.

Pierre se înmuie de uşurare.

– De acum încolo, eşti Pierre Aumande de Guise, spuse Charles.

– Mulţumesc.

– Fata se află în camera următoare, pe coridor. Du-te şi vorbeşte cu ea. Faceţi cunoştinţă.

Pierre se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Fii drăguţ cu ea, adăugă Charles. Sărut-o.

Pierre părăsi camera fără să răspundă. Dincolo de uşă se opri pentru o clipă, simţind că tremură şi încercând să asimileze totul. Nu ştia dacă să se simtă entuziasmat sau dezamăgit. Scăpase dintr-o căsătorie nedorită doar pentru a cădea în alta. Dar acum era un de Guise!

Îşi adună puterile. Ar fi fost mai bine să-i arunce o privire viitoarei sale soţii. Era dintr-o clasă de jos, evident. Dar putea fi drăguţă, având în vedere că-l atrăsese pe Alain de Guise. Pe de altă parte, nu era nevoie de prea mult pentru a atrage interesul sexual al unui băiat de paisprezece ani: dorinţa era cea mai puternică atracţie.

Păşi în lungul coridorului până la următoarea uşă şi intră fără să bată la uşă.

Pe sofa era aşezată o fată, plângând cu capul în mâini. Purta rochia simplă a unei servitoare. Era destul de plinuţă, observă Pierre, poate din cauza sarcinii.

Când închise uşa în urma lui, ea ridică privirea.

O cunoştea. Era Odette, camerista lui Véronique. Avea să îşi amintească veşnic de fata cu care nu-i fusese permis să se căsătorească.

Odette îl recunoscu şi-i zâmbi curajoasă printre lacrimi, arătându-şi dinţii strâmbi.

– Tu eşti salvatorul meu? spuse ea.

– Domnul să mă ajute, spuse Pierre.

(ix)

După ce Giles Palot fu ars pe rug, mama Sylviei căzu în depresie.

Pentru Sylvie, asta deveni cea mai şocantă dintre traumele pe care le suferise, mai cutremurătoare chiar decât trădarea lui Pierre, mai tristă chiar decât execuţia tatălui ei. În mintea Sylviei, mama ei era o stâncă ce nu se putea sparge niciodată,

fundamentul vieţii ei. Isabelle îi punea unguent pe rănile copilăriei, o hrănea când îi era foame şi calma temperamentul vulcanic al tatălui ei. Însă acum, Isabelle era neajutorată. Stătea întreaga zi în scaunul ei. Dacă Sylvie aprindea focul, Isabelle rămânea cu ochii pironiţi în el; dacă Sylvie făcea de mâncare, Isabelle mânca mecanic; dacă Sylvie nu o ajuta să se schimbe, Isabelle îşi petrecea toată ziua în lenjerie.

Soarta lui Giles fusese pecetluită atunci când în atelier fusese găsit un teanc de foi proaspăt tipărite din Biblia în franceză. Foile erau pregătite să fie tăiate în pagini şi legate în volume, după care ar fi fost duse în depozitul secret din strada du Mur. Dar nu avuseseră timp să le termine. Aşa că Giles fusese găsit vinovat, nu numai de erezie, ci şi de răspândirea ereziei. Nu existase îndurare pentru el.

În ochii Bisericii, Biblia era cea mai periculoasă dintre cărţile interzise – mai ales dacă era tradusă în franceză sau în engleză, cu note laterale care explicau cum dovedeau anumite pasaje valabilitatea învăţăturilor protestante. Preoţii spuneau că oamenii normali nu erau capabili să interpreteze corect cuvintele Domnului şi că aveau nevoie de îndrumare. Protestanţii spuneau că Biblia le deschide oamenilor ochii asupra erorilor preoţimii. Ambele părţi considerau citirea Bibliei drept elementul principal al conflictului religios care mătura Europa.

Angajaţii lui Giles declaraseră că nu ştiau nimic despre acele foi. Ei lucraseră doar la versiuni ale Bibliei în limba latină şi la alte lucrări acceptate, spuseseră ei; Giles trebuie să le fi tipărit cu mâna lui, în timpul nopţii, după ce ei plecaseră acasă. Ei fuseseră amendaţi la fel, dar scăpaseră de pedeapsa cu moartea.

Când un om era executat pentru erezie, toate bunurile îi erau confiscate. Această lege nu era aplicată întotdeauna, iar interpretările puteau să varieze mult – dar Giles pierduse totul, iar nevasta şi fiica lui rămăseseră fără nimic. Reuşiseră să salveze banii din magazin înainte ca acesta să fie preluat de un alt tipograf. Mai târziu, se întorseseră să se roage pentru hainele lor, dar aflaseră cum fuseseră vândute – era o piaţă mare pentru hainele la mâna a doua. Acum locuiau cu chirie, într-o singură cameră.

Sylvie era o croitoreasă nepricepută – fusese crescută să vândă cărţi, nu să facă haine –, aşa că nu putea să se ocupe nici măcar de croitorie, care era, tradiţional, ultima resursă a femeilor sărace din clasa de mijloc. Singura slujbă pe care

reuşise s-o găsească era să spele rufe pentru familiile protestante. În ciuda raidurilor, mulţi dintre ei încă aderau la adevărata religie şi, după ce îşi plătiseră amenzile, îşi refăcuseră rapid congregaţiile, găsind locuri noi în care să se roage în secret. Oamenii care o cunoşteau pe Sylvie de dinainte plăteau adesea mai mult decât preţul obişnuit pentru spălătorie, dar tot nu era suficient pentru a întreţine două persoane cu mâncare şi combustibil. Treptat, banii pe care-i luaseră din magazin fuseseră cheltuiţi. Se terminaseră în timpul unei geroase luni decembrie, cu un vânt îngheţat care te înjunghia pe străzile înguste ale Parisului.

Într-o zi, în timp ce Sylvie spăla o lenjerie de pat pentru Jeanne Mauriac în apa îngheţată a râului Sena – mâinile o dureau atât de tare, de frig, încât nu se putea opri din plâns –, un bărbat care trecu pe acolo îi oferi cinci bani ca să-i sugă penisul.

Ea refuză din cap, fără să spună un cuvânt, şi continuă să spele cearşaful, iar el îşi văzu de drum.

Dar nu se putu abţine să nu se gândească la asta. Cinci bani, şaizeci de penny, un sfert de livră. Ar fi putut cumpăra un braţ de lemne, un picior de porc şi pâine pentru o săptămână. Şi tot ceea ce trebuia să facă era să ţină penisul bărbatului în gura ei. Cum ar fi putut să fie mai rău decât ceea ce făcea acum? Ar fi fost un păcat, desigur, dar era greu să-i pese de păcate când mâinile ei erau într-o asemenea agonie.

Luă cearşaful acasă şi îl întinse în lungul camerei să se usuce. Ultimele bucăţi de lemne erau aproape pe terminate; a doua zi nu avea să mai poată usca lenjeria şi nici măcar protestanţii nu i-ar fi plătit dacă le-ar fi livrat-o udă.

Peste noapte nu prea reuşi să doarmă. Se întreba dacă cineva ar fi dorit-o. Chiar şi Pierre se prefăcuse. Nu se considerase niciodată frumoasă, iar acum era slăbănoagă şi nespălată. Totuşi, bărbatul de pe malul râului o dorise, aşa că poate ar fi vrut şi alţii.

De dimineaţă, cu ultimii ei bani, cumpără două ouă. Puse pe foc ultimele bucăţi de lemne şi găti ouăle, unul pentru ea şi altul pentru mama ei, cu ultimele rămăşiţe uscate ale pâinii de săptămâna trecută. Şi rămaseră fără nimic. Aveau să moară de foame.

„Dumnezeu îţi va da”, spuneau mereu protestanţii. Dar nu le dăduse.

Sylvie îşi împleti părul şi se spălă pe faţă. Nu avea oglindă,

aşa că nu putu să vadă cum arată. Îşi întoarse ciorapii pe dos ca să ascundă mizeria, apoi plecă.

Nu era sigură ce urma să facă. Merse în lungul străzii, dar nimeni nu-i propuse nimic. Sigur că nu, de ce ar fi făcut asta? Ea trebuia să le propună. Încercă să le zâmbească bărbaţilor când treceau pe lângă ea, dar niciunul nu-i răspunse. Unuia dintre ei îi spuse:

– Îţi sug penisul pentru cinci bani.

Dar el doar întoarse privirea ruşinat şi trecu mai departe. Poate că trebuia să le arate sânii, dar era prea frig.

Văzu o tânără într-o haină roşie, ponosită, grăbindu-se pe stradă alături de un bărbat de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat, ţinându-l de braţ de parcă i-ar fi fost frică să nu-l scape. Femeia îi aruncă o privire dură, care putea să însemne recunoaşterea unui rival. Sylvie ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, dar femeia părea că ar avea intenţia să meargă undeva împreună cu bărbatul. Sylvie o auzi spunând:

– E chiar după colţ, dragule.

Sylvie realiză că, dacă reuşea să găsească un client, nu ar fi avut unde să-l ducă.

Se trezi pe strada du Mur, peste drum de depozitul în care familia Palot îşi ascundea literatura ilegală. Nu era o zonă prea aglomerată, dar poate că bărbaţii preferau să trateze cu prostituatele pe străzile lăturalnice. Apoi, un bărbat o opri şi îi spuse:

– Frumoşi sâni.

Ea simţi cum i se opreşte inima. Ştia ce trebuia să spună în continuare: „Îţi sug scula pentru cinci bani.” Simţi că ameţeşte. Chiar era pe cale să facă asta? Dar îi era prea foame şi frig.

Bărbatul spuse:

– Cât vrei ca să ţi-o trag?

Ea nu se gândise la asta, aşa că nu ştiu ce să răspundă.

Bărbatul păru iritat de ezitarea ei.

– Unde e camera ta? întrebă el. În apropiere?

Sylvie nu putea să-l ducă în locul în care era mama ei.

– Nu am o cameră, spuse ea.

– Vacă proastă, spuse bărbatul, apoi se îndepărtă.

Sylvie simţi că izbucneşte în plâns. Era o vacă proastă. Nu se gândise la asta.

Apoi privi peste drum, la depozit. Cărţile ilegale fuseseră probabil arse. Noul tipograf ar fi putut să folosească depozitul

sau ar fi putut să-l închirieze altcuiva.

Dar cheia poate că încă era în spatele cărămizii slăbite. Poate că depozitul putea deveni camera ei.

Traversă drumul. Trase de cărămida pe jumătate desprinsă de lângă canatul uşii şi băgă mâna înăuntru. Cheia se afla acolo. O scoase şi puse cărămida la loc.

Curăţă cu piciorul nişte mizerie din faţa uşii depozitului. Întoarse cheia în încuietoare, intră, închise uşa şi o blocă în urma ei, apoi aprinse lampa.

Locul arăta neschimbat. Rândurile de butoaie de la podea la tavan se aflau tot acolo. Între ele şi zid era suficient loc pentru ca Sylvie să facă ceea ce plănuia. Podeaua era dură, de piatră. Asta avea să fie camera ruşinii ei secrete.

Butoaiele păreau prăfuite, ca şi cum depozitul n-ar fi fost prea folosit. Sylvie se întrebă dacă butoaiele goale mai erau la locul lor. Încercă să mişte unul şi acesta se deplasă cu uşurinţă.

Apoi observă că încă mai existau lăzile de cărţi din spatele butoaielor. Prin minte îi trecu o posibilitate bizară. Deschise o cutie. Era plină cu Biblii în limba franceză.

Cum se întâmplase asta? Ea şi mama ei presupuseseră că noul tipograf acaparase totul. Dar, în mod clar, nu aflase niciodată despre acest depozit. Sylvie începu să se frământe, gândind rapid. Tatăl ei insistase întotdeauna asupra păstrării secretului. Nici măcar oamenii care lucrau pentru ei nu ştiau despre acest depozit. Iar lui Sylvie i se atrăsese atenţia să nu-i spună lui Pierre decât după căsătorie.

Nimeni nu ştia de acest loc în afară de Sylvie şi de mama ei.

Aşa că toate cărţile se aflau încă acolo – sute de cărţi.

Şi erau valoroase, dacă putea găsi oameni care aveau curajul să le cumpere.

Sylvie scoase o Biblie în franceză. Valora mult mai mult decât cei cinci bani pe care sperase să-i obţină pe stradă.

La fel ca altădată, o înveli într-o bucată de pânză pătrată şi o legă cu o sfoară. Apoi părăsi depozitul, privind cu grijă în jurul ei şi ascunzând cheia la loc.

Plecă însufleţită de o nouă speranţă. Ajunse înapoi, în camera închiriată, şi o găsi pe Isabelle holbându-se la foc.

Cărţile erau scumpe, dar cui ar fi putut să i le vândă Sylvie? Numai protestanţilor, desigur. Ochii îi căzură asupra aşternutului pe care-l spălase cu o zi în urmă. Îi aparţinea lui Jeanne Mauriac, o membră a congregaţiei care obişnuia să se roage la cabana de

vânătoare din suburbia St Jacques. Bărbatul ei, Luc, era agent de transporturi, orice ar fi însemnat asta. Până acum nu-i vânduse o Biblie, se gândi ea, deşi, cu siguranţă, îşi putea permite una. Dar avea el să îndrăznească, la numai şase luni de la raidurile cardinalului Charles?

Aşternutul era uscat. O rugă pe mama ei să o ajute să-l împăturească. Apoi, înveli cartea în el şi duse pachetul la casa familiei Mauriac.

Îşi aranjă vizita astfel încât să prindă familia la masa de prânz. Menajera privi la rochia ei jerpelită şi îi spuse să aştepte în bucătărie, dar Sylvie era prea disperată ca să fie umilită de o menajeră. Îşi continuă drumul spre sufragerie. Mirosul coastelor de porc fripte o făcu să o doară stomacul.

Luc şi Jeanne stăteau la masă, împreună cu Georges, fiul lor. Luc o întâmpină pe Sylvie cu bucurie: el era tot timpul voios. Jeanne privi într-o parte: ea era baza familiei şi, deseori, părea îndurerată de comportamentul vesel al soţului şi al fiului ei. Tânărul Georges fusese pe vremuri un admirator al lui Sylvie, dar acum abia se putea forţa să o privească. Ea nu mai era fata bine îmbrăcată a unui tipograf de succes: era o sărăntoacă jegoasă.

Sylvie despachetă aşternutul şi-i arătă cartea lui Luc, care, admise ea, era singurul care ar fi putut dori să o cumpere.

– Dacă îmi amintesc bine, nu aveţi încă o Biblie în franceză. Asta este o ediţie deosebit de frumoasă. Tatăl meu era mândru de ea. Ia-o, aruncă o privire.

Ea învăţase cu mult timp în urmă că era mult mai probabil ca un client să cumpere cartea odată ce o ţinea în mâini.

Luc răsfoi volumul admirativ.

– Ar trebui să avem o Biblie în franceză, îi spuse el soţiei lui.

Sylvie zâmbi spre Jeanne şi spuse:

– Cu siguranţă ar fi pe placul Domnului.

– Este împotriva legii, spuse Jeanne.

– Este împotriva legii să fii protestant, spuse soţul ei. Putem ascunde cartea. Privi spre Sylvie. Cât costă?

– Tatăl meu obişnuia să o vândă cu şase livre.

Jeanne scoase un sunet de dezaprobare, ca şi cum preţul ar fi fost prea mare.

Sylvie puse:

– Din cauza poziţiei mele, pot să o las la cinci livre.

Apoi îşi ţinu respiraţia.

Luc părea sceptic.

– Dacă ai putea spune patru…

– S-a făcut, spuse Sylvie. Cartea este a voastră şi fie ca Domnul să vă binecuvânteze sufletele!

Luc îşi scoase punga şi numără opt monede de argint, numite testoni, fiecare valorând zece bani, adică jumătate de livră.

– Mulţumesc, spuse Sylvie. Şi zece penny pentru aşternut.

Ea nu mai avea nevoie de mărunţiş, dar îşi aminti cât de tare o duruseră mâinile cât îl spălase şi i se păru că banii i se cuvin.

Luc zâmbi şi îi dădu o monedă mică numită dixain, care valora zece penny.

Apoi Luc deschise din nou cartea.

– Când partenerul meu, Radiguet, o să vadă asta, va fi foarte invidios.

– Nu mai am alta, spuse Sylvie repede.

Raritatea cărţilor protestante ţinea preţul ridicat, iar tatăl ei o învăţase să nu lase clienţii să afle că erau suficiente.

– Dacă mai găsesc una, o să mă duc să vorbesc cu Radiguet.

– Te rog să o faci.

– Dar nu-i spune cât de ieftin ai cumpărat-o.

Luc zâmbi conspirativ.

– Nu până când nu-ţi plăteşte, în orice caz.

Sylvie îi mulţumi şi plecă.

Era atât de slăbită de uşurare, încât nu găsi energia necesară pentru a se bucura. Intră în prima tavernă pe care o găsi şi îşi comandă o cană de bere, pe care o bău repede. Îi uşură durerea din stomac şi plecă de acolo cu o stare de spirit mult mai luminoasă.

Când se apropie de casă, cumpără şuncă, brânză, unt, pâine şi mere, precum şi o carafă mică de vin. Mai luă un sac de lemne de foc şi îi dădu unui băiat zece penny ca să i-l care.

Când intră în camera închiriată, mama ei privi uluită cumpărăturile.

– Bună, mamă, spuse Sylvie. Necazurile noastre au luat sfârşit.

(x)

Într-o dispoziţie mizerabilă, Pierre se căsători din nou, la trei zile după Crăciunul anului 1559.

Era hotărât ca acest mariaj să rămână doar o afacere de suprafaţă: nu dorea nici măcar să pretindă că sărbătoreşte. Nu

invită niciun oaspete şi nu organiză niciun banchet de nuntă. Nu dori să lase aparenţa unui om sărac, aşa că purtă noua lui haină gri-închis, care era corespunzător de sumbră, potrivită cu dispoziţia lui. Ajunse la biserica parohială exact când ceasul bătea ora hotărâtă pentru ceremonie.

Spre oroarea lui, Véronique de Guise se afla acolo.

Stătea în spatele micii biserici împreună cu o mulţime de cameriste ale familiei de Guise, probabil prietene cu Odette.

Nimic nu putea fi mai rău pentru Pierre decât ca Véronique să fie martoră la umilirea lui. Ea era femeia cu care dorea, cu adevărat, să se însoare. Vorbise cu ea, o fermecase şi făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere pentru a-i lăsa impresia că se aflau la acelaşi nivel social. Asta fusese o fantezie, după cum subliniase atât de brutal cardinalul Charles. Dar, pentru Véronique, să-l vadă pe Pierre căsătorindu-se cu camerista ei era extraordinar de dureros. El îşi dori să dispară din biserică.

Apoi se gândi la recompensă. La capătul acestei încercări chinuitoare avea să semneze în registru cu numele lui, Pierre Aumande de Guise. Era cea mai mare dorinţă a lui. Avea să fie recunoscut ca membru al mândrei familii de Guise şi nimeni n-avea să mai poată să-i ia asta. Se însura cu o cameristă urâtă, care era însărcinată cu copilul altcuiva, dar urma să fie un de Guise.

Strânse din dinţi şi îşi jură că va suporta durerea.

Ceremonia fu scurtă, preotul fiind plătit cu cea mai mică taxă. Véronique şi celelalte fete chicotiră în timpul slujbei. Pierre nu înţelegea ce putea fi atât de amuzant şi nu se putea abţine să nu-şi imagineze că râdeau de el. Odette se tot uita la ele peste umăr, în spate, rânjind şi arătându-şi dinţii strâmbi precum pietrele de mormânt într-un vechi cimitir, adunate strâns şi înclinate în toate direcţiile.

Când se încheie ceremonia, ea ieşi mândră din biserică la braţul unui mire chipeş şi ambiţios. Părea să fi uitat că el fusese obligat să facă asta, în ciuda voinţei lui. Îşi spunea oare că reuşise cumva să-i câştige dragostea şi afecţiunea?

De parcă aşa ceva ar fi fost posibil.

De la biserică merseră la modesta casă pe care le-o oferise cardinalul Charles. Aceasta se afla lângă taverna St Étienne, în vecinătatea zonei Les Halles, unde parizienii se duceau zilnic să-şi facă diverse cumpărături: carne, vin şi hainele folosite, pe care le purtau toţi, în afara celor bogaţi. Fără să fie invitate,

Véronique şi cameristele îi urmară. Una dintre ele avea o sticlă de vin şi toate insistară să-i însoţească în casă şi să bea în sănătatea mirelui şi a miresei.

Când plecară, făcând multe glume nesărate despre cuplul care abia aştepta să treacă la ceea ce se aştepta de la cuplurile căsătorite în noaptea nunţii, Pierre şi Odette urcară la etaj. Exista un singur dormitor şi un singur pat. Până atunci, Pierre nu-şi pusese problema dacă ar trebui sau nu să aibă relaţii sexuale normale cu nevasta lui.

Odette se întinse pe pat.

– Ei bine, acum suntem căsătoriţi, spuse ea. Îşi aruncă rochia, descoperindu-şi nuditatea. Haide să scoatem tot ce e mai bun din asta.

Pierre se simţi revoltat. Vulgaritatea brută a poziţiei ei îl dezgustă dincolo de orice limită. Se îngrozi.

În acel moment, ştiu că nu va putea să facă sex cu ea, nici atunci, nici în vreo altă zi.

Capitolul 10

Barney Willard ura să fie în armată. Mâncarea era dezgustătoare, lui îi era frig în permanenţă, cu excepţia cazurilor când îi era prea cald, iar pentru lungi perioade de timp, singurele femei pe care le vedea era prostituatele care se ţineau după tabără, disperate şi triste. Căpitanul responsabil pentru compania lui Barney, Gómez, era un bătăuş puternic, vicios, care se distra folosindu-şi mâna de fier pentru a pedepsi încălcările disciplinei. Şi, cel mai rău, niciunul nu fusese plătit de luni de zile.

Barney nu putea să înţeleagă cum de avea regele Filip al Spaniei probleme financiare. Era cel mai bogat om din lume, şi totuşi era permanent falit. Barney văzuse galioanele încărcate cu argint din Peru intrând în portul din Sevilia. Unde se ducea tot acel argint? Cu siguranţă, nu la soldaţi.

După ce părăsise Sevilia, cu doi ani în urmă, *José y Maria* navigă spre un loc numit Ţările de Jos, o biată federaţie de şaptesprezece provincii, aflată pe coasta de nord a Europei, între Franţa şi Germania. Din motive istorice pe care Barney nu le înţelesese niciodată, Ţările de Jos erau conduse de regele Spaniei. Armata lui Filip era staţionată acolo şi lupta în războiul Spaniei împotriva Franţei.

Barney, Carlos şi Ebrima erau fierari experimentaţi şi, astfel, fuseseră făcuţi tunari, întreţinând şi folosind marile piese de artilerie. Deşi participaseră la câteva acţiuni, tunarii nu erau implicaţi de obicei în luptele corp la corp, aşa că toţi trei supravieţuiseră fără să fie răniţi.

Tratatul de pace dintre Spania şi Franţa fusese semnat în aprilie 1559, în urmă cu aproape un an, iar Filip plecase acasă – dar îşi lăsase armata în urmă. Barney presupuse că regele dorea să se asigure că prosperele Ţări de Jos îşi plăteau taxele. Dar trupele erau plictisite, nemulţumite şi rebele.

Compania căpitanului Gómez îşi avea garnizoana în oraşul Kortrijk, pe râul Leie. Cetăţenii nu-i plăceau pe soldaţi. Erau străini, purtau arme, se îmbătau zgomotos şi, pentru că nu fuseseră plătiţi, jefuiau. În Ţările de Jos, exista un curent încăpăţânat de insubordonare. Locuitorii doreau ca armata spaniolă să plece şi le arătau acest lucru soldaţilor.

Cei trei prieteni doreau să scape din armată. Barney avea o familie şi o casă confortabilă la Kingsbridge şi dorea să-i revadă pe cei dragi. Carlos inventase un nou tip de furnal care urma să-l îmbogăţească într-o bună zi şi simţea nevoia să se întoarcă la industria metalurgică. Barney nu era sigur cum îşi vedea Ebrima viitorul, dar, cu siguranţă, nu-şi dorea o viaţă de soldat. În orice caz, nu era uşor să scape. În fiecare zi dezertau oameni, dar, dacă erau prinşi, puteau fi împuşcaţi. Barney pândea o ocazie de multe luni, dar nu-i apăruse niciuna şi începu să se întrebe dacă nu cumva era prea precaut.

Între timp, îşi petreceau mult prea mult timp prin taverne.

Ebrima era un jucător, riscând obsesiv puţinii bani pe care-i avea într-un vis de a se îmbogăţi. Carlos obişnuia să bea vin oricând îşi putea permite. Viciul lui Barney erau fetele. Taverna St Martin din piaţa veche din Kortrijk avea câte ceva pentru fiecare dintre ei: un joc de cărţi, un vin spaniol şi o barmaniţă drăguţă.

Barney o ascultă pe barmaniţă, Anouk, plângându-se în franceză în legătură cu soţul ei, iar Carlos trase de un singur pahar toată după-amiaza. Ebrima câştigă ceva bani de la Gómez Mână de Fier şi de la alţi doi soldaţi spanioli. Ceilalţi jucători beau sănătos, ţipând de câte ori câştigau sau pierdeau, dar Ebrima rămânea tăcut. El era un jucător serios, întotdeauna prudent, fără să parieze vreodată la limită. Uneori pierdea, dar de multe ori câştiga pentru că ceilalţi îşi asumau riscuri prosteşti. Iar în ziua aceea, norocul îi surâdea.

Anouk dispăru în bucătărie şi Carlos îi spuse lui Barney:

– Ar trebui să existe dimensiuni standardizate ale ghiulelelor de tun pentru întreaga armată şi marină spaniolă. Englezii asta fac. Să produci o mie de ghiulele de aceeaşi dimensiune este mult mai ieftin decât să faci douăzeci de dimensiuni diferite, pentru douăzeci de tunuri diferite.

Ca de obicei, îşi vorbeau unul altuia în spaniolă.

Barney spuse:

– Şi pe urmă nu te vei găsi niciodată în situaţia de a încerca să foloseşti o ghiulea cu doi centimetri prea mare pentru ţeava ta – cum ni s-a întâmplat nouă, nu numai o dată.

– Exact.

Ebrima se ridică de la masă.

– Eu am terminat, le spuse el celorlalţi jucători. Vă mulţumesc pentru joc, domnilor.

– Stai puţin, spuse Gómez pe un ton arţăgos. Trebuie să ne acorzi o şansă să ne luăm banii înapoi.

Ceilalţi doi jucători fură de acord, iar unul strigă:

– Da!

Un altul lovi cu pumnul în masă.

– Mâine poate, spuse Ebrima. Am jucat toată după-amiaza şi vreau să beau ceva. Acum pot să-mi permit.

– Haide, încă o mână. Dublu sau nimic.

– Nu ţi-au mai rămas destui bani pentru acest pariu.

– Îţi rămân dator.

– Datoriile îţi fac duşmani.

– Haide!

– Nu, căpitane.

Gómez se ridică în picioare, răsturnând masa. Avea un metru optzeci, era bine proporţionat şi era înecat în băutură. Ridică vocea:

– Eu spun că da!

Celelalte persoane din tavernă se îndepărtară, observând ce urma să se întâmple.

Barney se îndreptă spre Gómez şi îi spuse cu voce scăzută:

– Căpitane, lasă-mă să-ţi mai cumpăr o băutură. A ta s-a vărsat.

– Du-te dracului, englezoi sălbatic! mârâi Gómez.

Spaniolii îi considerau pe englezi nişte barbari din nord, la fel cum îi considerau englezii pe scoţieni.

– Trebuie să mai joace, adăugă el.

– Nu, nu trebuie, zise Barney, deschizându-şi braţele într-un gest care spunea „fii rezonabil”. Jocul trebuie să se sfârşească la un moment dat, nu-i aşa?

– Eu spun când se opreşte. Eu sunt căpitanul!

Carlos li se alătură.

– Asta nu-i corect, spuse el indignat.

Carlos se enerva repede din pricina nedreptăţilor, poate pentru că suferise atât de multe el însuşi.

– Când se împart cărţile, toţi suntem egali, zise el.

Avea dreptate – asta era regula atunci când ofiţerii jucau cu soldaţii de rând.

– Ştii asta, căpitane Gómez, şi nu poţi să pretinzi altceva.

Ebrima spuse:

– Mulţumesc, Carlos, apoi se îndepărtă de masa răsturnată.

– Treci înapoi aici, diavol negru, spuse Gómez.

În rarele ocazii în care Ebrima intra într-o dispută, mai devreme sau mai târziu oponentul lui folosea culoarea pielii ca pe o insultă. Era extrem de previzibil. Din fericire, autocontrolul lui Ebrima era formidabil şi nu muşca niciodată momeala. El nu răspunse insultei lui Gómez, ci îi întoarse spatele.

Ca toţi bătăuşii, Gómez ura să fie ignorat. Furios, îl lovi pe Ebrima pe la spate. Fu o lovitură sălbatică, de beţiv, care îl nimeri pe Ebrima în cap, însă pumnul de la capătul braţului lui artificial din fier fu năprasnic, iar Ebrima se împletici şi căzu în genunchi.

Gómez se duse după Ebrima, evident cu intenţia să-l lovească din nou. Carlos îl apucă pe căpitan din spate, încercând să-l oprească. Gómez era acum furios şi-şi pierduse controlul. Începu o luptă. Carlos era puternic, dar Gómez era şi mai viguros şi reuşi să se elibereze din strânsoarea lui Carlos.

Apoi, cu mâna bună îşi scoase pumnalul.

Apoi interveni şi Barney. El şi Carlos încercară cu disperare să-l reţină pe Gómez, în timp ce Ebrima, încă ameţit, încerca să se ridice clătinându-se. Gómez îi aruncă pe cei doi atacatori ai săi şi se îndreptă spre Ebrima, ridicând mâna care ţinea cuţitul.

Barney înţelese cu teamă că asta nu mai era o simplă ceartă între beţivi: Gómez intenţiona să ucidă.

Carlos apucă mâna în care Gómez ţinea cuţitul, însă acesta îl mătură într-o parte printr-o lovitură a braţului său de fier.

Dar Carlos îl întârzie pe Gómez timp de două secunde, ceea ce-i permise lui Barney să îşi scoată propria armă, pumnalul spaniol lung de şaizeci de centimetri, cu plăsele în formă de disc.

Braţul cu cuţit al lui Gómez era în aer, iar mâna sa de fier era într-o parte, pentru echilibru. În faţă era lipsit de apărare.

În timp ce Gómez cobora cuţitul, ţintind gâtul expus al ameţitului Ebrima, Barney îl balansă pe al său într-un arc larg şi îl înjunghie pe Gómez în partea stângă a pieptului.

Fu o lovitură norocoasă sau, poate, una foarte ghinionistă. Deşi Barney lovise cu disperare, lama ascuţită de oţel, cu tăişul dublu, alunecase printre coastele lui Gómez şi îi intrase adânc în piept. Grohăitul lui de durere se termină brusc după câteva momente. Barney scoase lama şi imediat ţâşni un jet de sânge roşu-închis. El înţelese că lama ajunsese la inima lui Gómez. O clipă mai târziu, acesta se prăbuşi, cuţitul alunecându-i din degetele neputincioase. Căzu pe podea ca un buştean.

Barney îl privi oripilat. Carlos înjură. Ebrima, revenindu-şi din

ameţeală, spuse:

– Ce am făcut?

Barney îngenunche şi luă pulsul lui Gómez. Nu mai exista. Sângele încetase să ţâşnească din rană.

– E mort, spuse Barney.

– Am omorât un ofiţer, zise Carlos.

Barney îl împiedicase pe Gómez să-l asasineze pe Ebrima, dar acest lucru avea să fie dificil de dovedit. Privind în jur, observă că martorii dispăruseră cât de repede putuseră.

Nimeni nu avea să se deranjeze să investigheze adevărul acestei întâmplări. Era o încăierare dintr-o tavernă, în care un soldat omorâse un ofiţer. Armata n-avea să arate niciun fel de milă.

Barney îl observă pe patronul tavernei dându-i instrucţiuni, în dialectul flamand din vest, unui adolescent care plecă în grabă, după câteva momente.

– Vor trimite după garda oraşului, spuse el.

– Oamenii sunt încartiruiţi probabil la primărie, zise Carlos. În cinci minute vom fi arestaţi.

– Iar eu voi fi mort, spuse Barney.

– Şi eu, spuse Carlos. Te-am ajutat.

– Pentru un african, justiţia este foarte strâmbă, adăugă Ebrima.

Fără să mai stea la discuţii, alergară spre uşă şi ieşiră în piaţă. Barney observă că soarele apunea în spatele norilor. Asta era bine. Amurgul era la doar câteva minute distanţă.

– Îndreptaţi-vă spre ţărm! strigă el.

Se repeziră să traverseze piaţa şi cotiră pe Leiestraat, strada care cobora până la râu. Era o arteră aglomerată în inima unui oraş prosper, plină de oameni şi de cai, de căruţe încărcate şi de hamali împovăraţi de pachete grele.

– Mai încet, spuse Barney. Nu dorim ca lumea să-şi amintească încotro am apucat-o.

Mergând prea repede, erau cumva suspecţi. Oamenii şi-ar fi dat seama că sunt soldaţi, după săbiile pe care le purtau. Hainele lor erau nepotrivite şi comune, dar Barney era înalt, cu o barbă stufoasă şi roşcată, iar Ebrima era african. Dar în curând avea să se întunece.

Ajunseră la râu.

– Avem nevoie de o barcă, spuse Barney.

Se descurca cu manevrarea tuturor tipurilor de ambarcaţiuni:

întotdeauna îi plăcuse să navigheze. În jur se vedeau o mulţime de vase, legate la malul apei sau ancorate în mijlocul râului. Oricum, puţini oameni erau suficient de nebuni încât să lase o barcă neprotejată, mai ales într-un oraş plin de trupe străine. Toate vasele mai mari aveau oameni de pază şi chiar şi bărcile mai mici, cu vâsle, erau legate cu lanţuri şi aveau vâslele ascunse.

Ebrima spuse:

– Staţi aplecaţi. Orice s-ar întâmpla, nu vrem ca oamenii să ne vadă.

Se aşezară în genunchi, în noroi.

Barney privi disperat în jur. Nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Cât putea să dureze până când garda oraşului avea să înceapă să cerceteze malurile râului?

Puteau să elibereze o barcă mai mică, rupând legătura lanţului din stâlpul de lemn, dar fără vâsle ar fi fost neajutoraţi, alunecând în josul curentului incapabili să cârmească şi fiind uşor de prins. Ar fi fost mai bine să înoate până la o barjă, să-l copleşească pe paznic şi să ridice ancora. Dar aveau oare suficient timp? Şi cu cât ar fi fost mai valoroasă ambarcaţiunea, cu atât urmărirea avea să fie mai intensă.

– Nu ştiu, poate ar trebui să traversăm podul şi să o apucăm pe primul drum care iese din oraş, spuse Barney.

Apoi văzu pluta.

Era o ambarcaţiune aproape inutilă, doar o duzină de trunchiuri de copaci legate împreună, cu un mic adăpost în care putea să doarmă un om. Proprietarul stătea pe punte, lăsând curentul să-l ducă la vale, folosind o prăjină lungă pentru a vira. Alături de el se afla o grămadă de lucruri, care păreau, în lumina amurgului, frânghii şi găleţi ce puteau fi folosite la pescuit.

– Asta-i barca noastră, spuse Barney. Uşor de luat.

Încă în genunchi, se lăsă să alunece în râu. Ceilalţi îl urmară.

Apa se adânci repede şi, curând, le ajunse până la gât. Pluta era aproape deasupra lor. Toţi trei apucară de margine şi se săltară pe plută. Auziră vocea bătrânului, ţipând de spaimă şi de uimire. Apoi Carlos fu deasupra lui, luptându-se cu el pe punte, acoperindu-i gura ca să nu poată striga după ajutor. Barney reuşi să apuce prăjina care căzuse, înainte să fie luată de curent, şi îndreptă pluta spre mijlocul râului. Îl văzu pe Ebrima rupând cămaşa bărbatului şi îndesându-i-o în gură pentru a-l face să tacă, apoi apucând o bucată de funie din grămadă şi legându-i

mâinile şi picioarele. Cei trei prieteni lucraseră bine în echipă, reflectă Barney, fără îndoială datorită timpului pe care-l petrecuseră împreună manevrând şi trăgând cu tunul greu.

Apoi, Barney privi în jur. Din câte putea să vadă, nimeni nu observase capturarea plutei. Şi mai departe?

Barney spuse:

– Vom avea…

– Taci din gură, spuse Ebrima.

– Ce?

– Ai grijă ce spui. Nu dezvălui nimic. El ar putea să înţeleagă spaniola.

Barney înţelese ce dorea. Mai devreme sau mai târziu, bătrânul avea să spună cuiva ce i se întâmplase – doar dacă nu-l ucideau, ceea ce niciunul dintre ei nu dorea să facă. Cineva avea să-i pună întrebări despre cei care-l capturaseră. Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine. Ebrima era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ceilalţi doi şi nu era prima dată când înţelepciunea lui le înfrânase impulsurile.

– Dar ce ne facem cu el? întrebă Barney.

– Îl reţinem până când ajungem în câmp. Apoi îl lăsăm pe malul râului, legat şi cu căluşul în gură. Va fi în regulă, dar nu va fi găsit până dimineaţă. Până atunci, noi vom fi departe.

Planul lui Ebrima avea sens, se gândi Barney.

Şi pe urmă, ce aveau să facă? Să călătorească noaptea şi să se ascundă ziua, se gândi el: fiecare kilometru mai departe de Kortrijk făcea să fie tot mai dificil pentru autorităţi să-i găsească. Şi pe urmă? Dacă îşi amintea bine, acel râu se vărsa în Scheldt, care ducea la Antwerp.

Barney avea rude în Antwerp: Jan Wolman, vărul tatălui său, care murise. Dacă se gândea mai bine, şi Carlos era rudă cu Jan Wolman. Legătura comercială Melcombe-Antwerp-Calais-Sevilia fusese stabilită de patru veri: tatăl lui Barney, Edmund Willard; fratele lui Edmund, unchiul Dick; tatăl lui Carlos şi Jan.

Dacă puteau ajunge la Antwerp, cei trei fugari ar fi fost probabil în siguranţă.

Se lăsă întunericul. Barney fusese bucuros că aveau să călătorească noaptea, dar cârmirea plutei era foarte dificilă în întuneric. Bătrânul nu avea un felinar şi, oricum, ei nu aveau de gând să aprindă o lumină, de teamă să nu fie observaţi. Cea mai slabă lumină imaginabilă se strecura printre nori. Uneori, Barney reuşea să vadă râul în faţă, dar alteori nimerea orbeşte cu pluta

în mal şi trebuia să o împingă înapoi.

Barney se simţea ciudat şi se întreba de ce – apoi îşi aminti că tocmai omorâse un om. Era ciudat cum acest lucru îi dispăruse din conştiinţă doar ca să revină ca un şoc. Era într-o stare de spirit la fel de întunecată ca noaptea şi se simţea iritat. Gândurile i se întorceau la felul în care căzuse Gómez, de parcă viaţa îl părăsise dinainte să atingă podeaua.

Nu era prima dată când Barney omorâse pe cineva. Trăsese cu tunul de la distanţă în trupele care avansau şi văzuse oamenii căzând cu zecile, morţi sau răniţi mortal; dar, cumva, asta nu-l atinsese, poate pentru că nu le putuse vedea feţele când mureau. Să-l omoare pe Gómez, pe de altă parte, fusese o acţiune oribil de intimă. Barney putea să simtă încă senzaţia din încheietura mâinii când lama pumnalului său atinsese mai întâi şi intrase apoi în trupul lui Gómez. Putea vedea şuvoiul de sânge proaspăt, ţâşnind dintr-o inimă încă vie. Gómez fusese un om odios, iar moartea lui era o binecuvântare pentru rasa umană, dar Barney nu se putea simţi bine în legătură cu asta.

Luna se ridică, strălucind nesigur prin spărturile norilor. În timpul unei perioade de vizibilitate mai bună, îl lăsară pe bătrân într-un loc care părea, atât cât îşi puteau da seama, destul de departe de zonele locuite. Ebrima îl duse într-un loc uscat, mult deasupra râului, şi îl aşeză confortabil. De pe plută, Barney îl auzi pe Ebrima vorbindu-i omului cu voce scăzută, scuzându-se, poate. Era ceva rezonabil: bătrânul nu făcuse nimic ca să merite asta. Barney auzi zornăitul banilor.

Ebrima se urcă pe plută şi Barney o împinse de la mal.

Carlos îi spuse lui Ebrima:

– I-ai dat banii pe care i-ai câştigat de la Gómez, nu-i aşa?

Ebrima ridică din umeri, în lumina lunii.

– Am furat pluta asta. El din asta trăia.

– Iar acum suntem faliţi.

– Tu erai deja falit, spuse Ebrima tăios. Acum sunt şi eu.

Barney se mai gândi puţin la urmărire. Nu era sigur cât de energic aveau să fie vânaţi. Autorităţilor oraşului nu le plăcea crima, dar victima şi făptuitorii erau soldaţi spanioli şi consiliul oraşului Kortrijk nu avea să cheltuie prea mulţi bani ca să vâneze un străin care omorâse un alt străin. Armata spaniolă i-ar fi executat dacă ar fi avut ocazia, dar, din nou, Barney se întrebă dacă le-ar fi păsat suficient de mult încât să organizeze o vânătoare a criminalilor. Armata ar fi putut, foarte bine, să emită

o proclamaţie şi să renunţe repede.

Ebrima rămase tăcut şi gânditor pentru o vreme, apoi spuse solemn:

– Carlos, este ceva ce trebuie să clarificăm.

– Ce anume?

– Acum am plecat din armată.

– Dacă nu ne prind, da.

– Când ne-am îmbarcat pe *José y Maria,* tu i-ai spus ofiţerului că sunt un om liber.

Carlos spuse:

– Ştiu.

Barney simţi tensiunea. Timp de doi ani, Ebrima fusese tratat ca un soldat obişnuit – unul care arăta exotic, dar nu un sclav, nu mai mult decât oricare dintre ei. Care era acum poziţia lui?

Ebrima spuse:

– Sunt un om liber în ochii tăi, Carlos?

Barney observă formula „în ochii tăi”. Însemna că Ebrima era un om liber în propriii lui ochi.

Barney nu fu foarte sigur în legătură cu ce simţea Carlos despre asta. Statutul de sclav al lui Ebrima nu mai fusese discutat din momentul îmbarcării pe *José y Maria.*

Urmă o pauză lungă, apoi Carlos spuse:

– Eşti un om liber, Ebrima.

– Mulţumesc. Mă bucur că ne înţelegem.

Barney se întrebă ce-ar fi făcut Ebrima dacă răspunsul lui Carlos ar fi fost nu.

Norii începură să se împrăştie. În lumina mai generoasă, Barney reuşi să menţină pluta în mijlocul curentului şi se deplasară mai repede.

După o vreme, Carlos întrebă:

– Unde duce râul ăsta, în orice caz?

– Antwerp, spuse Barney. Mergem la Antwerp.

(ii)

Ebrima nu prea ştia dacă să-l creadă pe Carlos. Nu era înţelept să te încrezi în cuvintele prietenoase ale stăpânului tău: aceasta era o problemă de încredere printre sclavii din Sevilia. Un om care era fericit să te ţină prizonier, să te oblige să lucrezi fără plată, să te biciuiască pentru nesupunere şi să te violeze oricând dorea nu ar fi ezitat să te mintă. Carlos era diferit de

majoritatea – dar cât de diferit? Răspunsul la această întrebare urma să determine restul vieţii lui Ebrima.

Capul îl durea de la lovitura lui Gómez. Pipăindu-şi ţeasta cu grijă, simţi o umflătură în locul în care îl lovise mâna de fier. Dar nu se simţea confuz sau ameţit şi se gândi că-şi va reveni.

Când se crăpă de ziuă, se opriră într-un loc în care râul trecea printr-un desiş. Traseră pluta afară din apă şi o mascară cu crengi. Apoi făcură de pază cu rândul, în timp ce doi dintre ei dormeau. Ebrima visă că se trezeşte în lanţuri.

În dimineaţa celei de-a treia zile, văzură în depărtare turnul înalt al catedralei din Antwerp. Abandonară pluta, lăsând-o să plutească liber, şi străbătură ultimii kilometri pe jos. Ebrima pricepu că nu erau încă în afara pericolului. Ar fi putut fi reţinuţi imediat şi aruncaţi în închisoare, apoi predaţi armatei spaniole, pentru a fi judecaţi sumar şi executaţi rapid pentru uciderea lui Gómez Mână de Fier. Oricum, pe drumurile aglomerate care duceau spre oraş, nimeni nu părea că auzise despre soldaţii spanioli – unul cu barbă roşcată şi altul african – care omorâseră un căpitan în Kortrijk şi apoi fugiseră.

Ştirile circulau de la un oraş la altul mai ales prin buletinele negustorilor, care transmiteau mai mult informaţii comerciale. Ebrima nu putea să citească, dar înţelesese de la Carlos că astfel de buletine de ştiri includeau informaţii despre crime numai dacă aveau implicaţii politice: asasinate, lovituri de stat, revolte. O bătaie într-o tavernă, în care toţi cei implicaţi erau soldaţi străini, ar fi prezentat prea puţin interes.

Antwerp era înconjurat de apă, realiză el, în timp ce explorau suburbiile. Spre vest, se afla albia largă a râului Scheldt. Pe celelalte trei părţi, oraşul era separat de uscat prin canale cu ziduri. Canalele erau traversate de poduri, fiecare ducând direct spre o poartă fortificată. Se spunea că Antwerp este cel mai bogat oraş din lume, aşa că, în mod normal, era bine apărat.

Chiar dacă paznicii nu ştiau nimic despre ceea ce se întâmplase la Kortrijk, aveau să permită intrarea unor bărbaţi în zdrenţe, înfometaţi, care purtau săbii? Cei trei prieteni se apropiară cu emoţie.

Însă, spre uşurarea lui Ebrima, paznicii nu dădură niciun semn cum că ar fi în căutarea a trei soldaţi care fugeau din faţa justiţiei. Se uitară chiorâş la aspectul lor – mai ales că purtau hainele cu care se îmbarcaseră pe *José y Maria* în urmă cu doi ani – însă, apoi Barney le spuse că erau rudele lui Jan Wolman şi

suspiciunea se topi. Paznicii chiar le dădură indicaţii despre adresa acestuia, aflată lângă înalta catedrală pe care o văzuseră de departe.

Insula era brăzdată de docuri lungi şi înguste şi străbătută de canale întortocheate. Trecând pe străzile aglomerate, Ebrima se întrebă cum avea să primească Jan Wolman doi veri fără niciun ban în buzunar, însoţiţi de un african. Ar fi putut să nu fie cei mai bine-veniţi oaspeţi neaşteptaţi.

Îi găsiră uşor locuinţa, o casă înaltă într-un şir de case. Bătură cu teamă la uşă şi fură priviţi cu suspiciune de către servitori. Imediat apăru Jan şi le ură bun-venit cu braţele larg deschise. Apoi îi spuse lui Barney:

– Arăţi exact ca tatăl meu când el era tânăr, iar eu doar un băieţel.

Jan avea şi el părul roşcat şi ochii căprui-aurii ai familiei Willard.

Ei hotărâseră să nu-l împovăreze pe Jan cu tot adevărul despre fuga lor din Kortrijk. În schimb, îi spuseră că dezertaseră din armata spaniolă pentru că nu fuseseră plătiţi. Jan îi crezu şi chiar păru să fie de părerea că soldaţii care nu erau plătiţi aveau dreptul să dezerteze.

Pentru că erau hămesiţi, Jan le oferi vin, pâine şi friptură rece de vacă. Apoi îi trimise să se spele şi le împrumută cămăşi curate, pentru că, spuse el cu o candoare minunată, miroseau îngrozitor.

Ebrima nu fusese niciodată într-o casă ca a lui Jan. Nu era suficient de mare pentru a fi numită palat, deşi avea o mulţime de camere, mai ales pentru o locuinţă din oraş. Oricum, casa era aglomerată cu mobilă scumpă şi diverse alte obiecte: oglinzi mari, de perete, înrămate; covoare turceşti; obiecte de sticlă pictată de Veneţia; instrumente muzicale; căni şi boluri delicate de ceramică, ce păreau să fie mai degrabă decorative decât utile. Chiar şi picturile erau într-un fel pe care Ebrima nu-l mai văzuse. Locuitorii Ţărilor de Jos păreau să agreeze picturile unor oameni ca ei, care se relaxau cu cărţi şi cu muzică în camere confortabile, asemănătoare celor în care trăiau, ca şi cum ar fi considerat vieţile lor mult mai interesante decât cele ale personajelor biblice şi ale figurilor legendare, care erau mult mai frecvente în arta spaniolă.

Ebrima primi o cameră mai mică decât cele ale lui Barney şi Carlos, dar nu i se ceru să doarmă cu servitorii, iar el trase

concluzia, de aici, că Jan nu era sigur de statutul lui.

În seara aceea se aşezară la masă cu familia: nevasta lui Jan, Hennie; fiica lor, Imke; şi cei trei băieţi mai mici, Frits, Jef şi Daan.

Folosiră un amestec de limbi: franceza era cea mai folosită în vestul şi în sudul Ţărilor de Jos, iar în rest se vorbeau diverse dialecte de olandeză. Jan, asemenea multor negustori, se putea descurca în mai multe limbi, printre care spaniola şi engleza.

Fata lui Jan, Imke, avea şaptesprezece ani şi era atrăgătoare, afişând un zâmbet larg, fericit. Avea părul blond, cârlionţat şi părea o variantă mai tânără a lui Hennie. Ea fu interesată imediat de Barney şi Ebrima observă cum Carlos se lupta degeaba pentru a-i atrage atenţia. Barney avea un zâmbet mai dur, pe care fetele îl plăceau. În opinia lui Ebrima, statornicul şi credinciosul Carlos ar fi putut deveni un soţ mai bun, dar prea puţine fete tinere aveau înţelepciunea de a vedea asta. Ebrima nu era interesat de fetele tinere, dar o plăcea pe Hennie, care părea inteligentă şi amabilă.

Hennie îi întrebă cum ajunseseră să se înroleze în armata spaniolă, iar Ebrima începu să spună povestea, într-un amestec de franceză şi de spaniolă, cu câteva cuvinte în dialect, atunci când le ştia. Relată totul dramatic şi, curând, toţi cei aflaţi la masă îl ascultau cu interes. Introduse detalii despre noul furnal, subliniind că fusese partener egal cu Carlos la proiectarea acestuia. Explică modul în care curentul de aer făcea focul să ardă mai puternic, astfel încât fierul să fie produs în formă topită şi să curgă în flux continuu, permiţând furnalului să producă o tonă de metal pe zi; iar când menţionă asta, îl văzu pe Jan privindu-l cu şi mai mult respect.

Familia Wolman era catolică, dar fură oripilaţi când aflară cum îl tratase Biserica, în Sevilia, pe Carlos. Jan spuse că astfel de lucruri n-aveau să se întâmple niciodată în Antwerp, dar Ebrima se întrebă dacă avea dreptate, având în vedere că bisericile din ambele ţări erau conduse de acelaşi papă.

Jan fu încântat de furnalul cu tiraj şi spuse că ar trebui ca Ebrima şi Carlos să discute cu principalul lui furnizor de metale, Albert Willemsen, cât mai repede posibil, de fapt chiar a doua zi.

În dimineaţa următoare, se duseră împreună într-un cartier mai puţin aglomerat, de lângă docuri. Albert trăia într-o casă modestă, împreună cu soţia lui, Betje, cu o fetiţă de opt ani, cu un aer serios, Drike, cu sora lui văduvă, care era foarte

atrăgătoare, Evi, şi cu fiul lui Evi, Matthus, care avea în jur de zece ani. Proprietatea lui Albert semăna izbitor de mult cu fosta casă a lui Carlos din Sevilia, având un pasaj care ducea la atelierul din spate, unde văzură un furnal, precum şi grămezi de minereu de fier, piatră de var şi cărbuni. El acceptă imediat ca Ebrima, Carlos şi Barney să construiască un furnal cu tiraj în curtea din spate, iar Jan promise să le împrumute banii de care aveau nevoie.

În următoarele zile şi săptămâni, ajunseră să cunoască bine oraşul. Ebrima fu uimit de cât de mult munceau oamenii din Ţările de Jos – nu cei săraci, care lucrau din greu oriunde, ci bogaţii. Jan era unul dintre cei mai bogaţi oameni din oraş, dar muncea şase zile pe săptămână. Un spaniol care avea atât de mulţi bani s-ar fi retras la ţară, ar fi cumpărat o fermă şi ar fi plătit câţiva asistenţi care să colecteze dările de la ţărani, astfel încât degetele lui albe şi sensibile să nu fie nevoite să atingă banii murdari, în timp ce ar fi căutat o pereche aristocrată pentru fiica lui, în speranţa că nepoţii lui vor moşteni nişte titluri nobiliare. Olandezilor nu părea să le pese prea mult de titluri – lor le plăceau banii. Jan cumpăra fier, bronz, arme şi muniţii manufacturate; cumpăra lână din Anglia şi o transforma în haine de stofă pe care le vindea, din nou, englezilor; cumpăra părţi profitabile din încărcături, ateliere, ferme şi taverne; şi le împrumuta bani acelora care-şi extindeau afacerile, episcopilor care-şi cheltuiseră veniturile şi prinţilor. Întotdeauna percepea dobândă, desigur. Prohibiţia Bisericii cu privire la cămătărie era ignorată aici.

Erezia era un alt lucru care nu-i tulbura pe oamenii din Antwerp. Oraşul era plin de evrei, musulmani şi protestanţi, toţi identificându-se bucuroşi prin felul în care se îmbrăcau, toţi făcând afaceri de pe picior de egalitate. Erau oameni de toate soiurile: roşcaţi ca Barney, africani ca Ebrima, turci tuciurii cu mustăţi stufoase şi chinezi gălbejiţi cu părul drept, negru-albăstrui. Locuitorii din Antwerp nu urau pe nimeni, cu excepţia celor care nu-şi plăteau datoriile. Lui Ebrima îi plăcu locul.

Despre libertatea lui Ebrima nu se pomeni nimic. În fiecare zi se ducea cu Carlos şi cu Barney în curtea lui Albert şi, în fiecare seară, mâncau împreună în casa lui Jan. Duminica, Ebrima se ducea la biserică împreună cu familia, apoi se strecura după-amiaza – când ceilalţi bărbaţi dormeau după vinul pe care-l băuseră la masa de prânz – şi găsea un loc în afara oraşului

unde-şi putea face ritualul apei. Nimeni nu-l numea pe Ebrima sclav, dar din celelalte puncte de vedere viaţa lui era îngrijorător de asemănătoare cu cea pe care o avusese în Sevilia.

În timp ce lucrau în curte, sora lui Albert, Evi, se aşeza adesea lângă ei când luau o pauză. Avea în jur de patruzeci de ani şi devenise puţin mai grea – ca multe dintre femeile bine hrănite din Ţările de Jos, în jurul acestei vârste –, dar încă avea o sclipire distinctă în ochii ei albaştri. Vorbea cu toţi, dar mai ales cu Ebrima, care era cam de aceeaşi vârstă. Avea o curiozitate vie şi îl întreba despre viaţa în Africa, cerându-i tot felul de detalii, care uneori îl obligau să se străduiască să-şi amintească. În calitate de văduvă cu copil, îşi căuta probabil un soţ; şi fiindcă Barney şi Carlos erau prea tineri ca să fie interesaţi de ea, Ebrima ajunse să se întrebe dacă nu cumva pusese ochii pe el. El nu mai fusese intim cu o femeie de pe vremea când petrecea cu Elisa, dar spera ca asta să fie o situaţie temporară: cu siguranţă, nu intenţiona să-şi petreacă viaţa ca un călugăr.

Construirea furnalului dură o lună.

Când fură pregătiţi să-l testeze, veniră şi familiile lui Jan şi a lui Albert ca să privească.

În acel moment, Ebrima realiză că ei nu mai făcuseră asta decât o singură dată până atunci şi că nu puteau fi siguri că va funcţiona din nou. Toţi trei ar fi părut stupizi dacă dădeau greş. Mai rău, un eşec le-ar fi pus în pericol viitorul – ceea ce-l făcu pe Ebrima să realizeze că fusese doar pe jumătate conştient sperând să rămână şi să-şi câştige existenţa acolo. Şi ura gândul de a se face de râs în faţa lui Evi.

Carlos aprinse focul, Ebrima alimentă cu minereu de fier şi var, iar Barney mână cei doi cai înhămaţi care puneau în mişcare mecanismul foalelor.

Ca şi prima dată, urmă o aşteptare care te făcea să-ţi rozi unghiile.

Barney şi Carlos începură să se agite cu nervozitate. Ebrima se luptă să-şi păstreze impasibilitatea lui obişnuită, simţindu-se de parcă mizase totul pe o singură carte.

Spectatorii deveniră puţin plictisiţi. Evi începu să discute cu Hennie despre problemele pe care le creau copiii adolescenţi. Cei trei fii ai lui Jan începură să o alerge pe fata lui Albert prin curte. Soţia lui Albert, Betje, le oferi portocale pe o tavă, dar Ebrima era prea încordat ca să mănânce.

Apoi, începu să curgă fierul.

Metalul topit începu să se prelingă, încet, de la baza furnalului, în canalele de piatră pregătite din timp. La început, mişcarea fu agonizant de lentă, dar fluxul deveni tot mai puternic şi începu să umple formele de lingouri săpate în pământ. Ebrima turnă mai multă materie primă în partea de sus a furnalului.

Îl auzi pe Albert minunându-se:

– Priviţi aici, curge fără oprire!

– Exact, spuse Ebrima. Atât timp cât alimentezi furnalul, acesta va continua să-ţi dea fier.

Carlos îi avertiză:

– Este fontă brută, trebuie purificată înainte de a putea fi utilizată.

– Observ asta, spuse Albert. Dar tot este impresionant.

Jan spuse uşor sceptic:

– Vrei să-mi spui că regele Spaniei a strâmbat din nas la invenţia asta?

– Mă îndoiesc că regele Filip a auzit măcar despre asta, răspunse Carlos. Dar ceilalţi metalurgi din Sevilia s-au simţit ameninţaţi. Spaniolilor nu le place schimbarea. Oamenii care se ocupă de această industrie sunt foarte conservatori.

Jan încuviinţă din cap.

– Bănuiesc că din această cauză cumpără regele atât de multe tunuri de la străini ca mine – pentru că industria spaniolă nu produce suficiente.

– Şi pe urmă se plâng că argintul din America ajunge în Spania doar ca să aibă de unde pleca imediat.

Jan zâmbi.

– Ei bine, noi suntem negustori olandezi, nu granzi spanioli! Haideţi să intrăm în casă, să bem ceva şi să discutăm afaceri.

Intrară cu toţii şi se aşezară în jurul mesei. Betje le servi bere şi cârnaţi reci. Imke le dădu copiilor stafide, ca să-i facă să stea liniştiţi.

Jan spuse:

– Profiturile acestui furnal vor fi folosite, mai întâi, ca să-mi plătiţi înapoi împrumutul, cu dobândă.

– Bineînţeles, spuse Carlos.

– După aceea, banii ar trebui să fie împărţiţi între Albert şi voi. Aşa vedeţi şi voi lucrurile?

Ebrima înţelese că exprimarea „voi” fusese evazivă în mod deliberat. Jan nu ştia dacă Ebrima urma să fie considerat

partener egal cu Carlos şi Barney.

Nu era momentul să fie umil, aşa că spuse:

– Noi trei am construit furnalul împreună: Carlos, Barney şi cu mine.

Toată lumea privi spre Carlos şi Ebrima îşi ţinu răsuflarea. Carlos ezită.

Acesta era adevăratul test, realiză Ebrima. Când se aflau pe plută, pe Carlos nu-l costa nimic să spună „Eşti un om liber, Ebrima”, dar acum era ceva diferit. În cazul în care Carlos îl recunoştea pe Ebrima ca pe un egal, de faţă cu Jan Wolman şi cu Albert Willemsen, lucrurile nu s-ar mai fi putut schimba.

Şi Ebrima ar fi fost liber.

În cele din urmă, Carlos spuse:

– Atunci, aşa să fie, împărţim la patru. Albert, Barney, Ebrima şi eu.

Inima lui Ebrima bubui, dar îşi păstră indiferenţa pe chip. Prinse privirea lui Evi şi observă că femeia părea încântată.

Şi atunci, Barney aruncă bomba.

– Pe mine nu mă socotiţi, spuse el.

– Despre ce vorbeşti? zise Carlos.

– Tu şi Ebrima aţi inventat furnalul, spuse Barney. Eu abia dacă am făcut ceva. Şi, oricum, eu nu intenţionez să rămân în Antwerp.

Ebrima o auzi pe Imke suspinând. Era dezamăgită: se îndrăgostise de Barney.

– Şi unde vrei să te duci, Barney? întrebă Carlos.

– Acasă, spuse Barney. Nu mai ştiu nimic despre familia mea de mai bine de doi ani. Când am ajuns în Antwerp, Jan mi-a confirmat că mama mea a pierdut totul când a căzut oraşul Calais. Fratele meu, Ned, nu mai lucrează în afacerea familiei – nici nu mai există o afacere – şi el a devenit un fel de secretar la Curtea reginei Elisabeta. Vreau să-i văd pe amândoi. Vreau să fiu sigur că sunt bine.

– Vrei să te duci la Kingsbridge?

– Aici, în Antwerp, se află o navă din portul Combe, ancorată în acest moment – *Hawk,* a lui Dan Cobley, al cărei căpitan este Jonas Bacon.

– Nu-ţi poţi permite traversarea, n-ai niciun ban.

– Ieri am vorbit cu ofiţerul secund, Jonathan Greenland, pe care-l cunosc de când era copil. Unul dintre membrii echipajului a murit pe drum încoace – fierarul şi tâmplarul navei – şi eu am

primit postul lui doar pentru drumul spre casă.

– Dar din ce o să trăieşti în Anglia, dacă afacerea familiei tale s-a dus?

Barney aruncă un rânjet de tipul „cui îi pasă”, care frângea inimile fetelor ca Imke.

– Nu ştiu, spuse el. Mă gândesc eu la ceva.

(iii)

Barney îl chestionă pe Jonathan Greenland imediat ce *Hawk* ieşi în larg şi echipajul fu capabil să se gândească şi la altceva în afară de manevrarea navei.

Jonathan îşi petrecuse ultima iarnă în Kingsbridge şi plecase pentru a se alătura echipajului navei doar cu câteva săptămâni în urmă, aşa că avea cele mai noi veşti. El o căutase pe mama lui Barney, aşteptându-se ca Alice să fie la fel de dornică de noutăţi cum fusese mereu. O găsise aşezată în salonul din faţă al casei lor mari, privind către faţada de vest a catedralei fără să facă nimic; înconjurată de registre vechi, dar fără să le deschidă. Aparent participa la întrunirile consiliului oraşului, dar niciodată nu vorbea. Barney găsi greu de digerat imaginea mamei lui fără să facă afaceri. De când îşi putea aminti, Alice trăise pentru afaceri, comisioane şi profituri; provocarea de a face bani din comerţ o absorbise complet. Această transformare era îngrijorătoare.

Sir Reginald Fitzgerald, care instrumentase ruina lui Alice, era încă primar în Kingsbridge şi locuia la Priory Gate, noul şi uriaşul său palat, îi spuse Jonathan. Oricum, episcopul Julius fusese pus la pământ. Regina Elisabeta îşi încălcase toate promisiunile şi readusese Anglia la religia protestantă. Le ceruse tuturor preoţilor să facă legământul de supremaţie, jurându-i credinţă ei, în calitate de guvernator suprem al Bisericii Anglicane: refuzul însemna trădare. Aproape toţi clericii de nivel inferior fuseseră de acord, dar cei mai mulţi dintre vechii episcopi refuzaseră. Aceştia ar fi putut fi executaţi, dar Elisabeta jurase să nu mai omoare oamenii pentru credinţa lor şi respecta acest jurământ – cel puţin deocamdată. Cei mai mulţi dintre episcopi fuseseră doar înlăturaţi din posturile lor. Julius trăia împreună cu doi sau trei foşti călugări la biserica St Mark, aflată la nord de Kingsbridge. Jonathan îl văzuse beat la hanul Bell, sâmbătă seara, spunând oricui stătea să-l asculte că adevărata credinţă

catolică avea să revină în curând. Era un personaj trist, spuse Jonathan, dar Barney se gândi că maleficul preot merita o soartă mai rea.

Jonathan îi povesti lui Barney despre atracţiile vieţii pe mare. Jonathan se simţea acasă la bordul unei nave: era bronzat şi deşirat, cu mâinile şi picioarele bătătorite şi la fel de sprinten ca o veveriţă prin copaci. Spre finalul războiului împotriva Franţei, *Hawk* capturase o navă franceză. Echipajul împărţise profiturile cu căpitanul Bacon şi Dan Cobley, iar Jonathan primise un bonus de şaizeci de lire, peste salariul lui. Cumpărase o casă în Kingsbridge pentru mama lui văduvă şi se alăturase din nou echipajului, cu speranţa cât mai multor asemenea isprăvi.

– Dar nu mai suntem în război, spuse Barney. Dacă mai capturaţi o navă franceză, acum sunteţi vinovaţi de piraterie.

Jonathan ridică din umeri.

– Vom fi în război cu cineva în curând.

Trase de o sfoară, verificând siguranţa unui nod care era, evident, cât de strâns se putea, aşa că Barney presupuse că nu dorea să fie întrebat prea în detaliu despre piraterie.

Apoi Barney schimbă subiectul şi-l întrebă despre fratele lui.

Ned venise la Kingsbridge de Crăciun, purtând o haină neagră nouă şi scumpă şi părând mai matur decât cei douăzeci de ani ai săi. Jonathan ştia că Ned lucra cu Sir William Cecil, care era secretar de stat, iar oamenii din Kingsbridge erau de părere că fratele lui devenea un personaj tot mai puternic la Curte, în ciuda tinereţii sale. Jonathan vorbise cu el în catedrală, în ziua de Crăciun, dar nu aflase prea multe: Ned fusese evaziv în legătură cu ceea ce făcea exact pentru regină, iar Jonathan presupusese că era implicat în lumea secretă a diplomaţiei internaţionale.

– Abia aştept să-l văd, spuse Barney.

– Îmi imaginez.

– Ar trebui să ajungem în câteva zile.

Jonathan verifică o altă parâmă, apoi privi în altă direcţie.

Nimeni nu se aştepta să intre într-o luptă în timpul călătoriei peste Canalul Mânecii, de la Antwerp la Combe, dar Barney simţi că trebuie să-şi plătească traversarea asigurându-se că armele de pe *Hawk* sunt gata de acţiune.

Navele comerciale aveau nevoie de tunuri la fel de mult ca oricare altă navă. Transportul maritim era o afacere periculoasă. În timp de război, navele unei naţiuni combatante puteau ataca legal navele inamicului; iar marile naţiuni se aflau în război tot

atât de des cât se aflau şi în vreme de pace. În timp de pace, aceeaşi activitate se numea piraterie, dar continua la fel de intens. Fiecare navă trebuia să fie în stare să se apere singură.

Hawk avea douăsprezece tunuri, toate minioane din bronz, tunuri mici care puteau trage cu ghiulele de două kilograme. Minioanele erau tunuri de punte, amplasate imediat sub puntea superioară, câte şase pe fiecare parte. Acestea trăgeau prin găuri pătrate practicate în bordajul de lemn. Proiectul navei fusese modificat pentru a se putea adapta acestor cerinţe. Pe navele mai vechi, asemenea guri de tragere pentru tunuri ar fi slăbit serios structura. Dar *Hawk* era concepută ca o caravelă, având un schelet interior din grinzi solide de lemn care asigurau rezistenţa, cu scândurile chilei fixate pe schelet ca pielea de pe coaste. Acest tip de construcţie prezenta avantajul suplimentar că ghiulelele adversarului puteau să facă multe găuri în chilă fără a scufunda, neapărat, nava.

Barney curăţă şi unse tunurile, asigurându-se că se mişcă liber pe roţi, şi făcu mici reparaţii, folosindu-se de sculele pe care le lăsase în urmă fostul fierar, care murise. Verifică stocurile de muniţie: toate tunurile aveau ţeava de acelaşi calibru şi trăgeau cu ghiulele interschimbabile.

Treaba lui cea mai importantă era să păstreze praful de puşcă în stare perfectă. Acesta avea tendinţa de a absorbi umezeală – mai ales pe mare – şi Barney se asigură că de tavanul punţii tunurilor erau agăţate pungi cu cărbune, care menţineau aerul uscat. Celălalt pericol îl constituiau ingredientele prafului de puşcă – salpetru, cărbune şi sulf care se separau, în timp; salpetrul, mai greu, se scufunda la fundul butoiului, făcând amestecul inofensiv. În armată, Barney învăţase să întoarcă butoiaşele cu fundul în sus, o dată pe săptămână.

Apoi reglă şi tunurile. Nu dorea să irosească muniţia, dar căpitanul Bacon îl lăsă să tragă câteva lovituri. Toate ţevile tunurilor se sprijineau pe pivoţi, cu mânerele pe ambele părţi, care intrau în suporţii canelaţi din afetul tunului, făcând mai uşoară înclinarea ţevii în sus şi în jos. Cu ţeava la un unghi de patruzeci şi cinci de grade – înclinaţia pentru distanţa maximă –, tunurile trăgeau o ghiulea de două kilograme la aproape o milă, aproximativ o mie cinci sute de metri. Unghiul se modifica prin sprijinirea capătului din spate al ţevii cu pene de lemn. Cu ţeava orizontală, ghiuleaua plescăia în apă la aproape trei sute de metri distanţă. Asta îi arăta lui Barney că fiecare şapte grade de

elevaţie pe orizontală adăuga aproximativ două sute de metri la distanţa de tragere. Adusese cu el, din armată, un clinometru cu fir de plumb şi o scală curbată, pentru măsurarea unghiurilor. Cu braţul mai lung introdus în ţeavă, putea măsura cu precizie înclinarea ţevii. Pe uscat funcţiona foarte bine. Pe mare, mişcarea permanentă a vasului făcea ca tragerea să fie mai puţin precisă.

În cea de-a patra zi, Barney nu mai avu nimic de făcut şi se duse pe punte, lângă Jonathan. Traversau un golf. Coasta se afla spre babord[11], aşa cum fusese încă de când *Hawk* părăsise estuarul râului Westerschelde şi intrase în Canalul Mânecii. Barney nu era expert în navigaţie, dar se gândi că, până atunci, ar fi trebuit să aibă coasta Angliei la tribord[12]. Începu să se agite.

– Cât crezi că mai durează până ajungem în portul Combe?

Jonathan ridică din umeri.

– Nu ştiu.

Lui Barney îi trecu prin minte o posibilitate neplăcută.

– Ne îndreptăm spre portul Combe, nu-i aşa?

– În cele din urmă, da.

Starea de nelinişte a lui Barney se intensifică.

– Cum adică în „cele din urmă”?

– Căpitanul Bacon nu-mi spune ce intenţii are. Şi nimănui altcuiva, că tot veni vorba.

– Dar tu pari să gândeşti că s-ar putea să nu ne îndreptăm spre casă.

– Mă uit la linia coastei.

Barney privi mai atent. Adânc în golf, exact lângă coastă, o insuliţă se ridica din apă, având un mic vârf pe care era cocoţată, ca un pescăruş, o biserică elegantă. Lui Barney i se păru familiară şi realiză, cu neplăcere, că o mai văzuse de două ori. Se numea Mont St Michel şi trecuse pe lângă ea în drumul spre Sevilia, cu trei ani în urmă, şi apoi, din nou, în urmă cu doi ani, în călătoria lui din Spania spre Ţările de Jos.

– Mergem în Spania, nu-i aşa? îl întrebă pe Jonathan.

– Aşa se pare.

– Nu mi-ai spus asta.

– Nu ştiam. Şi, în afară de asta, aveam nevoie de un tunar.

---

[11] Bordul stâng al navei, stând cu faţa spre direcţia de înaintare (n.tr.).

[12] Bordul drept al navei, stând cu faţa spre direcţia de înaintare (n.tr.).

Barney putea să bănuiască pentru ce le trebuia un tunar. Şi asta explica de ce îl angajase Bacon, deşi nu era prea multă treabă pentru un fierar pe nava lui.

– Deci Bacon şi cu tine m-aţi păcălit să devin membru al echipajului.

Jonathan ridică din umeri din nou.

Barney privi spre nord. Portul Combe se afla la şaizeci de mile în direcţia aceea. Îşi întoarse privirea către biserica de pe insulă. Se afla la vreo doi sau trei kilometri, iar valurile erau de cel puţin un metru. Nu putea să înoate până acolo, ştia asta. Ar fi însemnat sinucidere.

După un lung moment de tăcere, spuse:

– Dar după Sevilia ne întoarcem la Combe, nu-i aşa?

– Poate că da, spuse Jonathan, sau poate că nu.

Capitolul 11

În timp ce Odette năştea, dureros şi zgomotos, Pierre plănuia cum să scape de copil.

Odette suferea pedeapsa Domnului pentru păcatul de încălcare a castităţii. Merita asta. Pierre se gândi că, în cele din urmă, exista ceva dreptate pe pământ.

Şi, imediat ce copilul sosi pe lume, ea se pierdu din nou.

El aştepta la parter, în micuţa casă, răsfoindu-şi agenda legată în piele neagră, în timp ce moaşa o asista pe Odette în dormitor. În faţa lui, pe masă, se aflau rămăşiţele unui mic dejun întrerupt: pâine, şuncă şi nişte ridichi timpurii. Camera era posomorâtă, cu pereţii goi, cu podea din lespezi de piatră, cu un cămin rece şi o fereastră micuţă care dădea spre o stradă îngustă. Pierre o ura.

În mod normal, el pleca imediat după micul dejun. De obicei se ducea, mai întâi, la palatul familiei de Guise, în Vieille rue du Temple, un loc în care podelele erau de marmură şi pe pereţi erau atârnate tablouri splendide. Cel mai des îşi petrecea ziua la palatul Luvru, aşteptându-l pe cardinalul Charles sau pe ducele François. După-amiaza, târziu, avea întâlniri frecvente cu membri ai reţelei lui de spionaj, care creştea rapid şi care aduceau completări listei lui de protestanţi din carnetul cu coperte negre. Rareori se întorcea la micuţa casă din Les Halles înainte de ora de culcare. În ziua aceea, oricum, aştepta venirea pe lume a copilului.

Era luna mai, 1560, şi erau căsătoriţi de cinci luni.

În primele câteva săptămâni, Odette încercase să-l atragă într-o relaţie sexuală normală. Făcea tot ce putea ca să fie cochetă, dar nu era ceva natural pentru ea, iar când îşi flutura fundul mare spre el şi-i zâmbea, arătându-şi dinţii strâmbi, lui i se părea de-a dreptul respingătoare. Mai târziu ea începu să-i reproşeze că este impotent, ca o alternativă la homosexualitate. Nicio săgeată nu-şi atinse ţinta – el se gândi nostalgic la lungile după-amiezi petrecute în patul de puf al văduvei Bauchene –, dar insultele lui Odette erau, oricum, iritante.

Resentimentele lor reciproce se transformară într-un dezgust rece pe măsură ce burta ei creştea, spre sfârşitul iernii grele şi începutul primăverii ploioase. Conversaţia lor se reduse la scurte

schimburi de replici despre mâncare, spălarea lenjeriei, bani pentru întreţinerea casei şi prestaţiile cameristei lor adolescente, Nath. Pierre se trezi că se înfurie rapid. Gândul la odioasa lui nevastă otrăvea totul. Perspectiva de a trebui să trăiască nu numai cu Odette, ci şi cu copilul ei, odrasla unui alt bărbat, ajunse să devină atât de odioasă, încă îi păru imposibil.

Poate că bebeluşul se va naşte mort. Spera să fie astfel. Asta ar fi făcut lucrurile mai uşoare.

Odette se opri din ţipat şi, câteva clipe mai târziu, Pierre auzi scâncetul unui copil. Oftă: dorinţa nu i se împlinise. Micul bastard suna respingător de sănătos. Îngrijorat, se frecă cu mâinile la ochi. Nimic nu era uşor, nimic nu mergea vreodată aşa cum sperase. Întotdeauna apăreau dezamăgiri. Uneori se întreba dacă nu cumva întreaga lui filosofie de viaţă era defectuoasă.

Îşi puse carnetul în cufărul pentru documente, îl încuie şi îşi strecură cheia în buzunar. Nu putea să păstreze carnetul la palatul de Guise, pentru că acolo nu avea o cameră a lui.

Se ridică: se hotărâse ce urma să facă în continuare.

Urcă scările.

Odette zăcea în pat, cu ochii închişi. Era palidă şi scăldată în transpiraţie, dar respira normal, fie dormind, fie odihnindu-se. Nath, camerista, rula un cearşaf stropit cu sânge şi mucus. Moaşa ţinea un bebeluş minuscul în mâna stângă şi, cu mâna dreaptă, îi spăla capul şi faţa cu o cârpă pe care o înmuia într-un vas cu apă.

Era o chestie urâtă, roşie şi plină de riduri, cu şuviţe de păr negru – şi, în plus, făcea un zgomot enervant.

În timp ce Pierre privea, moaşa înveli copilul într-o păturică albastră – un dar pentru Odette, îşi aminti Pierre, de la Véronique de Guise.

– Este băiat, spuse moaşa.

El nu observase sexul copilului, chiar dacă-l văzuse dezbrăcat.

Fără să deschidă ochii, Odette spuse:

– Numele lui este Alain.

Pierre simţi că ar vrea să o omoare. Nu numai că era de aşteptat ca el să crească acel copil, dar ea dorea ca el să-şi amintească zilnic de Alain de Guise, tânărul aristocrat răsfăţat care era adevăratul tată al bastardului. Ei bine, urma să aibă o surpriză.

– Uitaţi, luaţi-l, spuse moaşa şi îi dădu pachetul lui Pierre.

El observă că pătura de la Véronique era din lână moale,

scumpă.

– Nu-i da copilul lui, murmură Odette.

Dar era prea târziu. Pierre ţinea deja copilul. Nu cântărea aproape nimic. Pentru o clipă, avu o senzaţie ciudată, o nevoie bruscă de a proteja acea fiinţă umană neajutorată; dar îşi suprimă rapid impulsul. „Nu voi accepta ca viaţa mea să fie umbrită de acest gunoi inutil”, se gândi el.

Odette se ridică în pat şi spuse:

– Dă-mi copilul.

Moaşa se întinse după copil, dar Pierre îl reţinu.

– Care spuneai că este numele lui, Odette? spuse el pe un ton provocator.

– Nu contează, dă-mi-l!

Ea aruncă păturile, cu intenţia evidentă de a se ridica din pat, însă apoi ţipă, cu un spasm de durere, şi căzu înapoi pe pernă.

Moaşa păru îngrijorată.

– Copilul trebuie alăptat acum.

Pierre văzu gura copilului strângându-se într-o formă de supt, deşi nu prindea decât aer. Totuşi, îl ţinu în continuare în braţe.

Moaşa făcu o încercare hotărâtă de a-i smulge copilul din braţe. Ţinând bebeluşul cu o mână, el o pălmui peste faţă pe moaşă cu cealaltă mână, iar aceasta se dădu înapoi. Nath ţipă. Odette se ridică din nou, albă de durere. Pierre se îndreptă spre uşă, cu copilul în braţe.

– Vino înapoi! ţipă Odette. Pierre, te rog, nu-mi lua copilul!

El ieşi, trântind uşa de la dormitor.

Coborî scările, iar copilul ţipă. Era o vreme blândă de primăvară, dar el îşi puse o pelerină, astfel încât să poată ţine copilul sub ea. Apoi ieşi din casă.

Copilului păru să-i placă mişcarea: când Pierre începu să meargă susţinut, acesta se opri din plâns. Asta veni ca o uşurare. Pierre realiză că zgomotul începea să-l deranjeze, de parcă se presupunea că trebuia să facă totuşi ceva în legătură cu asta.

Se îndreptă spre Île de la Cité. Era uşor să scape de copil. Exista un loc special în catedrală, în care oamenii lăsau copiii nedoriţi, la picioarele statuii Sfintei Ana, mama Mariei şi sfânta patroană a mamelor. Din obişnuinţă, puneau copilul într-un leagăn, astfel încât să fie văzut de toată lumea, şi uneori copilul era adoptat de câte un cuplu milos, ca un act de caritate. Altfel, era crescut de călugăriţe.

Copilul se mişcă sub braţul lui şi, încă o dată, Pierre îşi

suprimă sentimentul iraţional că ar trebui să-l iubească şi să aibă grijă de el.

Mai dificil era să explice dispariţia unui copil de Guise, fie el şi bastard; dar Pierre pregătise o poveste. Imediat ce va reveni acasă, le va trimite de acolo pe moaşă şi pe cameristă. Apoi îi va spune cardinalului Charles că acel copil se născuse mort şi că trauma o înnebunise pe Odette, care refuza să accepte că bebeluşul murise. Pe drum, Pierre născoci câteva detalii: ea pretindea că alăptează copilul, că îl îmbrăcase în haine noi şi că îl pusese în leagăn ca să doarmă.

Charles avea să fie suspicios, dar povestea era plauzibilă şi nu avea să existe nicio dovadă pentru nimic. Pierre se gândi că va scăpa cu asta. El înţelesese cândva, în ultimii doi ani, că Charles nu-l plăcea şi că nu avea să-l placă niciodată, dar îl socotea prea util ca să se descotorosească de el. Pierre învăţase bine lecţia: atât timp cât era indispensabil, era în siguranţă.

Străzile erau aglomerate ca întotdeauna. Trecu pe lângă o grămadă mare de reziduuri: cenuşă, oase de peşte, noroi, gunoi de grajd, pantofi uzaţi. Îi trecu prin minte că ar putea să lase copilul pe o astfel de grămadă de gunoi, deşi trebuia să se asigure că nu-l vede nimeni. Apoi observă un şobolan care rodea faţa unei pisici moarte şi realiză că şi copilul ar putea avea aceeaşi soartă, fiind însă viu. Nu avu puterea să facă aşa ceva. Nu era un monstru.

Traversă râul pe podul Notre-Dame şi intră în catedrală; dar când ajunse la navă, începu să aibă îndoieli cu privire la planul lui. Ca de obicei, în marea biserică se aflau mulţi oameni: preoţi, credincioşi, pelerini, negustori ambulanţi şi prostituate. Merse încet prin biserică, până când ajunse în dreptul capelei laterale care adăpostea altarul sfintei Ana. Putea oare să pună copilul cu discreţie pe podea, în faţa statuii, fără să fie observat? Nu vedea cum ar reuşi să facă asta. Pentru o femeie nefericită, nu prea conta dacă o vedea cineva: nimeni n-ar fi ştiut cine este, iar ea ar fi putut să se strecoare şi să dispară înainte ca cineva să aibă prezenţa de spirit de a o lua la întrebări. Dar pentru un tânăr bine îmbrăcat, era cu totul altă poveste. Ar fi putut să dea de necaz dacă copilul ar fi început să plângă. Pe sub pelerină, apăsă corpul cald mai aproape de trupul lui, sperând să înăbuşe orice zgomot şi să-l ţină neobservat. Realiză că ar fi trebuit să vină acolo seara târziu sau dimineaţa foarte devreme – dar ce putea face cu copilul între timp?

O femeie subţire, într-o rochie roşie, îi prinse privirea şi el simţi o inspiraţie. Avea să îi ofere bani unei prostituate ca să ia copilul de la el şi să-l pună în capelă. O astfel de femeie nu l-ar fi recunoscut şi copilul ar fi rămas neidentificat. Era pe punctul să se apropie de cea în rochie roşie când, spre uimirea lui, auzi o voce cunoscută.

– Pierre, dragul meu băiat, ce mai faci?

Era vechiul lui tutore.

– Părinte Moineau! îl salută el oripilat.

Era un dezastru. Dacă ţipa copilul, cum putea Pierre să explice ce făcea acolo?

Faţa pătrăţoasă şi roşie a preotului era scăldată într-un zâmbet.

– Sunt bucuros să te văd. Aud că devii un personaj important!

– Ceva de genul ăsta, spuse Pierre. Apoi adăugă disperat: Ceea ce înseamnă, din păcate, că sunt presat de timp şi trebuie să plec acum.

Moineau păru înfuriat de această concediere.

– Te rog, nu doresc să te reţin, spuse el politicos.

Pierre dorea să-şi mărturisească problemele, dar simţea că era mai important să iasă, împreună cu copilul, din catedrală.

– Te rog să mă ierţi, părinte, spuse el. Te voi căuta în scurt timp.

– Dacă vei avea timp, spuse Moineau sarcastic.

– Îmi pare rău. La revedere!

Moineau nu spuse la revedere şi se întoarse iritat.

Pierre se grăbi prin biserică spre poarta de est. Fu nefericit că-l ofensase pe Moineau, singura persoană din lume căreia putea să-i destăinuiască problemele lui. Pierre avea stăpâni şi servitori, dar nu-şi cultivase prietenii; Moineau era singura excepţie. Iar acum îl ofensase.

Şi-l scoase din minte pe Moineau şi reveni pe urmele paşilor săi, pe pod. Îşi dori să fi fost capabil să arunce copilul în râu – dar ar fi fost văzut. Oricum, ştia că părintele Moineau nu l-ar fi asigurat că o astfel de crimă era voinţa Domnului. Păcatele comise pentru o cauză nobilă puteau fi iertate, dar exista o limită.

Dacă nu putea lăsa copilul la catedrală, era obligat să-l ducă direct la călugăriţe. Cunoştea una dintre mănăstirile care funcţionau ca orfelinate: se afla în aglomerata zonă de est a oraşului, nu departe de palatul familiei de Guise. Se îndreptă în

direcţia aceea. Ar fi trebuit probabil să aleagă acest plan din primul moment: catedrala fusese o greşeală.

Locul la care se gândea era mănăstirea Sfintei Familii. Pe lângă orfelinat, călugăriţele ţineau şi o şcoală pentru fete şi pentru băieţi mici. Pe măsură ce Pierre se apropia, auzea zgomotul inconfundabil al copiilor care se jucau. Urcă treptele din faţă spre o uşă înaltă, sculptată, şi păşi într-un hol lung, cu podeaua de piatră.

Scoase copilul de sub pelerină. Avea ochii închişi, dar încă respira. Îşi agita pumnii micuţi în faţa lui, de parcă ar fi încercat să-i bage degetul în gură.

După câteva momente, o călugăriţă tânără se strecură tăcută în hol. Ea privi spre copil. Pierre se folosi de tonul său cel mai autoritar.

– Trebuie să vorbesc imediat cu maica superioară, zise el.

– Da, domnule, spuse călugăriţa.

Era politicoasă, dar nu intimidată: Pierre realiză că un bărbat cu un copil în braţe nu putea arăta feroce. Călugăriţa spuse:

– Pot să vă întreb de ce doriţi să o vedeţi?

Pierre prevăzuse întrebarea.

– Sunt doctorul Jean de la Rochelle şi lucrez la colegiul Sfintei Treimi de la universitate.

Călugăriţa deschise o uşă şi spuse:

– Vă rog să fiţi drăguţ şi să aşteptaţi aici.

Pierre intră într-o cameră mică, plăcută, cu sculpturi de lemn pictate înfăţişându-i pe Maria, pe Iosif şi pe Iisus. Singura mobilă din încăpere era o bancă de lemn, dar Pierre nu se aşeză.

Câteva minute mai târziu, intră o călugăriţă mai în vârstă.

– Doctorul Roche? spuse ea.

– De la Rochelle, o corectă Pierre.

Era posibil ca greşeala pe care o făcuse cu numele lui să fie intenţionată, se gândi el.

– Iertaţi-mă, sunt maica Ladoix.

Pierre spuse cu un aer dramatic:

– Mama acestui băieţel este posedată de diavol.

Maica Ladoix fu tot atât de surprinsă pe cât sperase el. Îşi făcu cruce şi spuse:

– Dumnezeu să ne păzească pe toţi!

– Mama nu poate să crească acest copil. Va muri.

– Şi familia?

– Acest copil este nelegitim.

Maica Ladoix începu să-şi revină din uimire şi privi la Pierre cu o urmă de scepticism.

– Şi tatăl?

– Nu sunt eu, vă asigur, în caz că la asta vă gândiţi, spuse el dispreţuitor.

Ea păru ruşinată.

– Desigur.

– Oricum, este un nobil foarte tânăr. Eu sunt medicul familiei. Evident că nu vă pot spune numele.

– Înţeleg.

Copilul începu să plângă. Aproape automat, maica Ladoix luă legătura din braţele lui Pierre şi legănă copilul.

– Este înfometat, spuse ea.

– Fără îndoială, zise Pierre.

– Pătura este foarte moale, trebuie să fi fost foarte scumpă.

Era o aluzie şi Pierre îşi scoase punga. Nu se pregătise pentru această eventualitate, dar, din fericire, avea bani. Numără zece pistoli, care valorau douăzeci şi cinci de livre, suficient ca să hrănească bebeluşul ani de zile.

– Familia mi-a cerut să vă ofer zece pistoli şi să vă garantez aceeaşi sumă pentru fiecare an în care copilul se va afla aici.

Maica Ladoix ezită şi Pierre presupuse că nu ştia cât să creadă din povestea lui. Dar să îngrijească un copil nedorit era misiunea ei în viaţă. Iar zece pistoli erau o mulţime de bani. Luă monedele.

– Mulţumesc, spuse ea. Vom avea mare grijă de micuţ.

– Mă voi ruga pentru el şi pentru voi.

– Şi abia aştept să vă revăd peste un an.

Preţ de o clipă, Pierre rămase trăsnit. Apoi realiză că ea se aştepta ca el să se întoarcă cu alţi zece pistoli, aşa cum promisese. N-avea să se întâmple niciodată.

– Voi fi aici, minţi el. Peste un an, începând de astăzi.

El deschise uşa şi o ţinu pentru călugăriţă. Ea părăsi camera şi dispăru tăcută în mănăstire.

Pierre ieşi cu inima uşoară şi se îndepărtă rapid. Era exuberant: scăpase de bastard. Îl aştepta o furtună când avea să ajungă acasă, dar era în regulă: nu mai exista nimic care să-l lege de odioasa Odette. Poate că ar fi putut scăpa şi de ea.

Pentru a amâna confruntarea, intră într-o tavernă şi comandă o cupă de vin, ca să sărbătorească. În timp ce stătea singur, sorbind din vinul tare şi aromat, mintea îi reveni la treburile lui.

Devenise totul mult mai dificil acum decât atunci când începuse. Regele Francisc al II-lea înmulţise procesele împotriva protestanţilor, poate sub influenţa soţiei lui scoţiene, Mary Stuart, dar mult mai probabil influenţat de unchii săi din familia de Guise. Persecuţiile tot mai aprige îi făcuseră pe protestanţi să devină mult mai precauţi.

Câţiva dintre spionii lui erau protestanţi care fuseseră arestaţi şi ameninţaţi cu tortura dacă nu deveneau trădători. Dar ereticii se prinseseră de această tactică şi nu mai erau, în mod automat, încrezători în coreligionarii lor. Acum, ei nu se cunoşteau adesea decât după numele mic, fără să-şi dezvăluie numele de familie sau adresele. Era ca un joc în care mişcările Bisericii erau contracarate, pe rând, de eretici. Oricum, Charles avea răbdare, iar Pierre nu avea odihnă; şi era un joc care se termina cu moartea.

Îşi termină vinul şi îşi continuă drumul spre casă.

Când ajunse acolo, fu uimit să-l vadă pe cardinalul Charles aşezat în sufrageria sa, într-o vestă de mătase roşie, aşteptându-l.

Moaşa stătea în picioare în spatele cardinalului, cu braţele încrucişate la piept, într-o atitudine sfidătoare.

Fără nicio introducere, Charles spuse:

– Ce ai făcut cu copilul?

Pierre trecu peste şoc şi se gândi rapid. Odette acţionase mai repede decât anticipase el. Subestimase resursele de care dispunea o femeie disperată. Părea că îşi revenise spectaculos după naştere şi îi trimisese un mesaj cardinalului, probabil prin Nath, solicitându-i ajutorul. Nath avusese noroc să-l găsească pe Charles acasă şi dornic să vină imediat. Rezultatul era că Pierre se găsea în bucluc.

– Într-un loc sigur, spuse el, răspunzând întrebării cardinalului.

– Dacă ai omorât un copil de Guise, pentru Dumnezeu, vei muri pentru asta, indiferent cât eşti de priceput în prinderea ereticilor.

– Copilul este în viaţă şi se simte bine.

– Unde?

Pierre se dădu bătut – nu avea niciun rost să se opună.

– La mănăstirea Sfintei Familii.

Moaşa păru triumfătoare. Pierre se simţi umilit: acum regreta palma peste faţă.

– Du-te înapoi şi adu-l, spuse Charles.

Pierre ezită. Abia se putea gândi să se întoarcă, dar nu-l putea sfida pe cardinal fără să strice totul.

– Ar fi mai bine să-l aduci înapoi în viaţă, adăugă Charles.

Pierre înţelese că, dacă acel copil ar fi murit din cauze naturale – aşa cum se întâmpla deseori în primele ore de la naştere –, el avea să fie învinovăţit pentru asta şi executat pentru crimă.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Aşteaptă, spuse Charles. Ascultă-mă! Vei trăi cu Odette şi vei avea grijă de ea şi de copilul ei pentru tot restul vieţii tale. Asta este voinţa mea.

Pierre tăcu. Nimeni nu putea sfida voinţa cardinalului Charles. Nici măcar regele.

– Şi numele copilului este Alain, spuse Charles.

Pierre încuviinţă din cap şi părăsi casa.

(ii)

Viaţa lui Sylvie merse bine timp de o jumătate de an.

Cu încasările din vânzarea cărţilor, ea şi mama ei închiriară o căsuţă drăguţă, cu două dormitoare, în strada Serpente, o stradă din cartierul universităţii, la sud de râu, şi deschiseră un magazin în salonul din faţă. Vindeau hârtie, cerneală şi alte obiecte necesare scrisului, pentru profesori, studenţi şi pentru publicul educat. Sylvie cumpăra hârtia din Saint-Marcel, o suburbie aflată în afara zidurilor oraşului, spre sud, unde producătorii dispuneau de cantităţile nelimitate de apă de care aveau nevoie din râul Bievre. Cerneala o pregătea singură, folosind scoarţă de stejar, din excrescenţele ca nişte negi pe care le culegea de pe scoarţa copacilor din pădure. Tatăl ei o învăţase reţeta. Cerneala pentru tipografie era diferită, fiind făcută cu ulei pentru a fi mai vâscoasă, dar ea ştia cum să prepare şi o cerneală mai diluată, pentru scrisul normal. Magazinul nu făcea suficienţi bani pentru ca ele să trăiască bine, dar le servea drept acoperire plauzibilă pentru mult mai importantele lor afaceri.

Isabelle îşi reveni din depresie, dar era mult îmbătrânită. Ororile prin care trecuseră cele două femei păreau să o fi slăbit pe mamă şi să o fi întărit pe fiică. Sylvie era acum cea care avea iniţiativa.

Sylvie ducea o viaţă periculoasă, ca eretic şi criminal, dar, paradoxal, se simţea fericită. Reflectând la acest lucru, ea bănui

că era din cauză că, pentru prima dată în viaţă, nu avea un bărbat care să-i spună ce să facă. Ea hotărâse să deschidă magazinul, ea alesese să se alăture din nou congregaţiei protestante, ea continua să vândă cărţi interzise. Discuta cu mama ei despre toate problemele, dar ea lua deciziile. Şi era fericită pentru că era liberă.

Tânjea după un bărbat pe care să-l ţină în braţe noaptea, dar nu cu preţul libertăţii ei. Cei mai mulţi bărbaţi îşi tratau nevestele ca pe copii, cu singura diferenţă că femeia putea să muncească mai din greu. Poate că existau pe undeva bărbaţi care nu-şi tratau nevestele ca pe o proprietate, dar ea nu cunoscuse niciunul.

Sylvie inventase nume noi pentru amândouă, astfel încât autorităţile să nu facă legătura între ele şi ereticul executat, Giles Palot. Acum îşi spuneau Therese şi Jacqueline St Quentin. Protestanţii înţeleseseră motivul lor şi preluaseră înşelătoria. Cele două femei nu aveau prieteni care să nu fie protestanţi.

Numele lor îl înşelaseră pe funcţionarul primăriei, care venise să inspecteze magazinul după deschidere. El cercetase sediul şi pusese o mulţime de întrebări. Ar fi putut să fie chiar unul dintre informatorii lui Pierre Aumande, se gândi Sylvie; deşi orice magazin de hârtie ar fi fost cercetat pentru literatură ilegală. În clădire nu existau alte cărţi în afara carnetelor şi a registrelor şi el plecase satisfăcut.

Cărţile de contrabandă se aflau în strada du Mur şi Sylvie aducea doar câte una, atunci când avea un cumpărător care aştepta, aşa că obiectele incriminatoare nu se aflau niciodată în casă pentru mai mult de câteva ore. Apoi, într-o duminică dimineaţă din vara anului 1560, se duse la depozit pentru o Biblie de Geneva în limba franceză şi descoperi că în ladă mai rămăsese doar una.

Verificând celelalte lăzi, observă că cele mai multe conţineau texte obscure, ca lucrările lui Erasmus, pe care ea nu le putea vinde decât ocazional, unor preoţi cu mintea deschisă sau unor studenţi curioşi de la universitate. Ar fi putut să ghicească: cărţile se aflau încă în depozit pentru că nu se vindeau bine. În afară de Biblie, singura carte suficient de populară era manifestul lui John Calvin, *Instituţiile religiei creştine.* Din acest motiv tipărise tatăl ei mai multe Biblii în septembrie anul trecut, când lovise familia de Guise. Dar acele Biblii, găsite în magazin, îl incriminaseră definitiv pe Giles şi fuseseră arse.

Ea realiză că nu-şi făcuse niciun plan de viitor. Ce avea să facă acum? Se gândi cu oroare la profesiunea pe care aproape că o adoptase cu o iarnă în urmă, când ea şi mama ei fuseseră pe punctul să moară de foame. „Niciodată”, îşi jură ea.

Pe drumul spre casă trecu pe lângă Les Halles, cartierul în care locuia Pierre. În ciuda repulsiei pe care o simţea pentru el, ea încercase să nu-l piardă din vedere. Stăpânul lui, cardinalul Charles, era responsabil pentru teroarea regală împotriva protestanţilor din Paris şi Sylvie era sigură că Pierre se implica încă în depistarea acestora. Nu mai putea să fie un spion el însuşi, pentru că prea multă lume ştia cine era, dar devenise, probabil, un şef al acestora.

Sylvie supraveghease discret casa lui Pierre şi discutase atent cu oamenii în taverna învecinată din St Etienne. Adeseori, acolo beau oamenii din garda palatului de Guise şi uneori reuşea să culeagă informaţii utile despre ce mai punea la cale familia. Ea mai aflase şi că Pierre se recăsătorise rapid după anularea mariajului lor. Acum avea o soţie numită Odette, un băieţel numit Alain şi o cameristă numită Nath: bârfele de la tavernă spuneau că Odette şi Nath îl urau pe Pierre. Sylvie nu vorbise încă cu Odette sau cu Nath, dar era bine văzută şi spera ca într-o zi să le poată convinge să-i trădeze secretele. Intre timp, Pierre era supravegheat la Curte de tânăra marchiză de Nîmes, care îşi nota toţi oamenii văzuţi stând de vorbă cu el. Până acum, singura ei identificare, de interes moderat, fusese Gaston Le Pin, căpitanul gărzii palatului familiei de Guise, care era şi el prea bine cunoscut pentru a funcţiona ca spion.

Când ajunse acasă şi îi spuse mamei sale că rămăseseră fără Biblii, Isabelle spuse:

– Putem să uităm cărţile şi să vindem doar papetărie.

– Cu papetăria nu facem destui bani, spuse Sylvie. Oricum, nu doresc să-mi petrec restul vieţii vânzând hârtie şi cerneală. Avem misiunea de a le permite apropiaţilor noştri, bărbaţi şi femei, să citească ei înşişi cuvintele Domnului şi să-şi găsească propria cale spre adevărata evanghelie. Vreau să fac asta în continuare.

Mama ei zâmbi.

– Bună fată!

– Dar cum vom obţine cărţile? Nu le putem tipări. Utilajele tatei aparţin altcuiva acum.

– Trebuie să mai fie şi alţi tipografi protestanţi în Paris.

– Există – am văzut cărţile lor în casele clienţilor. Şi avem

suficienţi bani din vânzările trecute ca să cumpărăm un stoc nou. Dar nu pot afla cine sunt aceşti tipografi – este secret, evident. Oricum, ei îşi pot vinde singuri cărţile, aşa că de ce ar avea nevoie de mine?

– Există un singur loc din care se pot cumpăra cantităţi mari de cărţi protestante şi acest loc este Geneva.

Isabelle rosti acest lucru de parcă Geneva ar fi fost la fel de departe ca Luna.

Dar Sylvie nu păru să se descurajeze.

– Cât de departe este?

– Nu poţi merge acolo! Este departe şi este o călătorie periculoasă. Iar tu nu ai mai călătorit niciodată mai departe de împrejurimile Parisului.

Sylvie se prefăcu mai puţin descurajată decât se simţea.

– Alţi oameni fac asta. Îţi aminteşti de Guillaume?

– Sigur că îmi amintesc de el. Ar fi trebuit să te măriţi cu el.

– N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu nimeni. Cum ajung oamenii de la Paris la Geneva?

– N-am nicio idee.

– Poate că ştie Luc Mauriac.

Sylvie cunoştea bine familia Mauriac. Isabelle încuviinţă din cap.

– Este agent de transporturi.

– N-am prea înţeles niciodată ce face un agent de transporturi.

– Imaginează-ţi că un căpitan vine de la Bordeaux şi urcă pe Sena până la Paris cu o încărcătură de vinuri. Apoi primeşte o încărcătură de haine pe care să o ducă înapoi la Bordeaux, dar umple doar jumătate din capacitatea navei. Nu doreşte să aştepte în zonă; are nevoie de o altă jumătate de încărcătură în cel mai scurt timp. Aşa că se duce la Luc, care-i cunoaşte pe toţi comercianţii din Paris şi din fiecare port al Europei. Luc îi va găsi căpitanului o încărcătură de cărbune sau de piele, sau de pălării la modă, pe care le doreşte cineva din Bordeaux.

– Deci Luc ştie cum să ajungă oriunde, inclusiv la Geneva.

– Şi îţi va spune că o femeie tânără nu poate pleca în această călătorie.

– Vremurile în care bărbaţii îmi spuneau mie ce pot şi ce nu pot să fac s-au încheiat.

Isabelle se uită la ea. Spre uimirea lui Sylvie, în ochii mamei ei apărură lacrimi.

– Eşti atât de curajoasă, spuse Isabelle. Abia dacă îmi pot închipui că eu te-am făcut.

Sylvie fu mişcată de emoţia mamei ei. Reuşi să spună:

– Dar sunt la fel ca tine.

Isabelle îi luă mâna şi spuse:

– La fel cum seamănă catedrala cu biserica parohială, poate.

Sylvie nu ştiu cum să-i răspundă lui Isabelle. Un părinte nu trebuia să arate ca un copil: ar fi trebuit să fie invers. După un moment ciudat, ea spuse:

– E timpul să mergem la slujbă.

Congregaţia de la cabana de vânătoare găsise o nouă locaţie pentru ceea ce ei numeau, uneori, templul lor. Sylvie şi Isabelle intrară într-o curte mare, în care se puteau închiria cai şi căruţe. Purtau haine cafenii, astfel încât să nu arate de parcă ar fi fost îmbrăcate pentru biserică. Afacerea, deţinută de un protestant, era închisă în ziua aceea, duminică, dar porţile nu erau încuiate. Intrară într-un grajd, o clădire mare, de piatră. Un tânăr voinic peria coama unui cal. Le privi intens, pregătit să le facă faţă, apoi le recunoscu şi se trase într-o parte, făcându-le loc să treacă.

În partea din spate a grajdului se deschidea o uşă, în capul unei scări care ducea spre un hol mare. Acesta era locul în care se rugau enoriaşii. Ca întotdeauna, camera nu avea picturi sau statui şi era mobilată simplu, cu scaune şi bănci de lemn. Un mare avantaj în locul acela îl constituia lipsa ferestrelor, aşa că încăperea era izolată fonic. Sylvie se oprise afară, în stradă, în timp ce congregaţia cânta cu voce tare, dar nu auzise nimic altceva decât un murmur muzical îndepărtat, ce putea veni dinspre oricare dintre clădirile religioase din jur: biserica parohială, mănăstirea sau şcoala.

Toată lumea din încăpere o cunoştea pe Sylvie: era un membru important al congregaţiei, graţie rolului ei de vânzător de cărţi. Mai mult, în timpul sesiunilor de discuţii pe care ei le numeau „tovărăşie”, ea avea deseori păreri tranşante, în special în legătură cu subiectul sensibil al toleranţei. Părerile ei, la fel ca şi superba sa voce, nu puteau trece neobservate. Ea nu avea să ajungă niciodată unul dintre bătrâni, pentru că aceste roluri le erau rezervate bărbaţilor, dar, în orice caz, era tratată ca unul dintre lideri.

Ea şi mama ei ocupară locuri în rândul din faţă. Sylvie iubea slujbele protestante – deşi, spre deosebire de mulţi dintre coreligionarii ei, nu dispreţuia ritualurile catolice: înţelegea că,

pentru mulţi oameni, mirosul de tămâie, cuvintele latine şi cântecul straniu al corului făceau parte din experienţa lor spirituală. În orice caz, ea se simţea mişcată de alte lucruri: limbajul simplu, credinţele logice şi imnurile pe care le putea cânta singură.

În ziua aceea aşteptă nerăbdătoare terminarea slujbei. Luc Mauriac făcea parte din congregaţie, împreună cu familia lui, şi Sylvie ardea de nerăbdare să-l întrebe.

Nu uită de afacerea ei. Imediat după „aminul" final, ea îi dădu ultima ei Biblie în franceză lui Françoise Duboeuf, tânăra nevastă a croitorului, şi luă cele cinci livre de la aceasta.

Apoi o abordă pe Louise, tânăra marchiză de Nîmes.

– Curtea regală se mută la Orleans, spuse Louise.

Era ceva normal ca regele şi anturajul său să se mute undeva la ţară, din când în când.

– Poate că asta va fi o gură de aer pentru protestanţii din Paris, spuse Sylvie, plină de speranţă. Ce se întâmplă la Orleans?

– Regele a convocat acolo o adunare a stărilor generale.

Aceasta era o adunare naţională tradiţională.

– Cardinalul Charles şi Pierre Aumande pleacă împreună cu ei.

Sylvie se agită.

– Mă întreb ce mizerie nouă mai pun la cale cei doi diavoli.

– Orice ar fi, nu va fi bine pentru noi.

– Fie ca Domnul să ne apere!

– Amin!

Sylvie o părăsi pe Louise şi se uită după Luc.

– Trebuie să ajung la Geneva, îi spuse ea.

Luc era un bărbat micuţ, cu maniere plăcute, dar la auzul întrebării se foi dezaprobator.

– Pot să te întreb pentru ce, Sylvie? Sau ar trebui să spun Therese…

– Am terminat toate Bibliile în limba franceză şi trebuie să cumpăr altele.

– Domnul să te binecuvânteze! spuse el. Îţi admir curajul.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, Sylvie fu mişcată de această admiraţie neaşteptată. Nu se simţea curajoasă, ci doar speriată.

– Fac doar ceea ce trebuie făcut, spuse ea.

– Dar nu poţi face asta, spuse Luc. Nu există niciun drum sigur, iar tu eşti o femeie tânără care nu-şi poate permite un păzitor înarmat care să o protejeze de bandiţi, de proprietari de

taverne hoţi şi de ţărani turbulenţi, înarmaţi cu lopeţi de lemn.

Sylvie se înfioră la imaginea ţăranilor revoltaţi. De ce vorbeau bărbaţii atât de des despre viol, de parcă ar fi fost o glumă? Dar refuză să se lase distrasă.

– Uimeşte-mă, spuse ea. Cum ajung oamenii la Geneva?

– Cel mai rapid ar fi să mergi în susul Senei, de aici până la Montereau, care se află la aproape o sută de kilometri distanţă. Restul drumului, încă vreo patru sute de kilometri, este în mare parte peste câmpuri, ceea ce este în regulă dacă nu ai marfă de transportat. Două sau trei săptămâni, dacă nu se ivesc întârzieri serioase, deşi apar mereu motive de întârziere. Mama ta va merge cu tine, desigur.

– Nu. Ea trebuie să rămână aici şi să ţină magazinul deschis.

– Serios, Sylvie, nu poţi face asta singură.

– S-ar putea să fie nevoie să o fac.

– Atunci, trebuie să te alături unui grup numeros, în fiecare etapă a călătoriei. Familiile sunt cele mai sigure. Evită grupurile formate numai din bărbaţi, din motive evidente.

– Desigur.

Toate acestea erau lucruri noi pentru Sylvie. Perspectiva era terifiantă. Se simţi naivă pentru că vorbise atât de lejer despre plecarea la Geneva.

– Tot vreau să o fac, spuse ea, încercând să pară mai încrezătoare decât era de fapt.

– În acest caz, care este povestea ta?

– Ce vrei să spui?

– Vei avea însoţitori. Călătorii nu au altceva de făcut decât să vorbească. Îţi vor pune întrebări. Nu le poţi spune că te duci la Geneva ca să cumperi cărţi ilegale. De fapt, ar fi mai bine să nu spui deloc că te duci la Geneva, pentru că toată lumea ştie că este capitala mondială a ereziei. Ai nevoie de o poveste.

Sylvie înlemni.

– Mă voi gândi la ceva.

El păru să mediteze câteva clipe, apoi spuse.

– Ai putea pretinde că te afli în pelerinaj.

– Unde?

– Vezelay, care se află la jumătatea drumului spre Geneva. Abaţia de acolo are relicve ale Mariei Magdalena. Femeile se duc adesea acolo.

– Perfect.

– Când ai vrea să pleci?

– Curând, spuse ea. Nu dorea să piardă prea mult timp făcându-şi griji pentru călătorie. Săptămâna aceasta.

– O să găsesc un căpitan de încredere care să te ducă până la Montereau. Măcar o să ajungi în siguranţă până acolo. Apoi va trebui să fii descurcăreaţă.

– Mulţumesc. Ea ezită, întrebându-se dacă ar fi trebuit să spună ceva politicos după ce-l solicitase atât. Ce mai face Georges? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Bine, mulţumesc. Acum se ocupă de deschiderea la Rouen a unei noi filiale a afacerii noastre.

– El a fost întotdeauna isteţ.

Luc zâmbi ciudat.

– Îmi iubesc foarte mult fiul, dar el nu a fost niciodată pe măsura ta, Sylvie.

Deşi era adevărat, era cumva jenant, aşa că Sylvie lăsă cele spuse să treacă fără să comenteze şi încheie:

– Îţi mulţumesc pentru ajutor. O să te caut la birou mâine, dacă se poate.

– Vino marţi dimineaţă. Până atunci îţi voi fi găsit căpitanul.

Sylvie o scoase pe mama sa dintr-un grup de femei. Era nerăbdătoare să ajungă acasă şi să se ocupe de pregătirile necesare.

Pe drumul de întoarcere prin strada Serpente, ea găsi un magazin ieftin de stofe şi cumpără o măsură de pânză gri, grosolană, urâtă, dar solidă.

– Când ajungem acasă, am nevoie să-mi croieşti un costum de călugăriţă, îi spuse ea mamei ei.

– Sigur, deşi sunt o croitoreasă aproape la fel de nepricepută ca şi tine.

– E în regulă. Cu cât este mai simplă, cu atât este mai bună, atât timp cât nu cade de pe mine.

– În regulă.

– Dar mai întâi am nevoie să-mi tund părul. Tot. Trebuie să fie de doar câţiva centimetri, peste tot.

– O să arăţi oribil.

– Exact, spuse Sylvie. Asta şi vreau.

(iii)

În Orleans, Pierre plănuia o crimă.

Nu avea să înfigă cuţitul el însuşi, dar avea să facă lucrurile să

se mişte.

Cardinalul Charles îl adusese la Orleans tocmai în acest scop. Charles încă era furios pe Pierre pentru încercarea lui de a scăpa de copilul lui Odette, dar după cum calculă Pierre, utilitatea lui îl salvă încă o dată.

În alte circumstanţe, el ar fi tras linia înainte de a comite o crimă. Nu înfăptuise niciodată un asemenea păcat teribil, deşi fusese pe aproape: fusese cât se poate de tentat să-l omoare pe bebeluşul Alain, dar nu văzuse nicio modalitate de a scăpa nepedepsit. Fusese responsabil pentru multe morţi, inclusiv pentru cea a lui Giles Palot, dar toate fuseseră execuţii legale. El ştia că era pe punctul de a depăşi o limită.

Oricum, avea nevoie să-i recâştige încrederea lui Charles şi aceasta era calea prin care o putea face. Şi spera că părintele Moineau avea să fie de acord că era voia Domnului. Dacă nu, Pierre era blestemat.

Victima vizată era Antoine de Bourbon, regele Navarrei. Iar asasinatul era un element-cheie al unei lovituri care avea să-i neutralizeze, în acelaşi timp, pe cei mai importanţi doi duşmani ai familiei de Guise: fratele mai tânăr al lui Antoine, Louis, prinţul de Condé; şi cel mai important aliat al familiei Bourbon, Gaspard de Coligny, amiral al Franţei şi, totodată, cel mai energic membru al familiei Montmorency.

Cei trei, care rareori mergeau undeva împreună, tocmai de teama unui asemenea complot, fuseseră atraşi la Orleans de promisiunea unei dezbateri despre libertatea credinţei, la o întâlnire a stărilor generale. În calitate de lideri ai facţiunii tolerante, ei nu puteau să lipsească de la un asemenea eveniment important. Erau nevoiţi să-şi asume riscul.

Orleans se afla pe malul nordic al râului Loire, la trei sute de kilometri de mare – dar râul susţinea un trafic aglomerat, în special nave cu fundul plat, cu catargele strânse, care se puteau descurca în apele puţin adânci şi care puteau trece pe sub poduri. În inima oraşului, peste drum de catedrală, se afla un palat nou construit, numit Château Groslot, al cărui mândru proprietar, Jacques Groslot, fusese scos din noua lui casă pentru a face loc familiei regale.

Era o clădire splendidă, se gândi Pierre în timp ce se apropia de ea la revărsatul zorilor, în dimineaţa crimei. Cărămizile roşii erau amestecate cu negru, într-un model cu romburi, în jurul şirurilor de ferestre înalte. Nişte şiruri gemene de scări învăluiau,

în curbe în oglindă, intrarea principală. Pierre admiră isteţimea inovativă a modului conservator în care era construită clădirea.

Pierre nu stătea aici. Ca de obicei, el era cazat cu servitorii, chiar dacă numele lui era, acum, de Guise. Dar, într-o bună zi, avea să fie proprietarul unui palat ca acela, care să fie numai al lui.

Intră împreună cu Charles de Louviers, asasinul.

Pierre se simţea straniu în compania lui Louviers. Bărbatul era bine îmbrăcat, iar manierele lui erau pline de curtoazie, dar, chiar şi aşa, era ceva criminal în ţinuta umerilor lui şi în privirea ochilor săi. Erau mulţi criminali, desigur, iar Pierre privise, de câteva ori, cum asemenea oameni erau spânzuraţi în piaţa Grève din Paris. Dar Louviers era diferit. El provenea dintr-o familie nobilă – de aici şi particula „de” din numele lui complet – şi era dispus să omoare oameni din propria lui clasă socială. Părea ciudat, dar toată lumea era de acord că un prinţ de sânge ca Antoine nu putea fi asasinat de un criminal de rând.

Interiorul palatului strălucea de o bogăţie nouă. Lambriurile sclipeau, culorile bogate ale tapiseriilor nu avuseseră timp să pălească, iar candelabrele masive nu erau ruginite. Pictura elaborată a tavanelor casetate era vioaie şi proaspătă. Domnul Groslot era un politician şi om de afaceri local şi dorea ca lumea să afle că prospera.

Pierre îl conduse pe Louviers în apartamentul ocupat de regină. Odată ajunşi acolo, el îi spuse servitorului să-i comunice lui Alison McKay că sosise.

Alison arăta într-adevăr măreţ de când prietena ei apropiată, Mary Stuart, devenise regina Franţei. Pierre le privise pe cele două fete, îmbrăcate în rochii nepreţuite şi strălucind de pietre preţioase, primind plecăciunile adânci şi curtoaziile nobilimii cu o înclinare lejeră a capului sau cu un zâmbet de superioritate, şi se gândise cât de repede se puteau obişnui oamenii cu statutul orgolios şi cu deferenţa universală – şi cât de mult tânjea el să devină obiectul unei asemenea veneraţii.

Era nepoliticos din partea lui să întrebe de Alison atât de devreme dimineaţa. Dar ajunsese să o cunoască din ziua – din urmă cu mai bine de un an – în care îi dăduse lui Mary vestea morţii iminente a regelui Henric al II-lea. Viitorul lui Alison, ca şi al lui, era legat de soarta familiei de Guise. Ea ştia că el venea ca emisar al cardinalului Charles şi avea încredere în el. Ştia că el nu-i irosea timpul.

Câteva minute mai târziu, servitorul îi conduse într-un mic salon lateral. Alison era aşezată la o masă rotundă. Era evident că se îmbrăcase în grabă, purtând doar o haină de brocart peste cămaşa de noapte. Cu părul ei închis pieptănat în grabă şi cu ochii săi albaştri încă grei de somn, era adorabilă.

– Ce mai face regele Francisc? o întrebă Pierre.

– Nu prea bine, spuse ea. Dar el nu este niciodată bine. A avut vărsat de vânt când era copil, după cum ştii, iar asta i-a îngreunat creşterea şi l-a făcut să fie permanent bolnav.

– Şi regina Mary? Îmi imaginez că este încă în doliu după mama sa.

Mama lui Mary Stuart, Marie de Guise, murise la Edinburgh în iunie.

– Atât cât poate să jelească cineva o mamă pe care abia o cunoştea.

– Sper că nici nu se pune problema ca regina Mary să plece în Scoţia.

Acesta era un motiv neplăcut de îngrijorare pentru Pierre şi pentru fraţii de Guise. Dacă Mary Stuart decidea, în mod capricios, că dorea să conducă Scoţia, ar fi fost dificil pentru cei doi de Guise să o oprească, pentru că ea era regina Scoţiei.

Alison nu răspunse imediat, sporindu-i neliniştea lui Pierre.

– Cu siguranţă scoţienii au nevoie de o mână fermă, spuse ea.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta Pierre, dar era adevărat. Parlamentul lor dominat de protestanţi tocmai trecuse o lege prin care celebrarea Mesei devenea o crimă.

– Dar prima îndatorire a lui Mary este aici, în Franţa, spuse Pierre.

Din fericire, Alison se declară de acord cu asta.

– Mary trebuie să rămână cu Francisc până când îi naşte un fiu, ideal doi. Ea înţelege că asigurarea succesiunii în Franţa este mai importantă decât pacificarea răzvrătiţilor scoţieni.

– În afară de asta, spuse Pierre cu un zâmbet de uşurare, de ce ar dori o femeie care este regina Franţei să schimbe asta pentru fi regina Scoţiei?

– Într-adevăr. Amândouă avem doar amintiri vagi despre Scoţia: când am plecat de acolo, Mary avea cinci ani, iar eu aveam opt. Niciuna dintre noi nu vorbeşte dialectul scoţian. Dar nu m-ai dat jos din pat atât de devreme ca să vorbim despre Scoţia.

Pierre pricepu că evitase subiectul principal. „Nu-ţi fie teamă,

îşi spuse singur. Eşti Pierre Aumande de Guise.”

– Totul este pregătit, îi spuse apoi lui Alison. Cei trei duşmani ai noştri se află în oraş.

Ea ştiu exact ce însemna asta.

– Ne mişcăm imediat?

– Deja o facem. Louis de Bourbon este în custodie, acuzat de înaltă trădare şi riscând pedeapsa cu moartea.

Pierre se gândi că era probabil vinovat – nu că ar fi contat.

– Locuinţa lui Gaspard de Coligny este înconjurată de oameni înarmaţi, care îl urmează peste tot. Este prizonier, chiar dacă nu cu numele. Gaston Le Pin a reuşit asta cu garda locuinţei familiei de Guise, o armată privată de câteva sute de oameni. Antoine de Bourbon a cerut să-l vadă pe regele Francisc în această dimineaţă. Pierre îl arătă pe Louviers cu un gest şi adăugă: Iar Charles de Louviers este omul care-l va omorî.

Alison nici nu clipi. Pierre fu impresionat de stăpânirea ei de sine.

– De ce ai nevoie de la mine? întrebă ea.

Louviers vorbi pentru prima dată. Vocea îi era cultivată şi precisă, iar accentul era cel al nobilimii.

– Regele trebuie să-mi dea un semnal când este pregătit ca eu să-mi fac datoria.

– De ce? întrebă Alison.

– Pentru că un prinţ de sânge nu poate fi omorât decât cu autoritatea regelui.

Ceea ce voia să spună Louviers era că trebuia să fie clar, pentru toată lumea din cameră, că regele Francisc era responsabil pentru crimă. Altfel, ar fi fost foarte uşor pentru rege, după aceea, să repudieze asasinatul, să-şi proclame inocenţa şi să-i execute pe Louviers, pe Pierre, pe cardinalul Charles şi pe oricine avea legătură, în mod plauzibil, cu complotul.

– Desigur, spuse Alison, înţelegând repede, ca de obicei.

Pierre continuă:

– Louviers trebuie să aibă câteva momente liniştite cu Maiestatea Sa, ca să poată cădea de acord asupra semnalului. Cardinalul Charles i-a explicat deja regelui acest lucru.

– Foarte bine, zise Alison ridicându-se. Vino cu mine, domnule de Louviers.

Louviers o urmă spre uşă. Acolo, ea se întoarse.

– Ai arma la tine?

El băgă mâna sub haină, scoţând la iveală un pumnal lung de

şaizeci de centimetri, într-o teacă atârnată de centura lui.

– Ar fi mai bine să i-l laşi domnului Aumande de Guise pentru moment.

Louviers scoase pumnalul şi teaca de la centură, le puse pe masă şi o urmă pe Alison afară din cameră.

Pierre se duse la fereastră şi privi dincolo de piaţă, la arcele înalte ale faţadei de vest a catedralei. Era nervos şi ros de vinovăţie. „Fac asta pentru Biserică, îşi spuse singur, şi pentru Dumnezeu, a Cărui casă este, şi pentru credinţa cea veche, autentică.”

Când Alison apăru din nou, se simţi uşurat. Ea se aşeză lângă el, cu umărul atingându-l pe al lui, şi privi în aceeaşi direcţie.

– Ăsta este locul în care se ruga Ioana d’Arc în timpul asediului oraşului Orleans, spuse ea. Ea a salvat oraşul de sălbăticia armatei engleze.

– A salvat şi Franţa în aceeaşi zi, spuse Pierre. Aşa cum încercăm noi să salvăm Franţa astăzi.

– Da.

– Totul merge bine între regele Francisc şi Louviers?

– Da. Stau de vorbă.

Dispoziţia lui Pierre se schimbă în bine.

– Suntem pe punctul de a scăpa de ameninţarea Bourbonilor pentru totdeauna. Nu credeam că voi ajunge să trăiesc ziua asta. Toţi duşmanii noştri vor dispărea. Alison nu-i răspunse, dar păru stingherită, ceea ce-l făcu pe Pierre să întrebe: Nu eşti de acord?

– Fereşte-te de regina-mamă, spuse Alison.

– Ce te face să spui asta?

– O cunosc. Mă place. Când eram copii, obişnuiam să am grijă de Francisc şi de Mary – mai ales de el, pentru că era atât de slab… Regina Caterina mi-a fost tot timpul recunoscătoare pentru asta.

– Şi…?

– Ea vorbeşte cu mine şi crede că ceea ce facem este greşit.

Spunând „noi”, ea se referea la familia de Guise, înţelese Pierre.

– Greşit? spuse el. Cum aşa?

– Ea crede că nu vom stăvili niciodată religia protestantă arzând oamenii pe rug. Asta nu face decât să creeze martiri. Mai degrabă ar trebui să înlăturăm impulsul care-i atrage pe protestanţi şi să reformăm Biserica Catolică.

Avea dreptate în legătură cu martirii. Nimeni nu-l plăcuse pe

ursuzul Giles Palot în timpul vieţii sale, dar acum, conform spionilor lui Pierre, el devenise aproape un sfânt. Oricum, reformarea Bisericii era un sfat bun.

– Vorbeşti despre înlăturarea bogăţiei şi a privilegiilor oamenilor asemenea cardinalului Charles. Asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că ei sunt prea puternici.

– Caterina crede că asta este problema.

– Oamenii vor găsi întotdeauna pricină Bisericii. Răspunsul este să-i învăţăm că nu au voie să critice.

Alison ridică din umeri.

– N-am spus că regina Caterina are dreptate. Doar cred că trebuie să ne păzim.

Pierre spuse cu scepticism:

– Dacă ar avea vreo putere, da. Dar cu regele însurat cu nepoata familiei de Guise deţinem controlul. Nu cred că avem de ce să ne temem de regina-mamă.

– Nu o subestima doar pentru că este femeie. Aminteşte-ţi de Ioana d’Arc.

Pierre se gândi că Alison se înşela, dar spuse:

– Nu subestimez niciodată o femeie!

Şi îi oferi cel mai şarmant zâmbet al său.

Alison se întoarse puţin, astfel încât sânii ei să apese pe pieptul lui. Pierre credea cu fermitate că femeile nu făceau niciodată un asemenea gest din întâmplare.

– Suntem la fel, spuse ea. Tu şi cu mine. Ne-am dedicat vieţile servirii unor oameni importanţi. Suntem sfătuitorii unor giganţi. Ar trebui să lucrăm întotdeauna împreună.

– Mi-ar plăcea asta.

Ea vorbise despre o alianţă politică, dar dincolo de cuvintele ei se ascundea altceva. Tonul vocii ei şi privirea îi confirmau că era atrasă de el.

Nu se gândise deloc la dragoste în ultimul an. Dezamăgirea lui fiindcă o pierduse pe Véronique şi repulsia faţă de odioasa Odette nu lăsaseră loc în sufletul lui pentru o altă femeie.

Pentru moment, fu incapabil să se gândească în ce fel ar fi trebuit să-i răspundă lui Alison. Apoi înţelese că vorbele ei despre colaborarea lor nu erau doar vorbe goale pentru a acoperi un interes romantic. Mult mai probabil era invers: ea flirta cu el pentru a-l atrage într-un parteneriat lucrativ. De obicei, Pierre era cel care se prefăcea că este îndrăgostit de o femeie pentru a obţine ceva de la ea. El zâmbi sesizând această ironie, iar ea

consideră asta drept o încurajare. Îşi înclină puţin capul pe spate, astfel încât să fie uşor întoarsă spre faţa lui. Invitaţia era inconfundabilă.

Şi totuşi, el ezită. Ce avea de câştigat din asta? Răspunsul veni imediat: control asupra reginei Franţei. Dacă cea mai bună prietenă a lui Mary Stuart devenea amanta lui, el putea ajunge chiar mai puternic decât ducele François şi decât cardinalul Charles.

Se aplecă şi o sărută. Buzele ei erau moi şi supuse. Ea îi puse braţul pe după gât, trăgându-l mai aproape, şi îşi deschise gura, atingându-l cu limba. Apoi se îndepărtă.

– Nu acum, spuse ea. Nu aici.

Pierre încercă să priceapă ce dorea să spună. Dorea să se culce cu el în altă parte, ceva mai târziu? O fată singură, cum era Alison, nu-şi putea sacrifica virginitatea. Dacă se afla despre asta – cum se întâmpla, de obicei, cu astfel de lucruri la Curte –, i-ar fi fost distruse pentru totdeauna posibilităţile de a încheia un mariaj bun.

În orice caz, o virgină din clasa superioară îşi putea permite foarte bine anumite libertăţi cu bărbatul cu care urma să se mărite.

Şi atunci, pricepu.

– Oh, nu, spuse el.

– Ce anume?

– Tu nu ştii, nu-i aşa?

– Ce nu ştiu?

– Că sunt însurat.

Faţa ei împietri.

– Dumnezeule, nu!

– A fost un aranjament al cardinalului Charles. O femeie care avea nevoie rapid de un bărbat, din motivele obişnuite.

– Cine?

– Camerista însărcinată a lui Alain de Guise.

– Da! Auzisem despre asta… oh! Tu eşti cel care s-a însurat cu Odette?

Pierre se simţi prost şi ruşinat.

– Da.

– Dar pentru ce?

– Recompensa mea a fost dreptul de a mă numi Pierre Aumande de Guise. Apare în certificatul de căsătorie.

– La naiba!

– Îmi pare rău!

– Şi mie îmi pare rău – deşi cred că şi eu aş fi făcut la fel, pentru un asemenea nume.

Pierre se simţea trist. Câştigase şi pierduse foarte repede o oportunitate remarcabilă de a deveni un apropiat al reginei, dar, cel puţin, Alison nu-l dispreţuia pentru că se însurase cu Odette. Dispreţul ei ar fi însemnat agonie.

Uşa se deschise, iar Pierre şi Alison se îndepărtară unul de altul, cu un aer vinovat. Louviers intră în cameră şi spuse:

– Totul este aranjat.

Ridică cuţitul de pe masă, îşi legă teaca la centură şi îşi trase haina peste el ca să acopere arma.

Alison spuse:

– Mă duc să mă îmbrac. Voi doi ar trebui să aşteptaţi în sala de recepţii.

Apoi ieşi prin uşa interioară. Pierre şi Louviers merseră de-a lungul coridorului şi apoi printr-un hol, până la o cameră ornamentată cu lambriuri aurite, cu tapet bogat colorat şi cu un covor turcesc. Era singura sală de aşteptare. În spatele ei se aflau camera de prezentare, în care regele acorda de fapt audienţele, o cameră de gardă ocupată de douăzeci sau treizeci de soldaţi, apoi, în fine, camera regală.

Ajunseră devreme, dar câţiva curteni se adunaseră deja acolo. Louviers spuse:

– Va dura o oră sau două – nici nu s-a îmbrăcat încă.

Pierre se aşeză să aştepte, reflectând la conversaţia lui cu Alison. Stomacul începu să-l roadă la gândul acid că cea mai bună prietenă a reginei Franţei s-ar fi putut mărita cu el dacă el ar fi fost încă singur. Ce echipă ar fi făcut! Erau amândoi deştepţi, arătoşi, ambiţioşi. El ar fi putut să ajungă duce. Simţi că ratase o oportunitate, de parcă pierduse pe cineva drag, şi o urî şi mai mult pe Odette. Era atât de vulgară şi de lipsită de clasă, încât îl adusese înapoi la nivelul social de care se luptase atât de mult să se îndepărteze. Ea îi distrusese misiunea de o viaţă.

Camera se umplu treptat. Antoine de Bourbon ajunse pe la mijlocul dimineţii. Faţa lui era frumoasă, dar slăbită, cu pleoapele grele şi cu mustaţa căzută, ceea ce îi conferea un aer letargic. Cu fratele lui încarcerat şi Coligny efectiv în stare de arest, Antoine trebuia să priceapă că acela era un complot serios împotriva lui. Privindu-l, Pierre avu senzaţia că ştia că ar fi putut să moară în ziua aceea. Atitudinea lui părea să spună: „Faceţi ce

puteţi, să vedem dacă îmi pasă.”

Ducele Scarface şi cardinalul Charles sosiră şi ei. Dând din cap în semn de salut, ei trecură în camerele interioare fără să se oprească.

Câteva minute mai târziu, curtenii care aşteptau fură introduşi în camera de prezentare.

Regele Francisc stătea pe un tron sculptat elaborat. Se înclina dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi avut nevoie să se sprijine de braţul fotoliului. Faţa îi era palidă şi umedă. „El nu se simte niciodată bine”, spusese Alison, dar asta părea să fie mai rău decât obişnuita lui fragilitate.

Cardinalul Charles stătea în picioare, alături de tron.

Pierre şi Louviers se aşezară în faţa mulţimii, asigurându-se că regele îi putea vedea clar. Antoine de Bourbon se afla la câţiva paşi distanţă.

Acum nu aveau nevoie decât ca regele să dea semnalul.

În schimb, Francisc se aplecă spre un curtean, care păşi în faţă şi răspunse întrebării ezitante. Pierre nu putea auzi conversaţia. Regele ar fi trebuit să ordone imediat execuţia. Era bizar să rezolve mai întâi o problemă minoră, de parcă această crimă nu ar fi fost decât un alt punct de pe ordinea de zi. Dar regele continuă întrebând un alt curtean despre o altă chestiune aparent minoră.

Cardinalul Charles şopti ceva la urechea regelui, sugerându-i probabil să ducă treaba până la capăt, dar Francisc făcu un gest de concediere cu mâna, de parcă ar fi spus „Ajung şi acolo”.

Episcopul de Orleans începu să ţină un discurs. Pierre simţi că ar fi vrut să-l strângă de gât. Regele se aplecă pe spate în tronul lui şi închise ochii. El îşi imagina probabil că oamenii gândeau că trebuie să se concentreze la ceea ce spunea episcopul. Păru mai degrabă pe punctul să adoarmă… sau chiar să leşine.

După un minut deschise ochii şi se uită în jur. Aruncă o privire rapidă spre Louviers şi Pierre fu sigur că acela era momentul; dar privirea regelui trecu imediat la altcineva.

Apoi începu să tremure.

Pierre privi cu oroare. Febra era o plagă care răvăşise teribil Franţa şi alte ţări europene în ultimii trei ani. Uneori era fatală.

Se gândi: „Dă semnalul, pentru Dumnezeu, apoi n-ai decât să crăpi!”

În schimb, regele dădu să se ridice. Părea însă prea slăbit ca să stea în picioare şi căzu înapoi în poziţia aşezat. Episcopul îşi

continuă discursul, fără să observe sau să-i pese că regele se simţea rău; dar cardinalul Charles avu mai multă prezenţă de spirit. El îi murmură ceva lui Francisc, care clătină slab din cap în semn de negare. Cu o expresie neajutorată, Charles îl ajută să se ridice în picioare.

Regele se îndreptă spre uşa interioară la braţul cardinalului.

Pierre privi spre Antoine de Bourbon: acesta părea la fel de surprins ca toţi ceilalţi. În mod cert, acela nu era rezultatul unui complot elaborat de-al său. Pentru moment, se afla în afara pericolului, dar nu ştia de ce.

Charles se aplecă spre fratele său, Scarface; dar, spre uimirea lui Pierre, ducele păru profund dezgustat şi le întoarse spatele lui Charles şi regelui – o lipsă de curtoazie pentru care un rege mai puternic l-ar fi aruncat în închisoare.

Sprijinindu-se puternic pe Charles, regele Francisc părăsi camera.

(iv)

Pe măsură ce Sylvie urca pe la poalele Alpilor spre Geneva, vremea devenea tot mai rece. Era deja iarnă şi ea avea nevoie de o haină de blană. Nu prevăzuse acest lucru.

Erau multe lucruri pe care nu le anticipase. Nu prevăzuse cât de repede aveau să se uzeze pantofii dacă mergea toată ziua, în fiecare zi. Fu uimită de rapacitatea proprietarilor de taverne, mai ales în locurile în care nu exista decât un astfel de stabiliment; cereau preţuri exorbitante, chiar şi unei călugăriţe. Se aşteptase la avansuri nedorite din partea bărbaţilor şi se descurcă rapid cu acestea, dar fu surprinsă să fie asaltată de o femeie, într-o noapte, în dormitorul comun al hanului.

Se simţi profund uşurată când turlele bisericilor protestante din Geneva apărură în depărtare. Fu mândră de ea însăşi. I se spusese că n-avea să reuşească să facă asta, dar ea reuşise, cu ajutorul Domnului.

Oraşul se înălţa pe malul sudic al lacului cu acelaşi nume, în locul în care râul Rhone izvora din lac în drumul său spre îndepărtata Mare Mediterană. Pe măsură ce se apropia, observă că era un oraş mic în comparaţie cu Parisul. Dar toate oraşele pe care le văzuse erau mici în comparaţie cu Parisul.

Priveliştea fu la fel de plăcută pe cât era de bine-venită. Lacul era limpede, munţii înconjurători erau de un albastru împestriţat

cu alb, iar cerul era de un gri perlat.

Înainte de a se prezenta la poarta oraşului, Sylvie îşi scoase pălăria de călugăriţă, îşi ascunse crucea de pe piept sub veşmânt şi îşi înfăşură o eşarfă galbenă în jurul capului şi gâtului, astfel încât să nu mai arate ca o călugăriţă, ci doar ca o femeie prost îmbrăcată. Fu primită fără necazuri.

Îşi găsi cazare la un han al cărui stăpân era o femeie. În ziua următoare îşi cumpără o căciulă de lână roşie. Aceasta îi acoperea tunsoarea scurtă, de călugăriţă, şi era mult mai călduroasă decât eşarfa galbenă.

Din valea râului Rhone venea un vânt puternic şi rece, care încreţea suprafaţa lacului cu valuri înspumate şi îngheţa oraşul. Oamenii erau la fel de reci ca şi vremea, observă Sylvie. Ea ar fi vrut să le spună că nu trebuia să fii morocănos ca să fii protestant.

Oraşul era plin de tiparniţe şi de vânzători de cărţi. Ei produceau Biblii, precum şi alte cărţi de literatură în engleză, germană şi franceză, apoi îşi trimiteau cărţile să fie vândute în toată Europa. Sylvie intră în cea mai apropiată tipografie de hanul ei şi găsi înăuntru un bărbat şi pe ucenicul lui, lucrând la o presă, cu cărţi stivuite peste tot în jurul lor. Întrebă care era preţul unei Biblii în franceză.

Tipograful privi spre îmbrăcămintea ei zdrenţuită şi spuse:

– Prea scumpă pentru tine.

Ucenicul chicoti.

– Vorbesc serios, spuse ea.

– Dar nu pari să îţi poţi permite, spuse el. Două livre.

– Şi dacă vreau să cumpăr o sută?

El se întoarse pe jumătate, pentru a-şi arăta dezinteresul.

– Nu am o sută.

– Ei bine, nu o să fac afaceri cu cineva care este atât de apatic, spuse ea pe un ton amar, apoi ieşi.

Dar şi următorul tipograf se purtă la fel. Era înnebunitor. Sylvie nu putea să înţeleagă de ce nu doreau să-şi vândă cărţile. Ea încercă să le spună că venise tocmai de la Paris, dar ei nu o crezură. Le spuse că avea misiunea sfântă de a le duce Biblia catolicilor francezi, prost îndrumaţi, dar ei râseră.

După o zi nereuşită ea reveni la han, simţindu-se frustrată şi neajutorată. Bătuse tot drumul acela degeaba? Obosită, adormi greu şi se trezi hotărâtă să folosească o altă abordare.

Găsi colegiul pastorilor, închipuindu-şi că misiunea lor era să

răspândească adevărata evanghelie şi că ei aveau să dorească să o ajute. Acolo, în holul clădirii modeste, ea văzu pe cineva cunoscut. Îi trebuiră câteva momente ca să înţeleagă că era tânărul misionar care intrase în librăria tatălui ei cu aproape trei ani în urmă, spunând: „Sunt Guillaume din Geneva.” Ea îl salută cu uşurare.

Cât despre Guillaume, el interpretă apariţia ei bruscă în Geneva ca pe un fel de lucrare a Domnului. După ce făcuse două tururi de misionarism în Franţa, el îi învăţa acum pe cei mai tineri cum să-i calce pe urme. Având un nou mod de viaţă, cu mult mai uşor, el îşi pierduse intensitatea şi nu mai era la fel de subţire cum fusese când era mai tânăr: de fapt, era grăsun şi avea un aer mulţumit. Dar sosirea lui Sylvie îl făcu fericit.

Fu şocat să audă despre trădarea lui Pierre, dar nu reuşi să-şi ascundă o sclipire de satisfacţie pentru că mult mai arătosul său rival se dovedise a fi un trădător. Apoi, în ochii lui apărură lacrimi când ea îi povesti despre martiriul lui Giles.

Când Sylvie îi povesti experienţele sale cu librarii din Geneva, el nu fu surprins.

– Asta este din cauză că-i tratezi ca pe egali, îi spuse el.

Sylvie învăţase să pară neînfricată şi stăpână pe situaţie, pentru că era singura cale de a-i descuraja pe bărbaţi să o agreseze.

– Ce este rău în asta? spuse ea.

– Ei se aşteaptă ca o femeie să fie umilă.

– Şi în Paris sunt agreate femeile care se poartă supus, dar nimeni nu refuză clienţii din acest motiv. Dacă o femeie are bani şi ei au marfă de vânzare, ajung să facă afacerea.

– Parisul este diferit.

„Evident”, se gândi ea.

Guillaume acceptă fericit să o ajute. Îşi anulă cursurile din ziua respectivă şi o duse la un librar pe care-l cunoştea. Ea rămase în urmă şi îl lăsă pe el să discute.

Sylvie dorea două feluri de Biblii: una suficient de ieftină care să poată fi cumpărată de aproape oricine şi o ediţie de lux, cu tipăritură şi legătură scumpe, pentru clienţii mai înstăriţi. Urmându-i instrucţiunile, Guillaume se târgui serios, iar ea le obţinu pe ambele la un preţ pe care îl putea tripla la Paris. Sylvie cumpără o sută de exemplare scumpe şi o mie dintre cele ieftine.

Fu încântată să găsească în acelaşi atelier şi cópii ale

psalmilor în traducerea poetului francez Clement Marot. Această lucrare fusese un succes uriaş pentru tatăl ei, iar ea ştia că putea să vândă mult mai multe. Cumpără cinci sute.

Ea simţi un frison în timp ce privea cum erau scoase lăzile din depozitul din spatele atelierului. Călătoria ei nu se încheiase încă, dar până acum reuşise. Refuzase să-şi abandoneze misiunea şi avusese dreptate. Cărţile acelea aveau să aducă adevărata religie în sufletele a mii de oameni. De asemenea, ele aveau să le hrănească pe ea şi pe mama ei timp de un an sau chiar mai mult. Era un triumf.

Dar mai întâi trebuia să le ducă la Paris, iar asta implica un anumit grad de înşelăciune.

Sylvie mai cumpără şi o sută de topuri de hârtie, pentru a le vinde în magazinul din strada Serpente. La instrucţiunile ei, Guillaume îi spuse tipografului să acopere cărţile din fiecare ladă cu pachete de hârtie, astfel încât, dacă o ladă era deschisă, din orice motiv, cărţile de contrabandă să nu fie vizibile imediat. Ea ceru ca lăzile să fie inscripţionate cu cuvintele italiene „Carta di Fabriano”. Oraşul Fabriano era celebru pentru hârtia de foarte bună calitate. Înşelătoria ei putea să treacă de o inspecţie de rutină. Dar dacă lăzile ei ar fi făcut obiectul unei cercetări mai serioase, atunci, desigur, era pierdută.

În seara aceea, Guillaume o invită la cină în casa părinţilor lui.

Ea nu putu refuza invitaţia, mai ales că el fusese atât de amabil şi, fără ajutorul lui, poate că şi-ar fi ratat misiunea. Dar se simţea inconfortabil. Ştia că el nutrea sentimente romantice pentru ea şi că părăsise Parisul atât de brusc doar din cauza logodnei ei cu Pierre. În mod clar, acele sentimente îi reveniseră acum – sau poate că nu-l părăsiseră niciodată.

El era singurul copil al părinţilor lui şi era evident că ei îl iubeau nespus. Erau oameni calzi, amabili şi ştiau, evident, că fiul lor era fermecat. Sylvie fu nevoită să spună din nou povestea martiriului tatălui ei şi a felului în care ea şi mama ei îşi refăcuseră viaţa. Tatăl lui Guillaume, bijutier, fu atât de mândru de Sylvie, de parcă ar fi fost deja nora lui. Mama lui îi admiră curajul, dar în ochii ei se citea recunoaşterea – tristă, dar incontestabilă – a faptului că fiul ei nu reuşise să-i câştige inima lui Sylvie.

Ei o invitară să rămână la ei, dar ea refuză, gândindu-se să nu le dea speranţe false.

În noaptea aceea se întrebă de ce nu-l iubea pe Guillaume.

Aveau multe în comun. Proveneau din familii prospere din clasa mijlocie. Erau amândoi angajaţi în răspândirea adevăratei evanghelii. Amândoi trăiseră privaţiunile şi riscurile călătoriilor lungi. Amândoi cunoşteau pericolul şi văzuseră violenţa. Şi totuşi, ea îl refuzase pe acest bărbat curajos, inteligent şi decent în favoarea unui spion, a unui mincinos cu vorba dulce. Era ceva în neregulă cu ea? Poate că nu era făcută pentru dragoste şi căsătorie.

A doua zi, Guillaume o duse la docuri şi o prezentă unui barcagiu pe care el îl considera de încredere. Bărbatul mergea la aceeaşi biserică la care mergea şi Guillaume, împreună cu soţia şi copiii lui. Sylvie se gândi că putea fi de încredere la fel ca oricare alt om.

Acum avea o încărcătură grea, foarte dificil de transportat peste câmpuri cu căruţa, aşa că trebuia să se întoarcă la Paris cu un vas. Barja avea s-o ducă în aval până la Marsilia, unde avea să fie nevoită să-şi transfere cărţile pe o navă oceanică, cu destinaţia Rouen, pe coasta de nord a Franţei. De acolo urma să navigheze în amonte spre Paris.

A doua zi, cărţile ei fură încărcate, iar în dimineaţa următoare Guillaume o însoţi la bord. Ea se simţi prost acceptând atât de mult ajutor din partea lui, deşi nu avea intenţia de a-i oferi ceea ce dorea el cu adevărat. Îşi spuse că Guillaume fusese un voluntar dornic să ajute şi că ea nu-l manipulase, dar se simţi vinovată oricum.

– Scrie-mi după ce vinzi toate cărţile, spuse el. Spune-mi ce doreşti, iar eu o să aduc personal următoarea livrare la Paris.

Ea nu dorea ca Guillaume să vină la Paris. Ar fi curtat-o insistent, iar ea n-ar fi fost capabilă să-l lase baltă atât de uşor. Ea văzu într-o străfulgerare acest scenariu jenant, dar nu-i putu refuza oferta. Ar fi avut o nouă livrare de cărţi fără să mai fie nevoită să facă acea călătorie lungă şi periculoasă.

Dar nu ar fi fost necinstit din partea ei să accepte? Ea ştia, fără îndoială, de ce făcea el acest lucru. Dar nu se putea gândi numai la ea. Ea şi Guillaume împărţeau o datorie sfântă.

– Ar fi minunat, spuse ea. Îţi voi scrie.

– Voi aştepta cu nerăbdare scrisoarea ta, spuse el. Mă rog să vină cât mai curând.

– La revedere, Guillaume, spuse Sylvie.

(v)

Alison se temea că regele Francisc era pe moarte. Mary ar fi rămas văduvă, doar o fostă regină, iar Alison n-ar mai fi fost decât prietena unei foste regine. Cu siguranţă, meritau mai mult sub soare.

Toată lumea era neliniştită din cauza bolii lui Francisc. Moartea unui rege era întotdeauna un moment de incertitudine teribilă. Încă o dată, fraţii de Guise aveau să se lupte cu familiile Bourbon şi Montmorency pentru dominaţie; încă o dată, adevărata religie trebuia să se lupte cu erezia; încă o dată, puterea şi bogăţia aveau să se îndrepte către cei care se mişcau cel mai repede şi care luptau cel mai aprig.

Într-o zi, regina Caterina o chemă la ea pe Alison McKay. Regina-mamă purta o impozantă rochie de mătase neagră, cu bijuterii şi diamante nepreţuite.

– Transmite-i un mesaj prietenului tău, Pierre, spuse ea.

Caterina avea o extraordinară intuiţie feminină şi ghicise, fără îndoială, sentimentele calde ale lui Alison pentru Pierre. Regina-mamă cunoştea toate bârfele, aşa că, probabil, pricepuse că Pierre era căsătorit şi că dragostea lor era condamnată.

Alison fusese supărată din cauza mărturisirii lui Pierre. Îşi permisese să se îndrăgostească de el. Pierre era la fel de inteligent şi de fermecător pe cât era de chipeş şi de bine îmbrăcat. Ea visase cu ochii deschişi că ei doi ar fi putut să formeze cuplul puternic din spatele tronului, fiind devotaţi unul altuia, precum şi regelui şi reginei. Acum, trebuia să uite acest vis.

– Desigur, Maiestatea Voastră, îi spuse ea Caterinei.

– Spune-i că trebuie să-i văd pe cardinalul Charles şi pe ducele Scarface în camera de audienţe, peste o oră.

– Despre ce să-i spun că este vorba?

Regina-mamă zâmbi.

– Dacă te întreabă, răspunse ea, spune-i că nu ştii.

Alison părăsi apartamentul Caterinei şi porni pe coridoarele castelului Groslot. Bărbaţii se înclinau şi doamnele o salutau când trecea. Nu se putu abţine să nu se bucure de consideraţia pe care i-o arătau cu toţii, mai ales acum, când ştia că putea să nu mai ţină mult.

În timp ce mergea, se întrebă ce punea la cale Caterina. Ştia că regina-mamă era dură şi vicleană. Când Henric murise,

Caterina se simţise slabă, aşa că se aliase cu fraţii de Guise; dar asta părea acum o greşeală, pentru că Charles şi François o marginalizaseră pe Caterina, dominându-l pe rege prin regina Mary. Alison avea sentimentul că regina Caterina nu avea să mai fie la fel de uşor de prostit a doua oară.

Fraţii de Guise aveau camere în palat, împreună cu familia regală. Ei înţeleseseră că era crucial să se afle în apropierea regelui. Pierre, în schimb, ştia că trebuie să se afle lângă cardinalul Charles. El era cazat la taverna St Joan, lângă catedrală, dar – Alison ştia – în fiecare zi el venea acolo, la Groslot, dimineaţa înainte ca fraţii de Guise să se trezească, şi rămânea până când se duceau la culcare, noaptea. Aşa că nu pierdea nimic.

Îl găsi în salonul cardinalului Charles, împreună cu alţi câţiva aghiotanţi şi servitori. Pierre purta o vestă fără mâneci albastră, peste o cămaşă albă, brodată cu albastru şi cu guler plisat. Era mereu arătos, dar mai ales când era îmbrăcat în albastru.

Cardinalul se afla încă în dormitor, deşi era fără îndoială îmbrăcat şi primea vizita unor oameni: Charles era oricum, însă nu leneş.

– Îl întrerup, îi spuse Pierre lui Alison, ridicându-se. Ce doreşte Caterina?

– Face pe misterioasa, îi spuse Alison. Ambroise Paré l-a examinat pe rege în dimineaţa asta.

Paré era chirurgul regal.

– Dar, până acum, numai Caterina ştie ce a spus.

– Poate că regele îşi revine.

– Sau poate că nu.

Fericirea lui Alison şi cea a lui Mary Stuart depindeau de sănătatea incertă a lui Francisc. Poate că ar fi fost diferit dacă Mary ar fi avut un copil, dar ea nu rămăsese încă gravidă. Îl vizitase pe doctorul recomandat de Caterina, dar nu-i spusese lui Alison ce zicea doctorul.

Pierre spuse gânditor:

– Dacă regele Francisc moare fără să aibă un copil, fratele lui, Charles, va deveni rege.

Alison clătină din cap.

– Dar Charles are abia zece ani, aşa că altcineva va trebui să guverneze ca regent, în numele lui.

– Iar această poziţie merge automat la primul prinţ de sânge, care se întâmplă să fie Antoine de Bourbon.

– Marele nostru duşman.

Alison întrevăzu un coşmar în care familia de Guise îşi pierdea toată influenţa, iar ea şi Mary Stuart deveneau nişte oarecare, în faţa cărora lumea abia dacă se mai obosea să se încline.

Alison era sigură că şi Pierre avea acelaşi coşmar, dar observă că el era deja pregătit să-i facă faţă. El nu părea niciodată intimidat: iar ei îi plăcea asta. Acum, el spuse:

– Deci, provocarea pentru noi, dacă Francisc moare, va fi să-l neutralizăm pe Antoine. Crezi că asta vrea Caterina să discute cu fraţii de Guise?

Alison zâmbi.

– Dacă te întreabă cineva, spui că nu ştii.

O oră mai târziu, Alison şi Pierre stăteau unul lângă altul, împreună cu ducele Scarface şi cu cardinalul Charles, în minunatul decor al camerei de audienţe. În căminul masiv ardea focul. Spre surpriza lui Alison, Antoine de Bourbon se afla şi el acolo. Rivalii se uitară unul spre altul. Scarface se înroşise de furie, iar Charles îşi strângea barba într-o şuviţă, aşa cum făcea când era nervos. Antoine părea înspăimântat.

De ce îi adusese Caterina împreună pe aceşti duşmani de moarte? Urma să provoace o luptă de gladiatori pentru a decide ce grupare avea să prevaleze după moartea lui Francisc?

Restul persoanelor din cameră erau curteni importanţi, cei mai mulţi dintre ei membri ai consiliului privat al regelui, toţi având un aer uimit. Nimeni nu părea să aibă vreo idee despre ce urma să se întâmple. Urma să fie asasinat Antoine în faţa tuturor acelor oameni? Asasinul, Charles de Louviers, nu era de faţă.

Evident, ceva urma să se întâmple, dar Caterina se străduise din greu să păstreze secretul. Nici chiar Pierre nu ştia – iar el, de obicei, ştia totul.

Era neobişnuit pentru Caterina, reflectă Alison, să ia iniţiativa în felul acesta. Dar regina-mamă putea fi foarte vicleană. Alison îşi aminti de mica pungă cu sânge proaspăt pe care Caterina i-o dăduse lui Mary Stuart în noaptea nunţii. Îşi aminti şi de micuţii pisoi şi înţelese că regina Caterina avea o latură dură, pe care, de obicei, o ascundea.

Caterina intră în încăpere şi toată lumea se aplecă adânc. Alison nu o mai văzuse niciodată arătând atât de dominatoare şi înţelese că mătasea neagră şi diamantele fuseseră alese în mod deliberat pentru a inspira autoritate. Acum purta aceeaşi ţinută, dar adăugase o pălărie care arăta ca o micuţă coroană.

Traversă camera urmată de patru bărbaţi înarmaţi, pe care Alison nu-i mai văzuse până atunci. De unde apăruseră? De asemenea, în urma ei veneau doi secretari, cu o masă de scris şi o trusă de papetărie.

Caterina se aşeză pe tronul pe care-l folosea de obicei Francisc. Cineva oftă. Regina ducea două foi de hârtie în mâna stângă.

Secretarii aşezară masa de scris şi paznicii se postară în spatele Caterinei.

– Fiul meu Francisc este foarte bolnav, spuse ea.

Alison şi Pierre schimbară o privire. Fiul meu? Nu Maiestatea Sa, regele?

Ea continuă:

– Chirurgii nu mai pot face nimic pentru el. Vocea ei se estompă, într-un moment de slăbiciune maternă, şi îşi duse la ochi o batistă de dantelă. Doctorul Paré mi-a spus că Francisc va muri cu certitudine în următoarele câteva zile.

„Aha, se gândi Alison, e vorba despre succesiune.”

Caterina continuă:

– L-am adus pe cel de-al doilea fiu al meu, Charles-Maximilien, de la Château de Saint-Germain-en-Laye, iar el se află aici, cu mine, acum.

Toate erau noutăţi pentru Alison: Caterina se mişcase rapid şi surprinzător. În momentul periculos în care un rege îi succeda altuia, puterea se înclina de partea celui care avea posesia persoanei noului monarh. Caterina le-o luase cu un pas înainte tuturor.

Alison privi din nou spre Pierre, care rămăsese cu gura căscată de surpriză.

Alături de el, cardinalul Charles şopti furios:

– Niciunul dintre spionii tăi nu ne-a spus despre asta!

Pierre spuse defensiv:

– Sunt plătiţi să-i spioneze pe protestanţi, nu pe cei din familia regală.

Caterina despărţi cele două foi de hârtie din mâna ei şi ridică una dintre ele.

– Oricum, spuse ea, regele Francisc a avut suficientă energie cât să semneze condamnarea la moarte a lui Louis de Bourbon, prinţ de Condé.

Câţiva curteni oftară. Louis fusese condamnat pentru trădare, dar regele ezitase până atunci să-i semneze sentinţa de

execuţie. Să omori un prinţ de sânge era o măsură extremă: întreaga Europă avea să fie oripilată. Numai fraţii de Guise ardeau de nerăbdare să-l vadă pe Louis mort. Dar părea că voia avea să li se împlinească, aşa cum se întâmpla de obicei. Era de presupus că regina Caterina urma să se asigure că dominaţia familiei de Guise avea să continue.

Caterina flutură hârtia. Alison se întrebă dacă regele o semnase într-adevăr. Nimeni nu putea vedea, de fapt.

Antoine spuse:

– Maiestatea Voastră, vă rog! Vă rog să nu-l executaţi pe fratele meu. Vă jur, este inocent!

– Niciunul dintre voi nu este inocent! răbufni Caterina.

Alison nu o mai auzise niciodată vorbind pe acest ton.

– Principala întrebare care-l preocupă pe rege este dacă *amândoi* ar trebui să muriţi.

Antoine era îndrăzneţ pe câmpul de bătălie şi timid în oricare alt loc, iar acum deveni slugarnic.

– Vă implor, Maiestatea Voastră, zise el. Cruţaţi-ne vieţile! Vă jur că îi suntem loiali regelui.

Alison privi către fraţii de Guise – abia puteau să-şi reţină bucuria. Inamicii lor erau nimiciţi la momentul potrivit.

Caterina spuse:

– Dacă regele Francisc moare, iar cel de-al doilea fiu al meu, în vârstă de zece ani, devine regele Carol al IX-lea, cum ai putea tu, Antoine, să acţionezi ca regent, când ai luat parte la o conspiraţie împotriva predecesorului său?

Nu exista nicio dovadă că Antoine şi Louis conspiraseră împotriva regelui Francisc, dar Antoine adoptă o altă atitudine.

– Nu doresc să fiu regent, spuse el disperat. Renunţ la acest drept. Doar să ne cruţaţi viaţa, mie şi fratelui meu.

– Ai renunţa la dreptul de a deveni regent?

– Desigur, Maiestatea Voastră. Oricare vă este dorinţa.

Alison suspectă că scopul Caterinei fusese, încă de la începutul întâlnirii, să-l determine pe Antoine să spună ceea ce tocmai spusese. Bănuiala îi fu confirmată de următoarea mişcare a Caterinei.

Regina-mamă ridică apoi cea de-a doua foaie de hârtie.

– În acest caz, vreau să semnezi acest document în faţa Curţii, astăzi, aici. Stabileşte că renunţi la dreptul tău la regenţă în favoarea… unei alte persoane.

Privi cu subînţeles către ducele Scarface, dar nu îl numi.

– Voi semna orice doriţi, spuse Antoine.

Alison îl văzu pe cardinalul Charles zâmbind larg. Era exact ceea ce doreau fraţii de Guise. Aveau să îl controleze pe noul rege şi să continue să-şi urmeze politica de exterminare a protestanţilor. Dar Pierre începu să se agite.

– De ce nu face asta pentru ea însăşi? îi şopti el lui Alison. De ce să-i implice şi pe fraţii de Guise în complot?

– Poate că vrea să demonstreze ceva, spuse Alison. De când a murit regele Henric, ei au cam ignorat-o.

Caterina îi înmână secretarului documentul, iar Antoine păşi în faţă.

Citi documentul, care era scurt. La un moment dat păru surprins şi îşi ridică privirea către Caterina.

– Doar semnează! spuse ea tăios.

Un secretar înmuie o pană în cerneală şi i-o oferi lui Antoine, iar acesta semnă.

Caterina se ridică de pe tron cu condamnarea la moarte în mână. Se îndreptă spre cămin şi aruncă documentul peste cărbunii aprinşi. Acesta luă foc şi dispăru într-o clipă.

Acum, se gândi Alison, nimeni nu avea să mai ştie dacă regele Francisc chiar o semnase.

Caterina îşi reluă locul pe tron. Evident, nu terminase încă. Apoi spuse:

– Accesul la tron al regelui Carol al IX-lea va fi începutul unei epoci de reconciliere în Franţa.

Reconciliere? Asta nu i se părea lui Alison ca un fel de împăcare – părea mai degrabă o victorie răsunătoare pentru familia de Guise.

Caterina continuă:

– Antoine de Bourbon, vei fi numit locotenent al Franţei, ca o recunoaştere a dorinţei tale de a face compromisuri.

Asta era răsplata lui, se gândi Alison, premiul său de consolare. Dar putea ajuta să-i împiedice să se revolte. Ea privi către fraţii de Guise. Nu păreau încântaţi de această evoluţie a evenimentelor, dar era un lucru mărunt comparativ cu regenţa lor.

Caterina continuă:

– Antoine, te rog să citeşti documentul pe care tocmai l-ai semnat în faţa Curţii.

Antoine ridică foaia de hârtie şi se întoarse spre audienţă, părând încântat.

Poate că postul de locotenent al Franţei era cel după care tânjise. El începu:

– Eu, Antoine de Bourbon, rege al Navarrei…

Caterina îl întrerupse:

– Treci la partea importantă.

– … renunţ la drepturile mele de regenţă şi transfer toate puterile mele în această privinţă Maiestăţii Sale regale, regina Caterina, regina-mamă.

Alison oftă. Ducele Scarface sări în picioare.

– Ce? urlă el. Nu mie?

– Nu ţie, spuse Antoine liniştit.

Scarface se îndreptă spre el şi Antoine îi dădu documentul Caterinei. Scarface se întoarse către ea. Paznicii ei se apropiară, fiind evident preveniţi despre această posibilitate. Scarface rămase în picioare neajutorat. Cicatricele de pe faţa lui deveniră maronii în timp ce se înroşea de furie.

– Este revoltător! strigă el.

– Taci din gură! şfichiui Caterina. Nu te-am chemat aici ca să vorbeşti!

Alison era năucită. Caterina îi prostise pe toţi şi preluase controlul. Se făcuse pe sine monarhul *de facto* al Franţei. Noua putere în Franţa nu avea să fie de Guise sau Bourbon-Montmorency, ci Caterina însăşi. Ea se strecurase printre cei doi giganţi şi îi anihilase pe amândoi. Cât de întortocheat! Nu existase niciun indiciu despre planul ei. Cu încredere şi pricepere, ea realizase o manevră care nu era altceva decât un *coup d'etat.* Deşi furioasă şi dezamăgită, Alison nu se putea abţine, într-un colţ al minţii, să nu admire strategia Caterinei.

Totuşi, Caterina nu terminase încă.

– Şi acum, spuse ea, pentru a pecetlui pacea pe care am câştigat-o astăzi, ducele de Guise îl va îmbrăţişa pe regele Navarrei.

Pentru Scarface, era cea mai cumplită umilire. Scarface şi Antoine se uitară unul la altul.

– Haideţi, vă rog, spuse Caterina. Aceasta este porunca mea.

Antoine se mişcă primul, păşind peste mozaicul multicolor al podelei către Scarface. Cei doi bărbaţi erau aproape de aceeaşi vârstă, dar asemănările se opreau aici. Antoine avea un aer apatic, iar acum, pe sub mustaţă, afişa ceea ce oamenii numesc uneori un rânjet de satisfacţie interioară; Scarface era bronzat, jigărit, desfigurat şi malefic. Antoine nu era un prost, în orice caz.

Se opri la un metru de Scarface, îşi deschise larg braţele şi spuse:

– Mă supun Maiestăţii Sale, regina-mamă.

Scarface nu putea să spună „Eu nu”.

Se opri lângă Antoine, apoi cei doi bărbaţi schimbară cea mai scurtă îmbrăţişare posibilă, despărţindu-se imediat de parcă le-ar fi fost teamă să nu ia ciumă.

Caterina zâmbi şi aplaudă, iar restul curtenilor îi urmară exemplul.

(vi)

În aglomeratul port mediteraneean Marsilia, Sylvie îşi transferă încărcătura de pe barjă pe o navă comercială oceanică. Aceasta o duse prin strâmtoarea Gibraltar, prin golful Biscaya, unde se simţi mizerabil din cauza răului de mare, prin Canalul Mânecii, apoi în amonte pe râul Sena până la Rouen, cel mai important port nordic al Franţei.

Oraşul era o treime protestant, iar Sylvie participă la o slujbă de duminică ce abia încerca să-şi mascheze caracterul şi care avea loc într-o biserică adevărată. Ar fi putut să-şi vândă toate cărţile acolo. Dar era mai mare nevoie de ele în catolicul Paris. Iar preţurile erau mai mari la Paris.

Era luna ianuarie, 1561, şi în Franţa veştile erau toate bune. După moartea regelui Francisc al II-lea, mama lui, regina Caterina, preluase frâiele şi-i îndepărtase pe fraţii de Guise din câteva dintre funcţiile lor politice. Emisese reglementări noi, care făceau viaţa mai uşoară pentru protestanţi, deşi acestea nu erau încă, oficial, legi. Toţi prizonierii religioşi fură eliberaţi, procesele pentru erezie fură suspendate, iar pedeapsa cu moartea pentru erezie fu abolită. Protestanţii, despre care Sylvie auzi acum vorbindu-se cu noua lor poreclă, aceea de hughenoţi, se bucurară.

Oricum, vânzarea de cărţi interzise era erezie agravată şi încă era o crimă.

Navigând pe o barjă spre Paris, cu cala plină de cărţile ei, simţi speranţă şi teamă în egală măsură. Ajunse într-o dimineaţă rece de februarie pe cheiul Grève, unde zeci de vase şi de bărci erau amarate de-a lungul malurilor sau ancorate în mijlocul râului.

Sylvie îi trimise un mesaj mamei sale, spunându-i că sosise, şi

o notă lui Luc Mauriac, anunţându-l că spera să-l vadă cât de curând ca să-i mulţumească personal pentru ajutorul pe care i-l acordase în planificarea periculoasei ei călătorii. Apoi parcurse pe jos mica distanţă de la casa vămii până în piaţa Grève. Dacă urma să aibă necazuri, acestea aveau să înceapă de aici.

Îşi aduse chitanţele false, măsluite cu grijă cu ajutorul lui Guillaume, care arătau că achiziţionase o sută zece cutii de hârtie de la un fabricant fictiv din Fabriano. Îşi mai aduse şi punga, pregătită să plătească taxele vamale.

Îi arătă funcţionarului chitanţele.

– Hârtie? spuse el. Hârtie simplă, fără nimic scris sau tipărit pe ea?

– Mama mea şi cu mine le vindem hârtie şi cerneală studenţilor, spuse ea.

– Ai adus foarte multă.

Ea încercă un zâmbet.

– Sunt o mulţime de studenţi în Paris – din fericire pentru mine.

– Şi te-ai dus foarte departe ca să o aduci. Nu avem fabricanţii noştri de hârtie în Saint-Marcel?

– Hârtia italienească e mai bună – şi mai ieftină.

– Va trebui să vorbeşti cu şeful. Îi înapoie chitanţele şi arătă spre o bancă. Aşteaptă aici, spuse apoi.

Sylvie se aşeză cu un sentiment de inevitabilă condamnare. Tot ce aveau de făcut era să deschidă lăzile şi să se uite cu atenţie! Se simţi de parcă fusese deja găsită vinovată şi îşi aştepta sentinţa. Tensiunea era greu de suportat. Aproape că îşi dori să o trimită la închisoare şi să termine odată.

Încercă să-şi distragă gândurile observând felul în care mergeau treburile acolo – realiză că cei mai mulţi bărbaţi care intrau acolo le erau cunoscuţi funcţionarilor. Hârtiile lor erau înmânate cu o eficienţă neglijentă, iar ei îşi plăteau taxele şi plecau. Norocoşii…

După o oră agonizantă, i se indică drumul pe scări, în sus, către un birou mai mare, ocupat de vameşul adjunct, Claude Ronsard, un individ cu o expresie acră, îmbrăcat într-o jachetă maro şi cu o pălărie de catifea. În timp ce bărbatul îi adresa aceleaşi întrebări, ea se gândea nehotărâtă dacă ar fi trebuit să încerce să-i mituiască pe acei funcţionari. E drept că nu observase o astfel de manevră la parter, dar nici nu ar fi fost făcută la vedere, presupunea ea.

În cele din urmă, Ronsard spuse:

– Încărcătura ta trebuie verificată.

– Foarte bine, spuse ea, încercând să imprime un ton lejer vocii ei, de parcă ar fi fost un inconvenient minor; dar inima îi bătea cu putere.

Îşi zornăi discret punga, sugerând o mită, dar Ronsard nu păru să observe. Poate că accepta mită numai de la oamenii pe care-i cunoştea bine. Acum, chiar nu mai ştia ce putea să facă pentru a-şi salva încărcătura – şi, poate, viaţa.

Ronsard se ridică şi părăsiră biroul. Sylvie simţea că tremură şi păşea ezitant, dar Ronsard nu păru să observe vreun semn al neliniştii ei. Îl chemă pe funcţionarul cu care Sylvie vorbise la început şi se îndreptară spre barcă, pe chei.

Spre surpriza lui Sylvie, mama ei se afla acolo. Angajase un hamal cu un căruţ greu, cu patru roţi, care să ducă lăzile la depozitul din strada du Mur. Sylvie îi împărtăşi ce se întâmpla şi Isabelle păru înfricoşată.

Urcară la bord cu Ronsard şi aleseră o ladă pentru a fi descărcată şi verificată. Hamalul o cără la ţărm şi o aşeză pe chei. Era confecţionată din lemn uşor, prinsă în cuie, iar pe o parte erau inscripţionate în italiană cuvintele: „Carta di Fabriano”.

Acum, se gândi Sylvie, era prea puţin probabil să treacă prin tot acel deranj fără a goli lada – şi aveau să găsească în interior cele patruzeci de Biblii în franceză de la Geneva, completate cu comentarii protestante inflamatoare pe margini.

Hamalul deschise lada cu o rangă. La suprafaţă se aflau câteva pachete de hârtie albă.

În acel moment, apăru Luc Mauriac.

– Ronsard, prietene, te căutam, spuse el voios. Luc ducea o sticlă. Am o livrare de vinuri din Jerez şi m-am gândit că ai dori să încerci unul, doar ca să te asiguri că este, ştii tu, ce ar trebui să fie.

Clipi larg.

Sylvie nu-şi putea lua ochii de la ladă. Imediat sub acele teancuri de hârtie, se aflau Bibliile care ar fi condamnat-o.

Ronsard strânse cu căldură mâna lui Luc, apoi luă sticla şi îl prezentă pe funcţionar.

– Tocmai inspectam încărcătura acestei persoane, spuse el, arătând spre Sylvie.

Luc privi spre Sylvie şi se prefăcu surprins.

– Bună ziua, domnişoară, zise el. V-aţi întors?? Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea, Ronsard. O cunosc bine – le vinde hârtie şi cerneală studenţilor de pe malul stâng.

– Chiar aşa?

– Oh, da, garantez pentru ea. Ascultă, bătrâne, tocmai am primit o încărcătură de blănuri de la Marea Baltică şi este un lup alb care ar arăta minunat pe doamna Ronsard. Abia dacă îmi pot imagina părul ei pe blana aceea! Dacă îţi place, căpitanul ţi-o va da ţie – ca un gest de bunăvoinţă, înţelegi ce vreau să spun. Vino cu mine să arunci o privire!

– Fii sigur de asta, spuse Ronsard nerăbdător. Se întoarse către funcţionar şi adăugă: Semnează-i hârtiile.

Apoi, el şi Luc se îndepărtară braţ la braţ.

Sylvie aproape că leşină de uşurare.

Îi plăti funcţionarului taxele vamale. El ceru un scud „pentru cerneală”, un bacşiş evident, dar Sylvie plăti fără să protesteze şi plecă fericită.

Hamalul începu să încarce lăzile în căruţ.

(vii)

La începutul anului 1561, Ned Willard primi prima sa misiune internaţională din partea reginei Elisabeta. Se simţi copleşit de povara responsabilităţii şi-şi dorea disperat să reuşească.

Se duse să-l viziteze pe Sir William Cecil în noua şi frumoasa sa casă din Strand şi îl găsi stând într-un bovindou[13] din spatele clădirii, care avea vedere spre Covent Garden.

– Vrem ca Mary Stuart să rămână în Franţa, spuse Cecil. Dacă se duce în Scoţia ca regină, vor apărea necazuri. Echilibrul religios de acolo este precar, iar un monarh catolic puternic va stârni, probabil, un război civil. Şi atunci, dacă ea i-ar învinge pe protestanţi şi ar câştiga războiul civil, şi-ar îndrepta atenţia spre Anglia.

Ned înţelese. Mary Stuart era regina de drept a Angliei în ochii celor mai mulţi monarhi europeni. Ar fi devenit mai mult decât o ameninţare pentru Elisabeta dacă ar fi traversat canalul. El spuse:

– Şi din acelaşi motiv, bănuiesc că familia de Guise o doreşte în Scoţia.

---

[13] Structură cu ferestre care iese din peretele unei case, în stilul unui balcon închis (n.tr.).

– Exact. Aşa că treaba ta va fi să o convingi că i-ar fi mai bine să rămână acolo unde este.

– Am să fac tot posibilul, spuse Ned, deşi, pe moment, nu-şi putea imagina cum avea să reuşească.

– Te trimitem împreună cu fratele ei.

– Ea nu are niciun frate!

Ned ştia că Mary fusese singurul copil al regelui James al V-lea al Scoţiei şi al reginei sale, Marie de Guise.

– Are mulţi fraţi, spuse Cecil cu un pufăit de dezaprobare. Tatăl ei i-a fost necredincios soţiei sale la un nivel de-a dreptul spectaculos chiar şi pentru standardele regale, aşa că are cel puţin nouă fii bastarzi.

Cecil, nepotul unui hangiu, avea dispreţul unui om de clasă mijlocie pentru genealogiile regale.

– Acesta se numeşte James Stuart. Mary Stuart îl place, chiar dacă este protestant. Şi el doreşte ca ea să rămână în Franţa, de unde nu poate să provoace multe necazuri. Tu vei poza drept secretarul lui: nu dorim ca francezii să afle că regina Elisabeta intervine în problema aceasta.

James se dovedi a fi un bărbat serios, cu părul de culoarea nisipului, de douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani; purta o vestă maro-castanie, incrustată cu bijuterii. Toţi nobilii scoţieni vorbeau limba franceză, însă unii o făceau mai bine decât alţii: franceza lui James era ezitantă şi cu accent puternic, dar Ned era în stare să-l ajute.

Ajunseră la Paris cu o navă, o călătorie relativ uşoară acum, când Anglia şi Franţa nu se mai aflau în război. Ned fu dezamăgit să afle acolo că Mary Stuart plecase la Reims pentru Paşte.

– Dinastia de Guise s-a retras în masă în Champagne ca să-şi lingă rănile, îi spuse Sir Nicholas Throckmorton, ambasadorul Angliei.

Throckmorton era un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, cu ochiul ager, cu o barbă care părea încă tinerească, de un maro roşcat. Purta o jachetă neagră cu guler şi manşete plisate, mici, dar foarte bogat brodate.

– Regina Caterina i-a manevrat strălucit la Orleans şi de atunci nu a mai întâmpinat nicio opoziţie serioasă, ceea ce i-a făcut pe cei din familia de Guise să se simtă frustraţi.

– Noi am auzit că au fost revolte protestante de Paşte, spuse Ned.

Throckmorton aprobă din cap.

– La Angers, Le Mans, Beauvais şi Pontoise, zise el, iar Ned fu impresionat de precizia detaliilor. După cum ştii, catolicilor superstiţioşi le place să ţină procesiuni în care obiectele sacre sunt purtate pe străzi. Noi, protestanţii iluminaţi, ştim că venerarea imaginilor şi a relicvelor constituie păcatul de idolatrie, iar câţiva dintre fraţii noştri mai pasionali au atacat procesiunile.

Protestanţii violenţi îl iritau pe Ned.

– De ce nu pot fi mulţumiţi doar văzându-şi de ale lor, fără idoli, în propriile locuri de rugăciune? Ar trebui să-L lase pe Dumnezeu să-i judece pe cei care nu sunt de acord cu ei.

– Poate, spuse Throckmorton.

El era un protestant mai extremist decât Ned – aşa cum erau mulţi dintre oamenii-cheie ai Elisabetei, inclusiv Cecil, deşi Elisabeta era moderată.

– Dar Caterina pare să le ţină sub capac, spuse Ned.

– Da. Ea ezită să răspundă violenţei cu violenţă. Încearcă întotdeauna să evite escaladarea conflictelor. După Paşte, oamenii s-au calmat.

– O femeie sensibilă.

– Poate, spuse din nou Throckmorton.

Când Ned se pregătea să plece, Throckmorton spuse:

– La Reims, fereşte-te de Pierre Aumande de Guise, un tip cu vreo doi ani mai vârstnic decât tine, care se ocupă de treburile murdare ale familiei.

– De ce ar trebui să mă feresc?

– Este deosebit de otrăvitor.

– Mulţumesc pentru avertisment.

Ned şi James călătoriră la Reims pe o navă, care-i duse în amonte pe Sena şi apoi pe Marna: o metodă de călătorie lentă, dar mult mai confortabilă decât să petreci trei sau patru zile în şa. Oricum, în cel mai mare oraş din Champagne îi aştepta o altă dezamăgire: Mary Stuart plecase să-l viziteze pe vărul ei Charles, duce de Lorraine, şi se afla pe drum.

Urmând-o, de această dată călare, Ned vorbi cu toţi cei pe care-i întâlni, adunând informaţii ca de obicei. Fu deconcertat să afle că ei nu erau singurii oameni care se duceau după Mary Stuart. Înaintea lor, cu aproape o zi, se afla John Leslie, un preot scoţian care, bănuia el, trebuie să fi fost un trimis al catolicilor scoţieni. Probabil că mesajul lui pentru Mary era contrar celui al lui Ned.

Ned şi James o ajunseră, în sfârşit, pe Mary la castelul regal din St Dizier, o fortăreaţă înconjurată de ziduri şi apărată de opt turnuri. Îşi spuseră numele şi fură conduşi în sala mare. Câteva minute mai târziu, fură întâmpinaţi de un tânăr arătos, cu un aer arogant, care păru nemulţumit să-i vadă.

– Eu sunt Pierre Aumande de Guise, spuse el.

James şi Ned se ridicară, iar James răspunse:

– O rudă a surorii mele, regina Mary?

– Desigur. Pierre se întoarse spre Ned. Şi dumneavoastră, domnule?

– Ned Willard, secretarul lui James Stuart.

– Şi ce caută protestanţii scoţieni aici?

Ned fu mulţumit că Pierre acceptase povestea lui. Mary ar fi putut fi mai uşor de convins dacă ar fi crezut că mesajul vine de la o rudă din Scoţia, mai degrabă decât de la un rival englez.

James ignoră manierele obraznice ale lui Pierre.

– Am venit să vorbesc cu sora mea, spuse el calm.

– În ce scop?

James zâmbi.

– Spuneţi-i doar că James Stuart se află aici.

Pierre îşi ridică nasul în aer.

– O să întreb dacă regina Mary doreşte să vă acorde o audienţă.

Lui Ned îi fu foarte clar că Pierre avea să facă tot posibilul să împiedice întâlnirea.

James se aşeză şi se întoarse. Până la urmă, avea sânge regal şi deja cheltuise mai multă curtoazie decât ar fi fost necesar pentru un aghiotant tânăr.

Pierre privi suspicios, dar plecă fără să mai spună ceva.

Ned se pregăti să aştepte. Castelul era plin de servitori aducând sau ducând lucruri pentru oaspeţii regali, iar aceştia străbăteau permanent sala. Trecu o oră, apoi două.

O femeie tânără, aproape de vârsta lui Ned, intră apoi în sală. Era evident, după rochia ei de mătase roz şi după plasa cu perle care-i decora părul întunecat, că nu era o servitoare. În privirea ochilor albaştri pe care i-o aruncă lui Ned, acesta observă o umbră de vioiciune. Dar când îl văzu pe James, ea zâmbi.

– Ce surpriză! spuse ea. Lord James! Vă mai amintiţi de mine? Alison McKay – ne-am întâlnit la nunta lui Mary.

James se ridică şi se înclină, iar Ned făcu la fel.

– Sigur că-mi amintesc, spuse James.

– Nu am ştiut că vă aflaţi aici!

– I-am spus numele meu unui bărbat numit Pierre şi nu mai ştiu cum.

– Oh! El a fost trimis să ţină departe de Mary persoanele ca tine. Dar ea te va primi, desigur. Lăsaţi-mă să-i spun că sunteţi aici, apoi voi trimite pe cineva să vă conducă… pe amândoi.

Îi aruncă lui Ned o privire întrebătoare, iar James explică:

– Secretarul meu, Ned Willard.

Ned se înclină din nou. Alison îi făcu un semn scurt de salut, apoi plecă.

– Acel personaj, Pierre, nici măcar nu i-a spus lui Mary că am ajuns! zise James.

– Am fost avertizat în privinţa lui.

Câteva minute mai târziu, un servitor îi conduse din sala mare într-un salon mai mic, confortabil. Ned se simţi agitat. Aceasta era întâlnirea pentru care călătorise atât de departe. Atât regina lui, Elisabeta, cât şi maestrul şi mentorul lui, Cecil, îşi puseseră speranţele în el. Îşi dorea doar să poată avea mai multă încredere în sine.

Puţin mai târziu intră şi Mary Stuart.

Ned o mai văzuse o dată, dar fu uimit din nou de cât era de înaltă – şi izbitor de frumoasă. Avea pielea deosebit de palidă şi părul roşu. Avea numai optsprezece ani, dar era uluitor de echilibrată şi se mişca precum o navă pe o mare calmă, cu capul semeţit pe un gât lung şi elegant. Perioada ei oficială de doliu se încheiase, dar ea încă purta alb, simbolul tristeţii.

Alison McKay şi Pierre Aumande de Guise intrară în urma ei.

James se înclină adânc, dar Mary se duse imediat la el şi-l sărută.

– Eşti isteţ, James. De unde ai ştiut că sunt la St Dizier?

– Mi-a luat ceva timp să te ajung din urmă, spuse el zâmbind.

Mary se aşeză şi le spuse şi lor să se aşeze. Apoi zise:

– Mi s-a spus că ar trebui să mă întorc în Scoţia ca un soare care răsare, să alung din ţară norii tumultului religios.

James spuse:

– Ai vorbit cu John Leslie, presupun.

Era exact lucrul de care se temuse Ned. Leslie ajunsese primul la ea, iar ceea ce îi spusese o fascinase.

– Ştii totul! spuse Mary. Era evident că-l admira pe fratele ei vitreg. El spune că, dacă mă duc la Aberdeen, va avea o armată de douăzeci de mii de oameni pregătiţi să mărşăluiască

împreună cu mine spre Edinburgh, pentru a răsturna parlamentul protestant într-o furtună de glorie creştină.

James spuse:

– Doar nu crezi asta, nu-i aşa?

Ned se temea foarte tare că Mary credea, simţind că era uşor impresionabilă. Ţinuta şi graţia ei erau regeşti, dar, până atunci, el nu văzuse niciun semn al acelei înţelepciuni sceptice, atât de necesare monarhilor care erau lăudaţi în permanenţă.

Mary ignoră veselă întrebarea lui James.

– Dacă mă întorc în Scoţia, spuse ea, te voi face arhiepiscop.

Toţi cei din cameră fură surprinşi de această afirmaţie: în calitate de regină a Scoţiei, ea nu numea episcopii – spre deosebire de regele Franţei, care avea această putere. Dar James menţionă o altă problemă.

– Eu nu sunt catolic, spuse el.

– Dar trebuie să devii, spuse Mary strălucind.

James încercă să reziste stilului ei tineresc. Sumbru, el spuse:

– Am venit aici ca să te determin să devii protestantă.

Ned se agită. *Nu asta* era misiunea. Răspunsul lui Mary fu ferm:

– Eu sunt catolică şi familia mea este catolică. Nu pot să mă schimb.

Ned îl observă pe Pierre aprobând din cap. Fără îndoială că ideea unui membru al familiei de Guise care devenea protestant l-ar fi înecat în oroare.

James continuă:

– Dacă nu vei deveni protestantă, vei rămâne măcar tolerantă? Protestanţii îţi vor oferi loialitatea lor dacă îi laşi în pace, să se roage aşa cum doresc ei.

Lui Ned nu-i plăcu întorsătura discuţiei. Misiunea lor era să o convingă pe Mary să rămână în Franţa.

Şi Pierre părea stânjenit, dar, cu siguranţă, dintr-un alt motiv: noţiunea de toleranţă era respingătoare pentru ultracatolici.

– Şi îi vor trata protestanţii pe catolici cu aceeaşi toleranţă? îl întrebă Mary pe James.

Ned interveni pentru prima dată.

– Cu siguranţă, nu, spuse el. În Scoţia, celebrarea Mesei este acum o crimă.

Pierre îl contrazise:

– Vă înşelaţi, domnule Willard. Mesa nu este o crimă.

– Parlamentul scoţian a trecut legea!

– Este posibil ca parlamentul autoconstituit să fi aprobat *un document,* îl contrazise Pierre, dar numai un monarh poate transforma un document într-o lege, iar Maiestatea Sa, regina Mary, nu şi-a dat acordul regal.

– Tehnic, ai dreptate, acceptă Ned. Doar că nu doresc ca Maiestatea Sa să fie îndrumată greşit în legătură cu faptul că toleranţa este dominantă în Scoţia.

– Şi în numele cui vorbeşti când spui asta, domnule Willard?

Pierre părea să fi ghicit că Ned era mai mult decât un secretar. Ned nu răspunse întrebării acestuia, ci i se adresă direct lui Mary:

– Maiestatea Voastră, aici, în Franţa, sunteţi ducesă, aveţi pământuri, bani şi sprijinul unor rude puternice şi bogate. În Scoţia, tot ceea ce vă aşteaptă este un conflict.

Mary spuse:

– În Franţa sunt văduva regelui. În Scoţia, sunt regină.

Ned simţi că eşua în încercarea lui de a o convinge.

– Ce ar gândi regina Elisabeta, domnule Willard, dacă Maiestatea Sa, regina Mary, s-ar întoarce în Scoţia? spuse Pierre.

Era o întrebare capcană. Dacă Ned ar fi răspuns în cunoştinţă de cauză, s-ar fi trădat ca fiind trimisul Elisabetei.

– Noi, scoţienii, ştim doar ce am auzit, răspunse el evaziv. Vă rog să ţineţi seama de faptul că în Reims sunteţi mai aproape de Londra decât suntem noi la Edinburgh.

Pierre nu se lăsă distras de menţionarea distanţelor.

– Dar ce aud scoţienii?

Ned răspunse cu grijă:

– Niciunui monarh nu-i place să i se spună că altcineva are pretenţii la tronul lui şi, aparent, regina Elisabeta a fost nemulţumită când regele Francisc şi regina Mary s-au intitulat singuri monarhi ai Angliei şi ai Irlandei, la fel ca ai Franţei şi ai Scoţiei. Oricum, noi am înţeles că Elisabeta crede cu tărie în dreptul lui Mary de a conduce Scoţia şi nu-i va sta în cale.

Asta nu era chiar adevărat. Elisabeta era sfâşiată. Credinţa ei ideologică în întâietatea dreptului de moştenire intra în conflict cu teama ei că Mary avea să devină o rivală la tronul ei. Din acest motiv, dorea ca Mary să rămână liniştită în Franţa.

Pierre ştia probabil acest lucru, dar pretinse că-l ia în serios pe Ned.

– E bine de ştiut asta, spuse el, pentru că scoţienii îşi iubesc regina. Se întoarse spre Mary. O vor întâmpina cu urale şi cu

focuri de artificii.

Mary zâmbi.

– Da, spuse ea. Cred că aşa vor face.

Ned se gândi: „Biată naivă...”

James începu să vorbească, fără îndoială cu intenţia de a-i spune cu tact ceea ce Ned îi spusese direct, dar Mary îl întrerupse.

– Este miezul zilei, spuse ea. Haideţi să luăm masa. Ne putem continua discuţia.

Se ridică şi toţi făcură acelaşi lucru. Ned ştiu că pierduse, dar mai făcu o ultimă încercare.

– Maiestatea Voastră, spuse el, cred că ar fi foarte neînţelept din partea voastră să vă întoarceţi în Scoţia.

– Aşa crezi? spuse Mary cu o atitudine regală. Totuşi, cred că mă voi duce.

(viii)

Pierre rămase în Champagne o mare parte a anului următor. Ura asta. La ţară era neputincios. Familia de Guise îşi pierduse influenţa la Curte şi regina Caterina păstra pacea – la limită – între catolici şi protestanţi; iar el nu putea să facă nimic în legătură cu acest lucru în timp ce se afla la o sută cincizeci de kilometri de Paris. În afară de asta, nu-i plăcea să se afle în apropierea locului său de naştere, unde oamenii ştiau totul despre originile lui umile.

La sfârşitul lunii februarie 1562, când ducele Scarface se mută de la reşedinţa sa de ţară de la Joinville şi se îndreptă spre capitală, Pierre îl însoţi nerăbdător. Era şansa lui Pierre să revină în joc.

Călătoria începu pe drumurile înguste şi prăfuite care şerpuiau printre câmpurile proaspăt arate şi printre viile desfrunzite de iarnă. Era o zi rece, dar însorită. Scarface era escortat de două sute de oameni înarmaţi, conduşi de Gaston Le Pin. Unii dintre ei purtau spadele lungi, de modă nouă, numite rapiere[14]. Nu aveau uniforme corespunzătoare, dar mulţi dintre ei purtau culorile strălucitoare ale ducelui, roşu şi galben. Arătau precum fantoma unei armate invadatoare.

Scarface îşi petrecu ultima noapte din februarie în satul

---

[14] Spadă lungă, uşoară, cu două tăişuri şi cu gardă completă, care acoperă priza (n.tr.).

Donmartin. Acolo i se alătură fratele său mai tânăr, cardinalul Louis, supranumit cardinalul „Sticle”, din cauza dragostei lui pentru vin. Forţa armată se mări cu corpul lui Louis de muschetari şi archebuzieri. Acestea erau arme de foc cu ţeava lungă, numite uneori cap de cârlig, pentru că erau modelate în forma literei J. Erau suficient de uşoare pentru a fi utilizate de la umăr, spre deosebire de muschete, care trebuiau sprijinite pe un suport în formă de furcă, înfipt în pământ.

A doua zi, 1 martie, era duminică. Porniră la drum devreme. Trebuiau să culeagă un escadron de cavalerie grea din oraşul Wassy. Până în momentul în care ar fi ajuns în Paris, Scarface ar fi avut suficient de mulţi soldaţi ca să descurajeze orice mişcare a duşmanilor împotriva lui.

Wassy era un oraş mic de pe râul Blaise, care avea forje în suburbii şi mori de apă de-a lungul malului râului. Când armata de Guise se apropie de poarta de sud, auziră clopotele. Când clopotele bisericilor băteau într-un moment nepotrivit însemna adesea semn de necaz, aşa că Scarface întrebă un trecător ce se întâmplă.

– Sunt protestanţii care-şi cheamă oamenii la slujbă, spuse omul.

Ducele se înroşi de furie, iar cicatricele de pe faţă i se înnegriră.

– Clopote protestante? spuse el. De unde au făcut rost de clopote?

Trecătorul păru înfricoşat.

– Nu ştiu, Înălţimea Voastră.

Acesta era genul de provocări protestante care stârneau revolte. Pierre începu să simtă speranţă: putea să ducă totul la un incident inflamator.

Scarface spuse:

– Chiar dacă edictul pentru toleranţă devine lege – ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată –, ei trebuie să-şi ţină slujbele lor blasfematoare discret! Ce este discret în toată treaba asta?

Bărbatul nu spuse nimic, dar Scarface nu i se mai adresa lui, ci doar îşi exprima revolta. Pierre ştia de ce era atât de furios. Oraşul Wassy era proprietatea lui Mary Stuart şi acum, când ea se întorsese în Scoţia, Scarface se ocupa de proprietăţile ei, în calitate de cel mai în vârstă unchi. Prin urmare, acela era teritoriul lui.

Pierre îl provocă şi mai mult.
– Protestanţii, la fel ca oricine altcineva din oraş, trebuiau să ştie că Înălţimea Voastră veţi ajunge în oraş în această dimineaţă, spuse el. Asta pare, mai degrabă, o insultă personală intenţionată.
Gaston Le Pin asculta. El era un soldat care credea în evitarea violenţei dacă acest lucru era posibil – ceea ce era, poate, motivul pentru care era încă în viaţă la treizeci şi trei de ani. Acum spuse:
– Am putea ocoli oraşul, duce. Nu vrem să riscăm să pierdem niciun om înainte să ajungem la Paris. Avem nevoie să facem o demonstraţie de forţă acolo.
Lui Pierre nu-i plăcu întorsătura discuţiei.
– Nu puteţi trece cu vederea acest afront, Înălţimea Voastră, murmură el. Va părea o slăbiciune.
– N-am intenţia să par slab, spuse Scarface aprig şi îşi îndemnă calul înainte.
Le Pin îi aruncă lui Pierre o privire întunecată, dar soldaţii săi îl urmară voioşi pe Scarface, dispoziţia lor modificându-se la posibilitatea de a intra în acţiune. Pierre se hotărî să-i încurajeze cu tact. El rămase în urmă şi începu să discute cu un grup.
– Îmi miroase a jafuri, spuse el, iar ei râseră.
Le reamintea astfel că oriunde era violenţă apăreau şi jafurile.
Când intrară în oraş, clopotele se opriră.
– Trimite după preotul parohiei, ordonă ducele.
Mulţimea se mişcă lent în lungul străzii, către centrul oraşului. Pe o proprietate înconjurată de ziduri, se aflau o curte regală, un castel şi o biserică. În piaţa oraşului, la vest de biserică, îi aştepta escadronul de cavalerie grea pe care veniseră să-l ia: cincizeci de oameni, fiecare cu câte doi cai de război şi cu un animal de povară încărcat cu armura. Caii cei mari pufăiră şi se agitară când îi simţiră pe nou-veniţi.
Gaston Le Pin le ordonă soldaţilor ducelui să descalece în piaţa parţial acoperită şi îi plasă pe puşcaşii cardinalului Louis în cimitirul din partea de sud a bisericii. O parte dintre oameni intrară în taverna Swan din piaţă, ca să-şi ia micul dejun cu şuncă şi bere.
Preotul parohiei veni în grabă, cu firimituri de pâine pe anteriu. Ofiţerul castelului se afla imediat în spatele lui.
– Acum, spuneţi-mi! începu Scarface. Îşi ţin protestanţii slujbele lor blasfematoare în Wassy în dimineaţa aceasta?

– Da, spuse preotul.

– Nu-i pot opri, spuse ofiţerul. Nu vor să asculte.

Scarface spuse:

– Edictul de toleranţă – care nu este încă ratificat – permite astfel de slujbe doar în afara oraşului.

Ofiţerul spuse:

– Strict vorbind, ei nu sunt în oraş.

– Unde se află, atunci?

– Pe teritoriul castelului, care nu este considerat ca făcând parte din oraş, din punct de vedere legal. Cel puţin asta este ceea ce susţin ei.

Pierre comentă:

– O şmecherie legală provocatoare.

Nerăbdător, Scarface spuse:

– Dar unde se află, mai exact?

Ofiţerul arătă dincolo de cimitir, spre un hambar mare, dărăpănat, cu găuri în acoperiş, care se sprijinea de zidul castelului.

– Acolo. Acel hambar se află pe terenul castelului.

– Ceea ce înseamnă că este hambarul meu! spuse Scarface furios. Acest lucru este intolerabil.

Pierre văzu o cale de a întărâta spiritele.

– Edictul de toleranţă le dă ofiţerilor regelui dreptul de a supraveghea adunările protestante, duce. Aţi fi în drepturile voastre să vă duceţi acolo şi să supravegheaţi slujba.

Încă o dată, Le Pin încercă să evite conflictul.

– Asta ar provoca, cu siguranţă, probleme nedorite.

Dar ofiţerului îi plăcu ideea.

– Dacă veţi vorbi cu ei astăzi, duce, cu soldaţii ca sprijin, poate că vor fi suficient de speriaţi pe viitor încât să respecte legea.

– Da, spuse Pierre. Aveţi această datorie, duce.

Le Pin îşi scărpină urechea mutilată, de parcă ar fi avut o mâncărime.

– E mai bine să laşi în pace câinii care dorm, spuse el.

Scarface păru îngândurat, cântărind sfaturile contradictorii. Pierre se temea că s-ar putea calma şi că ar putea înclina în favoarea abordării precaute a lui Le Pin; apoi, protestanţii începură să cânte.

Cântatul împreună nu făcea parte din slujbele catolice obişnuite, dar protestanţii iubeau asta, aşa că începură să îşi

cânte psalmii tare şi cu entuziasm – şi în franceză. Sunetul sutelor de voci unite în cântec se întinse clar peste cimitir, până în piaţa oraşului. Indignarea lui Scarface dădu pe afară.

– Ei se cred cu toţii preoţi! spuse el.

– Insolenţa lor este insuportabilă, adăugă Pierre.

– Cu siguranţă este, spuse Scarface. Şi o să le spun acest lucru.

Le Pin interveni:

– În acest caz, lăsaţi-mă să merg înainte cu doi oameni, ca să le anunţ sosirea dumneavoastră. Dacă pricep că aveţi dreptul să le vorbiţi şi sunt dispuşi să vă asculte liniştiţi, poate că putem evita vărsarea de sânge.

– Foarte bine, spuse Scarface.

Le Pin alese doi oameni înarmaţi cu săbii.

– Rasteau şi Brocard, urmaţi-mă.

Pierre îi recunoscu: erau cei doi care-l duseseră pe străzile din Paris de la taverna St Etienne la palatul familiei de Guise. Asta fusese cu patru ani în urmă, dar el nu avea să uite niciodată umilinţa. Zâmbi, gândindu-se cât de sus era acum faţă de aceşti bandiţi. Cât se schimbase viaţa lui!

Ei traversară cimitirul şi Pierre se duse cu ei.

– Nu ţi-am cerut să mă însoţeşti, mârâi Le Pin.

– Nu te-am întrebat ce vrei, replică Pierre.

Hambarul era o clădire dărăpănată. Câteva scânduri din perete lipseau, uşa atârna strâmbă, iar în faţă se afla o grămadă mare de zidărie spartă. Când se apropiară, Pierre observă că erau priviţi cu intensitate de soldaţii din faţa bisericii şi de puşcaşii din cimitir.

Psalmul ajunse la sfârşit şi, pe măsură ce se apropiau de uşa hambarului, se lăsa liniştea.

Le Pin le făcu semn celorlalţi să rămână în spate şi deschise uşa.

În interiorul hambarului se aflau aproape cinci sute de bărbaţi, femei şi copii, toţi stând în picioare – nu existau strane. Era evident, după îmbrăcămintea lor, că bogaţii şi săracii erau amestecaţi la întâmplare, spre deosebire de bisericile catolice, în care elita avea locuri speciale. Într-un capăt al hambarului Pierre văzu un amvon improvizat şi, în timp ce se uita, un pastor în sutană începu să predice.

O clipă mai târziu, câţiva bărbaţi de lângă uşă îi observară pe nou-veniţi şi se deplasară să le bareze calea.

Le Pin făcu câţiva paşi în spate, pentru a evita o confruntare faţă în faţă, fiind imitat imediat de Rasteau şi Brocard. Apoi, Le Pin anunţă:

– Ducele de Guise vine să vă vorbească. Pregătiţi-vă comunitatea să-l primească.

– Linişte! spuse un tânăr cu barbă neagră. Pastorul Morel predică!

– Aveţi grijă, îi avertiză Le Pin. Ducele este deja deranjat de faptul că vă ţineţi slujba ilegal în hambarul lui. Vă sfătuiesc să nu-l înfuriaţi şi mai rău.

– Aşteaptă până termină pastorul.

Pierre spuse tare:

– Ducele nu aşteaptă după oameni ca voi!

Mai mulţi membri ai congregaţiei întoarseră privirile spre uşă. Omul cu barbă neagră spuse:

– Nu puteţi intra!

Le Pin păşi în faţă, încet şi semnificativ, îndreptându-se direct spre el.

– Voi intra, spuse el.

Tânărul îl împinse pe Le Pin într-o parte, cu o forţă surprinzătoare. Le Pin se retrase un pas.

Pierre auzi ţipetele de indignare ale soldaţilor din piaţă care priveau. Cu coada ochiului, văzu că unii dintre ei începeau să intre în cimitir.

– N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Le Pin.

Cu o viteză uluitoare, îşi repezi pumnul, lovindu-l pe tânăr direct în falcă. Barba nu-i oferi nicio protecţie împotriva unei lovituri atât de puternice. Omul căzu.

– Acum! spuse Le Pin. Intru!

Spre încântarea şi uimirea lui Pierre, protestanţii nu avură inspiraţia de a-l lăsa să intre. În schimb, apucară pietre şi Pierre realiză că greşise presupunând că grămada de moloz era formată doar din resturi căzute din clădirea dărăpănată. Privi neîncrezător. Chiar erau gata să înceapă o luptă cu sute de oameni înarmaţi?

– La o parte din calea mea, spuse Le Pin, păşind în faţă.

Protestanţii începură să arunce cu pietre.

Le Pin fu lovit de câteva. Una îl lovi în cap şi bărbatul căzu. Pierre, care nu purta sabie, se dădu la o parte.

Rasteau şi Brocard urlară de furie văzând asaltul asupra căpitanului lor. Amândoi îşi scoaseră săbiile şi avansară.

Protestanţii aruncară din nou şi cei doi soldaţi fură loviţi de o avalanşă de pietre. Una lovi obrazul lui Rasteau, cel mai bătrân dintre cei doi, cel fără nas. O altă piatră lovi genunchiul lui Brocard, provocându-i căderea. Mai mulţi bărbaţi ieşiră din biserică şi apucară pietre.

Rasteau alergă înainte cu spada întinsă, sângerând din rana de la faţă. Înfipse lama în burta tânărului cu barbă neagră. Omul ţipă oribil de durere. Lama subţire trecu prin trupul lui şi vârful însângerat ieşi pe partea cealaltă. Într-o sclipire a memoriei, Pierre îşi aminti de Rasteau şi de Brocard discutând despre lupta cu sabia, în ziua aceea nenorocită, cu patru ani în urmă. „Uită de inimă, spusese Rasteau. O lamă în pântec nu omoară un om imediat, dar îl paralizează. Atât de tare, încât nu se mai poate gândi la nimic altceva." Apoi chicotise.

Rasteau îşi trase lama din intestinele omului, cu un zgomot care-l făcu pe Pierre să simtă că vomită. Apoi protestanţii se năpustiră asupra lui Rasteau, şase sau şapte dintre ei, bătându-l cu pietre. Apărându-se cu disperare, Rasteau se retrase.

Soldaţii ducelui alergau acum cât de repede puteau prin cimitir, sărind peste morminte, scoţându-şi armele pe măsură ce se apropiau şi strigând pentru răzbunarea camarazilor lor căzuţi. Puşcaşii cardinalului Louis îşi pregătiră archebuzele. Mai mulţi bărbaţi ieşiră din hambar şi apucară fără frică pietre pe care să le arunce în soldaţii care avansau.

Pierre observă că Le Pin îşi revenise după lovitura în cap şi se ridica în picioare. El se feri de pietrele aruncate într-un fel care-l făcu pe Pierre să priceapă că se afla, din nou, în deplinătatea facultăţilor sale. Apoi îşi scoase spada.

Spre neplăcerea lui Pierre, Le Pin mai făcu o încercare de a preveni vărsarea de sânge. Ridicându-şi sabia, strigă:

– Stop! Coborâţi armele! Săbiile în teacă!

Nimeni nu-l ascultă. O piatră uriaşă fu aruncată către el. Le Pin se feri şi apoi atacă.

Pierre fu aproape oripilat de ferocitatea şi de viteza atacului lui Le Pin. Lama lui străluci în lumina soarelui. El înjunghia, tăia şi zdrobea şi, cu fiecare mişcare a braţului său, un om era rănit sau ucis.

Apoi sosiră şi ceilalţi soldaţi. Pierre strigă încurajări către cei nou-sosiţi:

– Omorâţi ereticii! Omorâţi blasfematorii!

Măcelul deveni general. Trupele ducelui îşi croiră drum cu

forţa în hambar şi începură să măcelărească bărbaţi, femei şi copii. Pierre îl văzu pe Rasteau atacând o tânără femeie cu o sălbăticie înspăimântătoare, tăindu-i faţa iar şi iar cu pumnalul.

Pierre urmă atacul soldaţilor, având mereu grijă să fie cu câţiva paşi în urma liniei frontului: nu era treaba lui să-şi rişte viaţa în bătălie. Înăuntru, câţiva protestanţi ripostau cu săbii şi cu pumnale, dar cei mai mulţi erau neînarmaţi. Sute de oameni ţipau în teroare şi agonie. În câteva secunde, pereţii hambarului fură inundaţi cu sânge.

Pierre observă că în capătul îndepărtat al hambarului se afla o scară de lemn, care ducea la pătulul pentru fân. Treptele erau pline de oameni, unii dintre ei ducând copii. Din pătul ei evadară prin găurile din acoperiş. În timp ce observa asta, Pierre auzi o rafală de focuri de armă. Doi oameni căzură înapoi prin acoperiş şi se striviră de podeaua hambarului. Archebuzierii cardinalului Sticle îşi foloseau armele.

Pierre se întoarse, îşi croi drum prin grămada de soldaţi, care încă intrau, şi ieşi afară pentru a privi mai bine.

Protestanţii încă scăpau prin acoperiş, unii dintre ei încercând să-şi croiască drum spre pământ, iar alţii sărind pe meterezele castelului. Puşcaşii cardinalului trăgeau în cei care scăpaseră. Armele uşoare aveau mecanismul modern de tragere, uşor de amorsat şi rapid de încărcat, iar rezultatul era o ploaie constantă de gloanţe care punea la pământ pe aproape oricine se aventura pe acoperiş.

Pierre privi peste cimitir spre piaţa oraşului. Cetăţenii alergau spre piaţă, alertaţi fără îndoială de zgomotul armelor de foc. În acelaşi timp, mai mulţi soldaţi ieşiră din taverna Swan, unii mestecându-şi încă micul dejun. Începură incidente când soldaţii încercară să-i oprească pe cetăţeni să vină în ajutorul protestanţilor. Un cavalerist sună trompeta pentru a-şi aduna camarazii.

Apoi, înfruntarea se termină mai repede decât începuse. Gaston Le Pin ieşi din hambar cu pastorul, ţinându-şi prizonierul de braţ ca într-un cleşte de oţel. Alţi soldaţi îl urmară. Fuga oamenilor prin găurile din acoperiş se opri, iar archebuzierii încetară focul. În piaţa oraşului, căpitanii îşi adunau oamenii în plutoane, pentru a-i ţine sub control, ordonându-le celor din oraş să se întoarcă la casele lor.

Privind în hambar, Pierre văzu că lupta se terminase. Protestanţii care mai erau în stare să se mişte se aplecau peste

cei întinşi la pământ, încercând să ajute răniţii şi plângându-şi morţii. Podeaua era inundată de sânge. Mormăituri de agonie şi scâncete de durere înlocuiră ţipetele.

Pierre n-ar fi putut spera la ceva mai bun. Observă că fuseseră omorâţi vreo cincizeci de protestanţi şi alţi o sută erau răniţi. Cei mai mulţi fuseseră neînarmaţi şi câţiva erau femei şi copii. În câteva zile, vestea avea să se răspândească în toată Franţa.

Pierre înţelese dintr-odată că, în urmă cu patru ani, ar fi fost oripilat de măcelul pe care-l văzuse; totuşi, astăzi era încântat. Cât de mult se schimbase! Cumva îi fu dificil să înţeleagă cum ar fi putut aproba Dumnezeu acel aspect al noului Pierre. O teamă obscură şi nelămurită se strecură în adâncurile minţii sale, asemenea sângelui întunecat printre lespezile podelei hangarului. Îndepărtă gândul – aceasta era voia Domnului, trebuia să fie!

Reuşi să-şi închipuie pamfletele de opt pagini care aveau să curgă în curând din tiparniţele protestante, fiecare cu o îngrozitoare ilustraţie gravată pe prima pagină, înfăţişând măcelul din hambar. Obscurul oraş Wassy avea să fi subiectul a sute de predici, în toată Europa. Protestanţii aveau să formeze miliţii înarmate, pretinzând că, altfel, nu puteau fi în siguranţă. Catolicii aveau să îşi adune forţele, în chip de răspuns.

Urma să fie război civil.

Exact ceea ce dorea Pierre.

(ix)

Aşezată în taverna St Etienne, cu o farfurie de peşte afumat şi cu o cană de vin în faţă, Sylvie se simţea fără speranţă.

Avea să se termine vreodată violenţa? Cei mai mulţi francezi nu doreau decât să trăiască în pace cu vecinii lor de ambele religii, dar orice efort de reconciliere era sabotat de oameni ca fraţii de Guise, pentru care religia era calea spre bogăţie şi putere.

Ceea ce avea nevoie cel mai mult Sylvie era să afle cât de multe ştiau autorităţile despre ei. De câte ori putea, venea în locuri ca taverna aceea şi vorbea cu oamenii implicaţi în încercările de prindere a ereticilor: membri ai miliţiilor civile, atârnători pe lângă familia de Guise şi oricine era asociat cu Pierre. Ea culese o mulţime de informaţii din bârfele lor

neglijente. Dar cel mai mult avea nevoie de un simpatizant din interior.

Îşi ridică privirea din farfurie şi o văzu pe menajera lui, Nath, intrând cu un ochi învineţit. Sylvie făcuse cunoştinţă cu Nath ca din întâmplare, dar nu-i spusese niciodată mai mult decât bună ziua. Acum reacţionă rapid.

– Arată îngrozitor, spuse ea. Permite-mi să-ţi cumpăr o cupă de vin să-ţi uşureze durerea.

Nath izbucni în lacrimi. Sylvie îşi puse braţul în jurul fetei. Simpatia ei nu era prefăcută: atât Sylvie, cât şi mama ei suferiseră violenţe fizice din partea celor doi pumni ai lui Giles Palot.

– Haide, haide, murmură Sylvie.

Chelneriţa le aduse nişte vin şi Nath luă o înghiţitură mare.

– Mulţumesc, spuse ea.

– Ce-ai păţit? întrebă Sylvie.

– M-a lovit Pierre.

– Face asta şi cu Odette?

Nath negă din cap.

– E prea speriat. Ea l-ar pocni înapoi.

Nath avea în jur de şaisprezece ani şi era mică şi subţire, incapabilă, probabil, să lovească un bărbat – la fel cum fusese incapabilă şi Sylvie să se lupte cu tatăl ei. Amintirile o înfuriară pe Sylvie.

– Mai bea nişte vin, spuse ea.

Nath mai luă o înghiţitură.

– Îl urăsc, spuse ea.

Pulsul lui Sylvie se acceleră. De mai bine de un an aşteptase un moment ca acesta. Ştiuse că va veni, dacă avea răbdare, pentru că toată lumea îl ura pe Pierre şi, mai devreme sau mai târziu, cineva urma să-l trădeze.

Acum, în sfârşit, apăruse ocazia, dar trebuia să manevreze discuţia cu atenţie. Nu putea să se arate prea dornică sau să fie totul prea evident. În orice caz, trebuia să-şi asume riscurile.

– Nu eşti singura care-l urăşte pe Pierre, zise ea cu grijă. Se spune că este principalul spion din spatele persecuţiei protestanţilor.

Asta nu era o informaţie secretă: jumătate din Paris o cunoştea.

– E adevărat, spuse Nath. Are o listă.

Sylvie simţi cum i se opreşte brusc respiraţia. Sigur că avea o

listă, dar ce ştia Nath despre asta?

– O listă? spuse Sylvie cu o voce atât de scăzută, încât deveni aproape o şoaptă. De unde ştii?

– Am văzut-o. Un carnet negru, plin de nume şi adrese.

Asta era pulbere de aur. Putea fi riscant să încerce să o atragă pe Nath, dar recompensa era irezistibilă. Luând pe loc o decizie, Sylvie apucă taurul de coarne. Prefăcându-se că vorbeşte fără supărare, ea spuse:

– Dacă vrei răzbunare, ar trebui să le dai lista protestanţilor.

– Aş face-o dacă aş avea curaj.

Sylvie se gândi: „Chiar ai face-o? Cum te-ai împăca apoi cu propria conştiinţă?” Dar spuse cu grijă:

– Asta ar fi împotriva Bisericii, nu-i aşa?

– Eu cred în Dumnezeu, spuse Nath. Dar Dumnezeu nu este în Biserică.

Sylvie abia mai putea respira.

– Cum poţi spune aşa ceva?

– Preotul parohiei mi-a tras-o când aveam unsprezece ani. Nici măcar nu-mi crescuse părul între picioare. A fost Domnul acolo? Nu prea cred.

Sylvie îşi goli cana, o aşeză pe masă şi spuse:

– Am un prieten care ţi-ar da zece scuzi de aur ca să arunce o privire în carnetul acela. Sylvie putea face uşor rost de bani: afacerea făcea profit, iar mama ei ar fi fost de acord să-i cheltuie în felul acesta.

Ochii lui Nath se măriră.

– Zece scuzi de aur?

Era mai mult decât câştiga ea într-un an – mult mai mult.

Sylvie clătină din cap. Apoi adăugă o justificare morală la stimulentul material:

– Bănuiesc că prietenul meu se gândeşte că acest lucru ar putea salva o mulţime de oameni de la arderea pe rug.

Nath fu mai interesată de bani.

– Dar ai vorbit serios despre cei zece scuzi?

– Oh, absolut, spuse Sylvie, prefăcându-se dintr-odată că abia acum înţelegea că Nath vorbise serios. Dar, cu siguranţă... nu ai putea să pui mâna pe carnet... sau ai putea?

– Da.

– Unde se află?

– Îl ţine în casă.

– Unde în casă?

– Într-un cufăr pentru documente încuiat.
– Dacă este încuiat, cum vei putea să iei carnetul?
– Pot să descui cufărul.
– Cum?
– Cu un ac, spuse Nath.

(x)

Războiul civil era tot ceea ce sperase Pierre. La un an după masacrul din Wassy, catolicii, conduşi de ducele Scarface, se aflau pe punctul de a câştiga. La începutul anului 1563, Scarface asediase Orleans, ultimul bastion protestant, în care se ascundea Gaspard de Coligny. Pe 18 februarie, într-o zi de joi, Scarface verifică lucrările de apărare şi anunţă că atacul final avea să fie lansat a doua zi.

Pierre era cu el, simţind că victoria totală era acum la îndemână.

La lăsarea serii, se îndreptară spre tabăra lor de la Château des Vaslins. Scarface purta o vestă din piele de bou colorată şi o pălărie cu pană albă, înaltă: mult prea vizibilă ca să fie o ţinută potrivită pentru câmpul de luptă, dar, în seara aceea, aştepta să se întâlnească cu soţia sa, Anna. Fiul lor cel mare, Henric, acum în vârstă de doisprezece ani, se va afla şi el la castel. Pierre avusese grijă să-i intre pe sub piele moştenitorului ducelui încă de când se cunoscuseră, în urmă cu patru ani, la turnirul în care regele Henric al II-lea fusese rănit mortal, la ochi.

Trebuiau să traverseze un mic râu, pe o barcă în care nu încăpeau decât trei oameni. Pierre, Scarface şi Gaston Le Pin rămaseră în urmă, în timp ce restul anturajului conduse caii pe malul celălalt. Scarface spuse pe un ton de conversaţie:

– Aţi auzit că regina Caterina vrea să facem pace?

Pierre râse dispreţuitor.

– Ceri pace atunci când pierzi, nu atunci când câştigi.

Scarface aprobă din cap.

– Mâine vom cuceri Orleans şi vom securiza linia râului Loire. De acolo, ne vom îndrepta spre nord, în Normandia, şi vom zdrobi rămăşiţele armatelor protestante.

– Şi de asta se teme Caterina, spuse Pierre. Când vom fi cucerit ţara şi-i vom fi eliminat pe protestanţi, dumneata, duce, vei fi mai puternic decât regele. Vei conduce Franţa.

„Iar eu voi fi unul dintre consilierii din cercul tău cel mai

intim”, se gândi Pierre.

Când toţi caii traversară în siguranţă pe celălalt mal, cei trei bărbaţi se urcară în micuţa ambarcaţiune.

– Nu am nicio veste de la cardinalul Charles, spuse Pierre.

Charles se afla în Italia, în oraşul Trento, participând la un conciliu convocat de papa Pius al IV-lea. Scarface spuse nemulţumit:

– Vorbe, vorbe, vorbe! În timp ce noi omorâm eretici.

Pierre îndrăzni să-l contrazică:

– Trebuie să ne asigurăm că Biserica adoptă o politică dură. Altfel, toate triumfurile voastre vor fi subminate de oameni slabi, cu idei de toleranţă şi de compromis.

Ducele păru îngândurat. Şi el, şi fratele lui ascultau părerile lui Pierre, care îşi dovedise de mai multe ori valoarea în privinţa judecăţilor politice, nemaifiind tratat ca un începător amărât. Asta îi oferi lui Pierre o satisfacţie profundă în timp ce reflectă la acest lucru.

Când Scarface deschise gura ca să răspundă argumentului lui Pierre, se auzi un foc de armă.

Pocnitura părea să vină de pe malul râului pe care tocmai îl părăsiseră. Pierre şi Le Pin se întoarseră deodată. Deşi era seară, Pierre văzu destul de clar figura celui de la marginea apei. Era un bărbat micuţ, de douăzeci şi ceva de ani, cu tenul închis la culoare şi cu un ciuf de păr zburlit în mijlocul frunţii. O clipă mai târziu, acesta dispăru, dar Pierre văzu că avea în mână un pistol.

Ducele Scarface se prăbuşi.

Le Pin înjură şi se aplecă deasupra lui.

Pierre observă că ducele primise glonţul în spate. Fusese o lovitură uşoară, de la mică distanţă, ajutată şi de hainele foarte colorate ale ducelui.

– Trăieşte, spuse Le Pin.

El privi din nou spre mal şi Pierre presupuse că se gândea dacă să vâslească sau să înoate cei câţiva metri, pentru a-l prinde pe trăgător înainte ca acesta să dispară. Apoi se auzi un tropot de copite şi Le Pin realiză că omul trebuie să fi avut un cal legat nu departe de locul acela. Toţi caii lor se aflau deja pe celălalt mal. Le Pin nu-l mai putea prinde acum. Lovitura fusese bine planificată.

Le Pin ţipă către barcagiu:

– Înainte! Du-te înainte!

Barcagiul începu să-şi împingă pluta cu mai multă energie,

temându-se fără îndoială să nu fie acuzat că face parte din complot.

Rana era exact sub umărul drept al ducelui. Glonţul ratase probabil inima. Sângele se scurgea pe vesta colorată – un semn bun, ştia Pierre, pentru că oamenii morţi nu mai sângerau.

În orice caz, era posibil ca ducele să nu-şi mai revină. Chiar şi rănile superficiale se puteau infecta, provocând febră şi adesea moartea. Lui Pierre îi venea să plângă. Cum puteau să-şi piardă eroicul comandant tocmai când erau pe punctul de a câştiga războiul?

În timp ce barca se apropia de mal, bărbaţii care aşteptau acolo strigară o mulţime de întrebări. Pierre îi ignoră. Avea propriile lui întrebări. Ce urma să se întâmple dacă Scarface murea?

Tânărul Henric ar fi devenit duce la vârsta de doisprezece ani, aceeaşi vârstă ca a regelui Carol al IX-lea, fiind prea tânăr pentru a participa la războiul civil. Cardinalul Charles se afla prea departe. Cardinalul Louis era prea beat. Familia de Guise avea să îşi piardă influenţa într-o clipă. Puterea era înfricoşător de fragilă.

Pierre se luptă cu disperarea şi se forţă să gândească în continuare logic. Cu familia de Guise neajutorată, regina Caterina avea să facă pace cu Gaspard de Coligny şi să revigoreze edictul de toleranţă, blestemată să fie! Familiile Bourbon şi Montmorency urmau să revină în favorurile regale, iar protestanţilor avea să li se permită să-şi cânte psalmii cât de tare pofteau. Toate lucrurile pentru care luptase Pierre în ultimii cinci ani aveau să fie pierdute.

Din nou, îşi reprimă gândurile de disperare fără speranţă. Ce putea să facă?

Prima necesitate era aceea de a-şi păstra poziţia de consilier de bază al familiei.

Imediat ce pluta ajunse la mal, Pierre începu să dea ordine. În situaţii de criză, oamenii înfricoşaţi se supuneau oricui părea să ştie ce face.

– Ducele trebuie dus la castel cât se poate de repede, fără să fie zdruncinat prea tare, spuse el. Orice hurducătură poate să-i provoace o sângerare fatală. Avem nevoie de o placă plată.

Privi în jur. Dacă devenea necesar, puteau să rupă scânduri din mica barcă. Apoi observă o căsuţă în apropiere şi arătă spre ea.

– Rupeţi uşa din faţă din balamale şi aşezaţi-l pe ea. Apoi,

şase oameni să-l care.

Ei se supuseră în grabă, bucuroşi că li se spunea ce să facă.

Gaston Le Pin nu era însă la fel de uşor de dominat – aşa că Pierre îi făcu doar sugestii, mai degrabă decât să-i ordone.

– Cred că tu ar trebui să iei unul sau doi oameni şi cai şi să traversaţi râul înapoi, ca să urmăriţi asasinul. Ai reuşit să-l vezi bine?

– Mic, întunecat, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu un mic ciuf pe frunte.

– Aşa am văzut şi eu.

– O să mă duc după el. Le Pin se întoarse către acoliţii săi şi spuse: Rasteau, Brocard, puneţi trei cai înapoi în barcă.

– Am nevoie de cel mai bun cal, zise Pierre. Care dintre ei este cel mai rapid?

– Calul de luptă al ducelui, Cannon, dar pentru ce ai nevoie de el? Eu sunt cel care trebuie să-l fugărească pe asasin.

– Sănătatea ducelui este prioritară. Voi pleca înainte la castel, să trimit după chirurgi.

Le Pin sesiză raţiunea.

– Foarte bine.

Pierre încălecă armăsarul şi-l mână. Nu era un călăreţ excepţional, iar Cannon era foarte voluntar, dar, din fericire, animalul era obosit după o zi lungă şi se supuse de bunăvoie voinţei lui Pierre. Porni la trap, iar Pierre îl grăbi cu grijă la galop.

Ajunse la castel în câteva minute. Îl lăsă liber pe Cannon şi alergă în hol.

– Ducele a fost rănit! ţipă el. Va ajunge aici în curând. Trimiteţi imediat după chirurgii regali! Apoi pregătiţi un pat, la parter, pentru duce.

Fu nevoit să le repete ordinele de mai multe ori servitorilor împietriţi.

Ducesa, Anna d’Este, coborî în grabă pe scări, auzind agitaţia. Soţia lui Scarface era o femeie italiancă bine făcută, de treizeci şi unu de ani. Căsătoria fusese aranjată şi ducele nu-i fusese mai credincios decât era oricare alt bărbat cu bogăţie şi putere; dar, în orice caz, el o iubea pe Anna şi ea pe el.

Tânărul Henric se afla în spatele ei, un băiat frumuşel cu părul blond, cârlionţat.

Ducesa Anna nu vorbise niciodată cu Pierre şi nici nu ştia nimic de existenţa lui, aşa că era important să i se prezinte drept o figură autoritară, pe care te puteai baza în situaţii de criză.

Înclinându-se, spuse:

– Doamnă, tinere domn, îmi pare rău să vă aduc vestea că ducele este rănit.

Henric păru înfricoşat. Pierre îşi aminti de el la vârsta de opt ani, plângându-se că era considerat prea tânăr ca să participe la turnir. Avea tărie sufletească şi putea să devină un succesor demn de războinicul său tată – dar ziua aceea era departe. Acum, băiatul spuse cu o voce panicată:

– Cum? Unde? Cine a făcut-o?

Pierre îl ignoră şi i se adresă mamei lui:

– Am trimis după chirurgii regali şi le-am ordonat servitorilor dumneavoastră să pregătească un pat, aici, la parter, astfel încât ducele să nu fie cărat sus.

– Cât de gravă este rana? întrebă ea.

– A fost împuşcat în spate, iar când l-am ridicat, era inconştient.

Ducesa scăpă un suspin, apoi se controlă.

– Unde este? Trebuie să mă duc la el.

– Va ajunge aici în câteva minute. Le-am ordonat oamenilor să improvizeze o targă. Nu trebuie zdruncinat.

– Cum s-a întâmplat asta? În bătălie?

Henric spuse:

– Tatăl meu nu ar putea fi împuşcat niciodată în spate în timpul unei lupte!

– Şşşt! zise mama lui.

Pierre explică:

– Ai dreptate, prinţe Henric! Tatăl vostru nu-i întoarce niciodată spatele inamicului în luptă. Trebuie să vă spun că a fost trădat.

El povesti apoi cum se ascunsese asasinul şi cum trăsese de îndată ce bacul părăsise malul.

– Am trimis un grup de soldaţi să-l urmărească pe bandit.

Henric spuse înlăcrimat:

– Când îl prindem, trebuie jupuit de viu!

Într-o străfulgerare, Pierre înţelese că, dacă Scarface murea, catastrofa putea fi transformată într-un avantaj. Cu viclenie, spuse:

– Jupuit, da – dar nu înainte de a ne spune ale cui ordine le-a îndeplinit. Parcă văd că bărbatul care a apăsat pe trăgaci se va dovedi a fi un nimeni. Adevăratul criminal este cel care l-a trimis.

Înainte să poată spune la cine se gândea, ducesa o făcu

pentru el, scuipând numele cu ură:

– Gaspard de Coligny.

Coligny era cu siguranţă primul suspect, cu Antoine de Bourbon mort şi cu fratele său, Louis, prizonier. Dar adevărul nu prea avea importanţă. Coligny avea să devină un personaj urât, foarte util pentru familia de Guise – şi mai ales pentru impresionabilul băiat al cărui tată tocmai fusese împuşcat. Planul lui Pierre se clădea în mintea lui exact când strigătele care se auzeau de afară îi sugerară că sosise ducele.

Pierre rămase în apropierea ducesei când ducele fu adus înăuntru şi aşezat în pat. De fiecare dată când Anna îşi exprima o dorinţă, Pierre o repeta cu voce tare, ca pe un ordin, lăsând impresia că devenise mâna dreaptă a ducesei. Ea era prea înnebunită ca să-i pese ce punea el la cale şi, de fapt, părea să fie bucuroasă să aibă pe cineva alături, care ştia ce trebuie făcut.

Scarface îşi recăpătă cunoştinţa şi fu capabil să le vorbească soţiei şi fiului său. Când sosiră chirurgii, ei declarară că rana nu părea să fie fatală, dar toată lumea ştia cât de uşor deveneau astfel de răni letal purulente, aşa că nimeni nu se bucură încă.

Gaston Le Pin şi cei doi tovarăşi ai săi reveniră la miezul nopţii, cu mâinile goale. Pierre îl trase pe Le Pin într-un colţ al sălii şi îi spuse:

– Reluaţi căutarea dimineaţă. Mâine nu va mai fi nicio bătălie: ducele nu-şi va reveni peste noapte. Asta înseamnă că dispui de o mulţime de soldaţi care să te ajute. Începeţi devreme şi întindeţi o plasă mare. Trebuie să-l găsim pe micuţul cu ciuf.

Le Pin încuviinţă din cap.

Pierre rămase toată noaptea lângă patul ducelui. Când se crăpă de ziuă, se întâlni cu Le Pin în hol din nou.

– Dacă îl prindeţi pe banditul acela, eu voi fi responsabil de interogatoriu, spuse el. Ducesa a hotărât aşa.

Nu era adevărat, dar Le Pin îl crezu.

– Închide-l undeva în apropiere şi apoi vino la mine.

– Foarte bine.

Pierre îl văzu plecând împreună cu Rasteau şi cu Brocard. Aveau să îşi recruteze pe drum ajutoarele de care aveau nevoie.

Imediat după aceea, Pierre reveni lângă pat. Ar fi putut fi nevoit să ia decizii rapide şi să fie foarte hotărât în următoarele câteva zile.

Le Pin îl trezi la amiază.

– L-am prins, spuse el cu satisfacţie.

Pierre se ridică imediat.

– Cine este?

– Spune că numele lui este Jean de Poltrot, senior de Mere.

– Sper că nu l-ai adus aici, la castel?

– Nu – tânărul Henric ar putea încerca să-l omoare. Se află în lanţuri în casa preotului.

Pierre se îmbrăcă rapid şi îl urmă pe Le Pin până în satul vecin. Imediat ce rămase singur cu Poltrot, zise:

– Gaspard de Coligny ţi-a ordonat să-l omori pe ducele Scarface, nu-i aşa?

– Da, spuse Poltrot.

Curând deveni evident că Poltrot ar fi spus orice. Era genul pe care Pierre îl mai întâlnise de multe ori, un fantezist.

Poltrot lucrase probabil ca un fel de spion pentru protestanţi, dar oricine putea ghici cine-i spusese să-l omoare pe Scarface. Putea să fie Coligny, după cum zicea uneori Poltrot; putea să fie un alt conducător protestant; sau putea să fi fost chiar ideea lui Poltrot.

În după-amiaza aceea şi în următoarele câteva zile, vorbi foarte mult. Cel mai probabil, jumătate din ceea ce spunea era inventat, ca să-i facă pe plac inchizitorului său, iar cealaltă jumătate ca să-l facă pe el să arate mai bine. Povestea pe care o spunea într-o zi era contrazisă de cea pe care o relata în ziua următoare. Era cu totul nedemn de încredere.

Ceea ce nu era o problemă.

Pierre scrise confesiunea lui Poltrot, în care se spunea că Gaspard de Coligny îl plătise ca să-l asasineze pe ducele de Guise, iar Poltrot o semnă.

În ziua următoare, Scarface fu cuprins de o febră puternică şi doctorii îi spuseră să se pregătească să-şi întâlnească Creatorul. Fratele său, cardinalul Louis, îi dădu ultima împărtăşanie, apoi ducele îşi luă rămas-bun de la Anna şi de la tânărul Henric.

Când ducesa şi următorul duce ieşiră în lacrimi din camera bolnavului, Pierre spuse:

– Coligny l-a ucis pe Scarface.

Apoi le arătă confesiunea. Rezultatul îi depăşi speranţele.

Ducesa deveni furioasă şi scuipă cuvintele:

– Coligny trebuie să moară! El trebuie să moară!

Pierre îi spuse că regina Caterina începuse deja tratativele de pace cu protestanţii şi Coligny avea să scape probabil de pedeapsă, ca parte a oricărei înţelegeri.

În acest punct, Henric deveni aproape isteric, strigând printre plânsetele lui de copil:

– Îl voi ucide! Îl voi ucide chiar eu!

– Cred că o vei face într-o zi, prinţe Henric, îi spuse Pierre. Iar când o vei face, îţi voi sta alături.

Ducele Scarface muri în ziua următoare.

Cardinalul Louis fu responsabil pentru aranjamentele funerare, dar era mult prea rar suficient de treaz pentru a face ceva, aşa că Pierre se ocupă de toate, fără dificultate. Cu sprijinul Annei, el pregăti o manifestare magnifică. Corpul ducelui urma să fie transportat mai întâi la Paris, unde inima lui avea să fie îngropată în catedrala Notre-Dame. Apoi, coşciugul urma să călătorească până în ţinutul Champagne cu mare pompă, pentru a fi înmormântat la Joinville. Asemenea funeralii grandioase le erau rezervate de obicei doar regilor. Fără îndoială că regina Caterina ar fi preferat ceva mai puţin ostentativ, dar Pierre nu o consultă. Caterina evita întotdeauna o dispută atunci când se putea şi se gândi, probabil, că Scarface nu mai putea face rău acum, chiar dacă beneficia de funeralii regale.

În orice caz, planul lui Pierre de a-l transforma pe Coligny într-un personaj odios nu funcţiona chiar simplu. Din nou, Caterina dovedi că putea fi la fel de abilă ca Pierre. Ea îi trimise o copie a confesiunii lui Poltrot lui Coligny, care se retrăsese în regiunea protestantă Normandia, şi îi ceru să răspundă acuzaţiei. Ea plănuia deja reabilitarea lui.

Dar familia de Guise nu avea să uite niciodată.

Pierre se duse la Paris înainte să ajungă corpul ducelui, pentru a finaliza aranjamentele. Îl trimisese deja acolo pe Poltrot şi îl închisese la Conciergerie, în Île de la Cité, în capătul de vest. Pierre insistă pentru o pază severă. Poporul ultracatolic din Paris îl venerase pe Scarface şi, dacă mulţimea ar fi pus mâna pe Poltrot, l-ar fi făcut bucăţi.

În timp ce corpul ducelui se afla în drum spre Paris, Coligny dădu o declaraţie prin care nega implicarea lui în complot şi le trimise copii reginei Caterina şi altora. Era o apărare puternică şi Pierre fu nevoit să admită – numai pentru el, desigur – că era convingătoare. Gaspard era un eretic, nu un prost, iar dacă ar fi plănuit într-adevăr asasinarea lui Scarface, ar fi ales un asasin mai bun decât instabilul Poltrot.

Ultima parte a declaraţiei lui Gaspard era deosebit de periculoasă. El sublinia că în justiţia normală ar fi avut dreptul să-

şi confrunte acuzatorul la tribunal şi o ruga pe regina Caterina să supravegheze securitatea lui Poltrot şi să se asigure că va supravieţui pentru a putea oferi dovezi pentru o investigaţie formală.

O anchetă independentă era ultimul lucru pe care îl dorea Pierre.

Pentru a înrăutăţi lucrurile, la Conciergerie, Poltrot îşi retrase confesiunea.

Pierre trebuia să oprească rapid putregaiul. Se duse la Curtea Supremă, numită Parlamentul Parisului, şi propuse ca Poltrot să fie judecat imediat. El sublinie că, în cazul în care criminalul rămânea nepedepsit, puteau izbucni revolte atunci când trupul eroului avea să ajungă la Paris. Judecătorii fură de acord.

În zorii zilei de 18 martie, coşciugul ducelui ajunse în suburbiile sudice ale Parisului şi fu găzduit la o mănăstire.

În dimineaţa următoare, Poltrot fu declarat vinovat şi condamnat la dezmembrare.

Sentinţa fu executată în piaţa Grève, în faţa unei mulţimi care aclama frenetic. Pierre se duse acolo pentru a se asigura că avea să moară. Mâinile şi picioarele lui Poltrot fură legate de patru cai îndreptaţi spre cele patru puncte cardinale, iar aceştia fură biciuiţi ca să se pună în mişcare. În teorie, membrele i-ar fi fost smulse de pe trup, lăsând rămăşiţele corpului său să sângereze până la moarte. Dar călăul făcu nodurile de mântuială şi frânghiile alunecară. Pierre trimise după o sabie şi atunci călăul începu să-i taie mâinile şi picioarele lui Poltrot cu sabia. Mulţimea aruncă în el cu ouă, dar deveni totul o procedură penibilă. La un moment dat, în timpul acelei jumătăţi de oră, cât dură totul, Poltrot se opri din ţipat şi-şi pierdu cunoştinţa. În sfârşit, capul lui, cu ciuful distinctiv din frunte, fii tăiat şi înfipt într-un par.

În ziua următoare, corpul ducelui Scarface fu adus în oraş.

(xi)

Sylvie Palot privi procesiunea, simţind o undă de optimism.

Procesiunea intră în Paris dinspre sud, prin poarta St Michel, şi trecu prin cartierul universităţii, unde îşi avea Sylvie magazinul. Cortegiul era deschis de douăzeci şi doi de heralzi ai oraşului, îmbrăcaţi în albul de doliu, sunând solemn din clopote de mână şi chemându-i pe cetăţenii îndureraţi să se roage pentru sufletul plecat al marelui erou. Apoi veneau preoţi din fiecare parohie a

oraşului, toţi purtând cruci. Urmau două sute de cetăţeni de elită, purtând torţe aprinse care trimiteau în sus un nor negru de fum funerar şi întunecau cerul. Armatele care-l urmaseră pe Scarface spre atâtea victorii măreţe erau reprezentate de şase mii de soldaţi, cu steagurile în bernă, bătând înăbuşit în tobele ce sunau ca un bubuit de tun îndepărtat. Apoi venea miliţia oraşului, cu o mulţime de steaguri negre fluturând în vântul de martie, ce bătea dinspre râul îngheţat.

Străzile erau pline de mulţimi de parizieni în doliu, dar Sylvie ştia că unii dintre ei erau, ca şi ea, entuziasmaţi în secret pentru că Scarface era mort. Asasinatul adusese pacea, cel puţin pentru moment. În numai câteva zile, regina Caterina se întâlnise cu Gaspard de Coligny pentru a discuta noul edict de toleranţă.

Persecuţiile crescuseră în timpul războiului civil, deşi protestanţii din cercul lui Sylvie beneficiau acum de ceva protecţie. Sylvie se aşezase într-o zi la masa de scris a lui Pierre, când el era plecat cu Scarface, iar Odette cina cu prietenele ei, şi copie fiecare cuvânt din micul carnet negru, în timp ce Nath se juca cu micul Alain, în vârstă de doi ani. Copilul nu putea să vorbească destul de bine încă pentru a trăda secretul vizitei ei.

Cele mai multe nume îi erau necunoscute. Multe puteau fi false, pentru că protestanţii ştiau că puteau fi spionaţi şi dădeau adesea nume inventate şi tot felul de informaţii false: Sylvie şi mama ei îşi spuneau Therese şi Jacqueline şi nu spuseseră nimănui despre magazinul lor. Sylvie nu avea de unde să ştie care dintre numele necunoscute era real.

Oricum, mulţi dintre cei din carnet erau prietenii ei şi tovarăşi de rugăciune. Acei oameni fuseseră avertizaţi discret. Câţiva părăsiseră congregaţia de teamă şi deveniseră din nou catolici; alţii se mutaseră sau îşi schimbaseră numele; câţiva părăsiseră Parisul şi plecaseră spre oraşe mai tolerante.

Mai important, pe termen lung, era faptul că Nath devenise un membru obişnuit al congregaţiei din podul grajdului, cântând psalmii tare şi acordat. Cu cei zece scuzi de aur în mână, ea vorbi despre plecarea din serviciul lui Pierre, dar Sylvie o convinse să rămână şi să continue să spioneze pentru protestanţi.

Atmosfera mai sigură era propice pentru vânzarea cărţilor şi Sylvie fu fericită când Guillaume aduse din Geneva noul stoc. Era încă îndrăgostit de Sylvie – ea îl plăcea şi era fericită să-l aibă aliat, dar nu putea găsi în sufletul ei dragostea pe care o dorea

el. Mama ei era frustrată de respingerea unui candidat aproape ideal: era un tânăr inteligent, prosper, chipeş, care împărtăşea aceeaşi religie şi aceleaşi idealuri: Ce îşi putea dori mai mult? Sylvie era la fel de nedumerită ca şi Isabelle.

În cele din urmă trecu şi coşciugul, învelit într-un drapel cu însemnele heraldice ale familiei de Guise, aşezat pe un afet de tun tras de şase cai albi. Sylvie nu se rugă pentru sufletul lui Scarface. În schimb, îi mulţumi Domnului pentru că pusese capăt vieţii lui. Acum îndrăznea să spere că avea să fie loc şi pentru toleranţă şi înţelegere.

În spatele coşciugului călărea Anna, îmbrăcată complet în alb, însoţită de doamnele ei de onoare pe fiecare parte. Apoi urma un băiat drăguţ, cu părul blond, care trebuie să fi fost moştenitorul lui Scarface, Henric. Alături de el, purtând o jachetă albă cu guler de blană, era un bărbat chipeş de douăzeci şi cinci de ani, cu părul des şi blond.

Sylvie fu copleşită de şoc, dezgust şi oroare când îl recunoscu pe bărbatul din partea dreaptă a ducelui de Guise.

Era Pierre.

Capitolul 12

Barney se gândea că insula Hispaniola din Caraibe trebuia să fie cel mai călduros loc de pe pământ.

În vara anului 1563, el încă era tunarul-şef de pe *Hawk,* la trei ani după ce se îmbarcase la Antwerp, dorind să nu meargă mai departe de Combe. Tânjea să ajungă acasă şi să-şi vadă familia, dar, ciudat, nu era foarte supărat fiindcă fusese păcălit să se alăture echipajului. Viaţa pe mare era periculoasă şi adesea crudă, dar exista ceva la ea care lui Barney i se potrivea perfect. Îi plăcea să se trezească dimineaţa fără să ştie ce avea să aducă ziua respectivă. Tot mai des, avea sentimentul că prăbuşirea afacerii mamei lui fusese pentru el eliberatoare.

Singura lui problemă era societatea exclusiv masculină în care se afla. Îi plăcuse întotdeauna compania femeilor, iar ele, la rândul lor, îl găseau atrăgător deseori. Spre deosebire de mulţi oameni din echipaj, el nu apela la serviciile târfelor din porturi, care le transmiteau bărbaţilor, de multe ori, infecţii oribile. Îi era dor să se plimbe în lungul străzii cu o fată alături, să flirteze şi să caute o şansă de a fura un sărut.

Nava *Hawk* navigase de la Antwerp la Sevilia, apoi în insulele Canare. Urmaseră mai multe călătorii productive, în care transportaseră cuţite şi plăci de ceramică şi haine de la Sevilia spre insule şi aduseseră înapoi butoaie pline cu vin din Canare. Era un comerţ paşnic, aşa că experienţa lui Barney în domeniul artileriei nu fusese necesară, deşi el îşi menţinea armamentul în stare perfectă de funcţionare. Echipajul se micşorase de la cincizeci la patruzeci de persoane, din cauza accidentelor, a bolilor şi a pericolelor vieţii normale pe mare – dar nu avuseseră parte de lupte.

Apoi, căpitanul Bacon decise că marile averi se făceau cu sclavi. În Tenerife găsi un pilot portughez numit Duarte, care era familiarizat cu coasta africană, dar şi cu traversările transatlantice. Echipajul se împotrivi acestui proiect periculos, mai ales după atâta vreme pe mare, aşa că Bacon le promise că se vor întoarce acasă după o singură călătorie şi că vor primi un bonus.

Sclavia era industria cea mai importantă în Africa de Vest. Încă dinainte ca cineva să-şi aducă aminte, regii şi căpeteniile

din regiune îşi vânduseră confraţii negustorilor arabi, care-i duceau în târgurile de sclavi din Orientul Mijlociu. Noii negustori europeni intrară într-o piaţă deja existentă.

Bacon cumpără trei sute douăzeci de bărbaţi, femei şi copii din Sierra Leone. Apoi, *Hawk* se îndreptă spre vest, peste Oceanul Atlantic, către vastele teritorii necartografiate ale Noii Spanii.

Echipajului nu-i plăcu afacerea cu sclavi. Sărmanele victime erau îngrămădite împreună în cală, înlănţuite în condiţii mizerabile. Toată lumea putea auzi copiii plângând şi femeile jelind. Uneori, cântau cântece triste pentru a se încuraja unii pe alţii şi asta era şi mai rău. La fiecare câteva zile, unul dintre ei murea, iar corpul său era aruncat peste bord fără nicio ceremonie.

– Sunt doar vite, spunea Bacon oricui se plângea – dar vitele nu cântau cântece de jale.

Primii europeni care traversaseră Atlanticul se gândiseră, când debarcaseră, că ajunseseră în India, aşa că denumiseră insulele Indiile de Vest. Acum ştiau mai bine, de când Magellan şi Elcano navigaseră în jurul lumii, dar numele se păstrase.

Hispaniola era cea mai dezvoltată dintre nenumăratele insule, între care puţine aveau măcar un nume. Capitala, Santo Domingo, fusese primul oraş european din Noua Spanie şi avea chiar şi o catedrală – dar, spre dezamăgirea lui, Barney nu ajunse să o vadă. Pilotul Duarte îndreptă vasul *Hawk* departe de oraş, pentru că ceea ce făcea nava era ilegal. Hispaniola era guvernată de regele Spaniei, iar negustorilor englezi le era interzis comerţul aici. Aşa că Duarte îl sfătui pe căpitanul Bacon să se îndrepte spre coasta de nord, cât mai departe de posibilele forţe de aplicare a legii.

Plantatorii de trestie de zahăr erau disperaţi după forţă de muncă. Barney auzise că aproape jumătate dintre europenii care migraseră în Indiile de Vest muriseră în primii doi ani şi că rata mortalităţii era aproape la fel de mare şi printre africani, care păreau mai rezistenţi la unele boli din Noua Spanie, însă nu la toate. Prin urmare, plantatorii nu aveau scrupule să cumpere ilegal de la negustorii englezi, aşa că a doua zi după ce *Hawk* aruncă ancora într-un port micuţ, fără nume, Bacon vându optzeci de sclavi, încasând plata în aur, perle şi piei de animale.

Jonathan Greenland, primul ofiţer, cumpără provizii din oraş şi echipajul se bucură de prima mâncare proaspătă din ultimele

două luni.

În ziua următoare, Barney stătea pe punte, în partea cea mai coborâtă de la mijloc, vorbind nerăbdător cu Jonathan. Din locul în care se aflau, puteau vedea cea mai mare parte a micului oraş în care în care debarcaseră. O pasarelă de lemn ducea spre o plajă mică, în spatele căreia se afla o piaţă. Toate clădirile erau din lemn, mai puţin una, un mic palat construit din calcar coralifer, de un auriu palid.

– Nu-mi place chestia asta ilegală, îi spuse Barney încet lui Jonathan. Am putea sfârşi într-o închisoare spaniolă şi cine ştie cât va dura să scăpăm de acolo?

– Şi pentru nimic, spuse Jonathan.

Echipajul nu beneficia de o parte din profiturile comerţului obişnuit, ci doar din banii obţinuţi din capturarea corăbiilor, iar el era dezamăgit că toată călătoria fusese paşnică.

În timp ce vorbeau, un tânăr îmbrăcat în negru, ca un cleric, ieşi pe uşa principală a palatului şi, cu un aer important, traversă piaţa, coborî pe plajă şi continuă să meargă pe chei. Ajungând la pasarelă ezită, apoi păşi pe ea şi traversă spre punte.

– Trebuie să vorbesc cu şeful vostru, spuse el în spaniolă.

Barney îi răspunse în aceeaşi limbă:

– Căpitanul Bacon se află în cabină. Cine sunteţi?

Bărbatul păru ofensat să fie luat la întrebări.

– Sunt părintele Ignacio şi am un mesaj de la Don Alfonso.

Barney presupuse că Alfonso era reprezentantul local al autorităţii şi că Ignacio era secretarul lui.

– Daţi-mi mesajul şi mă voi asigura că ajunge la căpitan.

– Don Alfonso doreşte să-l vadă imediat pe căpitanul vostru.

Barney dorea să evite să ofenseze autorităţile locale, aşa că se prefăcu a nu observa aroganţa lui Ignacio. Spuse pe un ton liniştit:

– Atunci, sunt convins că va veni. Dacă aşteptaţi un moment, mă duc să-l caut.

Barney se duse în cabina lui Bacon. Căpitanul era îmbrăcat şi mânca banane prăjite cu pâine. Barney îi transmise mesajul.

– Poţi să vii cu mine, îi spuse Bacon. Spaniola ta e mai bună decât a mea.

Câteva minute mai târziu, coborâră de pe navă pe chei. Barney simţi pe faţă arşiţa soarelui care se ridica: în ziua aceea avea să fie din nou foarte cald. Îl urmară pe Ignacio pe plajă. Câţiva localnici treziţi cu noaptea-n cap se uitară la ei cu un

interes viu: în mod cert străinii erau suficient de rari pe acolo încât să-i fascineze.

Când traversară piaţa prăfuită, Barney văzu cu coada ochiului o fată într-o rochie galbenă. Era africană, având pielea aurie, dar era prea bine îmbrăcată ca să fie sclavă. Rostogoli un butoi mic de la o poartă spre un căruţ care aştepta afară, apoi se uită spre vizitatori. Întâlni privirea lui Barney cu o expresie netemătoare, iar el observă cu uimire că avea ochi albaştri.

Cu un efort, Barney îşi concentră atenţia asupra palatului. Doi paznici înarmaţi, cu ochii îngustaţi din cauza luminii, priviră liniştiţi cum el şi Bacon îl urmau pe Ignacio dincolo de poartă. Barney se simţea ca un infractor, ceea ce chiar era, şi se întrebă dacă aveau să iasă la fel de uşor precum intraseră.

Palatul era răcoros pe interior, având tavane înalte şi podele de piatră. Pereţii erau acoperiţi cu plăci strălucitoare, albastre şi galbene-aurii, pe care Barney le recunoscu ca provenind din atelierele de ceramică din Sevilia. Ignacio îi conduse în sus, pe o scară, şi le spuse să se aşeze pe o bancă de lemn. Barney îşi închipui că era un fel de pedeapsă. Primarul acelui loc nu avea de văzut o mulţime de oameni în fiecare dimineaţă. Îi făcea să aştepte doar ca să le arate că poate. Barney se gândi că acesta era un semn bun. Nu te oboseşti să iei în derâdere pe cineva dacă te pregăteşti să-l arunci în închisoare.

După un sfert de oră, Ignacio îşi făcu apariţia şi spuse:

– Don Alfonso vă primeşte acum.

Apoi îi introduse într-o cameră spaţioasă, cu ferestre înalte, cu obloane.

Alfonso era obez: un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu păr argintiu şi cu ochi albaştri, aşezat într-un scaun ce părea să fie făcut special pentru dimensiunile lui neobişnuite. Două bastoane solide aşezate pe o masă alăturată sugerau că nu putea umbla fără ajutor.

Citea un teanc de hârtii şi, din nou, Barney se gândi că era doar pentru spectacol. El şi Bacon rămaseră în picioare alături de Ignacio, aşteptând ca Alfonso să vorbească. Barney simţi că Bacon începea să se înfurie. Tratamentul dispreţuitor îl deranja. Barney îşi dorea să rămână calm.

În cele din urmă, Alfonso ridică privirea.

– Sunteţi arestaţi, spuse el. Faceţi comerţ ilegal.

Era exact de ce se temuse Barney.

El traduse, iar Bacon spuse:

– Dacă încearcă să mă aresteze, *Hawk* va distruge oraşul.

Asta era o exagerare: tunurile de pe *Hawk* erau minioane, tunuri mici care nu puteau distruge nicio structură zidită, bine făcută. Erau prea mici chiar şi pentru a scufunda o navă – doar dacă nu aveau un noroc chior. Ghiulelele de două kilograme erau destinate să paralizeze un vas inamic distrugându-i catargele şi velatura şi omorând sau demoralizând echipajul, lăsându-l astfel pe căpitan fără controlul navei. În orice caz, *Hawk* putea produce o mulţime de pagube neplăcute în piaţa oraşului.

Barney se strădui să dea o formă mai conciliantă ameninţării lui Bacon. După o clipă, el îi spuse lui Alfonso în spaniolă:

– Căpitanul Bacon vă roagă să-i trimiteţi un mesaj echipajului său, prin care să le spuneţi că a fost reţinut legal şi că ei nu trebuie să tragă cu tunurile navei spre oraş, indiferent cât de furioşi ar fi.

– Nu asta a spus.

Era evident că Alfonso înţelegea ceva engleză.

– Dar asta a vrut să se înţeleagă.

Bacon spuse nerăbdător:

– Întreabă-l de câţi bani e nevoie ca să se lase mituit.

Din nou, traducerea lui Barney avu mai mult tact.

– Căpitanul Bacon vă întreabă cât l-ar costa să obţină o licenţă de comerţ aici.

Urmă o pauză. Avea Alfonso să se înfurie şi să îi închidă pentru mituire şi pentru comerţ ilegal?

Grăsanul răspunse:

– Cinci scuzi per sclav, plătibili mie.

„Slavă cerului”, se gândi Barney.

Preţul era foarte mare, dar nu nerezonabil. Scudul spaniol era o monedă care valora o optime dintr-o uncie[15] de aur.

– Nu pot plăti mai mult de un scud, spuse Bacon.

– Trei.

– În regulă.

– Încă ceva.

– La dracu’, mârâi Bacon. Am fost de acord prea uşor. Acum o să vină cu nişte taxe suplimentare.

Barney spuse în spaniolă:

– Căpitanul Bacon nu va plăti mai mult.

Alfonso zise:

---

[15] O uncie (oz) = 28,35 grame (n.tr.).

– Aţi ameninţat că distrugeţi oraşul.
Barney nu se aşteptase la asta.
– Poftim?
– Când autorităţile din Santo Domingo mă vor acuza că permit comerţul ilegal, apărarea mea va fi aceea că am făcut-o ca să salvez oraşul de furia sălbaticilor piraţi englezi.
Barney traduse, iar Bacon spuse:
– Destul de corect.
– Voi avea nevoie de asta în scris.
Bacon încuviinţă din cap.
Barney începu să se agite: nu-i plăcea ideea de a mărturisi în scris o crimă, chiar dacă era adevărată. Oricum, nu văzu nicio cale de scăpare.
Uşa se deschise şi în încăpere intră fata cu rochie galbenă. Ignacio o privi fără niciun interes. Alfonso îi zâmbi cu căldură. Ea traversă camera spre scaunul lui, cu uşurinţa unui membru al familiei, şi îl sărută pe frunte.
– Nepoata mea, Bella, spuse Alfonso.
Barney presupuse că „nepoată” era un eufemism pentru „fiică nelegitimă”. Părea că Alfonso îi făcuse un copil unei sclave frumoase, iar Barney îşi aminti cuvintele lui Ebrima: „Sclavii sunt folosiţi mereu pentru sex.”
Bella ducea o sticlă, pe care o aşeză acum pe masa cu bastoanele.
– M-am gândit că vei avea nevoie de nişte rom, spuse ea, vorbind spaniola unei femei educate, doar cu un uşor accent pe care Barney nu-l recunoştea.
Îi aruncă o privire directă, iar el realiză că ochii ei aveau aceeaşi nuanţă de albastru ca aceia ai lui Alfonso.
– Să te bucuri sănătos de ea, spuse fata, apoi ieşi cu pas vioi.
– Mama ei era o focoasă, odihnească-se în pace, spuse Alfonso nostalgic. Preţ de o clipă rămase tăcut, apoi spuse: Ar trebui să cumpăraţi romul Bellei. Este cel mai bun. Haideţi să-l gustăm!
Barney începu să se relaxeze. Atmosfera se schimbase complet. Acum erau colaboratori, nu adversari.
Secretarul aduse trei pahare dintr-un bufet, apoi scoase dopul sticlei şi turnă cantităţi generoase pentru ceilalţi bărbaţi. Băură cu toţii. Era un rom de bună calitate, parfumat, dar mătăsos, care te izbea când îl dădeai pe gât.
– Este o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, Don

Alfonso, spuse Bacon.
Alfonso zâmbi.
– Cred că ai vândut optzeci de sclavi.
Barney începu să formuleze o scuză.
– Ei bine, nu eram conştienţi de vreo interdicţie…
Alfonso îl ignoră.
– Asta înseamnă că îmi datorezi deja două sute patruzeci de scuzi. Poţi regla conturile aici şi acum.
Bacon se agită.
– Este puţin mai dificil…
Alfonso îl întrerupse înainte ca Barney să aibă timp să traducă.
– Ai primit patru mii de scuzi pentru sclavi.
Barney rămase perplex: el nu ştia că Bacon făcuse atât de mulţi bani pe sclavi. Căpitanul era secretos în privinţa banilor.
Alfonso continuă:
– Îţi poţi permite să-mi plăteşti două sute patruzeci chiar acum.
Avea dreptate. Bacon scoase o pungă grea şi numără cu atenţie banii, cea mai mare parte în monede mari, numite dubloni, fiecare conţinând un sfert de uncie de aur şi, prin urmare, valorând doi scuzi. Faţa i se schimonosi într-o grimasă de disconfort, de parcă-l apucase brusc o durere de burtă: îl durea să plătească o mită atât de mare.
Ignacio verifică banii şi încuviinţă din cap spre Alfonso.
Bacon se ridică să plece, dar Alfonso spuse:
– Aş dori să primesc scrisoarea de ameninţare înainte să mai vinzi şi alţi sclavi.
Bacon ridică din umeri.
Barney tresări: proastele maniere îi iritau pe spanioli, care preţuiau formalităţile. El nu dorea ca Bacon să strice totul ofensând sensibilităţile lui Alfonso exact înainte să plece. Se aflau încă sub jurisdicţie spaniolă. Spuse politicos:
– Vă mulţumim, Don Alfonso, pentru amabilitatea cu care ne-aţi primit. Suntem onoraţi de curtoazia dumneavoastră.
Alfonso făcu un gest măreţ de concediere, iar Ignacio îi conduse afară.
Barney se simţi mai bine, deşi nu era sigur că scăpaseră cu totul de probleme. În orice caz, dorea să o revadă pe Bella. Se întrebă dacă era măritată sau curtată de cineva. Presupuse că avea în jur de douăzeci de ani – ar fi putut să fie mai tânără, dar

pielea neagră dădea mereu o aparenţă de tinereţe. Era dornic să afle mai mult despre ea. În afara pieţei, îi spuse lui Bacon:

– Avem nevoie de rom la bord – aproape l-am terminat. Vrei să cumpăr un butoi de la femeia aceea, nepoata lui, Bella?

Căpitanul nu se lăsă prostit.

– Du-te odată, bastard turbulent ce eşti! zise el.

Bacon se duse înapoi spre *Hawk,* iar Barney se îndreptă spre poarta prin care o văzuse ieşind pe Bella mai devreme. Casa era din lemn, dar construită după aceeaşi schemă ca aceea a lui Carlos Cruz din Sevilia, având o arcadă centrală ce dădea spre atelierul din curtea interioară – o locuinţă tipică de meşteşugar.

Barney simţi mirosul greu de melasă, compusul negru şi amar care se producea prin dubla distilare a trestiei de zahăr, fiind folosit în special pentru producerea romului. Presupuse că mirosul venea de la butoaiele mari, aliniate pe o parte a curţii. Pe cealaltă parte se aflau butoaie mai mici şi sticle stivuite, probabil pentru rom. Curtea se termina cu o mică livadă de lămâi.

În mijlocul spaţiului se aflau două rezervoare mari. Unul era pătrat, din scânduri călăfătuite, de înălţime medie, plin cu un compus lipicios care era amestecat de un african cu ajutorul unei padele mari de lemn. Amestecul emana un miros intens de drojdie de bere şi Barney presupuse că acela era rezervorul de fermentaţie. Alături se găsea un cazan de fier aşezat deasupra unui foc. Cazanul avea un capac conic, cu o ţeavă lungă prin care picura într-o găleată un lichid închis la culoare. Barney presupuse că, în cazanul acela, amestecul fermentat era distilat pentru a produce licoarea.

Bella stătea deasupra găleţii, inspirând mirosul. Barney o privi, admirându-i concentrarea. Era subţire, dar robustă, cu mâinile şi picioarele lungi. Părea să aibă o rezistenţă care venea, fără îndoială, de la manevrarea butoaielor. Ceva din fruntea ei înaltă îi amintea de Ebrima şi un impuls îl determină să-i vorbească în limba mandinga.

– I be nyaadi?

Ceea ce însemna „Ce mai faci?”

Ea sări surprinsă şi se întoarse. Revenindu-şi, îi răspunse cu un torent de vorbe în mandinga.

Barney îi răspunse în spaniolă:

– Îmi pare rău, nu vorbesc cu adevărat limba asta. Am învăţat câteva cuvinte de la un prieten din Sevilia.

– Mama mea vorbea mandinga, spuse Bella în spaniolă. A

murit. M-ai speriat.

– Îmi pare rău.

Ea îl privi gânditoare.

– Nu mulţi europeni se obosesc să prindă, fie şi câteva cuvinte, într-o limbă africană.

– Tatăl meu ne-a sfătuit să învăţăm cât de mult putem din orice limbă cu care venim în contact. El spunea că asta valorează mai mult decât toţi banii din bancă.

– Eşti spaniol? Nu prea arăţi, cu barba aia roşcată.

– Sunt englez.

– N-am mai întâlnit niciun englez până acum.

Ea ridică găleata la nivelul piciorului, o mirosi, apoi vărsă conţinutul pe pământ.

– E ceva în neregulă cu romul? întrebă Barney.

– Primele şarje de distilat se aruncă întotdeauna. Sunt otrăvitoare. Poţi să le păstrezi şi să le foloseşti pentru curăţarea cizmelor, dar dacă faci asta, mai devreme sau mai târziu vreun idiot va încerca să bea şi se va omorî singur. Aşa că eu le arunc. Atinse capătul ţevii cu vârful unui deget zvelt şi îl mirosi, apoi zise: Aşa e mai bine. Rostogoli un butoi gol până sub ţeavă, apoi redeveni atentă la Barney. Vrei să cumperi nişte rom?

– Da, te rog!

– Vino cu mine! Vreau să te învăţ care este cel mai bun mod de a-l bea.

Îl conduse în capătul îndepărtat al curţii. Culese din copaci câteva lămâi de un verde palid şi i le dădu lui. Barney o privi fascinat. Toate mişcările ei erau fluide şi graţioase. Se opri când în braţele lui se aflau o mulţime de lămâi.

– Ai mâinile mari, spuse ea. Apoi privi mai de aproape şi spuse: Dar distruse. Ce s-a întâmplat?

– Urme de arsuri, spuse el. Am fost tunar în armata spaniolă. E ca şi cum ai fi bucătar – te alegi întotdeauna cu arsuri minore.

– Păcat, spuse ea. Îţi urâţesc mâinile.

Barney zâmbi. Era glumeaţă, dar lui îi plăcea asta.

O urmă în interiorul casei. Camera de zi avea podeaua din pământ bătătorit şi mobila era improvizată, dar ea dăduse strălucire locului cu flori de bougainvillea şi cu perne colorate. Nu exista niciun semn al existenţei unui bărbat: nicio cizmă în colţul camerei, nicio sabie atârnând într-un cârlig, nicio pălărie cu pană semeaţă. Ea arătă spre un scaun simplu de lemn şi Barney se aşeză.

Apoi scoase două pahare înalte dintr-un dulap. Barney fu surprins: sticla era un articol de lux foarte scump. Dar afacerea ei era vânzarea romului şi toate băuturile aveau un gust mai bun din pahare de sticlă.

Ea luă lămâile din mâna lui şi le tăie în două cu un cuţit, apoi le stoarse sucul într-o cană de ceramică. Ştia că el o priveşte, dar nu părea să o deranjeze.

Puse două degete de rom în fiecare pahar, apoi amestecă o lingură de zahăr şi turnă deasupra sucul de lămâie.

Barney luă un pahar şi sorbi. Era cea mai delicioasă băutură pe care o gustase vreodată.

– Oh, pe sufletul meu! spuse el. N-am băut niciodată un rom mai bun!

– Să trimit nişte rom pe *Hawk* astăzi după-amiază? Cel mai bun rom al meu costă o jumătate de scud pentru un butoi de o sută cincizeci de litri.

Era foarte ieftin, se gândi Barney, cam la acelaşi preţ cu berea din Kingsbridge. Era de presupus că melasa costa mai nimic pe insula aceea, care cultiva trestie de zahăr.

– Trimite două butoaie, spuse el.

– S-a făcut.

El mai sorbi puţin din băutura gustoasă.

– Cum te-ai apucat de afacerea asta? o întrebă apoi.

– Când mama mea era pe moarte, Don Alfonso i-a oferit tot ce şi-a dorit. Ea i-a cerut să-mi acorde libertatea şi să mă aranjeze, astfel încât să am posibilitatea de a-mi câştiga existenţa.

– Şi lui i-a venit ideea asta?

Ea râse cu toată gura.

– Nu. El a sugerat un atelier de cusut. Romul a fost ideea mea. Dar tu? Ce te-a adus pe Hispaniola?

– A fost un accident.

– Chiar aşa?

– Ei bine, mai degrabă o serie de accidente.

– Cum aşa?

Barney se gândi la Sancho din Sevilia, la *José y Maria,* la uciderea lui Gómez Mână de Fier, la pluta de pe râul Leie, la familia Wolman din Antwerp, apoi la păcăleala căpitanului Bacon.

– E o poveste lungă.

– Mi-ar plăcea să o aud.

– Şi mie mi-ar plăcea să ţi-o spun, dar trebuie să revin la bordul navei.

– Căpitanul îţi lasă vreodată timp liber?
– Seara, de obicei.
– Dacă îţi pregătesc cina, îmi spui povestea ta?
Inima lui Barney îşi acceleră ritmul.
– În regulă.
– În seara asta?
– Da.
Se ridică şi, spre surpriza lui, ea îl sărută pe buze, scurt şi moale.
– Vino la asfinţit, îi spuse apoi.

(ii)

– Crezi în dragoste la prima vedere? o întrebă Barney pe Bella, trei săptămâni mai târziu.
– Poate, nu ştiu.
Se aflau în pat, în casa ei, iar soarele tocmai răsărise. Ziua cea nouă era deja călduroasă, aşa că aruncară de pe ei aşternuturile. Dormeau dezbrăcaţi: cu clima aceea nu mai era nevoie de îmbrăcăminte de noapte.
Barney nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat ca trupul galben-arămiu al Bellei, întins leneş peste aşternutul de pânză, în lumina dimineţii. Nu obosea nicicând să o privească, iar pe ea nu o deranja niciodată.
– În ziua în care am fost să vorbesc cu Don Alfonso, zise el, am privit peste piaţă şi te-am văzut ieşind din casa asta, rostogolind un butoi, iar tu ai ridicat privirea şi ai întâlnit-o pe a mea – m-am îndrăgostit de tine pe loc, fără să ştiu nimic despre tine.
– Se putea dovedi că sunt o scorpie.
– La ce te-ai gândit când m-ai văzut holbându-mă la tine?
– Ei bine, acum nu pot să spun prea multe, că ţi-o iei în cap.
– Haide, asumă-ţi riscul!
– În clipa aceea n-am putut să gândesc deloc. Inima începuse să-mi bată foarte tare şi abia mai respiram. Mi-am spus că nu eşti decât un bărbat alb cu părul de o culoare ciudată şi cu un inel în ureche, nimic pentru care să merite să mă agit. Apoi ai privit în altă parte, de parcă nu m-ai fi văzut cu adevărat, şi mi-am închipuit că, într-adevăr, nu era nimic pentru care să mă frământ.
Barney era foarte îndrăgostit de ea şi Bella de el – amândoi

ştiau asta, dar el nu avea nicio idee despre ce avea să se întâmple mai departe.

Bacon vânduse aproape toţi sclavii, iar cei care-i rămăseseră erau rebuturi, bărbaţi care se îmbolnăviseră în timpul călătoriei, femei gravide, copii care sufereau după separarea de părinţii lor. Cala lui *Hawk* era plină de aur, piei de animale şi zahăr. În curând, nava avea să plece spre Europa şi se părea că, de data asta, Bacon chiar dorea să ajungă la Combe.

Dorea Bella să plece cu Barney? Ar fi însemnat să renunţe la tot ceea ce ştia, inclusiv la afacerea ei de succes. Îi fu teamă să-i pună această întrebare. Nu ştia nici măcar dacă Bacon va accepta o femeie la bord pentru călătoria spre casă.

Sau ar fi trebuit ca Barney să renunţe la vechea lui viaţă şi să se stabilească în Hispaniola? Ce-ar fi putut să facă? O putea ajuta pe Bella să-şi extindă afacerea cu rom. Putea deveni plantator de trestie de zahăr, poate, deşi nu avea vreun capital de investit. Era un pas uriaş după mai puţin de o lună petrecută în locul acela. Dar era sigur că dorea să-şi petreacă viaţa împreună cu Bella.

Vorbise cu ea despre viitor. Întrebarea nerostită se afla permanent în mintea lui, poate şi în a ei. Trebuiau să o înfrunte.

Deschise gura să vorbească, dar exact atunci intră Jonathan Greenland.

– Barney! spuse el. Trebuie să vii acum! Apoi o văzu pe Bella şi spuse: Of, Dumnezeule, e minunată!

Era o remarcă stângace, dar frumuseţea Bellei putea avea un asemenea efect asupra unui bărbat, altfel inteligent, chiar şi când era complet îmbrăcată. Barney îşi înăbuşi un zâmbet şi spuse:

– Ieşi de aici! Acesta este dormitorul unei doamne!

Jonathan se întoarse cu spatele, dar nu plecă.

– Îmi pare rău, señorita, dar este o urgenţă, spuse el.

– Este în regulă, răspunse Bella, acoperindu-se cu un cearşaf. Care este urgenţa?

– Un galion se apropie rapid.

Barney sări din pat şi îşi trase pantalonii.

– Mă întorc, îi spuse el Bellei, în timp ce îşi îndesa picioarele în cizme.

– Să ai grijă! îi spuse ea.

Barney şi Jonathan alergară afară din casă şi traversară piaţa. *Hawk* ridica deja ancora. Cea mai mare parte a echipajului se

afla pe punte şi pe catarge, desfăşurând pânzele. Parâmele de acostare fuseseră dezlegate de la chei, iar cei doi întârziaţi fură nevoiţi să sară peste o gaură de un metru până pe punte.

Odată ajunşi în siguranţă pe punte, Barney privi peste ape. La un kilometru şi jumătate spre est, se afla un galion spaniol, înţesat cu tunuri, care se îndrepta rapid spre ei, cu vântul din pupa. Timp de trei săptămâni, uitaseră de pericolul în care se aflau, şi el, şi restul echipajului. Dar acum, forţele legii sosiseră.

Echipajul folosi prăjini lungi pentru a-l împinge pe *Hawk* departe de chei, înspre ape mai adânci. Căpitanul Bacon întoarse nava spre vest, iar vântul îi umflă pânzele.

Galionul era înalt în apă, ceea ce sugera că avea puţină încărcătură sau deloc. Avea patru catarge, cu mai multe pânze decât putu număra Barney dintr-o privire, ceea ce-i oferea viteză. Avea puntea largă şi un castel la pupă, ceea ce-l făcea relativ greoi de manevrat; dar în linie dreaptă nu avea cum să nu-l prindă pe *Hawk.*

Barney auzi un bubuit îndepărtat şi recunoscu imediat o lovitură de tun. Apoi se auzi un pârâit apropiat, o cacofonie de lemn sfărâmat şi un cor de strigăte de surpriză din partea echipajului. O ghiulea uriaşă trecu la un metru de Barney, traversând lemnăria de la provă, şi dispăru.

Ghiuleaua era mult mai mare decât cele de două kilograme cu care era înarmat *Hawk,* aşa că galionul avea probabil tunuri mai grele. Chiar şi aşa, Barney se gândi că tunarul lor trebuie să fi avut mult noroc ca să nimerească ţinta din prima, de la o distanţă atât de mare.

O clipă mai târziu, *Hawk* viră strâns, dezechilibrându-l pe Barney. Brusc, se temu că nava fusese grav avariată şi că era incontrolabilă, poate pe cale să se scufunde. Posibilitatea de a muri pe mare îl înspăimântă – dar numai pe moment. El îl văzu pe căpitanul Bacon învârtind cârma, întorcându-se intenţionat spre nord, cu bordul în vânt. Uluirea luă locul fricii: era clar că Bacon realizase că nu putea naviga mai rapid decât spaniolul – dar care era planul de scăpare?

– Încetează să te mai holbezi, idiot nenorocit, ţipă Jonathan la Barney. Du-te jos, pe puntea tunurilor, unde îţi este locul!

Barney înţelese că era pe punctul de a trăi prima lui luptă pe mare. Se întrebă dacă avea să fie şi ultima; îşi dorea să poată să se mai întoarcă o dată acasă, la Kingsbridge, înainte să moară.

Se mai aflase şi înainte în bătaia focului. Era speriat, dar ştia

să-şi controleze frica şi să-şi îndeplinească rolul.

Se duse mai întâi la bucătărie, la provă. Bucătarul sângera de la o aşchie care zburase, dar bucătăria nu fusese avariată, iar Barney reuşi să aprindă o lumânare de la foc. Auzi un al doilea bubuit şi, tensionat, aşteptă lovitura, cuprins din nou de frică; dar ghiuleaua rată ţinta.

Jos, în cală, cei câţiva sclavi rămaşi înţeleseseră ce se întâmplă şi începuseră să ţipe terorizaţi, temându-se fără îndoială că aveau să moară în lanţuri pe un vas care se scufunda.

Apoi se auzi o a treia explozie, din nou fără impact, şi bănuiala lui Barney se confirmă: prima lovitură fusese norocoasă. Tunarul de pe galion trebuie să fi făcut aceeaşi deducţie, hotărându-se să-şi păstreze muniţia pentru ocazii mai bune, pentru că nu se mai auzi o a patra explozie.

Barney reveni la mijlocul navei, protejând flacăra cu mâna. Cea mai mare parte a echipajului se afla pe punte sau sus, pe catarge, ajustând pânzele în funcţie de ordinele urlate de căpitanul Bacon. Barney alergă spre tambuchi, intrarea acoperită care ducea spre punţile inferioare, şi o luă la vale pe scară, ducându-şi lumânarea aprinsă.

Echipajul deschisese deja gurile de tragere pentru tunuri şi dezlegase parâmele care ţineau minioanele în poziţie, când nu erau folosite. Acum, grelele afeturi de tun se puteau deplasa în spate, pe roţile lor, din cauza reculului tragerii. Bărbaţii aveau mare grijă când se deplasau pe puntea tunurilor, atunci când acestea erau dezlegate: cineva care stătea în spatele tunului, în momentul în care trăgea, putea fi rănit grav sau chiar omorât.

Fiecare tun avea alături de el un cufăr, care conţinea aproape tot ceea ce avea nevoie pentru tragere: un burduf de piele cu capac, conţinând praf de puşcă; o grămadă de câlţi pentru încărcare; un fitil cu ardere lentă confecţionat din trei fire împletite de sfoară de bumbac, îmbibat cu salpetru şi cu leşie; unelte pentru încărcarea tunului şi curăţarea lui între trageri; şi o găleată cu apă. Muniţia se găsea într-un cufăr mare, în mijlocul punţii, lângă butoiul cu praf de puşcă.

La fiecare tun se aflau câte doi oameni. Unul folosea un polonic cu mâner lung pentru a scoate cantitatea exactă de praf de puşcă – o cantitate egală cu greutatea ghiulelei, deşi tunarii pricepuţi făceau mici ajustări, atunci când cunoşteau arma. Celălalt îndesa câlţi pe ţeavă, apoi ghiuleaua.

În câteva minute, toate tunurile de la tribord fură încărcate.

Barney făcu un tur cu lumânarea pentru a aprinde fitilurile cu ardere lentă. Cea mai mare parte a oamenilor înfăşurau un fitil în jurul unui băţ cu vârful despicat, astfel încât să poată sta departe de tun când aprindeau pulberea.

Barney se apropie de un sabord[16]. *Hawk* se afla acum cu bordul spre briza puternică din est, navigând cu opt sau nouă noduri, în timp ce galionul, mai rapid, se afla la vreo opt sute de metri în urmă, aplecându-se spre tribord.

Barney aşteptă. De la această distanţă, ar fi putut lovi galionul, provocându-i daune minore, dar nu era cel mai bun mod de a-şi folosi armele.

Nava care ataca se apropia cu prova de *Hawk,* aşa că nu-şi putea utiliza puternicele tunuri din borduri. Două explozii mici îi indicară că tunarul încerca tunurile de la provă, dar Barney văzu, după pleoscăituri, că loviturile erau inofensive.

Oricum, nava mai rapidă avea să ajungă în curând suficient de aproape pentru a se întoarce într-o parte şi a-şi desfăşura tunurile din borduri şi atunci *Hawk* avea să dea de necaz. Care naiba era planul căpitanului Bacon? Poate că bătrânul acela prost nu avea niciunul. Barney se luptă să îşi înăbuşe panica.

Un om din echipaj, pe nume Silas, îl întrebă nerăbdător:

– Să tragem, domnule?

Barney îşi păstră calmul, făcând un efort uriaş.

– Nu încă, spuse el, cu mai multă siguranţă decât simţea. Sunt prea departe.

Sus, pe punte, Bacon urlă:

– Nu trageţi, tunari!

El nu-l putuse auzi pe Silas, dar instinctul îi spusese că oamenii de pe puntea tunurilor deveneau nerăbdători.

În timp ce galionul se apropia, unghiul de tragere se îmbunătăţi. La şase sute de metri, deschise focul.

Se auzi un bubuit şi urmă un norişor de fum. Ghiuleaua se mişca destul de încet pentru a fi vizibilă şi Barney o văzu cum îşi înalţă traiectoria. Rezistă tentaţiei de a se lăsa pe vine. Înainte ca ghiuleaua să se apropie, el înţelese că urmă să lovească nava. Dar tunarul spaniol ţintise puţin prea sus, iar bila trecu prin velatură. Barney auzi pânze sfâşiate şi funii rupte, dar nu părea să fi fost avariată lemnăria.

Barney era pe cale să răspundă, dar ezită când îl auzi pe

---

[16] Gaură de tragere pentru tunuri, cu capac, practicată în bordajul navei (n.tr.).

Bacon urlând o serie de noi ordine. Şi atunci, *Hawk* se înclină din nou şi se întoarse împotriva vântului. Preţ de câteva clipe, avu vântul în spate, dar Bacon continuă rotirea până la o sută optzeci de grade şi se îndreptă spre sud, din nou spre insulă.

Fără să fie nevoie să le spună, toţi tunarii se duseră la babordul punţii tunurilor şi încărcară celelalte şase minioane.

Dar ce punea la cale Bacon?

Privind afară, Barney văzu galionul schimbând direcţia şi rotindu-şi prova pentru a intercepta noul curs al lui *Hawk.* Şi atunci, înţelese ce făcea Bacon.

Îi oferea lui Barney o ţintă perfectă.

Într-un minut sau două, *Hawk* avea să se afle cu bordul spre prova vasului inamic şi la trei sute de metri distanţă. Barney putea astfel să atace cu toate tunurile, înfigând o ghiulea după alta în prova vulnerabilă a galionului şi în lungul întregii sale punţi, până la pupă, provocând distrugeri maxime velaturii şi echipajului.

Dacă o făcea bine...

Distanţa era atât de mică, încât nu avea nevoie de penele care ridicau ţevile tunurilor. Trăgând la nivelul minim, bătaia lor ar fi fost tocmai bună. Dar ţinta era îngustă.

– Acum, domnule? întrebă Silas.

– Nu, răspunse Barney. Pregătiţi-vă şi rămâneţi calmi!

Îngenunche lângă tunul cel mai din faţă şi privi afară, observând unghiul în care se apropia galionul, cu inima bubuind. Era mult mai uşor pe uscat, când tunul şi ţinta nu se ridicau şi coborau pe valuri.

Nava inamică părea să vireze încet. Barney îşi stăpâni tentaţia de a începe să tragă prea devreme. Privi spre cele patru catarge. Avea să tragă atunci când acestea urmau să fie aliniate, astfel încât primul să le obtureze pe celelalte. Sau cu puţin înainte, considerând timpul de care avea nevoie ghiuleaua să străbată distanţa.

– Suntem gata când doriţi, domnule! spuse Silas.

– Pregătiţi-vă! Catargele erau aproape aliniate. Unu, foc!

Îl bătu pe Silas pe umăr.

Silas puse vârful aprins al fitilului la gura de aprindere din ţeava tunului.

Explozia fu asurzitoare în spaţiul îngust al punţii de artilerie.

Tunul sări înapoi, ca urmare a reculului.

Barney privi afară şi observă ghiuleaua lovind în castelul de la

prova galionului. Echipajul de pe *Hawk* izbucni în urale.

Barney se duse la următorul tun şi-l bătu pe umăr pe tunar.

– Foc! strigă el.

Ghiuleaua acestuia se duse mai sus şi lovi în catargele galionului.

Barney auzi uralele puternice de pe punte. Apoi se deplasă în lungul liniei tunurilor, spre pupă, concentrându-se şi încercând să temporizeze corect loviturile, până când trase şi ultimul tun.

Apoi reveni la primul tun, aşteptându-se să-l vadă pe Silas reîncărcând. Spre consternarea lui, Silas şi colegul lui îşi strângeau mâinile, felicitându-se reciproc.

– Încărcaţi! ţipă Barney. Porcii n-au crăpat încă!

Silas apucă în grabă „tirbuşonul”, o unealtă cu mâner lung şi cu o lamă ascuţită, spiralată, în vârf, şi o folosi pentru a scoate reziduurile din ţeavă. Resturile ieşiră fumegând şi scoţând scântei. Silas călcă peste ele cu piciorul gol, aparent fără să simtă durerea. Tovarăşul lui apucă un băţ lung, cu capătul înfăşurat într-o cârpă. Îl înmuie în găleata cu apă, apoi îl băgă pe ţeavă pentru a stinge ultimele scântei rămase sau alte fragmente care ardeau, pentru a nu aprinde prematur următoarea încărcătură de praf de puşcă. Retrase buretele şi fierbinţeala ţevii evaporă rapid orice urmă de apă. Apoi, cei doi bărbaţi reîncărcară tunul.

Barney privi afară. Prova galionului era găurită în două locuri, iar catargul din faţă era înclinat într-o parte. De pe punte – acum la numai două sute de metri depărtare – se auzeau urletele răniţilor şi ţipetele panicate ale supravieţuitorilor. Dar nava era încă funcţională, iar căpitanul îşi păstrase calmul. Galionul se apropia cu o viteză foarte puţin redusă.

Barney fu dezamăgit văzând cât de mult timp le trebuia tunarilor săi să reîncarce. Ştia din experienţa bătăliilor că o singură salvă nu câştiga niciodată o luptă. Armatele îşi reveneau. Dar salvele repetate, una după alta, le decimau rândurile, iar camarazii căzuţi le distrugeau moralul celor rămaşi şi-i determinau să fugă în debandadă sau să se predea. Repetiţia era totul. Oricum, echipajul de pe *Hawk* era compus din marinari, nu din artilerişti, şi nimeni nu-i învăţase despre importanţa reîncărcării rapide, disciplinate.

Galionul se îndrepta acum direct spre *Hawk.* Căpitanul lui nu mai dorea să tragă cu tunurile din borduri. Sigur că nu, se gândi Barney: spaniolii nu doreau să scufunde nava. Ar fi preferat s-o

captureze şi să-i confişte comoara obţinută ilegal. Traseră cu tunurile mici de la provă şi câteva lovituri nimeriră velatura; dar *Hawk* era îngust, ceea ce înseamnă că era foarte uşor de ratat. Tactica galionului, observă acum Barney, era să-l tamponeze pe *Hawk* şi să-l abordeze.

Când tunurile de pe *Hawk* aveau să fie gata de tragere, galionul urma să ajungă la mai puţin de o sută de metri. Era mai înalt decât *Hawk,* iar Barney dorea să lovească mai degrabă puntea decât coca navei, aşa că fu nevoit să ridice puţin tunurile. Alergă în lungul liniei, ajustând penele.

Următoarele câteva momente părură nesfârşite. Galionul se deplasa rapid, cu nouă sau zece noduri, cu prova înspumând valurile, părând să se apropie centimetru cu centimetru. Puntea era înţesată de marinari şi de soldaţi, aparent nerăbdători să sară la bordul lui *Hawk* şi să-i omoare pe toţi. Silas şi ceilalţi tunari continuau să privească de la galion la Barney şi invers: îi mâncau degetele să aprindă praful de puşcă.

– Aşteptaţi comanda mea! ţipă el.

O salvă trasă prea repede era cel mai mare cadou pe care i-l puteau face inamicului, permiţându-i să se apropie în siguranţă, în timp ce tunarii reîncărcau.

Apoi, galionul ajunse la o sută de metri distanţă şi Barney trase.

Încă o dată, căpitanul Bacon îi oferi ţinta perfectă. Galionul se îndreptă direct spre tunurile de pe *Hawk.* De atât de aproape, Barney nu putea să rateze: trase cu toate cele şase tunuri într-o succesiune rapidă, apoi strigă:

– Încărcaţi! Încărcaţi!

Privind afară, observă că salva fusese chiar mai reuşită decât sperase. O ghiulea lovise probabil catargul principal, pentru că, în timp ce privea, acesta căzu în faţă, împins de vânt. Viteza galionului scăzu, pe măsură ce pânzele se prăbuşeau. Catargul principal căzu peste velatura catargului avariat şi acesta începu la rândul său să se prăbuşească. Nava se afla acum la numai cincizeci de metri distanţă, încă prea departe pentru ca oamenii de la bordul ei să poată sări pe puntea lui *Hawk.* Era avariată – dar, observă Barney, încă îşi continua cursul de coliziune cu *Hawk,* care ar fi fost abordat oricum.

Dar Bacon acţionă din nou întorcându-l pe *Hawk* sub vântul de est, care îi umflă pânzele. Nava căpătă viteză. În câteva clipe, *Hawk* se îndepărtă spre vest.

Galionul avariat nu mai putea ţine pasul. Se terminase?

Barney urcă pe punte şi echipajul îl ovaţionă. Învinseseră. Bătuseră un vas mai mare şi mai rapid. Barney era eroul lor, deşi el ştia că bătălia fusese câştigată, de fapt, de abilitatea lui Bacon şi de nava lui agilă.

Barney privi în urmă. Galionul şchiopăta către port, iar Hispaniola se îndepărta deja. La fel şi Bella.

Barney se îndreptă spre Bacon, aflat la timonă.

– Încotro ne îndreptăm, căpitane?

– Acasă, spuse Bacon. La Combe. Văzând că Barney nu comentează, el adăugă: Nu asta îţi doreai?

Barney privi în urmă, spre Hispaniola, care dispărea în strălucirea soarelui Caraibelor.

– Da, asta voiam, spuse el.

Capitolul 13

Margery ştiu că era pe cale să comită o crimă serioasă când apucă mătura şi începu să mături podeaua capelei, pregătind-o pentru slujbă.

Micul sat Tench nu avea biserică, cu excepţia acestei capele aflate la conac. Contele Swithin se ducea rar la Tench, iar clădirea era în stare proastă, fiind murdară şi plină de umezeală. Margery curăţă podeaua, deschizând geamul şi lăsând să intre aerul proaspăt; şi, în lumina amurgului, începu să arate tot mai mult a loc sfânt.

Stephen Lincoln puse lumânări pe altar, de ambele părţi ale unui crucifix bătut cu pietre preţioase, pe care îl sustrăsese de la catedrala din Kingsbridge cu mult timp în urmă, în primele zile ale domniei Elisabetei, înainte să fi abandonat oficial preoţia. Pe umeri purta un veşmânt preoţesc magnific, pe care-l salvase de la arderea veşmintelor preoţeşti de către protestanţi. Era minunat brodat cu fir de aur şi de argint şi cu mătase colorată. Broderia descria martiriul lui Thomas Becket. Mai conţinea şi câteva frunze şi, dintr-un motiv oarecare, nişte papagali.

Margery aduse din sală un scaun de lemn şi se aşeză pentru a se pregăti de slujbă.

În Tench nu existau ceasuri, dar toată lumea putea să vadă răsăritul şi, în timp ce lumina palidă a dimineţii de vară pătrunse prin fereastra dinspre est, transformând griul pereţilor de piatră în auriu, sătenii intrară în capelă, în grupuri de familie, salutându-şi în linişte vecinii. Stephen stătea în picioare cu spatele spre congregaţie, iar ei priviră fascinaţi imaginile colorate ale veşmântului său.

Margery ştia câţi oameni locuiau la Tench, pentru că făcea parte din domeniul contelui de Shiring, şi fu foarte mulţumită să vadă că veniseră toţi locuitorii, inclusiv cel mai bătrân rezident, bunica Harborough, care era purtată de alţii şi era singurul membru al congregaţiei care stătea aşezat în timpul slujbei.

Stephen începu rugăciunile. Margery închise ochii şi lăsă sunetul familiar al cuvintelor latine să-i pătrundă în gânduri şi să-i subjuge sufletul în serenitatea preţioasă a simţământului de bine faţă de lume şi faţă de Dumnezeu.

Călătorind prin comitatul Shiring, uneori cu soţul ei, Bart,

alteori fără el, Margery obişnuia să stea de vorbă cu oamenii despre sentimentele lor religioase. Bărbaţii şi femeile o plăceau deopotrivă, fiind mai dispuşi să se deschidă în faţa ei. Ea îl căuta, în general, pe intendentul satului, care era plătit să aibă grijă de interesele contelui. Acesta ştia deja că membrii familiei contelui erau catolici devotaţi şi, dacă era tratat cu atenţie, îi spunea lui Margery de ce parte se situau sătenii. În locurile izolate şi sărace, cum era Tench, nu era neobişnuit să fie toţi catolici. Şi atunci, ea aranjă ca Stephen să le ţină o slujbă.

Era o crimă, dar Margery nu îşi dădea seama cât de periculos era. În cei cinci ani de când Elisabeta ajunsese pe tron, nimeni nu fusese executat pentru că era catolic. Stephen avea impresia, discutând cu alţi preoţi, că slujbele clandestine, precum cea organizată de ei, erau destul de obişnuite; dar nu exista nicio reacţie oficială, nicio campanie pentru a le opri.

Părea că regina Elisabeta era dispusă să tolereze astfel de lucruri. Ned Willard sugerase asta. El venea la Kingsbridge o dată sau de două ori pe an, iar Margery îl vedea de obicei la catedrală; de câte ori îi vorbea, faţa şi vocea lui provocau gânduri păcătoase în mintea ei. El spunea că Elisabeta nu avea niciun interes să-i pedepsească pe catolici. Oricum, adăuga el, de parcă ar fi dorit să o avertizeze personal, oricine contesta autoritatea Elisabetei în calitate de cap al bisericii Angliei – sau, mai rău, care punea la îndoială dreptul ei la tron – era tratat foarte dur.

Margery nu avea nicio intenţie de a face o declaraţie politică. Totuşi, nu se putea simţi în siguranţă. Se gândi că ar fi fost o greşeală să slăbească vigilenţa: monarhii se puteau răzgândi.

Teama era mereu prezentă în viaţa ei, ca un clopot care bătea pentru o înmormântare îndepărtată, dar asta nu o împiedica să-şi facă datoria. Era emoţionată că fusese aleasă ca agent, având misiunea să păstreze adevărata religie în comitatul Shiring – dar acceptase pericolul. Dacă într-o bună zi ar fi dat de un necaz serios, era sigură că ar fi găsit puterea de a-i face faţă. Sau aproape sigură.

Congregaţia de acolo avea să se protejeze mergând mai târziu în cursul dimineţii într-un alt sat, în care preotul ţinea o slujbă protestantă, folosind cartea de rugăciuni autorizată de Elisabeta, precum şi Biblia în limba engleză introdusă de ereticul ei tată, regele Henric al VIII-lea. Erau nevoiţi să meargă oricum: dacă nu mergeai la biserică, amenda era de un şiling. Şi nimeni

din Tench nu-şi putea permite să irosească un şiling.

Margery fu prima care primi comuniunea, pentru a-i încuraja pe ceilalţi. Apoi se dădu la o parte şi privi congregaţia: feţele lor obosite de ţărani se luminară când primiră sacramentele ce le fuseseră negate atât de mult timp. În cele din urmă, bunica Harborough fu adusă în faţă. Mai mult ca sigur, era ultima oară pentru ea, aici, pe pământ. Faţa ei ridată se inundă de bucurie şi Margery încercă să îşi imagineze la ce se gândea. Sufletul ei era salvat, iar ea era împăcată.

Acum, putea muri fericită.

(ii)

Într-o dimineaţă, în pat, Susannah, văduva contesă de Brecknock, spuse:

– M-aş mărita cu tine, Ned Willard, dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânără. Chiar aş face-o.

Avea patruzeci şi cinci de ani şi era verişoara contelui Swithin. Ned o cunoştea din vedere, încă din copilărie, dar nu visase niciodată că ar putea deveni iubitul ei. Ea se întinse lângă el, cu mâna pe pieptul lui şi cu o pulpă aşezată strâns peste genunchii lui. Îşi putea imagina cu uşurinţă mariajul cu ea: era deşteaptă şi amuzantă şi la fel de lascivă ca un cotoi. Avea în pat poziţii despre care el nu auzise niciodată şi îl făcea să joace jocuri pe care nici nu şi le imaginase. Avea o faţă senzuală, ochii căprui şi calzi şi sânii plăcuţi şi moi. Dar, cel mai mult, îl ajuta pe Ned să nu se mai gândească la Margery în pat alături de Bart.

– Dar este o idee foarte proastă, desigur, continuă ea. Am depăşit vârsta la care ţi-aş putea dărui copii. Aş putea fi de folos carierei unui bărbat tânăr, dar cu Sir William Cecil ca mentor, nu ai nevoie de niciun ajutor. Şi nici măcar nu am o avere pe care să ţi-o las.

„Şi nici nu suntem îndrăgostiţi”, se gândi Ned, deşi nu o spuse. O plăcea enorm pe Susannah, iar ea îi oferea o plăcere intensă de mai bine de un an, dar nu o iubea cu adevărat şi era destul de sigur că nici ea nu-l iubea. Nici nu-şi închipuise că o relaţie de acest fel era măcar posibilă. Învăţase multe de la ea.

– În afară de asta, spuse ea, nu sunt sigură că vei uita vreodată de biata Margery.

Singurul neajuns la o iubită mai în vârstă era, după cum aflase Ned, că nu-i puteai ascunde nimic. El nu ştia cum de

reuşea, dar ea ghicea totul, chiar şi lucrurile pe care el nu dorea ca ea să le afle. *Mai ales* lucrurile pe care el nu dorea ca ea să le afle.

– Margery este o fată minunată şi te merita, continuă Susannah. Dar familia ei a fost prea disperată să se alăture nobilimii şi au folosit-o fără ruşine.

– Bărbaţii din familia Fitzgerald sunt mizeria pământului, spuse Ned înverşunat. Îi cunosc mult prea al naibii de bine!

– Fără îndoială! Din păcate, căsătoria nu este legată numai de dragoste. De exemplu, eu chiar trebuie să mă mărit.

Ned fu şocat.

– De ce?

– O văduvă este un inconvenient. Aş putea locui cu fiul meu, dar niciun băiat nu-şi doreşte cu adevărat ca mama lui să fie permanent prin preajmă. Regina Elisabeta mă place, dar o femeie singură la Curte se presupune că este foarte ocupată. Iar dacă este şi atrăgătoare, le face să devină nervoase pe femeile căsătorite. Nu, am nevoie de un bărbat, iar Robin Twyford va fi numai bun.

– Vrei să te măriţi cu lordul Twyford?

– Da, aşa mă gândeam.

– El ştie despre asta?

Ea râse.

– Nu, dar el mă consideră minunată.

– Chiar eşti, dar s-ar putea să te iroseşti cu Robin Twyford.

– Nu mă lua de sus. El are cincizeci şi cinci de ani, dar este zburdalnic şi deştept şi mă face să râd.

Ned realiză că ar fi trebuit să se poarte cu eleganţă.

– Draga mea, sper că vei fi foarte fericită, îi spuse el.

– Să fii binecuvântat!

– Te duci la teatru astă-seară?

– Da.

Ei îi plăcea teatrul la fel de mult ca şi lui.

– Atunci, ne vedem acolo.

– Dacă Twyford se află acolo, poartă-te frumos cu el. Fără vreo gelozie prostească.

Gelozia lui Ned era îndreptată în altă parte, dar nu spuse asta.

– Promit.

– Mulţumesc, zise ea, sărutându-l pe sfârc.

– Îmi place asta. Apoi, el auzi clopotul de la St Martin-in-the-Fields şi adăugă: Dar trebuie să ajung la Maiestatea Sa.

– Nu încă, nu-i adevărat.

Îl sărută şi pe celălalt sfârc.

– Dar în curând…

– Nu-ţi face griji, spuse ea, rostogolindu-se peste el. Voi fi rapidă.

O jumătate de oră mai târziu, Ned mergea grăbit pe Strand.

Regina Elisabeta nu numise încă un nou episcop de Kingsbridge care să-l înlocuiască pe Julius, iar Ned dorea ca decanul de Kingsbridge, Luke Richards, să primească postul. Decanul Luke era omul potrivit – şi era prieten al familiei Willard.

Toţi cei de la Curte doreau posturi pentru prietenii lor, dar Ned ezita să o inoportuneze pe regină cu preferinţele lui personale. Învăţase, în cei cinci ani în serviciul Elisabetei, cât de repede dispărea prietenia ei dacă un curtean pierdea din vedere cine serveşte pe cine. Aşa că îşi aştepta momentul. Oricum, regina plănuia în ziua aceea ca episcopii să discute cu secretarul de stat, Sir William Cecil, iar Cecil îi spusese lui Ned să fie acolo.

Palatul numit White Hall era o îngrămădire de zeci de clădiri, curţi şi grădini, incluzând chiar şi un teren de tenis. Ned cunoştea drumul către apartamentul regal şi trecu repede prin camera de gardă, ajungând în marea sală de aşteptare. Fu uşurat să observe că Cecil nu sosise încă. Susannah fusese rapidă, aşa cum promisese, şi nu-l întârziase pe Ned prea mult.

În camera exterioară se mai afla ambasadorul spaniol, Alvarez de la Cuadra. Se plimba neliniştit şi părea furios, deşi Ned bănuia că emoţia putea fi, cel puţin parţial, un pic prefăcută. Slujba unui ambasador era dificilă, reflectă Ned: când stăpânul lui era pătimaş, el trebuia să preia respectiva emoţie, fie că o simţea, fie că nu.

Alvarez ajunse cu numai câteva minute înainte ca secretarul de stat să intre şi să-l agaţe pe Ned, luându-l după el în camera de prezentare.

Regina Elisabeta avea acum treizeci de ani şi-şi pierduse prospeţimea de fetiţă care o făcuse să pară odată aproape frumoasă. Se îngrăşase, iar dragostea ei pentru dulciuri îi stricase dinţii. Dar astăzi era în toane bune.

– Înainte să trecem la episcopi, haideţi să-l vedem pe ambasadorul Spaniei, spuse ea.

Ned presupuse că-l aşteptase pe Cecil, dorind probabil să nu fie singură în confruntarea cu Cuadra, care era reprezentantul celui mai puternic monarh din Europa.

Salutul lui Cuadra fu atât de grăbit, încât păru aproape ofensator.

– Un galion spaniol a fost atacat de piraţi englezi, îi spuse el reginei.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, spuse regina.

– Trei nobili au fost omorâţi! Au pierit mai mulţi marinari, iar nava a fost avariată grav înainte ca piraţii să fugă.

Citind printre rânduri, Ned presupuse că galionul ieşise cel mai rău din confruntare. Mândria regelui Filip era rănită, de aici şi furia lui.

Elisabeta spuse:

– Mi-e teamă că nu pot controla ce fac supuşii mei atunci când se află pe mare şi departe de casă. Niciun monarh nu poate.

Ceea ce spunea Elisabeta era pe jumătate adevărat. Era dificil de controlat comportamentul navelor pe mare, dar cealaltă parte a poveştii era că Elisabeta nici nu se străduia prea tare. Navele comerciale puteau scăpa de pedeapsă pentru crime, uneori la propriu, datorită rolului pe care-l jucau în asigurarea securităţii regatului. În timp de război, monarhul le putea ordona navelor comerciale să se alăture forţelor marinei regale. Împreună, formau principala apărare a unei naţiuni insulare care nu dispunea de armată regulată. Elisabeta era precum proprietarul unui câine fioros, foarte util pentru a-i speria pe intruşi.

– Oricum, unde s-a întâmplat asta? continuă regina.

– În largul coastelor insulei Hispaniola.

Cecil, care studiase legea la Gray’s Inn, întrebă:

– Şi cine a tras primul?

Era o întrebare vicleană.

– Nu am această informaţie, spuse Cuadra; iar Ned pricepu că asta însemna că spaniolii trăseseră primii.

Cuadra se apropie şi mai mult de confirmarea suspiciunii când se zburli:

– Oricum, o navă a Maiestăţii Sale, regele Filip, are o justificare perfectă de a trage în orice navă implicată în activităţi criminale.

– Despre ce fel de crimă vorbim aici? întrebă Cecil.

– Nava engleză nu avea permisiunea de a naviga în Noua Spanie. Nicio navă străină nu poate face asta.

– Şi ştim ce făcea căpitanul în Lumea Nouă?

– Vindea sclavi!

– Lasă-mă să fiu sigură că înţeleg, spuse Elisabeta, iar Ned se

întrebă dacă Cuadra putea auzi, la fel de clar ca el, nota de pericol din vocea ei. O navă engleză, care făcea afaceri nevinovate cu cumpărători doritori din Hispaniola, este atacată de un galion spaniol – şi *tu* mi te plângi *mie* pentru că englezii au ripostat?

– Comiteau o crimă numai pentru faptul că se aflau acolo! Maiestatea Voastră ştie foarte bine că Sanctitatea Sa, papa, le-a acordat jurisdicţie asupra întregii Lumi Noi numai regilor Spaniei şi Portugaliei.

Vocea reginei deveni glacială:

– Iar Maiestatea Sa, regele Filip, ştie foarte bine că papa nu are autoritatea de a oferi o parte sau alta din pământul Domnului unui monarh sau altuia, după cum pofteşte el!

– Sfântul părinte, în înţelepciunea lui…

– Pe trupul Domnului! explodă Elisabeta, folosind o înjurătură care-i ofensa profund pe catolicii de felul lui Cuadra. Dacă trag asupra englezilor numai pentru că se află în Lumea Nouă, navele voastre trebuie să-şi asume riscurile! Nu mi te plânge mie pentru consecinţe. Poţi să te retragi!

Cuadra se înclină, apoi privi cu viclenie şi spuse:

– Nu doriţi să aflaţi numele navei engleze?

– Spune-mi.

– A fost *Hawk,* cu baza în portul Combe, iar căpitanul ei este Jonas Bacon. Cuadra privi spre Ned. Tunarul-şef este un anume Barnabas Willard.

Ned icni:

– Fratele meu!

– Fratele tău, spuse Cuadra cu o satisfacţie evidentă, şi, prin înţelegerea generală a legii, un pirat! Se înclină din nou înspre regină. Cu umilinţă îi doresc Maiestăţii Voastre o zi bună.

După ce plecă, Elisabeta îl întrebă pe Ned:

– Ştiai despre asta?

– Parţial, spuse Ned, încercând să-şi adune gândurile. Acum trei ani, unchiul meu Jan din Antwerp ne-a scris să ne informeze că Barney s-a îmbarcat spre casă pe nava *Hawk.* De acum bănuiam că a fost deturnat. Dar nu aveam habar că a traversat Atlanticul!

– Sper să ajungă cu bine acasă, spuse regina. Acum, vorbind despre Kingsbridge, pe cine putem numi episcop?

Ned rată indicaţia, fiind încă ameţit de noutăţile despre Barney; dar după o pauză, Cecil îl solicită, spunând:

– Ned cunoaşte un candidat potrivit.

Ned se scutură şi zise:

– Luke Richards. Patruzeci şi cinci de ani. Este deja decan.

– Un prieten de-al tău, bănuiesc, spuse regina înfundat.

– Da, Maiestatea Voastră.

– Cum este?

– Un om moderat. Este un bun protestant – deşi sinceritatea mă obligă să vă spun, Maiestatea Voastră, că în urmă cu cinci ani era un bun catolic.

Cecil se agită dezaprobator, dar regina Elisabeta râse din toată inima.

– Excelent, spuse ea. Este exact genul de episcop care-mi place!

(iii)

Margery era măritată de cinci ani şi în fiecare zi din aceşti cinci ani se gândise să fugă.

Bart Shiring nu era un soţ rău, după standardele generale. Nu o bătuse niciodată şi se purta frumos. Ea trebuia să facă sex cu el din când în când, dar cel mai adesea el îşi căuta plăcerea în altă parte, aşa că, din acest punct de vedere, era asemenea celor mai mulţi nobili. Era dezamăgit că nu aveau copii, iar bărbaţii considerau pe atunci că o asemenea lipsă era din vina femeii – dar nu o acuzase de vrăjitorie, cum ar fi făcut alţi bărbaţi. În orice caz, ea îl ura.

Visul ei de evadare lua diferite forme. Se gândi mai întâi să intre într-o mănăstire franceză, dar, desigur, Bart ar fi găsit-o şi ar fi adus-o înapoi. Putea să-şi taie părul, să se îmbrace ca un băiat şi să fugă pe mare; dar pe o navă nu exista intimitate şi ar fi fost descoperită din prima zi. Putea să pună şaua pe calul favorit, într-o dimineaţă, şi pur şi simplu să nu se mai întoarcă niciodată – dar unde să se ducă? Londra o atrăgea – dar cum să-şi câştige existenţa? Ştia prea puţine despre felul în care funcţiona lumea şi era bine cunoscut faptul că fetele care fugeau în oraşele mari ajungeau, de obicei, prostituate.

Uneori, era tentată de păcatul sinuciderii.

Ceea ce o ţinea în viaţă era munca ei pentru catolicii năpăstuiţi din Anglia. Dădea un sens existenţei ei şi, în plus, era excitant, chiar dacă era periculos. Fără sat, n-ar fi fost altceva decât o victimă tristă a circumstanţelor. Aşa, era o aventurieră, o

nelegiuită, un agent secret al lui Dumnezeu.

Când Bart era plecat de acasă, ea era aproape fericită. Îi plăcea să aibă patul numai pentru ea: nimeni care să sforăie, să râgâie sau să se clatine la coborârea din pat în mijlocul nopţii pentru a face pipi în oală. Îi plăcea să fie singură dimineaţa, când se spăla şi se îmbrăca. Îi plăcea budoarul ei, cu micul raft de cărţi şi cu fire de verdeaţă în căni. Se putea întoarce în camera ei după-amiaza, să stea singură şi să citească poezie sau să studieze Biblia latină, fără să fie întrebată dispreţuitor de ce ar face o persoană normală aşa ceva.

Dar asta nu se întâmpla destul de des. Când Bart călătorea, se ducea de obicei la Kingsbridge, şi atunci Margery mergea cu el, folosindu-se de ocazie pentru a se întâlni cu prietenii şi pentru a intra în contact cu catolicii clandestini de acolo. Dar de data asta, Bart plecase în portul Combe, iar Margery se bucura de propria ei companie.

Îşi făcu apariţia la cină. Lordul Swithin se căsătorise a doua oară, cu o fată mai tânără decât Margery, dar contesa adolescentă murise în timpul naşterii primului ei copil, un copil născut mort. Aşa că Margery era din nou doamna casei, iar mesele erau responsabilitatea ei. În seara aceea comandase berbec cu scorţişoară şi miere. La masă se aflau doar contele Swithin şi Stephen Lincoln, care locuia acum la New Castle: oficial, el era secretarul contelui, dar de fapt era preotul contelui. Lincoln ţinea slujba în capelă pentru familie şi servitori în fiecare duminică, cu excepţia zilelor când el şi Margery erau plecaţi, făcând acelaşi lucru în altă parte.

Deşi toată lumea era discretă, asemenea practici nu puteau rămâne ascunse la nesfârşit. Deja mulţi oameni ştiau sau bănuiau că la New Castle – şi probabil în toată Anglia – se ţineau slujbe catolice. Puritanii din Parlament – toţi bărbaţi, desigur – erau înfuriaţi de acest lucru. Dar regina Elisabeta refuza să pună în aplicare legile. Era un compromis pe care Margery începu să-l înţeleagă ca fiind tipic pentru Elisabeta. Regina era o eretică, dar era şi o femeie sensibilă, iar Margery îi mulţumea Domnului pentru asta.

Ea părăsi cina ceva mai repede decât de obicei. Avea o scuză adevărată: menajera ei era bolnavă şi probabil pe moarte, iar Margery dorea să se asigure că biata femeie era instalată confortabil peste noapte.

Îşi croi drum spre locuinţele servitorilor. Sal Brendon era

întinsă într-un alcov, într-o parte a bucătăriei. Ea şi Margery trecuseră peste începutul abrupt din urmă cu cinci ani, iar Margery îşi făcuse din ea un aliat în timp, ajungând în cele din urmă să administreze casa ca o echipă. Din păcate, lui Sal i se dezvoltase un nodul la unul dintre sâni şi, în ultimul an, se transformase dintr-o curvuliţă grăsună de vârstă medie într-un schelet cu piele.

Tumoarea lui Sal străpunsese pielea şi se întinsese spre umăr. Femeia era bine bandajată, în speranţa de a opri mirosul. Margery o încurajă să bea nişte vişinată şi se aşeză să vorbească cu ea câteva minute. Sal îi spuse cu o resemnare amară că Swithin nu se mai deranjase să vină să o vadă de mai multe săptămâni. Simţea că îşi irosise viaţa încercând să facă fericit un bărbat nerecunoscător.

Margery se retrase în camera ei şi se înveseli cu o carte franţuzească revoltător de amuzantă, numită *Pantagruel.* Giganţii din această carte aveau testicule atât de mari, încât ajungeau trei ca să umple un sac. Stephen Lincoln ar fi dezaprobat cartea, dar nu exista niciun pericol în ea. Rămase lângă lumânare timp de o oră, chicotind din când în când; apoi se dezbrăcă.

Dormea într-o cămaşă de pânză lungă până la genunchi. Patul ei avea baldachin, dar ţinea draperiile trase şi legate lângă stâlpi. Casa avea ferestre înalte, iar luna era jumătate, deci camera nu era în întuneric deplin. Se strecură sub pătură şi închise ochii.

I-ar fi plăcut să i-l arate pe *Pantagruel* lui Ned Willard. El ar fi fost încântat de invenţiile comice şi fantastice ale autorului, la fel cum fusese şi de piesa cu Maria Magdalena jucată la New Castle. De câte ori dădea peste ceva interesant sau neobişnuit, ea se întreba ce ar fi gândit Ned despre asta.

Deseori se gândea la el noaptea. Ea simţea că aceste idei nesănătoase erau mai secrete dacă stătea întinsă în întuneric. Acum, ea îşi aminti de ziua în care ea şi Ned se sărutaseră şi se mângâiaseră prima dată, în vechiul cuptor scos din funcţiune, şi îşi dori să fi mers mai departe atunci. Amintirea o făcu să se simtă încălzită şi să se relaxeze. Ştia că era un păcat să se atingă acolo, jos, dar – aşa cum se întâmpla uneori – sentimentele o copleşiseră. Nu se putu abţine să nu-şi strângă coapsele, simţind cum cresc valuri de căldură.

După aceea se simţi tristă. Se gândi la regretele lui Sal Brendon şi se imagină pe sine pe patul de moarte, întrebându-se

dacă s-ar fi simţit la fel de amărâtă ca Sal. Ochii i se umplură de lacrimi. Se întinse spre un mic cufăr de lângă pat în care îşi ţinea lucrurile personale şi scoase o batistă de pânză brodată cu ghinde. Era a lui Ned: nu i-o dăduse înapoi niciodată. Îşi îngropă faţa în ea, închipuindu-şi că se află din nou cu el şi că el o mângâie cu blândeţe pe obraji, ştergându-i lacrimile.

Apoi auzi o răsuflare.

La New Castle nu existau încuietori, dar ea închidea uşa în mod normal. Oricum, nu o auzise deschizându-se. Poate că o lăsase întredeschisă? Dar cine să intre în tăcere?

Răsuflarea putea fi a unui câine: câinilor de vânătoare ai contelui le era permis să umble noaptea pe coridoare şi poate că unul intrase, găsind uşa deschisă. Margery ascultă: respiraţia era reţinută, ca a unui om care încearcă să rămână tăcut – câinii nu puteau face asta.

Deschise ochii şi se ridică, cu inima bătându-i accelerat. În lumina argintie a lunii, observă un bărbat în cămaşă de noapte.

– Ieşi din camera mea, spuse ea cu fermitate, dar cu un tremur în voce.

Urmă un moment de linişte. Era prea întuneric ca să-l identifice. Se întorsese Bart pe neaşteptate? Nu, nimeni nu călătorea după lăsarea întunericului. Nu putea fi un servitor: oricare dintre ei ar fi riscat moartea dacă ar fi intrat în camera unui nobil, pe întuneric. Nu putea fi Stephen Lincoln, pentru că ea era sigură că el nu era atras de patul femeilor – dacă ar fi să păcătuiască astfel, ar face-o cu un băiat drăguţ.

Bărbatul spuse:

– Nu te teme!

Era Swithin.

– Pleacă, zise Margery.

El se aşeză pe marginea patului.

– Amândoi suntem singuri, spuse el.

Vorba îi era puţin împiedicată, cum era întotdeauna, la sfârşitul serii. Ea se mişcă să se ridice, dar el o opri cu o mână puternică.

– Ştii ce vreau, spuse el.

– Nu, nu ştiu!

Ea se zbătu să scape din strânsoare, dar el era solid şi puternic şi nu era suficient de beat încât să îi slăbească forţele.

– Îmi place puţină împotrivire, spuse el.

– Lasă-mă în pace! ţipă ea.

Cu mâna liberă, trase aşternuturile jos. Cămaşa ei era adunată în jurul şoldurilor şi el privi lacom spre coapsele ei. Iraţional, ea se simţi ruşinată şi încercă să-şi acopere goliciunea cu mâinile.

– Ah, spuse el cu plăcere. Ruşinoasă!

Ea nu mai ştiu ce să facă pentru a scăpa de el.

Cu o blândeţe surprinzătoare, el o apucă de ambele glezne şi trase brusc. Ea se simţi trasă în jos, pe pat, cu umerii căzându-i înapoi pe saltea. În timp ce ea era încă şocată, el sări în pat şi se întinse peste ea. Era greu, iar respiraţia îi era greţoasă. Îi apucă sânii cu mâna mutilată.

Vocea ei deveni un ţipăt ascuţit.

– Pleacă acum sau voi ţipa până va afla toată lumea!

– Le voi spune că m-ai sedus, spuse el. Mă vor crede pe mine, nu pe tine.

Ea îngheţă. Ştia că avea dreptate. Oamenii erau de părere că femeile nu-şi puteau controla dorinţele, în ce timp bărbaţii puteau. Margery se gândi că era tocmai pe dos. Dar îşi putea imagina scenele acuzaţiilor şi contraacuzaţiilor, bărbaţii luându-i partea contelui, iar femeile privind-o cu suspiciune. Bart avea să fie sfâşiat, pentru că-l cunoştea prea bine pe tatăl lui, deşi, în cele din urmă, ar fi putut să nu aibă curajul să se ridice împotriva contelui.

Îl simţi pe Swithin bâjbâind să-i ridice cămaşa de noapte. Poate că era impotent, se gândi ea, cu o speranţă disperată. Lui Bart i se întâmpla uneori, de obicei din cauză că băuse prea mult vin, deşi el o învinovăţea pe ea întotdeauna, pretinzând că ea îl scotea din funcţiune. Cu siguranţă, Swithin băuse foarte mult.

Dar nu prea mult. Îi simţi penisul lipindu-se de ea şi speranţa ei se topi.

Îşi strânse picioarele, dar el încercă să i le despartă cu forţa. Se purta cu stângăcie: fu nevoit să-şi sprijine greutatea într-un singur cot, în timp ce-şi înfigea cealaltă mână între coapsele ei. Mârâi frustrat. Poate că ar fi putut să îi facă treaba asta suficient de dificilă încât să-şi piardă erecţia şi să renunţe dezgustat.

El şuieră:

– Desfă picioarele, curvă!

Ea le strânse mai tare. Cu mâna liberă, el o lovi peste faţă, iar ea simţi că explodează. El era bine făcut, cu umeri largi şi cu braţe puternice, şi dăduse multe lovituri la viaţa lui. Margery nu-şi închipuise că o astfel de lovitură putea să doară atât de rău.

Se simţea de parcă i-ar fi smuls capul de pe umeri. Gura i se umplu de sânge şi, pentru moment, îşi pierdu toată puterea de rezistenţă; iar în clipa aceea el îi despărţi coapsele şi îşi introduse penisul în ea.

După aceea nu mai dură mult. Ea îndură împingerile lui ameţită. Faţa o durea atât de tare, încât abia îşi mai putea simţi alte părţi ale corpului. Când termină, el se rostogoli de pe ea, respirând greu.

Ea coborî din pat, se duse în colţul camerei şi se aşeză pe podea, ţinându-se de cap. Durerea era insuportabilă. O clipă mai târziu, îl auzi ieşind din cameră, încă gâfâind.

Margery îşi şterse faţa cu batista, care, spre surpriza ei, era încă mototolită strâns în pumnul ei. Când fu sigură că el plecase, reveni în pat şi se întinse, plângând încet, până când, în sfârşit, somnul îi aduse binecuvântata linişte.

Dimineaţă s-ar fi putut gândi că visase, dar jumătate din faţa ei era tumefiată. Se privi într-un geam şi văzu că era umflată şi lipsită de culoare. La micul dejun, inventă o poveste despre cum căzuse din pat: nu-i păsa dacă cineva o credea, dar să-l acuze pe conte nu i-ar fi adus decât şi mai multe probleme.

Swithin mâncă un mic dejun sănătos şi se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

De îndată ce el plecă de la masă, Margery le spuse servitorilor să părăsească sala şi se duse lângă Stephen.

– Swithin a venit în camera mea noaptea trecută, spuse ea cu voce joasă.

– Pentru ce? întrebă el.

Ea se holbă la el. Era preot, dar avea douăzeci şi opt de ani şi fusese student la Oxford, aşa că nu putea fi cu totul inocent.

După o clipă spuse:

– Oh!

– M-a luat cu forţa.

– Te-ai luptat?

– Sigur. Dar e mult mai puternic decât mine. Îşi atinse faţa umflată cu vârfurile degetelor, atentă să nu apese. N-am căzut din pat. El a făcut asta.

– Ai ţipat?

– L-am ameninţat că o s-o fac. El mi-a zis că le va spune tuturor că eu l-am sedus. Şi că ei îl vor crede pe el, nu pe mine. Avea dreptate – după cum, probabil, ştii.

Stephen păru stânjenit. Urmă un moment de tăcere, apoi

Margery spuse:
– Ce ar trebui să fac?
– Roagă-te pentru iertare, spuse Stephen.
Margery se agită.
– Ce naiba vrei să spui?
– Cere-ţi iertare pentru păcat! Domnul va fi milostiv.
Margery ridică vocea:
– Care păcat? N-am comis niciun păcat! Eu sunt victima unui păcat – cum îmi poţi spune mie să cer iertare?
– Nu ţipa! Îţi spun că Domnul îţi va ierta adulterul.
– Cum rămâne cu păcatul lui?
– Al contelui?
– Da. El a comis un păcat mult mai rău decât adulterul. Ce vei face în legătură cu asta?
– Eu sunt preot, nu poliţist.
Ea îl privi neîncrezătoare.
– Asta-i tot? Ăsta este răspunsul tău pentru o femeie care a fost violată de socrul ei? Să-i spui că nu eşti poliţist?
El îşi feri privirea.
Margery se ridică.
– Vierme, spuse ea. Vierme mizerabil!
Apoi părăsi camera.
Simţea că e gata să renunţe la religie, dar asta nu durǎ prea mult. Se gândi la Iov, ale cărui necazuri fuseseră un test pentru credinţa lui. „Blestemă-L pe Dumnezeu şi mori”, îi spusese nevasta lui, dar Iov refuzase. Dacă fiecare om care întâlnea un preot meschin l-ar fi respins pe Dumnezeu, n-ar mai fi rămas prea mulţi creştini. Dar ce putea să facă? Bart nu avea să se întoarcă decât a doua zi. Dacă Swithin venea din nou în noaptea aceea?
Îşi petrecu ziua făcându-şi planuri. Îi ordonă tinerei cameriste Peggy să doarmă în camera ei, pe o rogojină, la picioarele patului ei. Era ceva obişnuit ca o femeie singură să aibă o cameristă cu ea în timpul nopţii, deşi lui Margery nu-i plăcuse niciodată această practică. Acum îi înţelegea sensul.
Îşi luă un câine. În jurul castelului erau mereu câţiva căţeluşi, iar Margery găsi unul suficient de tânăr încât să poată fi învăţat să-i fie loial doar ei. Nu avea nume şi ea îl boteză Mick. Acum putea să facă zgomot şi, în timp, putea fi dresat să o protejeze.
Se minună de comportamentul lui Swithin în timpul zilei. Îl revăzu la dejun şi la cină. El abia îi vorbi, ceea ce era normal;

discută în schimb cu Stephen Lincoln despre afacerile curente: Lumea Nouă, proiectarea navelor şi indecizia perpetuă a reginei Elisabeta referitoare la viitorul ei soţ. Se purta de parcă uitase de oribila crimă pe care o comisese în timpul nopţii.

Când se duse la culcare, închise bine uşa şi apoi, cu ajutorul lui Peggy, trase un cufăr în faţa intrării. Îşi dorea să fi fost mai greu, dar atunci n-ar fi putut să-l mute.

În sfârşit, îşi puse o centură peste cămaşa de noapte şi băgă în ea un mic cuţit într-o teacă. Se decise să-şi procure un pumnal mai mare de îndată ce putea.

Biata Peggy era îngrozită, dar Margery nu-i explică acţiunile ei, pentru că asta ar fi însemnat să-l acuze pe conte.

Peggy stinse lumânările şi se ghemui pe rogojină. Mick era nedumerit în legătură cu noua lui locuinţă, dar acceptă schimbarea cu un stoicism canin şi se duse să doarmă în faţa căminului.

Margery se întinse în pat. Nu putea să stea pe partea stângă din cauza durerii; chiar şi atingerea pernei de puf îi rănea faţa tumefiată. Se întinse pe spate cu ochii larg deschişi. Ştia că nu avea să doarmă, la fel de sigur cum ştia că nu putea zbura de la fereastră.

Dacă ar fi putut să depăşească măcar noaptea aceea, se gândi ea. A doua zi, Bart avea să fie acasă, iar după aceea ea avea să se asigure că nu mai rămâne niciodată singură cu Swithin. Apoi, în timp ce îşi spunea asta, realiză că nu era posibil. Bart decidea dacă ea îl însoţea sau nu şi nu o întreba mereu ce-şi doreşte. Probabil că o lăsa acasă atunci când plănuia să se întâlnească cu vreo amantă, să se ducă împreună cu prietenii la vreun bordel sau să se complacă într-un alt fel de distracţie la care soţia lui ar fi devenit o problemă jenantă. Margery nu se putea împotrivi voinţei lui fără o justificare şi nici nu-şi putea dezvălui motivul. Era prinsă în capcană şi Swithin ştia asta.

Singura soluţie era să-l omoare pe Swithin. Dar dacă făcea asta, urma să fie spânzurată. Nicio scuză nu o putea scăpa de pedeapsă.

Doar dacă nu putea să facă să pară totul un accident…

Ar fi putut Dumnezeu să o ierte? Poate. Cu siguranţă Dumnezeu nu dorea ca ea să fie violată.

Pe când se gândea la asta, clanţa uşii făcu un mic zgomot, iar Mick lătră nervos.

Cineva încercă să intre. Cu vocea înfricoşată, Peggy spuse:

– Cine să fie?

Mânerul se răsuci din nou, apoi se auzi un pocnet când uşa lovi cufărul aflat la câţiva centimetri distanţă.

Margery spuse tare:

– Pleacă!

Auzi afară un mormăit, ca al unui om care face un efort, iar cufărul se mişcă.

Peggy ţipă. Margery sări din pat.

Cufărul scârţâi pe podea, iar uşa se deschise suficient de mult pentru a permite unui bărbat să intre. Apoi Swithin intră îmbrăcat în cămaşa de noapte.

Mick lătră la el, dar Swithin lovi pieptul câinelui cu piciorul. Mick scânci speriat şi o zbughi afară.

Apoi Swithin o văzu pe Peggy şi spuse:

– Ieşi de aici înainte să te pocnesc şi pe tine!

Peggy fugi, iar Swithin păşi mai aproape de Margery.

Ea scoase cuţitul din teacă şi spuse:

– Dacă nu pleci, te omor.

Swithin o lovi cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, cu o forţă de baros. Cuţitul îi zbură din mână. Apoi o apucă de mâini, o ridică de pe podea fără efort şi o aruncă înapoi pe pat.

– Desfă picioarele, spuse el, suindu-se deasupra ei. Ştii că vrei.

– Te urăsc, spuse ea.

El ridică pumnul.

– Desfă picioarele sau te pocnesc din nou, în acelaşi loc.

Ea nu mai putea suporta să-i atingă faţa şi simţi că, dacă o lovea din nou, ar fi murit. Începu să plângă neajutorată şi îşi depărtă coapsele.

(iv)

Rollo Fitzgerald făcu tot posibilul să adune dosare despre puritanii din Kingsbridge. Principala lui sursă de informaţii era Donal Gloster, secretarul-şef al lui Dan Cobley. Donal avea o dublă motivaţie: ura familia Cobley pentru că îl refuzaseră ca peţitor al fetei lor şi era lacom să primească banii lui Rollo, pentru că Dan îl plătea prost.

Rollo se întâlnea regulat cu Donal, la o tavernă numită Cock

at Gallows Cross[17]. Localul era de fapt un bordel, aşa că Rollo putea să închirieze o cameră privată, unde să stea de vorbă neobservaţi. Dacă vreo fată lansa bârfe despre întâlnirile lor, oamenii ar fi presupus că erau homosexuali. Acesta era un păcat şi o crimă, dar bărbaţii care se aflau, de obicei, în termeni de bârfă cu prostituatele nu prea erau în poziţia în care să aducă acuzaţii.

– Dan este supărat din cauza numirii lui Dean Luke ca episcop, spuse Donal într-o zi din toamna a anului 1563. Puritanii cred că Luke se întoarce după cum bate vântul.

– Şi au dreptate, spuse Rollo dispreţuitor.

Să-ţi schimbi credinţa la fiecare schimbare a monarhului se numea „politică”, iar oamenii care făceau aşa ceva se numeau „politicieni”. Rollo îi ura.

– Mă aşteptam ca regina să-l aleagă pe Luke, pentru că este maleabil. Pe cine doreşte Dan ca episcop?

– Părintele Jeremiah.

Rollo dădu din cap. Jeremiah era paroh la St John din Loversfield, un cartier sudic din Kingsbridge. Fusese dintotdeauna reformator, deşi rămăsese în cadrul bisericii. Ar fi devenit un episcop protestant extremist, foarte intolerant cu oamenii care nu urmau vechea cale. Slavă cerului că Dan nu îşi atinsese scopul!

– Nu s-a dat bătut încă.

– Ce vrei să spui? Decizia e luată. Regina a făcut anunţul. Luke va fi consacrat poimâine.

– Dan are planurile lui. Din cauza asta am vrut să ne întâlnim. Vei fi interesat.

– Continuă.

– Pentru consacrarea unui episcop, clericii îl scot la iveală pe St Adolphus.

– Ah, da.

Catedrala din Kingsbridge păstra oasele lui St Adolphus de secole. Acestea erau ţinute în relicvariul cu pietre preţioase care era expus în altar. Pelegrini din toată Europa veneau să se roage la sfânt pentru sănătate şi pentru noroc.

– Dar poate că Luke va lăsa oasele la locul lor de data asta.

Donal clătină din cap.

– Luke le va aduce la procesiune, pentru că asta este ceea ce

[17] Cocoşul de la răscrucea Gallows (n.tr.).

vor oamenii din Kingsbridge. El spune că nimeni nu venerează oasele, aşa că nu este idolatrie. Ei doar cinstesc memoria unui om sfânt.

– Întotdeauna face compromisuri acest Luke.

– Puritanii consideră că este blasfemie.

– Nu mă surprinde.

– Duminică vor interveni.

Rollo ridică din sprâncene – devenea interesant.

– Ce intenţionează să facă?

– Când oasele vor fi înălţate, în timpul ceremoniei, ei vor pune mâna pe relicvariu şi vor desacraliza oasele sfântului – în tot acest timp rugându-se la Dumnezeu să-i trăsnească de moarte dacă dezaprobă.

Rollo era şocat.

– Ar face asta relicvelor care au fost adorate de preoţii din Kingsbridge timp de cinci sute de ani?

– Da.

Chiar şi regina Elisabeta se cutremura la astfel de lucruri. Mult iconoclasm se pierduse în timpul domniei lui Edward al VI-lea, dar Elisabeta promulgase o lege care făcea o crimă din distrugerea picturilor şi a obiectelor aparţinând Bisericii. Oricum, interdicţia fusese doar parţial eficientă: existau încă o mulţime de ultraprotestanţi.

– N-ar trebui să fiu atât de surprins, spuse Rollo.

– M-am gândit că ai vrea să ştii.

Avea dreptate în legătură cu asta: un secret era o armă. Dar, mai mult decât atât, deţinerea unor informaţii de care alţii nu beneficiau îl umpluse întotdeauna pe Rollo de exaltare. Putea să şi le şoptească singur noaptea şi să se simtă puternic.

Băgă mâna în buzunar şi-i dădu lui Donal cinci monede de aur numite îngeri, fiecare valorând zece şilingi sau o jumătate de liră.

– Bine lucrat, spuse el.

Donal băgă banii în buzunar cu un aer satisfăcut.

– Mulţumesc.

Rollo nu se putu opri să nu se gândească la cei treizeci de arginţi ai lui Iuda Iscarioteanul.

– Mai vorbim, spuse el, apoi plecă.

Traversă podul lui Merthin spre centrul oraşului şi urcă pe strada principală. În aer se simţea muşcătura rece a toamnei, care părea să-i intensifice emoţia. Când ridică privirea spre vechile pietre sfinte ale catedralei, se înfioră de oroare la gândul

blasfemiei despre care aflase şi îşi jură să o împiedice.

Apoi îi trecu prin minte că ar fi putut face mai mult decât doar să o prevină. Exista oare vreo cale prin care putea transforma acest incident într-un avantaj?

Mergând încet şi gândind profund, intră în Priory Gate, palatul tatălui lui. Clădirea aproape că ruinase familia Fitzgerald. Dar, la final, familia Willard fusese cea ruinată. Veche de cinci ani deja, casa îşi pierduse strălucirea de la început şi se banalizase. Griul palid al pietrelor, aduse din aceeaşi carieră precum cele ale catedralei, se întunecase puţin din cauza ploii englezeşti şi a fumului celor două mii de coşuri din Kingsbridge.

Contele Swithin se afla în vizită, împreună cu Bart şi cu Margery. Veniseră pentru consacrarea noului episcop. Stăteau în casa contelui de pe Insula Leproşilor, dar îşi petreceau cea mai mare parte a timpului la Priory Gate, iar Rollo spera că se aflau acolo acum, pentru că ardea de nerăbdare să-i spună lui Swithin veştile pe care le aflase de la Donal. Contele avea să fie şi mai şocat decât Rollo.

Urcă scara de marmură şi intră în salonul lui Sir Reginald. Deşi în casă existau încăperi mai mari, acesta era locul în care oamenii se adunau pentru a discuta afaceri. Sir Reginald, destul de vârstnic acum încât să fie sensibil la vremea rece, avea un foc care strălucea permanent. Oaspeţii se aflau acolo, iar într-o parte a mesei era o carafă cu vin.

Rollo se simţi mândru să-l vadă pe contele ţinutului simţindu-se confortabil în casa lor. Ştia că şi tatăl lui era la fel de mândru, deşi nu o spusese niciodată – dar, în prezenţa lui Swithin, devenea mai rezervat şi mai cumpănit în conversaţie, prezentându-se ca un consilier înţelept şi experimentat, reprimându-şi latura impulsivă şi războinică.

Bart era alături de Swithin, o versiune mai tânără a contelui din punct de vedere fizic, deşi cu un caracter mai puţin puternic. Bart îl venera pe puternicul şi încăpăţânatul său tată, deşi era posibil să nu-l egaleze niciodată.

Vechea gardă era încă acolo, se gândi Rollo, în ciuda Elisabetei. Suferiseră înfrângeri, dar nu erau bătuţi.

Se aşeză lângă sora lui, Margery, şi acceptă o cupă de vin de la mama sa. Era vag îngrijorat în legătură cu Margery. Avea doar douăzeci de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Pierduse în greutate, nu mai avea culoare în obraji şi avea o vânătaie pe faţă. Ea fusese întotdeauna mândră de aspectul ei, până la a

deveni vanitoasă, după părerea lui, dar astăzi purta o rochie ştearsă şi avea părul murdar şi neîngrijit. El nu avea nicio îndoială că Margery era nefericită, dar nu era sigur de ce. O întrebase direct dacă Bart se purta crud cu ea, însă ea răspunsese fără nicio ezitare:

– Bart este un soţ decent.

Poate că era dezamăgită că nu aveau încă un copil. Dar, oricare ar fi fost motivul nefericirii ei, Rollo spera că nu avea să creeze probleme.

Luă o înghiţitură de vin şi spuse:

– Am nişte veşti deranjante. Am vorbit cu Donal Gloster.

– Josnic personaj, spuse Sir Reginald.

– Demn de dispreţ, dar folositor. Fără el, n-am fi ştiut că Dan Cobley şi puritanii plănuiesc un sacrilegiu duminică, la consacrarea lui Luke Richards, pe care ei îl consideră insuficient de eretic pentru gustul lor.

– Un sacrilegiu? spuse tatăl lui. Ce vor să facă?

Rollo aruncă bomba:

– Să desacralizeze osemintele sfântului.

Urmă un moment de linişte năucită.

– Nu, şopti Margery.

– O să-i înfig sabia în pântec dacă încearcă aşa ceva, spuse contele Swithin.

Ochii lui Rollo se măriră. Violenţa ar fi putut să nu fie de o singură parte: nu se gândise la asta.

Mama lui spuse agitată:

– Dacă omori un om în biserică, Swithin, vei fi executat. Nici măcar un conte nu poate scăpa cu aşa ceva.

Şarmul degajat al lui Lady Jane îi permitea să vorbească direct.

Swithin păru uluit.

– Ai dreptate. La naiba!

– Cred că s-ar putea să se înşele, lordul meu, spuse Rollo.

– Cum aşa?

– Da, spuse Lady Jane, arcuindu-şi sprâncenele. Spune-ne în ce fel mă înşel, fiul meu deştept.

Rollo se concentră, iar planul se contură în mintea lui în timp ce vorbea:

– Comiterea unei crime premeditate într-o biserică… da, chiar şi un conte poate fi executat pentru asta. Dar gândiţi-vă! Primarul din Kingsbridge ar putea spune o poveste diferită.

Swithin păru încurcat, dar Reginald zise:

– Continuă, Rollo, devine interesant.

– Orice eveniment poate fi bun sau rău în funcţie de punctul de vedere al celui care îl relatează. Gândiţi-vă la asta! Un grup de oameni înarmaţi intră într-un oraş – omoară bărbaţii, violează femeile şi pleacă cu toate bogăţiile. Sunt toţi nişte criminali perverşi – doar dacă oraşul nu este în Asiria, iar victimele sunt musulmani, caz în care bărbaţii înarmaţi nu sunt criminali, ci cruciaţi şi eroi.

Margery spuse dezgustată:

– Şi nu eşti nici măcar ironic.

Rollo nu înţelese asta.

– Şi ce-i cu asta? spuse nerăbdător Sir Reginald.

– Ceea ce se va întâmpla duminică va fi că puritanii vor ataca clericii şi vor încerca să fure relicvele în ciuda legii reginei Elisabeta. Atunci, nişte creştini credincioşi din congregaţie vor sări în apărarea noului episcop al Elisabetei şi vor salva osemintele sfântului. Chiar mai bine dacă nu se folosesc săbii, deşi, în mod normal, bărbaţii vor avea cu ei cuţitele pe care le folosesc zilnic să taie carnea la masă. Din păcate, în agitaţia care va urma, conducătorul puritanilor din Kingsbridge, Dan Cobley, va fi înjunghiat mortal; dar, întrucât el este principalul instigator la revoltă, se va înţelege că asta a fost voia Domnului. Oricum, va fi imposibil de aflat cine a dat lovitura mortală. Şi tu, tată, ca primar în Kingsbridge, îi vei scrie un raport Maiestăţii Sale, regina, spunându-i ce s-a întâmplat.

Sir Reginald zise gânditor:

– Moartea lui Dan Cobley va fi providenţială. El este conducătorul puritanilor.

– Şi cel mai mare duşman al familiei noastre, adăugă Rollo.

Margery interveni cu severitate:

– O mulţime de alţi oameni vor fi ucişi.

Rollo nu fu surprins de dezaprobarea ei. Ea era devotată, însă era de părere că nu prin violenţă trebuia promovată credinţa catolică.

Contele Swithin spuse:

– Are dreptate, este riscant, dar asta nu trebuie să ne împiedice. Zâmbi şi adăugă: Femeile se îngrijorează pentru astfel de lucruri. Din cauza asta l-a făcut Dumnezeu pe bărbat stăpân.

(v)

Întinsă în pat şi gândindu-se la evenimentele zilei, Margery îi dispreţui pe Dan Cobley şi pe puritani pentru că plănuiseră o asemenea pângărire – dar se simţi aproape la fel de dezgustată de ceea ce intenţionau tatăl şi fratele ei. Planul lor era să exploateze acest sacrilegiu pentru a da o lovitură politică.

Atât Reginald, cât şi Rollo ar fi putut fi răniţi în încăierare, dar ea descoperi că era indiferentă în privinţa acestui pericol. Îşi pierduse sentimentele pentru ei. Se folosiseră fără milă de ea pentru urcarea lor pe scara socială – în acelaşi mod în care planificau să folosească sacrilegiul puritanilor. Faptul că îi ruinaseră viaţa nu însemna nimic pentru ei. Felul în care o îngrijiseră când fusese copilă fusese similar grijii pe care i-o arătau unui mânz ce promitea să devină un bun cal de povară într-o bună zi. O podidiră lacrimile când se gândi cu nostalgie la copilăria ei, pe când credea că ei o iubesc cu adevărat.

Dar posibilitatea ca Swithin să fie rănit nu o lăsa deloc indiferentă. Îşi dorea din toată inima ca el să fie ucis sau măcar mutilat atât de rău, încât să nu se mai poată sui niciodată cu forţa peste ea. În rugăciunile ei, îl imploră pe Dumnezeu să-l trimită pe Swithin în iad, duminică dimineaţă. Se duse la culcare imaginându-şi vremea în care avea să se elibereze de torţionarul ei.

Se trezi înţelegând că doar ea putea face ca aceste speranţe să devină realitate.

Swithin se punea singur în pericol, dar exista o cale prin care ea se putea asigura că avea să fie rănit. Din cauza muncii ei clandestine cu Stephen Lincoln, Rollo şi Reginald o priveau ca pe un aliat de nădejde, fără să le treacă vreodată prin minte să ascundă ceva de ea. Margery cunoştea secretul şi trebuia să-l folosească.

Se trezi devreme. Mama ei se afla deja în bucătărie, dând ordine personalului pentru mesele zilei. Lady Jane era o persoană receptivă, aşa că trebuie să-şi fi dat seama că era ceva în neregulă cu viaţa lui Margery, dar nu spusese nimic. I-ar fi dat sfaturi dacă i le-ar fi cerut, dar nu intervenea neinvitată. Poate că erau lucruri în propria căsătorie pe care prefera să le ţină doar pentru ea.

Ea îi ceru lui Margery să meargă pe malul râului şi să cumpere nişte peşte proaspăt. Era o dimineaţă de sâmbătă ploioasă, aşa

că Margery îmbrăcă o pelerină mai veche. Înainte să iasă, luă un coş de peşte. În piaţă, comercianţii erau la tarabele lor.

Trebuia să-i avertizeze pe puritani despre capcana care-i aştepta, astfel încât ei să meargă la catedrală înarmaţi, să se poată apăra. Dar nu putea să bată la uşa lui Dan Cobley şi să-i spună că avea să-i împărtăşească un secret. Un motiv era acela că ar fi fost văzută de trecători – faptul că Margery de Shiring îl vizita pe Dan Cobley ar fi constituit o veste atât de surprinzătoare, încât ar fi făcut ocolul oraşului în doar câteva minute. Un alt motiv era acela că Dan n-ar fi crezut-o, suspectând o şmecherie: avea nevoie de o acoperire ca să-i avertizeze.

Nu reuşi să se gândească la o ieşire din această dilemă. În timp ce traversa piaţa, se gândi intens. Reveria îi fu întreruptă de o voce care-i acceleră pulsul:

– Sunt foarte bucuros să te văd!

Ea ridică privirea şocată şi înfiorată. Purtând o haină neagră şi scumpă, dar arătând la fel ca întotdeauna, Ned Willard se afla în faţa ei. Lui Margery îi păru un înger păzitor trimis de Dumnezeu.

Realiză cu neplăcere că ea arăta neglijent, având haina dezonorantă şi părul prins cu o cârpă. Din fericire, lui Ned nu păru să îi pese. Rămase acolo de parcă ar fi fost fericit să-i zâmbească la nesfârşit.

– Porţi sabie acum, îi spuse ea.

Ned ridică din umeri.

– Curtenii poartă săbii, spuse el. N-am luat niciodată lecţii de scrimă ca să ştiu cum să o folosesc.

Trecând peste surpriză, ea începu să gândească logic. În mod clar, întâlnirea lor era o şansă de a folosi secretul. Dacă oamenii ar fi observat-o vorbind cu Ned, ar fi clătinat din cap cunoscători şi ar fi gândit că ea nu trecuse niciodată peste dragostea ei pentru el; şi familia ei ar fi gândit la fel dacă ar fi auzit ceva.

Nu prea ştia cât de mult să-i spună.

– La ceremonia de consacrare va fi o luptă, începu ea brusc. Dan Cobley vrea să pună mâna pe osemintele sfântului.

– De unde ştii asta?

– Donal Gloster i-a spus lui Rollo.

Ned ridică din sprâncene: sigur că el nu ştia că mâna dreaptă a lui Dan Cobley era un spion al catolicilor. Dar nu comentă asta, părând să lase descoperirea deoparte, pentru alte speculaţii.

Margery continuă:

– Rollo i-a spus lui Swithin, iar contele va folosi această scuză ca să înceapă o luptă şi să-l ucidă pe Dan.

– În biserică?

– Da. El crede că va scăpa de pedeapsă pentru că va proteja clericii şi relicvele.

– Swithin nu este suficient de deştept ca să se gândească la aşa ceva.

– Nu, a fost ideea lui Rollo.

– Diavolul!

– M-am tot gândit cum să-i avertizez pe puritani, ca să vină înarmaţi şi să se poată apăra. Acum poţi să o faci tu.

– Da, spuse el. Lasă asta în seama mea!

Ea rezistă tentaţiei de a-l îmbrăţişa şi de a-l săruta.

(vi)

– Trebuie să anulăm ceremonia, spuse decanul Luke când Ned îi povesti ce urma să se întâmple.

– Dar când să o reprogramăm?

– Nu ştiu.

Se aflau cu toţii în altar, stând în picioare lângă unul dintre stâlpii măreţi care susţineau turnul. Ridicând privirea, Ned îşi aminti că acela era turnul lui Merthin, reconstruit de acesta după ce vechiul turn se prăbuşise, conform istoriei oraşului Kingsbridge, cunoscută drept *Cartea lui Timothy.* Merthin trebuie să-l fi construit cu toată nădejdea, pentru că data de mai bine de două sute de ani.

Ned îşi întoarse privirea către faţa înfricoşată şi ochii blânzi şi albaştri ai lui Luke. Era un preot care dorea să evite conflictele cu orice preţ.

– Nu putem amâna consacrarea, spuse Ned. Ar fi o lovitură politică pentru regina Elisabeta. Oamenii ar spune că puritanii din Kingsbridge au împiedicat-o să numească pe episcopul pe care-l dorea. Ultraprotestanţii din alte oraşe vor începe să creadă că au şi ei dreptul de a alege pe cine vor ca episcop şi ar putea să înceapă revolte asemănătoare. Regina ne-ar crucifica pe amândoi dacă am lăsa să se întâmple asta.

– Of, Doamne, spuse Luke. Atunci, va trebui să-l lăsăm pe sfânt la locul lui.

Ned aruncă o privire spre mormântul Sfântului Adolphus. Monumentul era închis cu grilaje de fier încuiate. Un mic grup de

pelerini stătea în genunchi, holbându-se la relicvariu, printre gratii. Era un cufăr de aur având forma unei biserici, cu arcade şi turnuri, şi o scară în spirală. În aur erau incrustate perle, rubine şi safire, strălucind în lumina lăptoasă a soarelui care pătrundea prin ferestrele din vest.

– Nu sunt sigur că va fi suficient, spuse Ned. Acum, că au plănuit asta, s-ar putea să dărâme grilajele.

Luke păru panicat.

– Nu se poate să am o revoltă în timpul ceremoniei mele de consacrare!

– Nu, într-adevăr. Asta ar fi aproape la fel de rău ca amânarea, din punctul de vedere al reginei.

– Şi atunci, ce facem?

Ned se gândise la ce puteau să facă, dar ezită. Era ceva ce Margery nu-i spusese: ea dorise ca el să-i înarmeze pe puritani, nu să încerce să evite conflictul. Era surprinzător că ea adoptase o asemenea atitudine, mai ales că era împotriva violenţelor religioase de orice fel. Acest gând îi trecuse prin minte vag în timp ce vorbise cu ea, însă acum, privind retrospectiv, îi apăru în minte mult mai clar. Se mai punea ceva la cale, dar nu ştia ce.

Oricum, nu-şi putea baza acţiunile pe asemenea idei neclare. Încercă să nu se mai gândească la Margery. Avea nevoie să-i ofere lui Luke o cale de ieşire sigură.

– Trebuie să scoatem praful de puşcă din tun, îi spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să scăpăm de relicve.

Luke fu şocat.

– Nu putem să le aruncăm, pur şi simplu!

– Sigur că nu putem. Dar le putem îngropa – cu tot fastul necesar. Mâine, la prima oră, ţineţi o slujbă de înmormântare – doar tu şi unul sau doi preoţi. În seara asta, pune-l pe George Cox să sape o groapă undeva, în interiorul catedralei – nu spune nimănui unde.

George Cox era groparul.

– Îngroapă oasele în cufărul de aur şi pune-l pe George să pună la loc pietrele din pardoseală, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că au fost deranjate.

Luke se gândi la aceste lucruri cu un tremur de îngrijorare.

– Când vor sosi oamenii pentru ceremonia de consacrare, totul va fi deja făcut. Da’ ce vor spune oare? Vor vedea că sfântul a dispărut.

– Pune o inscripţie pe grilajele de fier, care să menţioneze că Sfântul Adolphus este îngropat aici, în catedrală. Apoi mărturiseşte, în predica ta, că sfântul este încă aici, binecuvântându-ne cu prezenţa lui, dar că a fost îngropat într-un mormânt secret pentru a-i proteja rămăşiţele împotriva celor care ar dori să le violeze.

– Inteligent, spuse Luke admirativ. Oamenii vor fi mulţumiţi, iar puritanii nu vor mai avea ce să obiecteze. Protestul lor va fi ca praful de puşcă ce s-a decantat.

– O comparaţie foarte bună. Foloseşte-o în predică.

Luke aprobă din cap.

– Deci, am stabilit, spuse Ned.

– Trebuie să discut despre asta cu consiliul canonic.

Ned îşi reprimă un impuls de nerăbdare.

– Nu tocmai. Tu eşti episcopul ales, zise el zâmbind. Poţi ordona asta.

Luke păru stânjenit.

– Întotdeauna este mai bine să le explici oamenilor motivele ordinelor.

Ned se hotărî să nu lupte într-o bătălie ipotetică.

– Fă cum doreşti. Eu voi veni aici în zori, să fiu martor la înhumare.

– Foarte bine.

Ned nu era complet sigur că Luke avea să poată duce asta până la capăt. Poate că o reamintire a datoriei lui Luke către Ned ar fi putut ajuta.

– Mă bucur că am reuşit să o conving pe regină că eşti omul potrivit pentru a fi episcop de Kingsbridge, spuse el.

– Îţi sunt profund recunoscător, Ned, pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o.

– Cred că vom lucra bine împreună în următorii ani, pentru a preveni duşmăniile religioase.

– Amin!

Luke încă se putea răzgândi în legătură cu toată povestea, dacă vreunul dintre colegii lui ar fi obiectat la ideea înhumării relicvelor, dar Ned nu putea face mai mult pentru moment. Se hotărî să-l vadă pe Luke înainte de căderea serii şi să se asigure că urmează planul.

Îşi luă rămas-bun şi trecu prin navă, printre pilonii maiestuoşi, arcadele îndrăzneţe şi ferestrele strălucitoare ale catedralei, gândindu-se cât de mult bine şi cât de mult rău văzuse clădirea

aceea în ultimii patru sute de ani. Când ieşi pe poarta de vest, o văzu din nou pe Margery, revenind spre casă cu coşul plin de peşte trecut peste braţ. Ea îi prinse privirea şi se îndreptă spre el.

Sub portalul catedralei, ea îi spuse:

– Ai făcut-o?

– Cred că am reuşit să evit violenţa, spuse el. L-am convins pe Luke să îngroape osemintele clandestin, mâine-dimineaţă, astfel încât să nu mai existe niciun motiv pentru luptă.

El se aştepta ca ea să fie mulţumită şi recunoscătoare, dar, spre consternarea lui, ea îl privi cu oroare preţ de un lung moment, apoi spuse:

– Nu. Nu despre asta este vorba!

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Trebuie să fie o luptă.

– Dar tu ai fost întotdeauna împotriva violenţei!

– Swithin trebuie să moară!

– Şşşşt!

El o apucă de cot şi o conduse înăuntru. În absida nordică exista o capelă laterală, dedicată Sfintei Dymphna. Nu era un personaj popular, iar capela era goală. Pictura sfintei care fusese decapitată fusese dată jos, pentru a-i calma pe puritani.

Ned se postă în faţa lui Margery, ţinându-i mâinile.

– Ar fi mai bine să-mi mărturiseşti ce nu este în regulă, spuse el. De ce trebuie să moară Swithin?

Deşi ea nu spuse nimic, el observă, uitându-se la expresia ei, că în interiorul său se dădea o luptă şi decise să aştepte.

În cele din urmă, ea zise:

– Când Bart este plecat de acasă, Swithin vine în patul meu noaptea.

Ned o privi îngrozit. Era violată – de către socrul ei. Era obscen şi brutal. O furie înfierbântată puse stăpânire pe el şi făcu un efort să-şi strunească emoţiile şi să gândească raţional. Prin minte îi trecură mai multe întrebări, dar răspunsurile erau evidente.

– Tu i te-ai opus, dar el e prea puternic şi ţi-a zis că, dacă ţipi, va spune că tu l-ai sedus – şi toată lumea îl va crede pe el.

Pe obrajii ei se scurseră câteva lacrimi.

– Ştiam că tu vei înţelege.

– Bărbatul ăsta este un animal!

– N-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar poate că Domnul îi va lua viaţa

lui Swithin mâine.

„Iar dacă nu o va face Dumnezeu, o voi face eu”, îşi jură el, dar nu spuse asta cu voce tare. În schimb, zise:

– O să vorbesc din nou cu Luke. O să mă asigur că va fi o luptă.

– Cum?

– Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.

– Nu-ţi risca viaţa. Asta ar fi şi mai rău.

– Mergi acasă cu peştele, spuse el.

Ea ezită îndelung, apoi zise:

– Eşti singura persoană în care am încredere. Singura.

El încuviinţă din cap.

– Ştiu, spuse el. Du-te acasă.

Ea îşi şterse ochii cu mâneca şi părăsi catedrala, iar el o urmă afară după un minut.

Dacă l-ar fi văzut pe Swithin în acel moment, ar fi sărit pe el şi i-ar fi cuprins gâtul cu mâinile, sufocându-l până la moarte – sau poate că Swithin l-ar fi spintecat cu sabia, deşi el era prea nervos ca să-i mai pese de aşa ceva.

Se întoarse şi privi spre măreaţa faţadă vestică a catedralei, udată acum de o ploaie englezească măruntă şi persistentă. Acolo era poarta prin care oamenii intrau ca să-L găsească pe Dumnezeu: cum putea Ned să se gândească la crimă acolo? Dar abia dacă se putea gândi la altceva.

Se strădui să fie coerent. „Recunoaşte, îşi spuse el, că în lupta cu Swithin s-ar putea să nu învingi şi, chiar dacă ai câştiga, ai fi spânzurat pentru că ai omorât un nobil. Dar tu eşti deştept, iar Swithin este stupid, aşa că născoceşte o metodă inteligentă de a termina cu el.”

Se întoarse şi traversă piaţa. Era aglomerată în fiecare sâmbătă, dar în ziua aceea era înţesată de vizitatorii care veniseră pentru ceremonia de a doua zi. În mod normal, strecurându-se printre tarabe, el ar fi observat automat creşterile şi scăderile de preţuri, lipsurile şi abundenţa, de câţi bani dispuneau oamenii şi pe ce îi cheltuiau – dar nu acum. Era conştient de cei care îl salutau, dar era prea adâncit în gânduri pentru a răspunde altfel decât cu o vagă fluturare a mâinii sau cu o înclinare absentă a capului. Ajunse acasă şi intră.

Din nefericire, mama lui se apropiase de bătrâneţe. Alice părea că se scufundase în propria piele şi mergea cu ajutorul unui baston. Părea să-şi fi pierdut interesul pentru lumea din

afara casei: îi adresă lui Ned întrebări superficiale despre munca lui cu regina şi abia dacă ascultă răspunsurile. Pe vremuri, ar fi fost dornică să ştie despre manevrele politice şi ar fi vrut să afle totul despre modul în care Elisabeta îşi conducea casa.

Oricum, de când plecase Ned de acasă, în dimineaţa respectivă, părea să se fi schimbat ceva. Mama lui se afla în sala mare, împreună cu cei trei servitori ai lor: Janet Fife, menajera; soţul ei, sărmanul Malcolm; şi fata lor de şaisprezece ani, Eileen. Toţi păreau foarte animaţi. Ned presupuse imediat că primiseră veşti bune. Imediat ce îl observă, mama lui spuse:

– Barney s-a întors în Anglia!

„Unele lucruri merg bine”, reflectă Ned şi reuşi să încropească un zâmbet.

– Unde se află?

– A debarcat în portul Combe, cu *Hawk.* Am primit un mesaj: aşteaptă doar să-şi încaseze plata – pentru trei ani!–, apoi vine acasă.

– Şi este bine, sănătos? Ţi-am spus că a fost în Lumea Nouă.

– Dar a revenit neatins!

– Ei bine, trebuie să ne pregătim să sărbătorim – taie viţelul cel gras.

Bucuria lui Alice păli.

– Nu avem un viţel. Nici gras, nici de alt fel.

Tânăra Eileen, care nutrise odată o iubire copilărească pentru Barney, spuse încântată:

– Avem un purceluş de şase luni în spate, pe care mama mea plănuia să-l folosească pentru şuncile de iarnă. Îl putem pune la frigare.

Ned era încântat. Familia lui avea să fie din nou împreună.

Dar chinurile prin care trecea Margery îi reveniră în minte în timp ce se aşeză, împreună cu mama sa, pentru masa de prânz. Ea vorbea cu însufleţire, imaginându-şi aventurile lui Barney în Sevilia, Antwerp şi Hispaniola. Ned o lăsă să vorbească, în timp ce el medita.

Ideea lui Margery fusese aceea de a-i avertiza pe puritani, astfel încât aceştia să vină înarmaţi, în speranţa că Swithin avea să fie ucis în încăierarea care ar fi urmat. Dar Ned nu aflase întreaga poveste şi, în ciuda celor mai bune intenţii, pusese capăt speranţelor ei. Acum, n-avea să mai existe nicio încăierare: relicvele n-aveau să mai fie arătate la ceremonia de consacrare, puritanii fiind lipsiţi astfel de orice motive de protest, iar Swithin

de un motiv pentru luptă.

Putea oare Ned să desfacă ceea ce făcuse? Era aproape imposibil. Decanul Luke avea să refuze cu siguranţă să revină la programul iniţial, pentru a garanta o revoltă.

Ned înţelese că putea să refacă scenariul cu încăierarea spunându-le pur şi simplu ambelor părţi că relicvele urmau să fie îngropate în zori. Dar mai era o problemă: o încăierare era imprevizibilă. Swithin putea fi rănit – sau putea să nu fie. Ned trebuia să se asigure de asta, pentru binele lui Margery.

Exista vreo cale să transforme ceremonia de a doua zi într-o capcană pentru Swithin?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Ned ar fi păstrat planul violent al lui Rollo, dar ar fi eliminat justificarea?

În mintea lui, începu să prindă contur o schemă. Poate că l-ar fi putut atrage pe Swithin la catedrală cu informaţii false. Dar, desigur, catolicii nu ar fi avut încredere în Ned. Dar în cine ar fi avut încredere?

Apoi îşi aminti ce-i spusese Margery despre Donal Gloster, care era spion. Rollo ar fi avut încredere în Donal.

Ned începu să simtă speranţă din nou.

Părăsi masa din familie de îndată ce putu. Coborî pe strada principală şi o luă spre Slaughterhouse Wharf, trecând de ancorajele de la Tanneries, un cartier de pe malul râului, cu industrii urât mirositoare şi cu case meschine. Ajuns acolo, bătu la uşa lui Donal Gloster. Îi deschise mama lui Donal, o femeie frumoasă de vârstă mijlocie, care avea buzele pline ale lui Donal şi părul lui des şi întunecat. Păru îngrijorată.

– Ce vă aduce aici, domnule Willard?

– Bună ziua, doamnă Gloster, spuse Ned politicos. Aş vrea să vorbesc cu Donal.

– Este la muncă. Ştiţi unde se află stabilimentul de afaceri al lui Dan Cobley.

Ned încuviinţă din cap. Dan avea un depozit jos, lângă docuri.

– N-ar trebui să-l deranjez pe Donal la muncă. Când credeţi că va ajunge acasă?

– Va termina la apus. Dar el se duce de obicei la taverna Slaughterhouse înainte de a veni acasă.

– Vă mulţumesc.

– Ce treabă aveţi cu el?

– Nu vreau să-i fac niciun rău.

– Mulţumesc, spuse ea cu un aer nesigur, iar Ned bănui că nu-

l credea.

Reveni la malul râului şi se aşeză pe un colac de frânghie, rumegându-şi planul, care era nesigur şi periculos, şi privind activitatea comercială din jur: navele şi căruţele sosind şi plecând, încărcând şi descărcând grâne şi cărbune, piatră de la cariere şi lemn din păduri, baloturi de haine şi butoaie de vin. Aşa prosperase familia lui: cumpărând într-un loc şi vânzând în altul, apoi băgând în buzunar diferenţa de preţ. Era o treabă simplă, dar era calea spre bogăţie – singura cale, dacă nu erai nobil şi nu puteai obliga oamenii să plătească o chirie pentru pământurile pe care le munceau.

După-amiaza se întunecă. Porţile se închiseră şi depozitele fură încuiate; oamenii începură să părăsească docurile, nerăbdători să ajungă acasă, la cină, sau la tavernă şi la cântece, sau într-o zonă întunecoasă unde îi aştepta o iubită.

Ned îl văzu pe Donal ieşind din clădirea lui Cobley şi îndreptându-se spre Slaughterhouse, având aerul unui om care nu trebuia să ia o decizie pentru că făcea acelaşi lucru în fiecare zi.

Ned îl urmă în tavernă.

– Am ceva de vorbit în linişte cu tine, Donal, dacă se poate.

În acele zile, nimeni nu refuza o discuţie privată cu Ned. Devenise un om puternic şi important şi toată lumea din Kingsbridge ştia asta. În mod ciudat, asta nu-i oferea nicio satisfacţie. Unii oameni tânjeau după consideraţie; alţii tânjeau după vin sau trupuri de femei frumoase, sau după viaţa monahală, de ordine şi disciplină. Dar după ce tânjea Ned? Răspunsul îi veni în minte cu o uşurinţă şi o viteză care-l luară prin surprindere: după dreptate.

Ar fi trebuit să se gândească la asta.

El plăti pentru două carafe de bere şi se îndreptă împreună cu Donal spre un colţ. Imediat ce se aşezară, el spuse:

– Duci o viaţă periculoasă, Donal.

– Ned Willard, întotdeauna cel mai deştept băiat din clasă, spuse Donal cu o strângere din buze, pe un ton acru.

– Nu mai suntem la şcoală. Acolo eram doar biciuiţi pentru greşelile noastre. Acum, putem fi omorâţi.

Donal păru intimidat, dar abordă o expresie curajoasă.

– Atunci e bine că eu nu fac greşeli.

– Dacă Dan Cobley şi puritanii află despre tine şi Rollo, te vor rupe în bucăţi.

Donal se albi. După o lungă tăcere, deschise gura să răspundă, dar Ned i-o luă înainte:

– Nu te obosi să negi. Ar fi o pierdere de timp pentru amândoi. Concentrează-te pe ce ai de făcut şi te vei asigura astfel că-ţi voi păstra secretul.

Donal înghiţi în sec şi reuşi să dea din cap.

– Ceea ce i-ai spus ieri lui Rollo Fitzgerald era corect atunci, dar lucrurile s-au schimbat.

Donal rămase cu gura căscată.

– De unde…?

– Nu-ţi bate capul întrebându-te de unde ştiu ce i-ai spus lui Rollo. Tot ce trebuie să înţelegi este că relicvele sfântului vor fi pângărite în catedrală mâine – dar momentul s-a schimbat. Acum se va face totul în zori, cu doar câţiva oameni prezenţi.

– De ce îmi spui asta?

– Ca tu să-i spui lui Rollo.

– Urăşti familia Fitzgerald – ţi-au ruinat familia.

– Nu încerca să înţelegi asta. Doar fă ce ţi-am spus şi salvează-ţi pielea.

– Rollo va întreba de unde ştiu de schimbare.

– Spune că l-ai auzit pe Dan Cobley discutând despre asta.

– În regulă.

– Du-te să te întâlneşti cu Rollo acum. Trebuie să ai o metodă de a-i da de înţeles că ai nevoie de o întâlnire urgentă.

– Imediat ce-mi termin berea.

– N-ar fi mai bine să fii perfect treaz?

Donal privi cu regret spre carafa lui.

– Acum, Donal, spuse Ned.

Donal se ridică şi ieşi.

Ned ieşi câteva minute mai târziu şi urcă din nou pe strada principală. Se simţea neliniştit. Avea un plan, dar acesta presupunea ca mai mulţi oameni să facă ceea ce se aştepta el să facă: decanul Luke, Donal Gloster, Rollo Fitzgerald şi – cel mai important dintre toţi şi cel mai de dorit – contele Swithin. Dacă o parte a lanţului se rupea, întregul plan se ducea de râpă.

Iar acum trebuia să mai adauge ultima piesă.

Trecu de catedrală, de hanul Bell şi de noul palat al familiei Fitzgerald, numit Priory Gate, apoi intră în Casa Breslelor. Bătu la uşa şerifului Matthewson şi intră fără să aştepte invitaţia. Şeriful mânca o cină cu carne rece şi pâine. Când îl văzu pe Ned, îşi puse jos cuţitul şi se şterse la gură.

– Bună seara, domnule Willard. Sper că sunteţi bine.
– Foarte bine, şerifule, mulţumesc.
– Pot să vă fiu de folos cu ceva?
– Reginei, şerifule. Maiestatea Sa are o treabă pentru tine în noaptea asta.

(vii)

Rollo îşi atinse cu nervozitate mânerul sabiei. Nu mai fusese niciodată în luptă. Când era copil, se antrena cu o sabie de lemn, precum cei mai mulţi fii ai familiilor înstărite, dar nu avusese nicio experienţă de luptă semnificativă.

Dormitorul lui Sir Reginald era plin de oameni şi neluminat, dar nimeni nu se afla în pat. De la ferestre se vedea arhitectura spectaculoasă a faţadelor de vest şi de nord ale catedralei Kingsbridge. Era o noapte senină, iar Rollo, cu ochii adaptaţi la întuneric, văzu la lumina stelelor silueta bisericii, estompată, dar clară. Sub arcadele sale ascuţite, toate intrările şi ferestrele păreau pete adânci de întuneric, precum orbitele goale ale unui om căruia i se scoseseră ochii pentru falsificare de bani. Mai sus, turlele, cu sculpturile şi basoreliefurile lor, se profilau pe cerul nopţii.

Alături de Rollo se mai aflau tatăl lui, Sir Reginald; cumnatul lui, Bart Shiring; tatăl lui Bart, contele Swithin; şi doi dintre soldaţii cei mai de încredere ai lui Swithin. Toţi erau înarmaţi cu spade şi pumnale.

Când clopotul catedralei bătuse ora patru, Stephen Lincoln spusese Mesa şi le acordase celor şase iertarea de păcate pentru ceea ce erau pe cale să comită. De atunci, pândeau.

Doamna casei, Lady Jane, şi Margery se aflau în pat, dar Rollo se îndoia că puteau să doarmă.

Piaţa, atât de aglomerată şi de zgomotoasă în timpul zilei, era acum pustie şi tăcută. În partea îndepărtată se aflau şcoala de gramatică şi palatul episcopului, ambele întunecate. Dincolo de acestea, oraşul cobora spre râu, acoperişurile apropiate ale caselor părând treptele gigantice ale unei scări.

Rollo spera ca Swithin, Bart şi soldaţii, a căror profesie era violenţa, să poarte singuri toată lupta.

Prima geană de lumină sparse bolta plină de stele şi transformă catedrala din neagră în gri. Imediat după aceea, cineva şopti:

– Acolo.

Rollo văzu o procesiune tăcută ieşind din palatul episcopului, şase siluete întunecate, fiecare purtând câte o lumânare. Acestea traversară piaţa şi intrară în biserică prin poarta de vest, luminile lor dispărând de parcă s-ar fi stins.

Rollo începu să se agite. Dan Cobley şi ceilalţi puritani trebuiau să fie deja în interiorul catedralei, presupuse el. Poate că se strecuraseră printre ruinele clădirilor monastice şi intraseră printr-una dintre uşile de pe faţada îndepărtată, nevăzuţi de grupul din Priory Gate. Se simţea neliniştit, neavând nicio siguranţă; dar dacă ar fi spus acest lucru acum, dubiile sale ar fi fost luate drept laşitate, aşa că tăcu.

Contele Swithin murmură:

– Mai aşteptăm un minut. Lăsaţi-le timp să-şi înceapă treburile diavoleşti.

Avea dreptate. Ar fi fost o greşeală să se grăbească şi să năvălească în biserică înainte ca relicvele să fie scoase şi pângărirea să înceapă.

Rollo îşi imagină preoţii mergând spre altarul din capătul estic, descuind grilajele de fier şi ridicând relicvariul. Ce ar fi făcut după aceea? Ar fi aruncat oasele în râu?

– În regulă, spuse Swithin.

Deschise drumul, iar ceilalţi îl urmară pe scări. Imediat ce ajunseră afară, începură să alerge, paşii lor răsunând ca nişte bubuituri în liniştea nopţii. Rollo se întreba dacă oamenii din interiorul catedralei îi puteau auzi şi dacă aveau suficientă prezenţă de spirit încât să lase baltă ceea ce făceau şi să fugă.

Când Swithin izbi uşa mare, ei îşi traseră săbiile şi se năpustiră înăuntru.

Ajunseseră exact la timp. Decanul Luke stătea în mijlocul navei, în faţa altarului mic, pe care ardeau câteva lumânări. Ţinea relicvariul de aur în mâini şi îl ridică la vedere, pe când ceilalţi participanţi cântau ceva ce era, fără îndoială, o parte a ritualului lor de proslăvire a diavolului. În lumina slabă, era greu de observat exact câţi oameni se aflau în biserică. În timp ce intruşii alergau prin navă către grupul încremenit de lângă altar, Rollo observă că, în podeaua bisericii, fusese săpată o groapă, iar alături era aşezată o mare piatră de pardoseală, sprijinită de un pilon. Lângă pilon se afla George Cox, groparul, sprijinit într-o lopată. Asta nu era chiar scena pe care şi-o închipuise Rollo, dar nu prea mai conta: atitudinea decanului Luke demonstra clar

care erau scopurile sale. În fruntea grupului, contele Swithin îl atacă pe Luke cu sabia ridicată. Acesta se întoarse, încă ţinând relicvariul ridicat.

George Cox îşi ridică lopata şi alergă spre conte.

În acel moment, Rollo auzi un strigăt puternic:

– Opriţi-vă, în numele reginei!

Nu putea să vadă de unde venea vocea.

Swithin lovi în direcţia lui Luke. Acesta sări în spate în ultima clipă, dar sabia îl lovi în braţul stâng, sfâşiindu-i negrul robei şi tăind adânc în carnea antebraţului. El ţipă de durere şi scăpă relicvariul, care lovi podeaua cu un bubuit puternic, împrăştiind pietrele preţioase ce se rostogoliră pe podeaua de piatră.

Rollo observă cu coada ochiului un semn de mişcare în septul sudic. O clipă mai târziu, un grup de zece sau doisprezece oameni năvăliră în navă, agitând săbii şi bâte şi repezindu-se spre intruşi. Aceeaşi voce repetă ordinul de a se opri, în numele reginei, iar Rollo văzu că bărbatul care urla toate acele ordine inutile era şeriful Matthewson. Ce căuta el acolo?

George Cox învârti lopata, ţintind spre capul contelui, dar Swithin se mişcă şi lopata îl lovi în umărul stâng. Înfuriat, Swithin îl înjunghie cu sabia şi, oripilat, Rollo văzu lama străpungând burta groparului şi ieşindu-i prin spate.

Ceilalţi preoţi îngenunchează lângă relicvariul prăbuşit, încercând să-l protejeze.

Şeriful şi oamenii săi se grăbiră spre conte şi spre grupul său, iar Rollo observă casca de piele a lui Osmund Carter printre capetele slab luminate. Şi mai era cumva şi părul roşcat-maroniu al lui Ned Willard?

Gruparea contelui era depăşită: erau doi la unu. „Voi muri, se gândi Rollo, dar Domnul mă va răsplăti."

Era pe cale să se arunce în încăierare când îl izbi un gând: prezenţa surprinzătoare a lui Ned Willard îl făcu să devină suspicios. Asta nu putea fi o cursă, nu-i aşa? Unde se aflau puritanii? Dacă ar fi fost ascunşi în umbră, până acum ar fi atacat la lumină. Dar Rollo nu văzu decât oamenii contelui într-o parte, oamenii şerifului de cealaltă parte şi preoţii înfricoşaţi la mijloc.

Poate că informaţiile lui Donal Gloster fuseseră greşite. Dar preoţii se aflau acolo, de la răsărit, aşa cum prevăzuse Donal, făcând, fără îndoială, ceva sinistru cu relicvele. Cel mai probabil era că Dan Cobley se răzgândise, hotărându-se că un protest într-o biserică goală nu ar fi avut niciun efect. Mult mai greu de

înţeles era de ce se aflau acolo oamenii şerifului. Aflaseră cumva vreun zvon despre intenţiile contelui? Asta părea imposibil: singurii oameni care ştiau, din afara familiei, erau cei doi soldaţi şi Stephen Lincoln şi toţi erau absolut de încredere. Decanul Luke se hotărâse probabil să fie ultraprecaut. O conştiinţă vinovată era întotdeauna temătoare.

O capcană sau o aventură stupidă ce se terminase cu un fiasco? Nu prea mai conta: lupta era în desfăşurare.

Şeriful şi contele fură primii care se ciocniră. Swithin trăgea de spada lui, încercând să o scoată din trupul lui George Cox, când arma şerifului coborî peste mâna sa dreaptă. Swithin urlă de durere şi dădu drumul mânerului armei sale. Rollo văzu un deget tăiat căzând pe jos, printre pietrele preţioase împrăştiate pretutindeni.

Ned Willard ieşi apoi din mulţimea oamenilor şerifului şi îl atacă pe Swithin cu sabia ridicată; Rollo se repezi în faţă şi se aşeză în calea lui Ned, protejându-l pe contele rănit. Ned se opri brusc şi cei doi tineri se pomeniră faţă în faţă.

Rollo era mai înalt şi mai greu. În şcoală fusese perfect capabil să-l persecute pe micuţul Neddy Willard, dar numai până când acesta crescuse. Acum, ceva din felul în care acţiona şi privea Ned îi submină lui Rollo simţul superiorităţii.

Se mişcară unul în jurul celuilalt cu săbiile în faţă, căutând o oportunitate. Rollo observă pe faţa lui Ned o expresie care aducea a repulsie. „Ce am făcut de te-am determinat să mă urăşti?” se întrebă el, dar răspunsul veni dur şi rapid: „Am obligat-o pe Margery să se mărite cu Bart; acuzaţia de camătă care a ruinat familia Willard; încercarea nereuşită de a o împiedica pe Elisabeta să devină regină; toate astea pe lângă bătăile din şcoală...”

Rollo auzi un muget în spatele lui şi privi rapid peste umăr. Îl observă pe contele Swithin încă luptând, în ciuda rănii. Ţinea sabia într-un fel ciudat, cu mâna stângă, dar reuşi să-i facă o tăietură pe frunte şerifului. Rana era superficială, dar sângera abundent şi deranja vederea şerifului. Răniţi amândoi, se luptau neîndemânatic, asemenea unor beţivi.

Privirea în spate a lui Rollo fu o greşeală. Ned atacă brusc şi furibund. Se repezi spre Rollo cu sabia sclipind în lumina lumânărilor, în timp ce împungea şi se răsucea şi tăia. Rollo se apără cu disperare, blocând loviturile şi retrăgându-se; apoi simţi ceva mişcând sub talpa cizmei drepte – pietre preţioase din

relicvariu, realiză el, în ciuda fricii – şi piciorul îi alunecă sub el. Căzu pe spate şi scăpă sabia. Ambele braţe îi fugiră în lateral, lăsându-i corpul neprotejat; şi, în următoarea fracţiune de secundă, îşi întrevăzu moartea.

Spre uimirea lui, Ned păşi pe deasupra lui.

Rollo se ridică în genunchi şi privi în spate. Ned îl ataca pe conte cu şi mai multă ferocitate, în timp ce şeriful păşea într-o parte, încercând să-şi şteargă sângele din ochi. Swithin dădu înapoi până când un stâlp îi blocă retragerea. O lovitură a lui Ned smulse arma din mâna stângă a contelui, apoi, dintr-odată, Ned duse vârful sabiei la gâtul contelui.

Şeriful ţipă:

– Arestează-l!

Vârful armei lui Ned străpunse pielea de pe gâtul lui Swithin, provocându-i o sângerare, apoi Ned se înfrână. Preţ de un moment, Swithin se află la câţiva centimetri de moarte. Apoi, Ned spuse:

– Spune-le oamenilor tăi să arunce armele.

– Predaţi-vă! Predaţi-vă! ţipă Swithin.

Zgomotul luptei încetă rapid, fiind înlocuit de sunetul metalic al săbiilor căzând pe podeaua de piatră. Rollo privi în jur şi îl văzu pe Sir Reginald îngenuncheat, ţinându-se de o mână, care sângera.

Apoi Rollo observă că Ned nu-şi lua privirea de la Swithin.

– Te arestez, în numele reginei, pentru blasfemie, pângărire şi crimă! spuse Ned.

Rollo sări în picioare.

– Nu noi am comis blasfemia!

– Nu? spuse Ned cu o surprinzătoare stăpânire de sine. Dar iată-vă în biserică, având săbiile scoase din teacă. L-aţi rănit pe episcopul ales, l-aţi omorât pe gropar şi aţi aruncat pe podea relicvele sfinte.

– Dar voi ce făceaţi?

– Şeriful şi oamenii lui au venit aici ca să-i protejeze pe preoţi şi relicvele sfinte şi a fost foarte bine că au făcut asta.

Rollo era siderat. Cum de ieşiseră toate atât de prost?

– Osmund, leagă-i, apoi du-i la Casa Breslelor şi închide-i în temniţă, spuse Ned.

Osmund scoase cu promptitudine o bucată de sfoară solidă.

Ned continuă:

– Apoi trimite după chirurg şi asigură-te că-l tratează pe

decanul Luke mai întâi.

În timp ce-i legau mâinile la spate, Rollo privi spre Ned, pe a cărui faţă se citea un fel de satisfacţie sălbatică. Mintea lui Rollo se zbătu să găsească o explicaţie. Primise şeriful vreun pont despre intenţiile lui Swithin sau decanul Luke îi chemase de frică? Fuseseră anunţaţi puritanii sau pur şi simplu se hotărâseră să nu mai vină?

Plănuise Ned Willard tot acest dezastru?

Rollo nu ştia.

(viii)

Contele Swithin a fost executat, iar eu am fost răspunzător pentru moartea lui. Pe atunci, nu aveam nicio idee că era doar primul dintr-o listă lungă.

Rollo, Bart şi Sir Reginald au fost pedepsiţi cu amenzi grele, dar unul din grup trebuia să moară – iar contele fusese cel care omorâse, de fapt, un om în biserică. Asta era justificarea; dar ceea ce i-a pecetluit, cu adevărat, soarta a fost faptul că încercase să o sfideze pe regina Elisabeta. Regina dorea ca Anglia să înţeleagă foarte clar că doar ea avea dreptul să numească episcopi şi că oricine se interpunea în faţa prerogativelor ei îşi risca viaţa. Oricât ar fi fost de şocant să omoare un conte, ea avea nevoie de moartea lui Swithin.

Eu l-am făcut pe judecător să-i priceapă dorinţa.

În timp ce mulţimea se aduna în faţa catedralei din Kingsbridge pentru execuţie, Rollo mă privea cu intensitate şi am înţeles foarte clar că bănuia o capcană, dar nu cred că şi-a dat seama vreodată.

Sir Reginald se afla şi el acolo, cu o cicatrice lungă pe cap, unde părul nu i-a mai crescut niciodată. Rana i-a afectat şi creierul, nu numai părul, şi nu şi-a mai recăpătat niciodată agilitatea. Ştiu că Rollo m-a condamnat întotdeauna pe mine pentru acest lucru.

Bart şi Margery priveau, de asemenea.

L-am văzut pe Bart plângând: Swithin fusese un om rău, dar era tatăl lui.

Margery arăta ca şi cum cineva o eliberase dintr-un donjon oribil, scoţând-o la lumina soarelui şi la aer curat. Îşi pierduse acel aspect bolnăvicios şi era îmbrăcată cu vechiul ei panaş, deşi în culori sumbre, de doliu: la ea, o pălărie neagră cu o pană

neagră putea încă să arate jucăuş. Torţionarul ei se afla în drum spre iad, unde-i era locul, iar ea se eliberase de el.

Swithin a fost scos din Casa Breslelor; şi, fără îndoială, cea mai cumplită parte a pedepsei lui a fost umilitorul marş, în lungul străzii principale, până în piaţă, în faţa unei mulţimi batjocoritoare de oameni pe care el îi dispreţuise întotdeauna, cu superioritate. Lui Swithin i-a fost tăiat capul, decapitarea fiind moartea rapidă, milostivă, rezervată nobilimii – şi îmi închipui că sfârşitul a venit ca o eliberare.

Se făcuse dreptate. Swithin fusese un criminal şi un violator şi merita să moară. Dar am descoperit că nu aveam conştiinţa netulburată. Îl atrăsesem într-o ambuscadă. Într-un fel, moartea sărmanului George Cox fusese din vina mea. Mă amestecasem în treburi care, în mod normal, îi erau rezervate legii sau, dacă aceasta eşua, lui Dumnezeu.

S-ar putea să trec prin chinurile iadului pentru păcatul meu. Dar dacă ar trebui să trăiesc din nou aceleaşi încercări, aş face la fel, pentru a pune capăt suferinţei lui Margery. Am preferat să sufăr eu mai degrabă decât să ştiu că agonia ei continuă. Bunăstarea ei a fost mai importantă pentru mine decât a mea.

Am învăţat, pe parcursul unei vieţi lungi, că acesta este adevăratul înţeles al iubirii.

PARTEA A TREIA

de la 1566 la 1573

Capitolul 14

Ebrima Dabo îşi trăia visul; era liber, bogat şi fericit.

Într-o duminică după-amiază din vara anului 1566, el şi partenerul lui, Carlos Cruz, plecară din oraşul Antwerp la ţară. Erau doi locuitori prosperi şi bine îmbrăcaţi ai unuia dintre cele mai bogate oraşe din lume. Împreună, erau proprietarii celui mai mare concern producător de fier din Antwerp. Ebrima se gândi că la inteligenţă erau aproape egali: el era mai bătrân şi mai înţelept, dar Carlos avea imaginaţia îndrăzneaţă a tinereţii. Carlos se însurase cu Imke, fiica vărului său îndepărtat Jan Wolman, şi aveau doi copii mici. Ebrima, care urma să împlinească cincizeci peste un an, se însurase cu Evi Dirks, o văduvă de vârsta lui, şi avea un fiu vitreg adolescent care lucra la atelierele companiei.

Adesea, Ebrima se gândea nostalgic la satul în care se născuse. Dacă ar fi putut să dea anii înapoi şi să evite să fie luat prizonier de război şi vândut ca sclav, ar fi avut o viaţă lungă, liniştită şi lipsită de evenimente în satul acela. Când se gândea la aceste lucruri, se întrista. Dar nu se putea întoarce. În primul rând, nu ştia cum să ajungă acolo. Dar mai era ceva: ştia prea multe lucruri. Mâncase din fructele pomului cunoaşterii, ca Eva în miturile creştinilor, şi nu se putea întoarce în acea grădină. Vorbea spaniola, franceza şi dialectul local olandez din Brabant şi nu mai scosese un cuvânt în mandinga de ani de zile. Îşi atârnase picturi în ulei pe pereţii casei, îi plăcea să asculte orchestre de muzicieni cântând piese complicate şi era foarte mândru de calitatea vinului său. Era un alt om.

Cu o minte strălucită, muncă grea şi noroc îşi făurise o viaţă nouă. Tot ceea ce-şi dorea acum era să păstreze ceea ce câştigase. Dar se temea că nu va fi capabil.

El şi Carlos nu erau singurii oameni care părăseau oraşul. Locuitorii din Antwerp se plimbau adesea în zona rurală, în zilele cu vreme frumoasă, însă mulţimile de astăzi erau anormale. Pe îngustul drum de ţară se aflau sute de oameni. Ebrima îi cunoştea pe mulţi dintre ei: bărbaţi care-l aprovizionau cu minereu de fier, alţii care îi cumpărau fierul, familii care locuiau pe strada lui, proprietari de magazine de la care cumpăra carne, mănuşi sau sticlărie. Toţi se îndreptau spre acelaşi loc, un câmp

întins cunoscut ca păşunea lordului Hubert. Era locul de picnic preferat al copiilor lui Carlos. Dar mulţimea de pe drum nu se ducea la picnic.

Erau protestanţi.

Mulţi aveau cópii ale *Psalmilor* traduşi în franceză de poetul Clement Marot, tipărite la Antwerp. Deţinerea cărţii era o crimă, iar pedeapsa pentru vânzarea ei era moartea – dar încă era uşor de găsit la preţul de un penny.

Cei mai mulţi dintre tineri purtau şi arme.

Ebrima bănuia că păşunea lordului Hubert fusese aleasă ca loc de întâlnire pentru că se afla în afara jurisdicţiei consiliului municipal din Antwerp, aşa că garda oraşului nu avea autoritate acolo, iar poliţia rurală nu avea forţele necesare ca să împrăştie o asemenea mulţime. Chiar şi aşa, exista întotdeauna pericolul violenţei: toată lumea auzise de masacrul de la Wassy. Iar unii dintre bărbaţii mai tineri se aflau, fără îndoială, într-o dispoziţie agresivă.

Carlos era catolic. Ebrima era ceea ce creştinii ar fi numit un păgân, dacă ar fi aflat ce era în sufletul său, dar, desigur, nu ştiau, pentru că el pretindea că este un catolic devotat, asemenea lui Carlos. Nici măcar soţia lui, Evi, nu ştia, iar dacă ea se întreba cumva de ce-i plăcea lui să facă acele plimbări pe malul râului, duminică dimineaţa la răsărit, avea destul tact încât să nu-l chestioneze. Ebrima şi Carlos mergeau regulat la biserica parohială şi, la marile ocazii, la catedrala din Antwerp. Amândoi se temeau că războiul religios din Ţările de Jos le-ar fi putut distruge fericirea, aşa cum li se întâmplase multor oameni peste graniţă, de pildă în Franţa.

Filosofic vorbind, Carlos era un suflet simplu şi nu putea să înţeleagă de ce ar fi dorit cineva să urmeze o altă religie. Dar nu putu să nu observe, cu tristeţe şi îngrijorare, ce anume îi atrăsese spre religia protestantă pe atâţia locuitori ai Ţărilor de Jos. Religia catolică era credinţa stăpânilor lor spanioli şi mulţi olandezi respingeau dominaţia străină. De asemenea, olandezii erau inovativi, în timp ce biserica catolică era conservatoare în legătură cu orice, grăbită să condamne ideile noi şi rezistentă la schimbare. Şi, cel mai rău, clericii nu erau binevoitori faţă de activităţile comerciale care îmbogăţiseră atât de mulţi locuitori ai Ţărilor de Jos, în special activităţile bancare, care nu puteau exista dacă oamenii nu comiteau păcatul cămătăriei. În schimb, influentul John Calvin, conducătorul din Geneva al protestanţilor

până la moartea sa din urmă cu doi ani, permisese aplicarea dobânzii la împrumuturi.

În vara aceea, pe măsură ce un val proaspăt de pastori calvinişti itineranţi, din Geneva, ţineau predici informale în pădurile şi pe câmpiile Ţărilor de Jos, răspândirea lentă a religiei protestante se transformase într-o inundaţie.

Persecuţiile erau sălbatice, dar intermitente. Guvernatorul Ţărilor de Jos era Margherita, ducesă de Parma, soră vitregă şi nelegitimă a regelui Filip al Spaniei.

Ea era înclinată să fie blândă cu ereticii, de dragul vieţii ei liniştite, dar fratele ei era hotărât să şteargă erezia de pe suprafaţa tuturor pământurilor aflate în stăpânirea sa. Când ea deveni prea tolerantă, inchizitorul-şef, Pieter Titelmans, un bărbat însetat de sânge, intră în acţiune: protestanţii fură torturaţi, mutilaţi şi arşi pe rug. Dar politica lui dură nu prea avea sprijin nici măcar din partea catolicilor. În cea mai mare parte a timpului, legile erau aplicate cu blândeţe. Oamenii asemenea lui Carlos erau mai interesaţi să producă şi să vândă bunuri. Astfel, noua religie căpătă amploare.

Cât de puternică era acum? Ebrima şi Carlos se îndreptau spre întâlnirea în aer liber pentru a afla. Consilierii oraşului doreau să afle cât de populară era, de fapt, religia alternativă. În mod normal, era dificil de evaluat, pentru că religia protestantă era pe jumătate ascunsă; întâlnirea deschisă din ziua aceea era o şansă rară de a vedea câţi protestanţi existau, de fapt. Aşa că un consilier le ceruse, neoficial, lui Carlos şi lui Ebrima, în calitatea lor de cetăţeni catolici devotaţi, cu statut oficial, să-i numere cu discreţie.

Judecând după numărul celor aflaţi pe drum, erau mai mulţi decât se aşteptaseră.

În timp ce mergeau, Ebrima întrebă:

– Cum mai avansează pictura?

– Este aproape terminată.

Carlos angajase un artist important din Antwerp ca să picteze o pânză pentru catedrală. Ebrima ştia că, în rugăciunile sale, Carlos îi mulţumea lui Dumnezeu pentru darurile Sale şi îi cerea să-i permită să le păstreze. La fel ca Ebrima, el nu considera că prosperitatea este asigurată oricum. El menţiona adesea povestea lui Iov, bărbatul care avusese totul şi pierduse totul, citând: „Domnul a dat, Domnul a luat.”

Ebrima era intrigat de faptul că prietenul lui nu se îndepărtase

de Biserică după persecuţiile pe care le suferise în Sevilia. Carlos nu era foarte transparent în legătură cu viaţa lui spirituală, dar, în timp, Ebrima observase, din indicii şi remarci întâmplătoare, că prietenul său Carlos găsea multă alinare în slujbele catolice, într-un mod foarte asemănător cu cel în care găsea Ebrima în ritualul apei. Niciunul dintre ei nu simţea aceleaşi lucruri în slujbele protestante sobre din bisericile vopsite în alb.

Acum Ebrima spuse:

– La ce subiect te-ai hotărât, în cele din urmă, pentru pictură?

– Miracolul din Cana, când Iisus a transformat apa în vin.

Ebrima râse.

– Povestea ta favorită din Biblie. Mă întreb de ce.

Dragostea lui Carlos pentru vin era de notorietate.

Carlos zâmbi.

– Va fi dezvelită în catedrală săptămâna viitoare.

Teoretic, pictura ar fi trebuit să fie un dar al metalurgiştilor pentru oraş, dar toată lumea ştia că fusese cumpărată cu banii lui Carlos. Aceasta era o dovadă a rapidităţii cu care Carlos devenise unul dintre cetăţenii cei mai influenţi din Antwerp. Era amabil, vorbăreţ şi foarte deştept şi ar fi putut ajunge într-o bună zi în consiliul oraşului.

Ebrima era un altfel de om: era introvertit şi precaut. Era la fel de inteligent ca şi Carlos, dar nu avea ambiţii politice. De asemenea, prefera să-şi păstreze banii pentru sine.

Carlos adăugă:

– După asta vom oferi o mare petrecere. Sper să vină şi Evi.

– Desigur.

Auziră cântecul dinainte să ajungă la destinaţie. Ebrima simţi cum i se ridică părul pe ceafă: sunetul era minunat. Era obişnuit cu cântecul corurilor din bisericile catolice – corurile mari din catedrale –, dar ceea ce se auzea era ceva diferit. Nu auzise niciodată mii de voci înălţându-se în acelaşi cântec.

Drumul trecea printr-o pădurice, apoi ieşea în vârful unei mici movile, de unde putură să vadă întreaga câmpie. Coborând către un pârâu firav, ei văzură că întreg spaţiul, de cinci hectare sau mai mult, era plin de bărbaţi, femei şi copii. În partea îndepărtată, un pastor stătea pe o platformă improvizată, dirijând cântecul.

Imnul era în franceză:

Si seurement, que quand au val viendroye

D'umbre de mort, rien de mal ne craindroye[18]...

Ebrima înţelese cuvintele franţuzeşti şi recunoscu traducerea din latină a familiarului *Psalm 22,* pe care îl auzise în biserică – dar nu în acest fel. Sunetul părea un măreţ fenomen natural, făcându-l să se gândească la o adiere peste ocean. Cei prezenţi credeau cu adevărat în ceea ce cântau, de parcă ar fi umblat prin valea morţii fără să se teamă de nimic.

Ebrima îl observă nu prea departe pe fiul său vitreg, Matthus. Acesta încă mergea la biserică în fiecare duminică împreună cu mama şi cu tatăl lui vitreg, dar în ultima vreme începuse să critice Biserica Catolică. Mama lui îl implorase să-şi păstreze convingerile pentru sine, dar el nu putea: avea şaptesprezece ani şi, pentru el, lucrurile erau fie corecte, fie greşite. Acum, Ebrima fu tulburat să-l vadă împreună cu un grup de tineri, toţi purtând bâte şi având un aer agresiv.

Carlos îl observă în acelaşi moment.

– Băieţii ăştia par să caute necazul, spuse el temător.

Dar atmosfera de pe câmpie era senină şi plină de voie bună, aşa că Ebrima spuse cu speranţă:

– Cred că vor fi dezamăgiţi, astăzi!

– Ce de oameni! spuse Carlos.

– Câţi crezi că sunt?

– Câteva mii.

– Nu ştiu cum i-am putea număra.

Carlos avea o uşurinţă mai mare la socoteli.

– Să presupunem că jumătate se află de partea asta a pârâului şi jumătate de cealaltă parte. Acum, imaginează-ţi o linie de aici şi până la predicator. Cât de mulţi sunt în sfertul cel mai apropiat? Împarte din nou la patru.

Ebrima făcu o presupunere:

– Cinci sute în fiecare şaisprezecime?

Carlos nu-i răspunse, dar spuse:

– Uite cum vine necazul.

Se holba peste umărul lui Ebrima, iar acesta se întoarse să vadă care era motivul. Observă imediat ce-l neliniştise pe Carlos: pe drumul din pădure venea un grup de clerici şi de oameni înarmaţi.

Dacă veniseră să spargă întrunirea, erau prea puţini. Acea

[18] *Psalmul 22,* David: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine." (în lb. franceză în original, n.tr.).

mulţime înarmată, însetată de dreptate, i-ar fi şters de pe faţa pământului.

În mijlocul grupului se afla un preot de şaizeci şi ceva de ani, care purta o cruce de argint ostentativă peste roba neagră. Pe măsură ce se apropiau, Ebrima văzu că avea un nas puternic, ochii întunecaţi şi hotărâţi şi gura fixată într-o expresie neclintită. Ebrima nu-l recunoscu, dar Carlos zise:

– Este Pieter Titelmans, decanul din Ronse. Marele inchizitor.

Ebrima privi speriat către Matthus şi prietenii lui. Încă nu-l observaseră pe nou-venit. Ce aveau să facă oare când aveau să realizeze că marele inchizitor în persoană venise să le spioneze întâlnirea?

În timp ce grupul se apropia, Carlos spuse:

– Să nu-i stăm în cale… mă cunoaşte.

Dar fu prea târziu. Titelmans îi prinse privirea şi, observând surpriza, spuse:

– Sunt dezamăgit să te văd în acest cuib de necredincioşi.

– Sunt un bun catolic! protestă Carlos.

Titelmans îşi lăsă capul pe spate, asemenea unui şoim înfometat care tocmai observase o mişcare în iarbă.

– Ce caută un bun catolic la o orgie cu cântece de psalmi a protestanţilor?

Ebrima răspunse în locul lui:

– Consiliul oraşului vrea să ştie câţi protestanţi sunt în Antwerp. Am fost trimişi aici să-i numărăm.

Titelmans păru sceptic şi i se adresă lui Carlos:

– De ce aş da crezare cuvintelor acestui etiopian? Probabil că este musulman.

„Dacă ai şti”, se gândi Ebrima. Apoi îl recunoscu pe unul dintre cei din anturajul lui Titelmans, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul de o culoare nedefinită şi cu privirea ruşinată a celui căruia îi place vinul.

– Părintele Huus, aici prezent, mă cunoaşte.

Huus era canonic la catedrala din Antwerp.

Huus spuse încet:

– Cei doi bărbaţi sunt buni catolici, părinte Pieter. Merg la biserica parohială St James.

Psalmul ajunse la final şi predicatorul începu să vorbească. Oamenii se înghesuiră pentru a-i auzi vorbele strigate peste câmpie. Alţii îl observară pe Titelmans, cu marea lui cruce de argint, şi se porniră mormăituri furioase.

Huus spuse nervos:
– Domnule, aici sunt mai mulţi protestanţi decât ne-am fi imaginat că ar fi posibil, iar dacă izbucneşte violenţa, avem prea puţini oameni ca să vă putem proteja.
Titelmans îl ignoră. Cu un aer viclean, zise:
– Dacă sunteţi ceea ce pretindeţi că sunteţi, îmi puteţi spune numele câtorva dintre aceşti bărbaţi malefici.
Arătă spre mulţime cu o mişcare largă a mâinii.
Ebrima nu dorea să-şi trădeze vecinii în faţa unui torţionar şi ştia că şi Carlos simţea la fel. Observându-l pe Carlos gata să exprime un protest indignat, i-o luă înainte.
– Desigur, părinte Pieter, spuse el. Vom fi foarte bucuroşi să vă dăm câteva nume. Privi în jur, apoi spuse: Pentru moment, nu văd pe nimeni cunoscut, din păcate.
– Nu e credibil. Aici trebuie să fie şapte sau opt mii de oameni.
– Antwerp este un oraş de şaptezeci de mii de oameni. Nu-i cunosc pe toţi.
– Oricum, trebuie să recunoşti câţiva.
– Nu prea cred. Poate pentru că toţi prietenii mei sunt catolici.
Titelmans renunţă şi Ebrima se simţi uşurat: supravieţuise unui interogatoriu.
Apoi, auzi o voce strigând în dialectul olandez din Brabant:
– Carlos! Ebrima! Bună ziua!
Ebrima se întoarse şi-l văzu pe Albert Willemsen, cumnatul lui, fierarul care-i ajutase când veniseră prima dată în Antwerp, în urmă cu şase ani. Albert construise un furnal cu tiraj la fel ca al lor şi tuturor le mergea bine. Împreună cu acesta se aflau soţia sa, Betje, şi fiica lor, Drike, care avea acum paisprezece ani, o adolescentă cu figură angelică. Albert şi familia lui deveniseră protestanţi.
– Nu ţi se pare minunat? spuse Albert entuziasmat. Toţi aceşti oameni cântând cuvintele Domnului şi nimeni nu le spune să tacă!
Carlos zise încet:
– Ai grijă ce vorbeşti!
Dar exuberantul Albert nu-l observă pe Titelmans, nici crucea lui.
– Oh, haide, Carlos, eşti un om tolerant, nu unul dintre acei habotnici. Nu poţi să vezi aici ceva care să-L nemulţumească pe Dumnezeu.
Ebrima îi spuse repezit lui Albert:

– Taci din gură!

Albert păru rănit şi nedumerit, apoi Betje, soţia lui, arătă spre marele inchizitor, iar Albert păli.

Apoi şi alţii îl observară pe Titelmans; majoritatea protestanţilor din apropiere se întoarseră de la predicator şi începură să privească. Matthus şi prietenii lui se apropiară, cu bâtele în mâini.

– Rămâneţi acolo, băieţi! strigă Ebrima. Nu am nevoie de voi aici!

Matthus îl ignoră pe tatăl său vitreg şi se apropie de Drike. Era un tip masiv, care încă nu se obişnuise cu dimensiunile lui. Expresia de pe faţa lui de adolescent era parţial ameninţătoare, parţial înspăimântată. Oricum, atitudinea lui faţă de Drike păru protectoare, iar Ebrima se întrebă dacă nu cumva băiatul era îndrăgostit. „Trebuie să o întreb pe Evi”, se gândi el.

Părintele Huus spuse:

– Ar trebui să ne întoarcem în oraş acum, părinte Pieter.

Titelmans părea hotărât să nu plece cu mâna goală. Arătând spre Albert, spuse:

– Spune-mi, părinte Huus, care este numele acestui bărbat?

– Îmi pare rău, domnule, nu îl cunosc pe acest om, spuse Huus.

Ebrima ştiu că asta era o minciună curajoasă.

Titelmans se întoarse apoi spre Carlos.

– Ei bine, tu îl cunoşti, evident. Îţi vorbeşte ca unui prieten vechi. Cine este?

Carlos ezită.

Titelmans avea dreptate, se gândi Ebrima: Carlos nu putea pretinde că nu îl cunoaşte pe Albert după un astfel de salut exuberant.

– Haide, haide! spuse Titelmans. Dacă eşti un bun catolic, aşa cum pretinzi, ar trebui să fii fericit să identifici un astfel de eretic. Dacă nu, va trebui să fii chestionat într-un alt loc, în care avem alte mijloace de a afla adevărul.

Carlos ridică din umeri, iar Ebrima bănui că se gândea la Pedro Ruiz, care suferise tortura cu apă la Sevilia.

Albert spuse curajos:

– N-ar trebui să permit ca prietenii mei să fie torturaţi din cauza mea, zise el. Numele meu este Albert Willemsen.

– Profesia?

– Fierar.

– Şi femeia?

– Nu o amesteca pe ea în asta.

– Nimeni nu este scutit de voinţa Domnului.

– Nu ştiu cine sunt ei, spuse Albert disperat. Sunt două prostituate pe care le-am întâlnit pe drum, spuse Albert.

– Nu prea arată a prostituate. Dar voi afla adevărul. Titelmans se întoarse spre Huus şi spuse: Notează acest nume: Albert Willemsen, fierar.

Apoi îşi ridică poalele robei, se întoarse şi se îndreptă în direcţia din care venise, urmat de micul său anturaj.

Ceilalţi îl priviră plecând.

– Rahat! exclamă Carlos.

(ii)

Turnul de nord al catedralei din Antwerp avea mai mult de o sută treizeci de metri înălţime. Fusese proiectat pentru a fi unul dintr-o pereche de turnuri, dar cel de sud nu mai fusese construit. Ebrima se gândi că părea mult mai impresionant de unul singur, un deget singuratic, arătând direct spre cer.

Nu putu să nu se simtă copleşit când intră în navă. Îngustul culoar central se afla sub un acoperiş care părea imposibil de înalt. Uneori, îl făcea să se întrebe dacă Dumnezeul creştin nu era cumva real, până la urmă. Apoi îşi amintea că nimic din ceea ce puteau construi ei nu se putea compara cu puterea măreaţă a râului.

Deasupra altarului înalt se afla mândria oraşului, o sculptură imensă a lui Iisus crucificat între cei doi hoţi. Antwerp era bogat şi cultivat, iar catedrala sa era plină de picturi, sculpturi, vitralii şi obiecte preţioase. Iar prietenul şi partenerul lui Ebrima, Carlos, îmbogăţea astăzi comoara existentă.

Ebrima spera ca acest lucru să compenseze cumva întâlnirea îngrozitoare cu respingătorul Pieter Titelmans. Să îl ai duşman pe marele inchizitor nu era puţin lucru.

În partea de vest a capelei dedicate lui Urban, sfântul patron a podgorenilor, atârna noua pictură, acoperită cu o bucată de catifea roşie. Scaunele din capela cea mică fuseseră rezervate pentru prietenii şi familia lui Carlos şi pentru oficialii breslei fierarilor. Aşezaţi în apropiere, nerăbdători să vadă noua pictură, se aflau vreo sută de vecini şi de parteneri de afaceri, toţi îmbrăcaţi cu cele mai bune haine.

Ebrima îl văzu pe Carlos strălucind de fericire. Era aşezat pe locul de onoare din biserica aceasta, care reprezenta centrul spiritual al oraşului. Această ceremonie urma să confirme că el aparţinea acelui loc. Se simţea iubit, respectat şi în siguranţă.

Părintele Huus urma să oficieze slujba de sfinţire. În scurta lui predică, el sublinie ce creştin bun era Carlos, crescându-şi copiii în credinţă şi cheltuindu-şi banii pentru a îmbogăţi catedrala. El sugeră chiar că destinul lui Carlos era să joace un rol în conducerea oraşului, într-o bună zi. Ebrima îl plăcea pe Huus. Acesta predica deseori împotriva religiei protestante, dar predica era tot ceea ce era dispus să facă. Ebrima era sigur că el nu era dornic să-l ajute pe Titelmans şi că făcea asta numai sub ameninţare.

În timpul rugăciunilor, copiii începură să se agite. Pentru ei era dificil să asculte pe cineva vorbind atât de mult timp, chiar şi în limba lor, cu atât mai mult în latină. Carlos le făcu semn să tacă: era un părinte indulgent.

Când slujba se termină, Huus îi ceru lui Carlos să păşească în faţă şi să dezvelească pictura.

Carlos apucă perdeaua de catifea roşie, apoi ezită. Ebrima se gândi că era pe cale să ţină un discurs, ceea ce ar fi fost o greşeală: oamenii obişnuiţi nu vorbeau în biserică decât dacă erau protestanţi. Apoi, Carlos trase perdeaua de catifea, emoţionat la început, apoi cu mai multă hotărâre. În cele din urmă, perdeaua căzu ca o cascadă purpurie şi pictura fu dezvăluită.

Nunta era înfăţişată ca având loc într-o casă mare, de oraş, care ar fi putut să fie casa unui bancher din Antwerp. Iisus era aşezat în capul mesei, îmbrăcat într-o robă albastră. Alături de el stătea gazda petrecerii, un bărbat cu umerii largi, cu o barbă neagră şi stufoasă, asemănătoare cu a lui Carlos; iar alături de Carlos stătea o femeie cu zâmbetul cald, care ar fi putut să fie Imke. Din grupul de oameni care stăteau în zona navei se ridică un zumzet de comentarii şi, pe măsură ce identificară şi alte personaje printre oaspeţi, apărură zâmbete şi râsete: era şi Ebrima, cu o pălărie în stil arăbesc, cu Evi alături de el, într-o rochie care-i accentua bustul mare; bărbatul bogat îmbrăcat de alături de Imke era, evident, tatăl ei, Jan Wolman; iar cănile de vin golite erau examinate de un intendent înalt şi subţire, cu o figură dezamăgită, care îi semăna lui Adam Smits, cel mai cunoscut negustor de vinuri din Antwerp. Mai apărea şi un câine,

care semăna leit cu câinele de vânătoare al lui Carlos, Samson.

Pictura arăta bine în capelă, agăţată de pietrele vechi ale catedralei, în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele de sud. Robele oaspeţilor bogaţi străluceau în nuanţe de portocaliu, albastru şi verde-deschis, în contrast cu albul feţei de masă şi al zidurilor palide ale sălii de mese.

Carlos era vizibil încântat. Părintele Huus îi strânse mâna şi se îndepărtă. Toată lumea dorea să-l felicite pe Carlos, aşa că începu să dea ocol mulţimii, zâmbind şi acceptând laudele concetăţenilor săi. În cele din urmă, bătu din palme şi spuse:

– Atenţie, toată lumea! Sunteţi invitaţi la mine acasă! Şi vă promit că vinul nu se va termina!

Străbătură cu toţii într-o lungă procesiune străzile întortocheate din centrul oraşului, până la casa lui Carlos. El îi conduse la etajul de sus, unde mâncarea şi vinul se aflau deja pe mese, în marea sală de primire. Oaspeţii intrară cu entuziasm. Fură însoţiţi şi de câţiva protestanţi, care nu fuseseră la catedrală, inclusiv Albert şi familia lui.

Ebrima apucă o cupă şi luă o înghiţitură lungă. Vinul lui Carlos era întotdeauna bun. Se şterse la gură cu mâneca. Vinul îi încălzi sângele şi-l făcu să se simtă puţin ameţit. Vorbi amabil cu Jan Wolman despre afaceri, cu Imke despre copiii ei şi, scurt, cu Carlos, despre un client care întârziase cu plata facturilor: clientul se afla acolo, bucurându-se de ospitalitatea lui Carlos, iar Ebrima se gândi că era momentul să-l chestioneze în legătură cu banii – dar Carlos nu dorea să-şi strice buna dispoziţie. În scurt timp, oaspeţii deveniră exuberanţi. Copiii se certau, iar adolescenţii încercau să le înghesuie pe tinerele fete; bărbaţii însuraţi flirtau cu nevestele prietenilor lor. Petrecerile erau la fel peste tot, se gândi Ebrima, chiar şi în Africa.

Apoi, intră Pieter Titelmans.

Ebrima realiză acest lucru atunci când peste încăpere se aşternu tăcerea, pornind de la uşă şi împrăştiindu-se spre toate cele patru colţuri. În timp ce vorbea cu Albert despre calităţile tunurilor din fontă în comparaţie cu cele din bronz, realizară amândoi că se întâmpla ceva şi ridicară privirile. Titelmans stătea în cadrul uşii, purtând uriaşa lui cruce de argint. Era însoţit din nou de părintele Huus şi de patru oameni înarmaţi.

Ebrima spuse:

– Ce mai vrea diavolul ăsta?

Albert răspunse cu o nervozitate lipsită de speranţă:

– Poate că a venit să-l felicite pe Carlos pentru pictură.

Carlos îşi croi drum prin mulţimea tăcută şi i se adresă lui Titelmans pe un ton prietenos.

– Bună ziua, părinte Pieter, spuse el. Bine aţi venit în casa mea! Doriţi o cupă de vin?

Titelmans ignoră invitaţia.

– Există vreun protestant pe aici? întrebă el.

– Nu prea cred, spuse Carlos. Tocmai ne-am întors de la catedrală, unde am dezvelit…

– Ştiu ce aţi făcut la catedrală, îl întrerupse Titelmans cu grosolănie. Este vreun protestant pe aici?

– Vă pot asigura că, din câte ştiu eu…

– Eşti pe punctul să mă minţi. Pot să miros asta.

Buna dispoziţie a lui Carlos începu să dispară.

– Dacă nu mă credeţi, de ce mă mai întrebaţi?

– Ca să te testez. Acum, taci din gură!

Carlos izbucni:

– În propria mea casă?!

Titelmans ridică vocea astfel încât toată lumea să-l poată auzi:

– Am venit aici să-l văd pe Albert Willemsen.

Titelmans părea să nu fie sigur care dintre ei era Albert – îl văzuse doar pentru câteva minute, pe păşunea lordului Hubert – şi, pentru o clipă, Ebrima speră că toţi aveau să pretindă că el nu se afla acolo. Dar mulţimea nu avu suficientă prezenţă de spirit şi, într-adevăr, se întoarseră, în mod stupid, şi se uitară direct la Albert.

După o clipă de ezitare înfricoşată, Albert păşi în faţă. Pe un ton de bravadă, el spuse:

– Ce treabă aveţi cu mine?

– Şi soţia ta, spuse Titelmans, arătând cu mâna.

Din păcate, Betje se afla în apropierea lui Albert, iar Titelmans ghicise corect. Palidă şi speriată, Betje păşi în faţă.

– Şi fiica ta.

Drike nu se afla lângă părinţii ei, iar Titelmans nu-şi putea aminti cu siguranţă cum arăta fata de paisprezece ani.

– Copilul nu se află aici, minţi Carlos curajos.

Poate că ea putea fi salvată, se gândi Ebrima cu speranţă.

Dar ea nu dorea să fie salvată.

– Eu sunt Drike Willemsen, se auzi o voce de fetiţă.

Inima lui Ebrima se opri.

O văzu apoi lângă fereastră, într-o rochie albă, vorbind cu fiul lui vitreg, Matthus, şi ţinând în braţe pisica lui Carlos.

– Ea este doar un copil, părinte, spuse Carlos. Cu siguranţă…

Dar Drike nu terminase de vorbit.

– Şi sunt protestantă, spuse ea sfidătoare. Iar pentru asta îi mulţumesc Domnului.

Dinspre oaspeţi se înălţă un murmur de admiraţie şi de descurajare.

– Vino aici, spuse Titelmans.

Ea traversă încăperea cu capul sus, iar Ebrima se gândi: „Of… La naiba."

– Luaţi-i pe toţi trei, le spuse Titelmans însoţitorilor săi.

Cineva ţipă:

– De ce nu ne lăsaţi în pace?

Titelmans privi furios în direcţia strigătului, dar nu reuşi să vadă cine vorbise. Oricum, Ebrima ştiu: recunoscuse vocea tânărului Matthus.

Un alt bărbat strigă:

– Da. Plecaţi înapoi, la Ronse!

Ceilalţi oaspeţi începură să-şi manifeste aprobarea şi să-şi strige propriile îndemnuri. Soldaţii lui Titelmans escortară familia Willemsen afară din sală. Când Titelmans se întoarse să-i urmeze, Matthus aruncă o bucată de pâine, care îl lovi pe acesta în spate. Dar preotul se prefăcu a nu observa. Apoi, o cupă zbură prin aer şi lovi peretele în apropierea lui, stropindu-i roba. Huiduielile se înteţiră şi deveniră mai dure. Titelmans abia reuşi să-şi menţină demnitatea pe măsură ce se grăbea să iasă pe uşă, înainte ca altceva să-l ameninţe.

Mulţimea râse şi îi aplaudă ieşirea. Dar Ebrima ştia că nu era nimic de râs.

(iii)

Arderea pe rug a tinerei Drike fu programată două săptămâni mai târziu.

Evenimentul fu anunţat la catedrală. Titelmans spuse că Albert şi Betje îşi renegaseră credinţele protestante şi îi ceruseră iertarea Domnului, implorând să fie primiţi înapoi în turma bisericii. El ştia, probabil, că mărturisirile lor nu erau sincere, dar fu nevoit să-i lase să scape cu o amendă. Oricum, spre oroarea tuturor, Drike refuzase să renunţe la religia ei.

Titelmans nu lăsă pe nimeni să o viziteze în închisoare, dar Albert mitui paznicii şi reuşi să intre oricum. În orice caz, nu reuşi să o facă să se răzgândească. Cu idealismul celor foarte tineri, ea insistă că este pregătită să moară, că nu vrea să-L trădeze pe Dumnezeu.

Ebrima şi Evi se duseră să-i vadă pe Albert şi pe Betje în ziua dinaintea execuţiei. Doreau să le ofere sprijin şi alinare prietenilor lor, dar fu zadarnic. Betje plângea fără încetare, iar Albert abia mai reuşea să vorbească. Drike era singurul lor copil.

În ziua aceea, în pavajul din centrul oraşului fu înfipt un stâlp, în umbra catedralei, a elegantei clădiri a pieţei mari şi a măreţei, neterminatei clădiri a primăriei. Lângă rug fu descărcată o căruţă de lemne uscate.

Execuţia era programată la răsăritul soarelui, iar mulţimea se adună înainte de revărsatul zorilor. Ebrima observă că starea de spirit era sumbră. Când erau executaţi criminali odioşi, ca hoţii şi violatorii, spectatorii îşi băteau joc de ei şi le aclamau agonia; dar asta nu avea să se întâmple în ziua aceea. Mulţi dintre cei din mulţime erau protestanţi şi se temeau că aşa ceva li se putea întâmpla şi lor. Catolicii, cum era Carlos, erau furioşi pe necazurile pe care le provocau protestanţii şi se temeau că războiul religios din Franţa avea să se reverse şi asupra Ţărilor de Jos; dar puţini dintre ei credeau că era corect să arzi pe rug o fetiţă.

Drike fu scoasă din clădirea primăriei de către Egmont, călăul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o salopetă de piele şi ducând o torţă aprinsă. Ea purta rochia albă în care era îmbrăcată când fusese arestată. Ebrima observă imediat că Titelmans, în aroganţa lui, făcuse o greşeală. Ea arăta ca o virgină, ceea ce şi era, fără îndoială; şi avea frumuseţea palidă a portretelor Fecioarei Maria. La vederea ei, se auzi un oftat colectiv. Ebrima îi spuse soţiei lui, Evi:

– Acesta va deveni un martiriu.

Îi aruncă o privire lui Matthus şi observă că băiatul avea lacrimi în ochi.

Una dintre cele două porţi vestice ale catedralei se deschise şi Titelmans îşi făcu apariţia în fruntea unui mic grup de preoţi, care arătau ca un cârd de ciori negre.

Doi soldaţi o legară pe Drike de stâlp şi îngrămădiră bucăţile de lemn de foc în jurul picioarelor ei.

Titelmans începu să vorbească în faţa mulţimii despre adevăr

şi erezie. Ebrima realiză că omul nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra oamenilor. Tot ceea ce era legat de el îi ofensa: tonul lui dispreţuitor, aspectul lui arogant şi faptul că nu era din oraşul acela.

Apoi, Drike începu să vorbească. Vocea ei înaltă se ridică peste strigătele lui Titelmans. Cuvintele ei erau în franceză:

Dumnezeul meu, ia-mă sub puternica Ta oblăduire

El este păstorul meu şi nu voi duce lipsă de nimic.

Era psalmul pe care mulţimea îl cântase pe păşunea lordului Hubert, psalmul douăzeci şi doi – *Dumnezeu este păstorul meu.* Emoţia cuprinse mulţimea ca un val crescând. Ochii lui Ebrima se umplură de lacrimi. Alţi oameni din mulţime plângeau fără să se mai ferească. Toţi aveau sentimentul că participă la o tragedie sacră.

Titelmans era furios. I se adresă călăului, iar Ebrima, care se afla suficient de aproape, îl auzi spunând:

– Ar fi trebuit să-i smulgi limba!

Pentru smulgerea limbii exista o unealtă specială, ca un cleşte. Fusese proiectată pentru pedepsirea mincinoşilor, dar era folosită uneori şi pentru reducerea la tăcere a ereticilor, astfel încât să nu se mai poată adresa mulţimilor înainte de a fi executaţi.

Egmont spuse ursuz:

– Numai dacă îmi specificaţi asta, în mod special.

Drike continuă:

– *En tect bien seur, joignant les beaulx herbages,*

Coucher me faict, me meine aux clairs rivages[19].

Fata privi în sus, iar Ebrima fu sigur că ea vedea deja păşunile verzi şi apele limpezi care te aşteptau în viaţa de apoi, indiferent de religie.

– Smulge-i falca! spuse Titelmans.

– Foarte bine, spuse Egmont.

Cu siguranţă Egmont era un om cu sensibilitatea tocită, dar această instrucţiune îl ofensă chiar şi pe el şi nu se obosi să-şi ascundă dispreţul. În orice caz, îi dădu torţa unui soldat.

Lângă Ebrima, Matthus se întoarse spre mulţime şi ţipă:

– Vor să-i smulgă falca!

– Taci din gură! spuse mama lui înfricoşată, dar vocea puternică a lui Matthus ajunsese deja departe.

---

[19] El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă (în lb. franceză în original, n.tr.).

Imediat se auzi un mârâit colectiv de furie. Vorbele lui Matthus fură repetate de mulţime până când află toată lumea.

Matthus strigă:

– Las-o să se roage!

Apoi ţipătul fu repetat de toată lumea:

– Las-o să se roage! Las-o să se roage!

– O să dai de necaz! spuse Evi.

Egmont se îndreptă spre Drike şi îi puse mâinile pe faţă. Apoi îi băgă degetele în gură şi prinse ferm falca, astfel încât să poată smulge oasele din încheieturi.

Ebrima simţi brusc o mişcare violentă în spatele său, apoi Egmont fu lovit în ceafa de o piatră aruncată de Matthus.

Era o piatră mare, bine ţintită şi aruncată cu putere de braţul unui tânăr de şaptesprezece ani. Ebrima auzi bufnitura când atinse ţeasta lui Egmont. Călăul înţepeni, de parcă şi-ar fi pierdut pentru moment cunoştinţa, şi mâinile îi căzură de pe faţa lui Drike. Toată lumea aclamă.

Titelmans văzu cum evenimentele îi scăpau de sub control.

– Bine, nu contează, aprindeţi focul! spuse el.

– Nu! strigă Matthus.

Imediat fură aruncate mai multe pietre, dar îşi ratară ţinta.

Egmont îşi luă torţa înapoi şi o puse între lemnele de foc. Beţele uscate se aprinseră rapid.

Matthus îl împinse pe Ebrima şi ieşi din mulţime alergând spre Drike. Evi strigă:

– Opreşte-te!

Dar fiul ei o ignoră.

Soldaţii îşi traseră săbiile din teacă, dar Matthus fu prea rapid pentru ei. El aruncă lemnul aprins departe de picioarele lui Drike, apoi fugi, dispărând din nou în mulţime.

Soldaţii porniră după el, cu săbiile ridicate. Oamenii din mulţime se dădură la o parte din faţa lor, speriaţi. Evi se tângui:

– Îl vor omorî!

Ebrima înţelese că nu exista decât o singură cale de a-l salva pe băiat şi aceasta era să stârnească o revoltă generală. N-ar fi trebuit să fie prea dificil: mulţimea era deja aproape de acest punct.

Ebrima se împinse înainte şi alţii îl urmară, îngrămădindu-se în jurul rugului, acum neapărat. Ebrima îşi scoase pumnalul şi tăie funiile cu care era legată Drike. Albert îşi făcu apariţia şi o ridică – fata nu cântărea prea mult –, apoi dispărură în mulţime.

Oamenii se întoarseră către preoţi, înghesuindu-i. Soldaţii renunţară să-l mai urmărească pe Matthus şi se întoarseră să-i apere pe preoţi.

Titelmans se repezi spre catedrală şi preoţii îl urmară. Mersul lor se transformă imediat în fugă. Mulţimea îi lăsă să scape, batjocorindu-i zgomotos. Oamenii îi priviră trecând prin arcada din piatră sculptată elaborat, împingând uşa de lemn şi, în sfârşit, dispărând în obscuritatea bisericii.

(iv)

Albert şi familia lui părăsiră oraşul Antwerp în noaptea aceea.

Ebrima era unul dintre puţinii oameni care ştiau că ei plecau spre Amsterdam. Era un oraş mai mic, aflat mult mai la nord-est şi, astfel, mai îndepărtat de centrul puterii spaniole de la Bruxelles – din acest motiv, creştea şi prospera foarte rapid.

Ebrima şi Carlos cumpărară atelierul lui Albert, plătindu-i în aur – acesta îl luă cu el, în coburi încuiaţi aflaţi pe spinarea unui ponei.

Îndrăgostitul Matthus ar fi dorit să plece cu ei, iar Ebrima – care îşi amintea, deşi cu tristeţe, de puterea dragostei adolescentine – l-ar fi lăsat; dar Albert le spuse că Drike era prea tânără ca să se mărite şi că trebuia să mai aştepte un an. Matthus se putea duce atunci la Amsterdam ca să o ceară în căsătorie, dacă încă îşi mai dorea acest lucru. Matthus jură că aşa avea să facă, dar mama lui spuse:

– Vom vedea.

Titelmans plecă în linişte. Nu mai existară alte confruntări, nici alte arestări. Catolicii din Antwerp dispreţuiau extremismul şi poate că preotul ajunsese să înţeleagă asta. Sau poate că doar trăgea de timp.

Ebrima îşi dorea ca şi protestanţii să plece în linişte, dar ei păreau să fi devenit mai încrezători, dacă nu mai aroganţi. Cereau toleranţă şi dreptul de a se ruga aşa cum doreau, dar nu erau niciodată mulţumiţi cu asta, se gândi el exasperat. Convingerea lor era aceea că rivalii lor nu doar că greşeau, ci erau de-a dreptul malefici. Practicile catolice – felul în care europenii venerau de sute de ani – erau blasfematoare, spuneau ei, şi trebuiau abolite. Ei nu practicau toleranţa pe care o propovăduiau.

Ceea ce-l îngrijora pe Ebrima era faptul că stăpânii spanioli şi

aliaţii lor din preoţime păreau să piardă stăpânirea autorităţii. Ura şi violenţa fierbeau sub viaţa aparentă a oraşului. Ca toţi antreprenorii, el nu dorea decât pace şi stabilitate, ca să poată face afaceri.

În cea de a douăzecea zi a lunii august, când tocmai se ocupa cu afacerile, negociind cu un cumpărător în atelierul său de fierărie şi transpirând în căldura verii, problemele răbufniră din nou.

Auzi agitaţie pe stradă: paşi alergând, sticlă spartă şi strigătele răguşite ale unor bărbaţi surescitaţi. Se grăbi afară să vadă ce se întâmplă, iar Carlos şi Matthus îl însoţiră. Vreo două sute de tineri, inclusiv o mână de fete, se grăbeau în lungul străzii. Aveau cu ei scări, scripeţi şi funii, dar şi unelte mai primitive, precum baroase de lemn, bare de fier şi bucăţi de lanţ.

– Ce aveţi de gând să faceţi? ţipă Ebrima la ei, dar nimeni nu răspunse la întrebarea lui.

Sticla pe care o auzise Ebrima spărgându-se era o fereastră de la casa părintelui Huus, care locuia pe aceeaşi stradă unde se afla şi atelierul de fierărie; dar asta părea să fi fost doar o distracţie trecătoare, căci gloata se îndrepta spre centrul oraşului într-o dispoziţie ce părea să urmărească un scop precis.

– Ce naiba pun la cale? zise Carlos.

Ebrima ar fi putut să ghicească, dar spera că se înşală.

Cei trei bărbaţi urmară mulţimea în piaţa oraşului din care fusese salvată Drike. Tinerii se adunaseră în centrul oraşului, iar unul dintre ei ceru binecuvântarea Domnului, vorbind olandeza din Brabant. Printre protestanţi, oricine se putea ruga, nu numai preoţii, folosindu-şi propria limbă, nu doar latina. Ebrima se temu că oamenii veniseră în piaţa oraşului pentru că acolo se înălţa catedrala – iar temerea lui se dovedi adevărată. Când rugăciunea se termină, toţi se întoarseră ca unul, urmând cu certitudine un plan pregătit dinainte, şi se îndreptară spre catedrală.

Intrarea era o arcadă gotică aflată sub o ogivă. Pe tympanum[20] era sculptată o scenă cu Dumnezeu în rai, iar sectoarele concentrice ale arcadei erau pline de îngeri şi sfinţi. Aflat alături de Ebrima, Carlos oftă cu oroare când grupul începu să atace sculpturile cu ciocanele şi cu armele lor improvizate. În timp ce distrugeau lucrarea din piatră, strigau citate din Biblie, făcând scripturile să sune precum blestemele.

---

[20] Element arhitectonic sub formă de arcadă, cu basorelief (n.tr.).

Carlos strigă la ei:

– Opriţi-vă! Vor începe răzbunările!

Dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Ebrima observă că pe Matthus îl mânca pielea să li se alăture. Când băiatul făcu un pas înainte, Ebrima îi prinse braţul într-o strânsoare de fier.

– Ce va crede mama ta? spuse el. Ea se roagă aici! Opreşte-te şi gândeşte-te la asta!

– Îndeplinesc lucrarea Domnului! ţipă Matthus.

Rebelii descoperiră că marile uşi ale catedralei erau încuiate: probabil că preoţii îi văzuseră venind. Ebrima se simţi uşurat: cel puţin distrugerile pe care le puteau provoca aveau să fie limitate. Poate că acum aveau să se calmeze. Îi eliberă braţul lui Matthus.

Dar gloata începu să ocolească biserica pe la nord, căutând o altă cale de a pătrunde înăuntru. Privitorii îi urmară. Spre consternarea lui Ebrima, găsiră o uşă laterală neîncuiată: preoţii, în panica lor, probabil că o trecuseră cu vederea. Gloata se îngrămădi să intre în biserică, iar Matthus se smulse de lângă Ebrima.

Când Ebrima ajunse înăuntru, protestanţii alergau deja în toate direcţiile, ţipând triumfători şi aruncându-se asupra fiecărei sculpturi şi picturi. Păreau să fie beţi cu toţii, deşi nu din cauza vinului: erau posedaţi de o frenezie distructivă. Atât Carlos, cât şi Ebrima ţipară la ei să se oprească, iar un alt cetăţean mai în vârstă se alătură acestui efort – dar totul fu în zadar.

În altar se aflau câţiva preoţi şi Ebrima îi văzu pe câţiva fugind prin poarta de sud. Unul dintre ei făcu exact pe dos şi se îndreptă către invadatori, ridicând ambele mâini ca pentru a-i opri. Ebrima îl recunoscu pe părintele Huus.

– Sunteţi copiii Domnului, spunea el întruna, îndreptându-se direct spre tinerii atacatori. Opriţi-vă şi haideţi să discutăm!

Un flăcău voinic se năpusti asupra lui, doborându-l la podea, iar ceilalţi trecură peste el.

Apoi traseră jos obiectele preţioase atârnate şi le aruncară într-o grămadă de pe mijlocul culoarului, unde fetele care urlau le dădură foc cu ajutorul lumânărilor aprinse de la un altar. Statuile de lemn fură zdrobite, cărţile vechi fură rupte, iar veşmintele scumpe fură sfâşiate – iar resturile fură aruncate în flăcări.

Ebrima se îngrozi, nu numai din cauza distrugerilor, ci şi din cauza inevitabilelor consecinţe. Acest lucru nu avea să rămână

nepedepsit. Era cea mai jignitoare provocare, atât pentru regele Filip, cât şi pentru papa Pius, cei mai puternici doi oameni din Europa. Antwerp avea să fie pedepsit. Putea să treacă multă vreme până atunci, pentru că roţile politicii internaţionale se mişcau greoi – dar când avea să se întâmple, urma să fie îngrozitor.

Câţiva din grup deveniră chiar mai hotărâţi – fiind evident că plănuiseră dinainte acest lucru – şi se adunară în jurul altarului înalt, ţinta lor fiind masiva sculptură. Îşi aşezară rapid scările şi troliurile în poziţiile pe care le stabiliseră dinainte. Carlos era îngrozit.

– Îl vor pângări pe Hristos crucificat! spuse el.

Privi cu oroare cum tinerii aruncară funii în jurul lui Iisus, trăgând de picioare ca să slăbească structura. Continuară să urle despre idolatrie, dar până şi pentru păgânul Ebrima fu clar că protestanţii erau cei care înfăptuiau o blasfemie acolo. Lucrând cu troliurile cu tensiuni determinate şi întinzând frânghiile, reuşiră în cele din urmă să îl încline în faţă pe Iisus muribund. Sculptura se rupse de la genunchi şi, în sfârşit, fu smulsă de la locul său şi aruncată pe podea, cu faţa în jos. Încă nemulţumiţi, protestanţii atacară monumentul căzut cu ciocanele, zdrobindu-i mâinile şi capul cu o bucurie ce părea satanică.

Cei doi hoţi sculptaţi, crucificaţi de ambele părţi ale lui Iisus, erau bătuţi în cuie şi păreau acum să privească întristaţi spre corpul zdrobit de pe podea.

Cineva scoase un flacon cu vin sacramental şi un potir de aur şi toţi se felicitară reciproc, sorbind din potir.

Un strigăt dinspre partea de sud a bisericii îi făcu pe Ebrima şi pe Carlos să se întoarcă. Şocat, Ebrima observă că un mic grup se afundase în capela Sfântului Urban, holbându-se la pictura pe care o dăruise Carlos despre miracolul de la Cana.

– Nu! urlă Carlos.

Dar nimeni nu-l auzi.

Începură să alerge prin biserică, dar, înainte să ajungă acolo, unul dintre băieţi ridică un pumnal şi sfâşie pânza de la un capăt la celălalt. Carlos se aruncă asupra băiatului, doborându-l la pământ, iar cuţitul zbură; însă ceilalţi tineri îi apucară pe Carlos şi pe Ebrima şi îi blocară rapid, făcându-i să se zbată inutil.

Băiatul pe care-l atacase Carlos se ridică de jos, aparent fără să fie rănit. El ridică cuţitul de jos şi sfâşie din nou pânza, din nou şi din nou, distrugând imaginea lui Iisus şi a discipolilor Săi,

precum şi reprezentarea lui Carlos, a familiei sale şi a prietenilor lor, pictaţi printre oaspeţii de la nuntă.

O fată aduse o lumânare aprinsă şi o aruncă peste pânza sfâşiată. Materialul pictat mai întâi se strânse şi începu să fumege. Apoi, apăru o flacără mică. Aceasta se întinse repede şi, în curând, întreaga pictură fu cuprinsă de flăcări.

Ebrima încetă să se mai zbată. Privi spre Carlos, care închisese ochii. Tinerii huligani îi lăsară pe amândoi să plece şi ieşiră să vandalizeze altceva.

Eliberat, Carlos căzu în genunchi şi începu să plângă.

Capitolul 15

Alison McKay se afla în închisoare împreună cu Mary, Regina Scoţienilor.

Stăteau închise într-un castel, pe o insulă din mijlocul lacului scoţian Loch Leven. Erau păzite zi şi noapte de cincisprezece soldaţi, mai mult decât suficient ca să vegheze asupra celor două femei.

Dar ele aveau de gând să scape.

Mary era neînduplecată. Dar nu judeca drept: Alison recunoştea asta în sinea ei, în cele mai întunecate ceasuri ale nopţii. Aproape toate deciziile luate vreodată de regină sfârşiseră prost. Dar Mary nu renunţa niciodată, iar Alison o iubea pentru asta.

Loch Leven era un loc sumbru. Casa era un turn pătrat de piatră cenuşie, cu ferestre mici, care nu lăsau să intre vântul ce sufla cu putere pe deasupra apei, chiar şi pe timp de vară. Era construită într-un spaţiu de mai puţin de nouăzeci de metri dintr-un capăt în celălalt. Afară se afla o fâşie îngustă de tufăriş, apoi venea lacul. Când vremea era furtunoasă, fâşia era acoperită de apă, iar valurile izbeau pietrele din zidul împrejmuitor. Lacul era întins şi unui om vânjos îi trebuia o jumătate de ceas ca să vâslească spre continent.

Era o închisoare din care era greu să scapi, dar trebuiau să încerce. Erau nefericite. Alison nu-şi imaginase până atunci că plictiseala putea să-i îndrume gândurile spre sinucidere.

Crescuseră la Curtea strălucitoare a Franţei, înconjurate de oameni în veşminte splendide şi purtând bijuterii nepreţuite, invitate în fiecare zi la petreceri, concursuri şi piese de teatru. Discutau zilnic despre comploturi politice şi intrigi sociale. Bărbaţii din jurul lor porneau şi sfârşeau războaie; femeile erau regine şi mame de regi. După o astfel de viaţă, Loch Leven părea un purgatoriu.

Era anul 1568. Alison avea douăzeci şi şapte de ani, iar Mary douăzeci şi cinci. Se aflau la Loch Leven de aproape un an, iar Alison petrecuse o mare parte din acest timp întrebându-se unde anume greşiseră.

Prima greşeală a lui Mary fusese să se îndrăgostească şi apoi să se mărite cu vărul reginei Elisabeta, Henry, lord Darnley, un

beţiv fermecător, bolnav de sifilis. Alison fusese cu inima îndoită: se bucura să o vadă pe Mary îndrăgostită, dar o îngrozea bărbatul pe care-l alesese.

Iubirea pălise repede şi, când Mary rămăsese însărcinată, Darnley îl omorâse pe secretarul ei, pe care-l bănuia că ar fi tatăl copilului.

Dacă exista în Scoţia un nobil mai periculos decât Darnley, acesta era, după părerea lui Alison, contele de Bothwell, un tip violent şi arţăgos, iar a doua greşeală a lui Mary fusese să-l încurajeze pe acesta să-l ucidă pe Darnley. Bothwell reuşise, dar toţi ştiau sau bănuiau ce se întâmplase.

Nici Mary şi nici Alison nu se aşteptaseră la o reacţie din partea scoţienilor. Erau un popor cinstit, iar catolicii şi protestanţii deopotrivă condamnau lipsa de moralitate regală. Reputaţia lui Mary printre scoţieni se prăbuşise ca într-o prăpastie.

Când Bothwell le răpise şi o forţase pe Mary să-şi petreacă noaptea cu el, Alison simţise că o furtună de nenoroc se abătuse asupra lor. În alte împrejurări, poporul ar fi fost indignat de un astfel de atac asupra reginei lor şi ar fi sărit în apărarea ei; dar reputaţia îi era deja pătată, iar Mary nu mai putea fi sigură de sprijinul lor. Hotărâseră împreună că singurul lucru care putea să-i redea demnitatea era să se mărite cu Bothwell şi să pretindă că nu fusese cu adevărat siluită. Soţia lui Bothwell, sătulă de toate acestea, obţinuse divorţul în grabă, deşi nu fusese recunoscut de Biserica Catolică, iar cei doi se căsătoriseră imediat.

Aceea fusese a treia greşeală.

Douăzeci şi şase de nobili scoţieni adunaseră o armată şi îi înfrânseseră pe oamenii lui Bothwell şi ai lui Mary. O prinseseră, o forţaseră să abdice în favoarea fiului ei în vârstă de un an, James, şi o închiseseră acolo, la Loch Leven – fără băieţelul ei.

Toate aceste întâmplări erau urmărite cu atenţie de regina Elisabeta a Angliei. În principiu, Elisabeta o sprijinea pe Mary, considerând-o adevărata şi incontestabila regină a Scoţiei; dar, în fapt, nu apărea niciun grup de salvatori la orizont. Adevărata atitudine a Elisabetei era probabil aceea a cuiva care aude doi beţivi luptându-se noaptea pe stradă: nu conta cine câştigă câtă vreme nu încerca niciunul să intre în casă.

Pe când Mary fusese cu Darnley, Alison se măritase cu un catolic credincios, un bărbat cu ochi căprui şi cu o coamă de păr

blond, care-i amintea de Pierre Aumande. Era blând şi afectuos, dar se aştepta ca Alison să-l slujească pe el, nu pe Mary, ceea ce ei îi venea greu, deşi ştia că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Rămăsese însărcinată, dar pierduse copilul după patru luni. Curând după aceea, soţul ei murise într-un accident la vânătoare, iar Alison se simţise aproape uşurată să-şi reia rolul familiar de mână dreaptă a lui Mary.

Şi acum, iată unde era.

„Nu m-a iubit nimeni aşa cum mă iubeşti tu, îi spusese Mary într-una dintre serile scoţiene lungi şi întunecate de la Loch Leven, iar Alison roşise, cuprinsă de-o emoţie vagă, dar puternică. Tata a murit când eram doar un prunc, zisese Mary. Mama a trăit mai mult în altă parte. Toţi cei trei soţi pe care i-am avut au fost nespus de slabi, în feluri diferite. Tu mi-ai fost mamă, tată şi soţ. Nu-i aşa că-i ciudat?” Cuvintele ei o făcuseră pe Alison să plângă.

Temnicerul lor era Sir William Douglas, stăpânul de la Loch Leven. Mary avea puterea remarcabilă de a câştiga afecţiunea oamenilor, iar Sir William se îndrăgostise de ea. Se purta ca o gazdă amabilă care primea un oaspete distins. Fiicele lui o adorau pe Mary – ideea de regină întemniţată li se părea teribil de romantică –, dar soţia lui, Lady Agnes, rămăsese distantă. Agnes avea un puternic simţ al datoriei şi era permanent vigilentă.

Cu toate acestea, Agnes tocmai născuse al şaptelea copil şi încă era închisă în camera ei – venise momentul să încerce să evadeze.

Mary încă era păzită de căpitanul Drysdale şi de soldaţii lui. Dar în ziua aceea era duminică, 2 mai, aşa că soldaţii se desfătau cu petrecerile de Sărbătoarea Primăverii – cu toţii beau mai mult decât de obicei. Alison spera să devină neglijenţi spre sfârşitul după-amiezii, când ea şi Mary plănuiau să fugă.

Avea să fie greu, dar aveau complici.

La Loch Leven se aflau şi chipeşul frate vitreg al lui Sir William, George, poreclit Frumuşelul Geordie, precum şi Willie Douglas, un orfan înalt de cincisprezece ani, despre care Alison bănuia că era probabil fiul nelegitim al lui Sir William.

Mary îşi pusese în gând să-l cucerească pe Frumuşelul Geordie. I se dăduse voie să trimită după hainele ei – dar nu şi după bijuterii –, aşa că se putea îmbrăca bine. În orice caz, George nu era vreo mare provocare; Mary fusese mereu

atrăgătoare, iar acolo, pe insula aceea mică, nu avea rivală. Într-un grup atât de mic de oameni, într-un spaţiu închis, sentimentele romantice se aprindeau repede. Alison ştia că lui Mary nu-i era greu să joace acest joc, căci George era şi fermecător, nu numai arătos. Era posibil ca sentimentele lui Mary să fie chiar adevărate.

Alison nu îşi dădea seama ce anume îi îngăduia Mary lui George: bănuia că ceva mai mult decât nişte simple sărutări, pentru că George era bărbat în toată firea; dar mai puţin decât relaţii sexuale, fiindcă Mary, cu reputaţia ei pătată, nu putea risca să se facă şi mai tare de ruşine cu o sarcină nelegitimă. Alison nu-i cerea amănunte lui Mary. Trecuse multă vreme de când petrecuseră acele zile fericite la Paris, când erau două adolescente care-şi spuneau orice una alteia. Dar acum nu mai conta decât că George era atât de îndrăgostit, încât tânjea să joace rolul unui cavaler medieval care dorea să-şi salveze iubita din castelul disperării.

Alison, la rândul ei, îl ademenise pe tânărul Willie. Nici asta nu era o provocare prea grea, deşi Alison avea aproape de două ori vârsta lui. Abia ieşit din pubertate, Willie s-ar fi îndrăgostit de orice femeie atrăgătoare care-i acorda atenţie. Alison nu avea nevoie decât să-i vorbească şi să-l întrebe despre viaţa lui, stând puţin prea aproape de el, şi să-l sărute într-un fel aproape frăţesc, deşi departe de a fi astfel; să-i zâmbească atunci când îl vedea uitându-se la sânii ei şi să-i arunce vorbe precum „voi, bărbaţii”, ca să-i aţâţe curajul. Nu era nevoie să-i acorde favoruri sexuale acestui băiat care abia devenea bărbat. În colţurile ascunse ale gândurilor ei semiconştiente, simţea un oarecare regret – un lucru pe care-i era ruşine să-l admită, fie doar şi-n sinea ei. Dar Willie cedase cu uşurinţă, iar acum era supusul ei.

George şi Willie duceau şi aduceau pe furiş scrisorile lui Mary în închisoare de câteva luni, deşi cu dificultate. Evadarea avea să fie şi mai grea.

Mary nu putea să traverseze complexul fără să fie văzută, pentru că acolo locuiau circa cincizeci de oameni: pe lângă familie şi soldaţi, erau şi secretarii lui Sir William, precum şi un număr mare de slujitori din gospodărie. Poarta era mereu încuiată, aşa că oricine voia să vină sau să plece trebuia să o descuie sau să urce peste zid. Pe plajă erau trase trei sau patru bărci, dar Mary avea nevoie de un complice puternic ca să vâslească, mai ales că putea fi urmărită cu repeziciune. Mai apoi,

pe continent, avea nevoie de prieteni cu cai care să o ducă într-o ascunzătoare ferită de urmăritori.

Erau atât de multe lucruri care puteau merge prost!

Lui Alison îi fu greu să stea locului la slujba de dimineaţă din capelă. Era disperată să evadeze, dar se şi temea de consecinţe în cazul în care ar fi fost prinse: ea şi Mary ar fi putut fi încuiate într-o cameră, poate chiar interzicându-li-se plimbările pe marginea zidului exterior, care, deşi deprimante, măcar le ofereau aer curat şi o privelişte îndepărtată a lumii de afară. Mai rău decât orice ar fi putut să fie despărţite.

Mai presus de toate, Mary era îndrăzneaţă şi gata să-şi asume riscul, la fel ca şi Alison. Dar pedeapsa în caz de eşec avea să fie aspră.

După slujbă, aveau loc festivităţile pentru Sărbătoarea Primăverii. Willie excelă în rolul lordului Dezordine, jucând rolul unui beţiv comic, deşi rămânea, cu viclenie, unul dintre puţinii oameni de pe insulă care era complet treaz.

Frumuşelul Geordie era pe continent şi ar fi trebuit să se afle deja în satul Kinross, de pe malul lacului. Sarcina lui era să adune caii şi oamenii care aveau să le însoţească pe Mary şi pe Alison departe de locul în care puteau fi prinse.

Alison ardea de nerăbdare să afle dacă îşi realizase planul. Aştepta neliniştită un semn de la el.

Mary luă cina după-amiază devreme, alături de Sir William şi familia lui, iar Alison şi Willie ajutară la servit. Sufrageria se afla la unul dintre etajele turnului pătrat, cu vedere, de la ferestrele micuţe, spre continent, un aspect defensiv absolut necesar. Alison trebuia să se controleze să nu se uite permanent spre apă.

La sfârşitul mesei, Willie plecă. Planul era să se caţăre pe zid şi să aştepte afară o barcă ce aducea mesajul lui George – prin care acesta confirma că totul era pregătit.

În timp ce plănuiau evadarea, tânărul Willie sugerase ca Mary să sară de pe zid în cealaltă parte, o distanţă de doi metri deloc dificilă pentru el. Alison făcuse o încercare şi sărise, dar îşi sucise glezna. Nu puteau să rişte ca pe Mary să o încetinească o rană, aşa că renunţaseră la ideea lui Willie. În loc de asta, erau nevoite să iasă pe poartă, ceea ce însemna că trebuiau să facă rost de cheie.

Alison, care era şi nobilă, nu doar slujitoare, avea permisiunea de a rămâne cu ceilalţi la masă când stăteau de vorbă după cină, mâncând fructe şi nuci, în timp ce Sir William sorbea din paharul

său cu vin. Nu prea aveau despre ce să vorbească la Loch Leven, dar conversaţia era distracţia principală în lipsa altor lucruri.

Mama lui Sir William, Lady Margaret, fu cea care privi pe fereastră şi observă ceva pe malul îndepărtat.

– Oare cine sunt călăreţii aceia? spuse ea cu o oarecare curiozitate în glas.

Alison încremeni. Cum putea George să fie atât de nesăbuit? Trebuia să-şi ţină oamenii ascunşi vederii! Dacă Sir William intra la bănuieli, putea cu uşurinţă s-o încuie pe Mary în cameră, iar planul ar fi eşuat. Nu puteau să fi dat greş deja!

Sir William aruncă o privire şi se încruntă.

– Din câte ştiu eu, n-au ce căuta aici.

Mary făcu faţă situaţiei în mod strălucit.

– Trebuie să-ţi vorbesc, Lady Margaret, despre fiul dumitale, James, fratele meu, spuse ea cu o voce provocatoare.

Asta le atrase atenţia tuturor. În tinereţe, Lady Margaret fusese una dintre numeroasele amante ale tatălui lui Mary, regele James al V-lea. Îi născuse un fiu nelegitim, James Stuart, fratele vitreg pe care Alison îl întâlnise la St Dizier împreună cu enigmaticul Ned Willard, când cei doi tineri încercaseră s-o convingă pe Mary să nu se întoarcă în Scoţia. Era o evidentă lipsă de bune maniere ca Mary să deschidă acest subiect.

Stânjenită, Lady Margaret spuse:

– James e în Franţa.

– În vizită la amiralul Coligny, eroul hughenoţilor!

– Doamnă, nu pot să fac nimic în privinţa lui James, după cum bine ştiţi.

Mary ţinu în continuare privirile tuturor îndreptate spre ea, în loc de fereastră. Indignată, spuse:

– Mi-a fost drag. L-am făcut conte de Moray!

Margaret era intimidată de tânăra regină, care se înfuriase brusc. Părând neliniştită, zise:

– Şi ştiu cât de recunoscător vă este pentru bunătate.

Acum nu mai privea nimeni spre fereastră.

– Atunci, de ce a uneltit James împotriva mea? strigă Mary.

Alison ştia că mânia ei, deşi calculată, era veritabilă.

– De când am fost adusă aici, m-a forţat să semnez actul de abdicare, mi-a încoronat pruncul şi l-a făcut regele James al VI-lea, iar el a devenit regent. Acum, el e regele Scoţiei în toate privinţele, mai puţin cea legitimă!

Soţii Douglas o compătimeau pe Mary, dar aprobau, fără

îndoială, ce făcuse James Stuart; acum păreau stânjeniţi – ceea ce era în regulă, îşi zise Alison, pentru că uitaseră de călăreţii de pe mal.

Sir William încercă să liniştească lucrurile.

– Sigur că nu aşa v-aţi dori să stea lucrurile, doamnă, îi spuse el lui Mary. Pe de altă parte, copilul Domniei Voastre este rege, iar fratele este regent, aşa că aranjamentul are un grad de legitimitate ce nu poate fi negat.

Alison aruncă o privire fugară spre fereastră: călăreţii nu se mai vedeau. Se gândi că George le spusese furios să plece de pe mal. Poate că erau în Kinross de o oră sau două şi deveneau nerăbdători, neglijând disciplina. Dar reveniseră la timp la o normalitate aparentă.

Criza trecuse, dar scosese în evidenţă cât de riscant era planul, ceea ce o făcea să se simtă extrem de îngrijorată.

Mary părea să nu mai aibă răbdare.

– Sunt obosită după festivităţile de la Sărbătoarea Primăverii, zise ea ridicându-se. Mă duc să mă odihnesc.

Alison plecă împreună cu ea. Dincolo de uşă, o scară în spirală, îngustă şi întunecată, ducea în sus şi în jos spre celelalte etaje. Urcară în încăperile reginei.

Mary nu era deloc obosită. Era agitată şi emoţionată, ridicându-se întruna de pe scaun ca să meargă la fereastră, apoi întorcându-se şi aşezându-se iar.

Alison verifică deghizările: hainele erau împăturite într-un cufăr, sub rochiile lui Mary. Făcuseră rost de nişte fuste aspre din lână şi pânză, făcute în casă, purtate peste jupoane de servitoarele de la castel, precum şi de un acoperământ pentru cap numit bonetă flamandă, care le ascundea părul şi îi împiedica pe alţii să le vadă faţa dacă nu stăteau chiar în faţa lor. Uneori, slujitoarele purtau cizme zdravene de piele, care erau atât de dure, încât Mary şi Alison nici nu puteau să meargă cu ele, dar, din fericire, femeile încălţau şi papucii de mătase şi satin aruncaţi de stăpânele lor. De câteva săptămâni, Alison şi Mary purtau încălţări vechi atunci când erau singure, ca să pară destul de ponosite pentru a fi date mai departe.

Principala problemă era înălţimea lui Mary. Asta nu o puteau ascunde. Nicio femeie de pe insulă nu era atât de înaltă. Alison abia îşi putea imagina că puteau să scape basma curată.

Puse din nou deghizările deoparte. Trebuiau să aibă răbdare încă o oră, apoi, la ora şase, lui Mary i se aducea în cameră

supeul.

Ca de obicei, regina era servită de Sir William, un gest de curtoazie din partea temnicerului pentru prizoniera lui. Alison ieşi din cameră şi plecă în căutarea lui Willie, ca să afle ce se întâmpla. Afară avea loc un joc de handbal cu ocazia sărbătorii, soldaţii contra servitorilor, în timp ce susţinătorii aclamau ambele tabere. Alison observă că Drysdale, care trebuia să o supravegheze pe Mary, era căpitanul echipei soldaţilor. Îşi spuse că era un lucru bun – nu mai era atent.

Willie se apropie de ea traversând curtea, cu un aer entuziasmat.

– A venit! şopti el, arătându-i un cercel cu perlă.

Era semnalul lui George că se afla pe continent. Cercelul însemna că totul era pregătit pentru evadarea lui Mary. Dar Willie nu părea tocmai discret.

– Închide pumnul! şuieră Alison. Nu vrem să ne pună careva întrebări.

Din fericire, cei din curte erau atenţi la joc.

– Îmi pare rău, spuse Willie.

Acoperi bijuteria cu degetele şi i-o întinse lui Alison cu o mişcare aparent nonşalantă.

– Acum, sari peste zid şi sabotează toate bărcile în afară de una, spuse Alison.

– Sunt gata! zise el, dându-şi haina la o parte şi arătându-i un ciocan atârnat la curea.

Alison se întoarse apoi în camerele lui Mary. Aceasta nu mâncase prea mult, dar Alison bănuia din ce cauză. Şi ea era atât de emoţionată, încât n-ar fi putut înghiţi nimic. Îi întinse lui Mary bijuteria şi spuse:

– Iată cercelul pe care l-aţi pierdut. L-a găsit un băiat.

Mary ştia ce însemna asta.

– Cât mă bucur! zise ea zâmbind.

Sir William privi pe fereastră şi murmură cu mirare:

– Ce face nesăbuitul acela cu bărcile? spuse el pe un ton în care se amestecau exasperarea şi afecţiunea.

Alison îi urmări privirea. Willie se afla pe ţărm, îngenuncheat lângă una dintre cele trei bărci trase pe mal. Pentru cine se uita de la distanţă, nu se vedea ce anume făcea, dar Alison ştia că făcea câte o gaură în carenă pentru ca barca să nu poată fi folosită la urmărirea evadaţilor. Preţ de o clipă, pe Alison o cuprinse panica. Nu ştia ce să facă. Se întoarse spre Mary şi

şopti:
– Willie!
Mary ştia ce trebuia să facă Willie cu bărcile. Şi îşi demonstră din nou talentul de a găsi rapid o soluţie în cazuri neprevăzute.
– Mă simt foarte slăbită, spuse ea, prăbuşindu-se pe scaun cu ochii închişi.
Alison înţelese ce făcea şi intră în joc.
– Oh, Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? spuse ea cu o voce înspăimântată.
Ştia că Mary se preface, dar Sir William nu ştia. Speriat, acesta se apropie imediat de Mary. Avea să dea de necaz dacă murea cât se afla în grija lui. Regentul, James Stuart, ar fi fost obligat să nege că închisese ochii la uciderea ei şi, ca să-şi dovedească sinceritatea, l-ar fi putut executa pe Sir William.
– Ce este, ce s-a întâmplat? zise Sir William.
Alison spuse:
– Ar trebui să bea un vin tare ca să-şi revină. Sir William, aveţi un vin alb şi dulce?
– Sigur că da. Îl aduc de îndată.
Şi ieşi din cameră.
– Bravo, îi spuse Alison lui Mary cu voce joasă.
– Willie e încă la treabă? întrebă Mary.
Alison privi pe fereastră. Willie făcea acelaşi lucru cu o altă barcă.
– Grăbeşte-te, Willie! murmură ea.
Cât putea să dureze să facă o gaură în barcă?
Sir William se întoarse cu un slujitor, care ducea o carafă cu vin şi o cupă. Alison zise:
– Îmi tremură mâna. Sir William, îi ţii dumneata cupa la buze?
Sir William se învoi, profitând de ocazie să o ţină uşor pe Mary de ceafă, fără să se mai gândească să se uite pe fereastră.
Mary luă o gură şi tuşi, prefăcându-se că-şi revine puţin.
Alison continua teatrul, punându-i mâna pe frunte şi luându-i pulsul.
– O să vă reveniţi acum, Maiestatea Voastră, dar poate că ar trebui să vă retrageţi pentru azi.
– Prea bine, zise Mary.
Sir William părea uşurat.
– Atunci vă las, spuse el. Noapte bună, doamnelor!
Apoi, privi pe fereastră. Se uită şi Alison, dar Willie nu mai era pe plajă. Era imposibil să vadă dacă reuşise să găurească bărcile.

Sir William plecă fără să mai spună ceva.

Slujitorul strânse masa şi ieşi, lăsându-le singure pe Alison şi pe Mary. Regina zise:

– Am scăpat?

– Aşa cred. Poate că Sir William o să uite ce a văzut pe fereastră: a băut toată după-amiaza şi cred că acum e cel puţin ameţit.

– Sper ca bănuielile să nu-l facă precaut pe Sir William. Willie trebuie să-i fure şi cheia.

Sir William ţinea la îndemână cheia de la poartă. Când cineva pleca sau venea de pe continent, fie deschidea poarta el însuşi, fie îi dădea cheia unui paznic pentru numai câteva minute. Altminteri, nu avea nimeni motive să iasă din complex: afară nu era nimic cu excepţia bărcilor.

Mary şi Alison trebuiau să iasă de acolo, iar experimentul lui Alison arătase că nu puteau să sară peste zid, aşa că erau obligate să descuie poarta. Willie le asigurase pe cele două femei că putea să fure cheia fără ca Sir William să-l simtă. Depindeau, aşadar, de el.

– Ar trebui să fim gata îmbrăcate, spuse Alison.

Îşi scoaseră rochiile scumpe şi îmbrăcară fustele aspre, apoi îşi schimbară pantofii cu cei vechi şi ponosiţi. Bonetele le acopereau capul, ascunzând mai ales părul roşcat al lui Mary.

Acum nu puteau decât să aştepte.

Lui Sir William îi plăcea ca Willie să-i servească cina. Afecţiunea lui pentru băiatul orfan era cea care-i făcea pe toţi să creadă că erau tată şi fiu. Dar loialitatea lui Willie fusese slăbită de Alison.

Ea se gândea că, în clipa aceea, cu un etaj mai jos, Willie aşeza şi lua farfurii, şervete şi carafe. Poate cheia se afla chiar pe masă, lângă cupa cu vin a lui Sir William. Şi-l imagina pe Willie punând un şervet peste cheie, apoi ridicându-le pe ambele. Oare avea să reuşească? Cât de băut era Sir William? Nu puteau decât să aştepte şi să vadă.

Dacă planul funcţiona, evadarea lui Mary avea să producă un cutremur politic. Putea să tăgăduiască actul abdicării, pe care fusese forţată să-l semneze, şi să-şi ceară tronul înapoi. Fratele ei vitreg, James, avea să adune armata protestantă, iar susţinătorii catolici ai lui Mary aveau să se unească – cei care nu-şi pierduseră încrederea în ea. Războiul civil ar fi reînceput. Pe Mary ar fi încurajat-o cumnatul ei, regele Franţei, care ducea un

război civil la fel de susţinut cu hughenoţii. Papa, care o sprijinea, s-ar fi bucurat să anuleze căsătoria ei cu Bothwell. Speculaţiile cu privire la un posibil soţ s-ar fi reaprins la toate curţile regale, de la Roma până la Stockholm. Balanţa puterii în Europa s-ar fi schimbat din temelii. Iar Elisabeta, regina Angliei, s-ar fi înfuriat.

Totul depindea de Willie Douglas, un băiat de numai cincisprezece ani.

Apoi se auzi un ciocănit uşor în uşă şi Alison deschise. Willie apăru zâmbind, ţinând în mână o cheie mare de fier.

Păşi înăuntru şi Alison închise uşa.

Mary se ridică.

– Să plecăm imediat, spuse ea.

– Sunt încă la masă, zise Willie. Sir William moţăie de la vin, dar Lady Margaret vorbeşte cu nepoatele ei. S-ar putea să ne vadă prin uşa deschisă când coborâm.

Scara în spirală trecea prin dreptul uşilor de la fiecare etaj.

Alison spuse:

– Dar acum e momentul potrivit – soldaţii încă mai joacă handbal.

Mary spuse hotărâtă:

– Trebuie să riscăm. Să mergem!

Willie se întristă.

– Ar fi trebuit să închid uşa de la sufragerie. Nu mi-a trecut prin cap.

Alison zise:

– Nu contează, Willie. Te descurci foarte bine.

Îl sărută uşor pe buze. Băiatul arăta de parcă ajunsese în rai.

Apoi Alison deschise uşa şi ieşiră.

Willie mergea în faţă, urmat de Mary, iar Alison venea în urma lor. Încercau să păşească uşor pe lespezile de piatră ale scării spiralate, sperând să nu atragă atenţia. Cele două femei îşi traseră bonetele în faţă când se apropiară de uşa de la sufragerie. Scara era luminată în dreptul uşii, iar Alison auzi voci joase de femei. Willie trecu pe lângă uşă fără să privească înăuntru. Mary îşi duse mâna la faţă când trecu prin lumină. Alison aşteptă să audă un strigăt alarmat. Apoi trecu prin faţa uşii şi coborî scările după ceilalţi. Auzi un chicotit şi se gândi că Lady Margaret râdea dispreţuitor de încercarea lor jalnică de a se deghiza; dar se pare că altceva o amuza. Nu fuseseră observaţi; sau, dacă Lady Margaret privise din întâmplare în sus, poate că nu văzuse nimic deosebit: doar nişte servitori care treceau pe

lângă uşă cu treburi.

Ieşiră afară.

De la uşa turnului până la poartă erau doar câţiva paşi, dar păreau acum a fi nenumăraţi. Curtea era plină de oameni care urmăreau jocul. Alison îl văzu pe Drysdale, foarte concentrat, lovind mingea cu ambele mâini împreunate.

Apoi, Willie ajunse la poartă.

Băgă cheia de fier în încuietoarea mare şi o întoarse. Alison rămase cu spatele la mulţime, ascunzându-şi faţa, fără să poată vedea dacă se uita cineva la ei. Se abţinu cu greu să cedeze tentaţiei de a privi peste umăr. Poarta mare de lemn scârţâi cu zgomot când Willie o deschise: oare auzise cineva sunetul peste uralele din jur? Cei trei fugari păşiră dincolo de poartă. Nu veni nimeni după ei. Willie închise poarta în urma lor.

– Încui-o, zise Alison. Ar putea să-i încetinească.

Willie încuie poarta, apoi lăsă cheia în ţeava unui tun de lângă intrare.

Nu-i văzuse nimeni.

Alergară spre plajă. Willie apucă barca neavariată şi o împinse în apa puţin adâncă, apoi o ţinu cu chila abia atingând malul. Alison urcă, apoi se întoarse să o ajute pe Mary. Regina păşi în barcă şi se aşeză. Willie o împinse de pe plajă, sări şi el înăuntru şi începu să vâslească.

Alison privi în urmă. Nu părea să le simtă cineva lipsa: nimeni pe metereze, nimeni care să privească de la ferestrele castelului, nimeni care să alerge pe plajă.

Oare chiar reuşiseră să scape?

Soarele nu apusese încă, iar seara lungă de vară înainta spre noapte. Briza, deşi aspră, era caldă. Willie trăgea cu putere de vâsle. Avea braţe şi picioare lungi şi era animat de iubire. Cu toate acestea, înaintarea lor pe lacul întins părea chinuitor de lentă. Alison întorcea capul întruna, dar încă nu erau urmăriţi. Chiar dacă îşi dădeau seama că regina dispăruse, ce puteau face? Ar fi trebuit să repare una dintre bărcile rămase ca să poată veni după ei.

Începu să creadă că erau libere.

Când se apropiară de continent, Alison văzu silueta unui bărbat pe care nu-l cunoştea aşteptând pe mal:

– La naiba! zise ea. Cine e bărbatul acela?

Era copleşită de teama îngrozitoare că veniseră până acolo doar ca să fie prinse din nou.

Willie privi peste umăr.
– E Alistair Hoey. E cu George.
Inima lui Alison începu să bată din nou mai uşor.
Ajunseră la mal şi săriră din barcă. Alistair îi conduse pe o potecă dintre case. Alison auzi cai tropotind şi pufnind nerăbdători. Fugarii ajunseră pe drumul principal din sat – apoi apăru Frumuşelul Geordie, zâmbind triumfător şi înconjurat de bărbaţi înarmaţi. Caii erau înşeuaţi, pregătiţi pentru fugari. George o ajută pe Mary să urce pe cal, iar Willie avu plăcerea de a sprijini piciorul lui Alison când aceasta urcă în şa.
Apoi ieşiră călare din sat, spre libertate.

(ii)

După exact două săptămâni, Alison era convinsă că Mary era pe punctul de a face cea mai mare greşeală a vieţii ei.
Mary şi Alison se aflau la Dundrennan Abbey, pe coasta de sud a Scoţiei, în estuarul Solway, la graniţa cu Anglia. Dundrennan fusese cea mai mare mănăstire din Scoţia. Mănăstirile fuseseră secularizate, dar încă existau o biserică gotică magnifică şi un număr mare de apartamente confortabile. Mary şi Alison stăteau singure în ceea ce trebuie să fi fost încăperile luxoase ale stareţului, meditând întristate la viitorul lor.
Totul mersese prost pentru regina Mary – din nou.
Armata lui Mary înfruntase forţele fratelui ei, James Stuart, într-un sat numit Langside, aflat în apropiere de Glasgow. Mary călărise alături de oamenii ei şi fusese atât de curajoasă, încât fură nevoiţi să o împiedice să conducă atacul; cu toate acestea, fusese înfrântă, iar acum era din nou pe fugă. Gonise spre sud, prin ţinuturile mlăştinoase mohorâte şi bătute de vânturi, dând foc podurilor în urma ei ca să-i încetinească pe urmăritori. Într-o seară cumplită, Alison tăiase tot părul arămiu şi frumos al lui Mary, ca să fie mai greu de recunoscut, iar acum purta o perucă urâtă, castanie, ce părea să se potrivească cu nefericirea ei.
Voia să meargă în Anglia, iar Alison se străduia să o facă să se răzgândească.
– Aveţi încă mii de susţinători, îi spuse Alison optimistă. Majoritatea scoţienilor sunt catolici. Doar parveniţii şi negustorii sunt protestanţi.
– O exagerare, deşi se regăseşte şi puţin adevăr în ceea ce

spui, zise Mary.

– Puteţi să vă regrupaţi, să adunaţi o armată mai mare, să încercaţi din nou.

Mary clătină din cap.

– Am avut o armată mai mare la Langside. Se pare că nu pot câştiga războiul civil fără ajutor din afară.

– Atunci, haideţi să ne întoarcem în Franţa. Acolo aveţi pământuri şi bani.

– În Franţa sunt doar o fostă regină. Mă simt prea tânără pentru rolul acesta.

Mary era o fostă regină peste tot, se gândi Alison, dar nu o spuse cu glas tare.

– Rudele dumneavoastră franceze fac parte din cea mai puternică familie din ţară. Ar putea să adune o armată pentru dumneavoastră, dacă îi rugaţi personal.

– Dacă merg acum în Franţa, nu mă voi mai întoarce în Scoţia. Ştiu bine asta.

– Aşadar, sunteţi hotărâtă…

– Voi merge în Anglia.

Avuseseră de mai multe ori această discuţie, iar Mary ajunsese de fiecare dată la aceeaşi concluzie.

Spuse mai departe:

– Poate că Elisabeta e protestantă, dar e încredinţată că un monarh care a fost uns cu uleiurile sfinte – cum am fost eu la nouă luni – are dreptul divin de a conduce. Ea nu poate valida un uzurpator cum e fratele meu, James – ea însăşi e într-un pericol prea mare de a-i fi uzurpat tronul.

Alison nu era sigură că statutul Elisabetei era atât de precar. Era regină de zece ani, fără nicio opoziţie prea serioasă. Dar poate că toţi monarhii se simţeau vulnerabili.

– Elisabeta trebuie să mă ajute să-mi recapăt tronul, spuse Mary.

– Nimeni altcineva nu crede acest lucru.

Era adevărat. Toţi nobilii care luptaseră la Langside şi care o însoţiseră pe Mary când fugise spre sud se opuneau planului ei.

Dar ea hotăra de una singură, ca întotdeauna.

– Eu am dreptate, spuse ea. Iar ei se înşală.

Mary fusese mereu îndărătnică, îşi zise Alison, dar asta era o adevărată sinucidere.

Regina se ridică.

– E timpul să plecăm, zise ea, îndreptându-se spre ieşire.

George şi Willie aşteptau în faţa bisericii, alături de un grup de însoţitori alcătuit din nobili şi câţiva slujitori, care aveau să o escorteze pe regină. Urcară pe cai şi înaintară pe poteca înverzită, pe lângă pârâul ce curgea clipocind şi gâlgâind, străbătând terenul mănăstirii către mare. Poteca traversa o pădure de un verde crud, presărată cu flori sălbatice; apoi, vegetaţia se schimba în tufe de grozamă cu flori de un galben aprins. Florile de primăvară simbolizau speranţa, care îi lipsea cu desăvârşire lui Alison.

Ajunseră pe o plajă cu pietriş alb, unde pârâul se revărsa în mare.

O barcă de pescuit aştepta în dreptul unui debarcader de lemn improvizat.

Ajunsă la debarcader, Mary se opri, se întoarse şi îi spuse lui Alison cu o voce joasă:

– Nu e obligatoriu să vii.

Era adevărat: Alison ar fi putut să plece. Duşmanii lui Mary ar fi lăsat-o în pace, nevăzând niciun pericol în ea: o biată doamnă de onoare nu putea organiza o contrarevoluţie. Şi ar fi avut dreptate. Alison avea un unchi binevoitor în Stirling, care ar fi primit-o. Se putea recăsători: cu siguranţă, încă era destul de tânără.

Dar posibilitatea unei libertăţi fără Mary părea cel mai nefericit dintre scenarii. Îşi petrecuse viaţa slujind-o. Nici chiar în timpul lungilor săptămâni şi luni de la Loch Leven nu-şi dorise altceva. Era întemniţată – dar nu de pereţii de piatră, ci de iubirea ei.

– Ei bine? spuse Mary. Vii cu mine?

– Bineînţeles că vin, spuse Alison.

Urcară împreună în barcă.

– Am putea, totuşi, să mergem în Franţa, zise Alison disperată.

Mary zâmbi.

– Există un element pe care îl treci cu vederea, spuse ea. Papa şi toţi monarhii din Europa încă mai cred că Elisabeta este un copil nelegitim. Prin urmare, nu a avut niciodată dreptul la tronul Angliei.

Făcu o pauză, privind peste cei treizeci de kilometri de apă spre partea îndepărtată a estuarului. Urmărindu-i privirea, Alison văzu, estompate de ceaţă, dealurile joase şi înverzite ale Angliei.

– Şi dacă Elisabeta nu e regina Angliei, spuse Mary, atunci eu

sunt aceea.

(iii)

– Mary, Regina Scoţienilor, a ajuns în Carlisle, îi spuse Ned Willard reginei Elisabeta, în sala de audienţe de la palatul White Hall.

Regina se aştepta ca Ned să ştie asemenea lucruri, iar el se asigura că are mereu răspunsurile pregătite. De aceea îi dăduse titlul de Sir Ned.

– S-a mutat în castelul de acolo, continuă Ned, iar adjunctul guvernatorului din Carlisle v-a scris ca să vă întrebe ce să facă în privinţa ei.

Carlisle se afla în colţul îndepărtat de nord-vest al Angliei, aproape de graniţa cu Scoţia, motiv pentru care acolo fusese construită şi o fortăreaţă.

Elisabeta se plimba prin cameră, iar rochia splendidă de mătase foşnea în ritmul paşilor ei nerăbdători.

– Ce naiba să-i spun?

Elisabeta avea treizeci şi patru de ani. Stăpânea de zece ani Anglia, pe care o conducea cu o mână de fier. Înţelegea bine politica Europei, navigând pe apele înşelătoare şi printre curenţii adânci cu Sir William Cecil ca pilot. Dar nu ştia cum să procedeze cu Mary, Regina Scoţienilor, care era o problemă fără o soluţie satisfăcătoare.

– Nu pot să o las pe Mary Stuart să se plimbe prin Anglia, să stârnească nemulţumirea catolicilor, zise Elisabeta frustrată. Ar putea începe să spună că ea e regina de drept şi ne-am trezi cu o revoltă înainte să apuci să spui „transsubstanţiere”.

Avocatul Cecil spuse:

– Nu e nevoie să o lăsaţi să stea. Este un monarh străin, aflat pe teritoriul englez fără permisiunea Domniei Voastre, ceea ce este, în cel mai bun caz, o nepoliteţe şi ar putea fi interpretată chiar ca o invazie.

– Oamenii ar spune că sunt fără inimă, zise Elisabeta, dacă o arunc în gura lupilor scoţieni.

Ned ştia că Elisabeta putea fi extrem de nemiloasă când îi convenea. Cu toate astea, era mereu sensibilă la ceea ce credeau englezii despre faptele ei.

Ned spuse:

– Ceea ce vrea Mary este să trimiteţi o armată engleză în

Scoţia care să o ajute să-şi recapete tronul.

– Nu am banii necesari, spuse Elisabeta repede.

Ura războiul şi ura să cheltuie bani. Nici Ned şi nici Cecil nu se mirară de rapiditatea cu care regina respinsese această posibilitate.

Cecil zise:

– Fără ajutorul Domniei Voastre, ar putea să apeleze la rudele din Franţa. Şi nu ne dorim o armată franceză în Scoţia.

– Doamne fereşte!

– Amin, zise Cecil. Şi să nu uităm că, atunci când s-a măritat cu Francisc, şi-au spus regele şi regina Franţei, Scoţiei, Angliei şi Irlandei. Ba chiar a înscris blazonul pe tacâmuri. Familia ei din Franţa are ambiţii nelimitate, după părerea mea.

– E ca un spin în coasta mea, zise Elisabeta. Pe trupul lui Iisus, ce să fac?

Ned îşi aminti întâlnirea lui cu Mary din urmă cu şapte ani, de la St Dizier.

Avea o înfăţişare uluitoare: era mai înaltă decât el şi avea o frumuseţe diafană. Crezuse despre ea că era vitează, dar impulsivă, imaginându-şi că putea să ia decizii curajoase, dar neînţelepte. Venirea ei în Anglia era, aproape sigur, o mişcare greşită. Îşi amintea şi de însoţitoarea ei, Alison McKay, o femeie cam de vârsta lui, cu părul negru şi ochii albaştri, nu atât de frumoasă ca Mary, dar poate ceva mai înţeleaptă. Şi mai era cu ele şi un curtean tânăr şi arogant, Pierre Aumande de Guise: lui Ned îi displăcuse din prima clipă.

Cecil şi Ned ştiau deja ce decizie trebuia să ia Elisabeta. Dar o cunoşteau prea bine ca să-i spună ce să facă. Aşa că îi prezentaseră opţiunile disponibile, lăsând-o să le elimine singură pe cele greşite. Acum, pe un ton nonşalant, Cecil îi arătă opţiunea pe care îşi dorea să o aleagă.

– Aţi putea, pur şi simplu, să o întemniţaţi.

– Aici, în Anglia?

– Da. Lăsaţi-o să stea, dar ţineţi-o prizonieră. Există anumite avantaje.

Cecil şi Ned făcuseră lista împreună, dar Cecil vorbea ca şi cum abia în clipa aceea descoperea avantajele.

– Aţi şti întotdeauna unde se află. Nu ar fi liberă să stârnească o rebeliune. Şi i-ar slăbi pe scoţienii catolici câtă vreme reprezentanta lor ar fi captivă într-o ţară străină.

– Dar ar fi aici, iar englezii catolici ar şti asta.

– Este un pas înapoi, spuse Cecil. Dar am putea probabil să luăm nişte măsuri ca să o împiedicăm să comunice cu nemulţumiţii. Sau cu oricine altcineva, dacă este cazul.

În realitate, bănuia Ned, ar fi putut fi dificil să rupi un prizonier de orice mijloc de comunicare. Dar mintea Elisabetei mergea în altă direcţie.

– Aş avea dreptul să o ţin închisă, cugetă ea. S-a proclamat regina Angliei. Ce i-ar face Filip unui om care declară că este adevăratul rege al Spaniei?

– L-ar executa, bineînţeles, răspunse prompt Cecil.

– De fapt, zise Elisabeta, convingându-se să facă ceea ce-şi dorea, să o întemniţez pe Mary ar fi un gest milos din partea mea.

– Cred că aşa ar fi considerat, spuse Cecil.

– Cred că asta e soluţia, zise ea. Mulţumesc, Cecil. Ce m-aş face fără tine?

– Maiestatea Voastră e prea bună…

Regina se întoarse apoi spre Ned.

– Ar fi bine să mergi la Carlisle şi să te asiguri că se face totul aşa cum trebuie, spuse ea.

– Foarte bine, Maiestate, zise Ned. Ce motiv ar trebui să ofer pentru reţinerea lui Mary? Nu vrem să spună oamenii că închiderea ei este ilegală.

– Bună observaţie, zise Elisabeta. Nu ştiu.

– În privinţa asta, spuse Cecil, am o sugestie.

(iv)

Carlisle era o fortăreaţă formidabilă, cu un zid defensiv lung, străpuns doar de un portal îngust. Castelul era construit dintr-o gresie locală de un roz-roşiatic, asemenea catedralei care se afla în partea opusă. În spatele zidului se vedea un turn pătrat cu tunuri pe acoperiş. Armele erau îndreptate spre Scoţia.

Alison şi Mary erau găzduite într-un turn mai mic, dintr-un colţ al incintei. Era la fel de dezolant ca Loch Leven şi friguros chiar şi în iunie. Alison ar fi vrut să aibă cai ca să meargă la plimbare, un lucru care îi plăcuse întotdeauna lui Mary şi care îi lipsise foarte mult la Loch Leven. Dar trebuiau să se mulţumească cu mersul pe jos, escortate mereu de un grup de soldaţi englezi.

Mary hotărâse să nu i se plângă Elisabetei. Tot ce conta era ca regina Angliei să o ajute să recapete tronul Scoţiei.

În ziua aceea trebuia să vină mult aşteptatul emisar de la Curtea Elisabetei. Ajunsese seara târziu şi se dusese la culcare de îndată.

Alison reuşise să le trimită mesaje prietenilor lui Mary din Scoţia şi, drept rezultat, primiseră nişte haine şi peruci, deşi bijuteriile ei – dintre care o mare parte îi fuseseră oferite de regele Francisc al II-lea pe când era regina Franţei – erau încă în mâinile fratelui său vitreg. Totuşi, reuşise să aibă o înfăţişare regală în dimineaţa aceea. După micul dejun, se aşezară în cămăruţa pe care o ocupau în castel, aşteptând să-şi afle soarta.

Timp de o lună, discutaseră zi şi noapte despre Elisabeta, analizând convingerile ei religioase, monarhia, studiile ei celebre şi renumita ei personalitate autoritară. Încercaseră să ghicească ce decizie avea să ia: avea să o ajute pe Mary să-şi recapete tronul sau nu? Nu ajunseseră la nicio concluzie – sau, mai bine spus, în fiecare zi ajungeau la o concluzie diferită. Dar acum aveau să afle adevărul.

Mesagerul Elisabetei era ceva mai în vârstă decât Alison, având aproape treizeci de ani, aprecie ea. Era zvelt, cu un zâmbet plăcut şi cu ochi căprui-aurii. Avea haine frumoase, dar nu ostentative. Privindu-l cu mai multă atenţie, Alison îl recunoscu cu mirare. Se uită la Mary şi văzu că şi ea avea un aer încruntat, încercând să-şi amintească de unde îl cunoştea. Când el se înclină în faţa reginei şi o salută pe Alison, îşi aminti unde se întâlniseră.

– St Dizier! spuse ea.

– Acum şase ani, zise el.

Li se adresa în franceză: ştia sau bănuia că Mary se simţea cel mai în largul ei cu această limbă, scoţiana fiind a doua ei limbă, iar engleza abia a treia. Avea o atitudine politicoasă, dar relaxată.

– Sunt Sir Ned Willard.

Alison îşi spuse că manierele rafinate ascundeau o duritate periculoasă, ca o teacă de catifea pentru o sabie ascuţită. I se adresă cu căldură, încercând să-l îmblânzească.

– Eşti Sir Ned acum! spuse ea. Felicitări!

– Sunteţi foarte drăguţă.

Alison îşi aminti că Ned se prefăcuse a fi un secretar de rând pentru James Stuart, o înşelătorie care se dăduse pe faţă când îi vorbise atât de provocator lui Pierre Aumande.

– Ai încercat să mă convingi să nu plec în Scoţia, zise Mary.

– Ar fi trebuit să mă ascultaţi, răspunse el fără să mai zâmbească.

Mary ignoră remarca şi trecu la subiect.

– Sunt regina Scoţiei, spuse ea. Regina Elisabeta nu poate nega asta.

– Într-adevăr, nu poate, zise Ned.

– Am fost închisă ilegal de trădătorii aflaţi printre supuşii mei. Sunt sigură că verişoara Elisabeta va fi de acord şi de această dată.

Desigur, nu erau tocmai verişoare, ci rude mai îndepărtate: bunicul Elisabetei, regele Henric al VII-lea al Angliei, era străbunicul lui Mary. Dar Sir Ned nu mai despică firul în patru.

Mary continuă:

– Şi am venit aici, în Anglia, de bunăvoie. Nu cer decât o şansă de a vorbi cu Elisabeta în persoană, pentru a o implora să mă ajute.

– Cu siguranţă îi voi transmite mesajul, spuse Ned.

Alison îşi înăbuşi un geamăt de dezamăgire: Ned ocolea adevărul. Ceea ce însemna că veştile erau proaste.

Mary se zbârli.

– Să-i transmiţi mesajul? zise ea indignată. Mă aşteptam să-mi spui care e decizia ei!

Ned nu se lăsă intimidat: nu era prima dată când avea de-a face cu o regină mânioasă.

– Maiestatea Sa nu poate lua o asemenea decizie imediat, spuse el cu vocea calmă a raţiunii.

– De ce nu?

– Trebuie rezolvate alte probleme mai întâi.

Mary nu se lăsă dusă cu vorba.

– Ce probleme? întrebă ea.

Ned zise cu reticenţă:

– Moartea soţului Domniei Voastre, lordul Darnley, regele consort al Scoţiei şi verişorul reginei Elisabeta, rămâne… neexplicată.

– Asta nu are nicio legătură cu mine!

– Vă cred, spuse Ned, dar Alison bănuia că nu era adevărat. Şi Maiestatea Sa, regina Elisabeta, vă crede. Nici asta nu era adevărat, se gândi Alison. Dar trebuie să lămurim lucrurile pentru ca toată lumea să fie mulţumită înainte să puteţi fi primită la Curtea Elisabetei. Maiestatea Sa speră că Domnia Voastră, fiind regină, veţi înţelege acest lucru.

Era un refuz, se gândi Alison şi îi veni să plângă. Nu uciderea lui Darnley era adevărata problemă – era doar un pretext. Pur şi simplu, Elisabeta nu voia să se întâlnească cu Mary.

Iar asta însemna că nu voia să o ajute.

Mary ajunse la aceeaşi concluzie.

– Este crud şi nedrept! spuse ea ridicându-se. Se înroşise la faţă şi avea lacrimi în ochi. Cum poate verişoara mea să se poarte cu atâta răceală?

– Vă cere să aveţi răbdare. Între timp, se va ocupa de toate nevoile Domniei Voastre.

– Nu accept această decizie. Voi pleca în Franţa. Familia mea îmi va oferi ajutorul pe care Elisabeta mi-l refuză.

– Regina Elisabeta nu ar vrea să aduceţi o armată franceză în Scoţia.

– Atunci, voi merge la Edinburgh şi-mi voi încerca norocul cu fratele meu vitreg cel trădător, prietenul tău, James Stuart.

Ned ezită. Alison îl văzu pălind uşor şi împreunându-şi mâinile la spate ca să nu se vadă că este agitat. Mânia reginei era o privelişte înfiorătoare. Dar Ned avea toate cărţile în mână. Când vorbi, vocea îi fu puternică, iar cuvintele neînduplecate:

– Mă tem că nu va fi posibil.

Era rândul lui Mary să pară temătoare.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

– Regina vă porunceşte să rămâneţi aici, până când instanţele engleze vă vor exonera de complicitate la uciderea lordului Darnley.

Alison îşi simţi ochii plini de lacrimi.

– Nu! strigă ea.

Era cel mai groaznic rezultat posibil.

– Îmi pare rău că vă aduc veşti atât de neplăcute, spuse Ned, iar Alison îl crezu. Era un om bun, cu un mesaj nedrept.

Lui Mary îi tremură vocea când zise:

– Aşadar, regina Elisabeta nu mă primeşte la Curte?

– Nu, zise Ned.

– Şi nu mă lasă să plec în Franţa?

– Nu, repetă el.

– Şi nu am voie nici să mă întorc în Scoţia?

– Nu, spuse Ned a treia oară.

– Prin urmare, sunt prizonieră?

– Da, zise Ned.

– Din nou, spuse Mary.

Capitolul 16

Când mama lui muri, Ned se simţi nefericit şi singur, dar mai ales mânios. Ultimii ani ai lui Alice Willard ar fi trebuit să fie confortabili şi triumfători. În schimb, fusese ruinată de o dispută religioasă şi murise crezând că dăduse greş.

Era în 1570, de Paşte. Din întâmplare, Barney era acasă, într-o pauză scurtă între călătoriile lui pe mare. În lunea Paştelui, fraţii sărbătoriseră învierea morţilor în catedrala Kingsbridge, iar a doua zi stătuseră alături în cimitir, în timp ce sicriul mamei lor era coborât în mormânt, unde tatăl lor se odihnea deja. O indignare arzătoare se stârnise în stomacul lui Ned, acidă şi incontrolabilă. Jură să-şi petreacă viaţa asigurându-se că oamenii precum episcopul Julius nu vor mai avea puterea de a-i distruge pe negustorii cinstiţi cum fusese Alice Willard.

Pe când se îndepărtau de mormânt, Ned încercă să-şi îndrepte gândurile spre lucruri practice şi-i spuse lui Barney:

– Casa este a ta, bineînţeles.

Barney era fratele mai mare. Îşi bărbierise barba stufoasă, dezvăluindu-şi figura îmbătrânită timpuriu de vânturile încărcate de apă sărată şi de strălucirea soarelui. Avea numai treizeci şi doi de ani.

– Ştiu, dar nu prea am ce face cu ea. Te rog să stai acolo ori de câte ori eşti la Kingsbridge.

– Aşadar, navigaţia va fi viaţa ta?

– Da.

Barney prosperase. După ce navigase pe *Hawk,* fusese numit căpitan pe un alt vas, beneficiind de o parte din profituri, după care îşi cumpărase propria navă. Avea talentul mamei lor de a face bani.

Ned privi dincolo de piaţă, spre casa în care se născuse. Iubea casa aceea veche, cu vedere spre catedrală.

– Mă bucur să am grijă de ea pentru tine. Familia Fife o să se ocupe de întreţinere, dar o să stau cu ochii pe ei.

Janet şi Malcolm Fife erau menajera şi rândaşul.

– Îmbătrânesc şi ei, zise Barney.

– Au cincizeci de ani. Dar Eileen are doar douăzeci şi doi.

– Şi poate că se mărită cu un bărbat care să preia slujba lui Malcolm.

Ned ştia că nu era aşa.

– Eileen nu o să se mărite decât cu tine, Barney.

Barney ridică din umeri. Multe femei se îndrăgostiseră lulea de el – biata Eileen era doar una dintre ele.

– Nu eşti deloc tentat să te aşezi la casa ta? îl întrebă Ned.

– Nu are rost. Un marinar nu-şi vede aproape niciodată nevasta. Dar tu?

Ned se gândi o clipă. Moartea mamei lui îl făcuse conştient de faptul că timpul petrecut pe Pământ era limitat. Sigur că ştiuse asta şi înainte, dar acum devenise mai clar ca niciodată: îl făcea să se întrebe dacă viaţa pe care o ducea era cea pe care şi-o dorea cu adevărat. Răspunsul la întrebarea lui Barney îl miră şi pe el.

– Îmi doresc ce au avut şi ei, zise el, uitându-se la mormântul unde zăceau părinţii lor. O tovărăşie pentru toată viaţa.

Barney spuse:

– Ei au început de timpuriu. S-au căsătorit la vreo douăzeci de ani, nu? Tu ai depăşit deja termenul cu zece ani.

– Nu duc o viaţă de călugăr…

– Mă bucur să aud asta.

– Dar nici nu am întâlnit vreo femeie lângă care să vreau să-mi petrec viaţa.

– Cu o singură excepţie, zise Barney, privind peste umărul lui Ned.

Ned se întoarse şi o văzu pe Margery Fitzgerald. Probabil că fusese în biserică în timpul slujbei, dar nu o văzuse în mulţime. Îşi simţi inima bătându-i mai repede. Se îmbrăcase sobru pentru înmormântare, dar purta o pălărie ca de obicei – o tocă de catifea purpurie, înclinată şi prinsă de cârlionţii bogaţi. Purta o discuţie serioasă cu bătrânul preot Paul, fost călugăr la mănăstirea Kingsbridge, acum preot canonic la catedrală şi probabil catolic în taină. Catolicismul încăpăţânat al lui Margery ar fi trebuit să-l dezguste pe Ned, dar nu simţea decât că îi admiră nespus idealismul.

– Mă tem că ea e unică, dar e măritată cu altcineva, spuse el. Era un subiect de discuţie inutil, se gândi el nerăbdător. Apoi spuse: Care va fi următoarea ta călătorie pe mare?

– Vreau să merg din nou în Lumea Nouă. Nu-mi place comerţul cu sclavi – încărcătura are şanse prea mari să dispară pe drum –, dar acolo au nevoie cam de orice, în afară de zahăr.

Ned zâmbi.

– Şi parcă-mi amintesc că ai pomenit de o fată…

– Aşa am făcut? Când?

– Mi se pare că asta înseamnă da.

Barney părea ruşinat, de parcă n-ar fi vrut să recunoască un simţământ atât de profund.

– Ei bine, e adevărat că n-am cunoscut niciodată pe cineva ca Bella.

– Asta a fost cu şapte ani în urmă.

– Ştiu. Probabil e deja măritată cu un colonist bogat, cu doi-trei copii.

– Dar vrei să fii sigur, zise Ned fără să se mire. Până la urmă, nu ne deosebim prea mult.

Se îndreptau acum spre mănăstirea în ruine.

– Biserica nu a făcut niciodată nimic cu clădirile astea vechi, zise Ned. Mama visa să le transforme într-o piaţă acoperită.

– Era deşteaptă. E o idee bună. Ar trebui s-o facem noi într-o zi.

– Nu o să am niciodată destui bani.

– Eu s-ar putea să am dacă marea e blândă cu mine.

Margery se apropie, urmată de o doamnă de onoare şi de un soldat: rareori mergea singură undeva. Acum că era contesă de Shiring. Mica ei suită rămase câţiva paşi în spate când dădu mâna cu Barney, apoi cu Ned.

– Ce zi tristă! spuse apoi.

– Mulţumesc, Margery, răspunse Barney.

– Dar este o adunare minunată la înmormântare. Mama voastră a fost foarte iubită.

– Într-adevăr.

– Bart vă cere iertare că nu este aici – a trebuit să plece la Winchester.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Barney. Trebuie să vorbesc cu Dan Cobley. Vreau să investească în următoarea mea călătorie – ca să împărţim riscurile.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Ned singur cu Margery.

Vocea ei căpătă o tonalitate mai joasă, aproape intimă:

– Ce mai faci, Ned?

– Mama avea aproape şaizeci de ani, aşa că nu a fost un şoc prea mare pentru mine, zise Ned.

Asta le spunea tuturor, dar era doar o aparenţă; însă lui Margery simţea nevoia de a-i spune mai multe. Adăugă pe un ton sobru:

– Dar nu avem decât o mamă.

– Ştiu. Mie nici măcar nu-mi plăcea de tata, mai ales după ce m-a obligat să mă mărit cu Bart – însă tot am plâns când a murit.

– Generaţia lor aproape că a trecut, zâmbi Ned. Îţi aminteşti petrecerea de Bobotează, de acum doisprezece ani, când a venit William Cecil? Pe vremea aceea, părea că ei conduc lumea: tatăl tău, mama mea, tatăl lui Bart…

Ochii lui Margery aveau o sclipire ghiduşă.

– Sigur că-mi amintesc.

Ned ştia că se gândea la cele câteva minute febrile în care se sărutaseră în cuptorul de pâine nefolosit. Zâmbi când îşi aduse aminte. Impulsul îl făcu să spună:

– Vino la noi pentru o cupă cu vin. Să vorbim despre vremurile de altădată. Este o zi făcută pentru amintiri.

Îşi croiră drum încet prin piaţă. Era aglomerat: negustoria nu se oprea în loc pentru o înmormântare. Traversară strada principală şi intrară în casa familiei Willard. Ned o conduse pe Margery în micul salon din faţă, unde stătea cândva mama lui, cu vedere spre faţada vestică a catedralei.

Margery se întoarse spre cei doi slujitori care o urmaseră.

– Voi puteţi merge în bucătărie.

– Janet Fife o să vă dea o cană cu bere şi ceva de mâncare, adăugă Ned. Şi vă rog să-i spuneţi să aducă vin pentru mine şi stăpâna voastră.

Cei doi plecară, iar Ned închise uşa.

– Ce face copilaşul tău? o întrebă el.

– Bartlet nu mai e un copilaş, spuse ea. Are şase ani, merge şi vorbeşte ca un adult şi poartă o sabie de lemn.

– Iar Bart habar nu are…

– Nu cumva să o spui, zise Margery în şoaptă. Acum, că Swithin a murit, noi doi suntem singurii care ştim. Trebuie să păstrăm secretul pentru totdeauna.

– Bineînţeles.

Margery era sigură că tatăl lui Bartlet era Swithin, nu Bart; dar Ned credea că era aproape imposibil. În doisprezece ani de căsnicie, nu rămăsese însărcinată decât o singură dată şi atunci se întâmplase pentru că socrul ei o violase.

– Schimbă cu ceva ceea ce simţi? o întrebă el.

– Pentru Bartlet? Nu. L-am adorat din clipa în care l-am văzut prima oară.

– Şi Bart?

– Şi Bart îl iubeşte. Faptul că Bartlet seamănă cu Swithin pare destul de firesc, desigur. Bart vrea să-l transforme în copia sa fidelă în toate privinţele…

– Dar şi asta e ceva firesc…

– Ascultă, Ned. Ştiu că bărbaţii au impresia că, dacă o femeie rămâne gravidă, înseamnă că i-a plăcut.

– Eu nu cred asta.

– Pentru că nu e adevărat. Întreabă orice femeie.

Ned văzu că îşi dorea cu disperare să o asigure.

– Nu e nevoie să întreb pe nimeni. Serios.

– Nu crezi că l-am ispitit pe Swithin, nu-i aşa?

– Sigur că nu.

– Sper că eşti sigur de asta.

– Sunt mai sigur de asta decât sunt de numele meu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Mulţumesc.

Ned îi luă mâna într-a lui. După un minut, ea spuse:

– Pot să-ţi pun o altă întrebare?

– Desigur.

– Ai mai fost cu cineva?

El rămase pe gânduri o clipă. Ezitarea lui fu de ajuns pentru ea.

– Deci, ai fost, zise ea.

– Îmi pare rău, dar nu sunt călugăr.

– Înseamnă că au fost mai multe.

Ned nu spuse nimic.

– Cu ani în urmă, zise Margery, Susannah Brecknock mi-a spus că a avut un iubit care avea jumătate din vârsta ei. Tu erai, nu-i aşa?

Ned rămase uimit de precizia intuiţiei ei.

– Cum ai ghicit?

– Părea să se potrivească. Mi-a spus că el nu o iubea, dar că ei nu i-a păsat pentru că era distractiv să se culce cu el.

Ned se simţea stânjenit de felul în care discutaseră cele două femei despre el.

– Eşti supărată? întrebă el.

– Nu am niciun drept să fiu. Eu mă culc cu Bart, aşa că tu de ce ai fi celibatar?

– Dar tu ai fost forţată să te măriţi.

– Iar tu te-ai lăsat sedus de o femeie cu inima bună şi cu trupul moale. Nu sunt supărată, doar că o invidiez.

Ned îi luă mâna şi o duse la buze. Uşa se deschise, iar el îşi retrase repede mâna. Menajera intră cu o carafă de vin şi cu un platou cu nuci şi fructe uscate. Margery spuse cu blândeţe:

– E o zi tristă şi pentru tine, Janet.

Janet izbucni în lacrimi şi ieşi fără să spună nimic.

– Biata de ea, zise Margery.

– A lucrat pentru mama de când era mică.

Ned ar fi vrut să o ia din nou de mână, dar se abţinu. În loc de asta, deschise un nou subiect:

– Trebuie să discut cu Bart despre o mică problemă.

– Da? Ce anume?

– Regina m-a numit lord de Wigleigh.

– Felicitări! Acum o să fii bogat.

– Nu bogat, dar o să trăiesc confortabil.

Ned avea să încaseze chirii de la fermierii din sat. Aşa îşi răsplăteau monarhii consilierii – mai ales cei ca Elisabeta, care număra fiecare bănuţ.

Margery spuse:

– Aşadar, acum eşti Sir Ned Willard de Wigleigh.

– Tata spunea mereu că Wigleigh a aparţinut dintotdeauna familiei noastre. Credea că se trage din Merthin, constructorul de poduri. Conform *Cărţii lui Timothy,* fratele lui Merthin, Ralph, a fost lord de Wigleigh, iar Merthin a construit moara de apă care se află încă acolo.

– Aşadar, descinzi din nobilime.

– Cel puţin, din mica nobilime.

– Şi care e problema pe care vrei să o discuţi cu Bart?

– Unul dintre chiriaşii mei a tăiat o bucată de pădure de dincolo de râu, de pe terenul care vă aparţine vouă. Desigur, nu avea niciun drept.

Chiriaşii încercau mereu să-şi sporească suprafaţa domeniului pe furiş.

– Dar nu-mi place să pedepsesc iniţiativa, aşa că vreau să ajungem la o înţelegere care să-l despăgubească pe Bart pentru pierderea celor câţiva acri.

– Ce-ar fi să vii la New Castle la masă într-o zi de săptămâna viitoare şi să vorbeşti cu el?

– Sigur.

– Vineri la prânz?

Ned se simţea deodată fericit.

– Da, spuse el. Vineri e foarte bine.

(ii)

Margery se simţea ruşinată de entuziasmul care o copleşise datorită vizitei lui Ned.

Credea în fidelitate. Deşi fusese forţată să se mărite cu Bart, datoria ei era să-i fie fidelă. Nu conta faptul că semăna tot mai mult cu răposatul lui tată, fiind necioplit şi promiscuu. Pentru Margery, nu existau scuze: păcatul era păcat.

Se ruşina de valul de dorinţă pe care o simţise când Ned îi promisese să-i facă o vizită la New Castle. Jură să-l trateze cu o politeţe precautã, fără să-i arate mai multă căldură decât i-ar arăta orice gazdă politicoasă unui oaspete distins, îşi dorea ca el să se îndrăgostească şi să se însoare cu altcineva, să-şi piardă interesul pentru ea. Poate că atunci s-ar fi putut gândi unul la altul cu calm, ca la nişte flăcări stinse de multă vreme.

Cu o zi înainte, poruncise bucătăresei să sacrifice şi să jumulească două gâşte grase; dimineaţă, pe când mergea la bucătărie ca să dea instrucţiuni de preparare a mâncării, văzu o fată care ieşea din camera lui Bart.

Observă că era Nora Josephs, cea mai tânără dintre cameriste, de doar cincisprezece ani. Avea părul răvăşit şi era evident că se îmbrăcase în grabă. Nu era drăguţă, dar avea genul de trup tânăr şi durduliu care-l atrăgea pe Bart.

Aveau dormitoare separate deja de cinci ani. Margery prefera ca lucrurile să stea astfel. Bart mai venea din când în când în patul ei, dar din ce în ce mai rar. Ştia că avea alte femei, dar ei nu-i păsa, pentru că nu-l iubea. Cu toate acestea, îşi dorea din toată inima să fi avut o altfel de căsnicie.

Din câte ştia ea, niciuna dintre amantele lui nu rămăsese vreodată însărcinată. Dar Bart nu părea să se întrebe niciodată de ce. Nu avea o minte foarte logică şi, dacă se gândea vreodată la asta, probabil îşi spunea că era voia Domnului.

Margery era pregătită să se prefacă nepăsătoare, dar tânăra Nora îi aruncă o privire obraznică, ceea ce era semn rău. Margery nu era dispusă să se lase umilită şi se hotărî să se răfuiască de îndată cu Nora. Nu era prima dată când se afla în situaţia asta şi ştia ce are de făcut.

– Vino cu mine, fată, spuse ea pe cel mai autoritar ton, iar Nora nu îndrăzni să nu o asculte.

Intrară în budoarul lui Margery. Se aşeză şi o lăsă pe Nora să stea în picioare. Fata părea acum speriată, aşa că poate mai

existau ceva speranţe pentru ea.

– Ascultă-mă cu atenţie, pentru că tot restul vieţii tale depinde de felul în care te porţi acum, zise Margery. Ai înţeles?

– Da, doamnă.

– Dacă vrei, ai voie să faci paradă de relaţia ta cu contele. Poţi să-l atingi de faţă cu alţi servitori. Poţi să le arăţi micile daruri pe care ţi le oferă. Poţi chiar să mă faci de râs sărutându-l în prezenţa mea. Toţi cei din casa asta şi jumătate dintre oamenii din comitatul Shiring vor şti că eşti amanta contelui. Te vei simţi mândră.

Făcu o pauză – Nora nu putea să o privească în ochi.

– Dar ce se va întâmpla când se va sătura de tine? Bineînţeles, eu te voi arunca afară, iar lui Bart nu-i va păsa. Vei încerca să-ţi găseşti de lucru în altă casă, pe urmă îţi vei da seama că nicio femeie nu va dori să te primească, pentru că toate femeile vor crede că vrei să le seduci bărbaţii. Şi ştii unde vei sfârşi?

Se opri, iar Nora şopti:

– Nu, doamnă.

– Într-un bordel de pe faleză, în portul Combe, sugând mădularele a zece marinari pe noapte. Apoi vei muri de o boală îngrozitoare.

Margery nu ştia ce se întâmplă în bordeluri, dar reuşea să vorbească de parcă ar fi ştiut, iar Nora se lupta să nu plângă.

Margery continuă:

– Sau mă poţi trata cu respect. Dacă te duce contele în patul său, pleacă de îndată ce adoarme şi întoarce-te în camerele servitorilor. Refuză să răspunzi la întrebările pe care ţi le pun ceilalţi. În timpul zilei, nu te uita la el şi nu-i vorbi, nu-l atinge de faţă cu mine sau cu oricine altcineva. Apoi, când se va sătura de tine, încă vei avea o slujbă aici, iar viaţa se va întoarce la normal. Înţelegi alegerea pe care o ai de făcut?

– Da, doamnă, şopti Nora.

– Atunci, du-te! Când Nora deschise uşa, Margery adăugă cu amărăciune: Iar când îţi vei alege un soţ, alege unul care să nu semene cu al meu.

Nora o şterse în grabă, iar Margery se duse să vadă de gătitul gâştelor.

Ned ajunse la prânz, purtând o frumoasă haină neagră şi un guler alb de dantelă – o ţinută care devenea uniforma protestanţilor influenţi, după cum observase Margery. Părea însă

puţin austeră pe Ned: Margery îl plăcea în culori calde, în verde şi auriu.

Câinele lui Margery, Mick, îi linse mâna lui Ned. Şi Bart îl întâmpină prieteneşte, scoţând cel mai bun vin al său pentru masa de prânz. Era o uşurare. Poate că Bart uitase că Margery intenţionase să se mărite cu Ned. Sau poate că nu-i păsa, pentru că, în cele din urmă, el fusese cel care pusese mâna pe ea. Pentru oamenii ca el, cel mai important era să câştigi.

Bart nu gândea profund şi nu bănuise niciodată că Ned plănuise decăderea şi execuţia lui Swithin. El avea o altă teorie: era convins că Dan Cobley, liderul puritanilor, întinsese acea capcană, răzbunându-se astfel pe Sir Reginald şi pe Rollo pentru executarea propriului tată. Şi era adevărat că Dan simţea încă o duşmănie otrăvitoare la adresa lui Rollo.

Margery era neliniştită şi în privinţa lui Stephen Lincoln, care li se alătură la masă. Ned bănuia ce rol avea Stephen în gospodăria contelui, dar n-avea de gând să spună nimic. Prezenţa preoţilor în casele nobililor catolici era cunoscută de toată lumea, dar niciodată confirmată. Margery dezaproba în general ipocrizia: orfanul al cărui tată era cunoscut de toată lumea, dar căruia nu-i spunea nimeni pe nume; călugăriţele care împărtăşeau o iubire pasională, pe care toţi se prefăceau că nu o observă; menajera nemăritată care avea mai mulţi copii, ce semănau leit cu preotul pentru care lucra. Dar, în acest caz, prefăcătoria era în beneficiul lui Margery.

Cu toate acestea, nu era sigură că Stephen avea la fel de mult tact ca Ned. Stephen o ura pe regina Elisabeta, căreia Ned îi datora întreaga sa carieră. Iar Ned avea motive să urască Biserica Catolică, fiindcă o pedepsise atât de crud pe mama lui pentru cămătărie… Era posibil să fie o masă tensionată.

Bart spuse cu amabilitate:

– Aşadar, Ned, oamenii îmi spun că acum eşti unul dintre cei mai importanţi consilieri ai reginei.

În tonul lui Bart se simţea o umbră vagă de nemulţumire: el era de părere că aceşti consilieri trebuiau să fie conţi, nu fii de negustori; pe de altă parte, ştia că nu-i putea oferi reginei niciun fel de îndrumare în privinţa politicii complexe a Europei.

– Lucrez cu Sir William Cecil de doisprezece ani, zise Ned. El este cel important.

– Dar ea te-a numit cavaler şi lord de Wigleigh.

– Îi sunt foarte recunoscător Maiestăţii Sale.

Un sentiment neobişnuit o cuprinse pe Margery în timp ce stătea la masă şi-l privea pe Ned vorbind. Avea o inteligenţă vie, iar ochii îi sclipeau deseori cu umor. Sorbea din paharul de vin şi-şi dorea ca masa să dureze la nesfârşit.

Stephen Lincoln zise:

– Şi ce anume faci pentru Elisabeta, Sir Ned?

– Încerc să o avertizez din timp în legătură cu problemele care apar.

Lui Margery i se păru o replică dinainte pregătită – de parcă Ned dădea de fiecare dată acelaşi răspuns la această întrebare.

Stephen zâmbi strâmb.

– Asta înseamnă că spionezi oamenii care nu sunt de acord cu ea?

Margery mormăi în sinea ei: Stephen avea de gând să fie combativ şi să strice atmosfera.

Ned se sprijini de spătarul scaunului şi îşi îndreptă umerii.

– Reginei nu-i pasă dacă oamenii nu sunt de acord cu ea câtă vreme îşi ţin părerile pentru ei. M-aş fi aşteptat să ştii asta, Stephen, din moment ce contele Bart plăteşte regulat o amendă de un şiling pe săptămână pentru că nu merge la biserică.

Bart spuse morocănos:

– Mă duc la evenimentele importante de la catedrala Kingsbridge.

– Şi e foarte înţelept din partea ta, dacă pot să spun astfel. Dar în Anglia Elisabetei nimeni nu este torturat pentru religie şi nimeni nu a fost ars pe rug – un contrast puternic faţă de domnia predecesoarei sale, regina Mary.

– Dar rebeliunea nordică? zise Bart.

Margery ştia la ce se referea. Înainte de Crăciun, un grup de nobili catolici se răsculaseră împotriva reginei Elisabeta, pornind singura rebeliune din timpul domniei ei de până atunci. Participaseră la o slujbă romano-catolică la catedrala Durham, ocupaseră mai multe oraşe din nord şi mărşăluiseră spre Tutworth, unde era închisă Mary, Regina Scoţienilor, cu intenţia evidentă de a o elibera şi de a o proclama regina Angliei. Dar revolta câştigase puţini susţinători, iar forţele reginei o reprimaseră rapid. Mary Stuart rămăsese prizonieră.

– S-a stins, spuse Ned.

– Au fost spânzuraţi cinci sute de oameni! zise Bart indignat. De către regina care se plânge de cruzimea lui Mary Tudor!

Ned spuse cu blândeţe:

– În general, oamenii care încearcă să răstoarne un monarh sunt executaţi în toate ţările din lume, din câte ştiu eu.

La fel ca şi tatăl lui, Bart nu ştia să asculte şi îi răspunse ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

– Nordul este deja destul de sărac; cu toate astea, a fost prădat fără milă, pământurile i-au fost confiscate şi toate animalele au fost luate şi duse în sud!

Margery se întrebă dacă nu cumva asta îi amintea lui Ned de felul în care propria lui familie fusese jefuită fără milă de tatăl ei; dar, dacă se gândea la asta, îşi ascundea bine suferinţa. Nu se lăsă intimidat de tirada lipsită de tact a lui Bart, iar Margery presupuse că, după ce îşi petrecuse viaţa printre consilierii reginei, Ned învăţase cum să rămână calm în timpul unei discuţii aprinse.

– Pot să vă spun că regina nu a primit mare parte din pradă, spuse el pe un ton rezonabil. Cu siguranţă nimic care să se apropie de costul înăbuşirii rebeliunii.

– Nordul face parte din Anglia – nu ar trebui prădat ca şi când ar fi o ţară străină.

– Atunci, oamenii de acolo ar trebui să se comporte ca nişte englezi şi să se supună reginei.

Margery decise că era un moment bun să schimbe subiectul.

– Ned, zise ea, spune-i lui Bart despre problema de la Wigleigh.

– O voi spune pe scurt, Bart. Unul dintre chiriaşii mei a încălcat terenul tău şi a tăiat câţiva acri de pădure de pe partea ta de mal.

– Atunci, aruncă-l afară de acolo, zise Bart.

– Dacă doreşti, îi voi spune pur şi simplu să înceteze să mai folosească pământul, desigur.

– Şi dacă nu ascultă?

– Voi da foc culturii.

Margery ştia că Ned se prefăcea a fi aspru ca să-l liniştească pe Bart, care nu-şi dădea seama că este manipulat.

– E ceea ce merită, spuse el pe un ton satisfăcut. Ţăranii ăştia cunosc limitele mai bine ca oricine: cine le-a încălcat a făcut-o intenţionat.

– Sunt de acord, dar s-ar putea să existe o soluţie mai bună, spuse Ned de parcă nu i-ar fi păsat deloc, oricare ar fi fost rezultatul. La urma urmei, când ţăranii prosperă, prosperă şi stăpânii. Dacă ţi-aş da patru acri de pădure în altă parte în

schimbul celor doi despăduriţi deja? În felul acesta, câştigăm amândoi.

Bart părea că ezită, dar era limpede că nu se putea gândi la niciun contraargument. Totuşi, alese să tărăgăneze lucrurile.

– Haide să mergem împreună în vizită la Wigleigh! spuse el.

Margery înţelese că prefera să ia o decizie abia după ce vedea terenul cu pricina.

– Desigur, m-aş bucura, zise Ned, mai ales dacă am putea merge în curând – trebuie să mă întorc la Londra acum, după ce am îngropat-o pe mama.

Margery simţi împunsătura dezamăgirii şi îşi dădu seama că sperase ca Ned să stea mai mult la Kingsbridge.

– Ce zici de vinerea viitoare? spuse Bart.

Ned era nerăbdător, dar îşi ascunse acest sentiment: Margery înţelese asta după figura lui, deşi probabil nu mai observase nimeni. În mod clar, ar fi preferat să rezolve această problemă măruntă de îndată, ca să se poată întoarce la treburile statului. Ned spuse:

– S-ar putea luni?

Bart păru iritat, iar Margery înţelese că se simţea jignit că un cavaler oarecare îi cerea lui, contelui, să se grăbească.

– Nu, mă tem că nu pot, zise el cu încăpăţânare.

– Foarte bine, spuse Ned. Rămâne pe vineri.

(iii)

În zilele de după înmormântare, Ned se gândi mult la viitor, inclusiv la momentul în care avea să-şi dea obştescul sfârşit, întrebându-se dacă avea să fie mândru de viaţa pe care o dusese. Îşi consacrase viaţa unei viziuni – una pe care o avea în comun cu regina Elisabeta –, viziunea unei Anglii în care nimeni nu era ucis din pricina religiei. Avea să poată spune că făcuse tot posibilul să-şi apere idealul?

Poate că regele Filip al Spaniei era cel mai mare pericol. Filip era mereu în război, deseori din cauza problemelor religioase. Se lupta cu musulmanii otomani în Marea Mediterană şi cu protestanţii olandezi în Ţările de Jos. Ned era sigur că, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi îndrepte atenţia spre Anglia şi spre Biserica Anglicană.

Spania era cea mai bogată şi mai puternică ţară din lume şi nimeni nu ştia cum să apere Anglia.

Ned îi împărtăşi aceste temeri fratelui său.

– Singurul lucru pentru care regina Elisabeta cheltuie bani de bunăvoie este marina, zise el. Dar nu vom avea niciodată o flotă care să ţină piept galioanelor regelui Filip.

Se aflau în camera de zi, terminându-şi micul dejun. Barney urma să plece în portul Combe, unde nava lui era încărcată pentru următoarea călătorie. Rebotezase vasul *Alice,* după mama lor.

– Anglia nu are nevoie de galioane, spuse Barney.

Ned tresări la auzul acestor cuvinte. Tocmai îi întindea o fâşie de peşte afumat lui Maddie, pisica tortoishell – fiica sau poate nepoata pisicii lui din copilărie –, dar încremeni şi se uită la Barney.

– Şi de *ce* avem nevoie, după părerea ta? zise el.

– Ideea spaniolilor este să aibă nave mari cu care să transporte sute de soldaţi. Tactica lor este să atace cu pintenul navei, pentru ca soldaţii să poată aborda nava inamică şi să distrugă echipajul.

– Pare logic.

– Şi funcţionează deseori. Dar galioanele au o dunetă înaltă, cu cabine pentru toţi ofiţerii şi nobilii de la bord. Structura aceea funcţionează ca o pânză care nu poate fi ajustată şi care împinge nava în direcţia vântului, indiferent unde vrea căpitanul să meargă. Cu alte cuvinte, face ca nava să fie mai greu de dirijat.

Pisica ce aştepta scoase un sunet tânguitor, iar Ned îi dădu peştele. Apoi spuse:

– Dacă nu avem nevoie de galioane, ce ne trebuie ca să ne apărăm?

– Regina ar trebui să construiască nave înguste şi joase şi, prin urmare, mai uşor de manevrat. O navă agilă poate să danseze în jurul unui galion şi să tragă fără a-i permite să se apropie suficient pentru ca soldaţii să abordeze.

– Trebuie să-i spun reginei toate astea.

– Celălalt factor în luptele pe mare este viteza de reîncărcare.

– Serios?

– E mai important decât să ai arme grele. Marinarii mei sunt antrenaţi să cureţe ţeava şi să reîncarce tunul repede şi în siguranţă. Cu exerciţiu, pot să o facă în mai puţin de cinci minute. Odată ce te-ai apropiat destul cât să nimereşti o navă inamică cu fiecare tragere, totul e să tragi cât mai mult. Un baraj neobosit de ghiulele de tun demoralizează şi devastează

duşmanul într-un timp foarte scurt.

Ned era fascinat. Elisabeta nu avea o armată stabilă, aşa că flota era singura forţă militară permanentă a Angliei. Ţara nu era bogată, după standardele europene, dar prosperitatea de care se bucura venea din comerţul maritim. Flota era o prezenţă formidabilă în larg, făcându-i pe ceilalţi să ezite să atace navele comerciale engleze. De fapt, tot flota îi asigura Angliei dominaţia în Canalul Mânecii, calea navigabilă care despărţea ţara de Europa. Elisabeta era zgârcită, dar avea fler pentru ce era cu adevărat important şi acorda mare atenţie navelor.

Barney se ridică.

– Nu ştiu când ne vom mai vedea, spuse el.

„Nu ştiu dacă ne vom mai vedea *vreodată”,* se gândi Ned. Apucă haina grea de drum a lui Barney şi-l ajută să o îmbrace.

– Ai grijă de tine, Barney, spuse el.

Se despărţiră fără prea multe formalităţi, aşa cum fac fraţii.

Ned se duse apoi în salonul din faţă şi se aşeză la masa de scris pe care o folosise mama lui atâţia ani. Cât încă mai avea discuţia cu Barney proaspăt întipărită în minte, îşi notă tot ce spusese el despre modelul navelor de război.

Când termină, se uită pe fereastră spre faţada vestică a catedralei. „Am treizeci de ani, îşi spuse el. Când tata avea vârsta mea, ne avea deja pe mine şi pe Barney. Peste alţi treizeci de ani, s-ar putea să zac în cimitir lângă părinţii mei. Dar cine va sta lângă mormântul meu?”

Apoi îl văzu pe Dan Cobley apropiindu-se de casă şi îşi alungă ideile morbide.

Dan intră în salon.

– Barney tocmai a plecat, zise Ned, presupunând că Dan venise ca să discute despre investiţia în călătoria lui Barney. Pleacă cu barca cu pânze spre portul Combe. Dar s-ar putea să-l mai prinzi pe doc dacă te grăbeşti.

– Treburile mele cu Barney s-au lămurit, spre satisfacţia amândurora, spuse Dan. Pe tine am venit să te văd.

– În acest caz, ia loc, te rog!

La treizeci şi doi de ani, Dan era mai durduliu ca niciodată şi încă mai avea un aer atoateştiutor, care lui Ned i se părea adolescentin. Însă era un afacerist bun şi-şi dezvoltase afacerile moştenite. Probabil că era acum cel mai bogat om din Kingsbridge. Căuta o casă mai mare şi oferise un preţ bun pentru Priory Gate, dar Rollo nu voia să vândă. Dan era şi liderul

necontestat al puritanilor din oraş, cărora le plăcea să meargă la biserica St John din suburbia Loversfield.

După cum se temea Ned, Dan venise să discute despre religie. Acesta se aplecă dramatic în faţă şi spuse:

– Există un catolic printre clericii de la catedrala Kingsbridge.

– Serios? oftă Ned. De unde ştii aşa ceva?

– Numele lui e părintele Paul, răspunse Dan.

Paul Watson era un preot bătrân şi blând. Fusese ultimul stareţ de la Kingsbridge şi probabil că nu acceptase niciodată noua religie reformată.

– Şi care e crima părintelui Paul, mai exact?

Dan zise triumfător:

– Ţine slujbe în secret în criptă, cu uşile închise!

– E om bătrân, spuse Ned plictisit. E greu pentru asemenea oameni să-şi schimbe convingerile religioase.

– E un blasfemator!

– Da, aşa este.

Ned era de acord cu Dan în privinţa teologiei; se deosebeau doar în privinţa implementării.

– Ai fost martor la aceste rituri ilegale?

– Am văzut oamenii furişându-se în catedrală pe uşa laterală, duminica în zori – inclusiv câţiva pe care îi bănuiam de mult că alunecă iar spre idolatrie: Rollo Fitzgerald, de exemplu, şi mama lui, Lady Jane.

– I-ai spus episcopului Luke?

– Nu! Sunt sigur că el tolerează asta.

– Şi atunci, ce propui?

– Episcopul Luke trebuie să plece.

– Şi presupun că vrei ca părintele Jeremiah de la St John să fie numit episcop.

Dan ezită, surprins că Ned îi citise atât de uşor intenţiile. Îşi drese glasul.

– Asta decide Maiestatea Sa, spuse el cu un respect nesincer. Doar monarhul poate să numească sau să dea afară episcopi în Biserica Anglicană, după cum ştii şi tu. Dar vreau să-i spui reginei ce se petrece – şi, dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

– Lasă-mă să-ţi explic ceva, Dan – deşi nu o să-ţi placă. Poate că Elisabetei nu-i plac catolicii, dar pe puritani îi urăşte. Dacă mă duc la ea cu povestea asta, o să mă alunge din camera de audienţe. Ea nu-şi doreşte decât pace.

– Dar slujba e şi ilegală, şi eretică!

– Iar legea nu este aplicată cu stricteţe. Cum de nu ai observat?

– Care e scopul unei legi dacă nu e aplicată?

– Scopul este ca toată lumea să fie relativ mulţumită. Protestanţii sunt bucuroşi că slujba e ilegală. Catolicii se bucură că pot merge la slujbă chiar şi aşa. Iar regina se bucură că oamenii îşi văd de treabă şi că nu se omoară unii pe alţii din cauza religiei. Te sfătuiesc să nu i te plângi. Nu va face nimic în legătură cu părintele Paul, dar s-ar putea să facă ceva în legătură cu tine.

– Este scandalos, zise Dan ridicându-se.

Ned nu voia să se certe.

– Îmi pare rău că te trimit de aici cu un răspuns atât de vag, Dan, spuse el. Dar aşa stau lucrurile. Te-aş amăgi dacă ţi-aş spune altceva.

– Apreciez francheţea ta, spuse Dan înciudat, apoi se despărţiră în termeni aparent cordiali.

Cinci minute mai târziu, Ned ieşi din casă. O luă pe strada principală, trecând de Priory Gate, casa pe care avea să o considere mereu ca fiind construită cu banii furaţi de la mama lui. Îl văzu ieşind pe Rollo Fitzgerald. Acesta avea acum vreo treizeci şi cinci de ani, iar părul negru i se rărea, lăsând în urmă o frunte înaltă. La moartea lui Sir Reginald, Rollo ceruse să-i ia locul de colector de taxe vamale în portul Combe, însă astfel de posturi erau folosite de către regină ca să răsplătească loialitatea şi îi fusese dat, în mod deloc surprinzător, unui protestant inveterat. Totuşi, familia Fitzgerald avea încă o afacere prosperă ca negustori de lână, iar Rollo o conducea cu mai multă competenţă decât o făcuse tatăl său.

Ned nu vorbi cu Rollo, ci grăbi pasul, traversând strada principală şi intrând într-o casă mare şi veche de lângă biserica St Mark. Aici trăiau călugării care mai rămăseseră de la Kingsbridge. Regele Henric al VIII-lea le acordase un mic stipendiu unora dintre cei pe care îi concediase, aşa că cei câţiva care mai erau în viaţă primeau pensia în continuare. Părintele Paul veni la uşă, o siluetă cocoşată, cu nasul roşu şi cu părul rar.

Îl invită pe Ned în salon.

– Îmi pare rău că ţi-ai pierdut mama, îi zise Paul fără nicio afectare. Era o femeie bună.

Fostul episcop, Julius, trăia tot acolo şi stătea într-un colţ, privind în gol. Era senil şi-şi pierduse capacitatea de a vorbi, dar

pe faţă avea o expresie furioasă şi murmura aiureli mânioase spre perete.

– E frumos din partea ta că ai grijă de Julius, îi spuse Ned părintelui Paul.

– Asta trebuie să facem noi, călugării – să avem grijă de bolnavi, de săraci şi de suferinzi.

„Dacă ar fi mai mulţi care să-şi amintească de asta, poate încă am avea o mănăstire”, se gândi Ned, dar nu spuse nimic.

– Desigur, zise el. Legendara Caris, care a înfiinţat spitalul, a fost călugăriţă la Kingsbridge.

– Dumnezeu s-o odihnească! Ceva mai optimist, Paul spuse: Doreşti un pahar cu vin?

Lui Ned nu-i plăcea efectul ameţitor al vinului băut dimineaţa.

– Nu, mulţumesc. Nu stau mult. Am venit să te avertizez.

Pe faţa ridată a lui Paul apăru o urmă de nelinişte.

– O, Doamne, sună ameninţător!

– Este. Mi s-a spus că se petrece ceva în criptă duminica în zori.

Paul păli.

– Habar nu am…

Ned ridică mâna ca să oprească întreruperea.

– Nu te întreb dacă e adevărat şi nu e nevoie să-mi spui nimic.

Paul părea agitat, dar se controlă cu un efort vizibil.

– Foarte bine.

– Oricine foloseşte cripta la ora aceea, indiferent de scop, ar trebui avertizat că puritanii din oraş sunt suspicioşi. Ca să se evite necazurile, poate că slujbele – dacă asta se întâmplă acolo – ar trebui mutate în altă parte.

Paul înghiţi în sec.

– Înţeleg.

– Maiestatea Sa, regina, e de părere că religia ne-a fost dată drept consolare în viaţa asta şi drept salvare pentru următoarea şi că, indiferent dacă suntem sau nu de acord în privinţa ei, nu ar trebui să permitem să devină un prilej de violenţă între englezi.

– Desigur.

– Probabil nu e nevoie să spun mai mult.

– Cred că te înţeleg perfect.

– Şi poate că ar fi mai bine să nu spui nimănui că am venit să te văd.

– Sigur că da.

Ned îi strânse mâna lui Paul.

– Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.
– Şi eu.
– La revedere, părinte Paul!
– Fii binecuvântat, Ned, zise Paul.

(iv)

În dimineaţa zilei de vineri, soţul lui Margery se simţi rău. Nu era ceva neobişnuit, mai ales după o cină copioasă stropită cu mult vin în seara precedentă. Cu toate acestea, contele Bart trebuia să meargă la Wigleigh să se întâlnească cu Sir Ned Willard.

– Nu poţi să-l dezamăgeşti pe Ned, zise Margery. Probabil s-a dus acolo special pentru asta.

– Va trebui să mergi tu în locul meu, spuse Bart din pat. Poţi să-mi povesteşti despre ce e vorba.

Apoi băgă capul sub pătură. Dispoziţia lui Margery se îmbunătăţi la gândul că avea să petreacă o oră sau două alături de Ned. Inima părea să-i bată mai repede şi respira cu dificultate. Se bucura că Bart nu o privea.

Dar reacţia lui îi demonstra că nu era înţelept să facă asta.

– Nu vreau să mă duc, minţi ea. Am prea multe de făcut aici, la castel.

Vocea lui Bart era înăbuşită de pătură, dar cuvintele se auziră foarte clar.

– Nu fi proastă, spuse el. Du-te!

Margery trebuia să-şi asculte soţul.

Porunci să i se înşeueze calul cel mai bun, o iapă mare pe nume Russet. Apoi îi chemă pe doamna de onoare şi pe soldatul care o însoţeau de obicei: ar fi trebuit să fie de ajuns ca să nu aibă parte de necazuri. Îmbrăcă o ţinută de călătorie – o haină lungă şi albastră şi o eşarfă roşie ca să nu-i intre praf în păr. Era o ţinută practică, îşi spuse ea, şi nu avea ce face dacă aceste culori se potriveau cu tenul ei sau dacă pălăria o făcea să pară drăguţă.

Îl sărută pe Bartlet la plecare. Fluieră după câinele Mick, căruia îi plăcea să o însoţească la drum. După aceea, porni.

Era o zi frumoasă de primăvară şi se decise să nu-şi mai facă atâtea griji şi să se bucure de razele soarelui şi de aerul proaspăt. Avea douăzeci şi şapte de ani şi era contesă, bogată, sănătoasă şi atrăgătoare: dacă ea nu era fericită, atunci cine

putea fi?

Se opri la un han de pe drum pentru un pahar de bere şi o bucată de brânză. Mick, care părea neobosit, bău apă din iaz. Soldatul le dădu cailor câte o mână de ovăz.

Ajunseră la Wigleigh după-amiaza devreme. Era un sat prosper, având câmpuri împărţite în fâşii de pământ cultivate în vechiul stil şi altele care le aparţineau fermierilor individuali. Un pârâu rapid alimenta o veche moară de apă pentru împâslire, numită Moara lui Merthin. În centru se aflau o tavernă, o biserică şi un mic conac. Ned aştepta în tavernă.

– Unde e Bart? o întrebă el.

– E bolnav, răspunse Margery.

El păru surprins, apoi mulţumit, apoi temător, toate într-o succesiune rapidă, pe măsură ce asimila veştile. Margery ştia de ce s-ar fi putut teme: era riscul ispitei. Şi ea simţea aceeaşi nelinişte.

– Sper că nu e grav, spuse Ned.

– Nu. E genul de boală de care suferă un bărbat după ce bea prea mult vin.

– Aha…

– În schimb, te alegi cu mine – un substitut nemulţumitor, zise ea cu o modestie poznaşă.

El zâmbi fericit.

– Nu am de ce să mă plâng.

– Mergem în locul acela?

– Nu vrei ceva de mâncat sau de băut?

Margery nu voia să stea într-o cameră îmbâcsită alături de vreo şase ţărani care se holbau la ea.

– Nu sunt obosită, spuse ea.

Porniră pe un drumeag ce trecea printre câmpurile de orz şi de grâu de un verde primăvăratic.

– O să te muţi la conac? întrebă Margery.

– Nu. Îmi place prea mult casa veche de la Kingsbridge. O să folosesc locul acesta doar pentru o noapte sau două atunci când trebuie să vin în vizită.

Margery se văzu furişându-se noaptea în casa lui Ned şi fu nevoită să-şi alunge gândurile păcătoase din minte.

Ajunseră în pădure. Pârâul care alimenta moara trasa şi graniţa dintre Wigleigh şi terenul care-i aparţinea contelui. Merseră un kilometru şi jumătate de-a lungul apei şi ajunseră în locul cu pricina. Margery văzu de îndată ce se întâmplase. Un

ţăran cu mai multă iniţiativă decât majoritatea sau ceva mai lacom – sau poate chiar ambele la un loc – defrişase pădurea de pe partea contelui şi lăsa la păscut oile pe iarba aspră care crescuse acolo.

– Dincolo de bucata asta e porţiunea pe care i-o ofer lui Bart la schimb, zise Ned.

Margery văzu un loc în care terenul aparţinând de Wigleigh era împădurit. Traversară pârâul călare, apoi descălecară şi conduseră caii prin pădure. Margery observă câţiva stejari maturi din care puteau obţine o cherestea bună. Se opriră într-un luminiş frumos cu flori sălbatice, unde malul pârâului era ierbos.

– Nu văd de ce s-ar împotrivi Bart acestui schimb, zise Margery. De fapt, cred că avem parte de un chilipir.

– Bine, spuse Ned. Vrei să ne odihnim aici o vreme?

Ideea i se părea încântătoare.

– Da, te rog, zise ea.

Legară caii într-un loc unde puteau să pască. Apoi, Ned spuse:

– Putem să-i trimitem pe oamenii tăi la tavernă după mâncare şi băutură.

– Bună idee.

Margery se îndreptă spre soldat şi doamna ei de onoare.

– Voi doi, întoarceţi-vă în sat! Puteţi merge pe jos – caii trebuie să se odihnească. Aduceţi un urcior cu bere, pâine şi nişte şuncă rece. Şi luaţi şi pentru voi, bineînţeles.

Cei doi slujitori dispărură în pădure.

Margery se aşeză pe iarbă, lângă pârâu, iar Ned se întinse lângă ea. Pădurea era tăcută: se auzea doar sunetul pârâului şi suflul brizei uşoare printre frunzele de primăvară. Mick se întinse şi închise ochii, însă avea să se trezească şi să-i avertizeze dacă se apropia cineva.

Margery zise:

– Ned, ştiu ce ai făcut pentru părintele Paul.

Ned ridică din sprâncene.

– Veştile circulă repede.

– Vreau să-ţi mulţumesc.

– Presupun că tu faci rost de azimele sfinte. Ea nu părea să ştie ce să răspundă, aşa că Ned adăugă repede: Nu ştiu detaliile, te rog să uiţi ce am spus.

– Numai să ştii că n-aş complota niciodată împotriva reginei Elisabeta, zise Margery; voia ca el să înţeleagă asta. Ea e stăpâna noastră unsă de divinitate. Poate că mă întreb de ce

Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a ales să aşeze o eretică pe tron, dar nu se cade să contest eu alegerea Lui.

Întins încă pe iarbă, Ned ridică privirea spre ea şi zâmbi.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

Îi atinse braţul. Ea îi privi faţa inteligentă şi blândă şi văzu în ochii lui un dor atât de puternic, încât i-ar fi putut frânge inima. Ştia că nimeni altcineva nu simţise aşa ceva pentru ea. În clipa aceea, părea că singurul păcat posibil ar fi fost să-i respingă pasiunea. Coborî capul şi-i sărută buzele.

Apoi închise ochii şi se dărui iubirii care o stăpânea, umplându-i sufletul aşa cum sângele îi umplea trupul. Se gândise la asta de când se sărutaseră ultima dată, deşi acum, după o aşteptare atât de lungă, era şi mai dulce. Prinse buza lui de jos, trecu cu vârful limbii peste buza de sus, apoi îşi împinse limba în gura lui. Nu se putea sătura de el.

Ned o apucă de umeri şi o trase în jos, până când ea se întinse peste el, lăsându-se cu toată greutatea deasupra lui. Îi simţea erecţia prin jupoane. Se temea să nu-l rănească şi încercă să se dea la o parte, însă el o ţinu pe loc. Ea se bucura de senzaţia de a fi atât de aproape de el, simţind că se topeau unul în celălalt. Părea să nu mai existe nimeni în afară de ei doi, nimic în afară de trupurile lor.

Nici asta nu o mulţumi prea mult timp: tot ce făceau o stârnea şi mai tare. Se ridică şi se aşeză pe genunchii lui Ned şi-i desfăcu pantalonii ca să-i elibereze penisul. Se uită la el, mângâindu-l drăgăstos. Era deschis la culoare şi uşor curbat, răsărind dintr-un cuib de păr creţ şi castaniu. Se aplecă şi-l sărută, auzindu-l pe Ned cum gemea de plăcere. O picătură mică de lichid apăru în vârf. Neputând să reziste ispitei, o luă cu limba.

Simţind că nu mai putea să aştepte, înaintă spre şoldurile lui, acoperindu-i mijlocul cu fustele, apoi se lăsă în jos, îndrumându-i penisul înăuntrul ei. Era incredibil de umedă şi el alunecă fără niciun efort. Se aplecă în faţă ca să-l poată săruta din nou. Se mişcară încet multă vreme, dorindu-şi să facă asta la nesfârşit.

Apoi, el fu cel care ar fi vrut mai mult. O întoarse pe spate, fără să se retragă din ea. Îi desfăcu picioarele şi-i ridică genunchii. Ea dorea să intre mai adânc, să o umple de tot. Simţind că el îşi pierdea controlul, se uită în ochii lui şi spuse:

– Tu eşti, Ned, tu eşti.

Apoi îi simţi spasmele şi valul de lichid, iar asta o urcă pe culmile plăcerii. Era fericită, cu adevărat fericită, pentru prima

dată în ani de zile.

(v)

Rollo Fitzgerald ar fi preferat să moară decât să-şi schimbe religia. Pentru el, nu exista loc de compromis. Biserica Catolică era cea dreaptă şi toţi rivalii ei greşeau. Era ceva evident, iar Dumnezeu nu-i ierta pe cei care ignorau ceea ce era evident. Omul îşi ţinea sufletul în palmă ca o perlă şi, dacă o scăpa în ocean, nu o mai putea recupera.

Nici nu-i venea să creadă că Elisabeta Tudor rezistase doisprezece ani ca regină nelegitimă a Angliei. Le oferise oamenilor o oarecare libertate religioasă şi, în mod uimitor, stabilimentul ei religios nu se prăbuşise încă. Nobilii catolici nu reuşiseră să o răstoarne, iar monarhii Europei ezitaseră, în timp ce ea se prefăcea că s-ar putea căsători cu un bun catolic. Era o mare dezamăgire. Rollo ar fi fost gata să creadă că Dumnezeu dormea dacă nu ar fi fost o blasfemie să spună aşa ceva.

Apoi, în mai 1570, totul se schimbă, nu doar pentru Rollo, ci pentru toţi cei din Anglia.

Rollo primi vestea la micul dejun, la Priory Gate. Sora lui, Margery, era şi ea la masă. Stătea o perioadă mai lungă la Kingsbridge ca să aibă grijă de mama lor, Lady Jane, care se îmbolnăvise. Mama se înzdrăvenise puţin şi acum se afla cu ei la micul dejun, însă Margery nu părea să se grăbească să se întoarcă acasă. Slujnica Peggy intră şi-i întinse lui Rollo o scrisoare, explicând că o adusese un curier de la Londra. Era o foaie mare de hârtie grea, împăturită cu colţurile la mijloc şi sigilată cu o picătură de ceară roşie, pe care era imprimat sigiliul Fitzgerald. Scrisul era al lui Davy Miller, omul de afaceri al familiei la Londra.

Scrisorile lui Davy vorbeau de obicei despre preţul lânii, dar aceasta era diferită. Papa făcuse un anunţ oficial, numit bulă papală. Asemenea mesaje nu circulau în Anglia, desigur. Rollo auzise despre asta, însă acum, după cele spuse de Davy, cineva bătuse în cuie cu îndrăzneală o copie pe poarta palatului din Londra al episcopului, aşa că toată lumea ştia ce scria. Lui Rollo i se tăie respiraţia când citi rezumatul făcut de Davy.

Papa Pius al V-lea o excomunicase pe regina Elisabeta.

– Ce veste bună! zise Rollo. Papa o descrie pe Elisabeta drept „pretinsa regină a Angliei şi slujitoarea păcatului”. În sfârşit!

– Elisabeta trebuie să fie furioasă, zise Margery. Mă întreb dacă Ned Willard ştie despre asta.

Lady Jane spuse pe un ton misterios:

– Ned Willard ştie tot.

– E din ce în ce mai bine, zise Rollo jubilând. Englezii sunt eliberaţi de loialitatea faţă de Elisabeta, chiar dacă au depus jurăminte.

Margery se încruntă.

– Nu sunt sigură că ar trebui să fii atât de încântat, zise ea. Asta înseamnă că vor apărea necazuri.

– Dar e adevărat! Elisabeta este eretică şi o regină nelegitimă. Nimeni n-ar trebui să i se supună.

Lady Jane spuse:

– Sora ta are dreptate, Rollo. S-ar putea să nu fie veşti bune pentru noi.

Rollo citi mai departe:

– De fapt, oamenilor li se cere să *nu* i se supună, iar cei care i se supun sunt incluşi în sentinţa de excomunicare.

Margery zise:

– E o catastrofă!

Rollo nu reuşea să le înţeleagă.

– Trebuia spus acest lucru, iar papa îl spune în sfârşit! Cum poate fi asta o veste proastă?

– Nu înţelegi ce înseamnă asta, Rollo? întrebă Margery. Papa i-a transformat pe toţi catolicii englezi în trădători!

– Nu face decât să spună clar ceea ce ştie toată lumea.

– Uneori e mai bine să nu spui ceea ce ştie toată lumea.

– Cum e posibil aşa ceva?

– Toţi ştiu că părintele Paul ţine slujba catolică pentru noi, o ştie şi Stephen Lincoln şi toţi ceilalţi preoţi secreţi – dar nimeni nu o spune. Este singurul motiv pentru care scăpăm basma curată. Acum, suntem ameninţaţi. Cu toţii suntem posibili trădători.

Rollo pricepea ce voiau să spună, dar se înşelau. Oamenii erau proşti, iar libertatea era ameţitor de periculoasă. Trebuiau să lupte împotriva ereziei Elisabetei, chiar dacă asta însemna că viaţa lor devenea neplăcută sau chiar periculoasă.

– Voi, femeile, nu înţelegeţi politica, zise el.

Fiul lui Margery, Bartlet, intră în cameră şi Rollo îl privi cu mândrie. Bartlet era nepotul lui şi într-o zi avea să devină conte de Shiring.

– Putem să ne jucăm cu pisoii azi? întrebă Bartlet.

– Sigur, dragul meu, zise Margery. Apoi îi explică: Pisica tortoishell a lui Ned a făcut pisoi şi Bartlet e fascinat de ei.

– Eu n-aş sta prea mult acasă la Willard, dacă aş fi în locul tău, spuse Lady Jane.

Rollo se întrebă de ce vorbea mama lui cu atâta răceală, apoi îşi aminti cât se luptase ca Margery să se mărite cu Bart, nu cu Ned. Era o poveste veche, dar poate că Lady Jane se temea ca nu cumva oamenii să creadă că Margery avea un alt motiv pentru care mergea acasă la Ned.

Poate chiar avea.

Rollo renunţă rapid la acest gând: avea lucruri mai importante în minte.

– Trebuie să merg la o întâlnire a consiliului cetăţii, zise el. Ne vedem la cină.

O sărută pe mama lui şi plecă.

Kingsbridge era condus de un consiliu format din doisprezece membri – toţi negustori locali –, prezidat de primar. Rollo luase locul tatălui său ca membru în consiliu când moştenise afacerea cu lână a familiei, dar primarul actual era Elijah Cordwainer, prieten apropiat cu Dan Cobley. Consiliul se întâlnea la Casa Breslelor, aşa cum făceau de sute de ani.

Rollo o luă pe strada principală spre răscruce, apoi intră în Casa Breslelor şi urcă treptele până în sala de consiliu, conştient că avea să ia parte la o tradiţie venerabilă. Camera era îmbrăcată în lambriuri de lemn înnegrit de fum. Scaunele de piele erau aşezate în jurul unei mese de conferinţă cu crestături vechi în grafit. Pe un bufet se aflau o fleică de vită şi o carafă de bere, pentru cei care nu avuseseră timp pentru micul dejun.

Rollo îşi ocupă locul. Era singurul catolic din cameră: niciunul dintre membri nu apăruse vreodată la slujbele clandestine ale părintelui Paul. Rollo era uşor intimidat, ca şi cum ar fi fost un spion printre duşmani. Nu se mai simţise niciodată astfel şi se întreba dacă era din pricina bulei papale. Poate că Margery avea dreptate, dar spera că nu.

Consiliul controla comerţul şi industria din oraş, iar problemele din dimineaţa aceea erau legate de greutăţi şi măsuri, salarii şi preţuri, stăpâni şi ucenici. Se zvonea că nişte negustori aflaţi în trecere prin piaţă foloseau livra Tower, care

era interzisă, fiind mai uşoară decât livra Troy[21] aprobată. Discutară despre zvonul conform căruia regina Elisabeta ar fi vrut să stabilească mila la 5 280 de picioare în loc 5 000[22]. Când erau pe punctul de a lua pauza de prânz, primarul Cordwainer anunţă o adăugire de ultimă oră la ordinea de zi: bula papală.

Rollo era nedumerit. Consiliul nu discutase niciodată despre religie. Despre ce era vorba?

Cordwainer spuse:

– Din păcate, papa de la Roma a considerat că e bine să le ordone englezilor să nu se supună Maiestăţii Sale regina Elisabeta.

Rollo interveni iritat:

– Ce legătură are asta cu consiliul?

Cu un aer stingherit, Cordwainer spuse:

– Ei bine, consilierul Cobley este de părere că ar putea da naştere unor întrebări…

Aşadar, Dan Cobley punea ceva la cale, se gândi Rollo. Asta îi dădea o stare de nelinişte. Dan încă dădea vina pe el pentru executarea lui Philbert şi era însetat de răzbunare.

Toţi se uitară la Dan.

– Ar fi o greşeală dacă umbra trădării ar cădea asupra târgului Kingsbridge, zise Dan, livrând în mod clar un discurs exersat dinainte. Sunt sigur că veţi fi de acord cu mine.

În jurul mesei se auzi un murmur aprobator. Margery spusese la micul dejun că bula îi transforma în trădători pe toţi catolicii, iar Rollo presimţea acum ceva rău.

– Ca să evităm orice bănuială, continuă Dan, am o sugestie simplă: toţi negustorii din Kingsbridge ar trebui să jure conform celor Treizeci şi nouă de Articole[23].

În încăpere se aşternu liniştea. Toţi ştiau ce însemna asta. Era un atac direct la adresa lui Rollo. Cele Treizeci şi nouă de Articole defineau doctrina Bisericii Anglicane. Orice catolic care le accepta îşi trăda propria credinţă. Rollo prefera să moară decât să facă un asemenea jurământ.

---

[21] Livra Tower, echivalentă cu aproximativ 350 g, ieşită din uz în 1526 în Anglia; livra Troy, echivalentă cu 373 g, sau „livra farmaceutică”, folosită pentru măsurarea medicamentelor şi a metalelor preţioase (n.tr.).

[22] 5 280 picioare = 1 609 m; 5 000 picioare = 1 524 m (n.tr.).

[23] Mărturisirea oficială de credinţă a Bisericii Anglicane, aprobată de Adunarea Clerului în 1562 (n.tr.).

Şi toţi cei de faţă ştiau asta.

Nu toţi protestanţii din Kingsbridge erau atât de îndârjiţi ca Dan. Majoritatea nu voiau decât să-şi conducă afacerile în linişte. Dar Dan putea fi viclean şi convingător.

Avocatul Paul Tinsley, secretarul judecătorului din oraş, spuse:

– Au existat mai multe tentative ale Parlamentului de a-i face pe toţi demnitarii publici să depună un jurământ prin care să respecte Articolele, dar regina Elisabeta a refuzat întotdeauna să ratifice o asemenea lege.

Dan spuse:

– Nu va refuza următoarea dată când se va ivi ocazia – nu după bula aceasta. Va trebui să fie mai fermă.

– Probabil, zise Tinsley. Dar am putea aştepta până când Parlamentul va lua o decizie, în loc să ne ocupăm singuri de problemă.

– De ce să aşteptăm? întrebă Dan. Cu siguranţă nu e nimeni aici care să nege adevărul Articolelor! Şi, dacă există, ar trebui să i se permită să facă negoţ în Kingsbridge după această bulă papală?

Tinsley vorbi în continuare pe un ton blând:

– S-ar putea să ai dreptate, domnule consilier Cobley. Eu sugerez doar să nu acţionăm în pripă.

Rollo interveni:

– Consilierul Tinsley are dreptate. Eu unul nu voi semna o declaraţie religioasă pe care mi-o vâră sub nas consilierul Cobley. Apoi adăugă, pe un ton nesincer: Dacă Maiestatea Sa ar cere-o, ar fi cu totul altceva.

Nu ar fi fost altceva, dar Rollo era disperat: în joc era mijlocul lui de trai.

Dan continuă:

– Şi dacă s-ar răspândi vorba că am avut discuţia asta şi că am decis să nu acţionăm? Nu va îndrepta asta bănuielile asupra *noastră?*

În jurul mesei, câţiva dădură nemulţumiţi din cap, iar Rollo începu să creadă că Dan avea să-şi atingă scopul.

Cordwainer spuse:

– Cred că trebuie să supunem la vot. Îi rog pe cei care aprobă propunerea consilierului Cobley să ridice mâna.

Se ridicară zece mâini. Doar Rollo şi Tinsley fură împotrivă.

Cordwainer spuse:

– Rezoluţia a trecut.

Rollo se ridică şi ieşi din cameră.

(vi)

Margery stătea întinsă în pat la New Castle într-o dimineaţă de iulie, ascultând păsările. Se simţea fericită, vinovată şi înfricoşată.

Era fericită pentru că îl iubea pe Ned, iar el o iubea pe ea. Rămăsese în Kingsbridge toată luna mai şi se întâlniseră de câteva ori pe săptămână. După aceea, el primise ordin să se prezinte la fortificaţiile de pe coasta de sud. Margery avea obiceiul de a merge cu Stephen Lincoln cel puţin o dată pe săptămână la slujba oficiată clandestin în satele izolate şi în hambarele suburbane, iar ea şi Ned plănuiau să facă în aşa fel încât să li se încrucişeze drumurile. Reuşeau să petreacă o noapte în acelaşi oraş sau sat apropiat. După lăsarea întunericului, când cei mai mulţi plecau deja la culcare, îşi dădeau întâlnire. Dacă ea se caza la tavernă, Ned se furişa în camera ei. În serile calde, se întâlneau uneori în pădure. Secretul făcea ca întâlnirile lor să fie insuportabil de incitante. În clipa aceea, el se afla la doar câţiva kilometri de New Castle şi Margery spera să se poată furişa cu un pretext şi să-l vadă. Trăia într-o permanentă stare de emoţie, care aproape o împiedica să mănânce. Trăia cu pâine de grâu cu unt şi cu vin subţiat cu apă.

Bart părea să nu ştie nimic. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că soţia lui i-ar fi putut fi necredincioasă, aşa cum nu s-ar fi aşteptat ca propriul lui câine să-l muşte. Mama lui Margery, Lady Jane, bănuia probabil ceva, dar nu voia să spună nimic de teamă să nu stârnească necazuri. Cu toate acestea, Margery ştia că ea şi Ned nu puteau să continue la nesfârşit să se comporte astfel. Poate că avea să dureze o săptămână sau un an, dar – mai devreme sau mai târziu – aveau să fie descoperiţi. Totuşi, nu se putea opri.

Era fericită, dar şi chinuită de vinovăţie. Se gândea deseori la momentul în care greşise. Fusese atunci când le poruncise doamnei de onoare şi soldatului să plece la Wigleigh după mâncare. Trebuia să fi ştiut, în adâncul sufletului, că urma să se culce cu Ned printre florile sălbatice de lângă pârâu; posibilitatea fusese prea încântătoare ca să-i reziste. Văzuse calea abruptă şi spinoasă spre rai, dar alesese poteca cu primule a flirtului. Făcea

un păcat, se bucura de el şi-l repeta. În fiecare zi jura să-i pună capăt, dar de câte ori îl vedea pe Ned, hotărârea ei dispărea.

Se temea de consecinţe, atât acum, cât şi în viaţa de apoi. Cu siguranţă Dumnezeu avea să o pedepsească. Poate că avea să-i trimită o boală îngrozitoare, să-i ia minţile ori să o orbească. Uneori se gândea la asta până începea să o doară capul. Şi avea motive în plus să se teamă. Avertismentele ei în privinţa efectelor bulei papale se dovediseră tragic de precise. Puritanii puteau acum să îi arate bucuroşi cu degetul pe catolici, spunând că erau un pericol pentru siguranţa naţională. Intoleranţa obţinuse un pretext.

Bart trebuia acum să plătească uriaşa sumă de o liră pe săptămână – în loc de un şiling pe săptămână – pentru că nu mergea la biserică. O liră era preţul unei muschete, o cămaşă elegantă sau un ponei mic. Era o lovitură pentru venitul lui provenit din chirii, care însemna aproape cincizeci de lire pe săptămână. Epitropul parohiei se temea, în mod firesc, de conte, dar îşi aduna curajul o dată pe săptămână ca să vină la castel şi să ceară banii – iar Bart trebuia să plătească.

Efectul asupra lui Rollo era mult mai rău. Îşi pierduse afacerea, pentru că nu voia să jure pe cele Treizeci şi nouă de Articole. Fusese forţat să vândă Priory Gate, iar Dan Cobley o cumpărase bucuros. Lady Jane locuia acum la New Castle, împreună cu Margery şi cu Bart. Rollo plecase din oraş şi nici mama lui nu ştia unde se află.

Ned spumega de furie. Regina Elisabeta riscase totul pentru idealul libertăţii religioase şi-l menţinuse timp de un deceniu, demonstrând că era posibil; dar acum, spunea el mânios, era subminată – de papă şi de toată lumea. Lui Margery nu-i plăcea să-l audă criticându-l pe papă, deşi în taină era de acord cu el, aşa că încerca pur şi simplu să evite subiectul.

De fapt, evita pe cât posibil orice gând serios, lăsându-şi mintea să se îndrepte doar spre dragoste. Când nu era cu Ned, visa la următoarea lor întâlnire şi la ce aveau să facă. Acum, imaginaţia ei îi aduse din nou împreună şi auzi, prin urechile fanteziei, cuvintele intime pe care el le murmura în timp ce o atingea; avea acea senzaţie familiară între coapse, iar mâna i se îndreptă spre locul dintre picioare unde se năştea plăcerea. În mod ciudat, întâlnirile cu Ned nu-i stingeau dorinţa: de fapt, acum o făcea mai des, ca şi cum un păcat îl hrănea pe celălalt.

Câinele ei, Mick, care stătea întins lângă pat, se trezi deodată

şi mârâi.

– Taci, murmură ea, dar câinele lătră.

O clipă mai târziu, se auziră bătăi în uşa casei.

Sunetul în sine îi spunea lui Margery că apăruse un necaz. Bătăile erau puternice, repetate, insistente şi autoritare. Puţini oameni îndrăzneau să bată la uşa contelui în stilul acela agresiv şi arogant. Margery sări din pat şi alergă la fereastră. Îl văzu afară pe şeriful Matthewson, împreună cu un grup de nouă sau zece oameni.

Nu-şi dădea seama ce voia şeriful, dar nu se îndoia că avea legătură cu religia.

Alergă afară din cameră, trăgându-şi un şal peste cămaşa de noapte. Pe coridor, Bart privea din dreptul camerei lui.

– Ce este? întrebă el cu glas dogit.

– Nu deschide uşa, spuse Margery.

Bătăile în uşă continuară.

Margery alergă pe palier spre camera lui Stephen Lincoln şi dădu buzna înăuntru: nu avea timp de formalităţi. Dar el era treaz, îmbrăcat şi îngenuncheat deja în rugăciune.

– Şeriful e la uşă, zise ea. Hai cu mine! Adu sacramentele.

Stephen luă o cutie care conţinea tot ce era necesar pentru slujbă şi o urmă pe Margery afară din cameră.

Margery îl văzu pe Bartlet îmbrăcat în cămăşuţa de noapte, urmat de o doică tânără şi somnoroasă.

– Du-te înapoi în camera ta, Barty, zise ea. Vin să te iau la micul dejun, când va fi gata.

Coborî în grabă scările, rugându-se ca slujitorii să nu-i fi deschis deja lui Matthewson. Fu cât pe ce să ajungă prea târziu: tânăra Nora Josephs era pe punctul de a deschide uşa.

– Gata! Gata! Vin! strigă ea.

– Stai! şuieră Margery.

Toţi slujitorii erau catolici: aveau să înţeleagă ceea ce se întâmpla şi să păstreze tăcerea în legătură cu ce ştiau.

Cu Stephen mergând aproape în urma ei, Margery alergă pe coridor, apoi o luă printr-o cămară spre scara în spirală. Urcă scările şi coborî apoi alte câteva trepte într-un pasaj înfundat – brutăria vechiului castel, acum nefolosită. Deschise uşa de fier a cuptorului mare de pâine unde îl sărutase pe Ned cu mulţi ani în urmă.

– Aici! îi spuse ea lui Stephen. Ascunde-te!

– Nu vor căuta aici?

– Du-te până în spate şi împinge în perete. Duce într-o cameră secretă. Repede!

Stephen urcă în compartiment şi Margery închise uşa.

Suflând din greu, se întoarse în holul din faţă. Mama ei era acolo, cu boneta pe cap, părând îngrijorată. Margery se înfăşură mai bine în şal, apoi îi făcu semn Norei.

– Acum poţi să deschizi.

Nora deschise uşa şi Margery spuse cu seninătate:

– Bună dimineaţa, domnule şerif! Cât de tare ai bătut! Te grăbeşti?

Matthewson era un bărbat masiv, cu o atitudine brutală faţă de răufăcători, dar nu se simţea în largul lui înfruntând o contesă. Ridică bărbia sfidător şi spuse cu glas tare:

– Maiestatea Sa, regina, a ordonat arestarea lui Stephen Lincoln, suspectat de conspiraţii trădătoare împreună cu Mary, Regina Scoţienilor.

Acuzaţia era ridicolă. Stephen nu o întâlnise niciodată pe Mary, Regina Scoţienilor, şi oricum nu ar fi avut curajul necesar pentru o conspiraţie. Acuzaţia era maliţioasă, iar Margery bănuia că Dan Cobley se afla în spatele acţiunii. Însă zâmbi şi spuse:

– Atunci nu era nevoie să ne treziţi atât de devreme. Stephen nu e nici preot şi nici nu se află aici.

– Dar aici locuieşte!

– Era secretarul contelui, dar a plecat. Improvizând cu disperare, adăugă: Cred că a plecat la Canterbury. Decise că erau suficiente detalii. În orice caz, sunt sigură că nu a avut niciodată ceva de-a face cu Mary, Regina Scoţienilor. Îmi pare rău că aţi făcut drumul de pomană. Dar acum, că sunteţi aici, aţi vrea să luaţi cu toţii micul dejun?

– Nu, mulţumesc, zise şeriful. Apoi se întoarse spre oamenii lui şi adăugă: Cercetaţi casa.

Margery îl auzi pe Bart spunând:

– Ba nu o să faceţi aşa ceva.

Se întoarse şi-l văzu coborând scările. Purta pantaloni şi cizme şi ţinea în mână sabia.

– Ce naiba crezi că faci, Matthewson?

– Îndeplinesc ordinele reginei, stăpâne, şi sper că nu o veţi ofensa pe Maiestatea Sa punându-mi piedici.

Margery se aşeză între Bart şi şerif şi zise cu o voce joasă:

– Nu i te împotrivi. Să nu fii executat ca tatăl tău. Lasă-l să cerceteze casa. Nu va găsi nimic.

– La naiba cu asta!

Şeriful spuse:

– Sunteţi bănuit că adăpostiţi un preot catolic pe nume Stephen Lincoln, care e un trădător. Va fi mai bine pentru dumneavoastră să ni-l predaţi acum.

Vorbind mai tare, Margery îi spuse lui Bart:

– I-am explicat deja că Stephen nu e preot şi nici nu mai este aici.

Bart părea uluit. Se apropie de Margery şi şopti:

– Dar cum rămâne cu…

– Ai încredere în mine! şuieră ea.

Bart închise gura. Margery ridică din nou glasul:

– Poate că ar trebui să-i permitem şerifului să se convingă de faptul că spunem adevărul. Atunci, toată lumea va fi mulţumită.

Pe faţa lui Bart se citea înţelegerea. Mimă cuvintele:

– În cuptorul vechi?

Margery spuse:

– Da, asta cred, lasă-l să caute.

Bart se uită la Matthewson.

– În regulă, dar nu voi uita lucrul acesta – mai ales rolul pe care l-ai jucat tu.

– Nu e decizia mea, stăpâne, după cum ştiţi.

Bart mormăi dispreţuitor.

– Daţi-i drumul, băieţi, zise şeriful. Fiţi atenţi mai ales la ce a mai rămas din vechiul castel – cu siguranţă e plin de ascunzători.

Nu era prost deloc.

Margery îi spuse Norei:

– Serveşte micul dejun în sufragerie – doar pentru familie, pentru nimeni altcineva.

Nu avea rost să se prefacă ospitalieră.

Bart se duse supărat în sufragerie, urmat de Lady Jane; însă Margery nu era în stare de atât sânge rece încât să stea să mănânce în timp ce oamenii îl căutau pe Stephen, aşa că îl urmă pe şerif prin casă.

Deşi oamenii cercetau holurile şi saloanele casei noi, pe şerif îl interesa mai mult vechiul castel şi ţinea o lampă în mână ca să lumineze colţurile întunecate. Mai întâi, verifică biserica. Mormântul unui strămoş uitat îi atrase privirea şi apucă efigia cavalerului de deasupra, încercând să o mişte şi verificând dacă mormântul ar fi putut fi deschis. Era însă de neclintit.

Brutăria fu ultimul loc în care încercă. Deschise uşa de fier şi

lumină cu lampa interiorul, iar Margery îşi ţinu răsuflarea, prefăcându-se relaxată. El se aplecă în faţă, intrând cu capul şi cu umerii în cuptor şi mişcând lampa în toate părţile. Oare uşa din spate era la fel de invizibilă cum îşi amintea Margery? Matthewson mormăi, dar ea nu înţelese ce semnifica sunetul acela.

Apoi se retrase şi trânti uşa. Margery spuse bucuroasă:

– Ai crezut că ţinem preoţi în cuptor?

Spera ca el să nu remarce tremurul din glasul ei.

El părea iritat şi nu-şi bătu capul să răspundă la întrebarea ei glumeaţă.

Se întoarseră apoi în holul de la intrare. Matthewson era furios. Bănuia că fusese înşelat, dar nu-şi dădea seama în ce fel.

Când se pregătea să plece, uşa se deschise şi intră Sir Ned Willard.

Ea îl privi îngrozită. Ned ştia taina vechii brutării. De ce venise acolo?

Pe fruntea lui se vedea un strat subţire de sudoare şi răsufla greoi: părea că venise în mare galop. Bănuia că Ned auzise cumva de misiunea şerifului. Dar care era scopul lui? Fără îndoială, îşi făcea griji pentru Margery. Dar şi el era protestant: avea să fie ispitit să-l scoată la lumină pe preotul fugar? Loialitatea lui faţă de regina Elisabeta era profundă, aproape ca o iubire: avea să fie întrecută de iubirea lui pentru Margery?

El îi aruncă lui Matthewson o privire ostilă.

– Ce se petrece aici? întrebă el.

Şeriful repetă explicaţia:

– Stephen Lincoln e suspectat de trădare.

– Eu n-am auzit de asemenea suspiciuni, zise Ned.

– Din câte înţeleg eu, Sir Ned, nu ai mai fost la Londra dinainte de Paşti, aşa că poate nu ai auzit.

Cuvintele şerifului erau politicoase, dar rostite pe un ton batjocoritor.

Ned se simţea ridicol, se gândi Margery privindu-i figura. Se mândrea că afla întotdeauna primul orice veste. Dăduse greş – şi, fără îndoială, era din cauza ei.

Margery spuse:

– Stephen Lincoln nu e aici. Şeriful a cercetat toată casa cu atenţie. Dacă am fi avut un şoarece catolic în cămară, cred că l-ar fi găsit.

– Mă bucur să aud că ordinele reginei sunt îndeplinite atât de

meticulos, zise Ned, părând să schimbe tabăra. Ai făcut treabă bună, domnule şerif.

Margery era atât de încordată, încât îi venea să urle. Oare Ned urma să spună: „Dar ai căutat şi în camera secretă din spatele vechiului cuptor?” Controlându-şi cu greu vocea, spuse:

– Dacă asta e tot, domnule şerif...

Matthewson ezită, dar înţelegea că nu mai avea ce să facă. Cu un aer mohorât, plecă în mod grosolan, fără să-şi ia la revedere.

Unul câte unul, oamenii săi îl urmară afară.

Bart ieşi din sufragerie.

– Au plecat? zise el.

Margery nu era în stare să vorbească. Izbucni în lacrimi, iar Bart o luă în braţe.

– Gata, gata, zise el. Ai fost extraordinară.

Ea se uită peste umăr la Ned, care avea expresia unui om chinuit.

(vii)

Rollo avea de gând să se răzbune.

Era obosit, prăfuit şi spumega de ură şi ranchiună când ajunse, în iulie 1570, în oraşul universitar Douai, din partea sud-vestică a Ţărilor de Jos, unde se vorbea franceza. Locul îi amintea de Oxford, unde îşi făcuse studiile: erau multe biserici, clădiri frumoase aparţinând universităţii, grădini şi livezi în care profesorii şi studenţii se puteau plimba şi sta de vorbă. Fusese o epocă de aur, îşi spuse el cu amărăciune; tatăl său era în viaţă şi prospera, un catolic puternic se afla pe tronul Angliei, iar Rollo părea să aibă viitorul asigurat.

Mersese mult pe terenul plat din Flandra, dar mai tare îl durea inima decât picioarele. Protestanţii nu erau niciodată mulţumiţi, îşi spuse el furios. Anglia avea o regină protestantă, episcopi maleabili, o Biblie englezească şi o carte de rugăciuni reformată. Tablourile fuseseră coborâte, statuile decapitate, crucifixurile de aur topite. Şi tot nu era de ajuns. Trebuiau să-l lase pe Rollo fără afacere şi casă, să-l alunge din propria locuinţă...

Într-o zi, aveau să regrete.

Vorbind într-un amestec de engleză şi franceză, îşi croi drum către o casă de cărămidă mare, nu tocmai frumoasă, de pe o stradă cu prăvălii şi locuinţe ieftine. Îşi punea toate speranţele în

clădirea aceea banală şi dezamăgitoare. Dacă Anglia avea să se întoarcă la credinţa adevărată, iar Rollo să se răzbune pe duşmanii săi, totul avea să pornească de acolo.

Uşa era deschisă.

În hol dădu peste un bărbat vioi cu faţa roşcovană, mai mic decât el cu vreo zece ani – Rollo avea treizeci şi cinci de ani.

– Bonjour, monsieur, zise el politicos.

– Sunteţi englez, nu-i aşa? spuse celălalt.

– Aici este Colegiul Englez?

– Sigur că este.

– Slavă Domnului! zise Rollo uşurat.

Fusese o călătorie lungă, dar ajunsese la destinaţie. Acum trebuia să afle dacă aceasta avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor sale.

– Eu sunt Leonard Price. Spuneţi-mi Lenny. Ce căutaţi aici?

– Mi-am pierdut mijlocul de trai din Kingsbridge pentru că nu am vrut să semnez cele Treizeci şi nouă de Articole.

– Om de ispravă!

– Mulţumesc. Aş vrea să ajut la restabilirea adevăratei credinţe în Anglia şi mi s-a spus că aici este misiunea voastră.

– Aveţi dreptate din nou. Noi pregătim preoţii, apoi îi trimitem acasă – clandestin, desigur – ca să ducă sacramentele catolicilor credincioşi de acolo.

Asta era ideea care îl încânta pe Rollo. Acum, când regina Elisabeta începea să-şi dezvăluie adevărata fire tiranică, Biserica avea să riposteze. La fel şi Rollo. Îi distruseseră viaţa, aşa că nu mai avea nimic de pierdut. Ar fi trebuit să fie un nobil prosper din Kingsbridge, să trăiască în cea mai bună casă din oraş şi să ajungă în cele din urmă primar, precum tatăl său; în loc de asta, era un proscris, mergând pe drumurile prăfuite dintr-o ţară străină. Dar într-o bună zi avea să se întoarcă roata.

Lenny coborî glasul şi zise:

– Dacă-l întrebaţi pe William Allen – fondatorul nostru –, va spune că pregătirea preoţilor este singura noastră misiune. Dar unii dintre noi avem aspiraţii mai înalte.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Elisabeta trebuie înlăturată, iar Mary, Regina Scoţienilor, trebuie să devină regină.

Asta îşi dorea Rollo să audă.

– Chiar plănuiţi aşa ceva?

Lenny ezită, dându-şi seama probabil că fusese indiscret.

– Să zicem că visăm cu ochii deschişi, spuse el. Dar e un vis pe care îl împărtăşesc mulţi oameni.

Era un fapt neîndoielnic. Dreptul lui Mary de a sta pe tron era un subiect de discuţie permanent la masa catolicilor. Rollo spuse cu înflăcărare:

– Pot să-l văd pe William Allen?

– Să mergem să întrebăm. Are un oaspete foarte important, dar poate că vor dori amândoi să discute cu un posibil nou recrut. Veniţi cu mine.

Lenny îl conduse pe Rollo pe scări până la etajul următor. Rollo era plin de entuziasm şi optimism: poate că viaţa lui nu se terminase până la urmă. Lenny ciocăni la o uşă, apoi o deschise, dezvăluind o cameră spaţioasă, luminoasă, cu rafturi pline de cărţi, unde doi bărbaţi erau adânciţi într-o discuţie. Lenny i se adresă unuia dintre ei, un bărbat cu faţa suptă şi cu câţiva ani mai vârstnic decât Rollo, cu o ţinută neîngrijită care îi amintea de profesorii de la Oxford.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule, dar m-am gândit că aţi dori să cunoaşteţi pe cineva care tocmai a venit din Anglia.

Allen se întoarse spre oaspetele lui şi spuse în franceză:

– Dacă permiţi…?

Al doilea bărbat era mai tânăr, dar mult mai elegant îmbrăcat, cu o tunică verde brodată cu galben. Era uimitor de arătos: avea ochii căprui şi părul blond şi des. Acesta ridică din umeri şi spuse:

– Cum doreşti.

Rollo se apropie şi întinse mâna.

– Mă numesc Rollo Fitzgerald şi sunt din Kingsbridge.

– Eu sunt William Allen. Bărbatul dădu mâna cu el, apoi arătă cu un gest spre oaspetele lui. Iar dumnealui este un bun prieten al colegiului, Monsieur Pierre Aumande de Guise, de la Paris.

Francezul dădu din cap cu răceală spre Rollo şi nu-i întinse mâna.

Lenny spuse:

– Rollo şi-a pierdut mijlocul de trai pentru că a refuzat să semneze cele Treizeci şi nouă de Articole.

– Foarte bine, zise Allen.

– Şi vrea să ni se alăture.

– Luaţi loc amândoi.

Domnul Aumande de Guise rosti într-o engleză îngrijită:

– Ce educaţie ai, Rollo?

– Am fost la Oxford, apoi am studiat dreptul la Grays Inn, înainte de a intra în afacerea tatălui meu. Nu m-am hirotonisit, dar vreau să o fac acum.

– Bine, zise Aumande, părând să se mai dezgheţe puţin.

Allen spuse:

– Misiunea care îi aşteaptă pe învăţăceii noştri, la sfârşitul pregătirii lor, este să-şi rişte viaţa. Înţelegi acest lucru? Dacă eşti prins, poţi fi trimis la moarte. Te rog să nu te alături nouă dacă nu eşti pregătit pentru soarta asta.

Rollo se gândi puţin înainte să răspundă:

– Ar fi o prostie să nu iau în serios această posibilitate. Avu satisfacţia de a-l vedea pe Allen dând aprobator din cap. Spuse mai departe: Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, cred că pot face faţă.

Aumande vorbi din nou:

– Ce părere ai despre protestanţi? Adică, părerea personală.

– Personală? Rollo încercă să-şi compună un alt răspuns chibzuit, însă emoţiile puseră stăpânire pe el. Strânse pumnii. Îi urăsc, zise el. Era atât de agitat, încât îi venea greu să pronunţe cuvintele. Vreau să-i desfiinţez, să-i distrug, să-i omor pe toţi până la unul. Asta simt.

Aumande aproape zâmbi.

– În acest caz, cred că s-ar putea să ai un loc printre noi.

Rollo îşi dădu seama că spusese ceea ce trebuia.

– Ei bine, zise Allen cu mai multă precauţie, sper că vei sta cu noi câteva zile, cel puţin, ca să ne putem cunoaşte mai bine; apoi, putem discuta mai mult despre viitorul tău.

Aumande zise:

– Are nevoie de un alias.

– Deja? spuse Allen.

– Cu cât ştiu mai puţini oameni numele lui adevărat, cu atât mai bine.

– Presupun că ai dreptate.

– Dă-i numele Jean Langlais.

– John Englezul – în franceză. Bine. Allen se uită la Rollo şi zise: De azi înainte, eşti Jean Langlais.

– Dar de ce? zise Rollo.

Aumande îi răspunse:

– Vei vedea, spuse el. Toate la timpul lor.

(viii)

Anglia era cuprinsă de panică în vara aceea. Oamenii vedeau bula papală drept o instigare la atac a ţărilor catolice şi se aşteptau dintr-o zi în alta să vadă galioanele apărând la orizont, pline de soldaţi înarmaţi până în dinţi, dornici să dea foc, să prăduiască şi să siluiască. De-a lungul coastei de sud, zidarii reparau zidurile castelului distruse de vreme. Tunurile ruginite din gura portului erau curăţate, unse şi verificate. Fermierii vânjoşi se alăturau miliţiei locale şi exersau tragerea cu arcul în după-amiezile însorite de duminică.

Contesa de Shiring simţea un alt fel de vervă. Mergând să se întâlnească cu Ned, Margery vedea cu ochii minţii lucrurile pe care aveau să le facă împreună şi simţea umezeala nerăbdătoare dinăuntrul ei. Cândva, auzise pe cineva spunând că în Franţa curtezanele îşi spălau şi-şi parfumau zilnic părţile intime, pentru cazul în care bărbaţii ar fi vrut să le sărute acolo. Nu crezuse deloc povestea aceea, iar Bart nu o sărutase niciodată acolo; însă Ned o făcea tot timpul, aşa că acum se spăla ca o curtezană. Ştia, în timp ce o făcea, că se pregătea să comită din nou un păcat de moarte; şi ştia şi că, într-o zi, avea să-şi primească pedeapsa. Dar aceste gânduri îi provocau dureri de cap şi le alunga.

Se duse la Kingsbridge şi rămase în casa pe care o deţinea Bart pe Insula Leproşilor. Pretextul era să-l vadă pe Guillaume Forneron. Refugiat protestant din Franţa, Forneron producea cel mai fin batist din sudul Angliei, iar Margery cumpără cămăşi pentru Bart şi cămăşi femeieşti şi de noapte pentru ea.

A doua zi de dimineaţă, ieşi singură din casă pentru a se întâlni cu Ned în casa prietenei ei Susannah, acum Lady Twyford. Încă mai avea casa din Kingsbridge pe care o moştenise de la tatăl ei şi stătea acolo atunci când soţul ei era plecat în călătorie. Ned venise cu ideea întâlnirii şi amândoi erau siguri că secretul lor era în siguranţă cu Susannah.

Margery se obişnuise cu ideea că Susannah fusese cândva amanta lui Ned. Aceasta se ruşinase când Margery îi dezvăluise că ghicise adevărul. „Tu ai avut inima lui, spusese Susannah. Eu am avut doar trupul lui, ceea ce, din fericire, a fost tot ce mi-am dorit.” Margery era atât de ameţită de pasiune, încât abia mai putea să judece limpede.

Susannah o primi în salon, o sărută cu căldură şi spuse:

– Du-te sus, fată norocoasă!

O scară ascunsă ducea din salon sus, în budoarul lui Susannah, iar Ned o aştepta acolo.

Margery îl cuprinse cu braţele şi-l sărută cu ardoare, însetată de dragoste. Puse capăt sărutului doar ca să spună:

– Pat.

Merseră în camera lui Susannah şi-şi scoaseră hainele. Trupul lui Ned era suplu; avea pielea albă şi un păr des şi negru pe piept. Lui Margery îi plăcea la nebunie să-l privească.

Dar ceva nu era în regulă. Penisul lui Ned era apatic şi moale. Asta se întâmpla foarte des cu Bart atunci când era băut, însă era prima dată pentru Ned. Margery îngenunche în faţa lui şi-l supse, aşa cum o învăţase Bart să facă. Uneori funcţiona pentru el, dar astăzi nu schimbă lucrurile cu nimic pentru Ned. Se ridică, îi cuprinse faţa cu mâinile şi se uită în ochii lui căprui-aurii. Vedea că era stânjenit.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu? îl întrebă ea.

– Am ceva pe suflet, zise el.

– Ce anume?

– Ce o să facem? Ce viitor avem?

– De ce te gândeşti la asta? Hai să ne iubim doar!

El clătină din cap.

– Trebuie să iau o decizie.

Băgă mâna în buzunarul hainei aruncate deoparte şi scoase o scrisoare.

– De la regină? întrebă Margery.

– De la Sir William Cecil.

Margery simţi că peste ziua de vară se abătuse deodată un vânt de iarnă.

– Veşti proaste?

Ned aruncă scrisoarea pe pat.

– Nu ştiu dacă sunt bune sau proaste.

Margery se uită la scrisoare. Stătea pe cuvertură ca o pasăre moartă, cu colţurile îndoite şi ridicate ca nişte aripi ţepene, cu sigiliul din ceară roşie ca o pată de sânge. Intuiţia îi spuse că prevestea osânda ei. Cu o voce joasă, spuse:

– Zi-mi ce scrie acolo.

Ned se ridică în capul oaselor, cu picioarele încrucişate.

– E vorba de Franţa, spuse el. Protestanţii de acolo – care se numesc hughenoţi – par să câştige războiul civil, cu ajutorul unui împrumut uriaş de la regina Elisabeta.

Margery ştia deja asta. Era îngrozită de succesul neobosit al ereziei, dar pe Ned îl mulţumea. Margery încerca însă să nu se gândească la subiectul acesta sau la oricare dintre lucrurile care îi despărţeau.

Ned continuă:

– Aşadar, din fericire, regele catolic are discuţii despre pace cu liderul protestanţilor, un bărbat pe nume Gaspard de Coligny.

Măcar în privinţa asta, Margery era de acord cu Ned. Amândoi voiau să nu se mai omoare creştinii între ei. Dar cum putea asta să le distrugă iubirea?

– Regina Elisabeta trimite un coleg, pe Sir Francis Walsingham, la conferinţă, ca mediator.

Margery nu înţelegea.

– Francezii chiar au nevoie de un englez la tratativele pentru pace?

– Nu, ăsta e pretextul. Ned ezită. Cecil nu spune mai multe în scrisoare, dar pot să ghicesc adevărul. O să-ţi zic bucuros ce cred, dar nu poţi să mai spui nimănui.

– Bine.

Margery participa cu indiferenţă la conversaţie, amânând astfel momentul cumplit în care avea să afle ce soartă urma să aibă.

– Walsingham e spion. Regina vrea să ştie ce are de gând să facă regele Franţei în privinţa lui Mary, Regina Scoţienilor. Dacă hughenoţii şi catolicii cad la pace cu adevărat, regele şi-ar putea îndrepta atenţia spre Scoţia sau chiar spre Anglia. Elisabeta vrea mereu să ştie ce pun oamenii la cale.

– Prin urmare, regina trimite un spion în Franţa.

– Dacă priveşti lucrurile aşa, nu e tocmai un secret.

– Chiar şi aşa, nu o să spun nimănui nimic. Dar, te rog, pentru Dumnezeu, ce legătură are asta cu noi doi?

– Walsingham are nevoie de un asistent, un om care să vorbească fluent franceza, iar Cecil vrea să mă duc eu. Cred că Cecil e nemulţumit că stau atât de mult timp departe de Londra.

– Deci mă părăseşti, spuse Margery nefericită.

Asta însemna pasărea moartă.

– Nu trebuie s-o fac. Putem continua ca acum, să ne iubim unul pe altul şi să ne întâlnim în secret.

Margery încuviinţă din cap. Pentru prima dată în câteva săptămâni, în sfârşit gândea limpede şi avea minte clară.

– Ne asumăm riscuri uriaşe de fiecare dată. Într-o zi, o să fim

descoperiţi. Atunci, Bart o să te ucidă, o să divorţeze de mine şi o să mi-l ia pe Bartlet.

– Atunci, hai să fugim şi gata. O să le spunem oamenilor că suntem căsătoriţi: domnul şi doamna Weaver. Ne putem îmbarca pentru Antwerp: am o verişoară îndepărtată acolo, Jan Wolman, care o să-mi găsească de lucru.

– Şi Bartlet?

– Îl luăm cu noi – şi aşa nu e fiul lui Bart.

– Ne-am face vinovaţi de răpirea moştenitorului unui titlu de conte. Probabil că este o infracţiune gravă. S-ar putea să ne execute pe amândoi.

– Dacă mergem călare până în portul Combe, putem ajunge în larg înainte să-şi dea cineva seama ce am făcut.

Margery tânjea nespus să spună da. În ultimele trei luni, fusese fericită cu adevărat, pentru prima dată de când împlinise cincisprezece ani. Dorinţa de a fi cu Ned îi poseda trupul ca o febră. Dar ştia – chiar dacă Ned nu realiza – că el nu ar fi fost fericit niciodată să muncească pentru verişoara lui din Antwerp. Toată viaţa lui de adult, Ned se implicase bucuros în guvernarea Angliei şi-i plăcea asta mai mult decât orice. O adora pe regina Elisabeta, îl respecta pe William Cecil şi era fascinat de provocările cu care se confruntau. Dacă îl ţinea departe de toate acestea, avea să-l distrugă.

În plus, avea şi ea munca ei. În ultimele săptămâni, se folosise în mod ruşinos de misiunea ei ca să-şi acopere întâlnirile adultere; cu toate acestea, era devotată sarcinii pe care i-o atribuise Domnul. Să renunţe la asta ar fi fost un păcat la fel de grav ca adulterul.

Venise momentul să pună capăt poveştii lor. Avea să-şi mărturisească păcatul şi să implore mila lui Dumnezeu. Avea să se întoarcă la datoria sfântă de a le duce sacramentele englezilor catolici privaţi de acestea. Poate că, în timp, avea să se simtă iertată.

Când ajunse la hotărârea aceasta, începu să plângă.

– Nu plânge, spuse el. Putem găsi o soluţie.

Ea ştia că nu puteau. Îl îmbrăţişă, trăgându-l mai aproape de ea. Se întinseră din nou pe pat şi ea şopti:

– Ned, iubitul meu Ned… Lacrimile îi udau faţa în timp ce se sărutau. Penisul lui se întări brusc. Încă o dată, spuse ea.

– Nu e ultima oară, zise el rostogolindu-se deasupra ei.

„Ba da, este”, se gândi ea – dar descoperi că nu putea vorbi şi

se abandonă durerii şi încântării.

(ix)

Şase săptămâni mai târziu, Margery îşi dădu seama că este însărcinată.

Capitolul 17

Sir Francis Walsingham credea în liste aşa cum credea în Evanghelii. Îşi făcea liste cu persoanele cu care se întâlnise în ziua precedentă şi cu care avea să se întâlnească a doua zi. Iar el şi Sir Ned Willard aveau o listă cu toţi englezii suspecţi care veneau la Paris.

În 1572, Walsingham era ambasadorul reginei Elisabeta în Franţa, iar Ned era adjunctul său. Ned îl respecta pe Walsingham la fel cum îl respectase pe Sir William Cecil, dar nu simţea acelaşi devotament înflăcărat. Pentru Walsingham, Ned nutrea mai degrabă loialitate decât veneraţie; mai degrabă îl admira decât era impresionat. Cei doi erau diferiţi, desigur; dar nici Ned, care servea acum drept adjunctul lui Walsingham, nu mai era tinerelul dornic care fusese protejatul lui Cecil. Ned se maturizase.

Îndeplinise misiuni clandestine pentru Elisabeta încă de la început, dar acum el şi Walsingham făceau parte dintr-un serviciu secret de informaţii care creştea cu rapiditate, înfiinţat pentru a-i proteja pe Elisabeta şi guvernul ei de o răsturnare violentă.

Pacea dintre catolici şi protestanţi, care stăpânise în Anglia în primul deceniu al domniei Elisabetei, fusese periclitată de bula papală. Existase deja o conspiraţie serioasă împotriva ei. Agentul papei în Anglia, Roberto Ridolfi, complotase s-o ucidă pe Elisabeta şi să o înscăuneze pe Mary Stuart, după care să o mărite pe aceasta cu ducele de Norfolk. Serviciul secret descoperise planul, iar capul ducelui căzuse în urmă cu câteva zile. Dar nimeni nu credea că acesta era sfârşitul problemei.

Ned, la fel ca toţi consilierii Elisabetei, se temea de alte conspiraţii. Tot ceea ce funcţionase în ultimii paisprezece ani era acum sub ameninţare. Visul libertăţii religioase se putea transforma peste noapte într-un coşmar ce implica Inchiziţia şi tortura, iar Anglia putea să cunoască din nou mirosul revoltător al femeilor şi bărbaţilor arşi de vii.

Zeci de catolici bogaţi fugiseră din Anglia şi cei mai mulţi veniseră în Franţa. Ned şi Walsingham erau de părere că următorul complot împotriva Elisabetei avea să fie ţesut acolo, la Paris. Misiunea lor era să-i identifice pe conspiratori, să le descopere intenţiile şi să le dejoace planurile.

Ambasada engleză era o casă mare de pe „malul stâng”, aflată la sud de râu, în districtul universitar. Walsingham nu era înstărit, iar Anglia nu era o ţară bogată, aşa că nu-şi permiteau locuinţe scumpe pe malul drept, unde aristocraţii francezi aveau palate uriaşe.

În ziua aceea, Ned şi Walsingham aveau să se prezinte la Curtea regală, la palatul Luvru. Ned era nerăbdător. Adunarea celor mai puternici bărbaţi şi femei din Franţa era o şansă extraordinară de a obţine informaţii. Curtenii bârfeau, iar unii dintre ei lăsau să le scape secrete. Ned avea să discute cu toată lumea şi să navigheze printre curenţii ascunşi.

Era puţin neliniştit, dar nu în privinţa lui, ci a stăpânului său. În vârstă de patruzeci de ani, Walsingham era genial, dar îi lipsea tactul. Prima lui înfăţişare în faţa regelui Carol al IX-lea fusese stânjenitoare. Puritan îndărătnic, Walsingham se îmbrăcase doar în negru: era stilul lui obişnuit, însă la Curtea franceză mereu atât de ţipătoare, acest lucru era văzut ca un reproş venit din partea protestanţilor.

Cu acea primă ocazie, Ned îl recunoscuse pe Pierre Aumande de Guise, pe care îl întâlnise la St Dizier alături de Mary Stuart. Deşi fusese cu doisprezece ani în urmă, Ned îşi amintea foarte bine de Aumande. Bărbatul era arătos şi bine îmbrăcat, dar avea ceva care îţi dădea fiori.

Regele Carol îl întrebase direct pe Walsingham dacă era necesar ca Elisabeta să o întemniţeze pe Mary Stuart, fosta regină a Franţei, regina deposedată a scoţienilor şi cumnata lui Carol. Walsingham ar fi trebuit să cunoască destul de bine *Proverbele* încât să-şi amintească faptul că „Un răspuns blând alungă orice mânie”. Cu toate acestea, el reacţionase cu o indignare virtuoasă – întotdeauna o slăbiciune a puritanilor –, iar regele se distanţase de el.

De atunci, Ned făcuse eforturi mari să fie mai degajat şi mai amabil decât şeful lui neînduplecat. Adoptase o ţinută potrivită pentru un diplomat mărunt fără convingeri religioase rigide. În ziua aceea purta un pieptar albastru-deschis, croit în aşa fel încât să lase la vedere căptuşeala cafenie, un costum discret după standardele pariziene, dar, spera el, suficient de elegant ca să distragă atenţia de la înfăţişarea sobră a lui Walsingham, care se agăţa cu încăpăţânare de hainele negre.

De la fereastra mansardei, Ned vedea dincolo de Sena turnurile catedralei Notre-Dame. Lângă oglinda fumurie se afla

micul portret pe care i-l dăruise Margery. Era puţin stilizat, înfăţişând-o cu pielea incredibil de albă şi cu obrajii roşii; dar artistul îi surprinsese buclele revărsate şi zâmbetul ghiduş pe care îl iubea atât de mult.

Încă o iubea. În urmă cu doi ani, fusese forţat să accepte că ea nu avea să-şi părăsească niciodată soţul, iar pasiunea lui, rămasă fără speranţă, se mai domolise – dar focul nu se stinsese şi probabil nu avea să se stingă niciodată.

Nu avea nicio veste de la Kingsbridge. Nu mai ştia nimic de Barney, care probabil era încă pe mare. El şi Margery fuseseră de acord să nu se tortureze reciproc trimiţându-şi scrisori. Ultimul lucru pe care îl făcuse Ned înainte de a părăsi Anglia fusese să anuleze mandatul de arestare a lui Stephen Lincoln, care fusese emis pe baza dovezilor inventate de Dan Cobley. Dacă Margery considera că era datoria ei sfântă să le aducă o consolare catolicilor nefericiţi, Ned nu avea de gând să-l lase pe Dan Cobley să o oprească.

Potrivindu-şi gulerul de dantelă în oglindă, Ned zâmbi când îşi aminti de piesa de teatru văzută în ultima seară, *Rivalii:* era o comedie foarte originală despre oamenii de rând care vorbeau firesc, nu în versuri, şi în care doi tineri intenţionau să răpească aceeaşi fată – care, într-un final surprinzător, se dovedi a fi sora unuia dintre ei. Totul se petrecea în acelaşi loc, o porţiune scurtă de stradă, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Ned nu mai văzuse ceva atât de ingenios nici la Londra, nici la Paris.

Era aproape gata când intră un slujitor.

– A venit o femeie care pretinde că vinde hârtie şi cerneală mai ieftin decât oriunde în Paris, îi spuse acesta în franceză. Doriţi să o vedeţi?

Ned folosea cantităţi uriaşe de hârtie şi de cerneală scumpe, schiţând şi codificând scrisorile confidenţiale ale lui Walsingham pentru regină şi pentru Cecil. Iar regina era la fel de econoamă cu spionii cum era cu toţi ceilalţi, aşa că era mereu în căutare de preţuri mai mici.

– Ce face Sir Francis acum?

– Citeşte din Biblie.

– Atunci, am timp. Trimite-o sus.

O clipă mai târziu, apăru o femeie de vreo treizeci de ani. Ned o privi cu interes. Era mai degrabă atrăgătoare decât frumoasă, îmbrăcată modest, cu o privire hotărâtă, îmblânzită de ochii albaştri. Se prezentă drept Therese St Quentin. Scoase din traistă

mostre de hârtie şi de cerneală şi-l invită pe Ned să le încerce.

El se aşeză la masa de scris. Şi hârtia, şi cerneala păreau bune.

– De unde obţineţi marfa? o întrebă el.

– Hârtia e făcută chiar lângă Paris, în suburbia Saint-Marcel, spuse ea. Am şi o hârtie italiană foarte frumoasă din Fabriano, Italia, pentru scrisorile de amor.

Era un răspuns aţâţător, deşi ea nu era foarte cochetă – aşa că Ned bănui că făcea parte din strategia ei de a vinde.

– Şi cerneala?

– O fac eu însămi. De-asta e atât de ieftină – deşi e foarte bună.

El compară preţul cu cel pe care-l plătea de obicei şi descoperi că era, într-adevăr, foarte ieftin, aşa că făcu o comandă.

– O să aduc azi totul, zise ea. Apoi coborî vocea şi spuse: Aveţi Biblia în franceză?

Ned era uluit. Oare tânăra aceea având un aer respectabil putea fi implicată în literatura ilegală?

– E împotriva legii!

Ea răspunse calm:

– Dar încălcarea legii nu mai aduce pedeapsa cu moartea după Pacea de la St Germain.

Vorbea despre acordul rezultat din conferinţa de pace la care fuseseră trimişi Ned şi Walsingham în St Germain, aşa că Ned cunoştea bine detaliile. Tratatul le acorda hughenoţilor libertăţi limitate de cult. Pentru Ned, o ţară catolică ce tolera protestanţii era la fel ca o ţară protestantă care tolera catolicii: libertatea era cea care conta. Însă libertatea era fragilă. Franţa mai încheiase tratate de pace, însă toate de scurtă durată. Predicatorii parizieni, cunoscuţi drept agitatori, tunau şi fulgerau împotriva oricărei tentative de reconciliere. Aceasta trebuia să fie pecetluită printr-o căsătorie – sora guralivă a regelui, prinţesa Margot, era logodită cu nepăsătorul Henric de Bourbon, regele protestant al Navarrei, dar, după optsprezece luni, nunta încă nu avusese loc. Ned spuse:

– Tratatul de pace ar putea fi abandonat şi în orice zi s-ar putea produce o suprimare-surpriză a celor ca dumneata.

– Probabil, nu va fi nicio surpriză.

Ned era pe cale de a întreba de ce nu, dar ea nu-i lăsă timp.

– Şi cred că pot avea încredere în dumneavoastră, zise ea.

Sunteţi trimisul Elisabetei, aşa că trebuie să fiţi protestant.

– De ce spuneţi asta? zise Ned precaut.

– Dacă doriţi o Biblie în franceză, pot să vă aduc una.

Ned era uluit de îndrăzneala ei. Întâmplător, chiar voia o Biblie în franceză. Vorbea limba suficient de bine încât să poată trece drept un nativ, dar uneori, în conversaţii, nu prindea citatele biblice şi aluziile pe care protestanţii le foloseau tot timpul, aşa că se gândise de multe ori că ar trebui să citească acele capitole mai cunoscute ca să se familiarizeze cu traducerea. Ca diplomat străin, nu putea să aibă probleme prea mari pentru deţinerea cărţii, în eventualitatea puţin probabilă că ar fi fost descoperit.

– Cât costă? spuse el.

– Am două ediţii, ambele tipărite la Geneva: una standard, la preţul foarte bun de două livre, şi un volum frumos legat, cu cerneală în două culori şi cu ilustraţii, la şapte livre. Pot să vi le aduc pe ambele ca să le vedeţi.

– Foarte bine.

– Vad că plecaţi... la Luvru, presupun, judecând după haina aceea frumoasă.

– Da.

– Vă întoarceţi la cină?

– Probabil.

Ned era năucit. Ea preluase cu totul controlul discuţiei. El nu făcea decât să aprobe ce propunea ea. Era convingătoare, dar atât de directă şi de atrăgătoare, încât nu se putea simţi ofensat.

– Vă voi aduce atunci marfa şi cele două Biblii, ca să puteţi alege ce preferaţi.

Ned nu credea că se angajase să cumpere una, dar trecu asta cu vederea.

– Aştept cu nerăbdare să le văd.

– Mă întorc după-amiază.

Aplombul ei era impresionant.

– Sunteţi foarte curajoasă, comentă Ned.

– Domnul îmi dă putere.

Fără îndoială că aşa era, se gândi Ned, dar trebuie să fi avut destule calităţi de la bun început.

– Spuneţi-mi un lucru, zise el, preluând în sfârşit iniţiativa. Cum aţi ajuns să vindeţi cărţi de contrabandă?

– Tata a fost tipograf. A fost ars pe rug ca eretic în 1559 şi toate bunurile lui au fost confiscate, iar eu şi mama am rămas pe

drumuri. Mai aveam doar câteva Biblii tipărite de el.

– Aşadar, faceţi asta de treisprezece ani?

– Aproape.

Curajul ei îi tăia răsuflarea lui Ned.

– În perioada aceea, aţi fi putut fi executată la fel ca tatăl dumneavoastră.

– Da.

– Cu siguranţă însă aţi putea trăi cinstit, vânzând doar hârtie şi cerneală.

– Am putea, dar credem în dreptul oamenilor de a citi singuri cuvântul Domnului şi de a decide care este învăţătura adevărată.

Şi Ned credea acelaşi lucru.

– Şi sunteţi dispuse să vă riscaţi viaţa pentru acest principiu.

Nu îi spuse şi că, dacă ar fi fost prinsă, în mod sigur avea să fie torturată înainte de a fi executată.

– Da.

Ned se uită la ea fascinat. Ea îl privi cu îndrăzneală câteva clipe, apoi spuse:

– Atunci, ne vedem după-amiază.

– La revedere.

După ce plecă, Ned se duse la fereastră şi se uită la tarabele aglomerate de fructe şi legume din piaţa Maubert. Nu era la fel de speriată cum ar fi putut fi de o suprimare a protestanţilor. „Probabil nu va fi nicio surpriză”, spusese ea. Se întrebă ce modalităţi avea de a afla dinainte despre intenţiile catolicilor convinşi.

Câteva clipe mai târziu, ea ieşi pe uşa de la parter şi se îndepărtă, o siluetă micuţă şi dreaptă, cu pasul agil şi hotărât – dispusă să moară pentru idealul de toleranţă pe care îl împărtăşea Ned. „Ce femeie! îşi spuse el. Ce eroină!”

O urmări cu privirea până când o pierdu din vedere.

(ii)

Pierre Aumande de Guise îşi aranjă barba pentru a merge la Curte, la palatul Luvru. Îşi tundea mereu barba cu vârf ascuţit, ca să semene mai mult cu tânărul său stăpân şi rudă îndepărtată, Henric, duce de Guise, în vârstă de douăzeci şi unu de ani.

Îşi analiză faţa. Începuse să aibă pielea uscată, cu pete roşii care se cojeau în colţurile ochilor şi ale gurii şi pe scalp. Apăruseră şi în spatele genunchilor şi în interiorul coatelor şi îi

provocau mâncărimi îngrozitoare. Doctorul familiei de Guise îi spusese că apăruseră din pricina excesului de căldură şi îi dăduse un unguent care părea să agraveze simptomele.

Fiul său vitreg de doisprezece ani, Alain, intră în cameră. Era un copil prăpădit, timid şi nedezvoltat, semănând mai mult cu o fată. Pierre îl trimisese la lăptăria din colţ ca să cumpere lapte şi brânză şi acum venise cu un urcior şi cu o cupă. Pierre spuse:

– Unde e brânza?

Băiatul ezită, apoi zise:

– Azi nu au brânză.

Pierre îl privi în faţă.

– Mincinosule, spuse el. Ai uitat.

Alain păru înfricoşat.

– Nu am uitat, sincer!

Începu să plângă. Nath, menajera sfrijită, intră în cameră.

– Ce s-a întâmplat, Alain? îl întrebă ea.

Pierre spuse:

– M-a minţit şi acum i-e frică de bătaie. Tu ce vrei?

– E un preot aici care vrea să vă vadă, Jean Langlais.

Era pseudonimul pe care Pierre i-l dăduse lui Rollo Fitzgerald, cel mai promiţător dintre exilaţii care studiau la Colegiul Englez.

– Trimite-l sus. Ia de aici copilul ăsta smiorcăit. Şi adu nişte brânză pentru micul dejun.

Pierre se văzuse de două ori cu Rollo de la prima lor întâlnire şi fusese impresionat de ambele dăţi. Era inteligent şi devotat şi avea în ochi flacăra unei misiuni sfinte. Îi ura cu pasiune pe protestanţi, fără îndoială pentru că familia lui cunoscuse ruina financiară din pricina puritanilor din Kingsbridge, oraşul din care provenea. Pierre avea speranţe mari în privinţa lui Rollo.

O clipă mai târziu apăru Rollo, purtând o sutană până în pământ şi o cruce de lemn atârnată la gât.

Îşi dădură mâna, iar Pierre închise uşa.

– Tânăra aceea e soţia dumitale? întrebă Rollo.

– Sigur că nu, spuse Pierre. Doamna Aumande de Guise a fost doamnă de onoare pentru Véronique de Guise.

Ceea ce nu era adevărat. Odette fusese slujitoare, nu doamnă de onoare, dar lui Pierre nu-i plăcea să ştie lumea un astfel de amănunt.

– E plecată.

Odette se dusese la piaţa de peşte.

– Femeia care te-a primit e doar o servitoare.

Rollo era stânjenit.

– Îţi cer iertare.

– Nicio problemă. Bine ai venit în umila mea locuinţă. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului la palatul familiei de Guise din Vielle rue du Temple, dar dacă ne-am fi întâlnit acolo, ne-ar fi văzut douăzeci de oameni. Locul acesta are un mare avantaj: este atât de nesemnificativ, încât nimeni nu s-ar deranja să-l spioneze.

De fapt, Pierre era disperat să se mute din cocioaba aceea, dar nu reuşise încă să-l convingă pe tânărul duce să-i dea un loc în palat. Acum era cel mai important dintre consilierii familiei de Guise, dar, ca de obicei, aceştia îi acordau cu greu lui Pierre statutul meritat pentru munca făcută.

– Cum merg lucrurile la Douai?

– Excelent. De când papa a excomunicat-o pe Elisabeta, alţi cincisprezece tineri englezi, catolici credincioşi, ni s-au alăturat. De fapt, William Allen m-a trimis aici ca să-ţi spun că suntem aproape gata să trimitem o parte din ei înapoi în Anglia.

– Şi cum veţi organiza asta?

– Părintele Allen m-a rugat să mă ocup de operaţiune.

Pierre se întrebă dacă era o decizie bună. În mod clar, Rollo avea capacitatea de a fi mai mult decât un preot clandestin.

– Care e planul tău?

– Îi vom duce pe o plajă izolată la amurg, după care vor merge toată noaptea până la castelul surorii mele – contesa de Shiring. Ea organizează de ani de zile slujbe catolice secrete şi are deja o reţea de preoţi sub acoperire. De acolo, se vor împrăştia în toată Anglia.

– Cât de multă încredere se poate avea în sora ta?

– În ansamblu, cu orice nu implică vărsare de sânge. Mă tem că aceasta e limita ei. Nu a înţeles niciodată că violenţa este uneori necesară în slujba Bisericii.

– E femeie.

Pierre era mulţumit să afle că Rollo, în mod evident, *înţelegea* nevoia de violenţă.

– Dar la Paris cum merg lucrurile? zise Rollo. Noi, la Douai, am fost îngrijoraţi de veştile de aici.

– Pacea de la St Germain a fost o mare înfrângere pentru noi, nu are rost să negăm asta. Politica papei Pius al V-lea este, cu siguranţă, aceea de a extermina toţi protestanţii, dar regele Carol al IX-lea a respins-o în favoarea coexistenţei paşnice.

Rollo încuviinţă.

– Într-o anumită măsură, regele a fost forţat de înfrângerea militară.

– Da. E mare păcat că generalul Coligny s-a dovedit atât de disciplinat şi de talentat în armatele hughenoţilor. Iar regina-mamă, Caterina, este o altă forţă a toleranţei groaznicelor erezii. Uneori, Pierre simţea că totul îi stătea împotrivă. Dar am mai văzut şi alte dăţi edicte de toleranţă şi nu au durat niciodată, adăugă el optimist.

– Se va mărita prinţesa Margot cu Henric de Bourbon?

Rollo punea numai întrebări bune. Henric era fiul răposatului Antoine de Bourbon şi, ca rege al Navarrei, era membrul cu cel mai înalt rang al alianţei pro-toleranţă Bourbon-Montmorency. Dacă se căsătorea cu cineva din familia regală Valois, ar fi putut să menţină Pacea de la St Germain. Iar familiile unite Bourbon, Montmorency şi Valois ar fi fost de ajuns ca să distrugă familia de Guise.

– Am făcut tot ce am putut ca să întârziem căsătoria, spuse Pierre. Dar Coligny pândeşte la colţ – e o ameninţare permanentă.

– Păcat că nu-i înfige nimeni un cuţit în inimă.

– Crede-mă, mulţi oameni şi-ar dori s-o facă, zise Pierre.

Asta îl includea şi pe Pierre.

– Dar Coligny nu e prost şi nu le oferă prea multe ocazii. Vine rareori la Paris. Auzi clopotul de la biserica St Étienne bătând ora zece şi adăugă: Trebuie să mă prezint la Curte, spuse el. Unde stai?

Rollo privi în jur. Era clar că se aşteptase să fie găzduit acasă la Pierre, dar acum îşi dădea seama că locuinţa era prea mică.

– Nu ştiu.

– Contele Beaulieu îi primeşte întotdeauna pe englezii catolici. S-ar putea să întâlneşti la el acasă oameni care îţi pot fi de folos. Dar să fii atent şi la englezii protestanţi.

– Sunt mulţi la Paris?

– Câţiva, mai ales la ambasadă. Sir Francis Walsingham este ambasadorul. E un zgârie-brânză, dar ager la minte.

– Şi un blasfemator puritan.

– Sunt cu ochii pe el. Dar adjunctul lui e şi mai periculos, pentru că are şi farmec pe lângă minte. Se numeşte Sir Ned Willard.

Rollo reacţionă rapid:

– Serios? Ned Willard e ambasador adjunct?

– Văd că îl cunoşti.

– Provine din Kingsbridge. Nu ştiam că a devenit atât de important.

– O, da.

Pierre îşi aminti de tânărul care se prefăcuse a fi un scoţian protestant la St Dizier. Mai târziu, Pierre citise într-o scrisoare subtilizată de la Alison McKay că Willard plecase la castelul Carlisle pentru a-i spune lui Mary Stuart că era prizonieră. Iar acum apăruse la Paris.

– Ned Willard nu trebuie subestimat.

– Când era la şcoală, îl băteam cu biciul.

– Într-adevăr?

– Aş vrea să-l fi omorât în bătaie.

Pierre se ridică.

– Contele Beaulieu locuieşte pe strada St Denis. Îţi voi arăta în ce direcţie să o iei.

Îl conduse pe Rollo la parter şi ieşiră în stradă.

– Vino din nou la mine înainte să pleci din Paris. S-ar putea să am nişte scrisori pentru William Allen.

Îl îndrumă pe Rollo spre palatul Beaulieu, apoi cei doi îşi dădură mâna.

Când Rollo se îndepărtă, Pierre observă spatele unei femei care mergea în aceeaşi direcţie. Părea cunoscută, dar dispăru după un colţ înainte să-şi dea seama de unde o ştie.

Totuşi, nu era îmbrăcată elegant, deci nu putea fi cineva important – aşa că intră înapoi şi o dădu uitării.

Îl găsi pe Alain în bucătărie. Vorbind pe un ton mai blând decât de obicei, spuse:

– Alain, am o veste tristă pentru tine. A avut loc un accident. Mama ta a fost lovită de un cal. Mă tem că a murit.

Alain se uită la el cu ochii mari preţ de câteva clipe, apoi faţa i se schimonosi de durere şi începu să se tânguiască.

– Mami! strigă el. Mami, mami!

– Nu are rost să o strigi, zise Pierre, revenind la tonul iritat pe care-l folosea mereu cu băiatul. Nu te poate auzi. E moartă. A murit şi n-o s-o mai vedem niciodată.

Alain urlă de durere. Înşelătoria lui Pierre era atât de eficientă, încât aproape îi părea rău.

După o clipă, Odette intră în grabă cu coşul de peşte.

– Ce e, ce s-a întâmplat, Alain? strigă ea.

Băiatul deschise ochii, îşi văzu mama şi o cuprinse în braţe.

– Mi-a spus că ai murit! se tângui el.

– Porc nemilos, îi spuse Odette lui Pierre. De ce ai făcut asta?

– Ca să-i dau o lecţie, zise Pierre, mulţumit de el însuşi. M-a minţit, aşa că l-am minţit şi eu pe el. Nu o s-o mai facă prea curând.

(iii)

Luvrul era un fort medieval pătrat, cu turnuri rotunde având acoperişuri conice în colţuri. Walsingham şi Ned traversară podul basculant de peste un şanţ cu apă ca să intre în curte. Ned era vigilent, entuziasmat, nerăbdător. Aici era puterea. În clădirea aceea se aflau oameni care comandau armate şi porneau războaie, oameni care-şi puteau ridica prietenii în ranguri înalte şi care îşi distrugeau duşmanii, oameni care decideau cine să trăiască şi cine să moară. Iar Ned se ducea să discute cu ei.

Răposatul rege Henric al II-lea demolase zidul de vest al pătratului şi-l înlocuise cu un palat modern în stil italian, cu pilaştri canelaţi, cu ferestre extrem de înalte şi cu o sumedenie de sculpturi. Ned se gândi că nu exista nimic asemănător la Londra. De curând, fiul lui Henric, Carol al IX-lea, extinsese clădirea nouă, conferindu-i formă de L.

Ca de obicei, Curtea se aduna într-o serie de spaţii înlănţuite care delimitau ierarhia. Grăjdarii, servitoarele şi paznicii rămâneau afară, în curte, indiferent de vreme. Ned şi Walsingham intrară pe uşa centrală în sala de bal, care ocupa întregul parter al aripii de vest. În această sală se aflau slujitorii superiori, cum erau doamnele de onoare. Trecând mai departe, spre următorul nivel, Ned fu uimit să observe o femeie uluitoare care se uita la el, cu un amestec ciudat de şoc, speranţă şi nedumerire.

O privi cu atenţie. Era apropiată de vârsta lui şi avea o frumuseţe mediteraneeană clasică, cu părul des şi negru, cu sprâncene puternic conturate şi cu buze senzuale. Îmbrăcată în negru şi roşu aprins, era de departe femeia cu ţinuta cea mai atrăgătoare din încăpere, deşi hainele ei nu erau cele mai scumpe de acolo. Avea ceva care-l făcea pe Ned să creadă că nu era doar o simplă doamnă de onoare.

Vorbea cu un accent care nu era nici francez, nici englez.

– Nu, cu siguranţă nu eşti Barney, zise ea.

Era o afirmaţie neclară, dar Ned înţelese.

– Numele fratelui meu e Barney, dar el e mai înalt şi mai chipeş decât mine.

– Tu trebuie să fii Ned!

El ghici că accentul ei era spaniol.

– Da, señorita, spuse el înclinându-se.

– Barney vorbea deseori de tine. Ţinea mult la fratele lui mai mic.

Walsingham îi întrerupse nerăbdător şi spuse:

– Mă duc înainte. Nu sta mult!

Femeia îi spuse lui Ned:

– Eu sunt Jeronima Ruiz.

Numele i se părea cunoscut lui Ned.

– L-ai cunoscut pe Barney la Sevilia?

– Dacă l-am cunoscut? Am vrut să mă mărit cu el. Dar nu a fost să fie.

– Şi acum eşti la Paris.

– Sunt nepoata cardinalului Romero, care se află aici într-o misiune diplomatică pentru regele Filip al Spaniei.

Ned ar fi auzit de misiunea aceasta dacă ar fi fost oficială, aşa că probabil era ceva informai. Încercând să afle mai multe informaţii, spuse:

– Presupun că regele Filip nu vrea ca prinţesa Margot să se mărite cu un hughenot.

În jocul de şah al diplomaţiei internaţionale, regele Spaniei îi sprijinea pe catolicii din Franţa la fel cum regina Angliei îi ajuta pe protestanţi.

– Fiind doar o femeie, nu mă interesează asemenea lucruri.

Ned zâmbi.

– Un răspuns demn de un diplomat adevărat.

Ea merse mai departe cu prefăcătoria.

– Rolul meu este să fiu gazdă la masa unchiului meu. Evident, cardinalul nu are o soţie. Îi aruncă o privire provocatoare. Spre deosebire de preoţii voştri englezi, care au voie să facă orice.

Lui Ned i se părea seducătoare.

– De ce nu te-ai măritat cu fratele meu?

Pe faţa ei apăru o expresie aspră.

– Tatăl meu a murit în timp ce era „intervievat” de Inchiziţie. Familia mea a pierdut totul. Arhidiaconul Romero, cum era pe atunci, m-a invitat în casa lui. M-a salvat – dar, desigur, nu mă puteam gândi la măritiş.

Ned înţelese. Nu era nepoata lui Romero, era amanta lui. Preotul profitase de ea într-un moment în care lumea ei părea să se prăbuşească. O privi în ochi şi văzu suferinţa din ei.

– Ai fost tratată cu cruzime, spuse el.

– Am luat singură deciziile.

Ned se întrebă dacă experienţele trăite o întorseseră împotriva Bisericii Catolice – şi, dacă aşa stăteau lucrurile, voia oare să se răzbune pe cauza protestantă? Dar ezită să o întrebe direct.

– Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, îi spuse el.

Ea îi aruncă o privire scrutătoare şi Ned avu senzaţia neplăcută că ştia la ce se gândeşte.

– Bine, zise ea.

Ned se înclină şi plecă de lângă ea. Trecu pe lângă galeria muzicanţilor, proptită de cariatide, şi urcă treptele. „Ce femeie frumoasă”, îşi spuse el, deşi era mai degrabă genul lui Barney decât al lui. „Care e genul meu? se întrebă el. Cineva ca Margery, desigur.”

Trecu prin camera de gardă a mercenarilor elveţieni care asigurau paza regelui, apoi ajunse într-o cameră mare şi luminoasă, numită garderobă. Acolo aşteptau oamenii care puteau fi primiţi sau nu în prezenţa regelui, nobilii de rang mic şi reclamanţii.

Walsingham spuse nemulţumit:

– Ai stat cam mult cu stricata aia spaniolă.

– Dar a meritat, răspunse Ned.

– Serios? zise Walsingham pe un ton sceptic.

– E amanta cardinalului Romero. Cred că aş putea să o recrutez drept informatoare.

Walsingham îşi schimbă tonul:

– Bine! Mi-ar plăcea să ştiu ce face preotul acela spaniol abject.

Ochii i se aprinseră la vederea marchizului de Lagny, un bărbat gras şi amabil care îşi acoperea capul chel cu o pălărie împodobită cu pietre scumpe. Lagny era protestant şi un apropiat al lui Gaspard de Coligny. Aristocraţii hughenoţi trebuiau toleraţi la Curte, cel puţin până când făceau ceva care să-l sfideze făţiş pe rege.

– Vino cu mine, îi spuse Walsingham lui Ned, apoi traversară camera.

Walsingham îl salută pe marchiz într-o franceză fluentă şi

precisă: trăise în exil în cea mai mare parte a domniei surorii catolice mai mari a Elisabetei, regina Mary Tudor – Mary „Sângeroasa” – şi vorbea mai multe limbi străine.

Îl întrebă pe Lagny despre problema la care se gândeau toţi, Ţările de Jos spaniole. Generalul eficient şi fără scrupule al regelui Filip, ducele de Alba, îi distrugea în mod nemilos pe rebelii olandezi protestanţi. O armată franceză protestantă, condusă de Jean de Hangest, lord de Genlis, venea deja ca să-i ajute pe rebeli. Lagny spuse:

– Coligny i-a ordonat lui Hangest să-şi unească forţele cu Wilhelm de Orania.

Prinţul de Orania era conducătorul olandezilor.

– Orania a cerut de la regina Elisabeta un împrumut de treizeci de mii de lire, continuă Lagny. I-l va acorda, Sir Francis?

– Posibil, zise Walsingham.

Ned credea că şansele erau mici. Probabil că Elisabeta nici nu avea la dispoziţie treizeci de mii de lire şi, dacă ar fi avut, i-ar fi folosit în scopuri mai bune.

Lui Ned îi distrase atenţia de la conversaţie o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine scumpe, care i se adresă în engleză:

– Sir Ned! spuse ea. Ce pieptar frumos!

Ned se înclină în faţa lui Marianne, contesă de Beaulieu, o englezoaică măritată cu un nobil francez. Era împreună cu fiica ei, o fată durdulie de optsprezece ani, cu o alură vivace, care se numea Afrodita: tatăl ei era un om instruit în greacă. Contesa avea o slăbiciune pentru Ned şi-l încuraja să stea de vorbă cu Afrodita. Contesa nu şi-ar fi lăsat niciodată fiica să se mărite cu un protestant, desigur, dar cu siguranţă se gândea că poate Ned avea să se convertească. Lui Ned îi plăcea Afrodita, dar nu avea niciun sentiment romantic pentru ea: era o fată veselă, lipsită de griji, fără interese serioase şi-l plictisea foarte repede. Dar Ned flirta totuşi şi cu mama, şi cu fiica, pentru că voia să obţină acces în conacul Beaulieu din strada St Denis, un refugiu pentru englezii catolici şi posibilul loc în care se ţesea un complot împotriva reginei Elisabeta. Dar până acum nu fusese invitat.

Ned vorbea acum cu cele două femei despre cel mai prost păstrat secret din Paris, aventura dintre prinţesa Margot şi ducele Henric de Guise. Contesa spuse pe un ton sumbru:

– Ducele Henric nu e primul om care i-a „făcut curte” prinţesei.

Tânăra Afrodita era şocată şi încântată de sugestia că o prinţesă putea fi promiscuă.

– Mamă! spuse ea. Nu ar trebui să repeţi asemenea calomnii. Margot e logodită cu Henric de Bourbon!

Ned murmură:

– Poate că i-a încurcat pe cei doi Henric.

Contesa chicoti.

– Sunt prea mulţi Henric în ţara asta.

Ned nici nu pomeni de zvonul şi mai şocant cum că Margot avea simultan o relaţie incestuoasă cu fratele ei de şaptesprezece ani, Hercule-Francisc.

Apariţia lui Bernard House, un tânăr curtean inteligent care ştia cum să se facă util regelui, le distrase atenţia celor două femei. Afrodita îl salută cu un zâmbet mulţumit, iar Ned se gândi că i s-ar potrivi foarte bine.

Ned se întoarse şi surprinse privirea marchizei de Nîmes, o aristocrată protestantă. Voluptuoasă şi cam de aceeaşi vârstă cu Ned, Louise de Nîmes era a doua soţie a marchizului, care era mult mai vârstnic decât ea. Tatăl ei, la fel ca al lui Ned, fusese un negustor bogat. Marchiza îi spuse imediat lui Ned ultima bârfă:

– Regele a aflat de Margot şi de Henric de Guise!

– Serios? Şi ce-a făcut?

– A târât-o jos din pat şi a pus să o biciuiască!

– Doamne Sfinte! Are optsprezece ani, nu-i aşa? E cam mare pentru bătaie.

– Un rege poate face orice pofteşte.

Louise privi peste umărul lui Ned şi se schimbă la faţă. Zâmbetul îi dispăru, arătând de parcă tocmai văzuse un şobolan mort.

Schimbarea era atât de surprinzătoare, încât Ned se întoarse să vadă ce o provocase; şi atunci îl văzu pe Pierre Aumande.

– Înţeleg că nu-ţi place monseniorul Aumande de Guise, spuse el.

– E un şarpe. Şi nu e un de Guise. Suntem din aceeaşi parte de lume şi îi cunosc trecutul.

– Da? Ia spune-mi.

– Tatăl lui e fiul nelegitim al unuia dintre bărbaţii de Guise. Familia a trimis bastardul la şcoală şi l-a făcut preot în parohia din Thonnance-les-Joinville.

– Dacă e preot, cum poate să fie tatăl lui Pierre?

– Mama lui Pierre e „menajera” preotului.

– Aşadar, Pierre e fiul nelegitim al fiului nelegitim al unui de Guise.

– Şi-apoi, ca să pună capac la toate, l-au forţat pe Pierre să se însoare cu o slujnică lăsată gravidă de un alt de Guise lasciv.

– Fascinant.

Ned se întoarse din nou şi-l privi o clipă pe Pierre: avea o ţinută elaborată, cu un pieptar de culoarea lavandei, festonat în aşa fel încât să lase la vedere căptuşeala violet.

– Nu pare să-l fi tras înapoi.

– E un om îngrozitor. A fost nepoliticos cu mine odată, aşa că l-am repezit, iar de atunci mă urăşte.

Pierre vorbea cu un bărbat cu o înfăţişare dură, care nu părea suficient de bine îmbrăcat pentru a fi acolo, din câte observa Ned.

– Întotdeauna mi s-a părut puţin sinistru acest Pierre, spuse el.

– Puţin?!

Walsingham îi făcu semn să vină, aşa că Ned o lăsă pe Louise şi i se alătură acestuia, apropiindu-se de uşa care ducea la ultima şi cea mai importantă încăpere – camera privată a regelui.

(iv)

Pierre îl urmări pe Walsingham trecând în camera privată împreună cu aghiotantul său, Ned Willard. Simţi un val de repulsie asemănător cu greaţa: cei doi erau duşmanii tuturor lucrurilor care-i făceau pe cei din familia de Guise puternici şi bogaţi. Nu erau nobili; veneau dintr-o ţară săracă şi înapoiată; şi erau eretici – cu toate acestea, se temea de ei şi-i dispreţuia.

Se afla alături de spionul lui principal, Georges Biron, lord de Montagny, un sătuc din Poitiers. Biron era un nobil mărunt fără niciun venit. Singura lui avere era abilitatea de a se mişca nestingherit în societatea aristocrată. Sub îndrumarea lui Pierre, devenise mai viclean şi mai nemilos.

Biron spuse:

– Îl ţin sub urmărire pe Walsingham de o lună, dar nu e implicat în nimic ce am putea folosi împotriva lui. Nu are amante, nici amanţi; nu bea şi nu joacă jocuri de noroc; şi nu am observat nicio tentativă de a-i mitui pe slujitorii regelui sau pe oricine altcineva. Ori e nevinovat, ori foarte discret.

– Presupun că e discret.

Biron ridică din umeri.

Instinctul îi spunea lui Pierre că cei doi englezi protestanţi puneau ceva la cale. Luă o decizie.

– Începe să-l supraveghezi pe adjunct.

– Willard.

Numele era dificil de pronunţat în franceză.

– Aceeaşi procedură. Douăzeci şi patru de ore. Află ce slăbiciuni are.

– Prea bine, domnule.

Pierre îl lăsă şi se duse după Walsingham în camera de audienţe. Se mândrea că se număra printre cei privilegiaţi. Pe de altă parte, îşi amintea, cu o nostalgie amară, de zilele în care el şi fraţii de Guise locuiau în acelaşi palat cu familia regală.

„Ne vom întoarce”, jură el.

Traversă camera şi se înclină în faţa lui Henric, tânărul duce de Guise. Henric avea doisprezece ani când Pierre îi dăduse vestea asasinării tatălui său, asigurându-l că cel vinovat de crimă era Gaspard de Coligny. Henric avea acum douăzeci şi unu de ani, dar nu-şi uitase jurământul de răzbunare – Pierre se asigurase de asta.

Ducele Henric semăna foarte mult cu răposatul lui tată: era înalt, blond, frumos şi agresiv. La cincisprezece ani, plecase în Ungaria să lupte împotriva turcilor. Nu-i lipsea decât desfigurarea care-i dăduse ducelui François porecla Scarface. Ducele Henric fusese învăţat că destinul lui era să susţină Biserica Catolică şi familia de Guise, iar el nu se îndoise niciodată de asta.

Aventura lui cu prinţesa Margot era un semn de mare curaj, după cum spusese un glumeţ de la Curte, pentru că Margot era o pacoste. Pierre îşi imagina că erau probabil un cuplu extrem de furtunos.

Apoi se deschise o uşă, se auzi o trompetă şi toată lumea tăcu – regele Carol intră în cameră.

Avea zece ani când devenise rege şi pe atunci toate deciziile erau luate de alţi oameni, mai ales de mama lui, regina Caterina. Acum avea douăzeci şi unu de ani şi putea să dea propriile ordine, dar avea o sănătate precară – se spunea că avea o boală de piept – şi era în continuare uşor de manipulat, uneori de Caterina, alteori de alţii; din păcate, în momentul acela nu de către familia de Guise.

Începu să se ocupe de afaceri de rutină şi să schimbe politeţuri cu ceilalţi, tuşind din când în când dezgustător şi aspru.

Apoi se aşeză pe un scaun sculptat şi vopsit, în timp ce restul curtenilor rămaseră în picioare. Dar Pierre simţea că regele avea de făcut un anunţ şi că nu aveau să aştepte prea mult.

– Asupra căsătoriei dintre sora mea, Margot, şi Henric de Bourbon, regele Navarrei, s-a căzut la învoială în august, acum doi ani, zise el.

Pierre îl simţi pe Henric de Guise încordându-se lângă el. Nu doar pentru că era amantul lui Margot. Familia Bourbon era un duşman de moarte al familiei de Guise. Cele două familii se luptaseră pentru supremaţie sub regele Franţei înainte ca oricare dintre cei doi Henric să se fi născut.

Regele Carol continuă:

– Căsătoria va întări reconcilierea religioasă în regatul nostru.

De asta se temea familia de Guise. Pierre simţea că, în spatele cuvintelor formale ale regelui, se ascundea mintea împăciuitoare a reginei Caterina.

– Aşa că am decis ca nunta să aibă loc pe optsprezece august următor.

În sală se auzi un murmur: erau veşti foarte importante. Mulţi speraseră sau se temuseră că nunta nu avea să mai aibă loc. Dar acum se stabilise data: era un triumf pentru familia Bourbon şi o lovitură pentru de Guise.

Henric era furios.

– Un Bourbon blasfemator intră prin căsătorie în familia regală a Franţei, spuse el dezgustat.

Pierre era abătut. O ameninţare la adresa familiei de Guise era o ameninţare la adresa lui. Putea să piardă tot ce câştigase.

– Când verişoara ta scoţiană, Mary Stuart, s-a căsătorit cu Francisc, am ajuns cea mai importantă familie, zise ducele Henric posomorât.

– Acum, familia Bourbon va fi cea mai importantă.

Calculul politic al lui Henric era corect, dar mânia lui era, fără îndoială, alimentată de gelozia sexuală. Probabil că Margot era o amantă incitantă, judecând după înfăţişarea ei sălbatică. Iar acum îi era luată lui Henric de către un Bourbon.

Pierre reuşi să rămână calm şi să judece mai limpede. Şi văzu ceva ce nu-i trecuse prin cap tânărului Henric.

– S-ar putea ca mariajul să nu aibă totuşi loc, spuse el.

Henric avea nerăbdarea militărească a tatălui său în privinţa vorbelor în doi peri.

– Ce naiba vrei să spui?

– Nunta va fi cel mai mare eveniment din istoria protestantismului francez. Va fi triumful hughenoţilor.

– Şi cum poate fi asta o veste bună?

– Vor veni la Paris din toată ţara – cei care vor fi invitaţi la nuntă, precum şi alte mii care vor dori doar să vadă procesiunea şi să se bucure.

– Va fi un spectacol grotesc. Parcă-i şi văd păşind ţanţoşi pe străzi, fălindu-se cu hainele lor negre.

Pierre spuse mai încet:

– Şi atunci vom vedea ce necazuri apar.

Pe figura lui Henric se vedea că începea să înţeleagă.

– Crezi că s-ar putea stârni violenţa între oaspeţii protestanţi triumfători şi cetăţenii catolici ai Parisului, care îi urăsc.

– Da, zise Pierre. Şi aceea va fi şansa noastră.

(v)

Pe drum spre depozit, Sylvie se opri la taverna St Étienne şi comandă o porţie de ţipar afumat pentru masa de prânz. Cumpără şi o cană de bere slabă şi i-o dădu băiatului care ajuta la tavernă să o ducă după colţ, la uşa din spate a casei lui Pierre Aumande. Era semnalul pentru menajera lui Pierre, Nath, ca să vină la tavernă dacă putea – iar aceasta apăru după câteva minute.

La douăzeci şi ceva de ani, Nath era la fel de sfrijită ca întotdeauna, doar că privea lumea prin ochi mai puţin speriaţi. Era o partizană a congregaţiei protestante din camera de deasupra grajdurilor şi avea un grup de prieteni care îi oferiseră o sursă modestă de încredere. O ajutase şi prietenia cu Sylvie.

Sylvie trecu direct la subiect.

– În dimineaţa asta l-am văzut pe Pierre cu un preot pe care nu l-am recunoscut, zise ea. Întâmplător, treceam pe lângă uşă când au ieşit.

Ceva la bărbatul acela i se păruse extrem de izbitor. Avea trăsături banale – părul negru i se rărea şi avea o barbă castanie-roşcată –, dar expresia lui avea o intensitate care o făcea să se gândească la un fanatic periculos.

– Da, chiar voiam să-ţi spun despre el, zise Nath. E un englez.

– Oh! Interesant. Ai aflat cum îl cheamă?

– Jean Langlais.

– Pare a fi un nume fals pentru un englez.

– N-a mai fost la noi până acum, dar Pierre părea că-l cunoaşte, ceea ce înseamnă că trebuie să se fi întâlnit în altă parte.

– Ai auzit despre ce au vorbit?

Nath clătină din cap.

– Pierre a închis uşa.

– Păcat!

Nath părea neliniştită.

– Te-a văzut Pierre când ai trecut pe acolo?

Avea dreptate să fie îngrijorată, îşi spuse Sylvie. Nu voiau ca Pierre să-şi dea seama cât de atent era supravegheat de protestanţi.

– Nu cred. În mod sigur, nu ne-am privit în ochi. Nu sunt sigură că m-ar recunoaşte din spate.

– Nu are cum să te fi uitat.

– Greu de crezut. Doar s-a însurat cu mine.

Sylvie se strâmbă la această amintire respingătoare.

– Pe de altă parte, nu te-a pomenit niciodată.

– Crede că nu mai sunt importantă, ceea ce-mi convine de minune.

Sylvie îşi termină masa şi plecară separat de la tavernă. Sylvie o luă spre nord, îndreptându-se spre strada du Mur. Bănuia că Ned Willard avea să fie curios să afle despre vizita preotului englez.

Îl plăcuse pe Ned. Mulţi bărbaţi luau o femeie care vindea ceva drept ţintă pentru aluzii sexuale sau chiar mai rău, de parcă s-ar fi prostituat doar ca să-l convingă să cumpere o sticlă de cerneală. Dar Ned îi vorbise cu interes şi respect. Era un bărbat cu o oarecare putere şi importanţă, dar nu dădea dovadă de aroganţă; de fapt, avea un farmec mai degrabă modest. Cu toate acestea, bănuia că nu era nătărău. În lateralul hainei lui văzuse o sabie şi un pumnal spaniol lung, care nu păreau să fie doar de decor.

Nu se vedea nimeni pe strada du Mur când Sylvie scoase cheia de după cărămida desprinsă, intrând în vechiul grajd fără ferestre, care servea de mulţi ani drept ascunzătoare pentru cărţile interzise.

Începea din nou să i se subţieze stocul. Trebuia să-i mai comande lui Guillaume, la Geneva.

Corespondenţa cu Guillaume era aranjată de un bancher protestant din Rouen, care avea un văr la Geneva. Bancherul

primea bani de la Sylvie şi-l punea pe vărul său să-i plătească lui Guillaume. Sylvie încă trebuia să navigheze pe Sena până la Rouen pentru afaceri, dar era mult mai uşor decât să meargă la Geneva. Lua personal transportul de marfă şi-l aducea înapoi la Paris tot pe cursul fluviului. Cu ajutorul unui mijlocitor, Luc Mauriac, plătea toate mitele necesare ca să se asigure că lăzile ei cu „papetărie” nu erau inspectate de vameşi. Era riscant, ca orice activitate ilegală, dar până acum supravieţuise.

Găsi două Biblii şi le puse în traistă, apoi se duse la prăvălia din strada Serpente, o stradă îngustă din districtul universitar. Intră pe uşa din spate şi îi strigă mamei ei:

– Eu sunt.

– Sunt cu un client.

Sylvie luă hârtia şi cerneala comandate de Ned şi aşeză pachetele într-un cărucior mic. Se gândi să-i spună mamei ei despre comanda mare pe care o obţinuse de la englezul fermecător, dar îşi dădu seama că ezita să o facă. Se simţea puţin ridicol că îl plăcuse atât de mult după o întâlnire scurtă. Isabelle avea un caracter puternic şi păreri foarte ferme, iar Sylvie trebuia să fie mereu gata să fie de acord sau să aibă argumente foarte bune în caz că nu era. Nu aveau secrete una faţă de cealaltă: seara, fiecare povestea ce se petrecuse peste zi. Însă atunci, Sylvie avea deja să-l fi văzut din nou pe Ned. Poate că nu avea să-l mai placă a doua oară.

– Am de făcut o livrare, strigă ea, apoi ieşi din prăvălie.

Împinse căruciorul pe strada Serpente, pe lângă biserica St Severin, traversă strada largă St Jacques, trecu de bisericuţa albă St-Julien-le Pauvre, prin piaţa aglomerată Maubert, unde era spânzurătoarea, şi ajunse la ambasada engleză. Era dificil să mergi pe străzile pietruite, dar era obişnuită.

Îi luă doar câteva minute şi, când ajunse acolo, Ned nu revenise de la Luvru. Descărcă produsele din cărucior şi un servitor o ajută să le urce la etaj.

Apoi aşteptă pe hol. Se aşeză pe o bancă şi puse traista la picioare. Aceasta avea o baretă pe care uneori o prindea de încheietura mâinii ca să nu-i fie furată: cărţile erau scumpe şi Parisul era plin de hoţi. Dar bănuia că acolo era în siguranţă.

După câteva minute, apăru Walsingham. Avea o faţă dură, inteligentă, iar Sylvie îl etichetă imediat drept o forţă de care trebuia să ţină seama. Era îmbrăcat în negru, iar gulerul său alb era din pânză simplă, nu din dantelă. Avea o pălărie fără pene

sau alte podoabe. Era clar că voia ca oricine îl vedea să ştie de îndată că era puritan.

Ned intră după el, cu pieptarul său albastru. Zâmbi când o văzu.

– Ea este tânăra despre care ţi-am vorbit, îi spuse el lui Walsingham în franceză, ca să înţeleagă şi Sylvie. Domnişoara Therese St Quentin.

Walsingham dădu mâna cu ea.

– Eşti o fată curajoasă, spuse el. Ţine-o tot aşa!

Walsingham dispăru într-o cameră alăturată, iar Ned o conduse pe Sylvie la etaj, în camera care părea să-i servească drept birou şi garderobă totodată. Produsele se aflau pe masa de scris.

– Regele a anunţat data nunţii, spuse el.

Sylvie ştia perfect care nuntă.

– Veşti bune! spuse ea. Poate că acest tratat de pace va fi unul care să dureze.

Ned făcu un gest precaut.

– Încă nu s-a întâmplat. Dar e programată pentru optsprezece august.

– Abia aştept să-i spun mamei.

– Luaţi loc!

Sylvie se aşeză.

– Am nişte veşti care v-ar putea interesa, spuse ea. Cunoaşteţi un bărbat pe nume Pierre Aumande de Guise?

– Sigur că da, zise Ned. De ce?

– Un preot englez catolic, care foloseşte numele de Jean Langlais, l-a vizitat azi-dimineaţă.

– Mulţumesc, spuse Ned. Aveţi dreptate să credeţi că m-ar interesa acest lucru.

– Am trecut întâmplător pe lângă casa lui când a ieşit preotul şi l-am văzut.

– Cum arăta?

– Purta sutană şi o cruce de lemn. E un pic mai înalt decât majoritatea, dar în afară de asta nu am remarcat nimic deosebit la el. L-am zărit doar.

– L-aţi recunoaşte dacă l-aţi vedea din nou?

– Cred că da.

– Mulţumesc că mi-aţi spus. Sunteţi foarte bine informată. De unde îl cunoaşteţi pe Pierre Aumande?

Răspunsul la această întrebare era personal şi dureros şi nu îl

cunoştea suficient de bine pe Ned ca să deschidă acest subiect.

– E o poveste lungă, spuse ea. Ca să schimbe subiectul, adăugă: Soţia dumneavoastră este tot la Paris?

– Nu sunt căsătorit.

Ea avu o expresie mirată, aşa că el spuse:

– A fost o fată cu care am vrut să mă însor la Kingsbridge, de unde vin eu.

– E fata din imagine?

Ned păru speriat, de parcă nu-i dăduse prin gând că Sylvie ar fi putut să vadă mica pictură de lângă oglindă şi să tragă propriile concluzii.

– Da, dar e măritată cu altcineva.

– Ce trist!

– Asta a fost demult.

– Cât de demult?

– Acum paisprezece ani.

Sylvie vru să spună: „Şi încă mai ai tabloul ei?” Dar îşi reţinu comentariul şi, deschizând traista, scoase cele două cărţi.

– Biblia simplă este excelentă, spuse ea. O traducere bună, tipărită citeţ, perfectă pentru o familie care nu are bani de cheltuială. Deschise apoi ediţia de lux, cea pe care dorea de fapt să i-o vândă. Ediţia aceasta e magnifică. Arată a ceea ce este, un volum în care se găseşte cuvântul lui Dumnezeu.

Îl plăcea pe Ned, dar trebuia totuşi să facă bani, iar experienţa îi spunea că pentru asta trebuia să-l determine să creadă că volumul mai scump avea să-l scoată în evidenţă în faţa altora, făcându-l să pară un om distins.

Deşi era modest, Ned nu era imun la discuţiile despre vânzări şi cumpără Biblia mai scumpă.

Ea calculă totalul, iar el îi plăti, apoi o conduse la uşa de la intrare.

– Unde e prăvălia voastră? o întrebă el. S-ar putea să trec pe acolo într-o zi.

– Strada Serpente. Ne-ar plăcea să vă vedem. Şi vorbea serios. La revedere!

Se simţea cu inima uşoară împingând căruciorul gol acasă. O prinţesă catolică se mărita cu un rege protestant chiar acolo, în Paris! Poate că vremea persecuţiilor chiar trecuse.

Descoperise un client nou şi făcuse o vânzare bună. Livrele de aur ale lui Ned îi zornăiau în buzunar.

Era atât de drăguţ! Se întrebă dacă într-adevăr avea să vină

la prăvălie. Cât de mult o iubea încă pe fata al cărei portret îl păstrase atâta vreme?

Abia aştepta să-i spună mamei ei despre nunta regală. Nu prea ştia ce să-i povestească despre Ned. Ea şi mama ei erau foarte apropiate, cu siguranţă datorită faptului că trecuseră împreună prin atâtea pericole şi nevoi. Sylvie era rareori tentată să păstreze secrete faţă de Isabelle. Dar problema era că nici ea nu ştia exact ce simţea.

Ajunse acasă şi duse căruciorul în magazia din spatele casei, după care intră.

– Am ajuns, strigă ea, intrând în prăvălie.

Un client tocmai pleca. Mama ei se întoarse şi o privi.

– Dumnezeule, pari fericită, zise ea. Te-ai îndrăgostit?

Capitolul 18

Barney Willard ancoră nava *Alice* în golful unui oraş oarecare de pe coasta de nord a insulei Hispaniola. Venise să o vadă pe Bella.

Nu legă parâmele de chei: ar fi fost prea uşor pentru o forţă ostilă să urce pe corabie de pe uscat. O aşeză cu tunurile de la tribord îndreptate direct către micul palat de calcar recifal, adică principala clădire de pe insulă. Tunurile de la babord erau îndreptate în mod chibzuit spre mare, spre orice navă care s-ar fi putut apropia.

Barney era precaut. Dar nu se aştepta cu adevărat să aibă necazuri aici.

Alice era o navă comercială cu trei catarge, de o sută şaizeci de tone şi lungă de douăzeci şi şapte de metri. Barney modernizase modelul, coborând teuga la pupă şi la provă. Instalase şaisprezece tunuri de greutate medie numite *culverin,* care trăgeau ghiulele de opt kilograme. Ceruse ţevi de patru metri şi jumătate. Pentru că lăţimea navei era de maximum nouă metri, tunurile trebuiseră aşezate decalat pe puntea cu tunuri, ca să nu se izbească unul de altul la recul. Dar ţevile lungi trăgeau mai tare şi cu mai multă precizie, iar Barney ştia din experienţă că singurul mod de a înfrânge un galion spaniol era să-l şubrezeşti înainte să se apropie de tine.

Alice avea un echipaj de doar douăzeci de oameni. Majoritatea navelor de aceeaşi mărime aveau patruzeci sau mai mult. Vasul nu avea nevoie de atât de mulţi, dar căpitanii îşi luau o marjă generoasă de pierderi de oameni în călătorii, nu doar din pricina luptelor, ci şi a febrei care izbucnea foarte des. Barney avea o viziune diferită. Credea că oamenii aveau şanse mai mari să se îmbolnăvească în navele aglomerate şi dovedise, spre satisfacţia lui, că era mai bine să începi cu personal mai puţin, în condiţii mai bune de curăţenie. Avea şi vite, dar şi butoaie cu mere şi pere, pentru ca oamenii să aibă mâncare proaspătă, o politică pe care o copiase de la piratul Sir John Hawkins. Iar când pierdea oameni, în ciuda precauţiilor, îi înlocuia cu recruţi noi, mereu uşor de găsit în oraşele portuare – motive pentru care pe *Alice* erau acum trei marinari africani cu pielea neagră, preluaţi din Agadir.

Spre sfârşitul după-amiezii, trimise o echipă la mal cu barca. Cumpărară pui şi ananas, apoi curăţară şi umplură butoaiele cu apă de la izvorul care curgea în oraş. Raportară că locuitorii erau încântaţi să afle de marfa adusă de *Alice:* foarfeci şi cuţite din oţel de Toledo; bucăţi de stofe fine din Ţările de Jos; pălării, pantofi şi mănuşi – bunuri luxoase şi lucruri esenţiale care nu puteau fi fabricate pe insula aceea din Caraibe.

Barney era foarte tentat să meargă imediat la mal şi să o caute pe Bella. În timpul lungii călătorii transatlantice, curiozitatea nerăbdătoare se transformase în dor. Dar se forţase să aştepte. Nu ştia ce ar putea descoperi. Ar fi fost nedemn din partea lui să dea buzna peste ceea ce ar fi putut fi o scenă domestică agreabilă. Când plecase din Hispaniola, ea era tânără şi frumoasă; de ce să nu se fi măritat? Pe de altă parte, avea şi ea o afacere proprie din care scotea bani, aşa că nu avea nevoie de un bărbat care să o întreţină. Speranţa lui Barney era că ezitase să-şi sacrifice independenţa pentru un soţ. Cu siguranţă era suficient de năbădăioasă încât să aibă o asemenea atitudine.

Dacă o aborda ca un vechi prieten, avea să poată face faţă oricărei situaţii. Dacă avea un soţ, Barney avea să-şi ascundă dezamăgirea, să dea mâna cu el şi să-l felicite pentru norocul său. Dacă era singură şi nemăritată – Doamne ajută! –, avea să o ia în braţe.

Dimineaţă îşi puse o haină verde cu nasturi aurii. Avea un aer formal şi-i camufla parţial sabia care atârna la curea, fără să o ascundă, ci făcând-o ceva mai puţin ostentativă. Apoi, el şi Jonathan Greenland plecară să-l viziteze pe primar.

Oraşul era mai mare, dar în rest rămăsese neschimbat. Fură priviţi când traversară piaţa centrală, aşa cum fuseseră şi cu nouă ani înainte, probabil de aceiaşi oameni. De data asta, Barney se uită la rândul lui, căutând o fată africană frumoasă cu ochii albaştri. Dar nu o văzu.

Fură lăsaţi să aştepte în răcoarea palatului, destul cât să li se arate rangul înalt al persoanei pe care voiau să o vadă.

Pe urmă, îi conduse la etaj un tânăr în sutană de preot, care era fie părintele Ignacio, fie un înlocuitor – Barney nu şi-l mai amintea suficient de bine pe primul.

Cu toate acestea, îşi amintea foarte bine de Alfonso, tatăl Bellei. Iar tânărul din biroul primarului în mod sigur nu era el.

– Don Alfonso a murit, spuse bărbatul de pe scaunul lui Alfonso. Acum cinci ani.

Barney nu se miră: imigranţii în Caraibe erau foarte vulnerabili în faţa bolilor tropicale.

– Acum eu sunt primar.

Înlocuitorul lui Alfonso era tânăr, dar şi el putea avea doar un timp scurt la dispoziţie: avea pielea gălbuie, simptom al icterului.

– Mă numesc Don Jordi, zise acesta. Cine sunteţi voi?

Barney făcu prezentările, apoi executară dansul ritualic în care Don Jordi se prefăcea că nu voia mită, iar Barney se prefăcea că nu-i oferea aşa ceva. După ce se învoiră la un preţ pentru o „licenţă temporară de comerţ”, preotul aduse o sticlă şi pahare.

Barney sorbi şi spuse:

– Este romul Bellei?

– Habar nu am, zise Don Jordi. Cine e Bella?

Era un semn rău.

– Făcea cândva cel mai bun rom de aici, zise Barney, ascunzându-şi dezamăgirea. Poate că s-a mutat?

– Foarte probabil. Nu e pe gustul dumitale?

– Dimpotrivă. Pentru prietenie!

La plecare, Barney şi Jonathan traversară piaţa spre clădirea unde fuseseră casa şi distileria Bellei. Trecură pe sub arcada centrală în curtea din spate. Afacerea se extinsese: fuseseră adăugate alte două baterii din care curgea băutura în butoaie.

Un bărbat cu un aer autoritar venea spre ei. Avea vreo treizeci de ani, pielea neagră a africanilor şi părul drept, o combinaţie care sugera că putea fi fiul unui cultivator şi al unei sclave. Zâmbea prieteneşte.

– Bună ziua, spuse el. Bănuiesc că aţi venit să cumpăraţi cel mai bun rom din lume.

Barney îşi spuse cu teamă că era exact genul de bărbat cu care s-ar fi măritat Bella.

– Sigur că da, zise el. Şi poate că noi vă putem vinde două pistoale spaniole.

– Intraţi şi gustaţi marfa, spuse el. Eu sunt Pablo Trujillo, proprietarul.

Barney nu-şi mai putu controla nerăbdarea.

– Ce s-a întâmplat cu Bella? întrebă el.

– Am cumpărat afacerea de la ea acum doi ani. Dar folosesc tot reţetele ei.

Îi conduse în casă şi începu să stoarcă lămâi, aşa cum făcea şi Bella.

– Unde e Bella acum? întrebă Barney.

– Locuieşte într-o casă de pe moşia lui Don Alfonso. El a murit şi altcineva deţine plantaţia, dar Alfonso i-a lăsat o casă.

Barney avea senzaţia că Pablo îi ascundea ceva.

– E măritată? întrebă el.

– Nu cred.

Pablo scoase pahare şi o sticlă.

Barney era stânjenit să pună atâtea întrebări despre Bella. Nu voia ca lumea să creadă că era atât de moale încât traversase Atlanticul de dragul unei fete. Se abţinu de la alte întrebări în timp ce gustară romul, apoi se tocmiră la un preţ absurd de mic pentru două butoaie.

Pe când dădeau să plece, îşi înghiţi mândria şi spuse:

– S-ar putea să-i fac o vizită Bellei. E cineva în oraş care ar putea să mă conducă?

– Chiar alături. Mauricio Martinez duce o dată la câteva zile un măgar încărcat cu provizii pe plantaţie.

– Mulţumesc.

Clădirea alăturată era un magazin universal frumos mirositor, cu butoaie cu orez şi fasole, mănunchiuri de ierburi, oale de gătit, cuie şi panglici colorate. Mauricio se învoi să închidă magazinul de îndată şi să-l ducă pe Barney pe plantaţie.

– Trebuia oricum să merg în curând, spuse el. E nevoie de făină şi de ulei de măsline.

Vorbea în propoziţii scurte, de parcă ar fi vrut să strecoare cât mai multă informaţie în timpul disponibil.

Barney îl trimise pe Jonathan înapoi, să aibă grijă de *Alice.*

Mauricio înşeuă un cal pentru Barney, iar el merse pe jos, mânând măgarul împovărat. O luară pe un drum prăfuit care ieşea din oraş şi înainta pe dealuri. Barney nu avea chef de discuţii, dar Mauricio avea destule de spus, în stilul său condensat. Din fericire, nu părea să-i pese dacă Barney răspundea sau dacă înţelegea cel puţin. Asta îi lăsa lui Barney mintea liberă să se gândească la amintiri.

În curând ajunseră în dreptul câmpurilor de trestie de zahăr, ale cărei vrejuri verzi se înălţau până la capul lui Barney. Africanii umblau printre rânduri, îngrijind recolta. Bărbaţii purtau pantaloni scurţi zdrenţuiţi, femeile aveau rochii simple şi scurte, iar copiii umblau goi. Toţi purtau pălării de paie făcute în casă. Pe un câmp săpau gropi şi puneau plantele noi, asudând sub soare. Barney văzu un alt grup care manevra o presă uriaşă de lemn,

zdrobind vrejurile de trestie până când sucul se scurgea în rezervorul de jos. Trecură apoi pe lângă o clădire de lemn în care ardea focul şi fumul ieşea pe horn, iar Mauricio îi explică:

– Casa de distilare.

– Pe vremea asta, mă întreb cum supravieţuiesc oamenii muncind într-un asemenea loc, spuse Barney.

– Mulţi nu supravieţuiesc, răspunse Mauricio. Mare problemă, sclavii mor în casa de distilare. Costisitor.

În cele din urmă apăru şi casa de pe plantaţie, o clădire cu două etaje făcută din acelaşi coral recifal alb-gălbui precum palatul din oraş. În timp ce se apropiau, Mauricio arătă spre o căsuţă de lemn aflată la umbra unui crâng plăcut de palmieri.

– Bella, zise el.

Merse mai departe spre casa cea mare.

Barney simţi un nod în gât când descălecă şi legă calul de trunchiul unui palmier. Nouă ani, îşi spuse. Orice se putea întâmpla în nouă ani.

Merse spre casă. Uşa era deschisă, iar el intră.

O femeie bătrână era întinsă pe un pat îngust dintr-un colţ. Nu mai era nimeni în cameră.

– Unde e Bella? spuse Barney în spaniolă.

Femeia se uită la el o clipă, apoi spuse:

– Ştiam că o să te întorci.

Vocea îi provocă un şoc profund. Se uită neîncrezător la femeia bătrână şi zise:

– Bella?

– Sunt pe moarte, spuse ea.

Barney traversă camera micuţă din doi paşi şi îngenunche lângă pat.

Era Bella. Avea părul atât de rar, încât devenise aproape cheală; pielea ei aurie căpătase culoarea pergamentului, iar trupul ei, cândva solid, se împuţinase; dar îi recunoştea ochii albaştri.

– Ce-ai păţit? o întrebă el.

– Febra denga.

Barney nu auzise de o asemenea boală, dar nu prea mai avea importanţă: oricine şi-ar fi dat seama că moartea era aproape.

Se aplecă să o sărute, dar ea întoarse capul şi spuse:

– Sunt hidoasă.

El o sărută pe obraz.

– Iubita mea Bella, zise el.

Era atât de copleşit de durere, încât abia mai putea vorbi. Îşi înăbuşi lacrimile, care-i învingeau orice urmă de bărbăţie. Într-un final reuşi să spună:

– Pot să fac ceva pentru tine?

– Da, zise ea. Am nevoie de o favoare.

– Orice.

Înainte să apuce să vorbească, Barney auzi o voce de copil în spatele lui:

– Tu cine eşti?

Se întoarse. Un băieţel stătea în pragul uşii. Avea pielea aurie, părul cârlionţat de african, de un castaniu-roşcat, şi ochii verzi.

Barney se uită la Bella.

– Are vreo opt ani…

Ea încuviinţă din cap.

– Numele lui e Barnardo Alfonso Willard. Ai grijă de el.

Barney se simţea de parcă tocmai îl călcase un cal în galop. Abia mai putea să respire. Două şocuri: Bella era pe moarte şi avea un fiu. Viaţa i se dăduse peste cap într-un minut.

– Alfo, acesta este tatăl tău, zise Bella. Ţi-am povestit despre el.

Alfo se uită la Barney cu o expresie de furie pe faţa lui de copil.

– De ce ai venit aici? izbucni el. Ea te-a aşteptat, iar acum o să moară!

– Alfo, taci! spuse Bella.

– E în regulă, Bella, zise Barney. Lasă-l să strige. Se uită la băiat. Mama mea a murit, Alfo. Te înţeleg.

Mânia băiatului se transformă în jale: izbucni în lacrimi şi se aruncă pe pat lângă mama lui.

Bella îl înconjură cu braţul său osos pe după umeri. El îşi ascunse faţa la pieptul ei şi începu să plângă.

Barney îi mângâie părul. Era moale şi sârmos. „Fiul meu, îşi spuse. Bietul meu fiu!”

Timpul trecea fără ca cineva să vorbească. Alfo se opri din plâns în cele din urmă şi îl privi pe Barney, sugându-şi degetul.

Bella închise ochii. „E bine, se gândi Barney. Se odihneşte. Dormi în pace, iubita mea!”

Capitolul 19

Sylvie era ocupată – periculos de ocupată.

Parisul era plin de hughenoţi care veniseră acasă pentru nunta regală şi care cumpărau multă hârtie şi cerneală de la prăvălia din strada Serpente. Voiau şi cărţi ilegale – nu doar Biblia în franceză, ci şi lucrările agitatoare ale lui John Calvin şi Martin Luther, care atacau Biserica Catolică. Sylvie era mereu pe fugă, mergând la depozitul din strada du Mur şi livrând cărţi de contrabandă în casele protestanţilor şi în cele cu camere de închiriat din tot Parisul.

Şi totul trebuia făcut foarte discret. Era obişnuită să facă multe, dar zilele acestea se simţea copleşită. Acum risca să fie arestată de trei ori pe zi, nu de trei ori pe săptămână. Starea sporită de nelinişte era epuizantă.

Timpul petrecut cu Ned era ca o oază de calm şi siguranţă. El dădea dovadă de grijă, nu de nelinişte. Nu intra niciodată în panică. Credea despre ea că era curajoasă – de fapt, spunea că era o eroină. Se bucura de admiraţia lui, deşi ştia că nu era decât o fată speriată.

La a treia lui vizită la prăvălie, mama ei îi spuse numele lor adevărate şi îl invită să rămână la masa de prânz.

Isabelle nu se consultase cu Sylvie în legătură cu asta. O făcu pur şi simplu, luând-o pe Sylvie prin surprindere. Ned acceptă bucuros. Sylvie era puţin mirată, dar cât se poate de mulţumită.

Închiseră şi încuiară uşa de la stradă şi se retraseră în camera din spatele prăvăliei. Isabelle găti păstrăv proaspăt, prins în dimineaţa aceea, cu dovlecel şi chimen aromat, iar Ned mâncă cu poftă. După aceea, aduse un bol cu legume verzi, galbene şi roşii şi o sticlă cu coniac arămiu. De obicei, nu ţineau coniac în casă: cele două nu beau nimic mai tare decât vinul şi îl diluau până şi pe acela. Era clar că Isabelle plănuise în taină masa aceea.

Ned le spuse veştile din Ţările de Jos, care erau proaste.

– Hangest nu a ascultat ordinele lui Coligny; a intrat într-o ambuscadă şi a fost învins. Acum e prizonier.

Pe Isabelle nu o interesa Hangest, ci Ned.

– Cât credeţi că veţi mai rămâne la Paris? întrebă ea.

– Cât timp va vrea regina Elisabeta să stau.

– Şi apoi presupun că vă întoarceţi în Anglia…

– Probabil voi merge acolo unde mă trimite regina.

– Îi sunteţi devotat.

– Mă simt norocos să o slujesc.

Isabelle schimbă subiectul.

– Casele engleze sunt diferite de cele franceze? întrebă ea. Casa dumneavoastră, de exemplu?

– M-am născut într-o casă mare, aflată faţă în faţă cu catedrala Kingsbridge. Acum îi aparţine fratelui meu mai mare, Barney, dar stau acolo când merg la Kingsbridge.

– Faţă în faţă cu catedrala – trebuie să fie un loc plăcut.

– E un loc minunat. Îmi place să stau în salonul din faţă şi să privesc biserica.

– Ce a fost tatăl dumneavoastră?

Sylvie protestă:

– Mamă, parcă eşti de la Inchiziţie!

– Nu mă deranjează, zise Ned. Tata a fost negustor într-un depozit din Calais şi, după ce a murit el, mama a condus afacerea timp de zece ani. Zâmbi întristat. Dar a pierdut totul după ce voi, francezii, aţi luat Calais înapoi de la noi, englezii.

– Sunt şi francezi în Kingsbridge?

– Hughenoţii persecutaţi au căutat refugiu în toată Anglia. Guillaume Forneron are o fabrică de batist în suburbia din Loversfield. Toată lumea vrea o cămaşă de la Forneron.

– Şi fratele dumneavoastră cu ce se ocupă?

– E căpitan de vas. Are o navă care se numeşte *Alice.*

– Propria lui navă?

– Da.

– Dar Sylvie a spus ceva despre un conac…

– Regina Elisabeta m-a făcut lordul unui sat numit Wigleigh, nu departe de Kingsbridge. E un loc mic, dar are un conac unde stau de două sau de trei ori pe an.

– În Franţa vi s-ar spune *Sieur de Wigleigh.*

– Da.

Numele era dificil de pronunţat pentru francezi, la fel ca Willard.

– Dumneavoastră şi fratele v-aţi revenit bine după nenorocul tatălui dumneavoastră. Sunteţi un diplomat important, iar Barney deţine o navă.

Sylvie se gândi că Ned îşi dăduse seama că Isabelle voia să-i afle statutul social şi financiar, dar el nu părea să se supere; de

fapt, părea dornic să-şi dovedească respectabilitatea. Cu toate acestea, Sylvie se simţea stânjenită. Poate că Ned avea impresia că mama ei se aştepta să o ia de nevastă. Ca să pună capăt interogatoriului, spuse:

– Trebuie să deschidem prăvălia.

Isabelle se ridică.

– Mă duc eu. Voi doi rămâneţi şi mai vorbiţi câteva minute. Te chem dacă am nevoie de tine, Sylvie.

Apoi ieşi, iar Sylvie spuse:

– Îmi pare rău că e atât de băgăcioasă.

– Nu vă scuzaţi, zâmbi Ned. O mamă are dreptul să ştie totul despre un tânăr care se împrieteneşte cu fiica ei.

– E frumos din partea dumneavoastră.

– E imposibil să fiu primul bărbat pe care l-a luat aşa la întrebări.

Sylvie ştia că trebuia să-i spună povestea ei, mai devreme sau mai târziu.

– A fost cineva, acum mult timp. Tatăl meu a fost cel care l-a luat la întrebări.

– Pot să întreb ce nu a mers?

– Bărbatul acela a fost Pierre Aumande.

– Doamne Sfinte! Era protestant pe atunci?

– Nu, dar ne-a înşelat ca să spioneze congregaţia. La o oră după nuntă, am fost arestaţi cu toţii.

Ned întinse mâna peste masă şi o luă pe a ei.

– Câtă cruzime!

– Mi-a frânt inima…

– Să ştiţi că am aflat trecutul lui. Tatăl lui era preot de ţară, copilul nelegitim al unuia dintre bărbaţii din familia de Guise. Mama lui Pierre a fost menajera preotului.

– De unde ştiţi?

– Mi-a spus marchiza de Nîmes.

– Louise? E în congregaţia noastră, dar nu mi-a spus niciodată asta.

– Poate se teme să nu vă stânjenească vorbindu-vă despre el.

– Pierre mi-a spus atât de multe minciuni! Probabil de asta nu am mai avut încredere în nimeni de atunci…

Ned îi aruncă o privire curioasă. Ea ştia că asta însemna „Dar în mine ai?” însă nu era pregătită să răspundă la întrebarea asta.

El aşteptă câteva clipe, apoi îşi dădu seama că ea nu avea de gând să spună mai multe. Apoi zise:

– Ei bine, a fost o masă grozavă! Mulţumesc.

Ea se ridică să-şi ia la revedere. Ned părea descurajat, iar ea se simţi copleşită de simpatie. Din impuls, ocoli masa şi îl sărută.

Intenţionase să fie un sărut prietenesc, dar nu aşa se petrecură lucrurile. Cumva, se trezi sărutându-l pe buze. Era precum o mâncare dulce: gustă o dată şi îşi dori cu disperare mai mult. Îi duse mâna la ceafa şi-i apăsă buzele mai tare, înfometată.

El nu mai avu nevoie de alte încurajări. O cuprinse cu ambele mâini şi o lipi de el. Sylvie se simţi invadată de o senzaţie pe care o uitase – bucuria de a iubi trupul altcuiva. Îşi spunea întruna că avea să se oprească în următoarea clipă.

El îi atinse sânii cu mâinile şi strânse uşor, scoţând un mic geamăt în acelaşi timp. Pe ea o încânta senzaţia, dar o făcu să-şi revină. Puse capăt sărutului şi-l împinse uşor.

– N-am vrut să fac asta, zise ea gâfâind.

El nu spuse nimic, zâmbind bucuros.

Sylvie înţelese că îi transmisese un mesaj pe care intenţionase să-l ascundă. Dar acum nu-i mai păsa. Cu toate astea, îi spuse:

– Ar fi mai bine să plecaţi, până nu fac ceva ce o să regret.

Asta părea să-l facă şi mai fericit.

– Bine, zise el. Când o să vă mai văd?

– Curând. Mergeţi şi luaţi-vă la revedere de la mama.

El încercă să o sărute din nou, dar ea îi puse o mână în piept şi zise:

– Ajunge.

Iar el acceptă. Se duse în prăvălie şi spuse:

– Mulţumesc, doamnă Palot, pentru ospitalitate.

Sylvie se trânti pe scaun. O clipă mai târziu, auzi uşa prăvăliei închizându-se. Mama ei intră în camera din spate, părând mulţumită.

– A plecat, dar o să se întoarcă.

– L-am sărutat, spuse Sylvie.

– Am bănuit, după zâmbetul de pe faţa lui.

– N-ar fi trebuit să o fac.

– Nu înţeleg de ce nu. L-aş fi sărutat eu însămi dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânără.

– Nu fi vulgară, mamă. Acum o să se aştepte să mă mărit cu el.

– Dacă aş fi în locul tău, aş face-o cât mai repede, înainte să

pună altă fată mâna pe el.

– Încetează! Ştii foarte bine că nu mă pot mărita cu el.

– Nu ştiu deloc! Despre ce vorbeşti?

– Avem o misiune: să aducem învăţătura cea adevărată lumii.

– Poate că am făcut destul.

Sylvie era şocată: mama ei nu vorbea niciodată aşa. Isabelle îi observă reacţia şi spuse defensiv:

– Chiar şi Dumnezeu S-a odihnit în a şaptea zi după ce a creat lumea.

– Munca noastră nu s-a terminat.

– Poate că nu se va termina niciodată până la Ultima Carte.

– Cu atât mai mult trebuie să continuăm.

– Vreau să fii fericită. Eşti fetiţa mea.

– Dar Dumnezeu ce vrea? M-ai învăţat mereu să-mi pun întrebarea asta.

Isabelle oftă.

– Aşa e. Eram mai strictă când eram tânără.

– Ai fost înţeleaptă. Nu mă pot mărita. Am o misiune de îndeplinit.

– Totuşi, cu sau fără Ned, într-o bună zi s-ar putea să descoperim alte moduri de a îndeplini voia Domnului.

– Nu văd cum.

– Poate o să ni se dezvăluie.

– Atunci, e în mâinile Domnului, nu-i aşa, mamă?

– Da.

– Aşadar, trebuie să fim mulţumite.

Isabella oftă din nou.

– Amin, zise ea, dar Sylvie nu era sigură la ce se referea.

(ii)

Când Ned ieşi din prăvălie, observă pe partea cealaltă a străzii un tânăr zdrenţăros care pierdea timpul de unul singur în faţa unei taverne. Ned o luă spre est, îndreptându-se spre ambasada engleză. Privind în urmă, văzu că tânărul zdrenţăros mergea în aceeaşi direcţie.

Ned era într-o dispoziţie bună. Sylvie îl sărutase, părând că îşi dorise asta cu adevărat. El o adora. Pentru prima dată, întâlnise o fată pe potriva lui Margery. Sylvie era deşteaptă şi curajoasă, dar şi caldă şi atrăgătoare. Abia aştepta să o revadă.

Nu o uitase pe Margery – nu avea să o uite niciodată. Dar ea

refuzase să fugă cu el, iar el trebuia să-şi trăiască restul vieţii fără ea. Avea dreptul să iubească pe altcineva.

O plăcea şi pe mama lui Sylvie. Isabelle era încă atrăgătoare pentru vârsta a doua: avea o siluetă înaltă şi o figură frumoasă, iar ridurile din jurul ochilor albaştri îi confereau distincţie. Şi îi dăduse de înţeles că îl accepta.

Era supărat din cauza poveştii lui Sylvie despre Pierre Aumande. Chiar se căsătorise cu ea! Nu era de mirare că trecuse atâta vreme fără să se mărite din nou. Gândul că Sylvie fusese trădată în acest fel în ziua nunţii ei îl făcea pe Ned să vrea să-l strângă de gât pe Pierre cu mâna lui.

Dar nu lăsă asta să-l descurajeze: avea prea multe motive să se bucure. Era chiar posibil ca Franţa să devină a doua ţară mare din lume care să adopte libertatea religioasă.

Traversând strada St Jacques, privi în urmă şi-l văzu pe tânărul zdrenţăros din strada Serpente.

Trebuia să facă ceva în privinţa asta.

Se opri pe cealaltă parte a străzii ca să privească biserica magnifică St Severin. Bărbatul traversă în grabă strada, evitând să-l privească pe Ned în ochi, apoi se furişă pe o alee.

Ned intră în curtea micii biserici St-Julien-le-Pauvre şi merse prin cimitirul părăsit. Când se întoarse spre capătul de est al bisericii, intră sub o arcadă adâncită care-l ascundea. Apoi scoase pumnalul şi-l întoarse pentru ca mânerul să-i iasă printre degetul mare şi arătătorul mâinii drepte.

Când bărbatul zdrenţăros ajunse în dreptul arcadei, Ned ieşi şi-l izbi cu mânerul pumnalului în faţă. Bărbatul strigă şi se clătină în spate, sângerând abundent pe nas şi pe gură. Dar îşi recăpătă repede echilibrul şi se întoarse să fugă. Ned alergă după el şi-i puse piedică, iar celălalt se prăbuşi. Apoi Ned îngenunche şi-i lipi vârful pumnalului de gât.

– Cine te-a trimis? spuse el.

Bărbatul îşi înghiţi sângele şi spuse:

– Nu ştiu despre ce vorbeşti! De ce m-ai atacat?

Ned împinse lama până străpunse pielea murdară de pe gâtul omului şi sângele începu să curgă.

Bărbatul strigă:

– Nu, te rog!

– Nu se uită nimeni. Te ucid şi plec mai departe – dacă nu îmi spui cine ţi-a ordonat să mă urmăreşti.

– Bine, bine! A fost Georges Biron.

– Cine naiba e ăsta?

– Lordul de Montagny.

Numele îi suna cunoscut.

– De ce vrea să ştie unde merg?

– Nu ştiu, jur pe Hristos! Nu ne spune niciodată de ce, doar ne trimite.

Însemna că bărbatul făcea parte dintr-un grup, iar Biron trebuia să fie liderul lor. El sau cineva pentru care lucra îl pusese pe Ned sub urmărire.

– Pe cine mai urmăreşti?

– Îl urmăream pe Walsingham, apoi a trebuit să te urmărim pe tine.

– Biron lucrează pentru un lord important?

– Posibil, dar nouă nu ne spune nimic. Te rog, crede-mă, e adevărat.

Avea sens, îşi spuse Ned. Nu era nevoie să-i spună unui astfel de amărât motivele pentru care făcea ceva.

Se ridică, ascunse arma şi se îndepărtă.

Traversă piaţa Maubert spre ambasadă şi intră. Walsingham era în hol, iar Ned îi spuse:

– Ştii ceva despre Georges Biron, lord de Montagny?

– Da, zise Walsingham. E pe lista de asociaţi ai lui Pierre Aumande de Guise.

– Aha, aşa se explică.

– Ce se explică?

– De ce a pus oameni să ne urmărească.

(iii)

Pierre se uită la mica prăvălie de pe strada Serpente. Cunoştea strada: fusese cartierul lui pe când era student, cu mulţi ani în urmă. Frecventase taverna din partea opusă, dar prăvălia nu era acolo pe atunci.

Faptul că se afla acolo îl făcea să reflecteze la viaţa lui de până atunci. Acel tânăr student tânjise după multe lucruri care deveniseră între timp ale lui, îşi spuse cu satisfacţie. Era cel mai de încredere consultant al familiei de Guise. Avea haine frumoase şi le purta când mergea să-l vadă pe rege. Avea bani şi ceva mult mai de preţ de atât – putere.

Dar avea şi griji. Hughenoţii nu fuseseră stârpiţi – de fapt, păreau să devină mai puternici. Ţările scandinave şi o parte din

provinciile germane erau protestante convinse, la fel ca micul regat Navarra. Lupta încă se ducea cu Scoţia şi cu Ţările de Jos.

Existau câteva veşti bune din Ţările de Jos: liderul hughenot Hangest fusese înfrânt de Mons, iar acum se afla într-o hrubă împreună cu o parte dintre locotenenţii săi, torturaţi de brutalul duce de Alba. Catolicii triumfători din Paris inventaseră o lozincă ce se auzea în fiecare seară în taverne:

Hang-est!
Ha! Ha! Ha!
Hang-est!
Ha! Ha! Ha!

Dar Mons nu a fost ferm, iar rebeliunea nu a fost înăbuşită.

Cel mai rău era că Franţa, asemenea unui beţiv care încerca să înainteze, dar se împleticea spre spate, se îndrepta spre acel tip dezgustător de compromis pe care îl iniţiase regina Elisabeta în Anglia, nici cu totul catolici, nici cu totul protestanţi, ci un amestec permisiv. Nunta regală urma să aibă loc peste câteva zile şi încă nu stârnise genul acela de revoltă care era necesar pentru a fi anulată.

Dar avea să stârnească. Şi, când avea să se întâmple, Pierre urma să fie pregătit. Lista neagră cu protestanţii din Paris fusese sporită de vizitatori. În ultimele zile, el şi ducele Henric făcuseră şi alte planuri. Alcătuiseră o listă paralelă cu nobilii ultracatolici în care puteau avea încredere că erau în stare să ucidă. Când începea răscoala hughenotă, clopotul bisericii Saint-Germain l'Auxerrois avea să bată constant, acesta fiind semnalul pentru fiecare nobil catolic de a-l ucide pe protestantul care-i era desemnat.

În principiu, toţi fuseseră de acord. Pierre ştia că nu toţi oamenii aveau să-şi ţină promisiunea, dar erau destui. De îndată ce hughenoţii se revoltau, catolicii aveau să-i lovească. Urmau să răpună bestia tăindu-i capul. Apoi, miliţia din oraş putea scăpa de oamenii de rând. Mişcarea hughenotă avea să fie mutilată, poate chiar rănită în mod fatal. Avea să fie sfârşitul acestei politici regale nefaste de toleranţă faţă de protestantism. Iar familia de Guise avea să ajungă din nou cea mai puternică din Franţa.

Acum, în faţa lui Pierre era o nouă adresă de pe lista neagră.

– Englezul s-a îndrăgostit, îi spusese Georges Biron.

– De cine? O persoană pe care o putem şantaja? întrebase Pierre.

– De o vânzătoare de papetărie care are o prăvălie pe malul stâng.

– Numele?

– Therese St Quentin. Ţine prăvălia împreună cu mama ei, Jacqueline.

– Trebuie să fie protestante. Englezul nu şi-ar face de cap cu o catolică.

– Să le investighez?

– S-ar putea să arunc eu însumi o privire.

Familia St Quentin avea o casă modestă, din câte vedea acum, cu un singur etaj. O alee de lăţimea unui cărucior ducea probabil în curtea din spate. Faţada era renovată şi toată lemnăria era proaspăt vopsită, aşadar poate că o duceau bine. Uşa era deschisă din cauza căldurii din august. Vitrina era aranjată artistic: foi de hârtie dispuse în evantai, un mănunchi de pene de scris într-o vază şi sticle de cerneală de diferite mărimi.

– Aşteptaţi aici, le spuse gărzilor sale de corp.

Intră în magazin şi rămase uimit să o vadă pe Sylvie Palot.

Era ea, cu siguranţă. Avea treizeci şi unu de ani, după calculele lui, dar arăta ceva mai în vârstă, fără îndoială din cauza celor prin care trecuse. Era mai slabă decât înainte, pierzându-şi aerul înfloritor de adolescentă. Începea să facă riduri pe maxilarul puternic, dar ochii aveau aceeaşi nuanţă de albastru. Purta o rochie simplă de pânză albastră, iar pe sub rochie trupul i se ghicea graţios şi voinic.

Preţ de o clipă, rămase transportat ca prin farmec în perioada aceea, din urmă cu paisprezece ani: piaţa de peşte unde vorbise prima dată cu ea; librăria din umbra catedralei; biserica ilegală din cabana de vânătoare; şi un Pierre mai tânăr şi neştiutor, care nu avea nimic, dar voia totul.

Sylvie era singură în prăvălie. Stătea la o masă, adunând o coloană de cifre dintr-o carte mare, şi la început nu ridică privirea.

Se uită la ea cu atenţie. Cumva, reuşise să supravieţuiască morţii tatălui ei şi confiscării întregii averi. Îşi luase un nume fals şi începuse o afacere nouă, pe cont propriu – care prosperase. Pierre se mira că Dumnezeu le permitea atâtor protestanţi blasfematori să se descurce în afaceri şi comerţ. Îşi foloseau profiturile ca să plătească pastori, să construiască săli de întâlnire şi să cumpere cărţi interzise. Uneori, era greu de înţeles planul lui Dumnezeu.

Iar acum avea un admirator – un duşman detestat al lui Pierre.

După o vreme, spuse:

– Bună ziua, Sylvie.

Deşi o salutase pe un ton prietenos, ea scoase un strigăt de spaimă. Probabil îi recunoscuse vocea chiar şi după atâţia ani.

Se bucura să vadă teamă pe faţa ei.

– De ce ai venit? spuse ea cu vocea tremurând.

– Din pură întâmplare. Ce surpriză încântătoare pentru mine!

– Nu mi-e frică de tine, zise ea, dar el ştia, plin de satisfacţie, că minţea. Ce poţi să-mi faci? continuă ea. Deja mi-ai distrus viaţa.

– Aş putea să o fac din nou.

– Nu, n-ai putea. Avem Pacea de la St Germain.

– Însă vânzarea de cărţi interzise e tot împotriva legii.

– Noi nu vindem cărţi.

Pierre aruncă o privire prin cameră. Nu păreau să fie cărţi tipărite la vânzare; doar registre goale precum cel în care scria ea şi caiete mai mici, numite *livres de raison*[24]. Poate că zelul evanghelic se stinsese după ce-l văzuse pe tatăl ei ars de viu: era tot ce sperase Biserica dintotdeauna. Însă uneori, aceste execuţii aveau efectul contrar, dând naştere unor martiri inspiratori. Era posibil să-şi fi dedicat viaţa continuării misiunii tatălui ei. Poate că avea un magazin cu literatură eretică în altă parte. Putea să dispună să fie urmărită zi şi noapte ca să afle; dar, din păcate, acum era avertizată şi avea să-şi ia precauţii în plus.

Schimbă tactica.

– Cândva mă iubeai.

Ea păli.

– Să mă ierte Dumnezeu!

– Haide, haide! Îţi plăcea să mă săruţi.

– Cucută ascunsă în miere…

El făcu un pas ameninţător în faţă. Nu voia cu adevărat să o sărute – nu-şi dorise niciodată. Era mai aţâţător să o sperie.

– M-ai săruta din nou, ştiu bine.

– Ţi-aş muşca nasul ăla afurisit.

Avea senzaţia că vorbea serios, dar continuă să o tachineze.

– Eu te-am învăţat tot ce ştii despre dragoste, spuse el.

---

[24] Registru de casă (în lb. franceză în original, n.tr.).

– M-ai învăţat că un om poate fi creştin şi un mincinos dezgustător totodată.

– Toţi păcătuim. De asta avem nevoie de mila lui Dumnezeu.

– Unii păcătoşi sunt mai răi decât alţii – şi unii ajung în iad.

– Îl săruţi pe admiratorul englez?

Spre mulţumirea lui, văzu că reuşise să o sperie cu adevărat: era clar că nu-i trecuse prin cap că el ştia despre Sir Ned.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, minţi ea.

– Ba da, ştii.

Ea se calmă cu puţin efort.

– Eşti mulţumit cu răsplata ta, Pierre? Arătă cu mâna spre haina lui. Ai haine frumoase, te-am văzut călărind alături de ducele de Guise. Ai primit ce ţi-ai dorit. A meritat tot răul pe care a trebuit să-l faci?

El nu rezistă tentaţiei de a se lăuda:

– Am bani şi mai multă putere decât am visat vreodată.

– Nu asta îţi doreai cu adevărat. Uiţi cât de bine te cunosc.

Pierre se simţi deodată neliniştit. Ea continuă neîndurătoare:

– Tot ce ţi-ai dorit a fost să fii unul dintre ei, un membru al familiei de Guise, care te-a respins când erai mic.

– Şi sunt, spuse el.

– Nu, nu eşti. Ei îţi cunosc adevăratele origini, nu-i aşa?

O senzaţie de panică începu să-l cuprindă pe Pierre.

– Sunt cel mai de încredere consultant al ducelui!

– Dar nu eşti vărul lui. Se uită la hainele tale elegante şi îşi amintesc că eşti fiul ilegitim al unui copil ilegitim, pe urmă râd de pretenţiile tale, am dreptate?

– Cine ţi-a spus asemenea minciuni?

– Marchiza de Nîmes ştie totul despre tine. Vine din aceeaşi regiune ca tine. Te-ai căsătorit din nou, nu-i aşa?

El tresări. Presupunea sau chiar ştia?

– Un mariaj nefericit, probabil? spuse ea mai departe.

El era incapabil să-şi ascundă sentimentele, iar ea îi citea totul pe faţă.

– Dar nu cu o nobilă. Cu cineva de speţă joasă – de aceea o urăşti.

Avea dreptate. În cazul în care uita vreodată cum îşi câştigase dreptul de a purta numele de Guise, avea o soţie îngrozitoare şi un fiu vitreg enervant care să-i amintească preţul plătit. Nu reuşi să-şi ascundă grimasa de ranchiună care-i schimonosi faţa.

Sylvie o văzu şi spuse:

– Biata femeie!

Ar fi trebuit să ocolească masa şi să o plesnească, apoi să-şi cheme gărzile de afară ca să o bată; dar nu putea să-şi adune forţele. În loc să se lase copleşit de mânie, se trezi neputincios din pricina neîncrederii în sine. Ea avea dreptate, îl cunoştea prea bine. Îl rănise, iar el nu voia acum decât să se târască undeva şi să-şi lingă rănile.

Pe când dădea să plece, mama ei intră în prăvălie din spate. Îl recunoscu imediat. Fu atât de şocată, încât făcu un pas înapoi, temătoare şi dezgustată deopotrivă, ca şi cum ar fi văzut un câine turbat. Apoi, cu o repeziciune uluitoare, şocul se transformă în furie.

– Diavole! strigă ea. Tu l-ai ucis pe Giles al meu! Tu i-ai distrus viaţa fiicei mele!

Avea vocea ascuţită, de parcă o apucase o criză de nebunie, iar Pierre păşi spre uşă, îndepărtându-se de ea.

– Dacă aş avea un cuţit, ţi-aş scoate maţele alea puturoase! strigă ea. Mizerie ce eşti! Scursura unei prostituate bolnave! Cadavru scârbos şi puturos, o să te strâng de gât!

Pierre ieşi în grabă şi trânti uşa după el.

(iv)

Încă de la început, atmosfera din ziua nunţii fusese neplăcută.

Mulţimea se adunase de dimineaţă în lunea aceea, căci parizienii nu s-ar fi ţinut niciodată departe de un astfel de spectacol. În piaţa din faţa catedralei Notre-Dame se construise un amfiteatru din lemn, acoperit cu mătase cu fir de aur, cu alei ridicate spre biserică şi spre palatul învecinat al episcopului. Ca demnitar mărunt, Ned îşi ocupă locul cu câteva ore înainte să înceapă ceremonia. Era o zi de august fără nori şi tuturor le era prea cald la soare. Piaţa din jurul construcţiei temporare era plină de cetăţeni transpiraţi. Alţi spectatori priveau de la ferestre şi de pe acoperişurile caselor alăturate. Totul era învăluit într-o tăcere ameninţătoare. Parizienii ultracatolici nu voiau ca iubita lor obraznică să se mărite cu o jigodie protestantă. Iar mânia lor era alimentată în fiecare duminică de predicatori aţâţători, care le spuneau că această căsătorie era o ticăloşie.

Lui Ned tot nu-i venea să creadă ce urma să se întâmple. Mulţimea s-ar fi putut răscula, oprind ceremonia. Existau şi zvonuri cum că prinţesa Margot ameninţa cu un refuz în ultima

clipă.

Platforma se umplu pe parcursul zilei. Pe la trei după-amiază, Ned se trezi alături de Jeronima Ruiz. Plănuise să vorbească din nou cu ea, după conversaţia fascinantă de la palatul Luvru, dar nu se mai ivise ocazia în zilele care urmaseră. O salută cu căldură, iar ea spuse nostalgică:

– Zâmbeşti la fel ca Barney.

– Cardinalul Romero trebuie să fie dezamăgit, zise Ned. Se pare că mariajul va avea loc.

Ea coborî vocea şi zise:

– Mi-a spus ceva ce te-ar putea interesa.

– Bine!

Ned sperase că Jeronima putea fi convinsă să ofere informaţii. Dar se părea că nu era nevoie de convingere.

– Ducele de Guise are o listă cu nume şi cu adrese ale celor mai importanţi protestanţi din Paris. Fiecărui nobil catolic de nădejde i s-a atribuit câte unul. Dacă vor fi revolte, toţi hughenoţii vor fi ucişi.

– Dumnezeule! Au atât de mult sânge-rece?

– Aşa e familia de Guise.

– Mulţumesc că mi-ai spus.

– Aş vrea să-l ucid pe Romero, dar nu pot pentru că am nevoie de el, zise ea. Cum nu pot face asta, mă mulţumesc cu atât.

El o privi fascinat, dar şi puţin îngrozit. Nu doar cei din familia de Guise aveau sânge-rece.

Discuţia fu întreruptă de un murmur care străbătu mulţimea şi toţi se întoarseră să vadă procesiunea mirilor, care veneau de la palatul Luvru, traversând podul Notre-Dame de pe malul drept către insulă. Henric de Bourbon, regele Navarrei, purta un costum dintr-un satin galben-pal, brodat cu argint, perle şi pietre preţioase. Era escortat de nobilii protestanţi, printre care se afla şi marchizul de Nîmes. Cetăţenii Parisului priveau într-o tăcere îmbufnată.

Ned se întoarse să vorbească cu Jeronima, dar ea se mutase deja, iar acum lângă el era Walsingham.

– Tocmai am aflat ceva înfiorător, zise el, apoi repetă ce îi povestise Jeronima.

– Poate că nu ar trebui să ne mirăm, zise Walsingham. Şi-au făcut planuri – sigur şi-au făcut.

– Iar acum noi le cunoaştem planurile, mulţumită cocotei spaniole.

Walsingham zâmbi, ceea ce se întâmpla foarte rar.

– Bine, Ned, am înţeles ce vrei să spui.

Regele Carol ieşi din palatul episcopului cu mireasa, sora lui, la braţ. Purta acelaşi satin galben-pal ca Henric de Bourbon, un semn al frăţiei. Cu toate acestea, purta bijuterii mai mari şi mai numeroase. În timp ce se apropiau, Walsingham se aplecă spre Ned şi spuse dispreţuitor:

– Mi s-a spus că ţinuta regelui a costat cinci sute de ecu[25].

Lui Ned nu-i venea să creadă.

– Asta înseamnă o sută cincizeci de mii de lire!

– Adică jumătate din bugetul anual al guvernului englez.

De data asta, Ned împărtăşea dezgustul lui Walsingham faţă de risipă.

Prinţesa Margot purta o robă de catifea într-o nuanţă luminoasă de violet şi o pelerină albastră cu trenă lungă, susţinută de trei doamne. Ned se gândi că avea să îi fie cald. Despre toate prinţesele se spunea că sunt frumoase, dar în cazul ei era cât se poate de adevărat. Avea o figură senzuală, cu ochii mari încadraţi de sprâncene negre şi cu buze roşii care arătau de parcă ar fi cerut să fie sărutate. Dar în ziua aceea, faţa ei frumoasă avea o expresie de revoltă încăpăţânată.

– Nu e fericită, îi spuse Ned lui Walsingham.

Walsingham ridică din umeri.

– A ştiut din copilărie că nu i se va permite să-şi aleagă singură soţul. Există un preţ de plătit pentru viaţa obscen de extravagantă dusă de regalitatea franceză.

Ned se gândi la mariajul aranjat al lui Margery.

– O înţeleg pe Margot, zise el.

– Dacă zvonurile despre ea sunt adevărate, nu va lăsa jurămintele de căsătorie să o împiedice.

În spatele regelui mergeau fraţii lui, purtând acelaşi satin galben. Se asigurau astfel că mulţimea pricepea mesajul: din ziua aceea, bărbaţii Valois şi Bourbon aveau să fie fraţi. Mireasa era urmată de cel puţin o sută de femei nobile. Ned nu văzuse niciodată atâtea diamante şi rubine la un loc. Fiecare femeie purta mai multe bijuterii decât avea regina Elisabeta.

Dar nimeni nu aclama.

Procesiunea înaintă încet pe pasarela ridicată către amfiteatru, iar mireasa îşi luă acolo locul lângă mire. Era prima

---

[25] Monedă franceză din Evul Mediu (n.tr.).

dată când o catolică se mărita cu un protestant în cadrul unei nunţi regale, iar ceremonia complexă fusese organizată astfel încât să nu ofenseze niciuna din părţi.

Potrivit tradiţiei, cununia avea loc în afara bisericii. Cardinalul de Bourbon oficia slujba. Pe măsură ce secundele treceau şi cuvintele erau rostite, Ned se simţea tot mai copleşit de solemnitatea momentului: o ţară măreaţă mergea, centimetru chinuitor după centimetru chinuitor, către idealul de libertate religioasă. Ned tânjea după asta. Era ceea ce voia regina Elisabeta şi ceea ce avea nevoie Sylvie Palot.

În cele din urmă, cardinalul o întrebă pe Margot dacă îl acceptă pe regele Navarrei de soţ.

Ea se uită la el cu faţa lipsită de expresie şi cu gura strânsă.

Cu siguranţă, îşi zise Ned, nu avea de gând să saboteze întreaga nuntă exact în clipa aceea. Dar oamenii spuneau că era o fire îndărătnică.

Mirele se foia nerăbdător de pe un picior pe altul. Prinţesa şi cardinalul se uitară o vreme unul la altul.

Apoi, regele Carol, care stătea în spatele surorii lui, se întinse, puse mâna pe ceafa ei şi o împinse.

Părea că prinţesa Margot tocmai încuviinţase.

Ned se gândi că aceea nu era o consimţire adevărată. Dumnezeu ştia asta – la fel şi mulţimea care îi privea. Dar fu de ajuns pentru cardinal, care îi declară în grabă soţ şi soţie.

Erau căsătoriţi – dar dacă ceva mergea prost acum, înainte ca mariajul să fie consumat, încă putea fi anulat.

Alaiul intră în catedrală pentru slujba de cununie. Mirele nu rămase la slujba catolică, ci ieşi din biserică aproape imediat şi începu să-i vorbească lui Gaspard de Coligny, generalul hughenot. Poate că nu intenţionau să ofenseze pe nimeni, însă atitudinea lor nonşalantă lăsa impresia că dispreţuiau slujba care avea loc înăuntru. În mod sigur, asta simţea mulţimea, care începu să protesteze în gura mare. Apoi scandară sloganul victoriei:

Hang-est!
Ha! Ha! Ha!
Hang-est!
Ha! Ha! Ha!

Era enervant pentru hughenoţi, ai căror lideri erau torturaţi în beciuri de către ducele de Alba.

Oamenii de seamă de pe platformă se mişcau de colo până

colo şi stăteau de vorbă, dar, pe măsură ce scandările creşteau, discuţiile se potoleau treptat, începură cu toţii să privească neliniştiţi în jur.

Un grup de hughenoţi de pe acoperişul unei case din apropiere răspunseră prin cântarea unui psalm şi imediat se alăturară şi alte voci. În mulţimea de jos, câţiva huligani tineri începură să-şi croiască drum spre casă.

Scena părea să se transforme într-o revoltă. Dacă se întâmpla asta, efectul pacifist al cununiei avea să fie anulat.

Ned îl remarcă pe prietenul lui Walsingham, marchizul de Lagny, cu pălăria lui cu pietre scumpe, şi-i spuse neliniştit:

– Nu-i puteţi opri pe hughenoţi din cântat? întrebă el. Stârnesc mulţimea. Vom pierde tot ce am câştigat dacă se lasă cu revoltă.

Lagny zise:

– Aş putea opri cântatul dacă şi catolicii s-ar opri din scandat.

Ned se uită în jur, căutând un catolic prietenos, şi o văzu pe Afrodita Beaulieu. O trase de un nasture şi-i zise:

– Poţi să convingi un preot sau pe altcineva să oprească mulţimea să mai scandeze lozinca aia cu Hangest? Ne îndreptăm spre un scandal urât!

Afrodita era o fată raţională şi înţelese pericolul.

– Mă duc în biserică să vorbesc cu tata, spuse ea.

Ned îi zări pe Henric de Bourbon şi pe Gaspard de Coligny şi-şi dădu seama că ei erau cauza problemei. Se întoarse la Lagny.

– Aţi putea să le spuneţi celor doi să se retragă? întrebă el. Sunt sigur că nu o fac dinadins, dar ei provoacă mulţimea.

Lagny încuviinţă din cap.

– Voi vorbi cu ei. Niciunul nu vrea să avem probleme.

După câteva minute, Henric şi Gaspard dispărură în palatul arhiepiscopului. Un preot ieşi din catedrală şi le spuse oamenilor că deranjau slujba, iar scandările se potoliră. Hughenoţii de pe acoperişuri încetară cântecul, iar piaţa se linişti.

Criza trecuse, îşi spuse Ned – deocamdată.

(v)

Nunta fu urmată de trei zile de festivităţi ostentative, dar nu de revolte. Pierre era extrem de dezamăgit.

Erau bătăi pe străzi şi încăierări în taverne, când protestanţii bucuroşi se confruntau cu catolici furioşi, dar niciun scandal nu se transformă în lupta care spera el să cuprindă tot oraşul.

Regina Caterina nu făcea faţă unei confruntări violente. Coligny, ca toţi hughenoţii vicleni, credea că cea mai bună strategie era să evite vărsarea de sânge. Împreună, moderaţii slabi din ambele tabere menţineau pacea.

Familia de Guise era disperată, văzând că puterea şi prestigiul le scăpau permanent printre degete. Şi atunci, Pierre născoci un plan: aveau să-l asasineze pe Gaspard de Coligny.

Joi, când nobilii participau la turnirul care reprezenta apogeul festivităţilor, Pierre stătea cu Georges Biron într-una dintre sălile medievale din aripa veche a palatului Luvru. Podelele erau neîngrijite, iar pereţii erau din piatră nefinisată.

Biron mută o masă lângă fereastră pentru mai multă lumină. Avea cu el o traistă de pânză, din care scoase o armă cu ţeavă lungă.

– E o archebuză, zise Pierre. Dar cu două ţevi, una sub alta.

– Aşadar, dacă îl ratează pe Coligny cu primul glonţ, are încă o şansă.

– Foarte bine.

Biron arătă spre mecanismul de tragere.

– E acţionat cu roată de fricţiune.

– Atunci, se aprinde singur. Dar o să-l omoare?

– Dacă e la o distanţă de până la nouăzeci de metri, da.

– O muschetă spaniolă ar fi mai bună.

Muschetele erau mai mari şi mai grele, iar un glonţ tras cu acestea avea şanse mai mari să fie fatal.

Biron clătină din cap.

– Prea greu de ascuns. Oricine şi-ar da seama ce pune omul la cale. Iar Louviers nu e tânăr. Nu sunt sigur că s-ar descurca cu o muschetă.

Era nevoie de forţă să ridici o astfel de armă: de aceea muschetarii erau celebri pentru siluetele lor masive.

Pierre îl adusese pe Charles Louviers la Paris. Louviers îşi păstrase cumpătul la Orleans: asasinarea lui Antoine de Bourbon eşuase din cauza ezitării regelui Francisc al II-lea, nu din pricina lui Louviers. Câţiva ani mai târziu, Louviers asasinase un lider hughenot, pe căpitanul Luze, şi câştigase două mii de ecu. Iar Louviers era nobil, ceea ce – se gândea Pierre – însemna că avea să se ţină de cuvânt, pe când un derbedeu de stradă ar fi schimbat tabăra pentru o sticlă de vin. Pierre spera că luase deciziile corecte.

– Bine, spuse el. Hai să vedem ruta.

Biron puse arma înapoi în traistă şi ieşiră împreună în curte. Pe două laturi ale pieţei se aflau ziduri de castel medieval, iar pe celelalte două erau palate moderne în stil italian. Biron zise:

– Când Gaspard de Coligny merge de la locuinţa lui până aici şi de aici înapoi acasă, e însoţit de o gardă de corp formată din vreo douăzeci de oameni înarmaţi.

– Asta o să fie o problemă.

Pierre o luă pe traseul pe care îl făcea Coligny, trecând pe sub poarta medievală către strada Poulies. Familia Bourbon avea un palat faţă în faţă cu Luvrul. Alături, se afla casa fratelui regelui, Hercule-Francisc. Pierre se uită în lungul străzii.

– Unde locuieşte Coligny?

– După colţ, pe strada Bethisy. Sunt doar câţiva paşi.

– Hai să vedem.

O luară spre nord, îndepărtându-se de râu.

Tensiunea de pe străzi încă era crescută. Chiar şi acum, Pierre vedea hughenoţii în hainele lor sobre, negre sau cenuşii, plimbându-se de parcă ar fi fost stăpânii oraşului. Dacă ar fi avut vreun pic de minte, n-ar fi arătat atât de triumfători. Pe de altă parte, îşi zise Pierre, dacă aveau minte, n-ar fi fost protestanţi.

Parizienii ultracatolici îi urau pe aceşti vizitatori. Toleranţa lor era fragilă, un pod de paie care sprijinea o căruţă cu roţi de fier.

Dacă aveau un pretext foarte bun, ambele tabere ar fi luat-o razna. Apoi, dacă erau ucişi suficienţi oameni, războiul civil ar fi început din nou, iar Pacea de la St Germain s-ar fi anulat chiar dacă avusese loc căsătoria.

Pierre avea să le ofere pretextul.

Studie strada în căutarea unui loc avantajos din care asasinul ar fi putut să tragă într-un om care mergea pe jos: un turn, un copac înalt, o fereastră a unui pod. Problema era că asasinul avea nevoie de o cale de scăpare, căci gărzile ar fi fugit cu siguranţă după el.

Se opri în faţa unei case pe care o recunoscu. Îi aparţinea mamei lui Henric de Guise, Anna d’Este. Se recăsătorise şi acum era ducesă de Nemours, dar îl ura încă pe Coligny, crezându-l responsabil pentru moartea primului ei soţ. Într-adevăr, făcuse la fel de multe lucruri ca Pierre pentru a menţine vie setea de răzbunare a ducelui Henric. Fără îndoială, avea să coopereze.

Analiză faţada. Ferestrele de la etaj aveau deasupra gratii de lemn, acoperite cu plante agăţătoare, un aspect drăguţ care i se datora, în mod sigur, ducesei. Dar gratiile erau acum pline de

rufe puse la uscat, ceea ce sugera că ducesa nu era acasă. „Şi mai bine”, se gândi Pierre.

Bătu la uşă şi îi deschise un servitor. Bărbatul îl recunoscu pe Pierre şi îi vorbi pe un ton respectuos, amestecat cu teamă.

– Bună ziua, domnule de Guise, sper că vă pot ajuta.

Lui Pierre îi plăcea servilismul, dar se prefăcea mereu că nu-l observă. De data asta, trecu pe lângă servitor fără să răspundă.

Urcă la etaj urmat de Biron, care încă ducea traista lungă în care se afla archebuza.

În faţă, la etajul de sus, se afla un salon mare. Pierre deschise fereastra. În ciuda rufelor care fluturau în bătaia vântului, vedea bine ambele laturi ale străzii din direcţia Luvrului.

– Dă-mi arma, spuse el.

Biron scoase arma din traistă. Pierre o aşeză pe pervaz şi ochi în lungul ţevii. Văzu un cuplu bine îmbrăcat care se apropia, cei doi mergând la braţ. Îndreptă arma spre bărbat. Spre mirarea lui, îl recunoscu pe bătrânul marchiz de Nîmes. Pierre mută arma într-o parte şi o analiză pe femeia care purta o rochie de un galben-deschis. Da, era marchiza Louise, care îl umilise de două ori: o dată mai demult, când îl desconsiderase la slujba protestantă din vechea cabană de vânătoare; şi din nou în urmă cu câteva săptămâni, la prăvălia din strada Serpente, când Sylvie îl tachinase în legătură cu secretele aflate de la Louise. Acum se putea răzbuna doar apăsând trăgaciul de pe roata de fricţiune. Luă la ochi bustul ei. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, dar încă era voluptuoasă, iar sânii ei păreau mai mari decât înainte. Pierre şi-ar fi dorit să mânjească rochia galbenă cu sângele ei roşu aprins. Aproape că îi auzea ţipetele.

„Într-o zi, îşi spuse, dar nu încă.”

Dădu din cap şi se ridică.

– E bine aici, îi spuse lui Biron, întinzându-i arma.

Apoi ieşi din cameră. Servitorul stătea pe coridor, aşteptând ordine.

– Trebuie să fie o uşă în spate, îi spuse Pierre.

– Da, domnule. Doriţi să vă arăt?

Coborâră la parter şi, trecând prin bucătărie şi spălătorie, ajunseră într-o grădină cu o poartă. Pierre deschise poarta şi se trezi în curtea bisericii St-Germain l’Auxerrois.

– E perfect, îi spuse lui Biron cu voce joasă. Poţi să laşi calul să aştepte aici, gata înşeuat, iar Louviers poate să dispară într-un minut după focul fatal.

Biron încuviinţă din cap.

– O să meargă.

Se întoarseră în casă, iar Pierre îi dădu un ecu servitorului.

– Nu am fost azi aici, spuse el. Nu a fost nimeni. Nu ai văzut nimic.

– Mulţumesc, domnule, zise bărbatul.

Pierre se gândi o clipă şi îşi dădu seama că banii nu erau de ajuns. Spuse:

– Nu e nevoie să-ţi spun că familia de Guise pedepseşte lipsa de loialitate.

Servitorul părea înspăimântat.

– Înţeleg, domnule, chiar înţeleg.

Pierre dădu din cap şi plecă. Era mai bine să fii temut decât iubit.

Înaintă pe stradă până când ajunse lângă un cimitir mic, din spatele unui zid străjuit de copaci. Traversă strada şi privi în urmă. Vedea perfect casa Nemours.

– Perfect, spuse el din nou.

(vi)

Vineri dimineaţă, Gaspard de Coligny trebuia să meargă la un consiliu regal la palatul Luvru. Participarea nu era opţională, iar absenţa era considerată un act ofensator de neascultare a regelui. Dacă un om era prea bolnav ca să se ridice din pat şi trimitea o scuză deplorabilă, regele pufnea pe nas şi spunea că, dacă boala era atât de gravă, de ce omul nu murise încă?

Dacă mergea pe drumul obişnuit, Coligny avea să treacă pe lângă casa Nemours la întoarcerea de la Luvru.

Pe la jumătatea dimineţii, Charles de Louviers era instalat la fereastra de la etaj. Biron se afla la poarta din spate, ţinând un cal iute gata înşeuat. Pierre era în micul cimitir, acoperit de copaci, privind peste zidul nu prea înalt.

Nu trebuiau decât să aştepte.

Henric de Guise încuviinţase bucuros planul lui Pierre. Singurul regret al ducelui Henric era că nu avea ocazia să tragă el însuşi glonţul care avea să-l ucidă pe cel vinovat de moartea tatălui său.

Un grup de cincisprezece-douăzeci de bărbaţi apăru în capătul îndepărtat al străzii.

Pierre se încordă.

Coligny era un bărbat chipeş trecut de cincizeci de ani, cu părul cărunt şi cârlionţat, cu o tunsoare îngrijită şi cu o barbă pe potrivă. Avea statura dreaptă a soldaţilor, dar acum citea ceva în timp ce mergea şi, prin urmare, se deplasa încet – ceea ce avea să-i vină în ajutor lui Louviers, îşi zise Pierre cu entuziasm şi cu o teamă tot mai mare. Coligny era înconjurat de soldaţi şi de alţi însoţitori, însă aceştia nu păreau extraordinar de vigilenţi. Vorbeau între ei, privind doar de curiozitate în jur, fără să pară că se temeau prea mult pentru siguranţa liderului lor. Deveniseră neglijenţi.

Grupul mergea pe mijlocul străzii. „Încă nu, se gândi Pierre, nu trage încă.” De la distanţă, lui Louviers i-ar fi venit greu să-l nimerească pe Coligny, căci ceilalţi stăteau în calea lui; dar când grupul avea să se apropie de casă, locaţia avantajoasă de la etaj urma să-i ofere un unghi mai bun.

Coligny se apropie. În câteva secunde, unghiul avea să fie perfect, se gândi Pierre. Cu siguranţă Louviers îl avea deja pe Coligny în vizor.

„Cam acum, îşi zise Pierre, nu aştepta prea mult…”

Coligny se opri brusc şi se întoarse să vorbească cu unul dintre însoţitori. În clipa aceea, se auzi o împuşcătură. Lui Pierre i se tăie răsuflarea. Grupul lui Coligny încremeni în loc. În clipa aceea de tăcere şocată, Coligny scoase o înjurătură şi se apucă de braţul stâng cu mâna dreaptă. Era rănit.

Frustrarea lui Pierre era intensă. Oprirea aceea neaşteptată îi salvase viaţa lui Coligny.

Dar archebuza lui Louviers avea două ţevi şi al doilea foc se auzi imediat după primul. De data aceasta, Coligny se prăbuşi. Pierre nu-l putea vedea. Murise?

Însoţitorii se adunară în jurul lui şi se stârni haosul. Pierre era disperat să afle ce se întâmplase, dar nu putea să-şi dea seama. Capul cărunt al lui Coligny apăru în mijlocul mulţimii. Îi ridicaseră cadavrul? Dar Pierre văzu că ochii lui Coligny erau deschişi şi că vorbea. Se ridica în picioare! Era în viaţă!

„Încarcă, Louviers, şi trage din nou repede”, se gândi Pierre. Dar o parte dintre gărzile lui Coligny îşi veniră în sfârşit în fire şi începură să se uite în jur. Unul dintre ei arătă la etajul de sus al casei Nemours, unde o perdea albă flutura la fereastra deschisă; patru oameni alergară spre casă. Oare Louviers încărca acum arma cu calm? Oamenii dădură buzna în casă. Pierre privea peste zidul cimitirului, încremenit pe loc, aşteptând să audă încă

o împuşcătură; dar nu se mai auzi nimic. Dacă Louviers era încă acolo, probabil că îl doborâseră deja.

Pierre îşi întoarse din nou atenţia spre Coligny. Era în picioare – dar poate că îl sprijineau oamenii lui. Deşi doar rănit, era totuşi posibil să moară. Cu toate acestea, după un minut, părea că îi îndepărtează şi că cere să i se facă loc, iar cei din jur încetară să se mai îngrămădească. Pierre putu astfel să vadă mai bine şi-l observă pe Coligny stând singur în picioare. Se ţinea cu ambele mâini de corp şi avea sânge pe mâneci şi pe pieptar, dar, spre uluirea lui Pierre, rănile păreau superficiale. Într-adevăr, de îndată ce oamenii îi făcură loc, începu să meargă, intenţionând în mod clar să ajungă acasă pe picioarele lui, înainte de a se lăsa examinat de un doctor.

Oamenii care intraseră în casa Nemours ieşeau acum, iar unul dintre ei ţinea în mână archebuza cu două ţevi. Pierre nu auzea ce spuneau, dar le înţelegea gesturile: dădeau din cap a negare, ridicau neajutoraţi din umeri, gesticulau din mâini şi indicau o fugă în grabă. Louviers scăpase.

Grupul se apropie de ascunzătoarea lui Pierre. Acesta se întoarse şi se grăbi să iasă pe poarta din capătul opus al cimitirului, apoi plecă extrem de dezamăgit.

(vii)

Ned şi Walsingham înţeleseră, de cum auziră veştile, că acesta putea fi sfârşitul a tot ceea ce sperau ei şi regina Elisabeta.

Se duseră în grabă pe strada Bethisy şi îl găsiră pe Coligny întins în pat, înconjurat de unii dintre cei mai de seamă hughenoţi, inclusiv marchizul de Lagny. Mai mulţi doctori erau prezenţi acolo, împreună cu Ambroise Paré, medicul regal, un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu părul rărit şi cu o barbă lungă şi neagră, care îi conferea un aer gânditor.

Ned ştia că tehnica obişnuită de dezinfectare a rănilor era cauterizarea lor, fie cu apă fiartă, fie cu fierul încins. Era un procedeu atât de dureros, încât pacientul murea uneori din pricina şocului. Paré prefera să aplice un unguent care conţinea terebentină ca să prevină infecţia. Scrisese o carte, *Metodă de vindecare a rănilor provocate de săgeţi şi archebuze,* dar, în ciuda succesului avut, metodele lui nu prinseseră – medicina era conservatoare.

Coligny era palid şi se vedea că avea dureri, însă părea să fie în deplinătatea facultăţilor mintale. Paré le spuse că un glonţ îi zburase vârful arătătorului drept. Celălalt îi intrase în cotul stâng. Paré îl scosese – o procedură agonizantă care probabil explica paloarea lui Coligny – şi li-l arătase, o sferă de plumb cu diametrul de aproape doi centimetri.

Cu toate acestea, Paré spuse că avea să supravieţuiască, ceea ce era o mare uşurare. Însă hughenoţii aveau să fie înfuriaţi de tentativa de asasinare a eroului lor şi era greu să-i împiedice să se revolte.

În jurul patului erau multe persoane, care abia aşteptau să se lupte. Prietenii lui Coligny erau însetaţi de răzbunare. Erau siguri că ducele de Guise se afla în spatele tentativei de asasinare. Voiau să meargă de îndată la Luvru şi să se confrunte cu regele. Voiau să ceară arestarea imediată a lui Henric de Guise, ameninţând în caz contrar cu răscoala naţională a hughenoţilor. Se aruncau şi vorbe prosteşti, cum că regele ar fi trebuit să fie luat prizonier.

Coligny îi îndemna să se abţină, dar cu vocea slăbită a unui om rănit şi letargic.

Walsingham făcu un efort să-i reţină.

– Am câteva informaţii care pot fi valoroase, zise el.

Era reprezentantul singurei ţări importante din lume care era protestantă, iar nobilii hughenoţi îl ascultară cu atenţie.

– Ultracatolicii sunt pregătiţi pentru răscoala voastră. Ducele de Guise are un plan de a înăbuşi orice mişcare în forţă a protestanţilor după nuntă. Fiecărei persoane din camera asta... Se uită cu subînţeles la toţi. Fiecărei persoane din camera asta i-a fost desemnat un asasin dintre cei mai fanatici aristocraţi catolici.

Era o veste şocantă, care stârni un val de groază şi de indignare.

Marchizul de Lagny îşi scoase pălăria împodobită şi îşi scărpină scalpul chel.

– Iartă-mă, domnule ambasador Walsingham, zise el sceptic, dar de unde ştii aşa ceva?

Ned se încordă. Era aproape sigur că Walsingham nu avea să dezvăluie numele Jeronimei Ruiz.

Din fericire, acesta nu trădă sursa lui Ned.

– Am un spion în casa de Guise, evident, minţi el.

În general, Lagny era un pacifist, dar acum spuse sfidător:

– Atunci, trebuie să fim pregătiţi cu toţii să ne apărăm.

Altcineva spuse:

– Cea mai bună apărare este atacul!

Toţi fură de acord cu asta.

Ned era cel mai tânăr din încăpere, dar avea ceva de spus, aşa că luă cuvântul:

– Ducele de Guise *speră* să aibă loc o insurecţie protestantă care să-l forţeze pe rege să încalce Pacea de la St Germain. Aţi acţiona în avantajul lui.

Nimic nu funcţionă însă. Aveau sângele înfierbântat.

Şi atunci sosi regele Carol.

Apariţia lui le produse tuturor un şoc. Nimeni nu-l aştepta. Venise fără să anunţe înainte. Mama lui, regina Caterina, era lângă el, iar Ned presupuse că vizita fusese ideea ei. În urma lor venea un alai format din curtenii de vază, inclusiv majoritatea nobililor catolici care-l urau pe Coligny. Ned observă că ducele de Guise nu era cu ei.

Carol era rege de unsprezece ani, dar avea doar douăzeci şi unu acum, iar în ziua aceea, îşi spuse Ned, arăta deosebit de tânăr şi de vulnerabil. Se citeau neliniştea şi tulburarea autentică pe faţa lui palidă, cu o mustaţă subţire şi o barbă abia vizibilă.

Speranţa lui Ned crescu puţin. Faptul că regele venise astfel era un gest extraordinar de simpatie şi nu putea fi ignorat de hughenoţi.

Cuvintele lui Carol sporiră optimismul lui Ned. Adresându-se lui Coligny, acesta spuse:

– Simţi durere, dar eu simt mânie.

În mod clar, era o afirmaţie exersată, menită să fie repetată în tot Parisul; dar asta nu dăuna cu nimic.

Se aduse un scaun în grabă, iar regele se aşeză cu faţa spre pat.

– Îţi jur că voi afla cine se face vinovat…

Cineva murmură:

– Henric de Guise.

– … oricine ar fi, continuă regele. Am numit deja o comisie de anchetă şi chiar în clipa asta anchetatorii îi interoghează pe servitorii din casa unde stătea la pândă asasinul.

Ned se gândi că era ceva de formă. O anchetă oficială nu era niciodată o încercare autentică de a descoperi adevărul. Niciun rege cu o judecată limpede nu ar fi permis unor persoane independente să controleze investigaţia al cărei rezultat s-ar fi

putut dovedi agitator. Comisia era o tactică de tărăgănare, menită să nu descopere faptele, ci să liniştească apele – ceea ce era bine.

– Te implor, spuse regele mai departe, să vii la palatul Luvru şi să fii aproape de prezenţa noastră regală, unde vei fi păzit de oricare alt pericol.

Lui Ned i se păru că nu era o idee prea bună. Coligny nu era nicăieri în siguranţă, dar acolo era totuşi mai bine, fiind printre prieteni, decât ar fi fost sub protecţia îndoielnică a regelui Carol.

Faţa lui Coligny trăda ezitări asemănătoare, dar nu le putea rosti cu glas tare ca să nu-l jignească pe rege.

Ambroise Paré salvă aparenţele în locul lui Coligny.

– Trebuie să rămână aici, Maiestatea Voastră, zise el. Orice mişcare i-ar putea redeschide rănile şi nu-şi permite să mai piardă sânge.

Regele acceptă decizia doctorului cu o mişcare din cap, apoi zise:

– În acest caz, îl voi trimite pe lordul de Cosseins, împreună cu cincizeci de suliţaşi şi de archebuzieri, ca să întărească mica ta gardă de corp.

Ned se încruntă: Cosseins era omul regelui. Paznicii loiali altcuiva aveau o valoare îndoielnică. Oare Carol era pur şi simplu naiv de generos, disperat să facă un gest de împăcare? Era suficient de tânăr şi de inocent încât să-şi dea seama că oferta nu era bine primită.

Cu toate acestea, un gest împăciuitor al regelui fusese deja respins, aşa că eticheta îl forţa pe Coligny să accepte:

– Maiestatea Voastră este foarte binevoitoare, zise el.

Carol se ridică să plece.

– Voi răzbuna acest afront, zise el cu fermitate.

Ned privi în jur spre liderii hughenoţi adunaţi şi văzu, după postura şi expresiile lor, că mulţi erau înclinaţi să creadă în sinceritatea regelui şi să-i dea măcar şansa de a evita vărsarea de sânge.

Regele ieşi valvârtej din cameră. Când regina Caterina îl urmă, surprinse privirea lui Ned. El înclină foarte puţin capul, ca să-i mulţumească pentru menţinerea păcii prin prezenţa regelui acolo, şi, preţ de o clipă, în colţurile gurii ei se citi un zâmbet aproape imperceptibil de confirmare.

(viii)

Ned petrecu o mare parte a zilei de sâmbătă scriind codificat o scrisoare lungă din partea lui Walsingham pentru regina Elisabeta, detaliind evenimentele unei săptămâni îngrijorătoare şi lupta reginei Caterina pentru menţinerea păcii. Termină după-amiază târziu, apoi plecă de la ambasadă şi se îndreptă spre strada Serpente.

Era o seară caldă, iar grupurile de tineri ieşiseră să bea în faţa tavernelor, strigând la cerşetorii care treceau pe acolo şi fluierând după fete, fără a se deosebi prea mult de flăcăii gălăgioşi din Kingsbridge, cu bani în buzunare şi cu energie de cheltuit. Mai târziu aveau să se işte încăierări: aşa se întâmpla mereu sâmbătă seara. Dar Ned nu văzu hughenoţi suspecţi. Precauţi, aceştia nu ieşiseră pe străzi, probabil luând cina acasă, în spatele uşilor închise. Cu puţin noroc, în seara aceea aveau să evite răscoala. Iar a doua zi era duminică.

Ned stătea în spatele prăvăliei cu Sylvie şi Isabelle. Ele îi povestiră despre vizita lui Pierre Aumande.

– Credeam că ne-a uitat, spuse Isabelle neliniştită. Nu ştim cum ne-a găsit.

– Eu ştiu, zise Ned, simţindu-se vinovat. M-a urmărit un om de-al lui. Probabil l-am condus aici eu însumi când am venit la cină săptămâna trecută. Îmi pare foarte rău. Nu ştiam că mă supraveghează, dar am aflat după ce am plecat de aici.

– De unde ştii că omul care te urmărea lucra pentru Pierre? întrebă Sylvie.

– L-am doborât la pământ, i-am pus cuţitul la gât şi i-am zis că-i tai gâtul dacă nu-mi spune.

– Ah!

Cele două femei rămaseră tăcute un minut şi Ned îşi dădu seama că, până atunci, ele nu crezuseră că el ar putea fi implicat în ceva atât de violent. În cele din urmă rupse tăcerea şi zise:

– Ce crezi că o să facă Pierre?

– Nu ştiu, răspunse Sylvie. Trebuie să fiu şi mai precaută o vreme.

Ned le spuse că regele îl vizitase pe Coligny când acesta era rănit, iar Sylvie se concentră imediat pe ideea listei de protestanţi cu asasinii desemnaţi.

– Dacă ducele de Guise are o asemenea listă, trebuie să o fi făcut Pierre, zise ea.

– Nu ştiu, dar pare probabil, spuse Ned. Evident, e spionul principal al regelui.

– În cazul acesta, spuse Sylvie, ştiu unde e lista.

Ned se ridică.

– Ştii? zise el. Unde?

– Are un caiet pe care îl ţine acasă. Crede că e mai sigur decât să-l ţină la palatul de Guise.

– L-ai văzut?

Sylvie încuviinţă din cap.

– De multe ori. Aşa am descoperit care sunt protestanţii aflaţi în pericol.

Ned era intrigat. Deci aşa obţinuse informaţiile.

Sylvie adăugă:

– Dar nu a inclus niciodată o listă de criminali.

– Aş putea să-l văd?

– Posibil.

– Acum?

– Nu sunt sigură, dar de obicei sâmbătă seara e un moment bun. Hai să încercăm!

Sylvie se ridică. Isabelle se împotrivi:

– Nu sunteţi în siguranţă pe străzi. Oraşul e plin de oameni furioşi şi toţi sunt băuţi. Rămâi acasă.

– Mamă, prietenii noştri ar putea fi ucişi. Trebuie să-i avertizăm.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă!

Încă nu se întunecase când Ned şi Sylvie ieşiră din prăvălie şi traversară Île de la Cité. Silueta întunecată a catedralei se înălţa peste oraşul tulburat în lumina înserării. Ajungând pe malul drept, Sylvie îl conduse pe Ned printre casele înghesuite din Les Halles, până la o tavernă de lângă biserica St Etienne.

Trimise o cană de bere la uşa din spate a casei de pe strada următoare – un semnal, din câte îşi dădu el seama. Locul era aglomerat şi nu aveau unde să se aşeze, aşa că rămaseră într-un colţ. Ned era neliniştit şi încerca să anticipeze ce urma să se întâmple. Oare chiar urma să vadă lista secretă a lui Pierre Aumande?

După câteva minute, li se alătură o fată slabă şi ştearsă, de vreo douăzeci de ani. Sylvie o prezentă drept Nath, menajera lui Pierre.

– Face parte din congregaţia noastră, spuse ea.

Ned înţelese. Sylvie o corupsese pe servitoarea lui Pierre şi

aşa obţinuse acces la hârtiile lui. Isteaţa Sylvie.

– El e Ned, îi spuse ea lui Nath. Putem avea încredere în el.

Nath zâmbi.

– O să te măriţi cu el? o trânti ea.

Ned îşi înăbuşi un zâmbet.

Sylvie părea îngrozită, dar o luă ca pe o glumă.

– Nu în seara asta, spuse ea. Apoi schimbă în grabă subiectul: Ce se întâmplă acasă?

– Pierre e într-o dispoziţie proastă – ceva n-a mers bine ieri.

Ned zise:

– Coligny nu a murit, asta e ce n-a mers bine pentru Pierre.

– În fine, în seara asta a plecat la palatul de Guise.

– Odette e acasă? întrebă Sylvie.

– S-a dus să o vadă pe mama ei şi l-a luat pe Alain cu ea.

Sylvie îi explică lui Ned:

– Odette e soţia lui Pierre, iar Alain e fiul lui vitreg.

Ned era intrigat de acest amănunt din viaţa privată a unui ticălos atât de celebru.

– Nici nu ştiam că e însurat.

– E o poveste lungă. Îţi spun altă dată. Sylvie se întoarse apoi spre Nath. Ned trebuie să vadă caietul.

Nath se ridică.

– Atunci, haideţi! E cel mai bun moment.

Ieşiră pe stradă. Era un cartier sărac, iar Pierre locuia într-o casă mică dintr-un şir mai lung. Pe Ned îl mira modestia ei: Pierre era surprinzător de bogat, având haine şi bijuterii scumpe. Dar nobililor precum ducele de Guise le plăcea uneori să-şi ţină consilierii în locuinţe umile, ca să-i descurajeze în încercarea de a se ridica mai sus decât le era rangul. Iar un astfel de loc putea fi util pentru întâlniri clandestine.

Nath îi lăsă să intre discret pe uşa din spate. La parter se aflau doar două camere – camera de zi şi bucătăria. Lui Ned abia îi venea să creadă că era în casa temutului Pierre Aumande. Se simţea ca Iona în burta balenei.

Pe podeaua camerei de zi văzu un scrin pentru documente. Nath luă un săculeţ de cusut şi scoase un ac, ce fusese îndoit cu grijă până când căpătase o anumită formă. Descuie apoi scrinul cu acul.

„Uimitor, îşi zise Ned. Pur şi simplu! Atât de uşor…”

Nath ridică uşor capacul scrinului.

Era gol.

– Oh! spuse ea. Caietul a dispărut!

Urmă o clipă de tăcere uluită.

– Pierre l-a luat cu el la palatul de Guise, spuse Sylvie gânditoare. Dar de ce?

– Probabil pentru că are de gând să-l folosească, zise Ned. Ceea ce înseamnă că urmează să pună în aplicare planul de a-i ucide pe toţi nobilii protestanţi din Paris – poate chiar în seara asta.

Pe faţa lui Sylvie apăru teama.

– Dumnezeu să ne ajute, spuse ea.

– Trebuie să avertizaţi oamenii!

– Trebuie să fugă din Paris… dacă pot.

– Dacă nu pot, spune-le să vină la ambasada engleză.

– Trebuie să fie sute de oameni, inclusiv toţi oaspeţii care au venit pentru nuntă. Nu poţi să-i primeşti pe toţi la ambasadă.

– Nu. Dar, oricum, nu poţi să avertizezi sute de oameni – ţi-ar lua câteva zile.

– Ce putem face?

– Trebuie să facem ce putem şi să salvăm cât mai mulţi.

Capitolul 20

Sâmbătă seara, ducele Henric avu un acces de furie, tipic pentru un tânăr care afla că lumea nu funcţionează după cum se aştepta el, plin de încredere.

– Piei din ochii mei! strigă el la Pierre. Eşti concediat! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Pentru prima dată, Pierre era la fel de înspăimântat de Henric pe cât fusese de tatăl acestuia, ducele Scarface. Simţea în stomac o durere, de parcă ar fi fost rănit.

– Îţi înţeleg furia, spuse el disperat.

Ştia că avea să fie sfârşitul carierei lui dacă nu reuşea să-i explice ducelui situaţia.

– Ai prevăzut răscoale, urlă Henric. Şi nu s-a întâmplat nimic.

Pierre întinse braţele într-un gest neajutorat.

– Regina-mamă a păstrat pacea.

Erau la palatul de Guise din Vieille rue du Temple, în camera mică şi opulentă în care Pierre îi întâlnise prima dată pe ducele Scarface şi pe cardinalul Charles. Azi se simţea la fel de umilit cum fusese şi în urmă cu paisprezece ani, când era doar un student acuzat că se folosise în mod necinstit de numele de Guise. Era pe punctul de a pierde tot ce câştigase de atunci. Îşi imagină figurile pline de plăcere şi de dispreţ ale duşmanilor lui şi se luptă să-şi înghită lacrimile.

Îşi dorea să fi fost cardinalul Charles acolo. Familia avea nevoie de viclenia lui politică nemiloasă. Dar Charles era la Roma, cu treburi ale Bisericii. Pierre era pe cont propriu.

– Ai încercat să-l asasinezi pe Coligny – şi ai dat greş! strigă Henric. Eşti incompetent.

Pierre nu-şi găsea locul.

– I-am spus lui Biron să-i dea lui Louviers o muschetă, dar a spus că ar fi prea mare.

– Ai spus că hughenoţii se vor răscula oricum, chiar dacă generalul Coligny e doar rănit.

– Vizita regelui la patul lui Coligny i-a calmat.

– Nimic din ce faci nu funcţionează! În curând, toţi nobilii hughenoţi aflaţi în vizită vor pleca din Paris şi se vor întoarce acasă triumfători, iar ocazia va fi irosită – pentru că m-am luat după tine. Ceea ce nu voi mai face niciodată!

Pierre se străduia să gândească limpede sub asaltul furiei lui Henric. Ştia ce trebuia să facă – dar în starea în care era, oare acesta avea să-l asculte?

– M-am tot întrebat ce ne-ar sfătui unchiul Charles, spuse el.

Pe Henric îl ului ideea. Expresia lui furioasă se linişti puţin şi păru brusc interesat.

– Ei bine, ce ar spune?

– Cred că ne-ar sugera să acţionăm ca şi cum răscoala protestanţilor a început deja.

Henric nu se prinse imediat.

– Ce vrei să spui?

– Să sunăm clopotul de la Saint-Germain l'Auxerrois.

Pierre ţinea în mână caietul legat în piele neagră în care scrisese numele asasinilor asociaţi cu victimele lor.

– Nobilii catolici vor crede că hughenoţii se revoltă şi îi vor ucide pe lideri ca să salveze viaţa regelui.

Pe Henric îl uluia îndrăzneala planului, dar nu-l respinse imediat, aşa că speranţele lui Pierre crescură. Henric spuse:

– Hughenoţii vor reacţiona.

– Înarmează miliţia.

– Asta nu o poate face decât prepozitul negustorilor.

Titlul era corespondentul primarului.

– Şi nu o va face doar pentru că spun eu.

– Lasă-l în seama mea.

Pierre nu avea decât o idee vagă despre cum urma să facă asta, dar de acum era pe val, ducându-l pe Henric cu el, şi nu-şi permitea să se împiedice de mărunţişuri.

– Putem fi siguri că miliţia îi va învinge pe hughenoţi? întrebă Henric. Sunt alte mii care stau în suburbii. Dacă vin în oraş ca să-şi apere fraţii? Ar fi o luptă foarte strânsă.

– Vom închide porţile oraşului.

Parisul era înconjurat de un zid şi, de-a lungul celei mai mari părţi a circumferinţei, de un canal. Fiecare poartă din zid ducea la un pod peste apă. Dacă porţile erau încuiate, era dificil să intri sau să ieşi din oraş.

– Şi de această dată, numai prepozitul poate să facă asta.

– Şi de această dată, lasă totul în seama mea.

În acel moment, Pierre era gata să promită orice ca să reintre în graţiile lui Henric.

– Tot ce trebuie să faci este să pregăteşti oamenii să meargă acasă la Coligny şi să-l omoare de îndată ce îţi spun că totul e

gata.

– Coligny e păzit de lordul de Cosseins şi de cincizeci de oameni din garda regelui, precum şi de oamenii lui.

– Cosseins e omul regelui.

– Îl va retrage regele?

Pierre spuse primul lucru care-i veni în gând:

– Cosseins va *crede* că regele l-a retras.

Henric se uită îndelung la Pierre.

– Eşti sigur că poţi face toate astea?

– Da, minţi Pierre – trebuia să-şi încerce norocul. Dar pentru tine nu există niciun risc, spuse el cu toată convingerea. Dacă e să dau greş, vei fi adunat oamenii fără vreun scop, dar nimic mai grav de atât.

Asta îl convinse pe tânărul duce.

– De cât timp ai nevoie?

Pierre se ridică.

– Mă întorc până la miezul nopţii, zise el.

Încă o promisiune pe care nu era sigur că o poate ţine.

Ieşi din cameră, luându-şi cu el caietul negru. Georges Biron aştepta afară.

– Pune şaua pe doi cai, spuse Pierre. Avem multă treabă.

Nu puteau ieşi pe poarta principală, pentru că acolo erau nenumăraţi hughenoţi care strigau. Gloata credea că Henric era responsabil pentru tentativa de asasinare, la fel ca mai toată lumea, şi-i voiau răul – deşi încă nu făceau nimic atât de grav încât oamenii lui Henric să aibă motiv să tragă. Din fericire, casa era uriaşă, ocupând un cvartal întreg, şi erau destule căi alternative de acces. Pierre şi Biron ieşiră pe o poartă laterală.

Se îndreptară spre piaţa Grève, piaţa centrală în care locuia prepozitul. Străzile înguste şi şerpuite ale Parisului erau la fel de întortocheate precum planul din mintea lui Pierre. Complotase multă vreme pentru acest moment, dar totul se desfăşurase în feluri neaşteptate şi fusese nevoit să improvizeze. Respiră adânc, încercând să se calmeze. Era cel mai riscant pariu din viaţa lui. Erau prea multe lucruri care puteau merge prost. Dacă o singură parte a strategiei dădea greş, totul era pierdut. Nu ar mai fi putut evita un alt dezastru doar cu vorba. Viaţa lui, cu bogăţii şi putere, ca sfătuitor al familiei de Guise, avea să ajungă la un sfârşit ruşinos.

Încercă să nu se gândească la asta.

Primarul era un tipograf-librar bogat, pe nume Jean Le

Charron. Pierre îl întrerupse de la cina cu familia şi-i spuse că regele voia să-l vadă.

Evident, nu era adevărat. Oare Le Charron avea să-l creadă?

Întâmplător, Le Charron era prepozit doar de o săptămână şi fu uluit să fie vizitat chiar de faimosul Pierre Aumande de Guise. Era încântat să fie chemat de rege, prea încântat ca să mai pună la îndoială autenticitatea mesajului, aşa că se învoi imediat să meargă. Primul obstacol fusese înlăturat.

Le Charron înşeuă calul şi cei trei bărbaţi se îndreptară călare, în lumina crepusculului, spre palatul Luvru.

Biron rămase în curtea pătrată în timp ce Pierre îl ducea pe Le Charron înăuntru. Statutul lui Pierre era suficient de important ca să-i permită să ajungă în garderobă, camera de aşteptare de lângă cea de audienţe – dar nu mai departe de atât.

Urma încă un moment periculos. Regele Carol nu ceruse să-l vadă nici pe Pierre, nici pe Le Charron. Pierre nu era de viţă nobilă – nici pe departe –, astfel că nu putea să obţină acces imediat la rege.

Lăsându-l pe Le Charron într-o parte a camerei, vorbi cu uşierul pe un ton încrezător, fără grabă, care sugera că nici nu se punea problema neascultării.

– Fii bun şi spune-i Majestăţii Sale că am un mesaj de la Henric, duce de Guise.

Regele Carol nu vorbise cu Henric şi nici nu-l văzuse de la tentativa eşuată de asasinare. Pierre paria pe dorinţa lui Carol de a afla ce avea Henric de spus în apărarea lui.

Aşteptară ceva timp, apoi Pierre fu chemat înăuntru.

Îi spuse lui Le Charron să aştepte la garderobă până avea să fie chemat, apoi intră în camera de audienţe.

Regele Carol şi regina Caterina se aflau la masă, terminându-şi cina. Lui Pierre îi era ciudă că era şi Caterina acolo. L-ar fi putut amăgi cu uşurinţă pe Carol, dar mama sa era mai deşteaptă şi mai suspicioasă.

Pierre începu:

– Nobile stăpân, ducele de Guise vă cere umil iertare pentru că nu a venit el însuşi la Curte.

Carol dădu din cap, în semn că accepta scuza, dar Caterina, care stătea faţă în faţă cu el, nu părea la fel de mulţumită.

– Ce motiv are? întrebă ea cu asprime. O fi vorba de o conştiinţă încărcată?

Pierre se aşteptase la întrebarea aceasta şi avea răspunsul

pregătit.

– Ducele se teme pentru viaţa lui, Maiestate. O mulţime de hughenoţi stau înarmaţi în faţa porţii lui zi şi noapte. Nu poate ieşi din casă pentru că riscă să moară. Hughenoţii plănuiesc să se răzbune. Sunt cu miile în oraş şi în suburbii, înarmaţi şi însetaţi de sânge…

– Te înşeli, îl întrerupse regina-mamă. Maiestatea Sa, regele, le-a potolit temerile. A ordonat o anchetă în legătură cu atacul şi a promis că vor plăti. L-a vizitat pe Coligny pe patul de suferinţă. S-ar putea să fie câţiva înfierbântaţi în Vieille rue du Temple, dar liderii lor sunt mulţumiţi.

– Exact asta i-am spus ducelui Henric, zise Pierre. Dar el crede că hughenoţii sunt pe punctul de a se răscula şi se teme că singura lui speranţă este să lanseze un atac preventiv şi să le distrugă capacitatea de a-l ameninţa.

Regele spuse:

– Anunţă-l că eu, regele Carol al IX-lea, îi garantez siguranţa.

– Mulţumesc, Maiestate. În mod sigur îi voi transmite această asigurare solidă.

De fapt, asigurarea era mai mult sau mai puţin inutilă. Un rege puternic, temut de nobilii săi, ar fi putut să-l apere pe duce, dar Carol era slab şi fizic, şi psihic. Caterina înţelegea asta, chiar dacă nu şi Carol, aşa că Pierre i se adresă ei de data aceasta:

– Dar Ducele Henric vă întreabă dacă mai poate sugera ceva.

Apoi îşi ţinu răsuflarea. Era cam îndrăzneţ: poate că regele asculta sfaturile nobililor, dar nu şi atunci când mesajul era transmis de o slugă.

Se făcu linişte. Pierre se temea că era pe cale să fie alungat din pricina obrăzniciei sale.

Caterina îl privi cu ochii mijiţi: ştia că acesta era adevăratul motiv al vizitei lui Pierre. Dar nu-l certă. Acest lucru în sine demonstra cât de fragilă era capacitatea ei de a controla situaţia şi cât de aproape de haos era oraşul.

În cele din urmă, regele zise:

– Ce doreşti?

– Câteva precauţii simple în privinţa siguranţei ar împiedica violenţa de ambele părţi.

Caterina părea suspicioasă.

– Cum ar fi? zise ea.

– Încuiaţi porţile oraşului, pentru ca nimeni să nu intre de dincolo de ziduri – nici hughenoţii din suburbii, nici întăririle

catolicilor.

Pierre făcu o pauză. Întăririle catolicilor erau imaginare. El voia să-i ţină pe hughenoţi la distanţă. Dar oare Caterina înţelegea asta?

– De fapt, e o idee destul de bună, spuse regele Carol.

Caterina nu zise nimic.

Pierre continuă ca şi cum primise undă verde:

– Apoi, legaţi bărcile de mal şi ridicaţi lanţurile de fier de pe râu ca să împiedicaţi navele ostile să se apropie de oraş. Astfel, răuvoitorii nu pot intra în Paris pe apă.

Iar hughenoţii nu aveau cum să iasă.

– O măsură de siguranţă la fel de bună, spuse regele.

Pierre simţea că era pe cale să câştige, aşa că merse mai departe.

– Porunciţi prepozitului să înarmeze miliţia şi să pună paznici la toate răscrucile de drumuri importante din oraş, cu ordin să întoarcă din drum orice grup mare de bărbaţi înarmaţi, indiferent ce religie spun că au.

Caterina văzu de îndată că asta nu era o manevră neutră.

– Membrii miliţiei sunt toţi catolici, bineînţeles, spuse ea.

– Bineînţeles, încuviinţă Pierre. Dar constituie singura noastră modalitate de a menţine ordinea.

Apoi nu mai spuse nimic. Prefera să nu înceapă o discuţie despre echitate, pentru că, în realitate, nimic nu era neutru în acest plan. Însă menţinerea ordinii era principala grijă a Caterinei.

Carol i se adresă mamei lui:

– Nu văd niciun rău în măsuri pur şi simplu defensive.

– Poate că nici nu există, răspunse Caterina.

Nu avea încredere în nimeni din familia de Guise, dar ceea ce sugera Pierre părea logic.

– Ducele mai are o sugestie, zise Pierre.

Ducele Henric nu sugerase nimic din toate acestea, dar eticheta cerea ca Pierre să pretindă că ideile veneau de la stăpânul lui aristocrat.

– Lansaţi artileria oraşului. Dacă aliniem tunurile în piaţa Grève, vor fi pregătite să apere primăria – sau să fie poziţionate în altă parte dacă e necesar.

„Sau ca să doboare mulţimea protestanţilor”, se gândi el.

Regele încuviinţă din cap.

– Ar trebui să facem toate acestea. Ducele de Guise pare a fi

un bun strateg militar. Te rog să-i transmiţi mulţumirile mele.

Pierre se înclină.

Caterina îi spuse lui Carol:

– Va trebui să-l chemi pe prepozit.

Fără îndoială, credea că întârzierea avea să-i dea suficient timp să se gândească la sugestiile lui Pierre şi să caute scăpările.

Dar Pierre nu avea de gând să-i ofere ocazia. Spuse:

– Maiestate, mi-am luat libertatea de a-l aduce pe prepozit cu mine şi se află chiar acum dincolo de uşă, aşteptându-vă ordinele.

– Foarte bine, zise Carol. Spune-i să vină.

Le Charron intră înclinându-se până la pământ, încântat şi intimidat de a se afla în prezenţa regelui.

Pierre îşi asumă sarcina de a vorbi în locul regelui şi-i spuse lui Le Charron să aplice toate măsurile propuse de el. În timpul acestui recital, Pierre se temea că regele Carol sau – mai sigur – Caterina s-ar fi putut răzgândi, dar aceştia doar încuviinţau din cap. Caterinei părea să nu-i vină să creadă că ducele Henric voia doar să se apere şi să împiedice revoltele; dar, în mod clar, nu-şi putea da seama ce alt motiv ar fi putut avea Pierre, aşa că nu se împotrivi.

Le Charron îi mulţumi bucuros regelui pentru onoarea de a primi instrucţiunile sale şi jură să le ducă la îndeplinire cu meticulozitate, după care fură lăsaţi să plece. În timp ce ieşea cu spatele şi se înclina, lui Pierre aproape că nu-i venea să creadă că reuşise, aşteptându-se ca în fiecare clipă să-l cheme Caterina înapoi. Apoi ajunse afară şi uşa se închise. Era acum cu un pas mai aproape de victorie.

Împreună cu Le Charron, trecu prin garderobă şi prin camera gărzilor, apoi coborî scările.

Se lăsase întunericul când ajunseră în curtea pătrată, unde îi aştepta Biron cu caii.

Înainte de a se despărţi de Le Charron, Pierre mai avea de săvârşit o înşelăciune.

– Ceva ce a uitat regele să pomenească, spuse el.

Pentru un curtean cu experienţă, propoziţia în sine ar fi fost de ajuns să stârnească suspiciuni, dar Le Charron era copleşit de aparenta apropiere a lui Pierre de monarh şi era disperat să fie pe placul lui.

– Orice, bineînţeles, spuse el.

– Dacă viaţa regelui este în pericol, clopotul de la Saint-

Germain l'Auxerrois va suna încontinuu – şi la fel vor face toate bisericile din Paris în care sunt preoţi catolici de încredere. Acela va fi semnalul de alarmă pentru dumneata, care te va anunţa că hughenoţii s-au răsculat împotriva regelui şi că trebuie să-i ataci.

– Chiar se poate întâmpla una ca asta? întrebă Le Charron uluit.

– S-ar putea întâmpla în noaptea asta, aşa că trebuie să fii pregătit.

Lui Le Charron nu-i trecu prin cap să se îndoiască de Pierre. Luă de bun ce i se spuse.

– Voi fi pregătit, jură el.

Pierre scoase din desagă caietul cu copertă neagră. Rupse paginile cu numele asasinilor nobili şi ale victimelor. Pe restul paginilor erau scrise numele hughenoţilor de rând din Paris. Îi întinse caietul lui Le Charron.

– Iată lista tuturor protestanţilor cunoscuţi din Paris, cu tot cu adrese, zise el.

Le Charron era uimit.

– Habar nu aveam că există un asemenea document!

– Îl pregătesc de mulţi ani, zise Pierre cu undă de mândrie în glas. În seara asta, îşi îndeplineşte destinul.

Le Charron luă caietul cu un aer admirativ.

– Mulţumesc.

Pierre spuse cu solemnitate:

– Dacă auzi clopotele, e datoria dumitale să-i omori pe toţi cei pomeniţi în caiet.

Le Charron înghiţi în sec. Până atunci, nu se gândise că putea fi implicat într-un masacru. Dar Pierre îl adusese cu atâta grijă în acest punct, după ce-i prezentase fapte care se înlănţuiau atât de logic, încât dădu aprobator din cap. Ba chiar adăugă o sugestie proprie:

– În caz că se ajunge la lupte, voi ordona miliţiei să se identifice, poate cu o banderolă albă pe braţ, ca să se cunoască unii pe alţii.

– Foarte bună idee, zise Pierre. Îi voi spune Maiestăţii Sale că te-ai gândit la asta.

Le Charron era încântat.

– Ar fi o mare onoare!

– Ar fi mai bine să pleci. Ai multe de făcut.

– Da.

Charron urcă pe cal, ţinând în mână caietul negru. Înainte de

a pleca, avu un moment de tulburare.

– Să sperăm că niciuna dintre precauţiile acestea nu va fi necesară.

– Amin, spuse Pierre nesincer.

Le Charron se îndepărtă călare, iar Biron urcă pe cal.

Pierre aşteptă un minut, uitându-se la palatul în stil italian din care abia plecase. Nici nu îi venea să creadă că îi amăgise pe ocupanţii regali. Dar când stăpânii erau aproape să intre în panică, erau disperaţi să acţioneze şi dornici să aprobe orice plan cât de cât promiţător.

În orice caz, încă nu se terminase. Toate eforturile lui din ultimele zile eşuaseră şi mai era încă timp pentru ca schema şi mai complicată din seara aceea să dea greş.

Urcă în şa.

– Strada Bethisy, îi spuse el lui Biron. Să mergem.

Locuinţa lui Coligny era aproape. Gărzile regelui erau în faţa porţii. Unii stăteau aliniaţi cu archebuzele şi lăncile în mână; alţii, probabil odihnindu-se, stăteau pe jos în apropiere, cu armele la îndemână. Formau o barieră impresionantă.

Pierre struni calul şi-i spuse unui paznic:

– Un mesaj de la Maiestatea Sa, regele, pentru lordul de Cosseins.

– Îi voi transmite eu mesajul, zise paznicul.

– Ba nu o vei face. Du-te şi cheamă-l.

– Doarme.

– Vrei să mă întorc la Luvru şi să spun că stăpânul tău nu s-a dat jos din pat ca să primească un mesaj din partea regelui?

– Nu, domnule, sigur că nu, iertaţi-mă.

Omul dădu fuga şi se întoarse un minut mai târziu cu Cosseins, care, după cum arăta, adormise îmbrăcat.

– S-au schimbat planurile, îi spuse Pierre. Hughenoţii au conspirat să-l captureze pe rege şi să preia controlul guvernului. Complotul a fost dejucat de oameni loiali, dar regele îl vrea arestat pe Coligny.

Cosseins nu era la fel de naiv ca Le Charron. Părea sceptic, gândindu-se probabil că sfătuitorul ducelui de Guise nu era cea mai bună opţiune ca mesager al regelui.

– Există vreo confirmare pentru asta? întrebă el îngrijorat.

– Nu e nevoie să-l arestezi dumneata. Regele va trimite pe cineva.

Cosseins ridică din umeri. Asta însemna că el nu se angaja la

nimic.

– Foarte bine, spuse el.

– Să fii gata, zise Pierre şi plecă.

Făcuse tot ce se putea. Cu o mulţime de mici înşelătorii, netezise calea spre Armaghedon. Acum, tot ce putea face era să spere că oamenii pe care încerca să-i manipuleze, de la rege până la preotul de la Saint-Germain l’Auxerrois, aveau să reacţioneze conform calculelor sale.

Mulţimea din Vieille rue du Temple scăzuse odată cu înserarea, dar încă mai erau destui hughenoţi mânioşi încât să-i facă pe Pierre şi pe Biron să intre în palat pe o uşă laterală.

Prima întrebare era dacă ducele Henric era pregătit. Tânărul duce era, de obicei, gata de acţiune, dar îşi pierduse încrederea în Pierre şi era posibil să se fi răzgândit şi să fi decis să nu-şi adune oamenii.

Pierre se simţi uşurat şi încântat când văzu cincizeci de bărbaţi înarmaţi adunaţi în curtea interioară, cu rândaşii care le ţineau caii înşeuaţi. Îi remarcă pe Rasteau, omul fără nas, şi pe veşnicul său însoţitor, Brocard. Torţele aprinse făceau să sclipească platoşele şi coifurile. Era un grup disciplinat de nobili şi soldaţi care aşteptau calmi, însă scena părea să conţină o primejdie tăcută.

Pierre străbătu mulţimea până ajunse în mijloc, unde se afla ducele Henric. De îndată ce îl văzu pe Pierre, acesta întrebă:

– Ei bine?

– Totul e pregătit, spuse Pierre. Regele a fost de acord cu tot ce am propus. Primarul înarmează miliţia şi lansează artileria oraşului chiar în acest moment. „Aşa sper”, îşi spuse el.

– Şi Cosseins?

– I-am spus că regele trimite pe cineva ca să-l aresteze pe Coligny. Dacă nu mă crede, va trebui să intraţi cu forţa.

Oamenii încălecară. Un grăjdar îi întinse lui Pierre o curea pentru sabie, cu o armă ascunsă. Îşi încheie cureaua şi se urcă în şa. Avea de gând să încerce să nu se implice în luptă dacă era posibil, dar era bine să fie totuşi echipat.

Se uită pe sub arcada porţii exterioare şi văzu doi slujitori care trăgeau spre interior porţile mari de fier. Gloata de afară rămase zăpăcită preţ de o clipă. Nu aveau niciun plan pentru această situaţie: nu se aşteptau la uşi deschise. Apoi, ducele Henric dădu pinteni calului şi detaşamentul dădu năvală afară într-un tropot de copite ca un cutremur. Mulţimea se împrăştie

îngrozită, dar nu reuşiră toţi să scape. Printre strigăte, caii atacară mulţimea, călăreţii loviră cu săbiile şi zeci de oameni căzură răniţi sau morţi.

Începuse măcelul.

Porniră ca tunetul pe străzi, într-o viteză periculoasă. Oamenii care erau pe afară la ora aceea târzie fugeau din calea lor, temându-se să nu-şi piardă viaţa. Pierre era încântat şi înspăimântat totodată. Acesta era momentul pentru care muncise încă de când regele Carol semnase ruşinoasa Pace de la St Germain. Acţiunea din seara aceea avea să le arate tuturor că Franţa nu tolera erezia – şi că familia de Guise nu putea fi ignorată. Lui Pierre îi era frică, dar era şi plin de o nerăbdare disperată.

Îşi făcea griji în privinţa lui Cosseins. Pierre îşi dorea să-l fi putut convinge să promită că va coopera, dar omul nu era prost. Dacă se împotrivea acum, avea să se lase cu o încleştare violentă, care i-ar fi dat timp lui Coligny să scape. Întreaga strategie se putea prăbuşi din cauza acestui detaliu.

Palatul de Guise se afla în partea de est a oraşului, iar locuinţa lui Coligny în marginea vestică, dar distanţa era mică şi la ora aceea din noapte erau puţine obstacole pe străzi. În câteva minute, călăreţii ajunseră în strada Bethisy.

Probabil că oamenii lui Cosseins auziseră tropotul de copite de la distanţă, astfel că acum, când Pierre zări casa lui Coligny în lumina stelelor, gărzile aveau un aspect mai ordonat şi mai impresionant decât în urmă cu o jumătate de oră, fiind aliniaţi în faţa porţii cu lăncile şi armele pregătite.

Ducele Henric trase de hăţuri şi strigă:

– Am venit să-l arestez pe Gaspard de Coligny. Deschideţi poarta în numele regelui!

Cosseins păşi în faţă, cu faţa luminată diavoleşte de torţelor oamenilor lui de Guise.

– Eu n-am primit asemenea ordine, spuse el.

Henric zise:

– Cosseins, eşti un bun catolic şi un slujitor credincios al Maiestăţii Sale, regele Carol, dar nu voi accepta un refuz drept răspuns. Am primit ordin din partea regelui şi îl voi îndeplini chiar dacă trebuie să te ucid mai întâi.

Cosseins ezită. Era într-o poziţie dificilă, după cum calculase Pierre. Cosseins fusese numit să-l apere pe Coligny, dar era perfect plauzibilă posibilitatea ca regele să se fi răzgândit şi să fi

ordonat arestarea. Iar dacă el i se împotrivea acum lui Henric şi cele două grupuri de oameni înarmaţi ajungeau să se lupte, avea să curgă mult sânge – probabil chiar şi al lui Cosseins însuşi.

Aşa cum sperase Pierre, Cosseins decise să-şi salveze viaţa şi să accepte consecinţele mai târziu.

– Deschideţi! strigă el.

Porţile se deschiseră şi oamenii lui de Guise năvăliră bucuroşi în curte.

Intrarea principală a casei avea o uşă dublă mare, din lemn masiv cu întăriri de fier, şi Pierre o văzu închizându-se când intră în curte. Presupuse că de cealaltă parte se aflau gărzile personale ale lui Coligny. Oamenii lui de Guise atacară uşa cu săbiile şi unul reuşi să tragă în încuietoare. Pierre se gândi frustrat cât de nesăbuiţi fuseseră să nu aducă baroase. Era din nou înspăimântat că întârzierea putea să-i permită lui Coligny să scape. Nimeni nu se gândise să verifice dacă exista o ieşire prin spate.

Dar uşa cedă în faţa forţei şi se deschise brusc. Se duceau lupte strânse pe scări, vreo şase paznici încercând să le ţină piept oamenilor lui de Guise, dar gărzile lui Coligny erau depăşite numeric şi în câteva minute erau toţi morţi sau răniţi grav.

Pierre sări de pe cal şi alergă pe trepte. Soldaţii tocmai deschideau uşile cu forţa. „Aici!” strigă unul dintre ei şi Pierre se ghidă după voce, intrând într-un dormitor mare.

Coligny era îngenuncheat la căpătâiul patului, în cămaşă de noapte, cu părul cărunt acoperit cu o tichie şi cu braţul rănit în bandaj. Se ruga cu voce tare.

Soldaţii ezitau să ucidă un om care se ruga.

Dar făcuseră cu toţii lucruri mai rele.

– De ce vă e frică? strigă Pierre. Omorâţi-l, lua-v-ar naiba!

Un soldat al lui de Guise pe nume Besme înfipse sabia în pieptul lui Coligny. Când o scoase, sângele roşu aprins ţâşni din rană. Coligny căzu pe burtă.

Pierre alergă la fereastră şi o deschise. Îl văzu pe Henric jos, în curtea din faţă, încă urcat pe cal.

– Duce Henric! strigă el. Sunt mândru să-ţi spun că a murit Coligny!

Henric strigă şi el:

– Arată-mi cadavrul!

Pierre se întoarse înapoi spre cameră.

– Besme, zise el, adu cadavrul aici!

Bărbatul îl apucă pe Coligny de braţ şi-i târî cadavrul pe podea.

– Ridică-l la fereastră, zise Pierre.

Besme se conformă.

– Nu-i văd faţa! strigă Henric.

Nerăbdător, Pierre apucă trupul de şolduri şi îl împinse. Cadavrul se rostogoli peste pervaz şi se lovi de caldarâm cu zgomot, aterizând cu faţa în jos.

Henric coborî de pe cal. Cu un gest plin de dispreţ, întoarse cadavrul cu piciorul.

– El este, spuse el. Omul acesta mi-a ucis tatăl.

Cei din jurul lui aclamară.

– S-a săvârşit, zise Henric. Trageţi clopotul de la St-Germain l'Auxerrois.

(ii)

Sylvie îşi dorea să fi avut un cal.

Alergând din casă în casă, pentru a vorbi cu membrii congregaţiei care se întâlneau în podul de deasupra grajdului, se simţea frustrată, în pragul isteriei. De fiecare dată trebuia să descopere casa potrivită, să-i explice familiei situaţia, să-i convingă că nu era totul în închipuirea ei, apoi să dea fuga la următoarea casă de protestanţi. Avea un plan logic: mergea spre nord pe strada St Martin, principala arteră din mijlocul oraşului, luând-o pe străzile laterale pe distanţe scurte. Totuşi, nu reuşea să facă decât trei sau patru vizite pe oră. Dacă ar fi avut un cal, ar fi mers de două ori mai repede.

Ar fi fost şi mult mai puţin vulnerabilă. Era greu pentru un beţiv să dea jos de pe cal o fată tânără şi puternică. Dar singură şi pe jos, în întunericul de pe străzile Parisului, se temea că se putea întâmpla orice şi nimeni nu ar fi văzut.

Când se apropie de casa marchizului de Lagny, nu departe de depozitul de lângă zidul oraşului, auzi bătăile îndepărtate de clopot. Se încruntă. Ce însemna asta? Clopotele într-un moment neaşteptat semnalau, de obicei, o criză. Sunetul se înteţi şi îşi dădu seama că bisericile se alăturau corului una câte una. O urgenţă în întregul oraş nu putea să însemne decât un singur lucru: teama pe care o aveau ea şi Ned, când descoperiseră că dispăruse caietul lui Pierre, era acum întemeiată.

După câteva minute, ajunse la casa marchizului şi bătu la uşă.

Deschise chiar marchizul, care probabil era treaz, iar servitorii dormeau. Sylvie îşi dădu seama că era prima dată când îl vedea fără pălăria cu pietre scumpe. Avea un început de chelie şi un breton tuns ca al unui călugăr.

– De ce trag clopotele? întrebă el.

– Pentru că ne vor omorî pe toţi, spuse ea, apoi intră în casă.

El o conduse în salon. Era văduv, iar copiii crescuseră şi trăiau în altă parte, aşadar era probabil singur în casă, cu excepţia servitorilor. Ea văzu că rămăsese treaz şi citise la lumina unui sfeşnic din fier forjat. Recunoscu şi cartea, pe care i-o vânduse chiar ea. Lângă fotoliu se afla o sticlă de vin şi el îi oferi puţin. Sylvie îşi dădu seama că îi era şi foame, şi sete: mergea de ore întregi. Bău un pahar pe nerăsuflate, dar îl refuză pe al doilea.

Îi povesti că aflase că ultracatolicii erau pe cale să lanseze un atac şi că alerga în tot oraşul ca să-i avertizeze pe protestanţi, dar acum se temea că începuse totul şi că era prea târziu pentru avertismente.

– Trebuie să mă duc acasă, spuse ea.

– Eşti sigură? Ai putea fi mai în siguranţă aici.

– Trebuie să mă asigur că mama e bine.

O conduse la uşă. Când apăsă pe mâner, cineva bătu.

– Nu deschideţi! zise Sylvie, dar fu prea târziu.

Privind peste umărul lui Lagny, văzu un nobil stând în prag, cu alţi câţiva bărbaţi după el. Lagny îl recunoscu.

– Vicontele Villeneuve! spuse el mirat.

Villenueve purta o haină roşie scumpă şi Sylvie remarcă speriată că avea sabia în mână.

Lagny îşi păstră calmul.

– Ce te aduce la mine acasă la ora asta din noapte, viconte?

– Lucrarea lui Hristos, zise Villeneuve şi, cu o mişcare rapidă, înfipse sabia în burta lui Lagny.

Sylvie ţipă. Lagny ţipă şi el, căzând în genunchi în agonie.

În timp ce Villeneuve încerca să scoată sabia din burta lui Lagny, Sylvie alergă pe hol spre spatele casei. Dădu buzna pe o uşă şi se trezi într-o bucătărie mare.

În Paris, ca peste tot, servitorii nu aveau luxul unor paturi, ci dormeau la întâmplare pe podeaua bucătăriei; aici, vreo şase servitori tocmai se trezeau, întrebându-se cu glasuri speriate ce se întâmpla.

Sylvie alergă prin încăpere, ferindu-se de bărbaţii şi de femeile care se deşteptau, şi ajunse la uşa din capăt. Era

încuiată şi nu se vedea nicio cheie.

Văzu o fereastră deschisă, care lăsa aerul să pătrundă în camera aglomerată într-o noapte de august, şi, fără să mai stea pe gânduri, se strecură afară.

Ajunse într-o curte cu un coteţ de păsări şi porumbărie. În partea opusă, găsi un zid înalt de piatră cu o poartă. Încercă să deschidă poarta, dar era încuiată. Îi venea să plângă de groază şi de emoţie.

Din bucătărie, auzi ţipete – poate că Villeneuve şi oamenii lui intraseră în bucătărie. Presupuneau că toţi servitorii erau protestanţi precum stăpânul lor – aşa era de obicei – şi probabil că aveau să-i omoare pe toţi înainte să vină după ea.

Se urcă pe acoperişul coteţului, stârnind un cor de cotcodăceli înăuntru. Între acoperiş şi zidul curţii era un spaţiu de aproape un metru. Sylvie sări. Aterizând pe marginea îngustă a zidului, îşi pierdu echilibrul şi căzu dureros în genunchi, dar reuşi să se ridice. Apoi sări de cealaltă parte a zidului, pe o alee urât mirositoare.

Alergă în lungul aleii. De acolo, dădu în strada du Mur. O luă spre depozitul ei, alergând cât de repede putea. Ajunse fără să o vadă cineva. Descuie uşa, se furişă înăuntru, închise uşa în spatele ei şi o încuie.

Era în siguranţă. Se sprijini de uşă, cu obrazul lipit de lemn. Scăpase, se gândi ea cu o senzaţie ciudată de uşurare. Şi atunci îi veni o idee care o luă prin surprindere: „Nu vreau să mor acum, după ce l-am cunoscut pe Ned Willard.”

(iii)

Walsingham înţelese de îndată importanţa caietului lipsă şi-i trimise pe Ned şi pe alţii la casele celor mai importanţi protestanţi englezi din Paris, ca să-i sfătuiască să se refugieze la ambasadă. Nu erau destui cai pentru toţi şi Ned plecă pe jos. Purta cizme lungi de călărie şi o vestă de piele, în ciuda căldurii nopţii, dar avea şi o sabie şi un pumnal cu o lamă ascuţită de şaizeci de centimetri.

Îşi îndeplinise misiunea şi acum pleca de la ultima casă care îi fusese atribuită, când clopotele începură să sune.

Se temea pentru Sylvie. Planul lui Pierre era ca numai protestanţii aristocraţi să fie ucişi, dar, odată ce începeau să ucidă, erau greu de oprit. În urmă cu două săptămâni, poate că

Sylvie ar fi fost în siguranţă, pentru că viaţa ei de vânzătoare protestantă de cărţi fusese un secret bine păstrat, dar cu o săptămână în urmă, Ned îl condusese pe Pierre la ea acasă şi acum era pe lista lui. Ned intenţiona să le ducă pe ea şi pe mama ei la ambasadă ca să le protejeze.

Se îndreptă spre strada Serpente şi bătu la uşa prăvăliei.

Fereastra de la etaj se deschise şi o siluetă se aplecă în afară.

– Cine e?

Vocea era a lui Isabelle.

– Ned Willard.

– Aşteaptă, cobor acum.

Fereastra se închise şi, câteva clipe mai târziu, uşa de la intrare se deschise.

– Poftim înăuntru, spuse Isabelle.

Ned intră şi închise uşa. O singură lumânare lumina rafturile cu registrele şi cu sticlele de cerneală.

– Unde e Sylvie? întrebă Ned.

– E încă plecată să anunţe oamenii.

– Acum e prea târziu pentru avertismente.

– S-ar putea să se fi adăpostit.

Ned era dezamăgit şi îngrijorat.

– Unde crezi că ar putea fi?

– Voia să meargă spre nord pe strada St Martin şi să ajungă acasă la marchizul de Lagny. Ar putea fi acolo. Sau…

Isabelle ezită.

Ned zise nerăbdător:

– Unde altundeva? E în pericol!

– Într-un loc secret. Trebuie să juri că nu-l vei dezvălui niciodată.

– Jur.

– Pe strada du Mur, la două sute de metri de colţul străzii St Denis, e un grajd mic de cărămidă cu o uşă şi fără ferestre.

– E de ajuns. Ned ezită, apoi spuse: Dumneata vei fi în siguranţă?

Ea deschise un sertar de la masă şi-i arătă două pistoale de buzunar cu un singur glonţ, cu mecanisme de tragere cu roată de fricţiune, pe lângă şase gloanţe şi o cutie cu praf de puşcă.

– Le păstrez pentru atunci când un beţiv iese de la taverna de peste stradă şi se întreabă cât de greu poate fi să jefuiască o prăvălie ţinută de două femei.

– Ai împuşcat vreodată pe cineva?

– Nu. Întotdeauna a fost de ajuns doar să le arăt.

El puse mâna pe clanţă.

– Blochează uşa după mine.

– Desigur.

– Asigură-te că obloanele sunt bine trase şi fixate înăuntru.

– Da.

– Stinge lumânarea şi nu deschide uşa nimănui. Dacă bate cineva, nu vorbi. Lasă-i să creadă că e goală clădirea.

– Bine.

– Eu şi Sylvie o să venim după dumneata şi o să mergem toţi trei la ambasada engleză.

Când Ned deschise uşa, Isabelle îl prinse de braţ.

– Ai grijă de ea, spuse ea cu vocea sugrumată. Orice s-ar întâmpla, ai grijă de fetiţa mea.

– Asta am de gând să fac, zise Ned şi plecă în grabă.

Clopotele încă sunau. Nu erau mulţi oameni pe strada de pe malul stâng. Totuşi, când Ned traversă podul Notre-Dame, cu prăvăliile sale scumpe, fu şocat să vadă două cadavre pe stradă. Un bărbat şi o femeie în cămăşi de noapte fuseseră înjunghiaţi. Pe Ned îl îngreţoşa scena aceea aparent casnică: soţul şi soţia întinşi unul lângă altul, ca şi cum ar fi fost în pat, numai că aveau cămăşile de noapte îmbibate de sânge.

Uşa de la un magazin de bijuterii din apropiere era deschisă şi Ned văzu doi bărbaţi ieşind cu câţiva saci, probabil plini cu pradă valoroasă. Aceştia îi aruncară o privire agresivă, făcându-l să iuţească pasul. Nu voia să fie întârziat de o altercaţie şi în mod clar acelaşi lucru voiau şi ei, pentru că nu se luară după el.

Pe malul drept, văzu un grup de bărbaţi care băteau într-o uşă. Aveau bucăţi de pânză albă legate pe braţe, ceea ce Ned bănuia că era o formă de identificare. Majoritatea erau înarmaţi cu pumnale şi bâte, dar unul dintre ei, mai bine îmbrăcat decât restul, avea o sabie. Acesta strigă cu o voce care trăda o persoană şcolită:

– Deschide, protestant blasfemator!

Ceea ce însemna că bărbaţii erau catolici şi că formau un pluton condus de un ofiţer. Ned se gândi că făceau parte din miliţia oraşului. Informaţia oferită de Jeronima sugerase un masacru al nobililor protestanţi, dar casa pe lângă care trecea era una oarecare, a unui meşter sau a unui mic negustor. Aşa cum se temuse, ordinul de a ucide nu mai viza doar ţintele aristocratice iniţiale. Rezultatul putea fi cu adevărat îngrozitor.

Se simţea laş trecând pe furiş mai departe şi sperând că bărbaţii cu banderole albe nu-l vedeau. Dar nicio altă acţiune nu avea sens. De unul singur, nu-i putea salva pe ocupanţii casei de atacul a şase agresori. Dacă i-ar fi înfruntat, l-ar fi ucis, apoi şi-ar fi întors din nou atenţia spre casă. Iar el trebuia să o găsească pe Sylvie.

Ned o luă spre nord pe strada St Martin, căscând ochii în lumina stelelor şi uitându-se pe străzile lăturalnice după o femeie micuţă, cu siluetă dreaptă şi pas sprinten, venind spre el cu un zâmbet uşurat. Privind pe o alee, văzu încă un grup de bărbaţi cu banderole albe, de data asta numai trei, cu aspect aspru şi fără săbii în mâini. Era pe punctul de a trece mai departe când ceva îi atrase atenţia.

Bărbaţii se aflau cu spatele la el, uitându-se la ceva de pe jos, iar Ned observă ceva ce semăna înspăimântător cu forma graţioasă a unui picior de femeie tânără.

Se opri şi privi. Era întuneric, dar niciun bărbat nu avea felinar. Când Ned se uită cu mai multă atenţie, văzu că fata era întinsă pe jos şi un al patrulea bărbat stătea în genunchi între coapsele ei. Ea gemea şi, după o clipă, Ned înţelese că spunea: „Nu, nu, nu...”

Simţi impulsul puternic de a fugi, dar nu putea să facă asta. Se părea că încă nu fusese violată, aşa că, dacă intervenea în următoarele secunde, o putea salva.

Sau putea să moară.

Bărbaţii erau atenţi la femeie şi nu-l văzuseră, dar în orice moment unul dintre ei se putea uita în spate. Nu avu timp de gândire.

Ned puse felinarul jos şi scoase sabia.

Se furişă în spatele grupului. Înainte ca teama să-l oprească, înfipse vârful sabiei în coapsa celui mai apropiat dintre ei.

Bărbatul scoase un urlet de durere.

Ned trase sabia. Următorul se întoarse să vadă ce se întâmplă şi Ned îl atacă. Fu o lovitură norocoasă şi vârful sabiei tăie faţa bărbatului de la bărbie până la ochiul stâng. Acesta ţipă şi îşi duse ambele mâini la faţă. Sângele îi ţâşnea printre degete.

Al treilea spectator se uită la cei doi tovarăşi răniţi şi, speriindu-se, o rupse la fugă pe alee.

După o clipă, cei doi bărbaţi răniţi de Ned făcură acelaşi lucru.

Bărbatul care stătea în genunchi sări în picioare şi fugi după ei, ţinându-şi pantalonii cu ambele mâini.

Ned puse sabia însângerată în teacă, apoi îngenunche lângă fată şi-i trase rochia peste picioare, acoperindu-i goliciunea.

Abia atunci se uită la faţa ei şi văzu că era Afrodita Beaulieu.

Nici măcar nu era protestantă. Ned se întrebă ce făcea pe stradă noaptea. Părinţii nu i-ar fi dat voie să rătăcească singură nici măcar pe timp de zi. Ned se gândi că poate avusese o întâlnire tainică şi îşi aminti cât de bucuroasă îi zâmbise lui Bernard Housse la Luvru. Şi probabil că ar fi scăpat basma curată dacă aceasta nu ar fi fost tocmai noaptea în care cineva hotărâse să dezlănţuie războiul.

Ea se uită la el şi spuse, nevenindu-i să creadă:

– Ned Willard? Slavă Domnului! Dar cum...?

El o luă de mână şi o ridică în picioare.

– Nu avem timp de explicaţii, zise el.

Casa Beaulieu nu era departe de strada St Denis.

– Hai să te duc acasă.

Luă felinarul şi o prinse de mână. Fata părea prea şocată ca să vorbească sau să plângă.

Ned privea cu teamă în jur pe măsură ce înaintau. Nimeni nu era în siguranţă.

Când erau aproape de casa ei, patru bărbaţi cu banderole albe ieşiră de pe o stradă lăturalnică şi-i acostară.

– Fugiţi, protestanţilor?

Lui Ned îi îngheţă sângele în vine. Se gândi să scoată sabia, dar şi ei erau înarmaţi şi erau patru. Pe ultimii îi luase prin surprindere şi-i speriase, dar aceştia stăteau cu faţa la el, cu mâinile pe mânere, gata să treacă la fapte. Nu avea nicio şansă.

Trebuia să scape din asta cu vorba bună. Bineînţeles, aveau să suspecteze imediat un străin. Accentul lui era destul de bun ca să amăgească oamenii – parizienii credeau că vine de la Calais –, dar uneori făcea greşeli gramaticale copilăreşti şi se rugă să nu se dea de gol acum, spunând *le maison* în loc de *la maison*[26].

Se strădui să zâmbească.

– Aceasta este domnişoara Beaulieu, neghiobule, spuse el. E o catolică credincioasă, iar casa contelui Beaulieu e chiar aici. Dacă te atingi de ea, ridic toată casa în picioare.

Nu era o ameninţare deşartă: se aflau la distanţă suficient de

[26] Casă (în lb. franceză în original) – substantiv de genul feminin în franceză, articulat în mod corect cu articolul hotărât *la,* corespunzător genului feminin (n.tr.).

mică încât să i se audă strigătele. Dar Afrodita îl strânse mai tare de braţ şi înţelese că nu voia ca părinţii ei să afle că ieşise din casă.

Liderul grupului spuse cu viclenie:

– Dacă e o nobilă catolică, ce caută pe stradă noaptea, la ora asta?

– Să-l rugăm pe tatăl ei să ne răspundă la întrebare, nu vreţi?

Ned încercă să îşi menţină atitudinea arogantă şi încrezătoare, dar îi era foarte greu.

– Şi pe urmă poate să vă întrebe el ce naiba faceţi necăjind-o pe fiica lui.

Trase adânc aer în piept şi ridică bărbia, de parcă ar fi vrut să strige după ajutor.

– Bine, bine, spuse liderul. Dar hughenoţii s-au răsculat împotriva regelui şi miliţia a ordonat să fie toţi căutaţi şi ucişi, aşa că ar fi mai bine să intraţi în casă şi să rămâneţi acolo.

Ned nu lăsă să se vadă cât de uşurat era.

– Iar voi aţi face bine să aveţi grijă cum vă adresaţi nobililor catolici, zise el.

Apoi trecu pe lângă ei împreună cu Afrodita. Liderul lor nu mai spuse nimic.

De îndată ce ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi auziţi, Afrodita spuse:

– Trebuie să intru prin spate.

El încuviinţă din cap. Era aşa cum bănuise.

– Uşa e descuiată?

– Camerista mea mă aşteaptă.

Era o poveste pe care o mai auzise de multe ori. Camerista Afroditei o ajuta pe stăpâna ei să aibă o relaţie interzisă. Ei bine, nu era treaba lui Ned. O conduse în spatele casei, unde ea ciocăni la o poartă înaltă de lemn. O fată tânără deschise de îndată.

Afrodita strânse cu putere mâna lui Ned şi-i sărută degetele.

– Îţi datorez viaţa, spuse ea.

Apoi se furişă înăuntru şi poarta se închise în urma ei.

Ned porni spre casa Lagny, mult mai temător decât înainte. Acum era singur şi, prin urmare, mult mai suspect. Atinse neliniştit mânerul sabiei.

În multe case se vedeau acum lumini. Probabil că locuitorii, alarmaţi de clopote, se treziseră şi aprindeau lumânări. Feţele lor palide apărură la ferestre, privind îngrijoraţi afară.

Din fericire, casa Lagny nu era prea departe. Când urcă treptele spre uşa de la intrare, observă casa întunecată şi tăcută. Poate că Lagny şi servitorii se prefăceau că era goală, aşa cum o sfătuise Ned pe Isabelle să facă.

Când ciocăni la uşă, aceasta se mişcă. Părea că nu fusese bine închisă, iar acum se deschise, dezvăluind un hol întunecat. Ned simţi un miros dezgustător, ca într-o măcelărie. Ridică felinarul şi i se tăie răsuflarea.

Peste tot erau cadavre, iar sângele era împrăştiat pe lespezile de pe podea şi pe pereţii îmbrăcaţi în lambriuri. Îl recunoscu pe marchiz, întins pe spate, cu răni de cuţit în burtă şi piept. Simţi că i se opreşte inima. Lumină cu felinarul feţele celorlalte cadavre, temându-se ca nu cumva unul dintre ele să fie Sylvie. Erau toţi necunoscuţi şi, după îmbrăcăminte, bănui că erau servitori.

Intră apoi în bucătărie, unde erau şi mai mulţi. Văzu o fereastră deschisă care dădea în curte şi speră ca măcar unii să fi scăpat pe acolo.

Cercetă casa, luminând faţa fiecărui mort. Spre marea lui uşurare, Sylvie nu era printre ei.

Acum trebuia să-i găsească ascunzătoarea. Dacă nu era acolo, se temea de ce era mai rău.

Înainte de a ieşi din casă, rupse gulerul de dantelă de la cămaşă şi îl legă în jurul braţului stâng, ca să arate ca un membru al miliţiei. Exista pericolul să fie întrebat şi descoperit ca fiind un impostor, dar, una peste alta, merita să rişte.

Începea să fie disperat. În cele câteva săptămâni de când o cunoştea pe Sylvie, ajunsese să însemne ceva pentru el. „Am pierdut-o pe Margery, nu pot să o pierd şi pe Sylvie, se gândi el. Ce m-aş face apoi?”

Merse spre strada du Mur şi găsi o clădire simplă de cărămidă, fără ferestre. Ajunse la uşă şi ciocăni în lemn.

– Eu sunt, spuse el cu o voce joasă şi insistentă. Sunt Ned. Eşti acolo, Sylvie?

Era o linişte deplină. Simţea că inima îi bate mai încet. Apoi auzi scârţâitul unui zăvor şi clicul încuietorii. Uşa se deschise şi el intră. Sylvie o încuie şi o zăvorî din nou, apoi se întoarse spre el. Ned ridică felinarul şi îi privi faţa. Era tulburată, speriată şi plânsă, dar era vie şi, din câte se părea, teafără.

– Te iubesc, spuse Ned.

Ea se aruncă în braţele lui.

(iv)

Pierre era uluit de rezultatul intrigilor lui. Miliţia Parisului se arunca în masacrarea protestanţilor cu mai multă forţă şi duşmănie decât sperase el.

Ştia că nu inteligenţa lui era adevărata cauză. Parizienii erau furioşi că nunta avusese loc până la urmă, iar predicatorii îndrăgiţi le spuseseră că aveau dreptate să se simtă astfel. Oraşul era pregătit să explodeze de ură, aşteptând doar să aprindă cineva praful de puşcă. Pierre nu făcuse decât să scapere chibritul.

Duminică, la ivirea zorilor, în ziua Sfântului Bartolomeu, sute de hughenoţi erau morţi sau muribunzi pe străzile oraşului. Poate reuşea chiar să-i ucidă pe toţi protestanţii din Franţa. Îşi dădu seama, cu o senzaţie de triumf amestecat cu mirare, că asta putea fi soluţia finală.

Pierre adunase în jurul lui un mic detaşament de huligani, promiţându-le că puteau fura orice voiau de la cei pe care îi omorau. Printre ei se aflau Brocard şi Rasteau; Biron, spionul-şef; şi câţiva derbedei de pe stradă pe care Biron îi folosea în misiuni precum urmărirea suspecţilor.

Pierre îi dăduse caietul negru prepozitului Le Charron, dar îşi amintea multe nume şi adrese de acolo. Îi spiona pe aceşti oameni de paisprezece ani.

Merseră mai întâi acasă la René Duboeuf, croitorul din strada St Martin.

– Nu-i ucideţi pe el sau pe soţia lui până nu spun eu, porunci Pierre.

Dărâmară uşa şi intrară în prăvălie. O parte dintre ei urcară la etaj.

Pierre deschise un sertar şi găsi caietul croitorului, care conţinea numele şi adresele tuturor clienţilor. Dintotdeauna şi-l dorise. Avea să-l folosească în seara aceea.

Oamenii îi târâră pe soţii Duboeuf la parter doar în cămăşile de noapte.

René era un bărbat mic de statură, de vreo cincizeci de ani. Era deja chel când Pierre îl întâlnise, în urmă cu treisprezece ani. Soţia lui era pe atunci tânără şi frumoasă, dar era atrăgătoare şi acum, când părea îngrozită. Pierre îi zâmbi.

– Françoise, dacă îmi amintesc bine, spuse el. Se întoarse apoi spre Rasteau şi spuse: Taie-i degetul.

Rasteau scoase un chicotit ascuţit.

În timp ce femeia plângea în hohote şi croitorul se ruga, un soldat îi ţinu mâna întinsă pe masă şi Rasteau îi tăie degetul mic şi o parte din inelar. Sângele ţâşni pe masă, mânjind o bucată de lână gri-deschis. Femeia ţipă şi leşină.

– Unde sunt banii? îl întrebă Pierre pe croitor.

– În comodă, după oala de noapte, spuse el. Vă rog să nu-i mai faceţi rău.

Pierre dădu din cap spre Biron, care urcă la etaj.

Pierre văzu că Françoise deschisese ochii.

– Ridic-o în picioare, spuse el.

Biron se întoarse cu o geantă de piele pe care o goli pe masă, în băltoaca făcută de sângele lui Françoise. Era o movilă de monede fără mare valoare.

– Are mai mulţi bani de atât, zise Pierre. Rupe-i cămaşa de noapte.

Ea era mai tânără decât soţul ei şi avea o siluetă frumoasă. Bărbaţii tăcură.

Pierre i se adresă croitorului:

– Unde sunt restul banilor?

Duboeuf ezită. Rasteau spuse entuziasmat:

– Să-i tai şi sânii?

Duboeuf zise:

– În cămin, sus pe horn. Vă rog, lăsaţi-o în pace!

Biron căută cu mâna în horn – care era rece în august – şi scoase o cutie de lemn încuiată. Sparse încuietoarea cu vârful sabiei şi răsturnă banii pe masă, o grămadă mare de monede de aur.

– Tăiaţi-le gâtul şi împărţiţi banii, zise Pierre, apoi ieşi afară fără să mai stea să vadă.

Oamenii pe care voia cel mai mult să-i transforme în victime erau marchizul şi marchiza de Nîmes. I-ar fi plăcut să-l ucidă pe el în faţa soţiei. Ce răzbunare ar fi fost! Dar locuiau dincolo de ziduri, în suburbia St Jacques, iar porţile oraşului erau încuiate, aşa că erau feriţi de mânia lui Pierre deocamdată.

În lipsa lor, gândul lui Pierre se îndreptă spre familia Palot.

Isabelle Palot făcuse mai mult decât să-l insulte atunci când fusese la prăvălie, în urmă cu câteva zile – îl speriase. Iar Sylvie, isteaţă, îşi dăduse seama de asta. Dar acum venise momentul să fie pedepsite.

Oamenii rămaseră mult să împartă banii. Pierre presupuse că

violau femeia înainte să o ucidă. Observase, în timpul războiului civil, că atunci când bărbaţii începeau să omoare, întotdeauna comiteau şi violuri. Înlăturarea unei interdicţii părea să le înlăture pe toate.

În cele din urmă, ieşiră din prăvălie. Pierre îi conduse spre sud, pe strada St Martin, şi traversară Île de la Cité. Îşi aminti cuvintele pe care le folosise Isabelle în privinţa lui: „mizerie”, „scursura unei prostituate bolnave”, „cadavru scârbos şi puturos”. Avea să-i amintească aceste cuvinte în timp ce trăgea să moară.

(v)

Ned văzu că toate cărţile lui Sylvie erau bine ascunse. Oricine intra în depozit ar fi văzut doar butoaie din podea până în tavan. Majoritatea butoaielor erau pline cu nisip, dar Sylvie îi arătă că unele erau goale şi uşor de mutat ca să ascundă spaţiul în care cărţile erau aşezate în cutii. Îi spuse că nimeni nu-i descoperise vreodată secretul.

Stinseră lumina din felinarul lui Ned, de teamă ca nu cumva strălucirea slabă să se vadă prin crăpături şi să fie observată de afară, aşa că rămaseră pe întuneric ţinându-se de mână. Clopotele sunau înnebunitor. Sunetele luptei ajungeau până la ei: ţipete, strigătele aspre ale bărbaţilor care se luptau şi câte un foc de armă. Sylvie îşi făcea griji pentru mama ei, dar Ned o convinse că Isabelle era într-o primejdie mai mică la ea acasă decât ar fi fost ei doi pe străzi.

Rămaseră aşa ore întregi, ascultând şi aşteptând. Zgomotele străzii începură să se domolească odată cu lumina slabă care apăru pe la marginile uşii, precum rama unui tablou, indicând zorii zilei; Sylvie spuse:

– Nu putem sta aici la nesfârşit.

Ned deschise uşa câţiva centimetri, scoase capul cu grijă şi se uită în ambele direcţii ale străzii du Mur în lumina dimineţii.

– E liber, spuse el.

Apoi ieşi afară. Sylvie îl urmă şi încuie uşa după ea.

– Poate au încetat omorurile, zise ea.

– S-ar putea să ezite să ucidă în plină zi.

Sylvie cită un verset din *Evanghelia după Ioan:*

– „Oamenii iubeau întunericul mai mult decât lumina pentru că faptele lor erau rele.”

Porniră pe stradă unul lângă altul, mergând în pas grăbit. Ned purta încă banderola albă, gândindu-se că l-ar fi putut ajuta. Se baza mai mult pe sabia de la şold şi, pentru mai multă siguranţă, mergea cu mâna pe mâner. O luară spre sud, către râu.

După primul colţ, văzură doi bărbaţi morţi întinşi pe jos în faţa unei prăvălii unde se vindeau şei. Ned se miră să-i vadă pe jumătate dezbrăcaţi. Cadavrele erau parţial ascunse vederii de silueta unei bătrâne cu părul cărunt, îmbrăcată cu o haină murdară, care se apleca deasupra lor. După o clipă, Ned îşi dădu seama că le scotea hainele.

Hainele la mâna a doua erau preţioase: doar bogaţii îşi puteau permite haine noi. Orice lenjerie ruptă şi murdară putea fi vândută pe post de cârpe fabricanţilor de hârtie. Ned îşi dădu seama că bătrâna aceea amărâtă fura îmbrăcămintea morţilor ca să o vândă. Trase pantalonii de pe picioarele unui cadavru, apoi o rupse la fugă cu legătura sub braţ. Goliciunea cadavrelor înjunghiate făcea ca totul să pară şi mai obscen. Ned observă că Sylvie îşi feri privirea când trecură mai departe.

Evitară străzile principale, largi şi drepte, cu multe spaţii vizibile, şi înaintară în zigzag pe aleile înguste şi întortocheate ale cartierului Les Halles. Chiar şi pe aceste străzi lăturalnice erau o mulţime de cadavre. Majoritatea fuseseră dezbrăcate şi în unele locuri erau aruncate unele peste altele, ca şi cum ar fi vrut să le facă loc oamenilor să treacă pe stradă. Ned văzu feţele bronzate ale muncitorilor în aer liber, mâinile albe şi moi ale femeilor bogate, braţele şi picioarele slabe ale copiilor. Nu reuşi să mai numere câţi erau. Era totul precum un tablou care înfăţişa iadul într-o biserică catolică, doar că acesta era real, în faţa ochilor lui, în unul dintre marile oraşe ale lumii. Senzaţia de groază sporea în el, laolaltă cu scârba, şi ar fi vomat dacă nu ar fi avut stomacul gol. Uitându-se la Sylvie, văzu că era palidă şi că avea o expresie de hotărâre îndârjită.

Urmau însă scene şi mai îngrozitoare.

Pe malul râului, miliţia se descotorosea de cadavre. Morţii şi câţiva răniţi neajutoraţi erau aruncaţi în Sena fără nicio ceremonie, de parcă ar fi fost şobolani otrăviţi. Unii pluteau la vale, dar alţii abia se mişcau, iar marginea puţin adâncă a râului era deja plină de cadavre. Un bărbat cu o prăjină lungă încerca să împingă trupurile în mijlocul râului ca să facă loc altora, dar nu reuşea să le mişte, ca şi cum n-ar fi vrut să plece.

Oamenii erau prea preocupaţi ca să-i observe pe Ned şi pe

Sylvie, care trecură în grabă mai departe şi traversară podul.

(vi)

Entuziasmul lui Pierre creştea pe măsură ce se apropiau de mica prăvălie de papetărie de pe strada Serpente.

Se întreba dacă să-i încurajeze pe oamenii lui să o violeze pe Isabelle. Ar fi fost o pedeapsă potrivită. Apoi îi veni o idee mai bună: să-i lase să o violeze pe Sylvie în faţa mamei ei. Oamenii simţeau o durere mai mare când sufereau copiii lor: aflase asta de la Odette, soţia lui. Îi trecu prin minte să o violeze el însuşi pe Sylvie, dar asta ar fi putut să-i scadă autoritatea în faţa celorlalţi. Mai bine să facă ei treburile murdare.

Nu bătu la uşa prăvăliei. Nimeni în Paris nu se mai aştepta acum la vizitatori. Ciocănitul nu făcea decât să le dea timp oamenilor să se înarmeze. Oamenii lui Pierre sparseră uşa cu lovituri de baros, ceea ce le luă doar câteva secunde, după care năvăliră înăuntru.

Când intră, Pierre auzi o împuşcătură. Asta îi provocă un şoc. Oamenii lui nu aveau arme: erau scumpe şi în general doar aristocraţia avea arme de foc. O clipă mai târziu, o văzu pe Isabelle stând în spatele prăvăliei. Unul dintre oamenii lui Pierre era întins la picioarele ei, părând mort. În timp ce Pierre o privea, ea ridică al doilea pistol şi-l aţinti cu grijă spre Pierre. Înainte să aibă timp să se mişte, un altul o străpunse cu sabia. Isabelle căzu fără să mai tragă al doilea foc.

Pierre înjură. Plănuise o răzbunare mai elaborată. Dar mai era şi Sylvie.

– Mai este o femeie, le strigă el celorlalţi. Cercetaţi casa.

Nu dură mult. Biron alergă sus şi coborî după un minut.

– Nu mai e nimeni aici, spuse el.

Pierre se uită la Isabelle. Pe întuneric, nu vedea dacă era vie sau moartă.

– Târâţi-o afară, ordonă el.

La lumina zilei, văzu că lui Isabelle îi curgea sânge dintr-o rană adâncă de la umăr. Îngenunche deasupra ei şi strigă mânios:

– Unde e Sylvie? Spune-mi, târfă!

Probabil era în agonie, dar îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

– Diavole, şopti ea. Du-te la dracu’, unde ţi-e locul!

Pierre strigă de furie. Se ridică şi o lovi cu piciorul în umărul

rănit. Dar nu avea niciun rost: încetase să mai respire şi ochii îl priveau fără să-l vadă.

Scăpase.

Apoi intră înapoi în casă. Oamenii lui căutau banii. Prăvălia era plină de tot felul de produse de papetărie. Începuseră să tragă registrele de pe rafturi şi să golească dulapurile şi sertarele, trântind hârtiile în mijlocul podelei. Pierre luă un felinar de la Brocard, îl deschise şi apropie flacăra de grămada de hârtii. Aceasta se aprinse imediat şi izbucni în flăcări.

(vii)

Ned simţea că el şi Sylvie avuseseră noroc să ajungă pe malul stâng fără să fie acostaţi de nimeni. În general, miliţia nu ataca oamenii la întâmplare: păreau să folosească nume şi adrese pe care le aveau, cu siguranţă, de la Pierre. Cu toate acestea, Ned fusese oprit şi interogat o dată, pe când era cu Afrodita Beaulieu, şi se putea întâmpla din nou foarte uşor, cu rezultate imprevizibile. Aşadar, avu o senzaţie de uşurare când ajunse pe strada Serpente, cu Sylvie alături, grăbindu-se împreună spre prăvălie.

Văzu cadavrul pe stradă şi avu un sentiment îngrozitor că ştia cine era. Şi Sylvie ştia – scoase un suspin şi începu să alerge. O clipă mai târziu, erau amândoi aplecaţi deasupra siluetei nemişcate de pe caldarâmul însângerat. Ned observă imediat că Isabelle era moartă. Îi atinse faţa: era caldă încă. Nu murise de mult, ceea ce explica de ce nu i se furaseră încă hainele.

Sylvie spuse plângând:

– Poţi s-o duci în braţe?

– Da, zise Ned, dacă mă ajuţi s-o urc pe umăr.

Avea să fie grea, dar ambasada nu era departe. Îşi dădu seama că avea să arate ca un miliţian care scăpa de un cadavru şi, prin urmare, erau şanse mici să fie întrebat ceva.

Ţinea mâinile sub braţele lipsite de viaţă ale lui Isabelle când simţi miros de fum şi ezită. Se uită spre prăvălie şi văzu mişcare înăuntru. Era un foc acolo? O flacără se aprinse şi lumină interiorul şi Ned văzu oameni umblând prin prăvălie cu un aer hotărât, ca şi cum ar fi căutat ceva; probabil ceva de valoare.

– Sunt încă aici! îi spuse el lui Sylvie.

În clipa aceea, Ned văzu doi bărbaţi ieşind pe uşă. Unul avea o faţă mutilată, cu două găuri în loc de nas, înconjurate de

cicatrice albe. Celălalt avea părul blond şi des şi o barbă ascuţită, iar Ned îl recunoscu pe Pierre.

– Trebuie s-o lăsăm – haide! zise Ned.

Îndurerată, Sylvie ezită preţ de o clipă, apoi o rupse la fugă. Ned alergă după ea, dar fuseseră recunoscuţi. Îl auzi pe Pierre strigând:

– Iat-o! Fugi după ea, Rasteau!

Ned şi Sylvie alergară pe strada St Jacques şi apoi în cimitirul St-Julien-le-Pauvre. Dar Sylvie începea să obosească şi Rasteau îi prindea din urmă. Mintea lui Ned lucra frenetic. Rasteau avea vreo treizeci de ani, dar era mare şi puternic, iar nasul îi fusese în mod sigur retezat într-o încăierare. Putea fi un adversar formidabil. În orice luptă care dura mai mult de câteva secunde, statura şi îndemânarea lui şi-ar fi spus cuvântul. Singura speranţă a lui Ned era să-l ia cumva prin surprindere şi să-l doboare repede.

Ned cunoştea bine împrejurimile. Luând-o spre capătul de est al bisericii, ieşi pentru o clipă din câmpul vizual al lui Rasteau. Se opri brusc şi o trase pe Sylvie în adăpostul adâncit al unui cadru de uşă.

Amândoi gâfâiau. Ned auzi paşii grei ai urmăritorului. Într-o secundă, apucă sabia cu mâna dreaptă şi pumnalul cu cea stângă. Trebuia să gândească manevra perfect: nu-l putea lăsa să treacă pe lângă ei. Dar nu avu timp să stea prea mult pe gânduri. Când i se păru că Rasteau aproape îi ajunsese, Ned ieşi de lângă uşă.

Momentul ales nu fu cel mai bun. Cu o clipă mai înainte, Rasteau încetinise pasul, bănuind probabil că era o capcană – şi era puţin prea departe pentru ca Ned să-l ajungă. Nu se putu opri, dar reuşi să se răsucească şi să evite să fie străpuns de sabia lui Ned.

Ned se mişcă repede şi se aruncă în faţă, iar vârful sabiei intră în coasta lui Rasteau. Inerţia îl făcu să treacă pe lângă Ned şi sabia ieşi. Rasteau se întoarse pe jumătate, se împiedică şi căzu greoi. Fără să se mai gândească, Ned îl lovi cu sălbăticie. Rasteau făcu o mişcare largă cu arma şi-l făcu pe Ned să-i scape sabia din mână. Aceasta zbură prin aer şi căzu pe un mormânt.

Rasteau se ridică într-o clipă, mişcându-se cu repeziciune pentru un bărbat masiv. Ned o zări pe Sylvie ieşind de sub cadrul uşii şi strigă:

– Fugi, Sylvie, fugi!

Rasteau veni atunci spre el, încercând să-l lovească sau să-l taie cu sabia. Ned se retrase, folosind pumnalul ca să pareze o împunsătură, apoi o lovitură circulară şi încă o împunsătură – dar ştia că nu putea continua mult aşa. Rasteau simulă o lovitură în jos, apoi, cu o agilitate surprinzătoare, schimbă direcţia şi pătrunse pe sub garda lui Ned.

Pe urmă, Rasteau se opri brusc, iar vârful unei săbii ieşi prin burta lui. Ned sări în spate, evitând sabia lui Rasteau – dar nu mai era necesar, căci lovitura îşi pierdu forţa când Rasteau urlă de durere şi căzu în faţă. Ned văzu în spatele lui silueta micuţă a lui Sylvie, care ţinea sabia căzută a lui Ned şi o scotea din spatele lui Rasteau.

Nu aşteptară să-l vadă pe Rasteau murind. Ned o luă de mână pe Sylvie şi traversară în fugă piaţa Maubert, pe lângă spânzurătoare, către ambasadă.

Doi paznici înarmaţi stăteau de strajă la poartă. Nu erau angajaţi ai ambasadei, pentru că Ned nu-i mai văzuse până atunci. Unul dintre ei se aşeză în faţa lui Ned şi zise:

– Nu puteţi intra acolo.

– Eu sunt adjunctul ambasadorului şi ea e soţia mea, spuse Ned. Acum, dă-te din calea mea.

De la o fereastră de la etaj se auzi vocea autoritară a lui Walsingham:

– Se află sub protecţia regelui – lasă-i să treacă!

Paznicul se dădu la o parte, iar Ned şi Sylvie urcară scările. Uşa se deschise înainte să ajungă la ea.

Intrară în clădire, unde erau în siguranţă.

(viii)

M-am căsătorit cu Sylvie de două ori: mai întâi, în mica biserică de la St-Julien-le-Pauvre, în faţa căreia ea îl omorâse pe bărbatul fără nas; apoi, în cadrul unei slujbe protestante, la capela ambasadei engleze.

Sylvie era virgină la vârsta de treizeci şi unu de ani, aşa că voia să recupereze timpul pierdut; am făcut dragoste în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă timp de luni de zile. Când eram deasupra ei, se agăţa de mine de parcă o salvam de la înec, iar după aceea adormea plângând în braţele mele.

Nu am mai găsit cadavrul lui Isabelle şi asta făcea ca lui Sylvie să-i fie şi mai greu să o jelească. În cele din urmă am

tratat prăvălia incendiată ca pe un mormânt şi, în fiecare duminică, stăteam în faţa ei câteva minute, ţinându-ne de mână şi amintindu-ne de femeia puternică şi curajoasă care fusese Isabelle.

În mod uimitor, protestanţii şi-au revenit după Noaptea Sfântului Bartolomeu. Fuseseră ucişi trei mii de oameni în Paris şi alte mii în masacre similare din alte părţi; dar hughenoţii au ripostat. Oraşele în care protestanţii erau majoritari primeau mulţimi de refugiaţi şi închideau porţile în faţa reprezentanţilor regelui. Familia de Guise, formată din catolici puternici aflaţi de partea monarhului, a fost primită înapoi în cercul regal după ce războiul civil a început din nou.

Slujbele au fost reluate în podul de deasupra grajdului, dar şi în alte locuri clandestine din toată ţara.

Walsingham a fost rechemat la Londra şi am mers şi noi cu el. Înainte de a pleca din Paris, Sylvie i-a arătat lui Nath depozitul din strada du Mur, iar Nath a preluat vânzarea de cărţi ilegale pentru protestanţii parizieni. Cu toate acestea, soţia mea nu a vrut să-şi abandoneze misiunea. A spus că va continua să comande cărţi la Geneva. Voia să traverseze ea însăşi Canalul Mânecii până la Rouen, să întâmpine acolo transporturile, apoi să le însoţească la Paris, să plătească mitele necesare şi să ducă marfa în strada du Mur.

Îmi făceam griji pentru ea, dar am învăţat de la regina Elisabeta că unele femei nu pot fi conduse de bărbaţi. În orice caz, nu sunt sigur că aş fi oprit-o chiar dacă aş fi putut. Avea o misiune sfântă şi nu puteam să-i răpesc acest lucru. Dacă o mai ţinea mult aşa, într-o zi avea să fie prinsă. Şi ştiam că atunci va muri.

Era destinul ei.

Capitolul 21

Rollo stătea pe puntea cargobotului *Petite Fleur* în timp ce se apropiau de coasta Angliei. Era momentul cel mai periculos.

Nava plecată din Cherbourg se îndrepta către portul Combe cu butoaie de lichior de mere, roţi uriaşe de brânză şi opt preoţi tineri de la Colegiul Englez din Douai.

Rollo purta o sutană de preot şi o cruce pe piept. Părul i se rărea în creştet, dar îşi lăsase barba să crească. Pe umeri purta o pelerină albă, nu tocmai potrivită pentru un preot: era un semnal dinainte stabilit.

Făcuse pregătirile cu foarte multă grijă, dar acum prea multe lucruri puteau merge prost. Nici măcar nu ştia sigur dacă aveau un căpitan demn de încredere. Omul era plătit bine pentru oprirea aceasta, dar altcineva – Ned Willard sau un alt om al reginei Elisabeta – i-ar fi putut oferi un preţ mai mare ca să-l trădeze pe Rollo.

Şi-ar fi dorit să nu se bazeze atât de mult pe sora lui. Era deşteaptă, bine organizată şi neînfricată, dar, în cele din urmă, era femeie. Totuşi, nici Rollo nu voia încă să pună piciorul pe pământ englezesc, aşa că trebuia să se folosească de ea.

În amurg, căpitanul aruncă ancora într-un golf fără nume, la cinci kilometri distanţă de destinaţie, în lungul coastei. Din fericire, marea era calmă. În golful de lângă plajă era ancorată o barcă mică de pescuit, cu capetele rotunjite, cu catarg şi cu vâsle. Rollo ştia vasul încă de pe vremea când tatăl lui era colector de taxe în portul Combe: fusese cândva *Saint Ava,* dar acum i se spunea simplu *Ava.* Dincolo de plajă, în despicătura unei creste de deal, se afla o căsuţă solidă de piatră deschisă la culoare, de pe hornul căreia se înălţa fum.

Rollo aştepta nerăbdător, privind căsuţa şi pândind un semn. Speranţa lui era atât de mare, încât avea tot corpul încordat – simţea că ar fi putut să vomite din cauza fricii de eşec. Era începutul sfârşitului. Tinerii pe care îi însoţea erau agenţii secreţi ai lui Dumnezeu. Era un grup mic pentru început, dar aveau să li se alăture şi alţii. Într-o bună zi, anii întunecaţi aveau să se încheie: Anglia avea să renunţe la ideile prosteşti despre libertatea religioasă, iar marea masă a ţăranilor şi a muncitorilor ignoranţi avea să cedeze din nou în faţa autorităţii singurei

Biserici adevărate. Familia Fitzgerald avea să-şi recapete poziţia cuvenită – dacă nu chiar mai bine: poate că Rollo putea să devină episcop, iar cumnatul lui, Bart, duce. În Kingsbridge urma să aibă loc o epurare a puritanilor precum cea din Paris, din Noaptea Sfântului Bartolomeu – deşi Rollo trebuia să păstreze secretă o parte a acestui vis faţă de Margery, care ar fi refuzat să participe dacă ar fi ştiut la ce violenţe se gândea el.

În cele din urmă, văzu răspunsul convenit pentru pelerina lui albă: un cearşaf alb era fluturat la o fereastră de la etaj.

Putea fi o păcăleală. Mal Roper, pescarul care locuia în căsuţă, un catolic înverşunat, ar fi putut fi arestat de Ned Willard şi torturat pentru informaţii, iar cearşaful alb putea fi momeala cu care era atras în capcană. Dar Rollo nu putea face nimic în privinţa asta. El şi cei ca el îşi riscau vieţile şi toţi o ştiau.

Pe măsură ce se întuneca cerul, Rollo îşi aduna preoţii pe punte, fiecare având câte un sac cu lucrurile personale şi obiectele de care aveau nevoie ca să le ducă sacramentele familiilor engleze private de ele: azime sfinte, vin, ulei pentru botez şi apă sfinţită.

– Linişte totală până ajungeţi la casă, îi instrui el în şoaptă. Chiar şi vocile joase se aud dincolo de apă. De obicei, golful e pustiu, cu excepţia familiei pescarului, dar nu se ştie niciodată – iar misiunea voastră s-ar putea sfârşi înainte să ajungeţi în Anglia.

Unul dintre preoţi era exuberantul Lenny Price, primul om pe care îl cunoscuse la colegiul din Douai şi cel mai în vârstă din grup.

– Lenny, tu comanzi după ce ajungeţi pe uscat.

Căpitanul coborî barca, ce ateriză cu un pleoscăit în apă. Preoţii coborâră pe o scară de funie, iar Rollo fu ultimul. Doi marinari apucară vâslele. Barca înainta clipocind pe valuri. Pe plajă, Rollo întrezări silueta unei femei micuţe cu un câine: era Margery. Răsuflă uşurat.

Barca se lovi de malul înclinat şi preoţii săriră în apa puţin adâncă. Margery îi întâmpină cu o strângere de mână, fără să spună nimic. Câinele ei bine dresat era la fel de tăcut.

Rollo rămase în barcă. Margery se uită la el, îi surprinse privirea, zâmbi şi îşi duse mâna la bărbie ca şi cum şi-ar fi mângâiat barba: nu-l mai văzuse niciodată aşa. „Prostule!” îşi zise el, apoi se întoarse repede cu spatele. Preoţii nu trebuiau să afle că era fratele lui Margery: ei îl ştiau drept Jean Langlais.

Marinarii împinseră barca de la mal şi începură să vâslească înapoi spre *Petite Fleur.* Rollo se uită de la pupa bărcii şi o văzu pe Margery conducându-i pe preoţi pe pietriş, apoi în căsuţă. Se înghesuiră pe uşa din faţă şi dispărură din vedere.

(ii)

Mal Roper, soţia lui, Peg, şi cei trei fii voinici îngenuncheară pe podeaua de piatră din singura cameră de la parter a căsuţei, în timp ce Lenny Price ţinea slujba. Margery aproape plângea văzând bucuria acestor credincioşi simpli în timp ce primeau sacramentele. Dacă îşi pierdea viaţa pentru acest moment, se gândi ea, tot ar fi meritat.

Se gândea deseori la mătuşa ei, Maica Joan, moartă acum. Margery, tânără şi tulburată, mireasă la şaisprezece ani, urcase la etajul casei tatălui ei, unde bătrâna Joan transformase două camere mici într-o celulă ca la mănăstire şi o capelă. Acolo îi spusese Joan că Dumnezeu avea un scop pentru ea, dar că trebuia să aştepte ca El să i-l dezvăluie. Ei bine, Joan avusese dreptate. Margery aşteptase, Dumnezeu îi dezvăluise scopul şi era acesta.

Cererea de preoţi catolici era uriaşă. Margery vorbea cu catolicii aristocraţi şi bogaţi din Londra de câte ori mergea Bart în Parlament. În mod discret, tatonă terenul şi descoperi în scurt timp că mulţi erau disperaţi să găsească sacramente. La Londra, Margery avea grijă să stea departe de ambasadele franceze şi spaniole, pentru a evita să fie bănuită de conspiraţii. Îl convinsese pe Bart să fie la fel de prudent. El îi sprijinea misiunea. Ura protestantismul, dar la vârsta mijlocie devenise leneş şi pasiv şi se mulţumea să o lase pe ea să facă toată treaba, câtă vreme îl lăsa pe el să pară un erou. Pe Margery nu o deranja.

După slujbă, Peg Roper îi servi pe toţi cu tocană de peşte în castroane de lemn şi cu pâine făcută în casă. Margery se bucură văzând preoţii ducându-se la culcare: aveau mult de mers până la ivirea zorilor.

Familia Roper nu era bogată, dar Mal refuză banii.

– Vă mulţumim, doamnă, dar nu avem nevoie de plată pentru a îndeplini voia Domnului, zise el.

Margery văzu că era mândru să spună asta şi acceptă refuzul.

Plecară la miezul nopţii.

Margery avea două felinare. Cu unul lumina drumul, iar Lenny mergea în spatele lor cu al doilea. O luă spre nord, pe un drum cunoscut. Îi îndemna pe toţi să tacă de câte ori se apropiau de câte un sat sau de o casă de fermă, pentru că nu voia să fie văzuţi sau auziţi. Un grup de nouă persoane care umblau noaptea putea stârni bănuieli şi ostilitate în mintea celor care îi vedeau. Margery era deosebit de precaută în apropierea conacelor, unde puteau fi oameni înarmaţi, gata de a fi trimişi cu torţe ca să-i ia la întrebări pe călători.

Noaptea era blândă şi drumul era uscat. Cu toate acestea, lui Margery îi era greu să meargă. De când născuse al doilea copil, pe Roger, suferea uneori de dureri de spate, mai ales când avea de parcurs o distanţă mare. Trebuia să strângă din dinţi şi să îndure.

La fiecare două sau trei ore, se opreau într-un loc ales dinainte, departe de zonele locuite, unde se odihneau, beau apă din râu, mâncau din pâinea dată de Peg Roper pentru drum şi îşi făceau nevoile înainte de a porni iar.

Margery asculta cu atenţie în timp ce mergeau, încercând să surprindă sunetele altor oameni de pe drum. Într-un oraş, ar fi fost oameni ascunşi pe alei, de obicei făcând vreo ticăloşie, dar aici erau la ţară, unde erau puţine lucruri de furat şi, prin urmare, mai puţini răufăcători. Cu toate acestea, rămase precaută.

Margery plânsese o zi întreagă când auzise despre masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Atâţia oameni omorâţi de catolici! Era mult mai rău decât o bătălie în care soldaţii omorau alţi soldaţi. În Paris, cetăţenii măcelăriseră femei şi copii nevinovaţi cu miile. Cum de îngăduia Dumnezeu aşa ceva? Şi, ce era mai rău, papa îi trimisese o scrisoare de felicitare regelui Franţei. Nu putea fi asta voia Domnului. Oricât de greu era de crezut, papa greşise.

Margery ştiuse că Ned era la Paris atunci şi se temuse pentru viaţa lui, însă apoi se anunţase că toţi cei de la ambasada engleză supravieţuiseră. La scurt timp după aceea, sosi vestea că Ned se însurase cu o franţuzoaică. Asta o întristase pe Margery – deşi cam fără motiv, se gândea ea. Avusese ocazia să fugă cu el şi refuzase. Nu-şi putea petrece viaţa oftând după ea. Ned voia o soţie şi o familie. Trebuia să se bucure că îşi găsise fericirea fără ea. Dar nu se putea forţa să facă asta.

Se întreba cum era noua doamnă Willard. Oamenii spuneau că franţuzoaicele erau foarte sofisticate. Oare avea să fie frumos

îmbrăcată şi încărcată de bijuterii? Margery se trezi sperând ca fata să fie o fluşturatică fără minte, de care Ned să se plictisească repede. „Ce speranţă ruşinoasă, se gândi ea. Ar trebui să-i doresc să fie fericit. Chiar îi doresc.”

Când se apropiară de New Castle, se văzu o lumină slabă spre est şi reuşi să distingă crestele zidurilor pe fundalul cerului. O senzaţie de uşurare şi de epuizare o cuprinse brusc: fusese un drum lung.

Drumul ducea direct la intrare. Ca întotdeauna, ciorile de pe ziduri croncăniră la sosirea vizitatorilor.

Margery bătu în poartă. Figura cuiva apăru la ferestruica din poartă şi, după un minut, o santinelă somnoroasă deschise uşa grea de lemn. Intrară şi uşa fu zăvorâtă după ei. În sfârşit, Margery era în siguranţă.

Îşi conduse protejaţii prin curte, apoi îi duse în capelă.

– În câteva minute, servitorii de la castel vă vor aduce micul dejun şi aşternuturi, le spuse ea. Atunci, puteţi să dormiţi – toată ziua şi toată noaptea, dacă doriţi. Dar ţineţi minte că e necesar să păstraţi secretul. Oamenii de aici sunt toţi catolici, dar, chiar şi aşa, nu ar trebui să-i întrebaţi cum se numesc şi nici ei să vă întrebe cum vă numiţi. Nu puneţi întrebări despre locul în care vă aflaţi sau al cui este castelul. Ceea ce nu ştiţi nu puteţi dezvălui – nici chiar sub tortură.

Li se spusese deja asta înainte, de către Rollo, dar era bine să li se repete mai des.

A doua zi avea să ia câte doi şi să-i trimită spre diferitele lor destinaţii. Doi urmau să o ia spre vest, la Exeter, doi spre nord, la Wells, doi spre nord-est, la Salisbury, şi doi spre est, la Arundel. După ce le spunea la revedere, erau pe cont propriu.

Ieşi din biserică şi traversă curtea către casă. Sosirea preoţilor stârnise deja agitaţie, iar servitorii se treziseră şi erau ocupaţi. Merse la etaj, în camera băieţilor. Dormeau în paturi alăturate. Se aplecă peste Bartlet, care avea acum şapte ani şi era mare pentru vârsta lui, şi îl sărută pe păr. Apoi trecu la micul Roger, care nu împlinise doi ani şi care avea părul blond. Îi sărută obrazul catifelat.

Roger deschise ochii. Avea ochii căprui-aurii, la fel ca ai lui Ned.

(iii)

Sylvie abia aştepta prima ei vizită la Kingsbridge. Era oraşul care îl formase pe bărbatul pe care-l iubea. Erau căsătoriţi de mai puţin de un an şi simţea că mai avea încă multe de aflat despre Ned. Ştia că era curajos, bun şi deştept. Cunoştea fiecare centimetru al trupului lui şi îl preţuia cu totul, iar când făceau dragoste, simţea că era în mintea lui şi că ştia tot ceea ce gândea. Dar erau goluri în cunoştinţele ei, subiecte despre care el nu prea vorbea, momente din viaţă la care rar făcea referire. Vorbea mult despre Kingsbridge şi ea era nerăbdătoare să-l vadă. Cel mai mult îşi dorea să îi întâlnească pe oamenii care erau importanţi pentru el, oameni pe care îi iubea şi îi ura; mai ales pe femeia din mica pictură care stătuse lângă oglinda lui pentru bărbierit, în camera din Paris.

Îi motivase să meargă în vizită o scrisoare de la fratele lui Ned, Barney. Venise acasă la Kingsbridge, spunea el, împreună cu fiul lui.

– Nu ştiam că are un fiu, zise Ned, citind scrisoarea în salonul din căsuţa pe care o închiriaseră în apropiere de catedrala St Paul.

Sylvie spuse:

– E însurat?

– Bănuiesc că da. Altfel nu poţi avea copii. Dar e ciudat că nu pomeneşte de ea.

– Poţi obţine permisiunea lui Walsingham să pleci din Londra?

Sylvie ştia că Ned şi Walsingham erau ocupaţi să dezvolte serviciul secret de informaţii al reginei Elisabeta şi să facă liste cu oamenii care ar fi putut conspira să o detroneze pe regină şi să o pună în loc pe Mary Stuart.

– Da, zise Ned. O să vrea să fac câteva cercetări discrete despre catolicii din comitatul Shiring, mai ales despre contele Bart, dar mă pot descurca uşor cu asta.

Merseră de la Londra la Kingsbridge călare, făcând o călătorie relaxată de cinci zile. Sylvie nu era încă însărcinată, aşa că nu era niciun pericol să meargă călare. Era dezamăgită că dura atât de mult să rămână gravidă, dar, din fericire, Ned nu se văitase.

Sylvie era obişnuită cu capitalele: trăise dintotdeauna în Paris până să se mărite cu Ned, iar de când venise în Anglia, locuiseră la Londra. Oraşele de provincie păreau mai sigure, mai liniştite, mai puţin frenetice. Îi plăcu imediat Kingsbridge.

O impresionă îngerul de piatră din vârful clopotniţei de la catedrală. Ned îi spuse că, potrivit legendei, îngerul avea faţa lui Caris, călugăriţa care înfiinţase spitalul. Sylvie se întrebă nemulţumită de ce nu fusese statuia decapitată precum toate celelalte imagini idolatre cu sfinţi şi îngeri.

– Nu pot ajunge la ea, îi explică Ned. Ar trebui să construiască o schelă, spuse el cu lejeritate: era oarecum nepăsător cu privire la asemenea lucruri. Dar ar trebui să urci într-o zi în turn. Priveliştea oraşului este magnifică.

Kingsbridge îi amintea de Rouen, cu docurile aflate de-a lungul râului şi marea catedrală din centru. Avea acelaşi aer de prosperitate şi vioiciune. Amintirea oraşului Rouen o duse cu gândul la planul ei de a continua contrabanda cu literatură protestantă la Paris. Primise o scrisoare de la Nath, trimisă prin ambasada engleză. Fusese o misivă entuziastă: Nath prospera în calitate de vânzătoare de cărţi clandestine, dar deocamdată avea destulă marfă şi urma să-i scrie lui Sylvie de îndată ce începea să scadă numărul de cărţi.

Între timp, Sylvie se gândise la un alt plan care să meargă în paralel cu primul. Erau mii de refugiaţi hughenoţi în Londra, mulţi dintre ei străduindu-se să înveţe engleza, iar ea se gândi să le vândă cărţi în franceză. Ned îi spusese că un străin nu avea voie să deschidă o librărie în Londra, aşa că începuse să caute locaţii în afara zidurilor oraşului, poate în suburbia Southwark, unde trăiau mulţi refugiaţi.

Sylvie îl plăcu de îndată pe Barney – majoritatea femeilor îl plăceau, îi spusese Ned zâmbind. Barney purta pantaloni largi de marinar, încălţări legate cu şireturi şi o căciulă de blană. Avea o barbă mare şi roşcată, ce îi acoperea aproape toată faţa bătută de vânt, şi un zâmbet viclean care, bănuia Sylvie, făcea multe fete să li se înmoaie picioarele. Când ajunseră în casa din faţa catedralei, îl îmbrăţişă călduros pe Ned şi o sărută pe Sylvie cu ceva mai mult entuziasm decât se cuvenea.

Atât Ned, cât şi Sylvie se aşteptau ca fiul lui să fie un bebeluş, dar Alfo avea nouă ani. Era îmbrăcat într-o versiune miniaturală a costumului de marinar al lui Barney, inclusiv căciula de blană. Copilul avea pielea de un cafeniu-deschis, părul creţ şi roşcat al lui Barney şi aceiaşi ochi verzi. Era, în mod clar, african şi, în mod şi mai clar, fiul lui Barney.

Sylvie se ghemui ca să vorbească cu el.

– Cum te numeşti? îl întrebă ea.

– Mă numesc Barnardo Alfonso Willard.
– Îi spunem Alfo, zise Barney.
– Bună, Alfo, eu sunt mătuşa Sylvie, spuse Sylvie.
– Mă bucur să te cunosc, răspunse băiatul politicos.
Cineva îl învăţase bunele maniere.
Ned îl întrebă pe Barney:
– Şi mama lui?
În ochii lui Barney apărură lacrimi.
– Cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o…
– Unde e?
– Într-un cimitir din Hispaniola, în Noua Spanie.
– Îmi pare tare rău, frate!
Alfo zise:
– Eileen are grijă de mine.
Casa era îngrijită de soţii Fife, un cuplu în vârstă, care locuiau împreună cu fiica lor, Eileen, de douăzeci şi ceva de ani.
Ned zâmbi.
– Şi în curând o să mergi la gimnaziul Kingsbridge, la fel ca tatăl tău şi ca mine, unde o să înveţi să scrii în latină şi să numeri bani.
– Nu vreau să merg la şcoală, răspunse Alfo. Vreau să fiu marinar cum e Căpitanul.
– O să vedem, zise Barney. Apoi îi spuse lui Ned: Ştie că sunt tatăl lui, dar pe navă a deprins obiceiul de a-mi spune Căpitanul, cum îmi zic ceilalţi.
În ziua în care sosiră, Ned o duse pe Sylvie să cunoască familia Forneron, cea mai importantă familie hughenotă din Kingsbridge, şi discutară cu toţii în franceză. Engleza lui Sylvie se îmbunătăţea repede, dar era o uşurare să se poată relaxa şi să vorbească fără să-şi caute cuvintele. Soţii Forneron aveau o fiică precoce de zece ani, Valerie, care îşi luă sarcina de a o învăţa pe Sylvie câteva expresii englezeşti folositoare, ceea ce-i amuză pe toţi.
Familia Forneron vru să afle totul despre masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu, lucru despre care se vorbea cu groază în toată Europa. Toţi cei care o întâlneau pe Sylvie voiau să vorbească despre asta.
În a treia zi, Sylvie primi un dar scump, o bucată de pânză fină de Antwerp, suficient de mare pentru a-şi croi o rochie, de la Dan Cobley, cel mai bogat om din oraş. Sylvie mai auzise de numele lui – ea şi Ned navigaseră de la Paris la Londra pe una dintre

navele lui Dan.

– Vrea să-mi intre în graţii, zise Ned, în cazul în care într-o zi o să aibă nevoie de o favoare din partea reginei.

Dan veni în vizită a doua zi, iar Sylvie îl primi în salonul din faţă, camera cu vedere spre catedrală, şi îl servi cu vin şi prăjituri. Era un bărbat gras şi încrezut, iar Ned îi vorbea într-un fel tăios care nu-i stătea în fire. După ce plecă Dan, Sylvie îl întrebă de ce nu-l putea suferi.

– E un puritan ipocrit, spuse Ned. Se îmbracă în negru şi se plânge că există săruturi în piesele de teatru, dar apoi îi înşală pe oameni în afaceri.

Un alt gol important în povestea vieţii lui Ned se umplu atunci când fură invitaţi la cină acasă la Lady Susannah Twyford, o femeie voluptuoasă de vreo cincizeci de ani. Lui Sylvie îi trebui doar un minut ca să-şi dea seama că Susannah fusese amanta lui Ned. Îi vorbea cu o intimitate naturală, care venea doar în urma unei relaţii sexuale. Ned părea fericit şi relaxat în compania ei. Sylvie se simţea tulburată. Ştia că Ned nu era virgin când se căsătoriseră, dar îi venea greu să-l vadă zâmbindu-i călduros unei iubite de demult.

Probabil Susannah simţi neliniştea lui Sylvie, căci se aşeză lângă ea şi îi luă mâinile în ale ei.

– Ned e atât de fericit de când e însurat cu tine, Sylvie, şi înţeleg de ce, spuse ea. Am sperat întotdeauna să găsească o femeie curajoasă şi inteligentă, nu doar frumoasă. E un bărbat special şi merită o femeie specială.

– Pare să te îndrăgească foarte mult.

– Da, recunoscu Susannah. Şi eu îl îndrăgesc pe el. Dar e îndrăgostit de tine şi asta e ceva diferit. Sper că noi două putem fi prietene.

– Şi eu sper, spuse Sylvie. L-am întâlnit pe Ned când avea treizeci şi doi de ani, aşa că aş fi naivă să-mi imaginez că sunt prima femeie de care s-a îndrăgostit.

– Ciudat, totuşi, cum ne imaginăm uneori lucruri absurde când ne îndrăgostim.

Sylvie îşi dădu seama că femeia era bună şi înţeleaptă şi se mai linişti.

Intră pentru prima dată în catedrală în Duminica Rusaliilor, pentru festivalul secerişului.

– E minunat, spuse Sylvie în timp ce mergeau prin naos.

– E o biserică magnifică, încuviinţă Ned. Nu mă satur niciodată

să o privesc.

– Este, dar nu asta voiam să spun. Nu sunt statui de marmură, picturi ţipătoare sau cutii împodobite cu oase vechi.

– Aşa sunt bisericile voastre hughenote şi sălile de întâlnire.

Sylvie începu să vorbească în franceză ca să se exprime mai bine.

– Dar asta e o catedrală! E uriaşă, frumoasă şi veche de sute de ani, aşa cum trebuie să fie bisericile, şi mai e şi protestantă. În Franţa, o slujbă hughenotă e ceva tainic, având loc într-un spaţiu improvizat, şi niciodată nu pare să fie cuvenită. Mă umple de bucurie să văd că o slujbă protestantă se ţine într-un loc în care oamenii se închină la Dumnezeu de secole.

– Mă bucur foarte mult, zise Ned. Ai trecut prin mult mai multe necazuri decât alţii. Ai dreptul la puţină fericire.

Se apropiară de un bărbat înalt şi solid cam de vârsta lui Sylvie, cu o figură frumoasă, îmbujorată de băutură, îmbrăcat într-o haină galbenă scumpă.

– Sylvie, acesta e Bart, conte de Shiring.

Sylvie îşi aminti că Ned trebuia să ia legătura cu catolicii din partea locului, iar Bart era cel mai important. Făcu o reverenţă.

Bart zâmbi, înclină uşor capul şi îi aruncă o privire poznaşă.

– Eşti un pişicher, Ned, să vii acasă cu o fetişcană franţuzoaică frumoasă, zise el.

Sylvie bănuia *că fetişcană* nu era un cuvânt tocmai politicos, dar se hotărî să-l ignore. Lângă conte se afla un băieţel îmbrăcat în haine scumpe şi ea întrebă:

– Şi cine este acest tânăr?

– Fiul meu, Bartlet, vicontele, spuse Bart. Tocmai a împlinit nouă ani. Dă mâna, Bartlet, şi spune bună ziua.

Băiatul se conformă. Avea aceeaşi statură viguroasă precum tatăl lui, deşi era micuţ. Sylvie zâmbi văzând sabia de lemn de la cingătoare.

Ned zise:

– Şi aceasta este contesa Margery.

Sylvie ridică privirea şi văzu, şocată, că era femeia din pictură. Al doilea şoc veni când îşi dădu seama că în realitate era şi mai frumoasă. Deşi mai în vârstă decât apărea în imagine – avea câteva riduri fine în dreptul ochilor şi al gurii, ceea ce o făcu pe Sylvie să-şi dea seama că avea treizeci de ani –, femeia în carne şi oase avea un aer vivace şi o charismă care aminteau de atmosfera încărcată a unei zile cu vreme furtunoasă. Avea părul

bogat şi cârlionţat, greu de stăpânit, şi purta o pălărioară roşie înclinată într-o parte. „Nu-i de mirare că te-a iubit”, îşi spuse Sylvie imediat.

Margery răspunse la reverenţa lui Sylvie, studiind-o cu un interes sincer; apoi se uită la Ned şi Sylvie remarcă iubirea din ochii ei. Margery părea să radieze de fericire când îl salută pe Ned. „Nu l-ai uitat, se gândi Sylvie. Nu o să-l uiţi niciodată. E iubirea vieţii tale.”

Sylvie se uită la Ned. Şi el părea fericit. Avea un loc special pentru Margery în sufletul lui, nu încăpea îndoială.

Sylvie se simţea năucită. Susannah Twyford o luase puţin prin surprindere, dar nu făcea decât să-l îndrăgească pe Ned. Margery avea sentimente mult mai puternice, iar asta o irita. „Îl doreşte pe soţul meu”, îşi spuse ea.

Ei bine, nu putea să-l aibă.

Apoi, Sylvie observă un copil de vreo doi ani, încă nesigur pe picioare, pe jumătate ascuns după fusta largă a rochiei roşii a lui Margery. Aceasta urmări privirea lui Sylvie şi spuse:

– Acesta e al doilea fiu al meu, Roger. Se apleca şi ridică micuţul cu o mişcare rapidă. Roger, acesta este Sir Ned Willard, zise ea. E un om foarte important care lucrează pentru regină.

Roger arătă cu degetul spre Sylvie.

– Ea e regina? spuse el.

Toţi începură să râdă.

– E regina mea, zise Ned.

„Mulţumesc, Ned”, se gândi Sylvie.

– Fratele tău e aici? o întrebă Ned pe Margery.

– În ultima vreme nu-l prea vedem pe Rollo, răspunse Margery.

– Dar unde e?

– A devenit consilierul contelui de Tyne.

– Sunt sigur că studiile lui de drept şi experienţa în afaceri îl fac să-i fie de ajutor contelui. Locuieşte la castelul Tyne?

– Acolo are sediul, dar contele are proprietăţi în tot nordul Angliei şi înţeleg că Rollo călătoreşte mult în numele lui.

Pe când Ned îi cerceta pe catolicii locali, Sylvie era atentă la micuţul Roger. Avea ceva care o deranja şi, după un minut, îşi dădu seama că băiatul avea o înfăţişare familiară.

Semăna cu Ned.

Sylvie se uită la Ned şi-l văzu analizându-l pe Roger puţin încruntat. Şi el observase ceva. Sylvie îi citea chipul cu uşurinţă

şi înţelese, după expresia lui, că încă nu-şi dădea seama ce anume îl nedumerea. Bărbaţii nu remarcau astfel de asemănări la fel de repede ca femeile. Sylvie o privi pe Margery în ochi şi cele două femei se înţeleseră imediat fără cuvinte, însă Ned era doar confuz, iar contele Bart era orb la toate acestea.

Slujba începu cu un imn şi conversaţia încetă până când ceremonia ajunse la sfârşit. Apoi, avură oaspeţi la masă, iar Sylvie nu mai reuşi să-l prindă singur pe Ned până când merseră la culcare.

Era primăvară şi amândoi se băgară în pat dezbrăcaţi. Sylvie atinse părul lui de pe piept.

– Margery te iubeşte, zise ea.

– E măritată cu contele.

– Asta nu o s-o oprească.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Pentru că s-a culcat deja cu tine.

Ned păru supărat, dar nu spuse nimic.

– Trebuie să fi fost acum trei ani, înainte să vii la Paris.

– De unde ştii?

– Pentru că Roger are doi ani.

– Ah… Ai observat.

– Are ochii tăi. Se uită la ochii lui Ned. Căprui-aurii şi minunaţi.

– Nu eşti supărată?

– Am ştiut, când m-am măritat cu tine, că nu sunt prima femeie pe care ai iubit-o. Dar…

– Spune mai departe.

– Dar nu ştiam că e posibil să o mai iubeşti sau că a născut copilul tău.

Ned îi luă mâinile în ale lui.

– Nu pot să spun că mi-e indiferentă sau că nu-mi pasă de ea, zise el. Dar te rog să înţelegi că doar pe tine te vreau.

Spunea ceea ce trebuie, dar Sylvie nu era sigură dacă-l putea crede. Nu ştia decât că-l iubea şi nu avea să lase pe nimeni să i-l ia.

– Fă dragoste cu mine, spuse ea.

El o sărută.

– Doamne, eşti o stăpână aspră, glumi el.

Apoi o sărută din nou.

Dar nu era de ajuns. Voia să trăiască ceva cu el ce nu avusese cu Susannah Twyford şi cu Margery Shiring.

– Stai, spuse ea gânditoare. E ceva ce-ai vrut mereu să faci cu

o femeie? Nu vorbise niciodată aşa cu Ned – sau cu altcineva. Ceva care te stârneşte când îţi imaginezi, dar n-ai făcut niciodată?

Îşi ţinu răsuflarea. Ce avea să spună?

El părea gânditor şi puţin stânjenit.

– Este, spuse ea triumfătoare. Îmi dau seama. Se bucura că-i putea citi pe chip atât de uşor. Ce anume?

– Mi-e ruşine să spun.

Avea acum un aer timid. Era încântător. Se apropie de el, lipindu-şi trupul de al său. Cu o voce joasă, îi spuse:

– Atunci, şopteşte-mi.

El îi şopti la ureche.

Ea îl privi zâmbind, puţin mirată, dar şi excitată.

– Serios?

El scutură capul.

– Nu, las-o baltă. N-ar fi trebuit să-ţi spun.

O stârnise şi vedea că şi el era la fel.

– Nu ştiu, spuse ea. Dar putem încerca.

Aşa că încercară.

PARTEA A PATRA

1583–1589

Capitolul 22

Ned privea cu atenţie chipul fiului său, Roger. Avea inima atât de plină, încât abia putea să vorbească. Roger era un copil în pragul adolescenţei şi începea să se înalţe, însă avea obrajii catifelaţi şi vocea în schimbare. Avea părul creţ şi negru şi un aer neastâmpărat ca Margery, dar ochii îi erau căprui-aurii.

Se aflau în salonul casei din faţa catedralei. Contele Bart venise la Kingsbridge pentru şedinţele de primăvară ale Curţii şi îi adusese cu el pe cei doi băieţi pe care îi considera fiii lui: Bartlet, având acum optsprezece ani, şi Roger, care avea doisprezece. Şi Ned venise la Curte: acum era parlamentar de Kingsbridge.

Ned nu mai avea alţi copii. El şi Sylvie făceau dragoste deja de peste zece ani, cu o fervoare care nu scăzuse aproape deloc, dar ea nu rămăsese niciodată însărcinată. Asta îi întrista mult pe amândoi, iar Roger devenea astfel şi mai preţios pentru Ned.

Ned îşi amintea totodată de propria adolescenţă. „Ştiu ce te aşteaptă, îşi spunea el uitându-se la Roger; şi aş vrea să-ţi povestesc despre toate ca să-ţi fie mai uşor; dar când aveam anii tăi, nu îi credeam niciodată pe cei mai vârstnici când spuneau că ştiu ce simt cei tineri şi bănuiesc că nici tu nu o să mă crezi."

Atitudinea lui Roger faţă de Ned era, fireşte, foarte relaxată. Ned era un prieten al mamei lui şi Roger îl considera un fel de unchi neoficial. Ned nu-şi putea manifesta afecţiunea decât ascultându-l cu atenţie, luându-l în serios şi răspunzând cu grijă la ceea ce-i spunea; poate de aceea Roger i se confesa uneori – ceea ce-l bucura pe Ned foarte mult.

Acum, Roger îi spuse:

– Sir Ned, dumneata o cunoşti pe regină. De ce îi urăşte pe catolici?

Ned nu se aşteptase la asta, deşi poate ar fi trebuit. Roger ştia că părinţii lui erau catolici într-o ţară protestantă şi abia acum era suficient de mare ca să se întrebe de ce.

Ned încercă să câştige timp şi spuse:

– Regina nu-i urăşte pe catolici.

– Îl obligă pe tata să plătească o amendă fiindcă nu se duce la biserică.

Ned văzu că băiatul era perspicace şi micul val de plăcere pe

care-l simţi fu însoţit de o împunsătură dureroasă de regret pentru că trebuia să-şi ascundă mândria, mai ales faţă de Roger.

Ned îi spuse lui Roger ceea ce le spunea tuturor:

– Când era tânără, prinţesa Elisabeta mi-a zis că, dacă va deveni regină, niciun englez nu va muri din cauza religiei lui.

– Nu şi-a ţinut promisiunea, răspunse Roger repede.

– A încercat, zise Ned căutându-şi cuvintele, astfel încât să-i poată explica unui copil de doisprezece ani complexitatea politicii. Pe de o parte, are puritani în Parlament care-i spun că e prea blândă şi că ar trebui să-i ardă pe catolici de vii, aşa cum a făcut predecesoarea ei, regina Mary Tudor, cu protestanţii. Pe de altă parte, are de-a face cu catolici trădători cum e ducele de Norfolk, care vrea s-o omoare.

Roger se împotrivi cu încăpăţânare:

– Preoţii sunt executaţi doar pentru că aduc oamenii înapoi la credinţa catolică, nu-i aşa?

Ned îşi dădu seama că Roger păstrase în minte mult timp toate aceste întrebări. Probabil se temea să-şi provoace părinţii cu asemenea lucruri. Ned era bucuros că băiatul avea destulă încredere în el încât să-i împărtăşească grijile. Dar de ce era Roger atât de îngrijorat? Ned bănuia că Stephen Lincoln încă locuia – mai mult sau mai puţin clandestin – la New Castle. Poate era preceptorul lui Bartlet şi al lui Roger şi, mai mult ca sigur, ţinea slujba regulat pentru cei din familie. Roger se temea că profesorul lui putea fi descoperit şi executat.

Erau mulţi astfel de preoţi care fuseseră executaţi. Stephen era unul dintre înverşunaţii rămaşi după revoluţia religioasă a reginei Elisabeta, dar erau zeci de preoţi noi, poate chiar sute. Ned şi Walsingham prinseseră şaptesprezece dintre ei. Toţi fuseseră executaţi pentru trădare.

Ned îi interogase pe cei mai mulţi dintre ei înainte de a muri. Nu aflase atât cât şi-ar fi dorit, în mare parte pentru că fuseseră pregătiţi să reziste interogatoriului, dar mai ales pentru că nu ştiau prea multe. Organizatorul lor opera sub numele de Jean Langlais, evident un pseudonim, şi nu le dădea decât un minimum de informaţii în legătură cu misiunea din care făceau parte. Nu ştiau exact unde anume pe coastă ajunseseră, nici numele oamenilor necunoscuţi care îi primiseră şi-i trimiseseră apoi spre destinaţiile lor. Ned zise:

– Aceşti preoţi sunt instruiţi în străinătate şi aduşi ilegal în Anglia. Îi sunt loiali papei, nu reginei. Unii dintre ei fac parte

dintr-un grup de ultracatolici intransigenţi, care se numesc iezuiţi. Elisabeta se teme că ar putea complota pentru a o alunga de pe tron.

– Şi chiar complotează? întrebă Roger.

Dacă Ned ar fi discutat cu un adult, ar fi răspuns în contradictoriu la aceste întrebări. Ar fi luat în râs naivitatea celui care presupunea că preoţii clandestini nu erau vinovaţi de trădare. Dar nu voia să câştige o dispută cu fiul lui. Voia doar ca acesta să afle adevărul.

Toţi preoţii erau de părere că Elisabeta era nelegitimă şi că adevărata regină a Angliei era Mary Stuart, Regina Scoţienilor; dar niciunul nu făcuse nimic concret în privinţa asta – cel puţin, până atunci. Nu încercaseră să ia legătura cu Mary Stuart în închisoare, nu adunaseră grupuri de nobili catolici nemulţumiţi, nu complotaseră pentru a o ucide pe Elisabeta.

– Nu, îi spuse el lui Roger. Din câte ştiu, nu complotează împotriva Elisabetei.

– Aşadar, sunt executaţi doar pentru că sunt preoţi catolici.

– Din punct de vedere moral, ai dreptate, zise Ned. Şi mă întristează foarte mult că Elisabeta nu şi-a putut ţine promisiunea din tinereţe. Dar, din punct de vedere politic, e aproape imposibil pentru ea să tolereze în propriul regat o reţea de oameni care îi sunt loiali unui potentat străin – papa –, care a declarat că e duşmanul ei. Niciun monarh din lume nu ar îngădui aşa ceva.

– Iar dacă ascunzi un preot în casă, pedeapsa este moartea.

Deci acesta era gândul care-l îngrijora pe Roger cel mai mult. Dacă Stephen Lincoln era prins în timp ce ţinea slujba sau se dovedea că păstra sacramente la New Castle, atunci Bart şi Margery ar fi fost executaţi.

Şi Ned se temea pentru Margery. Era posibil să nu o poată proteja de furia legii.

Îi răspunse:

– Eu cred că ar trebui să putem toţi să ne închinăm la Dumnezeu aşa cum credem de cuviinţă şi să nu ne batem capul cu ce fac alţii. Eu nu-i urăsc pe catolici. Am fost prieten cu mama ta… şi tatăl tău… toată viaţa. Nu cred că ar trebui să se omoare creştinii între ei din cauza teologiei.

– Nu numai catolicii ard oameni de vii. Protestanţii din Geneva l-au ars pe rug pe Michel Servet.

Ned se gândi să răspundă că numele Servet era cunoscut în

toată Europa tocmai pentru că era ceva neobişnuit ca protestanţii să ardă oameni pe rug; dar se decise să nu meargă în direcţia asta cu Roger. În schimb, îi spuse:

– E adevărat şi asta va fi o pată pe numele lui John Calvin până în ziua judecăţii. Dar sunt câţiva oameni – din ambele tabere – care se luptă pentru toleranţă. Regina Caterina, mama regelui Franţei, e una dintre ei şi este catolică. Regina Elisabeta este încă una.

– Dar amândouă omoară oameni!

– Niciuna dintre ele nu e sfântă. Este ceva ce trebuie să încerci să înţelegi, Roger. Nu există sfinţi în politică. Doar oameni imperfecţi, care pot totuşi să schimbe lumea în bine.

Ned făcuse tot posibilul, dar Roger părea nemulţumit. Nu voia să i se spună că viaţa era complicată. Avea doisprezece ani şi căuta anumite certitudini. Avea să înveţe încet, la fel ca toată lumea.

Discuţia fu întreruptă de apariţia lui Alfo. Roger închise gura imediat şi, după câteva clipe, îşi luă politicos la revedere.

Alfo îl întrebă pe Ned:

– Ce voia?

– Are diverse îndoieli de adolescent. Mă tratează ca pe un prieten de familie inofensiv. Cum e la şcoală?

Alfo se aşeză. Acum avea nouăsprezece ani şi moştenise membrele lungi ale lui Barney, dar şi stilul lui degajat.

– Adevărul este că şcoala m-a învăţat tot ce se putea încă de anul trecut. Acum îmi petrec timpul pe jumătate citind, pe jumătate învăţându-i pe cei mai mici.

– Da?

Părea să fie ziua în care Ned era nevoit să-i sfătuiască pe cei tineri. Avea doar patruzeci şi trei de ani – nu era destul de vârstnic pentru responsabilitatea asta.

– Poate ar trebui să mergi la Oxford şi să studiezi la universitate. Ai putea locui la Colegiul Kingsbridge.

Lui Ned nu-i plăcea decât foarte puţin această idee. El nu mersese niciodată la universitate şi nu putea spune că suferise prea mult din cauza asta. Era la fel de învăţat ca majoritatea clericilor pe care îi întâlnise. Pe de altă parte, uneori observa că oamenii educaţi la universitate erau mai agili decât el în discuţii şi ştia că învăţaseră asta la dezbaterile studenţeşti.

– Nu sunt făcut să devin cleric.

Ned zâmbi. Lui Alfo îi plăceau fetele – şi ele îl plăceau pe el.

Moştenise farmecul natural al lui Barney. Fetele timide erau speriate de înfăţişarea lui de african, dar cele mai aventuroase erau curioase.

Ned observase că englezii erau lipsiţi de logică în privinţa străinilor: îi urau pe turci şi credeau că evreii sunt răi, dar africanii li se păreau de un exotism inofensiv. Oamenii ca Alfo, care ajungeau cumva în Anglia, se căsătoreau de obicei cu femei din aceeaşi comunitate, unde aspectul lor moştenit dispărea în decursul a trei sau patru generaţii.

– Dacă mergi la universitate nu înseamnă că eşti obligat să devii cleric. Dar simt că te gândeşti la altceva.

– Bunica Alice visa să transforme vechea mănăstire într-o piaţă acoperită.

– Aşa e, asta voia.

Fusese cu mult timp în urmă, dar Ned nu uitase cum privea ruinele împreună cu mama lui, imaginându-şi tarabele instalate sub arcade.

– Încă este o idee bună, zise el.

– Aş putea folosi banii Căpitanului ca să o cumpăr?

Ned se gândi puţin. El administra averea lui Barney cât acesta era plecat pe mare. O mare parte erau bani lichizi, dar Ned făcuse şi câteva investiţii – o livadă în Kingsbridge, o lăptărie la Londra – şi câştigase bani pentru fratele lui.

– Cred că am putea, dacă preţul e bun, spuse el precaut.

– Pot să-i abordez pe cei din adunarea canonică?

– Mai întâi, n-ar strica o mică cercetare. Întreabă despre vânzarea recentă a terenului de construit din Kingsbridge – ce preţ se cere pe acru.

– Aşa o să fac, spuse Alfo entuziasmat.

– Să fii discret! Nu le spune oamenilor ce ai de gând – spune că te-am rugat eu să cauţi un loc pentru mine. Apoi o să vorbim despre cât poţi să oferi pentru mănăstire.

Eileen Fife intră în cameră cu un pachet în mână. Îi zâmbi afectuos lui Alfo şi-i întinse pachetul lui Ned.

– Un mesager a adus asta de la Londra pentru dumneavoastră, Sir Ned. E în bucătărie dacă doriţi să-l vedeţi.

– Dă-i ceva de mâncare, spuse Ned.

– I-am dat deja, zise Eileen, indignată că Ned credea că ar fi omis acest gest de politeţe.

– Sigur că da, iartă-mă.

Ned deschise pachetul. Era o scrisoare adresată lui Sylvie, cu

scrisul de copil al lui Nath, trimisă fără îndoială prin ambasada engleză de la Paris. Probabil era o cerere pentru mai multe cărţi, ceea ce se întâmplase de trei ori în ultimii zece ani.

Ned ştia, din scrisorile lui Nath şi din vizitele lui Sylvie la Paris, că Nath preluase rolul lui Sylvie şi dincolo de vânzarea cărţilor. Încă lucra ca menajeră pentru familia lui Pierre Aumande de Guise şi îl supraveghea pe acesta, continuând să le transmită informaţiile protestanţilor din Paris. Pierre se mutase în palatul de Guise împreună cu Odette, fiul ei, Alain, acum un student în vârstă de douăzeci de ani, şi Nath. Asta îi oferea lui Nath mai multe ocazii ca să spioneze, mai ales pe englezii catolici din Paris. Nath îl convertise şi pe Alain la protestantism, lucru neştiut de Odette sau de Pierre. Toate informaţiile lui Nath îi parveneau lui Sylvie prin astfel de scrisori.

Ned o puse deoparte ca să o deschidă Sylvie.

Cealaltă scrisoare era pentru el. Avea un scris citeţ şi înclinat spre dreapta, scrisul unui om meticulos care se grăbea, iar Ned văzu că era al lui Sir Francis Walsingham, şeful lui. Însă nu o putea citi imediat, pentru că era codificată. Îi spuse lui Eileen:

– Am nevoie de timp ca să scriu un răspuns. Dă-i mesagerului un pat pentru noaptea asta.

Alfo se ridică.

– O să mă apuc de noul nostru proiect! Mulţumesc, unchiule Ned.

Ned începu să decodeze scrisoarea. Erau doar trei propoziţii. Era tentat să scrie mesajul descifrat deasupra celui codificat, dar acest lucru era strict interzis. Dacă o scrisoare codificată cu descifrarea alături ajungea în mâinile cui nu trebuia, duşmanii ar fi avut cheia tuturor mesajelor scrise cu acelaşi cod. Decodificatorii lui Ned, care lucrau cu corespondenţa interceptată a ambasadelor străine din Londra, beneficiaseră de mai multe ori de pe urma neglijenţei celor pe care îi spionau. Ned scrise mesajul descifrat cu un creion de fier, pe o tăbliţă care avea să fie ştearsă apoi cu o cârpă umedă.

Având codul în minte, reuşi să descifreze repede prima propoziţie: „Veşti de la Paris.”

Pulsul îi crescu. El şi Walsingham erau nerăbdători să afle ce aveau să facă francezii mai departe. În anii 1560 şi 1570, regina Elisabeta îşi ţinuse duşmanii la distanţă, pretinzând că ia în considerare cererile în căsătorie ale prinţilor catolici. Ultima ei victimă fusese Hercule-Francisc, fratele regelui Henric al III-lea al

Franţei. Elisabeta urma să împlinească cincizeci de ani, dar avea încă puterea de a fascina bărbaţii – îl cucerise pe Hercule-Francisc cu toate că acesta avea douăzeci şi ceva de ani, iar ea îi spunea „broscuţa mea mică”. Se jucase cu el timp de trei ani, până când acesta trăsese aceeaşi concluzie precum toţi ceilalţi peţitori, că nu avea de gând să se mărite cu nimeni. Dar Ned simţea că-şi jucase cartea măritişului pentru ultima dată şi se temea că duşmanii ei aveau să facă acum ceea ce spuneau de multă vreme că vor face – vor încerca într-adevăr să scape de ea.

Pe când Ned începea să decodifice a doua propoziţie, uşa se deschise brusc şi Margery dădu buzna înăuntru.

– Cum îndrăzneşti? zise ea. Cum îndrăzneşti?

Ned rămase ca trăsnit. Accesele bruşte de furie ale lui Margery erau o spaimă pentru servitori, dar el nu avusese încă parte de unul. Relaţia lui cu ea era prietenoasă, aproape afectuoasă.

– Ce Dumnezeu am făcut? întrebă el.

– Cum îndrăzneşti să-i vinzi erezii protestante fiului meu?

Ned se încruntă.

– Roger mi-a pus întrebări, răspunse el, stăpânindu-şi indignarea. Am încercat să-i răspund cu sinceritate.

– O să-mi cresc fiii în credinţa strămoşilor lor şi nu accept să-i corupi tu.

– Bine, zise Ned puţin exasperat. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să le spună că există şi un alt punct de vedere. Fii recunoscătoare că am fost eu, nu un puritan bigot ca Dan Cobley.

Deşi era supărat pe ea, nu putea să nu observe cât de atrăgătoare era, fluturându-şi părul bogat şi cu ochii plini de mânie. Era mai frumoasă la patruzeci de ani decât fusese la paisprezece, când o sărutase în spatele mormântului stareţului Philip.

Ea spuse:

– Şi-ar da seama că e un blasfemator încăpăţânat. Tu pozezi într-un om rezonabil în timp ce le otrăveşti mintea.

– Ah! Înţeleg. Nu te nemulţumeşte protestantismul meu, ci faptul că sunt rezonabil. Nu vrei ca fiii tăi să ştie că oamenii pot discuta în linişte despre religie şi să fie în dezacord fără să încerce să se omoare unii pe alţii.

Deşi se certa cu ea, îşi dădea seama că Margery nu credea cu

adevărat că îi otrăvea mintea lui Roger. De fapt, era supărată pe soarta care îi despărţise pe ea şi pe Ned, împiedicându-i să-şi crească împreună copilul.

Dar era ca un cal în galop, nu putea fi oprită.

– Oh, eşti tare deştept, nu? strigă ea.

– Nu, dar nu mă prefac că sunt prost, cum faci tu acum.

– N-am venit aici să mă cert. Îţi spun să nu mai vorbeşti cu copiii mei.

Ned coborî vocea:

– Roger este şi al meu.

– Nu trebuie să sufere din pricina păcatelor mele.

– Atunci, nu-i băga pe gât religia ta cu de-a sila. Spune-i ce crezi şi recunoaşte că oamenii buni pot să nu fie de acord. O să te respecte mai mult.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui cum să-mi cresc copiii.

– Atunci, nu-mi spune ce pot şi ce nu pot să-i spun fiului meu.

Ea merse spre uşă.

– Ţi-aş spune să te duci dracului, dar eşti deja pe drum spre el.

Ieşi din cameră şi, o clipă mai târziu, uşa din faţă se trânti.

Ned privi pe fereastră, dar de data asta nu se bucură de frumuseţea catedralei. Îi părea rău că se certase cu Margery.

Erau de acord într-o privinţă: nu aveau să-i spună niciodată lui Roger adevărul despre părinţii lui. Amândoi credeau că pe băiat l-ar fi tulburat foarte mult – sau chiar pe bărbatul care avea să devină – să afle că fusese înşelat toată viaţa. Ned nu avea să trăiască niciodată bucuria de a-şi recunoaşte singurul fiu, dar trebuia să facă acest sacrificiu de dragul băiatului. Fericirea lui Roger era mai importantă decât a lui Ned: asta însemna să fii părinte.

Se uită la scrisoare şi transcrise a doua propoziţie: „Cardinalul Romero s-a întors împreună cu amanta lui.” Era ceva important. Romero era un trimis neoficial al regelui Spaniei. Probabil complota ceva cu ultracatolicii francezi. Iar amanta lui, Jeronima Ruiz, spionase pentru Ned când se petrecuse masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Poate voia să-i spună ce avea de gând Romero.

În timp ce lucra la a treia propoziţie, Sylvie intră în salon. Ned îi întinse scrisoarea care venise împreună cu a lui. Ea nu o deschise imediat.

– Am auzit o parte din discuţia ta cu Margery, spuse ea. Când

vorbeaţi mai tare. Părea neplăcut.

Ned o luă de mână, simţindu-se stânjenit.

– Nu încercam să-l convertesc pe Roger. Voiam doar să-i răspund deschis la întrebări.

– Ştiu.

– Îmi pare rău dacă te-a supărat vechea mea dragoste.

– Nu sunt supărată, zise Sylvie. Mi-am dat seama în urmă cu mult timp că ne iubeşti pe amândouă.

Asta îl sperie pe Ned. Era adevărat, dar nu o recunoscuse niciodată.

Citindu-i gândurile, Sylvie spuse:

– Nu poţi să ascunzi aşa ceva de soţia ta.

Apoi îşi deschise scrisoarea.

Ned se uită din nou la a lui. Cu gândurile îndreptate pe jumătate spre vorbele lui Sylvie, decodă ultima propoziţie: „Jeronima vrea să vorbească numai cu tine."

Ridică privirea spre Sylvie şi căută cuvintele potrivite.

– Numai să ştii că te iubesc.

– Da, ştiu. Asta e de la Nath. Mai are nevoie de cărţi. Trebuie să plec la Paris.

– Şi eu la fel, zise Ned.

(ii)

Sylvie nu urcase nici acum în turnul catedralei ca să vadă priveliştea. După slujba de duminică, când soarele de primăvară strălucea prin ferestrele colorate, se uită la scara care urca în turn. În zidul din transeptul sudic era o uşiţă care dădea spre o scară spiralată. În timp ce se întreba dacă trebuia să ceară voie sau să se furişeze pur şi simplu pe uşă, Margery se apropie de ea.

– Nu aveam niciun drept să dau buzna în casa voastră şi să fac o scenă, zise Margery. Mă simt jenată.

Sylvie închise uşiţa. Ce-i spusese Margery era important, iar priveliştea din turn avea să fie mereu acolo.

Simţea că ea era cea norocoasă şi, prin urmare, putea fi mărinimoasă cu Margery.

– Înţeleg de ce erai supărată, îi răspunse ea. Cel puţin, aşa cred. Şi nu te pot condamna.

– Ce vrei să spui?

– Tu şi Ned ar trebui să-l creşteţi împreună pe Roger. Dar nu

puteţi, iar asta îţi frânge inima.

Margery părea şocată.

– Ned a jurat că nu va spune nimănui.

– Nu a spus. Am ghicit şi el n-a putut să nege. Dar secretul e în siguranţă cu mine.

– Bart o să mă omoare dacă află.

– Nu o să afle.

– Mulţumesc, zise Margery cu lacrimi în ochi.

– Dacă Ned se însura cu tine, ar fi avut o casă plină de copii. Dar se pare că eu nu pot zămisli. Nu e ca şi cum n-am încerca.

Sylvie nu ştia de ce avea o discuţie atât de sinceră cu o femeie care-l iubea pe soţul ei. Părea inutil să se prefacă.

– Îmi pare rău să aud asta... deşi am presupus că aşa e.

– Dacă eu mor înaintea lui Ned şi Bart moare înaintea ta, ar trebui să te măriţi cu Ned.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Eu o să privesc din cer şi o să vă binecuvântez căsnicia.

– Nu o să fie aşa – dar mulţumesc că o spui. Eşti o femeie bună.

– Şi tu la fel, zâmbi Sylvie. Nu-i aşa că e norocos?

– Ned?

– Să aibă iubirea amândurora.

– Nu ştiu, zise Margery. Chiar e norocos?

(iii)

Rollo era uluit de palatul de Guise. Era mai mare decât Luvrul. Cu tot cu grădini şi curţi, se întindea pe cel puţin doi acri. Palatul era plin de slujitori şi de soldaţi, de rude îndepărtate şi de pierde-vară, toţi primind zilnic hrană şi găzduire în fiecare noapte. Până şi grajdurile erau mai mari decât întreaga casă construită de tatăl lui Rollo în Kingsbridge, la apogeul prosperităţii sale.

Rollo era invitat acolo în iunie 1583, pentru o întâlnire cu ducele de Guise.

Ducele „Scarface” François murise de mult, la fel şi fratele lui, cardinalul Charles. Fiul lui François, Henric, având treizeci şi doi de ani, era acum duce. Rollo îl studia fascinat. Printr-o coincidenţă care era considerată de cei mai mulţi francezi predestinată, Henric se rănise la faţă cum păţise şi tatăl lui. François fusese desfigurat de o suliţă, pe când Henric fusese lovit de un glonţ de archebuză, dar amândoi rămăseseră cu semne

vizibile şi acum era şi Henric poreclit „Scarface”.

Cardinalul Charles, cunoscut pentru viclenia lui, fusese înlocuit în consiliile familiei de Guise de către Pierre Aumande de Guise, ruda îndepărtată de rang inferior care fusese protejatul lui Charles. Pierre era patronul Colegiului Englez şi îi dăduse lui Rollo numele Jean Langlais, pe care acesta îl folosea mereu în timpul operaţiunilor secrete.

Rollo îl găsi pe duce într-o cameră mică, dar opulentă, cu tablouri cu scene biblice în care apăreau mulţi bărbaţi goi şi femei dezbrăcate. Aveau un aer decadent care îl stânjenea pe Rollo.

Era flatat, dar şi puţin intimidat de statutul înalt al celorlalţi invitaţi. Cardinalul Romero era aici ca să-l reprezinte pe regele Spaniei, iar Giovanni Castelli era trimisul papei. Claude Matthieu era rectorul iezuiţilor. Aceşti oameni formau artileria grea a ortodoxiei creştine şi el era uimit că se afla în compania lor.

Pierre se aşeză lângă ducele Henric. Boala de piele a lui Pierre se agravase cu anii şi acum avea pete roşii pe mâini şi pe gât, dar şi în colţurile ochilor şi ale gurii, pe care le scărpina permanent.

Trei slujitori serveau vin şi dulciuri în timp ce persoanele de vază îşi ocupau locurile; apoi rămaseră lângă uşă, aşteptând alte ordine. Rollo presupuse că erau de încredere, dar tot ar fi vrut ca aceştia să aştepte afară. Discreţia devenise o obsesie pentru el. Singura persoană din cameră care îi cunoştea numele adevărat era Pierre. În Anglia, era exact invers: nimeni nu ştia că Rollo Fitzgerald era Jean Langlais, nici măcar sora lui, Margery. Teoretic, Rollo era angajatul contelui de Tyne, care era un catolic timid, credincios, dar înspăimântat de conspiraţii; contele îi plătea un salariu, îl lăsa să lipsească oricât şi nu punea întrebări.

Ducele Henric deschise discuţia cu o afirmaţie care îl încântă pe Rollo:

– Ne aflăm aici ca să discutăm despre invadarea Angliei.

Era visul lui Rollo. Munca pe care o făcuse în ultimii zece ani, introducând clandestin preoţi în Anglia, era importantă, dar paliativă: păstra vie credinţa adevărată, dar nu reuşea să schimbe cu nimic starea de lucruri. Adevărata sa valoare era pregătirea pentru etapa aceasta. O invazie condusă de ducele Henric putea întoarce Anglia la Biserica Catolică, readucând familia Fitzgerald în elita conducătoare.

Vedea totul cu ochii minţii: flota invadatoare, cu flamuri

fluturând; bărbaţii în armură care năvăleau pe plaje; intrarea triumfală în Londra, aclamată de mulţimile de oameni; încoronarea lui Mary Stuart; şi el în haine de episcop, ţinând slujba la catedrala Kingsbridge.

Rollo înţelese, din discuţiile cu Pierre, că regina Elisabeta era o pacoste mare pe capul familiei de Guise. De câte ori ultracatolicii preluau conducerea în Franţa, valuri de hughenoţi căutau refugiu în Anglia, unde erau primiţi pentru îndemânarea şi spiritul lor întreprinzător. Acolo prosperau, apoi le trimiteau bani acasă celor care aveau aceeaşi religie ca ei. Elisabeta intervenea şi în Ţările de Jos Spaniole, permiţându-le voluntarilor englezi să meargă acolo şi să lupte de partea rebelilor.

Dar Henric avea un alt motiv.

– E insuportabil, zise el, ca Elisabeta, care a fost declarată nelegitimă de către papă, să conducă Anglia şi să o ţină pe adevărata regină, Mary Stuart, în închisoare.

Mary Stuart, Regina Scoţienilor, era verişoara ducelui Henric. Dacă devenea regina Angliei, familia de Guise avea să fie cea mai puternică din Europa. Fără îndoială că asta era motivaţia lui Henric şi a lui Pierre.

Rollo avu o clipă de nesiguranţă cu privire la dominarea ţării de către o familie străină. Dar era un preţ mic de plătit pentru întoarcerea la credinţa adevărată.

– Eu văd invazia ca pe o furcă cu doi dinţi, zise Henric. O forţă de douăsprezece mii de oameni va ajunge într-un port de pe coasta de est, îi va aduna pe nobilii catolici de acolo şi va prelua controlul asupra nordului ţării. O altă forţă, probabil mai mică, va ajunge pe coasta de sud şi din nou îi va aduna pe catolici pentru a prelua controlul. Ambele grupuri, aprovizionate şi sprijinite de susţinătorii englezi, vor pleca în marş spre Londra.

Liderul iezuit spuse:

– Foarte bine, dar cine va susţine cu bani o asemenea invazie?

Cardinalul Romero îi răspunse:

– Regele Spaniei a promis să plătească jumătate din preţ. Regele Filip e sătul de piraţii englezi care-i atacă galioanele transatlantice şi care îi fură încărcăturile de aur şi de argint aduse din Noua Spanie.

– Iar cealaltă jumătate?

Castelli spuse:

– Cred că va contribui papa, mai ales dacă îi prezentăm un

plan de luptă credibil.

Rollo ştia că regii şi papii făceau promisiuni mai uşor decât dădeau banii. Totuşi, în clipa aceea, banii nu contau la fel de mult ca de obicei. Ducele Henric tocmai moştenise o jumătate de milion de livre de la bunica lui, aşa că putea să acopere şi el o parte din cheltuieli dacă era necesar.

Henric spuse:

– Forţa invadatoare va avea nevoie de planurile porturilor potrivite pentru debarcări.

Rollo îşi dădu seama că Pierre aranjase acest eveniment. Ştia deja răspunsurile la fiecare întrebare. Scopul întâlnirii era ca toţi invitaţii să afle că ceilalţi erau dispuşi să-şi joace rolul.

Rollo îi răspunse:

– Voi face rost de hărţi.

Henric se uită la el.

– De unul singur?

– Nu, duce, nu singur. Am o reţea mare de catolici puternici şi bogaţi în Anglia.

Era reţeaua lui Margery, nu a lui Rollo, dar cei de acolo nu ştiau asta. Iar Rollo insistase mereu să ştie unde erau trimişi preoţii lui, sub pretextul că voia să se asigure că erau compatibili cu protectorii lor.

– Poţi să te bazezi pe oamenii aceştia? întrebă Henric.

– Înălţimea Voastră, nu sunt doar catolici. Sunt oameni care riscă deja pedeapsa cu moartea pentru că adăpostesc preoţi pe care i-am trimis clandestin în Anglia în ultimii zece ani. Sunt vrednici de toată încrederea.

Ducele părea impresionat.

– Înţeleg.

– Nu ne vor face rost doar de hărţi – vor fi inima răscoalei care va sprijini invazia.

– Foarte bine, spuse Henric.

Pierre vorbi pentru prima dată:

– Rămâne un element esenţial de discutat: Mary Stuart, Regina Scoţienilor. Nu putem întreprinde aşa ceva dacă nu avem un angajament clar din partea ei că va sprijini rebeliunea, că va autoriza executarea Elisabetei şi că va lua coroana pentru ea însăşi.

Rollo respiră adânc.

– Voi avea eu grijă să ne asigurăm în privinţa ei, spuse el.

Se rugă în gând să se poată ţine de această promisiune

ambiţioasă.

Henric spuse:

– Dar e în închisoare, iar scrisorile ei sunt supravegheate.

– Este o problemă, dar nu de netrecut.

Ducele părea mulţumit. Se uită la cei din cameră. Cu nerăbdarea obişnuită a oamenilor puternici, zise:

– Cred că asta e tot. Domnilor, vă mulţumesc pentru participare.

Rollo privi spre uşă şi, spre mirarea lui, văzu că celor trei servitori li se alăturase un al patrulea, un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu părul tuns scurt, cum era la modă printre studenţi. Îi părea vag cunoscut. Oricine ar fi fost, auzise probabil promisiunea lui Rollo de a-şi trăda ţara. Iritat, Rollo arătă cu degetul şi spuse tare:

– Cine e omul acela?

Pierre răspunse:

– E fiul meu vitreg. Ce naiba faci aici, Alain?

Rollo îl recunoscu. Îl văzuse de mai multe ori de-a lungul anilor. Avea părul blond şi barba familiei de Guise.

– Mama se simte rău, spuse Alain.

Rollo urmări cu interes alternanţa emoţiilor de pe faţa lui Pierre. La început, în trecere, văzu o umbră de speranţă, reprimată de îndată; apoi, o mască de îngrijorare care nu-l convinse pe Rollo; şi, în cele din urmă, o expresie de eficienţă energică atunci când spuse:

– Cheamă doctorul imediat. Dă fuga la Luvru şi adu-l pe Ambroise Paré – nu contează cât costă. Iubita mea Odette trebuie să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Du-te, băiete, grăbeşte-te! Pierre se întoarse spre duce şi adăugă: Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, Înălţimea Voastră…

– Du-te, Pierre, zise Henric.

Pierre ieşi din cameră şi Rollo se gândi: „Ce-o fi fost cu pantomima asta?”

(iv)

Ned Willard venise la Paris ca să se întâlnească cu Jeronima Ruiz, dar trebuia să aibă mare grijă. Dacă era bănuită că îi transmitea informaţii secrete lui Ned, avea să fie executată – şi el la fel.

Era într-o librărie din umbra catedralei Notre-Dame. Prăvălia

fusese cândva a tatălui lui Sylvie. Ned nu o cunoştea pe Sylvie pe atunci, dar îi arătase locul în 1572, când îi făcea curte. Acum, prăvălia era a altcuiva, iar Ned o folosea drept loc de unde putea observa împrejurimile.

Studia titlurile de pe cotorul cărţilor şi, în acelaşi timp, supraveghea neliniştit faţa vestică a bisericii, cu turnurile gemene. De îndată ce uşile înalte ale bisericii se deschiseră, renunţă să se mai prefacă a cumpăra cărţi şi se grăbi să iasă afară.

Prima persoană care ieşi din catedrală fu Henric al III-lea, care devenise regele Franţei după ce fratele lui, Carol al IX-lea, murise, cu nouă ani în urmă. Ned îl privi zâmbind şi făcând cu mâna mulţimii de parizieni din piaţă. Regele avea treizeci şi unu de ani. Avea ochii negri şi părul închis, rărindu-se deja la tâmple şi lăsându-i un smoc de păr în vârful frunţii. Era ceea ce englezii numeau un „politician” – *un politique* în franceză –, ceea ce însemna că lua decizii în privinţa religiei în funcţie de ce considera că avea să fie bine pentru ţară, nu invers.

Era urmat îndeaproape de mama lui, regina Caterina, acum o femeie bătrână şi bondoacă, purtând o bonetă de văduvă. Regina-mamă născuse cinci fii, dar toţi avuseseră sănătatea slabă şi, până acum, trei muriseră de tineri. Mai rău de atât, niciunul nu avusese vreun fiu, motiv pentru care fraţii se succedaseră ca regi ai Franţei. Totuşi, acest ghinion o făcea pe Caterina cea mai puternică femeie din Europa. La fel ca regina Elisabeta, îşi folosise puterea ca să arbitreze conflictele religioase prin compromisuri, nu prin violenţă; la fel ca Elisabeta, şi ea avusese un succes limitat.

Când grupul regal dispăru pe pod îndreptându-se către malul drept, se produse un exod prin cele trei uşi cu arcade ale catedralei, iar Ned se alătură mulţimii, sperând să nu sară în ochi printre oamenii care veniseră să-l vadă pe rege.

O zări de îndată pe Jeronima Ruiz. Nu era greu să o distingi în mulţime. Purta roşu, ca de obicei. Acum avea puţin peste patruzeci de ani: silueta de clepsidră din tinereţe se îngroşase. Nu mai avea părul la fel de bogat şi nici buzele la fel de pline. Cu toate acestea, mergea legănat şi privea provocator pe sub genele negre. Radia încă sexualitate mai mult decât oricare femeie tânără din preajma ei – deşi Ned simţea că ceea ce făcea pe vremuri cu naturaleţe îi reuşea acum doar cu un efort conştient.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. El văzu că îl recunoscuse, dar femeia privi repede în altă parte.

Nu putea să se apropie pur şi simplu de ea: întâlnirea lor trebuia să pară accidentală. Şi trebuia să fie scurtă.

Reuşi să ajungă în apropiere de ea. Era alături de cardinalul Romero, deşi de dragul aparenţelor nu mergea la braţul lui, ci puţin mai în spate. Când cardinalul se opri să vorbească cu vicontele Villeneuve, Ned ajunse ca din întâmplare lângă ea.

Continuând să le zâmbească tuturor şi nimănui, Jeronima spuse:

– Îmi risc viaţa. Putem vorbi doar câteva secunde.

– Bine.

Ned privi în jur, cu vagă curiozitate, stând la pândă să nu-i observe cineva.

Jeronima continuă:

– Ducele de Guise plănuieşte să invadeze Anglia.

– Pe trupul lui Iisus! spuse Ned. Cum…

– Taci şi ascultă, se răsti ea. Altfel nu o să am timp să-ţi spun tot.

– Iartă-mă!

– Vor fi două incursiuni, una pe coasta de est şi alta pe cea de sud.

Ned fu nevoit să întrebe:

– Câţi oameni?

– Nu ştiu.

– Te rog, zi mai departe.

– Nu prea mai am ce. Ambele armate vor solicita sprijinul localnicilor şi vor pleca spre Londra.

– E o informaţie extrem de valoroasă.

Ned îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că Jeronima ura atât de mult Biserica Catolică, responsabilă pentru torturarea tatălui ei. Îşi dădu seama că motivaţia ei era similară cu a lui: şi el urâse religia autoritară de când familia îi fusese distrusă de episcopul Julius şi de acoliţii lui. De câte ori îi slăbea îndârjirea, se gândea la felul în care furaseră tot ceea ce adunase mama lui în timpul vieţii prin muncă şi la femeia puternică şi deşteaptă care se stinsese puţin câte puţin, până când moartea îşi făcuse milă de ea. Durerea acelei amintiri stârnea o rană veche şi întărea voinţa lui Ned.

Se uită pieziş la Jeronima. De aproape, îi vedea ridurile de pe faţă şi simţi deodată un cinism aspru faţă de aspectul ei senzual.

Devenise amanta lui Romero la optsprezece ani. Reuşise să-i păstreze afecţiunea până la patruzeci de ani, dar cu siguranţă nu-i fusese uşor.

– Mulţumesc că mi-ai spus, zise el.

Îi era cu adevărat recunoscător. Dar mai era ceva ce trebuia să ştie.

– Ducele de Guise are în mod sigur colaboratori englezi.

– Sunt convinsă.

– Ştii cine sunt?

– Nu. Adu-ţi aminte că sursa mea de informaţii e discuţia din pat. Nu pot să pun întrebări amănunţite. Dacă aş pune, ar începe să mă suspecteze.

– Înţeleg, desigur.

– Ce veşti ai de la Barney? întrebă ea, iar Ned simţi o notă de nostalgie în glasul ei.

– Îşi petrece viaţa pe mare. Nu s-a căsătorit. Dar are un fiu de nouăsprezece ani.

– Nouăsprezece, spuse ea gânditoare. Cum mai trec anii!

– Îl cheamă Alfo. Dă semne că are aptitudinea tatălui său de a face bani.

– Înseamnă că e băiat deştept – ca toţi cei din familia Willard.

– E deştept, într-adevăr.

– Transmite-i dragostea mea lui Barney, Ned.

– Încă ceva.

– Spune repede – vine Romero.

Ned avea nevoie de o modalitate permanentă prin care să comunice cu Jeronima. Improviză la repezeală:

– Când te întorci la Madrid, va veni la tine un bărbat ca să-ţi vândă o cremă ce menţine tenul tânăr.

Era destul de sigur că putea aranja asta cu negustorii englezi din Spania.

Ea zâmbi cu mâhnire.

– Folosesc destul de multă cremă de acest fel.

– Orice informaţie îi oferi va ajunge la mine, la Londra.

– Înţeleg.

Apoi se întoarse cu spatele la Ned şi-i zâmbi cardinalului, împingându-şi pieptul în faţă. Plecară împreună, Jeronima legănându-şi dosul amplu. Ned se gândi că alcătuiau o imagine tristă – o prostituată care nu mai era tânără, profitând din plin de farmecele ei trecute pentru a menţine afecţiunea unui preot bătrân, corupt şi burtos.

(v)

Boala lui Odette îl încânta pe Pierre mai mult decât invadarea Angliei.

Odette era singurul obstacol în drumul lui spre măreţie. Ajunsese principalul consultant al ducelui, fiind ascultat cu cea mai mare atenţie şi acordându-i-se mai multă încredere ca niciodată. Locuia într-un apartament din palatul din Vieille rue du Temple cu Odette, Alain şi Nath, menajera lor veche. Primise titlul de lord al unui mic sat din Champagne, ceea ce îi permitea să-şi spună *sieur de Mesnil,* membru al aristocraţiei, dar nu şi al nobililor. Poate că ducele Henric nu avea să-l facă niciodată conte, dar aristocraţia franceză câştigase dreptul de a numi oameni cu ranguri înalte în cler fără a primi aprobare de la Roma şi ar fi putut să-l roage pe ducele Henric să-l numească stareţul unei mănăstiri sau chiar episcop – numai de n-ar fi fost căsătorit.

Dar poate că Odette avea acum să moară. Gândul acesta îl umplea atât de mult de speranţă, încât era aproape dureros. Avea să fie liber, liber să urce în consiliile celor mari, să aibă o ascensiune aproape nelimitată.

Simptomele lui Odette includeau dureri după masă, diaree, scaune cu sânge şi oboseală. Fusese întotdeauna greoaie, dar grăsimea se topise, probabil din cauza durerii pe care o simţea după masă. Doctorul Paré îi pusese diagnosticul de gastroenterită complicată de căldura uscată şi spusese că trebuia să bea multă bere slabă şi vin îndoit cu apă.

Singura spaimă a lui Pierre era că şi-ar fi putut reveni.

Din păcate, Alain avea mare grijă de ea. Îşi abandonase studiile şi pleca rareori de lângă mama lui. Pierre îl dispreţuia pe băiat, dar Alain era surprinzător de simpatizat de personalul de la palat, care îl compătimea din pricina bolii mamei sale. Aranjase să i se trimită mâncarea în camerele lor şi dormea pe podeaua din dormitorul ei.

Când putea, Pierre îi dădea lui Odette să mănânce tot ceea ce spusese Paré că trebuia să evite: coniac şi vin tare, condimente şi mâncare sărată. Asta îi provoca deseori crampe musculare şi dureri de cap, iar răsuflarea ei avea un miros dezgustător. Dacă ar fi fost singurul care se îngrijea de Odette, ar fi putut s-o omoare astfel, dar Alain nu lipsea niciodată prea mult.

Când Odette începu să se simtă mai bine, Pierre văzu că posibilitatea de a obţine un episcopat se îndepărta tot mai mult

de destinul lui şi deveni disperat.

La următoarea vizită, doctorul Paré îi spuse că Odette se însănătoşea, iar Pierre fu şi mai descurajat. Perspectiva încântătoare a eliberării de femeia aceea vulgară începu să se stingă şi simţea dezamăgirea ca pe o rană.

– Acum ar trebui să bea un întăritor, zise doctorul, apoi ceru o pană, hârtie şi cerneală, pe care Alain i le aduse în grabă. Spiţerul italian de peste stradă, Giglio, poate să o pregătească în câteva minute – e doar miere, lemn dulce, rozmarin şi piper.

Scrise totul pe bucata de hârtie şi i-o întinse lui Alain.

Lui Pierre îi veni o idee nebunească. Fără să mai stabilească toate detaliile, se hotărî să scape de Alain. Îi dădu băiatului o monedă şi spuse:

– Du-te acum şi cumpăr-o.

Alain ezită. Se uită la Odette, care adormise pe perna de puf.

– Nu-mi place să plec de lângă ea.

Oare ghicise cumva ideea cumplită care-l inspirase pe Pierre? În mod sigur, nu.

– Trimite-o pe Nath, zise el.

– Nath s-a dus la piaţa de peşte. Tu du-te la spiţerie. Rămân eu cu Odette. Nu-ţi face griji, nu o las singură.

Alain încă ezita. Se temea de Pierre – majoritatea oamenilor se temeau de Pierre, dar putea fi încăpăţânat câteodată.

Paré spuse:

– Du-te, băiete. Cu cât bea poţiunea mai curând, cu atât se va înzdrăveni mai repede.

Alain nu putea să-l sfideze pe doctor, aşa că ieşi din cameră.

Pierre spuse nepăsător:

– Mulţumesc pentru osteneală, doctore. Îţi sunt foarte recunoscător.

– Mă bucur întotdeauna să ajut un membru al familiei de Guise, desigur.

– Îi voi transmite ducelui Henric.

– Ce mai face ducele?

Pierre era disperat să-l scoată pe Paré din cameră înainte să se întoarcă Alain.

– Foarte bine, răspunse el. Odette scoase un sunet slab în somn, iar Pierre spuse: Cred că vrea oala de noapte.

– Atunci, vă las, spuse Paré, apoi ieşi.

Era şansa lui Pierre. Stătea cu sufletul la gură: îşi putea rezolva toate problemele acum, în câteva minute.

Putea s-o omoare pe Odette.

Două lucruri îl împiedicaseră să facă asta înainte de a se îmbolnăvi. Unul era forţa ei fizică – nu era sigur că putea să o doboare. Celălalt era teama de mânia cardinalului Charles. Charles îl avertizase că, dacă Odette murea, avea să-l distrugă pe Pierre indiferent de circumstanţe.

Dar acum Odette era slăbită şi Charles murise.

Oare Pierre avea să fie suspectat oricum? Se străduise să joace rolul soţului devotat. Charles nu se lăsase păcălit, nici Alain, dar pe alţii îi amăgise, inclusiv pe Henric, care nu ştia nimic din toată povestea. Alain îl putea acuza pe Pierre, dar el putea să-l înfăţişeze pe Alain ca pe fiul îndurerat şi isteric care dădea vina pe tatăl lui vitreg pentru o moarte cât se poate de naturală. Henric avea să creadă în varianta lui.

Pierre închise uşa.

Se uită dezgustat la Odette, care dormea. Faptul că fusese forţat să se însoare cu ea fusese umilinţa supremă. Simţea că tremură de o dorinţă pătimaşă. Asta avea să fie răzbunarea finală.

Trase un scaun masiv prin cameră şi-l împinse în dreptul uşii ca să nu poată intra nimeni.

Zgomotul o trezi pe Odette. Ridicând uşor capul, spuse neliniştită:

– Ce se întâmplă?

Pierre încercă să răspundă pe un ton liniştit:

– Alain îţi aduce o poţiune întăritoare de la spiţerie.

Traversă camera către pat. Odette simţi pericolul. Cu vocea înspăimântată, întrebă:

– De ce ai blocat uşa?

– Ca să nu fii deranjată, spuse Pierre, apoi înşfacă perna de puf de sub capul ei şi i-o puse peste faţă.

Se mişcă suficient de repede ca să-i astupe ţipătul care-i plecase din gât.

Ea se zbătu cu o energie surprinzătoare. Reuşi să scoată capul de sub pernă şi trase panicată aer în piept înainte ca el să poată să-i acopere iar nasul şi gura. Chiar şi aşa, Odette putea să-şi folosească braţele şi-l lovi cu pumnii în coaste şi în burtă, iar el trebui să strângă din dinţi ca să suporte durerea şi să apese perna cu toată puterea.

Simţi că ea putea să se zbată şi să scape; iar gândul acesta înspăimântător îi spori puterile şi apăsă perna cu toată forţa.

În cele din urmă, ea păru să înceapă să şovăie. Loviturile deveniră mai slabe şi braţele îi căzură neputincioase în lături. Mai lovi cu picioarele de câteva ori, apoi rămase nemişcată. Pierre apăsa în continuare perna. Nu voia să rişte să-şi revină. Spera ca Alain să nu se întoarcă încă – cu siguranţă Giglio avea nevoie de mai mult timp ca să prepare amestecul.

Pierre nu mai omorâse niciodată pe cineva. Fusese responsabil de moartea a sute de eretici şi mulţi privitori nevinovaţi şi încă avea coşmaruri cu grămezile de trupuri goale de pe străzile din Paris după masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Chiar şi acum plănuia un război cu Anglia, care avea să ucidă alte mii de oameni. Dar nimeni nu murise până acum chiar de mâna lui. De data asta, era diferit. Sufletul lui Odette îi părăsea trupul în timp ce el îi oprea răsuflarea: era un lucru îngrozitor.

După ce rămase nemişcată câteva minute, el ridică uşor perna şi îi privi faţa, suptă din cauza bolii. Nu mai respira. Îi puse mâna pe piept, dar nu simţi bătăile inimii.

Murise.

Îl cuprinse euforia. Murise!

Îi puse perna la loc sub cap. Părea liniştită acum, că era moartă. Pe faţa ei nu se vedea niciun semn al morţii violente.

Când bucuria triumfului trecu de apogeu, începu să se gândească la pericolul de a fi descoperit. Mută scaunul din dreptul uşii. Nu mai ştia unde se aflase înainte. Cu siguranţă, nu avea să observe nimeni.

Uitându-se în jur după ceva care ar fi putut stârni bănuieli, văzu că cearşafurile erau neobişnuit de mototolite, aşa că le netezi peste trupul lui Odette.

După aceea, nu mai ştiu ce să facă.

Voia să iasă din cameră, dar îi promisese lui Alain că rămâne acolo şi ar fi părut vinovat dacă fugea. Mai bine să pretindă că nu ştia nimic. Dar abia suporta să stea în încăpere cu un cadavru. O urâse pe Odette şi se bucura că era moartă, dar comisese un păcat îngrozitor.

Îşi dădu seama că Dumnezeu ştia ce făcuse, chiar dacă nimeni altcineva nu ştia. Îşi omorâse soţia. Cum putea obţine iertarea unui asemenea păcat?

Ea avea încă ochii deschişi. Se temea să-i privească de teamă să nu îl privească şi ei. Ar fi vrut să-i închidă, dar îi era groază să atingă cadavrul.

Încercă să se adune. Părintele Moineau îl asigurase mereu că avea să fie iertat pentru că îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu. Nu se aplica şi aici acelaşi lucru? Nu, sigur că nu. Fusese un act de egoism total. Nu avea nicio scuză.

Se simţea condamnat. Văzu că îi tremurau mâinile – mâinile care ţinuseră perna pe faţa lui Odette atât de tare, încât se sufocase. Se aşeză pe o bancă de la fereastră şi privi afară ca să nu se uite la Odette; dar trebuia să se întoarcă o dată la câteva secunde ca să se asigure că stătea nemişcată, pentru că nu se putea abţine să nu-şi imagineze cadavrul ei ridicându-se în capul oaselor, întorcând faţa oarbă către el, îndreptând un deget acuzator şi mimând cuvintele „El m-a ucis”.

În cele din urmă, uşa se deschise şi intră Alain. Preţ de o clipă, pe Pierre îl cuprinse panica şi aproape strigă: „Eu am fost, eu am ucis-o!” Apoi îi reveni calmul obişnuit.

– Linişte, spuse el, deşi Alain nu făcuse prea mult zgomot. Doarme.

– Nu, nu doarme, zise Alain. Are ochii deschişi. Se încruntă. Ai netezit cearşafurile.

– Erau puţin mototolite.

În vocea lui se simţea o urmă de mirare.

– Frumos din partea ta. Apoi se încruntă din nou. De ce ai mutat scaunul?

Pierre era uluit că Alain observa asemenea detalii minore. Nu se putu gândi la un motiv inofensiv pentru mutarea scaunului, aşa că recurse la negare:

– E acolo unde a stat mereu.

Alain părea nedumerit, dar nu insistă. Puse o sticluţă pe măsuţa laterală şi-i dădu lui Pierre câteva monede primite rest. Apoi i se adresă cadavrului:

– Ţi-am adus doctoria, mamă, spuse el. Poţi să iei puţin chiar acum. Trebuie să fie amestecată cu apă sau vin.

Lui Pierre îi venea să strige la el: „Uită-te la ea – e moartă!”

Pe masă erau o carafă de vin şi o cupă. Alain turnă puţină poţiune în cupă, adăugă vin din carafă şi amestecă totul cu un cuţit. În cele din urmă, se apropie de pat.

– Hai să te ridicăm, zise el. Pe urmă, o privi atent şi se încruntă. Mamă? Vocea i se transformă într-o şoaptă: Sfântă Maria, nu!

Scăpă cupa pe jos şi poţiunea uleioasă se vărsă pe podea.

Pierre îl urmărea cu o fascinaţie îngrozitoare. După o clipă, în

care şocul îl încremenise pe loc, Alain se aplecă în faţă peste silueta nemişcată.

– Mamă! strigă el, ca şi cum vocea ridicată putea s-o aducă înapoi.

Pierre întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

Alain o apucă pe Odette de umeri şi o ridică. Capul îi căzu pe spate fără viaţă.

Pierre se apropie de pat, stând intenţionat în partea opusă faţă de Alain, la o distanţă de la care nu putea să-l lovească. Nu se temea fizic de Alain – de fapt, era invers –, dar era mai bine să evite o încăierare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Alain se uită la el plin de ură.

– Ce-ai făcut?

– Nimic, doar am supravegheat-o, răspunse Pierre. Dar pare că şi-a pierdut cunoştinţa.

Alain o întinse uşor pe pat, sprijinindu-i capul de perna care o omorâse. Îi atinse pieptul, încercând să-i simtă bătăile inimii; apoi gâtul, căutând pulsul. În cele din urmă, îşi apropie obrazul de nasul ei, ca să vadă dacă mai respiră. Îşi înghiţi un suspin.

– E moartă.

– Eşti sigur? Pierre îi atinse şi el pieptul, apoi dădu trist din cap. Cât de îngrozitor, spuse el. Şi noi credeam că îşi revine.

– Aşa era! Tu ai ucis-o, ticălosule!

– Eşti foarte supărat, Alain.

– Nu ştiu ce-ai făcut, dar ai ucis-o.

Pierre se duse la uşă şi strigă după un servitor:

– Aici! Cineva! Repede!

Alain spuse:

– O să te omor.

Ameninţarea era ridicolă.

– Nu spune lucruri pe care nu le gândeşti.

– Ba da, repetă Alain. De data asta, ai mers prea departe. Ai omorât-o pe mama şi o să ţi-o plătesc. Chiar dacă îmi ia toată viaţa, o să te omor cu mâinile mele şi o să te privesc murind.

Preţ de o clipă, Pierre simţi un fior de groază. Apoi se scutură ca să scape de senzaţie: Alain nu avea să omoare pe nimeni.

Privi în lungul coridorului şi o văzu pe Nath apropiindu-se, ducând un coş de la piaţă.

– Vino aici, Nath, spuse el. Repede. S-a întâmplat un lucru

foarte trist.

(vi)

Sylvie îşi puse pălăria neagră cu văl gros şi merse la înmormântarea lui Odette Aumande de Guise.

Voia să stea lângă Nath şi Alain, fiindcă amândoi erau teribil de trişti; simţea şi o legătură emoţională cu Odette, pentru că amândouă se măritaseră cu Pierre.

Ned nu venise. Plecase la catedrala Notre-Dame ca să vadă ce catolici englezi importanţi se aflau la Paris: poate că oamenii care colaborau cu ducele de Guise erau suficient de nesăbuiţi încât să se dea de gol.

Ploua şi cimitirul era plin de noroi. Majoritatea celor îndoliaţi îi păreau lui Sylvie membri mai mărunţi ai familiei de Guise şi menajere. Singurele persoane de vază care veniseră erau Véronique, care o cunoscuse pe Odette pe când erau adolescente, şi însuşi Pierre, care se prefăcea a fi zdrobit de durere.

Sylvie îl urmărea neliniştită, deşi era sigură că nu avea să-i descopere deghizarea. Avea dreptate: nici măcar nu se uită la ea.

Nu plângeau decât Nath şi Alain.

Când totul se sfârşi, după ce Pierre şi cei mai mulţi dintre oameni plecară, Sylvie, Nath şi Alain rămaseră sub coroana unui stejar bătrân ca să vorbească.

– Cred că a omorât-o, zise Alain.

Sylvie observă că Alain avea înfăţişarea frumoasă a celor din familia de Guise, în ciuda ochilor roşii de plâns.

– Dar era bolnavă, spuse Sylvie.

– Ştiu. Dar am lăsat-o singură cu el doar câteva minute, ca să iau o poţiune de la spiţer, iar când m-am întors, era moartă.

– Îmi pare tare rău, spuse Sylvie.

Habar nu avea dacă era adevărat ceea ce spunea Alain, dar era sigură că Pierre era capabil de crimă.

– O să plec de la palat, zise Alain. Acum nu mai am de ce să rămân, dacă ea nu e acolo.

– Unde o să te duci?

– O să mă mut la colegiu.

– Şi eu trebuie să plec, zise Nath. Am fost concediată. Pierre m-a urât dintotdeauna.

– Oh, Doamne! Şi ce-o să faci?

– Nu am nevoie de un loc de muncă. Afacerea cu cărţi mă ţine oricum pe drumuri mereu.

Nath era încăpăţânată. De când Sylvie o transformase în spioană, cu mulţi ani în urmă, devenise tot mai puternică şi mai descurcăreaţă.

Dar Sylvie era acum tulburată.

– Chiar trebuie să pleci? Tu eşti cea mai importantă sursă de informaţii pentru noi în privinţa lui Pierre şi a familiei de Guise.

– Nu am de ales. M-a dat afară.

– Nu poţi să-l convingi? întrebă Sylvie disperată.

– Ştii şi tu că nu se poate.

Sylvie ştia. Oricât l-ar fi rugat, Pierre nu anula un act de răutate.

Era o problemă serioasă – dar, înţelese Sylvie imediat, exista o soluţie evidentă. Se întoarse spre Alain.

– Tu ai putea să stai cu Pierre, nu-i aşa?

– Nu.

– Trebuie să ştim ce face!

Alain părea chinuit.

– Nu pot să locuiesc cu omul care a ucis-o pe mama!

– Dar tu crezi în religia adevărată, cea protestantă.

– Bineînţeles.

– Şi e datoria noastră de credincioşi să o răspândim.

– Ştiu.

– Cel mai bun mod prin care poţi să ajuţi cauza este să-mi spui ce pune la cale tatăl tău vitreg.

El părea nehotărât.

– Aşa să fie?

– Fă-te secretarul lui, fii indispensabil pentru el.

– Săptămâna trecută am jurat că o să-l omor ca să mă răzbun.

– O să uite repede lucrul ăsta – prea mulţi oameni au jurat să-l omoare pe Pierre. Dar, cu siguranţă, cel mai bun mod de a-i răzbuna moartea – şi de a-L mulţumi pe Dumnezeu – ar fi să-i zădărniceşti eforturile de a distruge religia adevărată.

Alain spuse gânditor:

– Asta ar onora amintirea mamei mele.

– Exact.

Apoi, începu să şovăie din nou.

– Trebuie să mă gândesc.

Sylvie se uită la Nath, care arăta discret cu degetul spre ea

însăşi, vrând să spună: „Lasă-l în seama mea, mă ocup eu.” Probabil că putea să o facă, se hotărî Sylvie: îi fusese lui Alain o a doua mamă.

– Nu pot să explic îndeajuns cât de important este pentru noi să aflăm despre englezii catolici care iau legătura cu familia de Guise, îi spuse Sylvie lui Alain.

– A fost o întâlnire importantă la palat săptămâna trecută, răspunse el. Vorbesc despre invadarea Angliei.

– E îngrozitor. Sylvie nu menţionă că ştia deja despre întâlnire. Ned o învăţase să nu spună niciodată unui spion că avea şi alte surse de informaţii – era o regulă esenţială a jocului. Au fost şi englezi la întâlnire?

– Da, unul, un preot de la Colegiul Englez. Tatăl meu vitreg s-a întâlnit cu el de mai multe ori. O să ia legătura cu Mary Stuart şi o să se asigure că le sprijină invazia.

Jeronima Ruiz nu ştiuse această informaţie crucială. Sylvie abia aştepta să-i spună lui Ned. Dar mai era un lucru important de care avea nevoie.

– Cine e preotul acesta?

– E cunoscut cu numele de Jean Langlais, spuse Alain.

Sylvie scoase un oftat de satisfacţie.

– Chiar aşa? făcu ea. Măi să fie!

Capitolul 23

La castelul Sheffield se afla una dintre cele mai incomode închisori şi aici îşi petrecuse Alison ultimii cincisprezece ani, alături de Mary Stuart. Avea trei sute de ani şi vechimea se făcea simţită. Era construit la confluenţa dintre două râuri şi avea şanţuri cu apă în celelalte două laturi, aşa că locul era incredibil de umed. Proprietarul, contele de Shrewsbury, se certase cu regina Elisabeta în privinţa sumei mărunte pe care i-o plătea pentru întreţinerea lui Mary; şi, în consecinţă, Shrewsbury le oferea cea mai ieftină mâncare şi băutură.

Singurul aspect plăcut al locului era parcul cu cerbi, de zece kilometri pătraţi, de dincolo de şanţuri.

Mary avea voie să călărească prin parc, deşi era mereu însoţită de o escortă de gărzi înarmate. În zilele în care nu dorea să călărească, indiferent de motiv, Alison avea voie să meargă în parc de una singură: nu-i păsa nimănui dacă ea evada. Avea un ponei negru pe nume Garçon, care se comporta bine de cele mai multe ori.

De cum vedea în faţă aleea de nuci, alerga în galop cu Garçon aproape jumătate de kilometru, ca să-i consume energia în exces. După aceea, poneiul devenea mai ascultător.

Călăritul în viteză îi dădea senzaţia de libertate, care era scurtă şi iluzorie. Când îl aducea pe Garçon la pas, îşi amintea că trăia într-o închisoare. Se întreba de ce rămânea acolo. Nimeni nu o oprea să se întoarcă în Scoţia sau în Franţa. Dar era prizoniera speranţei.

Îşi trăise viaţa cu speranţă – şi dezamăgire. Aşteptase ca Mary să devină regina Franţei, ceea ce durase mai puţin de doi ani. Mary ajunsese apoi să conducă Scoţia, dar nu fusese niciodată acceptată în totalitate ca regină şi, în cele din urmă, o forţaseră să abdice. Acum era regina de drept a Angliei, recunoscută de toată lumea – cu excepţia englezilor. Dar aici erau mii – poate chiar milioane – de catolici loiali care voiau să lupte pentru ea şi să o declare regină, iar acum Alison spera şi aştepta să apară ocazia prielnică.

Aştepta deja de foarte multă vreme.

Când trecu printr-o pădurice, un bărbat pe care nu-l cunoştea ieşi de după un stejar mare şi veni în faţa ei.

Îl sperie pe Garçon, care se trase într-o parte. Alison îl supuse cu uşurinţă, dar nu înainte ca străinul să se apropie destul cât să apuce frâul.

– Dă-i drumul calului sau pun să te biciuiască, zise ea cu fermitate.

– Nu vreau să-ţi fac rău, răspunse el.

– Atunci, dă-mi drumul.

El dădu drumul frâului şi făcu un pas în spate.

Avea puţin sub cincizeci de ani, din câte bănuia ea; părul i se rărea în creştet şi avea barba roşcată şi stufoasă. Nu părea foarte ameninţător şi poate că apucase frâul doar ca să o ajute să stăpânească poneiul.

– Tu eşti Alison McKay? o întrebă el.

Ea ridică bărbia, într-un gest de superioritate.

– Când m-am căsătorit cu soţul meu, am devenit Lady Ross, iar când l-am îngropat, după un an, am devenit văduva Lady Ross, dar am fost Alison McKay cu mult, mult timp în urmă. Cine eşti tu?

– Jean Langlais.

Alison reacţionă auzindu-i numele şi-i spuse:

– Am auzit de tine. Dar nu eşti francez.

– Sunt un mesager din Franţa. Mai exact, de la Pierre Aumande de Guise.

– Îl cunosc.

Îşi aminti de tânărul cu părul blond şi ondulat, cu un aer de competenţă nemiloasă. Şi-l dorise de partea ei şi crezuse că erau o echipă, dar nu fusese destinul lor. Desigur, acum nu mai era tânăr.

– Ce mai face Pierre?

– A devenit mâna dreaptă a ducelui de Guise.

– Episcop, desigur, sau chiar arhiepiscop? Nu, bineînţeles că nu, e căsătorit.

Cu o servitoare care fusese lăsată gravidă de unul dintre adolescenţii năbădăioşi din familia de Guise, din câte îşi amintea ea. Spre marele regret al lui Alison.

– Soţia lui a murit de curând.

– Ah… Acum să-l vedem urcând. Poate ajunge chiar papă. Care e mesajul lui?

– Întemniţarea voastră se apropie de sfârşit.

Inima lui Alison începu să bată mai repede şi fu cuprinsă de optimism, dar îşi stăpâni încântarea. Era uşor să spui

„Întemniţarea voastră se apropie de sfârşit”. Era altceva să se şi îndeplinească. Îşi păstră o expresie neutră şi spuse:

– Cum aşa?

– Ducele de Guise plănuieşte să invadeze Anglia, cu sprijinul regelui Filip al Spaniei şi al papei Grigore al XIII-lea. Mary Stuart trebuie să fie conducătoarea acestei armate. O vor elibera şi o vor aşeza pe tron.

Oare putea fi adevărat? Alison abia îndrăznea să creadă. Se gândi la ce trebuia să spună. Pretinse că meditează ca să câştige timp.

– Ultima dată când l-am văzut pe Henric de Guise era un băieţel de zece ani cu părul blond, iar acum vrea să cucerească Anglia.

– Familia de Guise îi este inferioară doar familiei regale a Franţei. Dacă el spune că va cuceri Anglia, aşa va fi. Dar trebuie să ştie dacă verişoara lui, Mary, îşi va juca de bunăvoie rolul în această revoluţie.

Alison îl privi cu atenţie. Avea chipul slab şi atrăgător, dar înfăţişarea lui lăsa impresia unei lipse absolute de scrupule. Îi amintea puţin de Pierre. Luă o hotărâre.

– Poţi să-ţi ofer chiar acum această garanţie.

Jean Langlais încuviinţă din cap.

– Ducele Henric nu te va crede pe cuvânt – nici pe mine, de altfel. Vrea o confirmare în scris de la Mary.

Speranţele lui Alison se stinseră iar. Asta era dificil.

– Ştii că toate scrisorile pe care le trimite şi pe care le primeşte sunt citite de un bărbat, Sir Ned Willard.

Alison îl întâlnise pe tânărul Ned Willard la St Dizier, unde venise împreună cu fratele vitreg al lui Mary, James Stuart, şi încă o dată la castelul Carlisle. La fel ca Pierre, Ned venise de departe.

În ochii lui Langlais se văzu o recunoaştere a numelui şi Alison bănui că şi el îl întâlnise pe Ned.

– Trebuie să avem un mijloc secret de comunicare.

– Noi doi ne putem întâlni aici. Pot să călăresc singură cam o dată pe săptămână.

El aprobă din cap.

– Ar fi de ajuns deocamdată. Am tot urmărit castelul şi văd că paza lui Mary e slabă. Dar s-ar putea întări. Avem nevoie de o modalitate mai greu de depistat.

Alison încuviinţă din cap. Avea dreptate.

– Ce sugerezi?

– Asta voiam să te întreb şi eu. E vreun servitor, cineva care vine şi pleacă în mod obişnuit de la castelul Sheffield, pe care l-am putea convinge să ducă scrisori pe furiş?

Alison se gândi. Făcuse asta şi înainte, la Loch Leven, şi putea să o facă din nou. Veneau mulţi oameni la castel în fiecare zi. Trebuiau să aducă mâncare, băutură şi tot ce era necesar pentru regina Mary şi anturajul ei de treizeci de oameni – chiar şi un monarh întemniţat avea Curte. Şi asta pe lângă familia şi oamenii contelui de Shrewsbury. Dar care dintre vizitatori putea fi fermecat, ameninţat sau mituit să facă acest lucru periculos?

Alison se gândi la Peg Bradford, o fată simplă şi slăbănoagă de optsprezece ani, care venea să ia lenjeria murdară şi să o ducă acasă, la spălat. Nu o întâlnise niciodată pe regină şi nu ascundea faptul că o venera pe Mary Stuart. Regina era acum trecută de patruzeci de ani şi îşi pierduse frumuseţea: captivitatea o făcuse să se îngraşe, iar părul ei, cândva bogat, se deteriorase atât de mult, încât purta o perucă de culoare castanie când avea musafiri. Dar avea încă alura de poveste a reginei obidite, care suferea cu nobleţe cruzimea şi nedreptatea, irezistibil de seducătoare pentru unii. Mary o cucerise pe Peg aproape instantaneu, aproape fără să se gândească: cu astfel de oameni, era regală, dar prietenoasă, pentru ca ei să creadă că era minunat de caldă şi de umană. Dacă erai regină, credea Alison, nu trebuia să faci prea multe ca să fii iubită.

– O spălătoreasă pe nume Peg Bradford, zise Alison. Locuieşte pe Brick Street, lângă biserica St John.

– Voi lua legătura cu ea. Dar trebuie să o avertizezi.

– Desigur.

Avea să fie uşor. Alison şi-o imagina pe Mary ţinând-o de mână pe Peg, vorbindu-i cu voce joasă, pe un ton confidenţial. Îşi imagina fericirea şi devoţiunea de pe faţa lui Peg în timp ce îi era încredinţată o sarcină specială de către însăşi regina.

– Spune-i că va veni un străin, spuse Langlais. Cu o pungă cu bani.

(ii)

În Shoreditch, dincolo de zidul de est al Londrei, între un abator şi un iaz de adăpare a cailor, se afla o clădire numită Teatrul.

Când fusese construită, nimeni nu mai văzuse o asemenea structură în Anglia. O curte pietruită în mijloc era înconjurată de un octogon de galerii de lemn supraetajate, sub un acoperiş de ţiglă. De pe una dintre cele opt laturi, o platformă numită scenă înainta spre curte. Teatrul fusese construit cu scopul de a se juca acolo diverse piese, fiind mult mai potrivit decât curţile şi sălile hanurilor în care erau organizate de obicei.

Rollo Fitzgerald merse acolo într-o după-amiază de toamnă din 1583. Îl urmărea pe Francis Throckmorton. Trebuia să mai creeze o verigă în lanţul comunicării dintre ducele de Guise şi Mary, Regina Scoţienilor.

Sora lui, Margery, nu ştia că era în Anglia. Prefera să fie aşa. Nu trebuia nici măcar să aibă vreo bănuială în legătură cu ce făcea el. Ea aducea în continuare preoţi de la Colegiul Englez în ţară, dar ura ideea unei lupte între creştini. Dacă afla că el pregătea o răscoală, i-ar fi făcut necazuri. Poate chiar era în stare să dea complotul în vileag, atât de puternică era credinţa ei în nonviolenţă.

Cu toate acestea, totul mergea bine. Aproape că nu-i venea să creadă că planul mergea fără piedici. Trebuia să fie voia Domnului.

Spălătoreasă Peg Bradford se dovedise uşor de convins, aşa cum prevăzuse Alison. Avea să pună pe furiş scrisori în lenjerie doar ca să-i facă pe plac reginei Mary, iar mita pe care i-o dăduse Rollo se dovedise aproape de prisos. Habar nu avea că ceea ce făcea putea să o ducă la spânzurătoare. Rollo se simţea puţin vinovat că silise o fată atât de neştiutoare şi de bine intenţionată să devină trădătoare.

La celălalt capăt al lanţului, Pierre Aumande de Guise aranjase ca scrisorile lui Mary să fie păstrate la ambasada franceză din Londra.

Rollo nu mai avea nevoie acum decât de cineva care să ridice scrisorile de la Londra şi să i le ducă lui Peg la Sheffield; iar el îl alesese pe Throckmorton să facă treaba asta.

Intrarea la Teatru costa un penny. Throckmorton plăti încă un penny ca să intre în galeria acoperită şi încă unul ca să închirieze un scaun. Rollo veni după el şi rămase în spate, mai sus de el, căutând o ocazie să-i vorbească încet şi fără să sară în ochi.

Throckmorton venea dintr-o familie bogată şi distinsă, al cărei motto era „Virtutea este singura nobleţe”. Tatăl lui prosperase în timpul domniei răposatei regine Mary Tudor, dar căzuse în

dizgraţie sub conducerea Elisabetei Tudor, la fel ca tatăl lui Rollo. Iar tatăl lui Throckmorton se învoise bucuros să-l adăpostească pe unul dintre preoţii secreţi ai lui Rollo.

Throckmorton era îmbrăcat în haine scumpe, purtând un guler alb, extravagant. Încă nu împlinise treizeci de ani, dar începuse să chelească; rămăsese cu un ciuf în faţă, care, alături de nasul şi de barba ascuţite, îi confereau un aspect de pasăre. După ce studiase la Oxford, Throckmorton plecase în Franţa şi luase legătura cu englezii catolici exilaţi – de aceea aflase Rollo ce înclinaţii avea. Totuşi, nu se întâlniseră niciodată, iar Rollo nu era deloc sigur că îl putea convinge să-şi rişte viaţa pentru cauză.

Piesa se numea *Ralph Roister Doister*[27], care era totodată şi numele personajului principal, un fanfaron ale cărui acţiuni şi cuvinte nu se potriveau niciodată. Lăudăroşenia lui era exploatată de diabolicul Matthew Merrygreek, care îl băga în situaţii absurde, făcând toţi spectatorii să se zguduie de râs. Rollo îşi aminti de dramaturgul african Terenţiu, care scrisese în latină în secolul al doilea î.H. Toţi studenţii trebuiau să citească piesele lui. Rollo se simţea atât de bine, încât – pentru câteva minute – uită chiar şi de misiunea lui mortală.

Apoi se anunţă o pauză şi îşi aminti.

Îl urmă pe Throckmorton afară şi se aşeză în spatele lui la coadă, ca să cumpere o cupă cu vin. Apropiindu-se, Rollo îi spuse încet:

– Fii binecuvântat, fiule.

Throckmorton păru speriat.

Rollo nu purta haine preoţeşti, dar băgă discret mâna în gulerul de la cămaşă, prinse crucea de aur pe care o purta pe sub haine, i-o arătă lui Throckmorton o clipă, apoi o ascunse la loc. Crucea îl identifica drept catolic. Protestanţii credeau că era o superstiţie să porţi cruce.

Throckmorton spuse:

– Cine eşti?

– Jean Langlais.

Lui Rollo îi trecuse prin minte că putea să folosească şi alte nume false, ca să-şi piardă şi mai tare urma. Dar numele de Jean Langlais începuse să capete o aură. Reprezenta un personaj puternic şi misterios, o fiinţă fantomatică mişcându-se în tăcere între Anglia şi Franţa, lucrând în secret pentru cauza catolică.

[27] Piesă de teatru scrisă de Nicholas Udall în 1552 şi publicată în 1567, considerată cândva prima comedie scrisă în limba engleză (n.tr.).

Devenise un avantaj pentru el.

– Ce vrei?

– Domnul are o misiune pentru tine.

Pe faţa lui Throckmorton se văzură emoţia şi teama când se gândi la ce putea să însemne acest lucru.

– Ce fel de misiune?

– Trebuie să mergi la ambasada franceză – după lăsarea întunericului, cu pelerină şi glugă – şi să ceri scrisorile de la monsieur de Guise, apoi să duci scrisorile la Sheffield şi să le dai unei spălătorese pe nume Peg Bradford. După aceea, trebuie să aştepţi până îţi dă Peg alte scrisori la schimb, pe care le vei duce înapoi la ambasadă. Asta e tot.

Throckmorton dădu uşor din cap.

– Sheffield e locul unde este închisă Mary, Regina Scoţienilor.

– Da.

Urmă o pauză lungă.

– Aş putea fi spânzurat pentru asta.

– Atunci, ai intra în rai mai repede.

– De ce nu o faci chiar dumneata?

– Pentru că nu eşti singurul care a fost ales de Dumnezeu pentru lucrarea Sa. În Anglia, sunt mii de tineri ca dumneata dornici de schimbare. Rolul meu e să le spun tuturor ce pot face în lupta pentru restabilirea adevăratei credinţe. Şi eu am şanse să ajung în rai mai devreme decât alţii.

Ajunseră în capătul rândului şi cumpărară băuturile. Apoi Rollo îl conduse pe Throckmorton departe de mulţime. Rămaseră la marginea iazului, privind spre apa neagră. Throckmorton spuse:

– Trebuie să mă gândesc la asta.

– Nu, nu trebuie.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea Rollo. Avea nevoie ca Throckmorton să-şi asume angajamentul.

– Papa a excomunicat-o pe regina falsă, Elisabeta, şi le-a interzis englezilor să o asculte. E datoria dumitale sfântă să o ajuţi pe adevărata regină a Angliei să-şi recapete tronul. Ştii asta, nu-i aşa?

Throckmorton luă o înghiţitură de vin.

– Da, ştiu, răspunse el.

– Atunci, dă-mi mâna şi spune-mi că îţi vei juca rolul.

Throckmorton ezită o vreme, apoi îl privi pe Rollo în ochi şi spuse:

– O voi face.

Îşi strânseră mâinile.

(iii)

Ned merse o săptămână până la Sheffield. O asemenea distanţă, două sute şaptezeci şi trei de kilometri, putea fi făcută mai repede dacă, la anumite intervale, aveai pe drum grajduri cu cai, pentru a-i putea schimba de câteva ori pe zi; dar asta făceau mai ales negustorii care aveau nevoie de un serviciu regulat de curierat între oraşe precum Paris şi Antwerp, pentru că veştile însemnau bani pentru ei. Între Londra şi Sheffield nu exista serviciu de curierat.

Călătoria îi dădu timp să se îngrijoreze.

Coşmarul lui se adeverea. Francezii ultracatolici, regele Spaniei şi papa căzuseră în sfârşit de acord să acţioneze împreună. Erau o combinaţie mortală. Laolaltă, aveau puterea şi banii pentru a lansa o invazie a Angliei. Spionii făceau deja planuri cu porturile în care puteau debarca invadatorii. Ned nu se îndoia că nobilii catolici nemulţumiţi precum contele Bart îşi ascuţeau săbiile şi-şi lustruiau armura.

Iar acum era implicată şi Mary Stuart, ceea ce înrăutăţea situaţia.

Ned primise un mesaj de la Alain de Guise, de la Paris, prin ambasada engleză de acolo. Alain locuia în continuare cu Pierre şi îl spiona – asta era răzbunarea lui. La rândul său, Pierre îl trata pe fiul său vitreg ca pe un cal de bătaie inofensiv: îl trimitea după treburi şi părea că îi făcea plăcere să-l aibă prin preajmă ca om bun la toate.

Mesajul lui Alain spunea că Pierre se bucura că reuşise să ia legătura cu Mary, Regina Scoţienilor.

Erau veşti proaste. Aprobarea lui Mary dădea întregului plan trădător aparenţa respectabilităţii sfinte. Pentru mulţi, ea era adevărata regină a Angliei, iar Elisabeta era uzurpatoarea. Sub patronajul lui Mary, o adunătură de huligani străini devenea o armată a dreptăţii în ochii lumii.

Era înnebunitor. După tot ce realizase Elisabeta, aducând pacea religioasă şi prosperitatea comercială în Anglia timp de douăzeci şi cinci de ani, tot nu voiau să o lase în pace.

Sarcina lui Ned de a o proteja pe Elisabeta era îngreunată şi mai mult de rivalităţile personale de la Curte – aşa cum se întâmpla atât de des în politică. Mentorul său puritan,

Walsingham, era în conflict cu amatorul de distracţii Robert Dudley, conte de Leicester. „Coduri secrete şi cerneală invizibilă! glumea Leicester când se întâlnea cu Walsingham în palatul de la White Hall sau în grădina de la Hampton Court. Puterea se câştigă cu arme şi gloanţe, nu cu pana şi cerneala!” Nu o putea convinge pe regină să scape de Walsingham – era prea deşteaptă pentru asta –, dar scepticismul lui îi alimenta zgârcenia, iar munca întreprinsă de Walsingham şi de oamenii lui nu era niciodată finanţată cum trebuie.

Ned ar fi putut ajunge la Sheffield la sfârşitul celei de-a şasea zile de călătorie. Cu toate acestea, nu voia să ajungă cu ciorapii murdari şi obosit de pe drum, în cazul în care trebuia să-şi impună autoritatea. Aşa că se opri la un han aflat la trei kilometri de oraş. A doua zi se trezi devreme, îşi puse o cămaşă curată şi sosi la poarta castelului Sheffield la opt dimineaţa.

Era o fortăreaţă formidabilă, dar îl irita să vadă că era atât de slab păzită. Traversă podul peste şanţul de apă împreună cu alţi trei oameni: o fată cu două căldări cu capac care conţineau lapte, fără îndoială; un zidar vânjos care căra un buştean lung pe umăr, probabil pentru nişte reparaţii; şi un căruţaş cu o încărcătură mare de fân. Trei sau patru oameni veneau din direcţia opusă. Niciunul nu fu întrebat nimic de cei doi paznici înarmaţi de la poartă, care mâncau cotlete de miel şi aruncau oasele în şanţ.

Ned rămase pe cal în mijlocul curţii interioare, privind în jur şi orientându-se. Văzu o turlă în care bănuia că era închisoarea în care se afla Mary. Căruţa cu fân merse hodorogit către clădirea care părea să adăpostească grajdurile. O a treia clădire, care părea cel mai puţin confortabilă, era locuinţa contelui.

Ned merse cu calul spre grajd. Strigă la un grăjdar tânăr pe un ton arogant:

– Hei! Tu! Ia calul.

Apoi descălecă. Băiatul speriat apucă frâul.

Arătând cu degetul, Ned spuse:

– Presupun că-l găsesc pe conte în clădirea aceea?

– Da, domnule. Pot să întreb cum vă cheamă?

– Sir Ned Willard şi ai face bine să ţii minte numele acesta.

După aceea, Ned se îndepărtă.

Deschise uşa de lemn a casei şi intră într-un hol mic, unde, în vatră, ardea un foc ce scotea fum. Într-o parte, o uşă deschisă dezvăluia o sală medievală, mare şi întunecată, în care nu era

nimeni.

Portarul mai vârstnic nu fu la fel de uşor de intimidat precum grăjdarul. Îi blocă drumul şi spuse:

– Bună ziua, domnule.

Avea maniere frumoase, dar ca paznic era aproape inutil: Ned ar fi putut să-l doboare cu o singură mână.

– Sunt Sir Ned Willard, cu un mesaj de la regina Elisabeta. Unde este contele de Shrewsbury?

Portarul îl măsură o clipă din priviri. Un om care nu avea în faţa numelui altceva decât „sir” era mai prejos decât un conte pe scara socială. Pe de altă parte, nu era înţelept să jignească un mesager al reginei.

– E o onoare să vă primim în casă, Sir Ned, spuse portarul cu tact. Merg imediat să văd dacă e pregătit contele să vă primească.

Deschise o uşă din hol şi Ned zări o sufragerie.

Uşa se închise şi Ned îl auzi spunând:

– Stăpâne, puteţi să-l primiţi pe Sir Ned Willard cu un mesaj de la Maiestatea Sa, regina Elisabeta?

Ned nu mai aşteptă. Deschise uşa şi dădu buzna, trecând pe lângă portarul speriat. Se trezi într-o cameră mică, cu o masă rotundă şi un şemineu mare – mai călduros şi mai confortabil decât cel din sala mare. Patru oameni luau micul dejun, dintre care doi îi erau cunoscuţi. Femeia neobişnuit de înaltă, de vreo patruzeci de ani, cu o bărbie dublă şi o perucă roşcată, era Mary, Regina Scoţienilor. Ultima oară o văzuse cu cincisprezece ani în urmă, când mersese la castelul Carlisle ca să-i spună că regina Elisabeta o făcuse prizonieră. Femeia ceva mai în vârstă de lângă ea era însoţitoarea ei, Alison, Lady Ross, care fusese cu ea la Carlisle şi, mai înainte de asta, la St Dizier. Ned nu-i cunoştea pe ceilalţi doi, dar putea să ghicească cine erau. Bărbatul de vreo cincizeci de ani, care începea să chelească şi avea barba pătrată, trebuia să fie contele, iar femeia cu aspect înfricoşător şi de aceeaşi vârstă cu el era soţia lui, contesa, căreia i se spunea de obicei Bess de Hardwick.

Furia lui Ned se dublă. Contele şi soţia lui erau nişte neghiobi neglijenţi, care puneau în pericol tot ce reuşise Elisabeta să facă.

Contele spuse:

– Ce naiba…?

Ned zise:

– Sunt un spion iezuit trimis de regele Franţei ca să o răpesc

pe Mary Stuart. Am sub haină două pistoale, unul ca să-l omor pe conte, celălalt ca să o omor pe contesă. Afară am şase oameni care se ascund într-o căruţă cu fân şi sunt înarmaţi până în dinţi.

Nu ştiau cât de mult să-l ia în serios. Contele spuse:

– E un soi de glumă?

– E un soi de inspecţie, zise Ned. Maiestatea Sa, regina Elisabeta, mi-a cerut să aflu cât de bine o păziţi pe Mary. Ce să-i spun, domnule? Că am putut ajunge în prezenţa ei fără să fiu întrebat măcar o dată ceva sau percheziţionat – şi că aş fi putut aduce şase oameni cu mine?

Contele arăta ridicol.

– Trebuie să recunosc, ar fi mai bine dacă nu i-aţi spune aşa ceva.

Mary interveni pe un ton autoritar de regină:

– Cum îndrăzneşti să te comporţi aşa în prezenţa mea?

Ned continuă să discute cu contele:

– De acum înainte, va lua masa în turn.

– Insolenţa dumitale este intolerabilă, spuse Mary.

Ned o ignoră. Nu trebuia să fie politicos cu femeia care voia să-i ucidă regina.

Mary se ridică şi se duse la uşă, iar Alison se grăbi după ea.

Ned i se adresă contesei:

– Te rog să mergi după ele, doamnă. În clipa asta nu sunt spioni iezuiţi în curte, dar nu veţi şti când vor fi, aşa că e bine să vă formaţi obiceiuri bune.

Contesa nu era obişnuită să i se spună ce să facă, dar ştia că dăduse de bucluc şi ezită doar o clipă înainte de a-l asculta.

Ned trase un scaun la masă.

– Acum, domnule, spuse el, să vorbim despre ce trebuie să faci înainte să-i dau un raport satisfăcător reginei Elisabeta.

(iv)

Întors la Londra, în casa lui Walsingham din Seething Lane, Ned îi povesti că Mary Stuart era păzită mai bine acum decât înainte.

Walsingham trecu imediat la subiectul principal:

– Poţi să garantezi că nu comunică în afară cu nimeni?

– Nu, spuse Ned frustrat. Numai dacă scăpăm de toţi servitorii şi o ţinem singură într-o hrubă.

– Cât aş vrea să putem, zise Walsingham cu fervoare. Dar

regina Elisabeta nu ar permite o asemenea asprime.

– Regina noastră are o inimă blândă.

Părerea lui Walsingham despre Elisabeta era ceva mai cinică.

– Ştie că poate fi subminată de poveştile despre cât de crud se poartă cu ruda ei regală.

Ned nu voia să se certe.

– În orice caz, nu putem face mai mult la Sheffield.

Walsingham îşi mângâie barba.

– Atunci, trebuie să ne concentrăm mai mult asupra capătului firului, spuse el. Probabil e implicată ambasada franceză. Verificăm ce englezi catolici merg acolo în vizită. Avem o listă.

– Mă apuc imediat de treabă.

Ned se duse la etaj, în camera încuiată în care Walsingham păstra registrele valoroase, şi se aşeză să studieze.

Cea mai lungă listă era a englezilor catolici de viţă nobilă. Nu fusese greu de întocmit. Toate familiile care prosperaseră în timpul domniei lui Mary Tudor şi căzuseră în dizgraţie în cursul domniei Elisabetei erau suspectate din start. Îşi confirmau înclinaţiile în multe feluri, deseori în mod deschis. Mulţi plăteau amendă pentru că nu mergeau la biserică. Se îmbrăcau ţipător, sfidând hainele sobre în negru şi gri ale protestanţilor cucernici. Într-o casă catolică nu exista o Biblie în engleză. Aceste lucruri îi erau raportate lui Walsingham de către episcopii şi guvernatorii comitatelor.

Contele Bart şi Margery erau şi ei pe listă.

Dar lista era prea lungă. Majoritatea acestor oameni nu se făceau vinovaţi de trădare. Ned simţea uneori că avea prea multe informaţii: putea fi dificil să separe grâul de neghină. Deschise registrul alfabetic cu catolicii din Londra. Pe lângă cei care locuiau acolo, Walsingham primea rapoarte zilnice despre catolicii care intrau şi ieşeau din oraş. Vizitatorii catolici stăteau de obicei în casele catolicilor din partea locului sau se cazau la hanuri frecventate de alţi catolici. Fără îndoială că lista era incompletă. Londra era un oraş cu o sută de mii de oameni şi era imposibil să ai spioni pe toate străzile. Dar Walsingham şi Ned aveau informatori în toate locurile unde mergeau catolicii şi le puteau urmări mişcările.

Ned frunzări registrul. Cunoştea sute din numele acelea – listele erau viaţa lui –, dar era bine să-şi împrospăteze memoria. Şi de data aceasta apăreau Bart şi Margery, care veneau să stea la Casa Shiring de pe strada Strand de fiecare dată când se

întrunea Parlamentul.

Ned deschise apoi registrul zilnic de vizitatori de la ambasada franceză din piaţa Salisbury. Casa era supravegheată zi şi noapte din taverna Salisbury, aflată peste drum, şi aşa fusese de când revenise Walsingham de la Paris, în 1573. Începând din ziua precedentă şi mergând înapoi, Ned verifică fiecare nume din listă în registrul alfabetic.

Margery nu apărea aici. De fapt, nici ea, nici Bart nu fuseseră descoperiţi luând legătura cu ambasadori străini sau cu alte personaje suspecte când veneau la Londra. Socializau cu alţi catolici, desigur, iar servitorii lor frecventau o tavernă catolică de lângă casa lor, numită *Băiatul irlandez.* Dar nimic nu îi lega de activităţi subversive.

Cu toate acestea, nenumăraţi vizitatori ai ambasadei franceze nu puteau fi identificaţi după nume. În mod frustrant, în registru apăreau prea multe intrări sub formă de *Necunoscut care livrează cărbune, Curier necunoscut cu scrisori, Femeie văzută neclar pe întuneric.* Totuşi, Ned insistă, sperând să găsească un indiciu.

Apoi, văzu mirat o intrare din urmă cu două săptămâni: *Doamna Afrodita Housse, soţia ambasadorului adjunct.*

La Paris, Ned o cunoscuse pe domnişoara Afrodita Beaulieu, care părea să îndrăgească un tânăr curtean pe nume Bernard Housse. Trebuia să fie aceeaşi persoană. Şi, dacă aşa era, Ned o salvase de o gaşcă de violatori în timpul masacrului din Noaptea Sfântului Bartolomeu.

Se întoarse la registrul alfabetic şi observă că domnul Housse, ambasadorul francez adjunct, avea o casă pe strada Strand.

Îşi puse haina şi ieşi.

Două întrebări nu-i dădeau pace în timp ce mergea grăbit spre vest. Ştia oare Afrodita numele curierului către Sheffield? Şi, dacă îl ştia, se simţea suficient de îndatorată faţă de Ned încât să-i spună secretul?

Avea de gând să afle.

Trecu de zidurile Londrei la Ludgate, traversă apa urât mirositoare a râului Fleet şi găsi reşedinţa Housse, o casă modestă şi plăcută din partea mai puţin costisitoare de nord a străzii. Bătu la uşă şi-i spuse slujitoarei numele său. Aşteptă câteva minute, gândindu-se la posibilitatea îndepărtată ca Bernard Housse să se fi căsătorit cu o altă Afrodita. Apoi fu condus la etaj, într-un salonaş confortabil.

Îşi amintea o fată energică şi cochetă de optsprezece ani, dar acum văzu o femeie graţioasă de douăzeci şi nouă de ani, cu o siluetă care arăta că născuse de curând şi poate încă mai alăpta. Ea îl salută călduros în franceză.

– Eşti *chiar* dumneata, spuse ea. După atâta vreme!

– Aşadar, te-ai măritat cu Bernard, spuse Ned.

– Da, răspunse ea cu un zâmbet satisfăcut.

– Aveţi copii?

– Trei – până acum!

Se aşezară. Ned era pesimist. Oamenii care îşi trădau ţara erau, de obicei, indivizi mânioşi şi tulburaţi, care ţineau duşmănii, cum erau Alain de Guise şi Jeronima Ruiz. Afrodita era o femeie fericită în căsnicie, cu copii şi un soţ pe care părea să-l placă. Şansele de a împărtăşi vreun secret erau mici – dar trebuia să încerce.

Îi spuse că se căsătorise cu o franţuzoaică şi că o adusese acasă, iar Afrodita îi zise că voia să o cunoască. Ea îi spuse numele celor trei copii, pe care el le ţinu minte fiindcă avea obiceiul de a memora nume. După câteva minute de conversaţie, el îndrumă discuţia în direcţia care îl interesa.

– Cândva, la Paris, ţi-am salvat viaţa, zise el.

Ea deveni solemnă.

– Îţi voi fi mereu recunoscătoare, spuse ea. Dar, te rog – Bernard nu ştie nimic despre asta.

– Acum încerc să salvez viaţa unei alte femei.

– Serios? A cui?

– A reginei Elisabeta.

Ea păru stânjenită.

– Noi doi nu ar trebui să vorbim despre politică, Ned.

El insistă:

– Ducele de Guise plănuieşte să o omoare pe Elisabeta ca să o urce pe tron pe verişoara lui, Mary Stuart. Cu siguranţă nu eşti de acord cu crima.

– Sigur că nu, dar…

– Este un englez care vine la ambasada voastră – preia scrisori trimise de Henric de Guise şi i le duce lui Mary la Sheffield.

Ned ura faptul că trebuia să dezvăluie atât de mult din ce ştia, dar era singura şansă de a o convinge.

– După aceea, aduce înapoi răspunsurile lui Mary.

Ned se uită cu atenţie la Afrodita în timp ce vorbea, studiindu-

i reacţiile, şi i se păru că vede în ochii ei o confirmare.

– Probabil îl cunoşti, zise el cu insistenţă.

– Ned, nu e corect.

– Trebuie să ştiu cum îl cheamă, zise el.

Era uluit să audă nota de disperare din propria voce.

– Cum poţi să-mi faci aşa ceva?

– Trebuie să o protejez pe regina Elisabeta de oamenii răi, aşa cum te-am protejat cândva pe tine.

Afrodita se ridică.

– Regret că ai venit aici, dacă scopul tău a fost să obţii informaţii de la mine.

– Te rog să salvezi viaţa unei regine.

– Îmi ceri să-mi trădez soţul şi ţara, să trădez un om care a fost oaspete în casa tatălui meu!

– Îmi eşti datoare!

– Îţi datorez viaţa, nu sufletul meu.

Ned ştia că era înfrânt. Se simţea ruşinat că încercase. Încercase să corupă o femeie cuviincioasă care îl plăcea. Uneori detesta munca pe care o făcea.

Se ridică.

– Te las, spuse el.

– Cred că aşa trebuie.

Dar ceva încă îl sâcâia. Simţea că ea spusese ceva important, ceva ce el trecuse cu vederea în toiul discuţiei. Voia să-şi prelungească vizita şi să pună mai multe întrebări până când o spunea din nou, dar ea se uita înfuriată la el, vizibil nerăbdătoare să-l vadă plecat, şi înţelese că, dacă nu pleca, ea avea să iasă din cameră.

Îşi luă la revedere şi se întoarse întristat în oraş. Urcă dealul Ludgate şi trecu de silueta gotică a catedralei St Paul, cu lespezile sale cenuşii înnegrite de funinginea miilor de şemineuri din Londra. Turnul Londrei apăru apoi în faţa lui, locul în care trădătorii erau interogaţi şi torturaţi. După aceea o luă pe Seething Lane.

Când intră în casa lui Walsingham, îşi aminti ce spusese Afrodita: „Îmi ceri să-mi trădez soţul şi ţara, să trădez un om care a fost oaspete în casa tatălui meu!”

Un om care a fost oaspete în casa tatălui meu.

Prima listă pe care o făcuse Ned vreodată, când sosise la Paris cu Walsingham, în urmă cu zece ani, fusese un registru cu englezii catolici care mergeau în casa contelui de Beaulieu din

strada St Denis.

Walsingham nu arunca niciodată nimic.

Ned alergă la etaj şi intră în camera încuiată. Registrul cu lista de la Paris se afla pe raftul de jos al unui scrin. Îl scoase şi suflă praful de deasupra.

Cu siguranţă se referea la casa din Paris a tatălui ei, nu-i aşa? Contele avea o casă la ţară în Franţa, dar, din câte ştia Ned, nu fusese niciodată un loc de întâlnire pentru englezii exilaţi. Iar Beaulieu nu apăruse niciodată în registrul cu catolicii care locuiau la Londra.

Nimic nu era sigur.

Deschise repede registrul şi începu să citească atent numele însemnate cu scrisul lui în urmă cu un deceniu. Se forţă să nu se grăbească, amintindu-şi feţele acelor tineri englezi furioşi care plecaseră în Franţa pentru că se simţeau nelalocul lor în propria ţară. În acelaşi timp, era asaltat de amintiri legate de Paris: strălucirea prăvăliilor, hainele extraordinare, duhoarea de pe străzi, extravaganţa petrecerilor regale, sălbăticia masacrului.

Deodată, un nume îi atrase atenţia şi se întoarse la lista alfabetică a catolicilor din Londra. Da, un bărbat care vizitase casa contelui Beaulieu din Paris era acum la Londra.

Numele lui era Sir Francis Throckmorton.

– Te-am prins, diavole, zise Ned.

(v)

– Orice ai face, nu-l aresta, spuse Walsingham.

Ned era surprins.

– Credeam că ăsta este scopul.

– Mai gândeşte-te. Întotdeauna va fi un alt Throckmorton. Vom face tot ce putem ca să o protejăm pe regina Elisabeta, desigur – dar, într-o zi, unul dintre trădătorii aceştia ne va scăpa printre degete.

Ned admira abilitatea lui Walsingham de a fi cu un pas înainte, dar nu ştia unde voia să ajungă şeful lui.

– Ce putem face în afară de a fi vigilenţi permanent?

– Misiunea noastră trebuie să fie aceea de a obţine dovada că Mary Stuart complotează pentru uzurparea reginei Elisabeta.

– Probabil că Elisabeta va autoriza torturarea lui Throckmorton, dat fiind că i-a ameninţat tronul; fireşte că Throckmorton va mărturisi; dar toată lumea ştie că aceste

confesiuni nu sunt de încredere.

– Într-adevăr. Trebuie să avem dovezi de netăgăduit.

– Şi să o aducem pe Mary Stuart la judecată?

– Exact.

Ned era intrigat, dar tot nu ştia ce plănuia mintea vicleană a lui Walsingham.

– Şi ce am obţine aşa?

– Cel puţin, ar face ca Mary să devină nepopulară printre englezi. Toţi, în afară de ultracatolicii extremişti, ar dezaproba pe cineva care vrea să detroneze o regină atât de iubită.

– Asta nu-i va opri pe asasini.

– Le va slăbi sprijinul. Şi ne va întări pe noi când vom cere să fie înăsprite condiţiile în care e închisă Mary.

Ned încuviinţă din cap.

– Iar Elisabeta va fi mai puţin îngrijorată că ar fi acuzată de o cruzime nemaiîntâlnită la o femeie faţă de verişoara ei. Şi totuşi…

– Va fi şi mai bine dacă am putea dovedi că Mary a complotat nu doar să o detroneze pe regina Elisabeta, ci şi să o omoare.

În sfârşit, Ned începea să înţeleagă raţionamentul lui Walsingham şi se miră de lipsa lui de scrupule.

– Vrei ca Mary să fie condamnată la moarte?

– Da.

Lui Ned i se părea înfiorător. Să execuţi o regină era acelaşi lucru cu un sacrilegiu.

– Dar regina Elisabeta nu ar executa-o niciodată pe Mary.

– Chiar dacă am dovedi că a complotat să o asasineze pe Elisabeta?

– Nu ştiu, zise Ned.

– Nici eu, spuse Walsingham.

(vi)

Ned îl puse pe Throckmorton sub supraveghere constantă.

Cu siguranţă, Afrodita îi spusese soţului ei despre vizita lui Ned, iar ambasada franceză trebuia să-l fi avertizat pe Throckmorton. Aşadar, se gândi Ned, Throckmorton ştia acum că Ned bănuia că exista o corespondenţă cu Mary. Totuşi, pe baza aceleiaşi discuţii, Throckmorton credea probabil că Ned nu cunoştea identitatea curierului.

Echipa care îl urmărea se schimba de două ori pe zi, dar mai

exista şi riscul să-i observe. Cu toate acestea, nu părea să o fi făcut. Ned presupuse că Throckmorton nu era obişnuit cu munci clandestine şi pur şi simplu nu-i trecea prin minte să verifice dacă era urmărit.

Alain de Guise îi scrisese de la Paris ca să-l anunţe că Pierre trimisese o scrisoare importantă pentru Mary Stuart prin curier. Scrisoarea aceea trebuia să-i fie dusă reginei pe furiş de către Throckmorton. Dacă acesta putea fi arestat cu scrisoarea lui Pierre asupra lui, Ned ar fi avut o dovadă concretă a trădării.

Dar Walsingham o voia pe Mary, nu pe Throckmorton, aşa că Ned decise să aştepte şi să vadă dacă Throckmorton primea un răspuns de la ea. Dacă era de acord cu complotul şi mai ales dacă scria cuvinte de încurajare, putea fi condamnată.

Într-o zi de octombrie, în timp ce Ned aştepta cu nerăbdare să vadă ce avea să facă Throckmorton, un domn de la Curte pe nume Ralph Ventnor veni la adresa din Seething Lane, anunţând că regina Elisabeta voia să-i vadă imediat pe Walsingham şi pe Ned. Ventnor nu cunoştea motivul.

Îşi puseră hainele potrivite şi parcurseră mica distanţă până la Turn, unde Ventnor avea o barcă la chei, aşteptând să-i ducă la White Hall.

Ned se frământa în timp ce mergeau în amonte. O chemare categorică nu aducea decât rareori veşti bune. Iar Elisabeta fusese mereu capricioasă. Asentimentul ei se putea schimba în doar o clipă.

Ajunşi la White Hall, Ventnor îi conduse prin camerele gărzilor pline de soldaţi şi prin camera de audienţe, unde aşteptau curtenii, după care ajunseră printr-un pasaj în camera privată.

Regina Elisabeta stătea pe un scaun sculptat, aurit. Purta o rochie cu roşu şi alb, cu un voal argintiu pe deasupra, iar mânecile aveau o căptuşeală de tafta roşie. Era o ţinută tinerească şi strălucitoare, dar nu putea ascunde trecerea timpului. Elisabeta tocmai împlinise cincizeci de ani şi vârsta i se citea pe faţă, în ciuda machiajului excesiv pe care îl folosea. Când vorbea, i se vedeau dinţii galbeni şi neregulaţi, dintre care unii lipseau.

În cameră era prezent şi contele de Leicester. Avea aceeaşi vârstă ca regina, dar şi el era îmbrăcat ca un tinerel bogat. În ziua aceea purta o ţinută de mătase de un albastru-deschis cu broderie de aur, iar cămaşa avea dantelă la încheieturi şi la gât. Lui Ned i se părea absurd de costisitoare.

Ned remarcă nemulţumit că Leicester părea foarte plin de sine. Probabil urma să câştige nişte puncte în plus faţă de Walsingham.

Ned şi Walsingham se înclinară, iar regina le spuse pe un ton rece ca luna februarie:

– Un bărbat a fost arestat într-o tavernă din Oxford pentru că a spus că e pe drum spre Londra ca s-o împuşte pe regină.

„Oh, la naiba, se gândi Ned, ne-a scăpat unul.” Îşi aminti cuvintele lui Walsingham: „Într-o zi, unul dintre aceşti trădători ne va scăpa printre degete.”

Leicester vorbi pe un ton tărăgănat şi încrezut, ce părea să sugereze că totul era absurd.

– Omul era înarmat cu un pistol mare şi a afirmat că regina este un şarpe şi o viperă şi că el îi va pune capul într-un par.

„Normal că Leicester insistă pe aşa ceva”, îşi spuse Ned. De fapt, asasinul nu părea cu adevărat periculos, dacă era atât de indiscret încât să se lase oprit la o distanţă de aproape o sută de kilometri de regină.

Elisabeta spuse:

– De ce vă plătesc atât dacă nu mă protejaţi de asemenea oameni?

Era scandalos: îi plătea doar cu şapte sute cincizeci de lire pe an, ceea ce nu era de ajuns nici pe departe, iar Walsingham finanţa singur o mare parte din munca lor. Dar reginele nu erau obligate să fie corecte.

– Cine este acest om? întrebă Walsingham.

– John Somerfield, zise Leicester.

Ned recunoscu numele – era pe listă.

– Îl ştim pe Somerfield, Maiestatea Voastră. E unul dintre catolicii din Warwickshire. E nebun.

Contele de Leicester râse sarcastic.

– Aşadar, asta înseamnă că Maiestatea Sa nu e deloc în pericol, nu-i aşa?

Ned se îmbujoră.

– Înseamnă că e puţin probabil să facă parte dintr-o conspiraţie serioasă, domnule.

– Oh, ce bine! În acest caz, nici gloanţele nu pot omorî pe nimeni, nu?

– Nu mă refeream…

Leicester continuă peste Ned:

– Maiestate, aş vrea să daţi altcuiva sarcina de a proteja

persoana dumneavoastră preţioasă. Apoi adăugă cu o voce mieroasă: Este cea mai importantă sarcină din tot regatul.

Era un linguşitor priceput şi Elisabeta, din păcate, se lăsa fermecată.

Walsingham interveni pentru prima dată:

– Am dat greş, Maiestate. Nu am recunoscut pericolul prezentat de Somerfield. Fără îndoială că sunt mulţi englezi care pot face mai bine treaba asta. Vă implor să acordaţi responsabilitatea aceasta unuia dintre ei. Cât despre mine, voi renunţa cu bucurie la povara pe care am dus-o atâta vreme şi-mi voi odihni oasele obosite.

Bineînţeles că nu vorbea serios, dar probabil era cea mai bună cale de a discuta cu regina în starea în care se afla acum. Ned îşi dădu seama că greşise certându-se. Dacă era supărată, nu făcea decât să o enerveze mai tare spunându-i că nu avea de ce să-şi facă griji. Abnegaţia rostită cu umilinţă avea mai multe şanse să o mulţumească.

– Ai aceeaşi vârstă ca mine, răspunse regina.

Totuşi, părea mai îmbunată de scuzele lui Walsingham; sau poate că o făcuse să reflecteze la faptul că, în realitate, nu era alt om în Anglia care să muncească atât de mult şi cu atâta seriozitate ca Walsingham pentru a o proteja de atâţia oameni, sănătoşi şi nebuni deopotrivă, care voiau să o asasineze. Cu toate acestea, nu era încă pregătită să-l ierte.

– Ce vei face ca să fiu mai în siguranţă? întrebă ea.

– Maiestate, sunt pe cale să distrug o conspiraţie bine organizată împotriva Domniei Voastre de către duşmani de o factură foarte diferită de John Somerfield. Aceşti oameni nu-şi flutură armele în aer şi nu se laudă prin taverne cu ce intenţii au. Sunt aliaţi cu papa şi cu regele Spaniei, ceea ce pot să vă asigur că nu e adevărat în cazul lui Somerfield. Sunt hotărâţi, bine finanţaţi şi obsesiv de discreţi. Cu toate acestea, mă aştept ca în câteva zile să-l arestez pe liderul lor.

Era o apărare viguroasă împotriva răutăţii lui Leicester, dar Ned tot era uluit. Fusese prematur. O arestare în acest moment ar fi oprit conspiraţia prea devreme şi, în consecinţă, nu ar fi obţinut dovada complicităţii lui Mary Stuart.

Regina spuse:

– Cine sunt aceşti oameni?

– De teamă să nu fie avertizaţi, Maiestate, ezit să le spun numele… Walsingham se uită insistent la Leicester … în public.

Leicester era pe punctul de a protesta indignat, dar regina spuse:

– Ai dreptate, nu ar fi trebuit să întreb. Prea bine, Sir Francis, ai face bine să ne laşi şi să te întorci la treburile tale.

– Mulţumesc, Maiestate, spuse Walsingham.

(vii)

Rollo Fitzgerald era neliniştit din pricina lui Francis Throckmorton.

Acesta nu era precum ceilalţi oameni instruiţi la Colegiul Englez. Îşi luaseră un angajament pe viaţă de a se supune Bisericii. Înţelegeau ascultarea şi devotamentul. Părăsiseră Anglia, îşi petrecuseră anii învăţând, intraseră în preoţie şi reveniseră acasă pentru a îndeplini misiunea pentru care se pregătiseră. Ştiau că îşi riscau viaţa – de fiecare dată când Walsingham prindea câte unul dintre ei şi-l executa, moartea sa era preamărită la colegiu drept un martiriu.

Throckmorton nu făcuse niciun jurământ. Era un aristocrat tânăr şi bogat, cu un ataşament romantic faţă de catolicism. Îşi petrecuse viaţa făcându-şi pe plac lui însuşi, nu lui Dumnezeu. Curajul şi hotărârea lui nu fuseseră puse la încercare. Putea să dea înapoi.

Chiar dacă mergea mai departe, existau şi alte pericole. Cât de discret era? Nu avea experienţa muncii clandestine. Oare avea să se îmbete şi să se laude în faţa prietenilor dezvăluind amănunte despre misiunea lui secretă?

Rollo era îngrijorat şi în privinţa lui Peg Bradford. Alison susţinea că Peg ar fi făcut orice pentru Mary, Regina Scoţienilor; dar Alison se putea înşela, iar Peg se putea dovedi nestatornică.

Cea mai mare temere a lui era însăşi Mary. Avea să coopereze? Fără ea, tot complotul era inutil.

„Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse. Mai întâi, Throckmorton.”

Ar fi preferat să nu mai ia legătura cu el, din motive de siguranţă, dar nu era practic. Rollo trebuia să ştie dacă totul mergea conform planului. Prin urmare, merse fără tragere de inimă la casa lui Throckmorton din St Paul’s Wharf, mai jos de catedrală, într-o seară pe la amurg, când feţele erau greu de desluşit.

Din păcate, Throckmorton era plecat, după cum îi spuse un

servitor. Rollo se gândi să plece şi să se întoarcă altă dată, dar era nerăbdător să afle ce se întâmpla, aşa că îi spuse servitorului că avea să aştepte.

Fu condus într-un salon mic. O fereastră dădea spre stradă. În spatele camerei, o uşă dublă era puţin întredeschisă, iar Rollo văzu dincolo o cameră mai mare, confortabilă şi mobilată luxos, dar cu un miros puternic de fum: servitorul ardea gunoi în curtea din spate.

Rollo acceptă o cupă cu vin şi medită, în timp ce aştepta, la ceilalţi agenţi secreţi. De îndată ce stabilea comunicarea între Pierre la Paris şi Mary la Sheffield, trebuia să facă turul Angliei şi să-i viziteze pe preoţii secreţi. Trebuia să adune hărţile de la ei sau de la protectorii lor şi să confirme garanţiile de sprijinire a armatei invadatoare. Avea timp – invazia urma să aibă loc abia în primăvara anului următor –, dar erau multe de făcut.

Throckmorton veni la căderea nopţii. Rollo îl auzi pe servitor deschizând uşa şi spunând:

– Domnule, vă aşteaptă un domn în salon – a preferat să nu-şi spună numele.

Throckmorton păru bucuros să-l vadă pe Rollo. Scoase un pachet mic din buzunarul hainei, pe care îl trânti pe masă cu un gest triumfător.

– Scrisori pentru regina Mary! spuse el exaltat. Tocmai vin de la ambasada franceză.

– Bravo!

Rollo sări în picioare şi începu să examineze scrisorile. Recunoscu pecetea ducelui de Guise şi pe cea a omului lui Mary de la Paris, John Leslie. Îşi dorea să citească ce scria acolo, dar nu putea rupe sigiliile fără să dea de necaz.

– Când poţi să le duci la Sheffield?

– Mâine, spuse Throckmorton.

– Excelent.

Apoi se auzi o bătaie în uşa din faţă. Amândoi încremeniră cu urechile ciulite. Nu era bătaia politicoasă a unui vizitator prietenos, ci bătaia arogantă a unei persoane ostile. Rollo merse la fereastră şi văzu, în lumina lămpii din dreptul uşii, doi bărbaţi bine îmbrăcaţi. Unul întoarse capul spre lumină şi Rollo îl recunoscu imediat pe Ned Willard.

– La naiba, spuse el. Oamenii lui Walsingham.

Îşi dădu seama că Ned îl pusese probabil pe Throckmorton sub urmărire. Acesta sigur fusese urmărit de la ambasada

franceză, iar Ned îşi putea da seama, fără îndoială, de ce se dusese acolo. Dar cum aflase Ned de Throckmorton, de fapt? Rollo înţelese că serviciul secret al lui Walsingham era mult mai eficient decât îşi imaginase cineva.

Iar acum, Rollo avea să încapă pe mâinile lor.

Throckmorton spuse:

– Îl pun pe omul meu să le spună că am ieşit.

Deschise uşa salonului, dar fu prea târziu: Rollo auzi uşa din faţă deschizându-se şi sunetul vocilor poruncitoare. Totul se petrecea prea repede.

– Du-te şi trage de timp, spuse Rollo.

Throckmorton ieşi în hol şi spuse:

– Hei, ce e cu gălăgia asta?

Rollo se uită la scrisorile de pe masă. Erau în mod evident incriminatoare. Dacă scria acolo ce credea el, aveau să-i condamne la moarte pe el şi pe Throckmorton.

Întregul plan era în pericol dacă Rollo nu reuşea să scape din povestea asta în următoarele secunde.

Luă scrisorile şi păşi dincolo de uşa întredeschisă, în camera din spate. Aceasta avea o fereastră care dădea în curte. O deschise repede şi sări peste pervaz. În acelaşi timp, auzi vocea lui Ned Willard, pe care o cunoştea din copilărie, venind din salon.

În mijlocul curţii era un foc de frunze uscate, gunoaie măturate din bucătărie şi paie murdare din grajd. Uitându-se mai departe în curte, văzu în lumina roşiatică şi pâlpâitoare a focului silueta unui bărbat care se apropia printre copaci. Trebuia să fie un al treilea om din echipa lui Ned, bănuia Rollo – Ned era meticulos şi nu ar fi uitat să supravegheze şi ieşirea din spate a casei.

Bărbatul strigă la Rollo:

– Hei, tu!

Rollo trebuia să ia o decizie într-o clipită.

Throckmorton era condamnat. Avea să fie arestat şi torturat şi avea să spună totul înainte de a fi executat. Dar nu cunoştea adevărata identitate a lui Jean Langlais. Nu putea să trădeze pe nimeni în afară de spălătoreasă, Peg Bradford; iar ea era o slujitoare ignorantă, care nu putea să facă nimic cu viaţa ei inutilă decât să nască alţi slujitori ignoranţi. Mai important decât orice, Throckmorton nu putea să o incrimineze pe Mary Stuart. Singura dovadă împotriva ei erau scrisorile din mâna lui Rollo.

Mototoli scrisorile şi le aruncă în flacăra galbenă şi strălucitoare a focului.

Al treilea om alerga deja spre el.

Rollo rămase câteva secunde preţioase pe loc, ca să vadă hârtia aprinzându-se, înnegrindu-se şi începând să se transforme în cenuşă.

După ce dovezile fură distruse, îl luă prin surprindere pe cel de-al treilea bărbat alergând direct spre el. Îl împinse cu putere, făcându-l să cadă la pământ, şi alergă mai departe.

Rollo traversă curtea în fugă şi ajunse în scurt timp pe malul noroios al fluviului Tamisa.

O luă pe faleză şi continuă să alerge.

(viii)

În primăvara anului 1584, Pierre merse să o vadă pe marchiza de Nîmes, evacuată din casă.

Soţul ei, marchizul, era un protestant care scăpase decenii întregi, dar Pierre avusese răbdare. Casa de la ţară, din suburbia St Jacques, continuase să fie un centru pentru activităţi eretice chiar şi după marea lovitură dată de Pierre în 1559, când pusese să fie arestată toată congregaţia. Dar acum, în 1584, Parisul era subjugat de un grup neoficial numit Liga Catolică, devotat distrugerii protestantismului, iar Pierre reuşise să-l aducă pe marchiz în faţa curţii supreme – numită Parlamentul din Paris – şi să-l condamne la moarte.

Pe Pierre nu-l interesase niciodată bătrânul marchiz. Persoana pe care o ura cu adevărat era marchiza Louise, acum o văduvă strălucitoare de patruzeci de ani. Proprietăţile ereticilor precum cea a marchizului erau confiscate, aşa că execuţia lui o lăsase pe drumuri.

Pierre aşteptase douăzeci şi cinci de ani acest moment.

Ajunse exact când marchiza îl înfrunta pe aprod la intrarea în hol. El rămase să privească lângă oamenii aprodului, aşa că ea nu-l observă.

Era înconjurată de mărturia bogăţiei pierdute: picturi în ulei cu peisaje rurale pe pereţii cu lambriuri, scaune sculptate strălucind de luciu, marmură pe jos şi candelabre pe tavan. Purta o rochie verde de mătase, care părea să curgă ca apa pe şoldurile ei generoase. Pe când era tânăr, toţi tinerii se holbau la pieptul ei mare – şi încă era voluptuoasă.

– Cum îndrăzniţi? spuse ea pe un ton autoritar. Nu puteţi forţa o femeie nobilă să iasă din casă.

Fără îndoială, aprodul mai făcuse asta şi altă dată. Vorbea politicos, dar neînduplecat.

– Vă sfătuiesc să plecaţi fără scandal, doamnă, zise el. Dacă nu mergeţi, veţi fi luată pe sus, ceea ce e nedemn.

Ea se apropie de el şi trase umerii în spate, atrăgând atenţia asupra sânilor ei.

– Puteţi fi discret, spuse ea pe un ton mai calm. Reveniţi peste o săptămână, după ce voi fi avut timp să fac pregătiri.

– Curtea v-a lăsat suficient timp, doamnă, iar timpul a expirat.

Nici trufia, nici farmecul ei nu funcţionaseră, aşa că lăsă să i se vadă disperarea.

– Nu pot să plec din casă – nu am unde să mă duc! se văită ea. Nu pot să închiriez o cameră pentru că nu am bani, nici măcar un sfanţ. Părinţii mei au murit şi toţi prietenii mei sunt îngroziţi să mă ajute de teamă să nu fie şi ei acuzaţi de erezie!

Pierre o studie, bucurându-se de lacrimile de pe faţa ei şi de nota de panică din glas. Era marchiza care-l sfidase pe tânărul Pierre în urmă cu un sfert de secol. Sylvie i-o prezentase cu mândrie pe tânăra Louise, iar el făcuse o remarcă ce nu fusese pe placul ei, astfel că spusese: „Chiar şi în Champagne, tinerii ar trebui învăţaţi să fie respectuoşi cu superiorii lor.” Şi se întorsese cu spatele ca să-şi sublinieze cuvintele. Amintirea era încă usturătoare.

Se bucura acum de inversarea rolurilor. De curând fusese numit stareţ la Holy Tree, o mănăstire care deţinea mii de acri de pământ în Champagne. El păstra venitul şi-i lăsa pe călugări să trăiască în sărăcie, potrivit jurămintelor făcute. Era bogat şi puternic, pe când Louise era săracă şi neajutorată.

Aprodul spuse:

– Vremea e călduroasă. Puteţi dormi în pădure. Sau, dacă plouă, mănăstirea Sfânta Mary-Magdalena din strada la Croix primeşte femei fără adăpost.

Louise părea cu adevărat şocată.

– Locul acela e pentru prostituate!

Aprodul ridică din umeri.

Louise începu să plângă şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Umerii i se lăsară şi pieptul i se zgudui de suspine.

Pierre se simţea stârnit de nefericirea ei.

În clipa aceea, îi sări în ajutor. Ieşi din micul grup de lângă uşă

şi se aşeză între aprod şi marchiză.

– Linişţiţi-vă, doamnă, spuse el. Familia de Guise nu va permite ca o femeie nobilă să doarmă în pădure.

Ea îşi luă mâinile de pe faţă şi-l privi printre lacrimi.

– Pierre Aumande, spuse ea. Cum poţi să-ţi baţi joc de mine?

Avea să sufere şi mai mult pentru că nu-i spusese Pierre Aumande de Guise.

– Sunt aici ca să te ajut în situaţia asta, zise el. Dacă vrei să mergi cu mine, te voi duce într-un loc sigur.

Ea rămase pe loc.

– Unde?

– Într-un apartament care a fost rezervat şi plătit într-un cartier liniştit. Este şi o menajeră acolo. Nu e luxos, dar vei avea confortul necesar. Vino să vezi cum arată. Sunt sigur că îţi va fi de ajutor, cel puţin temporar.

Se vedea că nu ştia dacă să-l creadă. Familia de Guise ura protestanţii: de ce s-ar fi purtat frumos cu ea? Dar, după un lung moment de ezitare, îşi dădu seama că nu avea alte opţiuni, aşa că spuse:

– Lasă-mă să pun câteva lucruri într-o valiză.

Aprodul spuse:

– Fără bijuterii. Voi inspecta valiza când plecaţi.

Ea nu răspunse, ci se întoarse cu spatele şi ieşi cu capul sus.

Pierre abia îşi mai putea ascunde nerăbdarea. În curând, femeia aceasta avea să fie în puterea lui.

Marchiza nu era rudă cu familia de Guise şi se afla de partea opusă într-un război religios, dar în mintea lui Pierre erau cumva asemănători. Familia de Guise îl folosea drept consilier şi asasin tocmit, dar, chiar şi acum, îl dispreţuia din punct de vedere social. Era cel mai influent şi mai bine răsplătit slujitor al lor, dar totuşi slujitor; îl invitau mereu la consiliile de război, dar niciodată la o cină în familie. Nu putea să se răzbune pe această respingere. Dar putea să o pedepsească pe Louise.

Ea se întoarse cu o valiză de piele plină ochi. Aprodul, ducând până la capăt ameninţarea făcută, o deschise şi scoase tot conţinutul. Femeia îşi împachetase zeci de piese de lenjerie frumoasă, din mătase şi olandă, brodată şi cu multe panglici. Asta îl făcu pe Pierre să se întrebe ce purta în ziua aceea pe sub rochia verde.

Cu aroganţa-i caracteristică, îi întinse valiza lui Pierre ca şi cum ar fi fost un lacheu.

El nu-i spulberă iluziile: avea să vină şi asta la timpul potrivit.

O conduse afară. Biron şi Brocard aşteptau lângă cai; aduseseră unul în plus pentru marchiză. Plecară călare de pe moşia Nîmes, apoi intrară în Paris pe poarta St Jacques, mergând pe strada St Jacques spre Petit Pont. Traversară Île de la Cité şi se îndreptară spre un şir de case modeste aflate nu departe de palatul de Guise. Pierre le dădu drumul lui Biron şi Brocard şi le ordonă să ducă acasă caii, apoi o conduse pe Louise înăuntru.

– Ai etajul de sus, îi spuse el.

– Cine mai locuieşte aici? întrebă ea agitată.

El răspunse sincer:

– Câte un chiriaş la fiecare etaj. Majoritatea au lucrat în trecut pentru familia de Guise: un preceptor pensionat, o cusătoreasă pe care a lăsat-o vederea, o spaniolă care face traduceri uneori. Toţi sunt oameni foarte respectabili.

Şi niciunul nu dorea să-şi piardă locul nemulţumindu-l pe Pierre.

Louise părea acum puţin mai liniştită.

Urcară la etaj. Louise gâfâia când ajunseră sus.

– Urcuşul ăsta mă va obosi, se plânse ea.

Pierre era bucuros: asta însemna că acceptase deja să locuiască acolo.

Menajera îi primi înclinându-se. Pierre îi arătă lui Louise salonul, bucătăria, spălătoria şi, în cele din urmă, dormitorul. Ea fu plăcut surprinsă. Pierre spusese că nu era luxos, dar, de fapt, mobilase apartamentul numai cu lucruri scumpe: avea de gând să-şi petreacă un timp aici.

Louise era vizibil nedumerită: un om pe care îl considera duşman se purta cu generozitate cu ea. Pierre văzu pe faţa ei că nu pricepea mai nimic. Foarte bine.

El închise uşa de la dormitor şi ea începu să înţeleagă.

– Îmi amintesc cum mă uitam la ăştia, spuse el punându-i mâinile pe sâni.

Ea făcu un pas în spate.

– Te aşteptai să devin amanta ta? spuse ea dispreţuitoare.

Pierre zâmbi.

– Eşti amanta mea, zise el, iar propriile cuvinte îl încântară. Scoate-ţi rochia.

– Nu.

– O s-o rup de pe tine.

– O să ţip.

– N-ai decât să ţipi. Menajera se aşteaptă la asta.

O împinse cu putere şi ea căzu pe pat.

– Nu, te rog, spuse Louise.

– Nici măcar nu-ţi aminteşti, mârâi el. „Chiar şi la Champagne, tinerii ar trebui învăţaţi să fie respectuoşi cu superiorii lor.” Asta mi-ai zis acum douăzeci şi cinci de ani.

Ea îl privi cu un scepticism îngrozit.

– Şi pentru asta mă pedepseşti aşa?

– Desfă picioarele, spuse el. Abia am început.

(ix)

După aceea, mergând spre palatul de Guise, Pierre se simţea ca după un ospăţ: sătul, dar puţin îngreţoşat. Îi plăcea să-i vadă pe aristocraţi umiliţi, dar asta fusese aproape prea mult. Avea să se întoarcă, desigur; dar poate nu în următoarele zile. Louise era o mâncare copioasă.

Când ajunse acasă, îl găsi aşteptând în salonul din apartamentul său pe Rollo Fitzgerald, englezul care purta numele de cod Jean Langlais.

Pierre se enervă. Voia o oră numai pentru el, ca să-şi revină după ce făcuse şi să-şi lase gândurile agitate să se potolească. În schimb, trebuia să treacă direct la treabă.

Rollo ducea un sac de pânză, pe care îl deschise ca să scoată un teanc de hărţi.

– Toate porturile importante de pe coastele de sud şi de est ale Angliei, spuse el mândru.

Puse hărţile pe masa de scris a lui Pierre.

Acesta le examină. Erau desenate de mâini diferite, unele mai îndemânatice decât altele, dar toate păreau admirabil de clare, cu locurile de ancorare, cheiurile şi apele puţin adânci şi periculoase însemnate cu grijă.

– Sunt bune, spuse el, deşi le aşteptăm de multă vreme.

– Ştiu, îmi pare rău, zise Rollo. Dar arestarea lui Throckmorton ne-a încurcat.

– Ce se întâmplă cu el?

– A fost acuzat de trădare şi condamnat la moarte.

– Încă un martir.

Rollo spuse apăsat:

– Sper ca moartea lui să nu fie în van.

– Ce vrei să spui?

– Ducele de Guise e hotărât să invadeze Anglia?
– Absolut. Vrea să o vadă pe Mary Stuart pe tronul Angliei, la fel ca mai toţi liderii europeni importanţi.
– Bine. Temnicerii lui Mary au crescut nivelul de securitate din jurul ei, dar voi găsi o altă cale de a restabili comunicarea.
– Aşadar, putem plănui invazia pentru anul viitor, 1585?
– Bineînţeles.
Fiul vitreg al lui Pierre intră în cameră.
– Veşti de la Picardy, spuse el. Hercule-Francisc e mort.
– Doamne Sfinte! zise Pierre.
Hercule-Francisc era cel mai tânăr fiu al răposatului rege Henric şi al reginei Caterina.
– E o catastrofă, îi spuse el lui Rollo. El era moştenitorul tronului.
Rollo se încruntă.
– Dar nu e nimic în neregulă cu regele Henric al III-lea, spuse el. De ce îţi faci griji pentru moştenitorul lui?
– Henric este al treilea frate care devine rege. Ceilalţi doi au murit de tineri şi fără să aibă fii, aşa că Henric ar putea face la fel.
– Atunci, dacă Hercule-Francisc a murit, cine e moştenitorul tronului?
– E un dezastru: e regele Navarrei. Iar el e protestant.
Rollo spuse indignat:
– Dar Franţa nu poate să aibă un rege protestant!
– Sigur că nu.
Iar regele Navarrei era şi un membru al familiei Bourbon, duşmani străvechi ai familiei de Guise, încă un motiv covârşitor pentru a-l ţine departe de tron.
– Trebuie să-l convingem pe papă să respingă pretenţia la tron a regelui Navarrei.
Pierre gândea cu glas tare. Ducele Henric avea să întrunească un consiliu de război până la sfârşitul zilei, iar Pierre trebuia să aibă planul pregătit.
– Va fi din nou război civil, iar ducele de Guise va conduce forţele catolicilor. Trebuie să merg la duce.
Se ridică. Rollo arătă cu degetul hărţile.
– Şi cum rămâne cu invadarea Angliei?
– Anglia trebuie să mai aştepte, spuse Pierre.

Capitolul 24

Alison plecă să călărească împreună cu Mary Stuart în ziua în care aceasta împlinea patruzeci şi trei de ani. Răsuflarea li se transforma în aburi în aerul rece al dimineţii, iar Alison era recunoscătoare pentru căldura care venea dinspre poneiul ei, Garçon. Erau escortate de o divizie de soldaţi. Mary şi oamenii ei nu aveau voie niciodată să discute cu cineva din afara grupului. Dacă un copil îi oferea reginei un măr, îi era luat de un soldat.

Aveau un temnicer nou, Sir Amias Paulet, un puritan atât de rigid, încât îl făcea pe Walsingham să pară libertin. Paulet era singurul om din câţi cunoştea Alison care era imun la farmecul seducător al lui Mary. Când regina îi atingea braţul sau îi zâmbea cuceritor, când îi vorbea despre lucruri precum sărutări, sâni sau paturi, se uita la ea de parcă ar fi fost nebună şi nu răspundea nimic.

Paulet nu se sfia să citească toate scrisorile lui Mary: i le dădea deschise, fără nicio scuză. Avea voie să le scrie rudelor şi prietenilor din Franţa şi Scoţia, dar în asemenea condiţii sigur că nu putea spune nimic despre invadarea Angliei, despre salvarea ei, despre executarea Elisabetei şi urcarea lui Mary pe tron.

Alison fu revigorată de plimbare, dar, când se întorceau spre casă, îi reveni depresia familiară: era a douăzecea aniversare consecutivă pe care Mary o petrecea în închisoare. Alison însăşi avea patruzeci şi cinci de ani şi-şi petrecuse toate aceste aniversări împreună cu Mary, sperând de fiecare dată că avea să fie ultima în care mai erau prizoniere. Alison simţea că-şi trăiseră viaţa aşteptând şi sperând. Trecuse un timp cumplit de lung de când fuseseră cele mai bine îmbrăcate fete din Paris.

Fiul lui Mary, James, avea douăzeci şi unu de ani şi era regele Scoţiei. Nu-l mai văzuse de când avea un an. El nu părea interesat de mama lui şi nu făcea nimic ca să o ajute, dar, la urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Nu o cunoştea. Mary era cumplit de furioasă pe regina Elisabeta, pentru că o ţinuse departe de singurul ei copil aproape toată viaţa lui.

Se apropiară de actuala lor închisoare. Conacul Chartley avea un şanţ cu apă şi parapete, dar în rest arăta mai mult a casă decât a castel, un conac cu structură de lemn, cu multe şemineuri vesele şi cu şiruri de ferestre care luminau interiorul.

Nu era suficient de mare pentru anturajul lui Mary şi pentru gospodăria familiei Paulet, aşa că soldaţii erau cazaţi în casele din apropiere. Mary şi Alison nu se simţeau mereu înconjurate de gărzi, dar locul era, totuşi, o închisoare.

Călăreţii traversară podul peste şanţ, apoi intrară în curtea mare şi opriră în dreptul fântânii din mijloc. Alison descălecă şi-l lăsă pe Garçon să bea din copaia pentru cai. Într-o parte se afla o căruţă cu bere şi câţiva bărbaţi vânjoşi rostogoleau butoaiele către camerele reginei prin intrarea în bucătărie. Lângă uşa principală, Alison observă un mic grup de femei. Lady Margaret Paulet era acolo cu o parte din servitoare, adunate în jurul unui bărbat cu haina murdară de pe drum. Lady Margaret era mai prietenoasă decât soţul ei, iar Alison traversă curtea ca să vadă ce se întâmpla acolo.

Bărbatul din mijlocul grupului ţinea deschisă o casetă plină de panglici, nasturi şi bijuterii ieftine. Mary se apropie şi rămase în spatele lui Alison. Femeile pipăiau marfa, întrebând de preţ şi discutând animate despre lucrurile care le plăceau. Una dintre ele spuse cu şiretenie:

– Ai poţiuni de dragoste?

Era o remarcă uşuratică, iar vânzătorii ambulanţi se pricepeau de obicei să-şi farmece clientele, dar acesta păru stânjenit şi spuse ceva despre panglicile care erau mai bune decât poţiunile.

Sir Amias Poulet apăru în dreptul uşii din faţă şi veni să cerceteze. Trecut de cincizeci de ani, era un bărbat chel, cu câteva şuviţe de păr alb şi cu o mustaţă roşcată şi stufoasă.

– Ce se întâmplă aici? spuse el.

Lady Margaret îşi luă un aer vinovat.

– Oh, nimic, răspunse ea.

Paulet îi spuse vânzătorului:

– Pe Lady Margaret nu o interesează zorzoanele.

Margaret şi servitoarele ei plecară nemulţumite, iar Paulet adăugă dispreţuitor:

– Arată-i-le reginei scoţiene. Asemenea capricii sunt pe placul ei.

Mary şi femeile din anturajul ei captiv ignorară grosolănia, care le era cunoscută. Erau disperate după puţină distracţie, aşa că se adunară repede în jurul negustorului, înlocuindu-le pe slujitoarele dezamăgite ale lui Paulet.

Şi atunci, Alison se uită mai atent la el şi îşi stăpâni cu greu un strigăt de uimire când îl recunoscu. Avea părul rar şi barba

stufoasă şi roşcată. Era cel cu care vorbise în parcul de la castelul Sheffield, iar numele lui era Jean Langlais.

Se uită la Mary şi îşi aminti că regina nu-l văzuse niciodată. Alison era singura cu care vorbise. Simţi un val de speranţă încântătoare. Fără îndoială că venise acolo ca să vorbească din nou cu ea.

Simţi şi un mic spasm de dorinţă. De când îl întâlnise în parc, avusese şi o mică fantezie în care se căsătorea cu el, devenind cuplul cel mai important de la Curte când Mary ajungea regina Angliei catolice. Ştia că era absurd să aibă asemenea gânduri legate de un om pe care îl întâlnise doar câteva minute; dar poate că o prizonieră avea dreptul la visuri prosteşti.

Trebuia să-l ia pe Langlais din curtea în care erau prea mulţi oameni şi să-l ducă într-un loc în care putea să nu mai pretindă că este un vânzător ambulant, pentru a vorbi deschis.

– Mi-e frig, zise ea. Să mergem înăuntru!

Mary spuse:

– Încă mi-e cald după plimbare.

– Te rog, doamnă, aminteşte-ţi că ai pieptul slăbit şi intră în casă, spuse Alison.

Mary păru ofensată fiindcă Alison îndrăznea să stăruie; dar auzise probabil nota de insistenţă din vocea ei, fiindcă ridică suspicioasă din sprânceană. În cele din urmă, se uită direct la Alison, văzu mesajul din ochii ei măriţi şi spuse:

– Dacă mă gândesc mai bine, da, să intrăm.

Îl duseră pe Langlais direct în camera privată a lui Mary şi Alison îi alungă pe toţi cei prezenţi acolo. Apoi, spuse în franceză:

– Maiestate, acesta este Jean Langlais, mesagerul ducelui de Guise.

Mary se însenină.

– Ce vrea ducele să-mi spună? întrebă ea nerăbdătoare.

– Criza a trecut, zise Langlais, vorbind în franceză cu un accent englezesc. Tratatul de la Nemours a fost semnat şi protestantismul este din nou ilegal în Franţa.

Mary dădu iritată din mână.

– Acestea sunt veşti mai vechi.

Langlais se arătă insensibil la dezaprobarea reginei şi continuă netulburat:

– Tratatul e un triumf pentru Biserică, pentru ducele de Guise şi pentru restul familiei Maiestăţii Voastre.

– Da, ştiu.

– Ceea ce înseamnă că verişorul dumitale, ducele Henric, este liber să-şi reia planul pe care l-a păstrat în suflet atâta vreme – de a o urca pe Maiestatea Voastră pe tronul care vă aparţine de drept.

Alison ezită să se bucure. De prea multe ori se bucuraseră prematur. Cu toate acestea, speranţa îi făcea inima să bată mai tare. Văzu şi faţa lui Mary luminându-se.

Langlais spuse mai departe:

– Sarcina noastră este, din nou, aceea de a stabili un canal de comunicare între duce şi Maiestatea Voastră. Am găsit un englez catolic care să ne fie curier. Dar trebuie să găsim o cale prin care mesajele să intre şi să iasă din casă fără să le citească Paulet.

Alison spuse:

– Am mai făcut asta, dar de fiecare dată e tot mai greu. Nu putem folosi din nou spălătorese. Walsingham a aflat de trucul acesta.

Langlais încuviinţă din cap.

– Probabil că Throckmorton a dezvăluit acest secret înainte de a muri.

Alison fu uluită văzând cât de cinic vorbea despre martiriul lui Sir Francis Throckmorton. Se întrebă câţi alţi colaboratori ai lui Langlais suferiseră torturi şi fuseseră executaţi.

Alungă acest gând şi spuse:

– În orice caz, Paulet nu ne lasă să dăm rufele la spălat în altă parte. Servitoarele reginei trebuie să spele hainele reginei în şanţul cu apă.

Langlais spuse:

– Trebuie să ne gândim la altceva.

– Nimeni din anturajul nostru nu are voie să ia legătura nesupravegheat cu lumea din afară, zise Alison cu tristeţe. M-am mirat că Paulet nu te-a alungat.

– Am observat butoaiele cu bere aduse aici.

– Ah, zise Alison. E o idee. Eşti foarte perspicace.

– De unde le aduc?

– De la hanul Lion’s Head din Burton, cel mai apropiat oraş.

– Paulet le inspectează?

– Să verifice berea? Nu.

– Bine.

– Dar cum putem pune scrisori în butoaiele cu bere? Hârtia s-ar uda, iar cerneala s-ar şterge…

– Dar dacă am pune hârtiile în sticle sigilate?

Alison aprobă încet din cap.

– Şi am putea face la fel cu răspunsurile reginei.

– Aţi putea pune răspunsurile înapoi în aceleaşi sticle, pe care le-aţi resigila – aveţi ceară pentru sigilii.

– Sticlele ar zdrăngăni în butoaiele goale. Cineva ar putea cerceta de unde vine zgomotul.

– Aţi putea găsi o modalitate de a împiedica asta. Să umpleţi butoiul cu paie, de pildă. Sau să înfăşuraţi sticlele în cârpe şi să le prindeţi în cuie de butoaie ca să nu se mişte.

Alison era din ce în ce mai încântată.

– Ne gândim noi la ceva. Dar trebuie să-l convingem pe berar să coopereze.

– Da, zise Langlais. Lăsaţi-l în seama mea.

(ii)

Gilbert Gifford părea nevinovat, dar impresia era înşelătoare, se gândi Ned Willard. Părea mai tânăr de douăzeci şi patru de ani: pe faţa sa netedă se vedea doar puful adolescentin în locul bărbii şi mustăţii şi probabil că nu se bărbierise niciodată. Dar Alain de Guise îi spusese lui Sylvie, într-o scrisoare care venise prin ambasada engleză din Paris, că Gifford îl întâlnise de curând pe Pierre Aumande la Paris. După părerea lui Ned, Gifford era un agent foarte periculos al duşmanilor reginei Elisabeta.

Însă se purta cu naivitate. În decembrie 1585, traversase Canalul Mânecii din Franţa şi debarcase la Rye. Nu avea, bineînţeles, permisiunea regală necesară unui englez ca să poată călători în străinătate, aşa că îl mituise pe şeful portului din Rye. Pe vremuri, ar fi scăpat, dar lucrurile se schimbaseră. Un angajat al portului care lăsa acum un om suspect să intre în ţară putea să primească pedeapsa cu moartea, cel puţin teoretic. Şeful portului îl arestase pe Gifford, iar Ned ordonase ca omul să fie adus la Londra pentru interogare.

Ned se gândea la misterul acesta în timp ce el şi Walsingham stăteau faţă în faţă cu Gifford la o masă de scris din casa de pe Seething Lane.

– Ce naiba te-a făcut să crezi că poţi să scapi basma curată? întrebă Walsingham. Tatăl tău este un catolic notoriu. Regina Elisabeta l-a tratat cu mare indulgenţă, numindu-l chiar mare şerif de Staffordshire – dar, în ciuda acestui lucru, a refuzat să participe la slujbă chiar şi atunci când regina a venit la biserica

parohială!

Gifford părea foarte puţin neliniştit pentru un om confruntat cu anchetatorul care trimisese atâţia catolici la moarte. Ned bănuia că băiatul habar nu avea în ce belea intrase.

– Sigur că ştiu că am greşit plecând din Anglia fără permisiune, spuse el pe tonul cuiva care mărturisea un păcat mărunt. Vă rog să ţineţi cont de faptul că atunci aveam doar nouăsprezece ani. Încercă un zâmbet complice. Dumneata nu ai făcut lucruri nesăbuite în tinereţe, Sir Francis?

Walsingham nu-i răspunse la zâmbet.

– Nu, nu am făcut, răspunse el sec.

Ned aproape râdea. Probabil era adevărat.

Ned îl întrebă pe suspect:

– De ce te-ai întors în Anglia? Care e scopul călătoriei tale?

– Nu mi-am văzut tatăl de aproape cinci ani.

– De ce acum? insistă Ned. De ce nu anul trecut sau cel viitor?

Gifford ridică din umeri.

– Mi s-a părut un moment la fel de bun ca oricare altul.

Ned schimbă direcţia interogatoriului:

– Şi unde anume la Londra ai de gând să locuieşti dacă nu te închidem în Turn?

– La hanul Plough.

Plough era un han aflat dincolo de Temple Bar, în vestul oraşului, frecventat de vizitatorii catolici. Grăjdarul-şef era plătit de Walsingham şi-i trimitea acestuia rapoarte de încredere despre cine venea şi pleca de acolo.

– În care altă parte a Angliei vei călători? întrebă Ned.

– Merg la Chillington, fireşte.

Chillington Hall era reşedinţa tatălui său din Staffordshire. Era un drum de o jumătate de zi călare de la Chartley, unde era închisă acum Mary Stuart. Era o coincidenţă? Ned nu credea în coincidenţe.

– Când l-ai văzut ultima dată pe preotul Jean Langlais?

Gifford nu răspunse.

Ned îi lăsă puţin timp. Era disperat să afle mai multe de la omul acesta misterios. Sylvie îl văzuse pe Langlais în treacăt la Paris, în 1572, şi aflase doar că era englez. Nath şi Alain îl văzuseră doar de câteva ori în următorii ani şi îl descriseseră ca fiind un om cu o înălţime puţin peste medie, cu o barbă castanie-roşcată şi cu părul rărit, care vorbea franceza cu fluenţa dată de exerciţiul îndelungat, dar cu un accent englezesc inconfundabil.

Doi dintre preoţii iliciţi interogaţi de Ned îl numiseră organizatorul intrării lor clandestine în Anglia. Şi asta era tot. Nimeni nu-i cunoştea numele adevărat sau zona Angliei din care provenea.

– Ei bine? spuse Ned.

– Încerc să mă gândesc, dar sunt sigur că nu cunosc niciun om cu numele acesta.

– Cred că am auzit destul, zise Walsingham.

Ned merse la uşă şi chemă un slujitor.

– Du-l pe domnul Gifford în salon şi rămâi cu el, te rog.

Gifford plecă, iar Walsingham spuse:

– Ce părere ai?

– Minte, zise Ned.

– Sunt de acord. Alertează-i pe toţi ai noştri să fie cu băgare de seamă în privinţa lui.

– Foarte bine, spuse Ned. Şi poate că a venit vremea să fac o vizită la Chartley.

(iii)

Sir Ned Willard îi păru lui Alison enervant de amabil în timpul săptămânii petrecute de acesta la conacul Chartley. Trecut acum de patruzeci de ani, era curtenitor şi şarmant, deşi făcea cele mai nesuferite lucruri. Se ducea peste tot şi vedea tot. Când privea dimineaţa pe fereastră, el era în grădină, stând lângă fântână, mâncând pâine şi urmărind venirile şi plecările tuturor fără să-i scape nimic. Nu bătea niciodată la uşă. Intra în dormitorul oricui, indiferent dacă era femeie sau bărbat, spunând politicos: „Sper că nu vă deranjez.” Dacă i se spunea că deranja pe cineva, spunea sub formă de scuză: „Plec într-un minut”, apoi stătea oricât avea chef. Dacă cineva scria o scrisoare, o citea peste umărul acestuia. Intra peste regina Mary şi oamenii ei în timpul meselor şi le asculta conversaţiile. Nu ajuta cu nimic să vorbească în franceză, pentru că el o vorbea fluent. Dacă cineva protesta, spunea: „Îmi pare rău – dar prizonierii, să ştiţi, nu prea au dreptul la intimitate.” Toate femeile spuneau despre el că e frumos, iar una recunoscuse că se plimba goală prin cameră sperând să intre peste ea.

Meticulozitatea sa era deosebit de frustrantă, pentru că, în ultimele săptămâni, Mary începuse să primească scrisori în butoaiele de la hanul Lion’s Head din Burton şi se părea că se

adunase un teanc de corespondenţă secretă la ambasada franceză din Londra de când Throckmorton fusese arestat cu un an în urmă. Mary şi secretarul ei de multă vreme, Claude Nau, lucrau zilnic la avalanşa de scrisori, sporind numărul de cunoscuţi confidenţiali ai lui Mary cu susţinători puternici din Scoţia, Franţa, Spania şi Roma. Era o muncă importantă: Alison şi Mary ştiau că oamenii uitau repede un erou care dispărea din vedere. Acum, Curţile din Europa primeau mementouri palpabile cum că Mary era sănătoasă şi gata să-şi ocupe tronul care îi aparţinea de drept.

Când sosea Sir Ned Willard, totul trebuia să înceteze. Nu mai puteau scrie scrisori, darămite să le codifice, de teamă că putea să dea buzna şi să vadă un document revelator scris pe jumătate. Numeroase scrisori fuseseră deja sigilate în sticle şi ascunse într-un butoi gol, gata să fie ridicat de berarul de la Lion’s Head. Alison şi Mary avuseseră o discuţie lungă despre ce trebuiau să facă în privinţa lor. Deciseseră că ar fi putut atrage atenţia asupra butoiului dacă îl deschideau ca să scoată sticlele, aşa că le lăsaseră acolo unde erau; dar, din acelaşi motiv, nu adăugau nici altele noi.

Alison se ruga ca Ned să plece înainte de următoarea dată când avea să se aducă berea. Bărbatul care îşi spunea Jean Langlais venise cu ideea de a ascunde mesajele în butoaie, când văzuse cum era livrată berea – oare Ned nu ar fi gândit la fel şi tot atât de repede? Rugăciunea ei rămase fără răspuns.

Alison şi Mary stăteau la fereastră, urmărindu-l pe Ned în curte, când căruţa grea sosi cu trei butoaie de bere de o sută douăzeci de kilograme.

– Du-te şi vorbeşte cu el, zise Mary insistentă. Distrage-i atenţia.

Alison ieşi grăbită şi se apropie de Ned.

– Ei bine, Sir Ned, spuse ea nonşalant, eşti mulţumit de siguranţa asigurată de Sir Amias Paulet?

– E mult mai meticulos decât contele de Shrewsbury.

Alison râse zglobiu.

– Nu voi uita niciodată cum ai dat buzna peste noi la micul dejun, pe când ne aflam la castelul Sheffield, zise ea. Erai ca un înger al răzbunării, înspăimântător!

Ned zâmbi, dar Alison înţelese că era un zâmbet semnificativ: ştia că flirtează cu el. Nu părea să-l deranjeze, dar ea fu convinsă că nu credea linguşelile ei.

– A fost a treia oară când ne-am întâlnit, dar niciodată nu te-am văzut aşa, îi spuse ea. De ce erai atât de furios până la urmă?

El nu răspunse imediat. Se uită peste umărul ei la oamenii berarului, care descărcau butoaiele pline cu bere de la fabrică şi le rostogoleau spre camerele lui Mary. Alison stătea cu inima la gură: acele butoaie conţineau cu siguranţă mesaje secrete incriminatoare de la duşmanii reginei Elisabeta. Tot ce trebuia să facă Ned era să oprească oamenii cu obişnuita lui fermitate manierată şi să le ceară să deschidă butoaiele ca să verifice conţinutul. Atunci, totul ar fi fost pierdut şi un alt conspirator ar fi fost torturat şi executat.

Dar Ned nu făcu nimic. Faţa lui atrăgătoare nu trăda mai multă emoţie decât atunci când fusese livrat cărbunele. Îşi întoarse din nou privirea spre ea şi spuse:

– Pot să-ţi răspund cu o întrebare?

– Da.

– De ce eşti aici?

– Ce vrei să spui?

– Mary Stuart e prizonieră, nu tu. Nu eşti o ameninţare pentru coroana Angliei. Nu ai pretenţii la tronul englez. Nu ai rude puternice la Curtea regelui Franţei. Nu îi scrii scrisori papei şi regelui Spaniei. Ai putea pleca de la conacul Chartley şi nimeni nu s-ar supăra. De ce rămâi?

Era o întrebare la care se gândea şi ea uneori.

– Eu şi regina Mary am fost de tinere împreună, spuse ea. Eu sunt puţin mai mare şi obişnuiam să am grijă de ea. Apoi, ea a crescut şi a devenit o tânără frumoasă şi atrăgătoare şi m-am îndrăgostit de ea, într-un fel. Când ne-am întors în Scoţia, m-am căsătorit, dar soţul meu a murit curând după nuntă. Părea să fie destinul meu să o slujesc pe regina Mary.

– Înţeleg.

– Serios?

Cu coada ochiului, Alison văzu oamenii ieşind cu butoaiele goale – inclusiv cu cel care conţinea scrisorile secrete în sticle – şi încărcându-le în căruţă. Şi de această dată, era de ajuns ca Ned să dea un ordin pentru ca butoaiele să fie deschise, dezvăluind secretul. Dar Ned nu dădu niciun semn că ar fi vrut să vorbească cu ei.

– Înţeleg, îi spuse el lui Alison, continuând discuţia, pentru că şi eu simt la fel pentru regina Elisabeta. Şi de aceea eram atât de furios când am aflat că o dezamăgea contele de Shrewsbury.

Oamenii berarului intrară în bucătărie pentru a lua cina înainte de a pleca din nou. Criza trecuse. Alison respiră uşurată.

– Şi acum a venit momentul să plec, zise Ned. Trebuie să mă întorc la Londra. La revedere, Lady Ross.

Alison nu ştiuse că era pe picior de plecare.

– La revedere, Sir Ned, spuse ea.

El intră în casă, iar Alison se întoarse lângă regina Mary. Îl urmăriră amândouă de la fereastră. Ned ieşi din casă cu o pereche de desagi, care conţineau probabil puţinele lucruri personale. Vorbi cu un grăjdar, care îi aduse calul.

Plecă înainte ca oamenii care livraseră berea să-şi termine cina.

– Ce uşurare, spuse regina Mary. Slavă Domnului!

– Da, zise Alison. Se pare că am scăpat.

(iv)

Ned nu se duse la Londra. Merse la Burton şi îşi luă o cameră la hanul Lion’s Head.

După ce dădu calul în grija cuiva şi despachetă bagajele, merse să exploreze hanul. Era un bar care dădea spre stradă. O intrare cu o arcadă pentru vehicule ducea în curtea cu grajduri într-o parte şi spre camerele de oaspeţi în cealaltă parte. În spate era berăria şi aerul era încărcat de mirosul de drojdie. Era o afacere bănoasă: taverna era plină de băutori – călătorii veneau şi plecau, iar căruţele cu bere erau într-un du-te-vino permanent în curte.

Ned observă că butoaiele goale din căruţele care veneau erau rostogolite într-un colţ, unde un băiat le scotea capacul, le curăţa în interior cu apă şi cu o perie, apoi le aşeza cu fundul în sus ca să se usuce.

Proprietarul era un bărbat masiv, a cărui burtă sugera că bea mult din berea produsă. Ned auzi că oamenii îl strigau Hal. Se mişca întruna, mergând de la berărie la grajd, îndemnându-şi angajaţii şi strigând ordine.

După ce Ned îşi făcu o imagine generală a hanului, se aşeză pe o bancă din curte cu o carafă de bere şi aşteptă. Curtea era aglomerată şi nimeni nu-i dădea atenţie.

Era aproape sigur că mesajele intrau şi plecau de la conacul Chartley prin butoaiele de bere. Stătuse acolo o săptămână şi urmărise cam tot ce se întâmpla, iar asta era singura posibilitate

pe care o vedea. Când ajunsese berea, atenţia îi fusese puţin distrasă de Alison. Ar fi putut fi o coincidenţă că alesese să discute cu el exact atunci. Dar Ned nu credea în coincidenţe.

Se aştepta ca surugiii să ajungă mai încet decât el când venise de la Chartley; caii lui erau odihniţi, pe când cei de la căruţă erau obosiţi. Se însera deja când căruţa intră în curtea hanului Lion's Head. Ned rămase pe loc, urmărindu-i din priviri. Unul dintre căruţaşi intră înăuntru şi se întoarse cu Hal, iar ceilalţi rămaseră să deshame caii. Rostogoliră apoi butoaiele goale în locul în care stătea băiatul cu peria de curăţat.

Hal se uită cum scotea capacele cu o rangă. Se sprijini de perete cu un aer îngrijorat. Poate că aşa şi era. Mai exact, se gândise că, dacă deschidea butoaiele în secret, angajaţii lui ar fi ştiut că punea la cale ceva ilegal, pe când, dacă mima nonşalanţa, aveau să presupună că nu era nimic special.

După ce capacele fură date la o parte, Hal se uită în fiecare butoi. Aplecându-se deasupra unuia, băgă mâna înăuntru şi scoase două obiecte în formă de sticle, înfăşurate în cârpe şi legate cu sfoară.

Ned îşi îngădui un oftat satisfăcut.

Hal dădu din cap spre băiat, apoi traversă curtea până la o uşă pe care nu o folosise până atunci şi intră.

Ned îl urmă în grabă.

Uşa ducea spre o serie de camere care păreau să facă parte din casa cârciumarului. Ned trecu dintr-o cameră de zi într-un dormitor. Hal stătea în dreptul unui dulap deschis, ascunzând cele două obiecte scoase din butoi. Auzind paşii lui Ned pe scânduri, se răsuci pe călcâie şi spuse mânios:

– Ieşi afară, acestea sunt camere private!

Ned zise încet:

– Niciodată n-ai fost mai aproape de spânzurătoare decât în clipa asta.

Expresia lui Hal se schimbă brusc. Păli şi rămase cu gura căscată: era şocat şi îngrozit. Era o transformare surprinzătoare pentru un tip masiv şi gălăgios, iar Ned deduse că Hal – spre deosebire de Peg Bradford – ştia exact ce fel de infracţiune comitea. După un lung moment de ezitare, acesta spuse cu vocea înspăimântată:

– Cine eşti?

– Sunt singurul om din lume care te poate scăpa de eşafod.

– Oh, Doamne, ajută-mă!

– Te poate ajuta dacă mă ajuţi şi tu.
– Ce trebuie să fac?
– Spune-mi cine vine să ia sticlele de la Chartley, aducându-ţi sticle noi ca să le trimiţi acolo.
– Nu ştiu cum îl cheamă – pe cuvânt! Jur!
– Când e următoarea dată când vine?
– Nu ştiu – nu anunţă niciodată, nu face vizite regulate.
„Sigur că nu”, se gândi Ned. Omul era precaut.
Hal gemu:
– Oh, Doamne, cât de nesăbuit am fost!
– Chiar ai fost. De ce ai făcut-o? Eşti catolic?
– Sunt de orice religie mi se spune să fiu.
– Atunci, te-ai lăcomit la bani.
– Să mă ierte Dumnezeu!
– A iertat El şi păcate mai grave. Acum, ascultă-mă! Tot ce trebuie să faci este să continui ca până acum. Dă-i sticlele curierului, acceptă-le pe cele noi pe care le aduce, trimite-le la Chartley şi adu răspunsurile înapoi, cum ai făcut mereu. Nu spune nimănui nimic despre mine, oriunde ai fi.
– Nu pricep.
– Nu trebuie să pricepi. Doar să uiţi că m-ai cunoscut. Ai înţeles?
– Da – şi îţi mulţumesc că te-ai arătat milostiv.
„Nu meriţi, trădător zgârcit”, se gândi Ned. Apoi spuse:
– Voi sta aici până când vine curierul, oricât va fi nevoie.
Acesta sosi două zile mai târziu. Ned îl recunoscu imediat: era Gilbert Gifford.

(v)

Era o treabă periculoasă să recrutezi oameni care să ia parte la o conspiraţie pentru a o ucide pe regină: Rollo trebuia să aibă mare grijă. Dacă alegea omul nepotrivit, putea să dea de cele mai mari necazuri.
Învăţase să urmărească o anumită privire în ochii lor. O privire care să combine un scop nobil şi o desconsiderare orgolioasă a consecinţelor. Nu era nebunie, ci un fel de lipsă de raţiune. Uneori, Rollo se întreba dacă şi el avea privirea aceea. Nu credea că o are: era precaut până la obsesie. Poate că o avusese pe când era tânăr, dar cu siguranţă o pierduse, altfel ar fi fost de mult spânzurat şi hăcuit în patru ca Francis Throckmorton şi ca

toţi ceilalţi tineri catolici idealişti, prinşi de Ned Willard. În acest caz, ar fi ajuns de mult în rai, la fel ca ei; dar omul nu putea să aleagă momentul în care făcea acest drum.

Rollo credea că Anthony Babington avea privirea aceea.

Îl observa pe Babington de trei săptămâni, dar de la distanţă. Încă nu-i vorbise. Nici măcar nu se dusese în casele şi tavernele frecventate de Babington, pentru că ştia că erau urmărite de spionii lui Ned Willard. Se apropia de el doar în locurile în care nu erau mulţi catolici, printre grupurile atât de mari de oameni, încât unul în plus nu sărea în ochi: la popice, la luptele de cocoşi şi la asmuţirea câinilor pe urşi. Venise momentul când trebuia să-şi rişte pielea.

Babington era un tânăr dintr-o familie catolică bogată din Derbyshire, care-l adăpostea pe unul dintre preoţii secreţi ai lui Rollo. O întâlnise pe Mary Stuart – în copilărie, Babington fusese paj în casa contelui de Shrewsbury, pe vremea când contele era temnicerul ei; băiatul fusese captivat de farmecul reginei întemniţate. Erau oare toate acestea de ajuns? Exista un singur mod de a afla.

Rollo îi vorbi în sfârşit în timpul unei lupte cu tauri.

Aceasta avea loc la Paris Gardens, în Southwark, pe malul sudic al fluviului. Intrarea costa un penny, dar Babington plătise doi pentru un loc la galerie, departe de îmbrâncelile şi de mirosul oamenilor de rând aşezaţi în staluri.

Taurul era închis într-un ţarc, dar nu era legat în niciun fel. Şase câini mari de vânătoare, odată aduşi înăuntru, săreau imediat la taur şi încercau să-l muşte de picioare. Taurul cel mare era surprinzător de agil, întorcând capul uşor de pe gâtul musculos şi împungând la rândul lui cu coarnele. Câinii se fereau, deşi nu întotdeauna cu succes. Cei norocoşi erau pur şi simplu aruncaţi în aer; cei mai puţin norocoşi rămâneau înfipţi într-un corn, până când îi scutura taurul şi cădeau. Mirosul de sânge umplea aerul.

Publicul ţipa şi striga cuvinte de încurajare, făcând pariuri şi întrebându-se dacă taurul avea sau nu să omoare toţi câinii înainte de a muri din cauza rănilor.

Nimeni nu se uita în altă parte în afară de ring.

Rollo începu, ca întotdeauna, dându-i de ştire celui vizat că era preot catolic.

– Fii binecuvântat, fiule, îi spuse el încet lui Babington, iar când acesta îi aruncă o privire speriată, îi arătă crucea de aur.

Babington era şocat şi entuziasmat totodată.
– Cine eşti dumneata?
– Jean Langlais.
– Ce vrei de la mine?
– A venit vremea lui Mary Stuart.
Babington făcu ochii mari.
– Ce vrei să spui?
Ştia foarte bine ce însemna asta, îşi zise Rollo. Spuse mai departe:
– Ducele de Guise e pregătit cu o armată de şaizeci de mii de oameni.
Era o exagerare – ducele nu era pregătit şi poate că nu reuşea să aibă niciodată şaizeci de mii –, dar Rollo trebuia să inspire încredere.
– Ducele are hărţile tuturor porturilor mari de pe coasta de sud şi cea de est, unde îşi poate debarca forţele. Mai are şi o listă cu nobilii catolici loiali – inclusiv tatăl tău vitreg – pe care poate conta să li se alăture invadatorilor şi să lupte pentru restaurarea credinţei adevărate.
Acest lucru nu era o minciună.
– Chiar este adevărat? întrebă Babington, dornic să-l creadă.
– Un singur lucru ne lipseşte şi avem nevoie de un om capabil care să ne ajute.
– Spune mai departe.
– Un catolic de viţă nobilă, a cărui credinţă e de netăgăduit, trebuie să alcătuiască un grup de prieteni asemenea lui şi să o elibereze pe regina Mary din închisoare în momentul de criză. Tu, Anthony Babington, ai fost ales pentru asta.
Rollo se întoarse cu spatele la Babington, lăsându-l o clipă să se gândească la tot ce-i spusese. În ring, taurul şi câinii morţi sau care trăgeau să moară erau târâţi afară, iar apogeul distracţiei din după-amiaza aceea stătea să înceapă. În ring apăru un cal bătrân, cu o maimuţă în şa. Mulţimea aclama: era partea lor preferată. Şase câini tineri fură eliberaţi în ring. Aceştia atacau şi muşcau calul, care încerca disperat să scape de colţii lor; dar câinii săreau şi la maimuţă, care părea să-i atragă mai mult. Spectatorii hohoteau de râs în timp ce maimuţa, înnebunită de frică, încerca frenetic să evite muşcăturile lor, sărind de-a lungul spinării calului şi încercând chiar să stea pe capul acestuia.
Rollo se uită la faţa lui Babington. Uitase de distracţie. Strălucea de mândrie, încântare şi teamă. Rollo îi citea gândurile.

Avea douăzeci şi trei de ani şi acesta era momentul său de glorie.

Rollo spuse:

– Regina Mary este închisă la conacul Chartley, în Staffordshire. Trebuie să mergi acolo în recunoaştere – dar să nu atragi atenţia asupra ta încercând să-i vorbeşti. După ce îţi faci planul, îi scrii, îi dai detaliile şi-mi încredinţezi mie scrisoarea. Am eu un mod de a-i transmite în secret scrisorile.

Lumina destinului strălucea în ochii lui Babington.

– O voi face, zise el. Şi încă bucuros.

În ring, calul căzu, iar câinii înşfăcară maimuţa şi o sfâşiară.

Rollo îi strânse mâna lui Babington.

– Cum iau legătura cu dumneata? întrebă acesta.

– Nu o vei face, zise Rollo. Te voi căuta eu.

(vi)

Ned îl duse pe Gifford în Turnul Londrei cu braţul drept legat de încheietura stângă a unei gărzi.

– Aici sunt torturaţi trădătorii, zise Ned nonşalant în timp ce urcau treptele de piatră.

Gifford părea îngrozit. Intrară într-o cameră în care se aflau o masă de scris şi un şemineu, neaprins pe timp de vară. Se aşezară de o parte şi de alta a mesei, Gifford fiind încă legat de escorta lui, care stătea alături.

În camera alăturată, se auzi un om ţipând. Gifford păli.

– Cine e acolo? întrebă el.

– Un trădător pe nume Launcelot, spuse Ned. A închipuit un plan de a o împuşca pe regina Elisabeta în timp ce se plimba prin St James’s Park. A urzit planul acesta criminal împreună cu un alt catolic care, întâmplător, era supusul credincios al reginei.

Tot întâmplător, acest al doilea individ era un agent al lui Ned.

– Credem că Launcelot e probabil un nebun care operează de unul singur, dar Sir Francis Walsingham trebuie să se asigure.

Faţa netedă de băieţaş a lui Gifford era albă ca varul şi mâinile îi tremurau.

Ned spuse:

– Dacă nu vrei să suporţi aceleaşi chinuri prin care trece acum Launcelot, trebuie doar să cooperezi. Nimic dificil.

– Niciodată, spuse Gifford, cu vocea tremurând.

– După ce iei scrisorile de la ambasada franceză, mi le aduci

mie ca să fac cópii, pe urmă le duci la Chartley.

– Nu poţi să le citeşti, spuse Gifford. Nici eu nu pot. Sunt scrise codificat.

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta.

Ned avea un spărgător de coduri genial, pe nume Phelippes.

– Regina Mary va vedea sigiliile rupte de pe scrisori şi va şti ce am făcut.

– Sigiliile vor fi refăcute, zise Ned; Phelippes era şi un falsificator îndemânatic. Nimeni nu va putea să-şi dea seama de diferenţă.

Gifford rămase uimit de aceste dezvăluiri. Nu bănuise cât de elaborat şi de profesionist era serviciul secret al reginei Elisabeta. Aşa cum bănuise Ned de la început, Gifford habar nu avea cu cine se punea.

Ned spuse mai departe:

– La fel vei face şi când vei lua scrisorile de la Chartley. Mi le vei aduce mie, iar eu le voi copia înainte să le duci la ambasada franceză.

– Nu o voi trăda niciodată pe regina Mary.

Launcelot strigă din nou, dar strigătul se stinse când acesta începu să suspine şi să ceară milă.

– Eşti un om norocos, îi spuse Ned lui Gifford.

Gifford pufni neîncrezător.

– Oh, da, spuse Ned. Vezi tu, nu ştii prea multe. Nu ştii nici măcar numele englezului care te-a recrutat la Paris.

Gifford nu spuse nimic, dar Ned ghici din expresia lui că ştia un nume.

– Îşi spunea Jean Langlais, zise Ned.

Gifford nu ştia să-şi ascundă sentimentele şi mirarea se văzu imediat pe faţa lui.

– Evident, e un pseudonim, dar e singurul pe care ţi l-a spus.

Şi de această dată, Gifford păru descurajat de cât de multe ştia Ned.

– Eşti norocos pentru că am la ce să te folosesc şi, dacă faci cum ţi se spune, nu vei fi schingiuit.

– Nu voi face asta.

Launcelot urlă ca din fundul iadului.

Gifford se întoarse şi vomă pe podeaua de piatră. Mirosul îngrozitor de vomă umplu camera mică. Ned se ridică.

– Am aranjat să fii torturat după-amiază. Vin să te văd mâine. Până atunci, sigur te răzgândeşti.

Launcelot spuse printre suspine:
– Nu, nu, vă rog, opriţi-vă!
Gifford se şterse la gură şi şopti:
– O voi face.
– Trebuie s-o spui mai clar, răspunse Ned.
Gifford vorbi mai tare:
– O voi face, fir-ai să fii!
– Bine, spuse Ned. Apoi îi spuse gărzii: Dezleagă sfoara. Lasă-l liber.
Lui Gifford abia îi venea să creadă.
– Pot să plec?
– Câtă vreme faci ce ţi-am spus. Vei fi urmărit, aşa că nu-ţi imagina că poţi să mă înşeli.
Launcelot începu să strige după mama lui.
Ned adăugă:
– Iar a doua oară când vii aici nu mai scapi.
– Înţeleg.
– Du-te!
Gifford ieşi din cameră, iar Ned auzi paşii lui grăbiţi coborând treptele de piatră. Ned dădu din cap spre paznic şi acesta ieşi după el. Ned se aşeză la loc pe scaun, epuizat. Închise ochii, dar după un minut Launcelot strigă din nou şi Ned fu nevoit să plece.
Ieşi din Turn şi merse pe malul fluviului. Briza proaspătă dinspre apă alungă mirosul de vomă care îi rămăsese în nări. Privi în jur spre barcagiii, pescarii, vânzătorii ambulanţi, oamenii ocupaţi, dar şi cei leneşi, sute de feţe care vorbeau, strigau, râdeau, căscau, cântau – dar nu strigau de agonie şi nu asudau de groază. Trăiau normal.
Traversă Podul Londrei spre malul de sud. Aici trăiau majoritatea hughenoţilor. Aduseseră cu ei din Ţările de Jos şi din Franţa tehnologii sofisticate pentru textile şi prosperaseră repede la Londra. Erau clienţi buni pentru Sylvie.
Prăvălia ei se afla la parterul unei clădiri cu structură de lemn dintr-un şir mai lung, o casă tipic londoneză, cu fiecare etaj ieşind în afară deasupra celui de jos. Uşa din faţă era deschisă şi Ned intră. Îl linişteau şirurile de cărţi şi mirosul de hârtie şi de cerneală.
Sylvie despacheta o cutie de la Geneva. Se îndreptă când auzi paşii lui. El o privi în ochii albaştri şi îi sărută buzele moi.
Sylvie îl îndepărtă puţin şi îi spuse în engleză, cu accentul ei franţuzesc delicat:

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– A trebuit să îndeplinesc o sarcină neplăcută. O să-ţi povestesc, dar vreau să mă spăl.

Ieşi în curtea din spate, băgă un castron într-un butoi cu apă de ploaie şi se spălă pe faţă şi pe mâini cu apa rece.

Întors în casă, urcă la etaj în camerele lor şi se prăbuşi în fotoliul lui preferat, închise ochii şi-l auzi pe Launcelot strigând după maică-sa.

Sylvie urcă la etaj. Se duse în cămară, luă o sticlă de vin şi turnă în două cupe. Apoi îi întinse un pahar, îl sărută pe frunte şi se aşeză aproape de el, cu genunchii lipiţi de ai lui. El sorbi din vin şi o luă de mână.

– Povesteşte-mi, spuse ea.

– Un bărbat a fost torturat în Turn azi. A ameninţat viaţa reginei. Nu l-am torturat eu – nu pot s-o fac, nu sunt făcut pentru aşa ceva. Dar am pus să se desfăşoare un interogatoriu în camera de alături, pentru ca suspectul meu să audă ţipetele.

– Îngrozitor!

– A funcţionat. Am transformat un agent al duşmanilor într-un agent dublu. Acum lucrează pentru mine. Dar tot mai aud ţipetele acelea.

Sylvie îi strânse mâna şi nu spuse nimic. După o vreme, Ned zise:

– Uneori, urăsc munca asta.

– Datorită vouă, oameni ca ducele de Guise şi ca Pierre Aumande nu pot face în Anglia ceea ce fac în Franţa – să ardă oamenii pe rug pentru credinţa lor.

– Dar, ca să-i înving, am devenit ca ei.

– Nu, nu ai devenit, spuse ea. Voi nu luptaţi pentru protestantismul obligatoriu cum luptă ei pentru catolicism. Voi luptaţi pentru toleranţă.

– Aşa am făcut la început. Însă acum, când prindem preoţii secreţi, îi executăm indiferent dacă au ameninţat-o pe regină sau nu. Ştii ce i-am făcut lui Margaret Clitherow?

– E femeia executată în York pentru că adăpostea un preot catolic?

– Da. A fost dezbrăcată, legată şi întinsă pe jos; apoi, uşa de la intrarea casei a fost pusă peste ea şi încărcată cu pietre până când a murit zdrobită.

– Oh, Doamne! Nu ştiam asta.

– Dezgustător!

– Dar tu nu ai vrut niciodată să fie astfel! Ai vrut ca oamenii cu credinţe diferite să fie semeni buni.

– Am vrut, dar poate că e imposibil.

– Roger mi-a povestit ceva ce i-ai spus mai demult. Mă întreb dacă îţi aminteşti ce i-ai zis când a vrut să ştie de ce îi urăşte regina pe catolici.

Ned zâmbi.

– Nu îmi amintesc.

– El nu a uitat ce i-ai spus.

– Poate că am făcut şi ceva bine. Ce i-am spus lui Roger?

– Ai spus că nu există sfinţi în politică, dar că oamenii imperfecţi pot face lumea mai bună.

– Aşa am spus?

– Aşa mi-a povestit Roger.

– Bine, spuse Ned. Sper că e adevărat.

(vii)

Vara îi dădea speranţă lui Alison, care se lumina odată cu vremea. Doar cercul intim de la conacul Chartley ştia despre corespondenţa secretă cu Anthony Babington, dar dispoziţia mai bună a lui Mary îi însufleţea pe toţi.

Alison era optimistă, dar nu se lăsa orbită. Şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre Babington. Venea dintr-o familie bună de catolici, dar asta era cam tot ce avea de spus despre el. Avea doar douăzeci şi patru de ani. Oare era în stare să conducă o răscoală împotriva reginei care se agăţase atât de strâns de putere timp de douăzeci şi şapte de ani? Alison voia să ştie care era planul.

Primiră detaliile în iulie 1586.

După schimbul iniţial de scrisori, al căror scop era de a stabili legătura şi de a asigura ambele tabere că acel canal de comunicare era deschis, Babington trimise întregul plan propus de el. Scrisoarea ajunse într-un butoi cu bere şi fu decodată de secretarul lui Mary, Claude Nau. Alison stătea cu Mary şi cu Nau în dormitorul reginei de la conacul Chartley, uitându-se la hârtie.

Era încântător.

– Babington scrie că „acest demers important şi onorabil” este „ultima speranţă de a recupera credinţa strămoşilor noştri”, dar spune mai multe, zise Nau uitându-se la mesajul descifrat. Prezintă şase măsuri separate care sunt necesare pentru

succesul răscoalei. În primul rând, Anglia va fi invadată de o forţă străină. În al doilea rând, forţa aceea trebuie să fie suficient de puternică pentru a garanta o victorie militară.

Mary spuse:

– Ni s-a zis că ducele de Guise are şaizeci de mii de oameni.

Alison spera să fie adevărat.

– În al treilea rând, trebuie alese porturile în care armatele pot să debarce şi să fie reaprovizionate.

– Cred că asta s-a aranjat de multă vreme, iar hărţile i-au fost trimise vărului meu, ducele Henric, spuse Mary. Deşi s-ar putea ca Babington să nu ştie asta.

– În al patrulea rând: când ajung, trebuie să fie întâmpinate de o forţă locală masivă, pentru a proteja debarcarea de un contraatac imediat.

– Oamenii se vor răscula spontan, spuse Mary.

Lui Alison îi trecu prin minte că poate aveau nevoie de încurajare, dar asta se putea aranja.

– Babington s-a gândit puţin şi la asta, zise Nau. A ales oameni, pe care îi descrie ca „locotenenţii Domniei Tale”, în vest, nord, South Wales, North Wales şi în comitatele Lancaster, Derby şi Stafford.

Alison se gândi că păreau impresionant de bine organizaţi.

– În al cincilea rând, regina Mary trebuie să fie eliberată, citi Nau cu voce tare. Eu însumi şi alţi zece domni cu o sută de susţinători ne vom ocupa de eliberarea Domniei Tale din mâinile duşmanilor.

– Bine, spuse Mary. Sir Amias Poulet nu are nici măcar o sută de gărzi acolo şi, oricum, majoritatea sunt găzduiţi în împrejurimi, nu la conac. Noi vom fi departe până se adună ei.

Alison se simţea tot mai încântată.

– Şi în al şaselea rând, desigur, Elisabeta trebuie ucisă. Babington scrie: „Pentru eliminarea uzurpatoarei, căreia nu mai trebuie să îi fim supuşi în urma excomunicării, vor fi şase domni, toţi prietenii mei apropiaţi, care, devotaţi fiind cauzei catolice şi Maiestăţii Voastre, vor îndeplini această execuţie tragică.” Cred că mai limpede de atât nu se poate.

Într-adevăr, se gândi Alison şi, preţ de o clipă, îşi imagină cu încântare uciderea reginei.

– Trebuie să răspund repede, spuse Mary.

Nau părea neliniştit.

– Ar trebui să avem grijă ce vorbim.

– E un singur lucru pe care îl pot spune şi acela este da.

– Dacă scrisoarea Domniei Tale cade în mâinile cui nu trebuie…

– Va ajunge pe mâini sigure şi va fi scrisă codificat.

– Dar dacă lucrurile merg prost…

Mary se îmbujoră şi Alison îşi dădu seama că mânia şi frustrarea din ultimii douăzeci de ani ieşeau la lumină.

– Trebuie să profit de ocazie. Altfel, nu mai e nicio speranţă pentru mine.

– Răspunsul Domniei Voastre pentru Babington va fi o dovadă de trădare.

– Aşa să fie, spuse Mary.

(viii)

Spionajul cerea multă răbdare, reflecta Ned în iulie 1586.

Sperase, în 1583, că Francis Throckmorton avea să-i procure dovada trădării lui Mary Stuart. Speranţa se stinsese când răutatea contelui de Leicester îl forţase pe Ned să-l aresteze pe Throckmorton prematur. Apoi, în 1585, găsise un nou Throckmorton în persoana lui Gilbert Gifford. De data asta, contele de Leicester nu mai era în Anglia ca să le facă probleme: regina Elisabeta îl trimisese în Ţările de Jos Spaniole în fruntea armatei, ca să lupte cu protestanţii olandezi rebeli împotriva stăpânilor spanioli catolici. Leicester mai mult strica lucrurile acolo – el avea talent pentru flirt şi farmec, nu pentru lupte şi crime –, dar măcar nu-l mai submina pe Walsingham.

Prin urmare, Ned era într-o poziţie bună. Mary credea că trimite şi primeşte scrisori secrete, dar Ned citea tot.

Cu toate acestea, era iulie şi el încă nu găsise ce căuta, în ciuda celor şase luni de supraveghere.

Trădarea era *insinuată* în fiecare scrisoare trimisă sau primită de Mary, desigur, fie că era corespondenţa cu Pierre Aumande, fie cea cu regele Spaniei; dar Ned avea nevoie de ceva ce nu putea fi contestat de nimeni. Scrisoarea trimisă lui Mary de Babington, în iulie, era explicită şi cu siguranţă el avea să fie spânzurat pentru asta. Ned aştepta cu inima la gură să vadă ce răspundea Mary. În mod sigur, de data asta avea să-şi exprime în scris intenţiile. Cuvintele folosite pentru acest răspuns puteau, în sfârşit, să o condamne.

Răspunsul ei ajunse în mâinile lui Ned pe 19 iulie. Avea şapte

pagini.

Era scris de secretarul ei, Claude Nau, ca de obicei, şi codificat. Ned i-l dăduse lui Phelippes să-l descifreze şi aştepta acum cuprins de nerăbdare. Observă că nu se putea concentra la nimic altceva. Primise o scrisoare lungă de la Jeronima Ruiz din Madrid despre politica internă de la Curtea Spaniei, dar o citi de trei ori fără să înţeleagă o vorbă. Se lăsă păgubaş şi plecă din casa lui Walsingham din Seething Lane, traversând podul spre casa lui din Southwark pentru masa de prânz. Se simţea întotdeauna mai liniştit alături de Sylvie.

Ea închise prăvălia şi pregăti somon în vin cu rozmarin. În timp ce luau masa, în sufrageria de deasupra prăvăliei, îi povesti despre scrisoarea lui Babington şi răspunsul reginei. Nu avea secrete faţă de Sylvie – erau amândoi spioni.

Când tocmai terminau peştele, unul dintre ajutoarele lui Ned sosi cu mesajul decodat.

Era în franceză. Ned nu citea în franceză la fel de repede pe cât putea să vorbească, dar o parcurse împreună cu Sylvie.

Mary începea lăudând intenţiile lui Babington în termeni generali.

– E deja de ajuns ca să o condamnăm de trădare, spuse Ned satisfăcut.

– E foarte trist, spuse Sylvie.

Ned se uită la ea şi ridică din sprâncene. Sylvie era o protestantă luptătoare care îşi riscase viaţa pentru credinţa ei de multe ori, dar îi era milă de Mary Stuart.

Ea îi surprinse privirea.

– Îmi amintesc de nunta ei. Era doar o fată, dar era frumoasă şi avea un viitor minunat. Urma să fie regina Franţei. Părea cea mai fericită tânără din lume. Şi uite ce s-a ales de ea.

– Şi-a făcut toate astea cu mâna ei.

– Tu luai decizii bune la şaptesprezece ani?

– Nu cred.

– Când aveam nouăsprezece ani, eu m-am măritat cu Pierre Aumande. Asta înseamnă să ţi-o faci cu mâna ta, nu-i aşa?

– Înţeleg unde baţi.

Ned citi mai departe. Mary continua cu laudele generale. Răspundea fiecărui element din planul lui Babington, îndemnându-l să facă pregătiri mai amănunţite pentru a întâmpina invadatorii, asigurându-şi sprijinul rebelilor, înarmându-i şi aprovizionându-i pe toţi. Cerea o detaliere mai

exactă a planului de a o elibera de la conacul Chartley.

– Din ce în ce mai bine, spuse Ned.

Cel mai important, îl ruga pe Babington să se gândească bine la modul exact în care asasinii reginei Elisabeta aveau să-şi îndeplinească sarcina criminală.

Când citi această frază, Ned simţi o greutate uriaşă ridicându-i-se de pe spatele chinuit. Era o dovadă incontestabilă. Mary participa activ la plănuirea regicidului. Ar fi fost la fel de vinovată dacă ar fi mânuit ea însăşi pumnalul.

În orice caz, Mary Stuart era terminată.

(ix)

Rollo îl găsi pe Anthony Babington sărbătorind.

Babington se afla în casa mare din Londra a lui Robert Pooley, alături de alţi conspiratori, stând la o masă încărcată cu pui fripţi, castroane cu cepe încinse în unt, pâine proaspătă şi carafe cu vin de Xeres.

Pe Rollo îl deranja frivolitatea lor. Oamenii care complotau să detroneze un monarh nu trebuiau să se îmbete în miezul zilei. Totuşi, spre deosebire de Rollo, ei nu erau nişte complotişti inveteraţi, ci amatori idealişti implicaţi într-o aventură măreaţă. Încrederea supremă pe care le-o dădeau tinereţea şi originea nobilă îi făcea neglijenţi cu propria viaţă.

Rollo îşi încălca propria regulă intrând în casa lui Pooley. De obicei, se ţinea departe de locurile în care mergeau catolicii. Acestea erau supravegheate de Ned Willard. Dar Rollo nu-l văzuse pe Babington de o săptămână şi trebuia să ştie ce se întâmplă.

Se uită în cameră, îi prinse privirea lui Babington şi îi făcu semn să vină. Nesimţindu-se în largul lui în casa unui catolic cunoscut, îl conduse pe Babington afară. Lângă casă se afla o grădină spaţioasă, adăpostită de soarele de august de o mică livadă cu duzi şi smochini. Nici acest loc nu era suficient de sigur pentru gustul lui Rollo, pentru că doar un zid jos îl despărţea de strada aglomerată şi gălăgioasă, cu căruţe şi vânzători ambulanţi, cu bocăneli şi strigăte venind dinspre o construcţie de pe cealaltă parte a străzii. Insistă să plece din grădină şi să urce pe veranda umbroasă a bisericii de alături.

– Şterge-ţi supărarea de pe chip, domnule Langlais, spuse Babington vesel. Am veşti bune.

Scoase un sul de hârtii din buzunar şi i le întinse cu un gest grandios.

Era o scrisoare codificată, alături de descifrarea făcută de Babington. Rollo merse sub arcadă şi o citi la lumina soarelui. Era în franceză, adresată de Mary Stuart lui Babington. Îi aproba toate planurile şi-l îndemna să facă aranjamente mai detaliate.

Rollo simţi cum i se topeşte toată neliniştea. Scrisoarea era tot ce sperase el, elementul final şi decisiv al planului. Avea să i-o ducă ducelui de Guise, care urma să-şi adune de îndată armata invadatoare. Tirania nelegiuită de douăzeci şi opt de ani a Elisabetei era aproape de sfârşit.

– Bravo, spuse Rollo, punând scrisoarea în buzunar. Mâine plec în Franţa. Când mă întorc, voi fi însoţit de armata liberatoare a lui Dumnezeu.

Babington îl bătu pe spate.

– Bravo, zise el. Acum hai şi mănâncă împreună cu noi!

Rollo voia să refuze, dar, înainte să apuce să vorbească, instinctele lui dădură alarma. Ceva era în neregulă. Pe stradă se făcuse linişte. Căruţele se opriseră, vânzătorii nu-şi mai strigau marfa în gura mare, iar zgomotul construcţiei se domolise. Ce se întâmplase?

Îl prinse pe Babington de cot.

– Trebuie să plecăm de aici, îi spuse el.

Babington râse.

– De ce naiba? În sufrageria lui Pooley e un butoi cu cel mai bun vin şi e băut doar pe jumătate!

– Taci, neghiobule, şi ia-te după mine dacă ţii la viaţa ta.

Rollo intră în biserica tăcută şi întunecată şi traversă în grabă naosul până la o intrare mică din peretele opus. Deschise puţin uşa: dădea către stradă. Se uită pe furiş afară.

Aşa cum se temuse, se făcea o razie în casa lui Pooley.

Soldaţii îşi ocupau poziţiile pe stradă, urmăriţi cu o încordare neliniştită de constructori, vânzători şi trecători. La câţiva metri de Rollo, doi bărbaţi vânjoşi, înarmaţi cu săbii se aşezară în poarta grădinii, pregătiţi în mod clar să prindă pe oricine încerca să fugă. În timp ce Rollo urmărea scena, apăru Ned Willard şi bătu la uşa din faţă a lui Pooley.

– La naiba, spuse Rollo.

Un soldat începu să se întoarcă, aşa că închise repede uşa.

– Am fost descoperiţi.

Babington păru înspăimântat.

– De cine?
– De Willard. E mâna dreaptă a lui Walsingham.
– Ne putem ascunde aici.
– Nu pentru mult timp. Willard e meticulos. O să ne găsească dacă stăm aici.
– Şi unde am putea să mergem?
– Nu ştiu.
Rollo se uită din nou afară. Uşa de la intrare a casei lui Pooley era acum deschisă şi Willard dispăruse, probabil înăuntru. Soldaţii erau încordaţi, aşteptând să treacă la fapte şi privind cu precauţie în jur. Rollo închise uşa din nou.
– Cât de repede poţi să fugi?
Babington se albi.
– Voi sta să lupt, spuse el neconvingător.
Căută cu mâna la şold, dar nu avea sabia: Rollo bănuia că era atârnată într-un cui în holul lui Pooley.
Şi atunci, Rollo auzi o oaie.
Se încruntă. Ascultă şi-şi dădu seama că nu era doar una, ci o turmă întreagă, îşi aminti că peste stradă era un abator. Un fermier ducea turma la tăiat, ceva ce se întâmpla zilnic în orice oraş din lume.
Sunetul se apropia.
Rollo se uită afară pentru a treia oară. Acum vedea turma şi îi simţea şi mirosul. Erau în jur de o sută de oi şi umpleau strada dintr-o parte în alta. Trecătorii le înjurau şi se adăposteau în dreptul uşilor, ferindu-se din calea lor. Ciobanii ajunseră în dreptul uşii lui Pooley şi Rollo înţelese brusc cum îl puteau salva oile.
– Fii gata, îi spuse el lui Babington.
Soldaţii erau furioşi fiindcă oile îi împingeau, dar nu aveau ce să facă. Dacă oamenii le-ar fi împins, şi-ar fi scos armele la lumină, dar animalele deja speriate nu puteau fi forţate să facă altceva decât să meargă în şir către moarte. Rollo ar fi râs dacă nu s-ar fi temut pentru viaţa lui.
Când cei care mânau turma trecură de cei doi bărbaţi care păzeau poarta grădinii, toţi soldaţii fură înconjuraţi de oi. În clipa aceea, Rollo spuse: „Acum!” şi deschise uşa larg.
Ieşi afară urmat de Babington. Dacă ar fi ieşit două secunde mai târziu, drumul le-ar fi fost blocat de animale. Alergă în lungul străzii, auzind paşii lui Babington în spatele lui.
Îi auzi pe soldaţi strigând: „Staţi! Staţi!” Rollo privi în urmă şi

văzu că unii dintre ei se străduiau să iasă din mijlocul oilor şi să alerge după ei.

Rollo alergă în diagonală pe stradă şi trecu prin faţa unei taverne. Un pierde-vară care sorbea dintr-o cană cu bere întinse piciorul ca să-i pună piedică, dar Rollo îl ocoli. Ceilalţi doar priveau. Londonezii nu erau în general binevoitori cu soldaţii, care deseori erau abuzivi, mai ales când beau; unii spectatori îi aclamau pe fugari.

O clipă mai târziu, Rollo auzi bubuitura unei archebuze, dar nu simţi impactul şi nici pasul lui Babington nu încetini, aşa că înţelese că lovitura îi ratase. Se auzi încă o împuşcătură tot fără efect, care îi făcu pe spectatori să alerge înăuntru să se adăpostească, ştiind că gloanţele nu ajungeau întotdeauna în direcţia în care era îndreptată arma.

Rollo o luă pe o stradă lăturalnică. Un bărbat cu o bâtă în mână întinse un braţ să-l oprească, strigând: „Paza oraşului! Stai!” Membrii pazei oraşului aveau dreptul de a opri şi de a interoga orice suspect. Rollo încercă să-l ocolească, dar acesta roti bâta. Rollo simţi lovitura în umăr, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Se rostogoli şi privi în urmă, exact când Babington rotea braţul în semicerc, dându-i o lovitură puternică paznicului în tâmplă şi culcându-l la pământ.

Acesta încercă să se ridice, dar părea prea ameţit şi se prăbuşi din nou.

Babington îl ajută pe Rollo să se ridice şi alergară mai departe.

Cotiră pe o altă stradă, apoi se furişară pe o alee şi ieşiră într-o piaţă, unde încetiniră pasul. Se strecurară prin mulţimea de oameni care făceau cumpărături la tarabe. Un vânzător încercă să-i vândă lui Rollo un pamflet despre păcatele papei, iar o prostituată se oferi să se ocupe de amândoi la preţ de unul. Rollo privi în urmă şi nu văzu pe nimeni venind după ei. Scăpaseră. Poate reuşiseră şi ceilalţi să scape în agitaţia creată.

– Domnul ne-a trimis îngerii să ne ajute, spuse Rollo solemn.

– Sub formă de oi, zise Babington, hohotind de râs.

(x)

Alison fu uimită când morocănosul Sir Amias Paulet îi propuse lui Mary Stuart să i se alăture împreună cu o parte din nobilimea locală la o vânătoare de cerbi. Reginei îi plăcea să călărească şi

să socializeze, aşa că profită de ocazie.

Alison o ajută să se îmbrace. Mary voia să arate bine, dar şi regal pentru oamenii care aveau să-i fie supuşi în curând. Îşi puse o perucă peste părul cărunt şi o fixă bine cu o pălărie.

Şi Alison avea voie să vină, împreună cu Nau, secretarul. Ieşiră din curtea de la Chartley şi traversară podul peste apă, apoi se îndreptară spre ţinuturile de vânătoare şi spre satul unde vânătorii aveau să se întâlnească.

Alison era încântată de soare, de briză şi de planurile ei de viitor. Mai fuseseră conspiraţii de eliberare a reginei, iar Alison suferise câteva dezamăgiri cumplite, dar asta părea diferită, căci absolut toate aspectele fuseseră luate în considerare.

Trecuseră trei săptămâni de când Mary îi trimisese răspuns lui Anthony Babington, aprobându-i planul. Cât mai trebuiau să aştepte? Alison încercă să calculeze de câte zile avea nevoie ducele de Guise ca să-şi adune armata: două săptămâni? O lună? Poate că ea şi Mary aveau să audă zvonuri despre invazie. Dintr-o zi în alta, se putea auzi în Anglia că se aduna o flotă pe coasta de nord a Franţei şi că mii de soldaţi plecau din ţară cu caii şi armurile lor. Sau poate că ducele avea să fie subtil şi să-şi ascundă flota pe râuri şi în porturi ascunse până în ultima clipă, pentru ca invazia să producă un şoc.

Pe când medita la asta, văzu un grup de călăreţi în depărtare, apropiindu-se în viteză. I se înmuiară picioarele. Oare era o echipă de salvare?

Grupul se apropie. Erau şase bărbaţi. Inima lui Alison începu să bată mai repede. Oare Paulet avea să se împotrivească? Adusese cu el doi soldaţi, dar erau depăşiţi numeric.

Liderul grupului era un bărbat pe care Alison nu-l recunoştea. Observă, în ciuda emoţiei covârşitoare, că era îmbrăcat într-un costum scump, din serj verde, cu broderii extravagante. Trebuia să fie Anthony Babington.

Apoi, Alison se uită la Paulet şi se întrebă de ce nu părea deloc tulburat. Apropierea unui grup de călăreţi iuţi în câmp deschis era, în mod normal, ceva îngrijorător, dar el arăta ca şi cum i-ar fi aşteptat să apară.

Se uită din nou la călăreţi şi văzu, îngrozitor de speriată, că din spate apărea silueta zveltă a lui Ned Willard. Asta însemna că nu erau o echipă de salvare. Willard era duşmanul lui Mary de peste un sfert de secol. Apropiindu-se de acum de cincizeci de ani, avea fire argintii în părul negru şi câteva riduri pe faţă. Deşi

era ultimul dintre călăreţi, Alison simţea că el era adevăratul lider al grupului.

Paulet îl prezentă pe bărbatul îmbrăcat în serj verde drept Sir Thomas Gorges, un emisar al reginei Elisabeta, iar Alison simţi că o cuprinde o răceală ca de mormânt.

Gorges enunţă o frază care fusese în mod clar exersată înainte. Adresându-i-se lui Mary, spuse:

– Doamnă, stăpâna mea, regina, consideră că este ciudat că dumneavoastră, contrar pactului şi angajamentului dintre voi, aţi conspirat împotriva ei şi a statului, lucru pe care ea nu l-ar fi crezut niciodată dacă nu ar fi văzut cu ochii ei dovada şi nu s-ar fi convins.

Alison îşi dădu seama că asta nu era o vânătoare de cerbi. Paulet inventase un pretext ca să o separe pe Mary de majoritatea anturajului ei.

Regina avea parte de o surpriză oribilă. Calmul o părăsi. Fâstâcită, abia mai putea vorbi coerent.

– Eu niciodată… Am fost mereu o soră bună… Sunt prietena Elisabetei…

Gorges nu o luă în seamă.

– Servitorii Domniei Voastre, despre care ştim că sunt la fel de vinovaţi, vă vor fi luaţi.

Alison spuse:

– Trebuie să rămân cu ea!

Gorges se uită la Willard, care dădu scurt din cap că nu era de acord.

Gorges îi spuse lui Alison:

– Dumneata vei rămâne cu ceilalţi servitori.

Mary se întoarse spre Nau.

– Nu-i lăsa să facă asta!

Nau arăta îngrozit, iar Alison îl compătimi: ce putea să facă un simplu secretar?

Mary coborî de pe cal şi se aşeză pe jos.

– Nu vreau să merg! spuse ea.

Willard vorbi pentru prima dată.

– Mergi la casa aceea, îi spuse el unui bărbat din grup. Îi arătă o casă mare de fermă, pe jumătate ascunsă de copaci, la un kilometru şi jumătate distanţă. Trebuie să aibă o căruţă. Adu-o aici. Dacă e nevoie, o vom lega pe Mary Stuart şi o vom urca în căruţă.

Mary se ridică din nou, predându-se.

– Voi merge călare, spuse ea descurajată, urcându-se din nou pe cal.

Gorges îi întinse lui Paulet o hârtie, probabil mandatul de arestare. Paulet o citi şi dădu aprobator din cap. Păstră hârtia, probabil dorind să aibă dovada – în cazul în care ceva mergea prost – că i se ordonase să o lase pe Mary să plece de sub paza lui.

Mary era palidă şi tremura.

– Voi fi executată? spuse ea cu vocea tremurând.

Lui Alison îi venea să plângă.

Paulet se uită la Mary dispreţuitor. După o pauză chinuitor de lungă, îi răspunse la întrebare:

– Nu astăzi.

Cei veniţi să o aresteze să pregătiră să plece. Unul dintre ei dădu pinteni din spate calului reginei, făcând animalul să tresară şi să o smucească pe Mary; dar ea era o călăreaţă bună şi rămase în şa în timp ce calul porni din loc. Ceilalţi merseră cu ea, înconjurând-o.

Alison începu să plângă în timp ce se uita la Mary îndepărtându-se, probabil către o altă închisoare. Cum de se întâmplase aşa ceva? Singura posibilitate era ca planul lui Babington să fi fost descoperit de Ned Willard.

Se întoarse spre Paulet.

– Ce se va întâmpla cu ea? întrebă ea.

– Va fi judecată pentru trădare.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, va fi pedepsită pentru crimele ei, spuse Paulet. Se va face voia Domnului.

(xi)

Babington se dovedea greu de prins. Ned scotoci fiecare casă din Londra în care stătuse conspiratorul fără să descopere vreun indiciu. Declanşă o vânătoare la nivel naţional, trimiţându-le o descriere a lui Babington şi a asociaţilor săi şerifilor, şefilor de porturi şi guvernatorilor de comitate. Trimise doi oameni acasă la părinţii lui Babington, în Derbyshire. În fiecare mesaj, îi ameninţa cu pedeapsa cu moartea pe cei care îi ajutau pe conspiratori să scape.

De fapt, Ned nu era foarte îngrijorat în privinţa lui Babington. Nu mai reprezenta un pericol prea mare. Complotul lui fusese

anihilat. Mary fusese mutată, majoritatea conspiratorilor fiind acum interogaţi în Turnul Londrei, iar Babington era fugar. Toţi nobilii aceia catolici care se pregătiseră să sprijine invazia îşi puneau probabil armura înapoi la păstrare.

Cu toate acestea, Ned ştia, din lunga şi neplăcuta lui experienţă, că un alt complot se putea naşte cu uşurinţă din cenuşa celui vechi. Trebuia să găsească o cale prin care acest lucru să devină imposibil. Era de părere că procesul de trădare al lui Mary Stuart trebuia să o discrediteze în ochii celor mai fanatici susţinători.

Mai era un om pe care era disperat să-l prindă. Toţi prizonierii interogaţi îl pomeniseră pe Jean Langlais. Toţi spuneau că nu era francez, ci englez, iar unii dintre ei îl întâlniseră la Colegiul Englez. Îl descriau ca pe un om destul de înalt, de vreo cincizeci de ani, care chelea în creştetul capului: nimic din înfăţişarea lui nu părea să iasă în evidenţă. Nimeni nu-i ştia numele adevărat sau locul de unde venea.

Faptul că se ştiau atât de puţine lucruri despre un om atât de important sugera, după părerea lui Ned, că era extrem de competent şi, prin urmare, periculos.

Ned ştia acum, după ce-l interogase pe Robert Pooley, că atât Langlais, cât şi Babington fuseseră la el acasă cu câteva minute înainte de raidul lor. Probabil erau cei doi văzuţi de soldaţi în timp ce se îndepărtau în fugă de biserica de alături, evadarea lor fiind înlesnită de turma de oi care bloca strada. Ned îi ratase la milimetru. Dar poate că erau încă împreună, împreună cu cei câţiva conspiratori care erau în libertate.

Lui Ned îi luă zece zile ca să-i găsească.

Pe 14 august, un călăreţ speriat sosi pe un cal asudat la casa din Seething Lane. Era un membru tânăr al familiei Bellamy, catolici cunoscuţi, dar nebănuiţi de trădare. Babington şi ceilalţi fugari apăruseră în casa familiei, Uxendon Hall, în apropiere de satul Harrow-on-the-Hill, la douăzeci de kilometri vest de Londra. Epuizaţi şi morţi de foame, îi imploraseră să le ofere adăpost. Familia Bellamy le dăduse mâncare şi apă – obligaţi să o facă, din câte spuneau ei, pentru că le era ameninţată viaţa dar pe urmă insistaseră ca fugarii să plece şi să-şi continue drumul. Acum erau îngroziţi că aveau să fie spânzuraţi fiindcă îi ajutaseră şi voiau să-şi demonstreze loialitatea ajutând autorităţile să-i prindă pe conspiratori.

Ned trimise imediat după cai.

Călărind în goană, ajunse împreună cu soldaţii în mai puţin de două ore la Harrow-on-the-Hill. Aşa cum sugera şi numele, satul era cocoţat în vârful unui deal, care se înălţa dintre câmpurile înconjurătoare, şi se mândrea cu o şcoală mică înfiinţată recent de un fermier local. Ned se opri la hanul din sat şi află că un grup de străini murdari trecuseră pe acolo mai devreme, pe jos, luând-o spre nord.

Îndrumaţi de tânărul Bellamy, grupul o luă pe drumul care ducea la capătul parohiei Harrow, marcat cu un bloc străvechi de piatră şi nisip, apoi către satul următor, despre care Bellamy le spuse că se numea Harrow Weald. Dincolo de sat, la un han numit The Hart, îi ajunseră pe fugari din urmă.

Ned şi oamenii lui intrară în clădire cu săbiile scoase, gata de luptă, dar micul grup al lui Babington nu opuse rezistenţă.

Ned îi privi cu atenţie. Ofereau o privelişte jalnică, după ce îşi tăiaseră părul fără îndemânare şi îşi mânjiseră faţa cu un fel de zeamă, o încercare nereuşită de deghizare. Erau tineri nobili obişnuiţi cu paturi moi, dar de zece zile dormeau în aşternuturi aspre. Păreau aproape uşuraţi că fuseseră prinşi.

– Care dintre voi e Jean Langlais? întrebă Ned.

Preţ de o clipă, nimeni nu răspunse.

Apoi, Babington zise:

– Nu e aici.

(xii)

Ned era pe punctul de a plesni de nervi în prima zi din februarie, 1587. Îi spuse lui Sylvie că se gândea să plece din slujba reginei. Voia să se retragă din viaţa de la Curte, să fie în continuare parlamentar de Kingsbridge şi să o ajute pe Sylvie să ţină librăria. Ar fi fost o viaţă mai plictisitoare, dar mai fericită.

Elisabeta însăşi era motivul exasperării lui.

Ned făcuse tot posibilul să o scape de ameninţarea lui Mary Stuart. Aceasta era acum închisă la castelul Fotheringhay din Northamptonshire şi, cu toate că i se îngăduise până la urmă să aibă servitori lângă ea, Ned se asigurase că neclintitul Sir Amias Paulet va merge cu ea ca să garanteze o pază strictă. În octombrie, dovezile adunate de el fuseseră prezentate la procesul lui Mary şi aceasta fusese condamnată pentru trădare. În noiembrie, Parlamentul dăduse sentinţa cu moartea. La începutul lunii decembrie, vestea sentinţei fusese transmisă în

toată ţara, spre bucuria tuturor. Walsingham redactase de îndată ordinul de execuţie, pe care Elisabeta trebuia să-l semneze pentru a autoriza execuţia. Fostul mentor al lui Ned, William Cecil, acum lord Burghley, aprobase formularea.

După aproape două luni, Elisabeta tot nu semnase actul.

Spre mirarea lui Ned, Sylvie empatiza cu Elisabeta.

– Nu vrea să omoare o regină, zise ea. Ar fi un precedent nefavorabil. Ea însăşi e regină. Şi nu e singura care are părerea asta. Toţi monarhii din Europa vor fi scandalizaţi dacă o execută pe Mary. Cine ştie în ce fel s-ar putea răzbuna?

Ned nu vedea lucrurile astfel. Îşi dedicase viaţa protejării Elisabetei, iar acum simţea că ea îi respingea eforturile.

Ca şi cum ar fi sprijinit punctul de vedere al lui Sylvie, ambasadorii din Franţa şi Scoţia veniră să o vadă pe Elisabeta la palatul Greenwich, pe 1 februarie, ca să pledeze pentru viaţa lui Mary. Elisabeta nu voia să se certe cu niciuna dintre aceste ţări. Semnase de curând un tratat de pace cu regele James al VI-lea al Scoţiei, care era fiul lui Mary. Pe de altă parte, viaţa Elisabetei era încă ameninţată. În ianuarie, un anume William Stafford mărturisi că uneltise să o otrăvească. Walsingham făcuse public acest lucru, lăsând să se înţeleagă că fusese mai aproape de reuşită decât în realitate, ca să întărească sprijinul poporului pentru execuţia lui Mary. Lăsând la o parte exagerarea, era totuşi un avertisment înspăimântător asupra faptului că Elisabeta nu putea fi cu adevărat în siguranţă câtă vreme trăia Mary.

După plecarea ambasadorilor, Ned decise să-i aducă din nou Elisabetei ordinul de execuţie. Poate că acum avea să fie dispusă să-l semneze.

Lucra împreună cu William Davison, care îi ţinea locul lui Walsingham ca ministru de externe pentru că Walsingham era bolnav. Davison era de acord cu planul lui Ned – toţi consilierii Elisabetei erau disperaţi ca ea să termine odată cu asta. Davison şi Ned introduseră ordinul de execuţie în mijlocul unui teanc de hârtii pe care regina trebuia să le semneze.

Ned ştia că Elisabeta nu putea fi păcălită de un astfel de mic subterfugiu. Dar se putea preface amăgită. Simţea că ea căuta un anume mod de a semna, pentru a putea spune apoi că nu intenţionase să o facă. Dacă aşa voia se fie, el avea să o ajute.

Părea într-o dispoziţie bună, remarcă el uşurat când intrară în camera de audienţe.

– Ce vreme blândă pentru luna februarie, spuse ea.

Reginei îi era deseori prea cald. Sylvie spunea că din cauza vârstei: avea cincizeci şi trei de ani.

– Te simţi bine, Davison? întrebă ea. Faci destulă mişcare? Munceşti prea mult!

– Mă simt foarte bine, iar Maiestatea Voastră este prea îngăduitoare întrebând asta, spuse Davison.

Nu începu să se tachineze cu Ned: ştia că era supărat pe ea din cauza ambiguităţii ei. El nu-şi putea ascunde sentimentele faţă de ea. Îl cunoştea prea bine, poate la fel de bine pe cât îl cunoştea Sylvie.

Avea o intuiţie remarcabilă şi acum îi demonstra acest lucru. Încă vorbind cu Davison, spuse:

– Teancul acela de hârtii pe care îl strângi la piept ca pe un copil iubit include şi ordinul de execuţie?

Ned se simţea ridicol. Habar nu avea de unde îşi dăduse seama.

– Da, mărturisi Davison.

– Dă-mi-l.

Davison scoase hârtia din teanc şi i-o întinse reginei, înclinându-se în acelaşi timp. Ned aproape că se aştepta ca regina să-i certe fiindcă încercaseră să i-l dea pe furiş, dar ea nu o făcu. Citi documentul, ţinându-l la distanţă din pricina vederii tot mai slabe. Apoi spuse:

– Aduceţi-mi cerneală şi condei.

Uluit, Ned merse la o masă dintr-o parte şi luă cele trebuincioase.

Oare chiar avea să semneze? Sau se juca în continuare cu el, aşa cum se jucase cu toţi prinţii aceia europeni care voiau să se căsătorească cu ea?

Nu se măritase niciodată: poate că nici ordinul de execuţie a reginei Mary Stuart nu avea să-l semneze vreodată.

Înmuie în călimara din mâna lui pana pe care i-o dăduse. Apoi ezită, se uită la el cu un zâmbet pe care nu-l putea descifra şi semnă ordinul cu o înfloritură.

Abia venindu-i să creadă că o făcuse în sfârşit, Ned luă documentul şi i-l întinse lui Davison.

Părând întristată, regina spuse:

– Nu îţi pare rău să mă vezi făcând aşa ceva?

Davison spuse:

– Prefer să o văd pe Maiestatea Voastră în viaţă, chiar dacă preţul este viaţa unei alte regine.

„Bun răspuns”, îşi zise Ned – îi amintea Elisabetei că Mary ar fi ucis-o dacă ar fi putut.

Ea spuse:

– Du documentul lordului cancelar şi pune-l să aplice Marele Sigiliu.

„Şi mai bine”, se gândi Ned; în mod sigur, vorbise serios.

– Da, Maiestate, zise Davison.

Ea adăugă:

– Dar foloseşte-l în cea mai mare taină.

– Da, Maiestate.

Era foarte bine că Davison spunea întruna „da, Maiestate”, îşi zise Ned – dar ce naiba intenţionase să spună când precizase că trebuia să folosească documentul în taină? Decise să nu mai întrebe.

Ea se întoarse spre el.

– Spune-i lui Walsingham ce am făcut. Pe un ton sarcastic, adăugă: Va fi atât de uşurat, încât s-ar putea să moară.

– Nu e chiar atât de bolnav, slavă Domnului, zise Ned.

– Spune-i că execuţia va trebui să aibă loc în castelul Fotheringhay, nu pe pajişte – nu în mod public.

– Prea bine.

Regina părea cuprinsă de o stare meditativă.

– Măcar de-ar fi un prieten credincios care să dea lovitura pe ascuns, spuse ea încet, fără să se uite la niciunul dintre ei. Ambasadorii Franţei şi Scoţiei nu m-ar putea condamna pentru asta.

Ned era şocat. Ceea ce propunea ea era o crimă. Se hotărî imediat să nu aibă nimic de-a face cu acest plan, nici măcar să nu-l pomenească altora. Ar fi fost prea uşor pentru regină să nege că ar fi făcut o asemenea sugestie şi să demonstreze acest lucru spânzurându-l pe ucigaş.

Ea se uită direct la Ned. Simţindu-i împotrivirea, îşi îndreptă privirea spre Davison. Nici acesta nu spuse nimic. Apoi oftă şi spuse:

– Scrieţi-i lui Sir Amias la Fotheringhay. Spuneţi-i că reginei îi pare rău că el nu a găsit un mod de a scurta viaţa lui Mary Stuart, având în vedere marele pericol la care Elisabeta este expusă în fiecare ceas al zilei.

Era un lucru lipsit de scrupule chiar şi după standardele Elisabetei. „A scurta viaţa” nu era tocmai un eufemism. Dar Ned îl cunoştea mai bine pe Paulet. Era un temnicer aspru, dar

moralitatea rigidă care îl făcea să trateze un prizonier cu severitate avea să-l împiedice să o ucidă. Nu se putea convinge că o crimă era voia Domnului. Avea să refuze cererea Elisabetei – iar ea probabil că avea să-l pedepsească pentru asta. Nu avea răbdare cu oamenii care nu voiau să o asculte.

Îi lăsă să plece pe Davison şi pe Ned.

În sala de aşteptare, Ned îi spuse în şoaptă lui Davison:

– După ce ordinul de execuţie e sigilat, îţi sugerez să i-l duci lordului Burghley. Probabil va convoca o întâlnire a Consiliului de Coroană. Sunt sigur că vor vota să trimită ordinul la Fotheringhay fără să se mai consulte cu regina Elisabeta. Toată lumea vrea ca asta să se întâmple cât mai curând.

– Dumneata ce vei face? întrebă Davison.

– Eu? spuse Ned. Eu voi angaja un călău.

(xiii)

Singurul membru al micului anturaj al lui Mary Stuart care nu plângea era însăşi Mary.

Femeile rămaseră toată noaptea lângă patul ei. Nimeni nu dormea. Din sala mare, se auzea bocănitul tâmplarilor care construiau, fără îndoială, un fel de eşafod. Prin faţa camerelor neîncăpătoare ale reginei, cizme grele păşeau încolo şi încoace prin pasaj: neliniştit, Paulet se temea de o tentativă de evadare şi postase acolo un paznic solid, care rămase toată noaptea.

Mary se trezi la ora şase. Era încă întuneric. Alison o îmbrăcă la lumina lumânării. Mary alese un jupon roşu-închis şi un corsaj din satin roşu, cu decolteul mare. Adăugă o fustă neagră de satin şi o mantie din acelaşi material, cu broderie aurie şi cu mâneci crestate, ca să se vadă căptuşeala violet. Avea un guler de blană care să alunge frigul din mohorâtul Fotheringhay. Alison o ajută să-şi pună o maramă albă, cu un văl lung de dantelă care îi cădea pe spate până la pământ. Îi amintea lui Alison de o trenă superbă din catifea albastră-cenuşie pe care o ţinuse la nunta lui Mary la Paris, în urmă cu atât de mulţi ani trişti.

Mary merse apoi în micul oratoriu ca să se roage. Alison şi ceilalţi rămaseră afară. În timp ce aşteptau, se lumină de ziuă. Alison privi pe fereastră şi văzu că avea să fie o zi frumoasă şi însorită. Cumva, detaliul acesta mărunt o înfuria.

Ceasul bătu ora opt şi în curând se auziră ciocănituri puternice la uşa lui Mary. O voce de bărbat strigă:

– Domnii o aşteaptă pe regină!

Până în clipa aceea, Alison nu crezuse cu adevărat că Mary avea să fie ucisă, îşi imaginase că totul era o înşelătorie, o înscenare pusă la cale de Paulet cu un scop duşmănos; sau de Elisabeta, care avea să dea o graţiere în ultima clipă. Îşi aminti că William Appletree, care trăsese asupra Elisabetei în timp ce se afla pe o barcă pe Tamisa, fusese graţiat în mod dramatic când era pe eşafod. Dar, dacă lorzii erau acolo ca să fie martori la execuţie, trebuia să fie real. Simţi că inima i se transformă într-o greutate de plumb şi că i se înmoaie picioarele. Voia să se întindă, să închidă ochii şi să adoarmă pentru totdeauna.

Dar trebuia să aibă grijă de regina ei.

Ciocăni la uşa capelei şi privi înăuntru. Mary era în genunchi în faţa altarului, ţinând în mână cartea de rugăciuni în latină.

– Mai lasă-mi o clipă să-mi termin rugăciunile, spuse ea.

Alison transmise mesajul prin uşa închisă, dar cei de afară nu erau dispuşi să cedeze. Uşa se dădu de perete şi intră şeriful.

– Sper că nu ne obligă să o târâm până acolo, spuse el cu o voce în care se auzea panica.

Iar Alison îşi dădu seama, într-un moment de compasiune care o mira şi pe ea, că şi el era tulburat.

Acesta deschise uşa capelei fără să bată. Mary se ridică imediat în picioare. Era palidă, dar calmă, iar Alison – care o cunoştea bine – se simţi mai liniştită în clipa aceea, fiindcă regina avea să-şi menţină atitudinea regală pe tot parcursul încercării grele care urma. Alison era uşurată: nu i-ar fi plăcut să o vadă pe Mary pierzându-şi şi demnitatea odată cu viaţa.

– Veniţi după mine, spuse şeriful.

Mary se întoarse o clipă şi luă un crucifix de fildeş dintr-un cârlig de pe peretele de deasupra altarului. Apăsând crucea pe pieptul ei mare şi ţinând cartea de rugăciuni în cealaltă mână, merse în urma şerifului, urmată de Alison.

Mary era cu câţiva centimetri mai înaltă decât şeriful. Boala şi izolarea o făcuseră corpolentă şi-i rotunjiseră umerii, dar Alison văzu, cu o mândrie îndurerată, că insista să meargă drept, cu o ţinută maiestuoasă, fără paşi şovăielnici.

În mica anticameră care dădea în amfiteatru, fură opriţi.

– De aici, regina merge singură, spuse şeriful.

Servitorii lui Mary protestară, dar şeriful era hotărât.

– Ordinul reginei Elisabeta, spuse el.

Mary vorbi cu o voce fermă şi ascuţită.

– Nu te cred, spuse ea. Ca regină-fecioară, Elisabeta nu ar condamna niciodată o altă femeie să moară fără doamnele ei de onoare alături.

Şeriful o ignoră, apoi deschise uşa către amfiteatru.

Alison văzu o estradă temporară, de vreo şaizeci de centimetri înălţime, îmbrăcată în pânză neagră, şi o mulţime de nobili în jur.

Mary trecu de prag, apoi se opri, pentru ca uşa să nu poată fi închisă, şi spuse cu o voce care răsună în amfiteatru:

– Le implor pe Domniile Voastre să lase servitorii alături de mine, ca să poată relata felul în care am murit.

Cineva răspunse:

– Şi-ar putea înmuia batistele în sângele ei, să le folosească apoi ca relicve blasfematoare pentru proşti superstiţioşi.

Cineva îşi făcea deja griji pentru cum aveau să facă faţă reacţiei publice faţă de execuţie, după cum observă Alison. Orice ar fi făcut, îşi spuse ea înnebunită, cei care luau parte la acest spectacol dezgustător aveau să fie priviţi cu ură şi dispreţ pentru totdeauna.

– Nu vor face aşa ceva, zise Mary. Vă dau cuvântul meu.

Lorzii se adunară grămadă, iar Alison auzi murmure, apoi o voce care spuse:

– Bine, dar numai şase dintre ei.

Mary cedă şi îi arătă unul câte unul pe cei pe care îi voia – începând cu Alison –, apoi merse mai departe.

Alison vedea acum întregul amfiteatru. Estrada se afla în mijloc. Stând pe estradă pe două scaune, îi recunoscu pe conţii de Kent şi de Shrewsbury. Al treilea scaun fără spătar, cu o pernă deasupra, era cu siguranţă pentru Mary. În faţă, îmbrăcat tot în pânză neagră, era butucul, iar pe podea stătea un topor uriaş de tăietor de lemne, cu lama proaspăt ascuţită cu piatra.

În faţa estradei se mai aflau două scaune, unul ocupat de Paulet, iar celălalt de un bărbat pe care Alison nu îl cunoştea. Într-o parte stătea un individ vânjos în haine de muncitor, singurul care era îmbrăcat astfel; după o clipă de nedumerire, Alison îşi dădu seama că trebuia să fie călăul. Un grup mare de soldaţi înarmaţi formau un cerc în jurul estradei. Dincolo de acest cerc, erau o mulţime de spectatori – o execuţie trebuia să aibă martori.

Alison îl observă în mulţime pe Sir Ned Willard. El făcuse mai mult decât oricine ca să se ajungă la oroarea din ziua aceea. Îi

întrecuse pe duşmanii Elisabetei de fiecare dată. Nici măcar nu părea triumfător. De fapt, arăta înfricoşat la vederea estradei, a toporului şi a reginei condamnate. Alison ar fi preferat să-l vadă jubilând – l-ar fi putut urî mai mult.

Buştenii trosneau într-un şemineu masiv, dar nu aveau prea mult efect – lui Alison i se părea că sala era mai friguroasă decât curtea scăldată în soare care se vedea pe ferestre.

Mary se apropie de estradă şi Paulet se ridică, întinzându-i mâna ca să o ajute să urce.

– Mulţumesc, zise ea. Dar nu-i scăpă ironia crudă a politeţii lui, pentru că adăugă apoi cu amărăciune: E ultima dată când vă mai pricinuiesc necazuri.

Urcă cele trei trepte ţinând capul drept.

După aceea, îşi ocupă calm locul pe scaunul de execuţie.

În timp ce se citea ordinul pentru execuţia ei, rămase nemişcată, cu faţa lipsită de orice expresie; dar când preotul începu să se roage, tare şi pompos, rugându-L pe Dumnezeu să o convertească la protestantism în ultima clipă, ea protestă.

– Eu respect religia romano-catolică străveche, zise ea cu o fermitate regească, şi vreau să-mi vărs sângele apărând-o.

Bărbatul nu o luă în seamă, ci continuă să se roage.

Mary se întoarse într-o parte pe scaun, ca să stea cu spatele la el, şi deschise cartea de rugăciuni în latină. Începu să citească cu glas tare, dar nu prea puternic, în timp ce preotul perora cu emfază. Alison îşi zise cu mândrie că Mary era de departe mai graţioasă decât celălalt. După un minut, Mary se lăsă în genunchi şi continuă să se roage cu faţa la butuc, de parcă ar fi fost un altar.

În cele din urmă, rugăciunile încetară. Mary trebuia să-şi scoată veşmintele. Alison urcă pe estradă ca să o ajute. Mary părea că ar fi vrut să se dezbrace repede, ca şi cum era nerăbdătoare să termine odată, iar Alison îi scoase mantia şi fusta cât de repede putu, apoi marama cu văl.

Mary rămase în lenjeria roşie, imaginea vie a martirului catolic, iar Alison îşi dădu seama că alesese culoarea tocmai pentru a avea acest efect.

Servitorii ei plângeau şi se rugau cu glas tare, dar Mary îi admonestă, spunând în franceză:

– Nu plângeţi pentru mine!

Călăul ridică toporul.

O altă femeie aduse o eşarfă albă şi acoperi ochii reginei.

Mary îngenunche. Neputând să vadă butucul, îl pipăi cu mâinile, apoi coborî capul, expunându-şi gâtul gol şi alb. În câteva secunde, toporul avea să taie carnea aceea moale. Alison era îngrozită până în adâncul sufletului.

Cu glas puternic, Mary strigă în latină:

– În mâinile Tale, Doamne, îmi încredinţez sufletul.

Călăul ridică toporul şi-l coborî cu putere.

Însă dădu greş. Lovitura nu tăie gâtul lui Mary, ci se înfipse în osul cefei. Alison nu se mai putu stăpâni şi scoase un geamăt. Era cea mai cumplită privelişte pe care o văzuse în viaţa ei.

Mary nu se mai mişcă, iar Alison nu putu să-şi dea seama dacă mai era conştientă. Nu scotea niciun sunet.

Călăul ridică toporul şi lovi iar, de data asta mai aproape de ţintă. Marginea de oţel străpunse gâtul în locul potrivit, intrând aproape de tot. Dar o bucată de muşchi rămase neatinsă, iar capul nu căzu nici de această dată.

În mod înfiorător, călăul prinse capul toporului cu ambele mâini şi tăie muşchiul cu lama.

În sfârşit, capul lui Mary căzu de pe butuc pe patul de paie care fusese pregătit să-l primească.

Bărbatul ridică ţeasta de păr, o ţinu ca să o vadă toţi, apoi spuse:

– Dumnezeu să apere regina!

Dar Mary purtase o perucă şi acum, spre groaza şi repulsia lui Alison, peruca se desprinse de cap. Capul reginei căzu de pe estradă şi călăul rămase în mână cu peruca creaţă şi castanie. Capul se rostogoli pe jos, acoperit de un păr scurt şi cărunt.

Era o ultimă şi înfiorătoare insultă, iar Alison nu putu decât să privească în altă parte.

Capitolul 25

Sylvie simţea că îi vine rău când se gândea la invazia spaniolă. Îşi imagina un alt masacru ca acela din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Vedea din nou cu ochii minţii grămezile de cadavre despuiate, arătându-şi rănile hidoase pe străzile Parisului. Crezuse că scăpase de toate acestea. Chiar avea să se întâmple din nou?

Duşmanii reginei Elisabeta schimbaseră tactica. În loc de conspiraţii secrete, acum preferau măsuri făţişe. Regele Filip al Spaniei îşi aduna armada. Filip reflectase mult timp la acest plan, însă decapitarea lui Mary Stuart oferea legitimitate invaziei în ochii conducătorilor europeni. Zgârcitul papă Sixtus fusese atât de şocat de execuţie, încât promisese un milion de ducaţi de aur pentru costurile războiului.

Ned aflase din timp de armadă, dar deja devenise cel mai prost păstrat secret din Europa. Sylvie auzise discuţii despre asta în biserica protestantă franceză din Londra. Regele Filip nu putea ascunde adunarea sutelor de nave şi a miilor de soldaţi din jurul Lisabonei, care era punctul de pornire. Flota lui Filip cumpăra milioane de tone de provizii – mâncare, praf de puşcă, ghiulele de tun şi esenţialele butoaie în care puteau păstra orice –, iar cumpărătorii săi erau forţaţi să scotocească Europa în căutare de stocuri. Sylvie ştia că luau marfă inclusiv din Anglia, pentru că un negustor din Kingsbridge, pe nume Elijah Cordwainer, fusese spânzurat pentru că le vânduse.

Ned era disperat să afle planul de luptă al regelui spaniol. Sylvie îi rugase pe cunoscuţii săi din Paris să fie atenţi la orice indiciu. Între timp, aflară veşti de la Barney. Nava lui, *Alice,* ancorase pentru scurt timp la Dover, în drum spre portul Combe, iar Barney profitase de ocazie ca să-i scrie fratelui său, spunându-i că avea să ajungă la Kingsbridge în câteva zile şi că avea un motiv anume pentru care spera să-l vadă acolo pe Ned.

Sylvie avea o asistentă capabilă, pe care o putea lăsa să aibă grijă de librărie în lipsa ei. Şi Ned reuşi să plece din Londra pentru câteva zile. Ajunseră la Kingsbridge înaintea lui Barney. Cum nu ştiau exact când avea să sosească, mergeau în fiecare zi pe malul apei ca să întâmpine bărcile ce ajungeau dimineaţa în portul Combe. Fiul lui Barney, Alfo, acum în vârstă de douăzeci şi

trei de ani, mergea cu ei. La fel şi Valerie Forneron.

Alfo şi Valerie formau un cuplu. Valerie era fiica atrăgătoare a fabricantului de batist, un imigrant hughenot pe nume Guillaume Forneron. Era una dintre numeroasele fete din Kingsbridge care fuseseră atrase de farmecul lui Alfo, asemănător cu al lui Barney, şi de aspectul său exotic. Sylvie se întreba dacă Guillaume avea vreo problemă legată de faptul că peţitorul arăta atât de diferit de toţi ceilalţi. Cu toate acestea, părea că lui Guillaume nu-i păsa decât că Alfo era protestant. Dacă Valerie s-ar fi îndrăgostit de un catolic, ar fi avut loc o explozie.

Alfo îi mărturisi lui Sylvie că el şi Valerie erau logodiţi neoficial.

– Crezi că o să se supere Căpitanul? întrebă Alfo neliniştit. N-am putut să-l întreb.

Sylvie se gândi o clipă.

– Spune-i că-ţi pare rău că nu i-ai putut cere binecuvântarea, pentru că nu l-ai văzut de trei ani, dar ştii că o să-i placă de ea. Nu cred că o să se supere.

Barney sosi în a treia zi, având o surpriză pentru ei. Coborî din barcă alături de o femeie cu obrajii roşii de vreo patruzeci de ani, cu părul blond şi cârlionţat şi cu un zâmbet larg.

– Ea e Helga, spuse el, părând mulţumit de el însuşi. Soţia mea.

Helga se apropie imediat de Alfo. Îi apucă mâinile şi îi spuse cu un accent german:

– Tatăl tău mi-a povestit despre mama ta şi ştiu că nu o să-i iau locul niciodată. Dar sper că noi doi vom ajunge să ţinem unul la altul până la urmă. Iar eu o să încerc să nu fiu ca mamele vitrege rele din poveşti.

Era exact ceea ce trebuia să spună, se gândi Sylvie.

Aflară povestea printre picături: Helga era o văduvă fără copii din Hamburg. Fusese o vânzătoare prosperă de vin german, căruia englezii îi spuneau vin de Renania. Barney fusese mai întâi clientul, apoi iubitul şi logodnicul ei. Ea îşi vânduse afacerea ca să fie cu el, dar plănuia să înfiinţeze alta în Kingsbridge, importând acelaşi vin.

Alfo le-o prezentă pe Valerie şi, în timp ce se străduia să găsească modul potrivit de a spune că erau logodiţi, Barney i-o luă înainte zicând:

– E minunată, Alfo, ia-o repede de nevastă.

Toţi începură să râdă, iar Alfo reuşi să spună:

– Asta am de gând, Căpitane.

Sylvie se bucura enorm să fie martora acestui eveniment: toţi se îmbrăţişau şi-şi dădeau mâna, iar veştile bune curgeau; nu se putea abţine să nu compare familia lui Ned cu a ei. Ei nu fuseseră decât trei, ea şi părinţii săi, apoi rămăseseră doar ea şi mama ei. La început, o uluise familia mare a lui Ned, însă acum îi iubea pe toţi şi rareori se mai gândea la familia ei.

În cele din urmă, o luară pe drumul scurt de pe deal, pe strada principală. Când ajunseră acasă, Barney aruncă o privire prin piaţă şi spuse:

– Hopa! Ce s-a întâmplat cu ruinele mănăstirii?

– Vino să vezi, zise Alfo.

Îi conduse pe toţi prin intrarea nouă din zidul de vest al mănăstirii. Pavase curtea pătrată pentru ca oamenii să nu o umple de noroi. Reparase arcadele şi bolţile şi acum se afla câte o tarabă de piaţă în fiecare nişă. Locul era plin de cumpărători.

Barney spuse:

– Păi ăsta e visul mamei! Cine a făcut asta?

– Tu, Căpitane, zise Alfo.

Ned îi explică:

– Am cumpărat locul cu banii tăi, iar Alfo l-a transformat într-o piaţă acoperită, aşa cum a plănuit mama acum aproape treizeci de ani.

– E minunat, spuse Barney.

Alfo adăugă cu mândrie:

– Şi produce o grămadă de bani.

Sylvie, care ştia multe despre nevoile negustorilor, îi dăduse lui Alfo multe sfaturi pentru piaţa acoperită. În stilul caracteristic tinerilor, Alfo nu spunea prea mult despre ajutorul pe care îl primise: şi, în stilul mătuşilor binevoitoare, nici ea nu-i aducea aminte.

Adevărul era că Alfo avea instincte comerciale bune. Sylvie presupunea că le moştenise de la mama lui, care avea iniţiativă şi care, se pare, făcea cel mai bun rom din Noua Spanie.

– Locul e arhiplin, zise Barney.

– Vreau să mă extind în vechiul refectoriu al călugărilor, spuse Alfo. Pe urmă, adăugă în grabă: Dacă eşti de acord, Căpitane.

– Pare să fie o idee bună, zise Barney. O să ne uităm împreună în registre mai târziu. Avem destul timp.

Se întoarseră în piaţă şi în cele din urmă intrară în casă. Familia se adună în jurul mesei pentru prânz şi discuţiile se

întoarseră inevitabil la invazia spaniolă.

– După tot ce am făcut, zise Ned cu o mâhnire care îi rupea inima lui Sylvie. Nu am vrut decât o ţară în care oamenii să se împace singuri cu Dumnezeu, nu să murmure rugăciuni ca un papagal. Dar ei nu ne lasă.

Alfo îl întrebă pe Barney:

– În Spania există sclavi, Căpitane?

„De unde i-a venit o asemenea idee?” se întrebă Sylvie. Îşi aminti momentul în care Alfo conştientizase problema sclaviei. Avea treisprezece sau paisprezece ani pe atunci. Mama îi spusese că bunica lui fusese sclavă şi că mulţi sclavi aveau pielea închisă la culoare, exact ca a lui. Se liniştise când aflase că sclavia nu putea fi impusă legal în Anglia. De atunci, nu mai pomenise subiectul, dar acum Sylvie îşi dădea seama că nu îl uitase nicio clipă. Pentru el, Anglia însemna libertate; iar posibilitatea unei invazii spaniole îi stârnise din nou temerile.

– Da, spuse Barney. În Spania există sclavie. La Sevilia, unde locuiam eu, toate familiile bogate aveau sclavi.

– Şi sclavii au pielea închisă la culoare?

Barney oftă.

– Da. Câţiva sunt prizonieri de război europeni, de obicei vâslaşi pe galere, dar majoritatea sunt africani sau turci.

– Dacă ne invadează spaniolii, vor schimba legile noastre?

– În mod sigur. Ne vor face pe toţi catolici. Ăsta este scopul.

– Şi o să îngăduie sclavia?

– E posibil.

Alfo dădu din cap întristat, iar Sylvie se întrebă dacă eventualitatea apariţiei sclaviei avea să-l bântuie toată viaţa.

– Nu putem face nimic să împiedicăm invazia?

– Ba da, spuse Barney. Nu ar trebui să aşteptăm să vină – ar trebui să atacăm primii.

Ned spuse:

– Deja i-am propus asta reginei: o lovitură anticipată.

– Să-i oprim înainte de a porni.

Ned era mai moderat.

– Să-i atacăm înainte să ridice pânzele, cu scopul de a provoca suficiente pagube pentru ca regele Filip să se răzgândească.

Barney spuse nerăbdător:

– Şi regina Elisabeta a fost de acord?

– A decis să trimită şase nave: patru de război şi două

barcazuri.

Barcazurile erau nave mai mici şi mai rapide, folosite deseori pentru recunoaştere şi trimiterea mesajelor, dar nu pentru lupte.

– Patru nave de război împotriva celei mai bogate şi mai puternice ţări din lume? protestă Barney. Nu e de ajuns!

– Nu putem risca toată flota! Ar însemna să lăsăm Anglia fără apărare. Dar invităm navele comerciale înarmate să se alăture flotei. Vor obţine pradă dacă misiunea are succes.

– O să merg şi eu, spuse Barney imediat.

– Oh, zise Helga, care de abia vorbise până atunci. Părea uluită. Atât de curând?

Lui Sylvie îi părea rău pentru ea. Dar se măritase cu un marinar, iar marinarii duceau vieţi periculoase.

– O să iau ambele nave, continuă Barney.

Avea două nave acum, *Alice* şi *Bella.*

– Cine conduce?

– Sir Francis Drake, spuse Ned.

Alfo spuse entuziasmat:

– Şi e cel mai potrivit pentru asta!

Drake era un erou pentru tinerii englezi: înconjurase Pământul, fiind doar al doilea căpitan din istoria omenirii care reuşise acest lucru. Era exact genul de faptă îndrăzneaţă care aprindea imaginaţia tinerilor, îşi zise Sylvie.

– O să fie bine dacă Drake e cu voi, spuse Alfo.

– Posibil, zise Sylvie, dar eu o să mă rog să fie şi Dumnezeu cu voi.

– Amin, zise Helga.

(ii)

Nimeni nu trebuia să iubească marea, dar Barney o adora. Îl încânta să navigheze şi adora vântul care sufla în pânze şi valurile care străluceau în lumina soarelui.

Era ceva nebunesc în sentimentul acesta. Marea era periculoasă. Deşi flota engleză nu văzuse încă duşmanul, pierduse deja o navă, *Marengo,* în timpul unei furtuni cumplite în golful Biscaya. Chiar dacă vremea era bună, exista riscul permanent de a fi atacaţi de navele ţărilor inamice – sau de piraţi, care se prefăceau a fi prietenoşi până în ultima clipă. Puţini marinari ajungeau la bătrâneţe.

Fiul lui Barney alesese să vină în călătorie. Alfo spera să

ajungă în linia întâi, să-şi apere ţara. Iubea Anglia şi mai ales Kingsbridge. Dar Barney refuzase categoric. Adevărata pasiune a lui Alfo era comerţul. Aici era diferit de tatăl lui, care urâse mereu hârţoagele. În plus, era una ca Barney să-şi rişte viaţa; dar să-şi pună copilul iubit în pericol era cu totul altceva.

Apele înşelătoare ale Atlanticului deveneau mai calme pe măsură ce se apropiau de călduroasa Mediterană. După calculele lui Barney, flota se afla la aproape cincisprezece kilometri de Càdiz, în apropiere de Gibraltar, în capătul de nord-vest al Spaniei, când se auzi o împuşcătură şi flamura de convocare fu ridicată pe nava-amiral, *Elizabeth Bonaventure,* chemându-i pe toţi căpitanii la un consiliu de război cu viceamiralul Sir Francis Drake.

Era ora patru, într-o după-amiază frumoasă de miercuri, 29 aprilie 1857, şi o briză puternică dinspre sud-vest împingea cele douăzeci şi şase de nave direct spre destinaţie, cu o viteză de cinci noduri. Ezitant, Barney coborî pânzele lui *Alice* şi nava încetini până când se opri, urcând şi coborând pe valuri într-un fel care le făcea rău celor neobişnuiţi.

Doar şase nave din convoi erau de luptă şi îi aparţineau reginei. Celelalte douăzeci, inclusiv cele două nave ale lui Barney, erau nave comerciale înarmate. Fără îndoială că regele Filip avea să-i acuze că nu erau cu nimic mai buni decât piraţii – şi avea dreptate, după părerea lui Barney. Dar, spre deosebire de Filip, Elisabeta nu avea mine de argint nesecate ca acelea din Noua Spanie care să-i finanţeze flota, iar acesta era singurul mod în care putea să adune o flotă de luptă.

Barney îi porunci echipajului să coboare o barcă pentru a merge până la *Elizabeth Bonaventure.* Văzu că şi ceilalţi căpitani făceau la fel. După câteva minute, barca se ciocni de latura navei-amiral şi Barney urcă pe scara de sfoară până pe punte.

Era o navă mare, lungă de treizeci de metri, cu armament masiv – patruzeci şi şapte de tunuri, inclusiv două tunuri mari care trăgeau cu ghiulele de douăzeci şi şapte de kilograme –, dar nu avea nicio cameră suficient de mare în care să încapă toţi căpitanii. Rămaseră pe punte, în jurul unui scaun sculptat pe care nu îndrăznea nimeni să stea.

Câteva nave se aflau încă la o distanţă de doi-trei kilometri în spate şi nu toţi căpitanii erau de faţă când apăru nerăbdătorul Drake.

Era un bărbat solid de peste patruzeci de ani, cu părul roşcat

şi creţ, cu ochii verzi şi cu tenul alb-rozaliu, pe care unii îl numeau „proaspăt”. Capul lui părea prea mic pentru trup.

Barney îşi scoase pălăria şi ceilalţi căpitani îi urmară exemplul. Mândria lui Drake era cunoscută, poate pentru că urcase pe culmi înalte plecând dintr-o fermă umilă din Devon. Dar respectul căpitanilor pentru el era autentic. Ştiau cu toţii fiecare detaliu al călătoriei lui de trei ani în jurul lumii.

Se aşeză pe scaunul sculptat, ridică privirea spre cer şi spuse:

– Am putea ajunge la Càdiz până la apus.

Càdiz era ţinta lui, nu Lisabona, unde se aduna flota spaniolă. Drake, la fel ca răposata mamă a lui Barney, era obsedat de veşti şi îi luase la întrebări pe căpitanii a două nave comerciale olandeze pe care le întâlnise în dreptul Lisabonei. Aflase de la ei că navele cu provizii pentru invazii erau încărcate la Càdiz şi profitase de această informaţie. Navele cu provizii erau mai uşor de înfrânt şi – poate chiar mai important pentru Drake, mereu lacom – încărcăturile lor puteau fi o pradă mai valoroasă.

Ajutorul lui Drake era William Borough, un navigator celebru care scrisese o carte despre busolă. Acesta spuse:

– Dar nici măcar nu suntem în formulă completă – mai multe nave sunt mult în spate.

Barney se gândi că nu existau doi oameni mai diferiţi decât Drake şi Borough. Adjunctul era educat, meticulos şi precaut, un om al registrelor, documentelor şi hărţilor. Drake era impulsiv, dispreţuia timiditatea, fiind un om de acţiune.

– Avem vântul şi vremea de partea noastră, spuse el. Trebuie să profităm de ocazie.

– Càdiz este un port mare, dar intrarea în golf e periculoasă, ripostă Borough.

Flutură o hartă pe care Drake nu se coborî să o privească. Dar Borough spuse mai departe:

– Există un singur pasaj cu apă adâncă şi acela se apropie de vârful peninsulei – unde se află o fortăreaţă plină de tunuri.

– Nu arborăm niciun steag când intrăm, zise Drake. Nu vor şti cine suntem decât atunci când va fi prea târziu.

– Habar nu avem ce nave sunt în port, răspunse Borough.

– Negustori, din câte spuneau căpitanii olandezi.

– S-ar putea să fie şi nave de război.

– Sunt toate la Lisabona – motiv pentru care mergem la Càdiz.

Pentru Borough, nepăsarea lui Drake era exasperantă.

– Atunci, care e planul de luptă? întrebă el furios.

– Planul de luptă? spuse Drake indiferent. Veniţi după mine!

Începu să strige imediat diverse ordine spre echipaj. Barney şi ceilalţi căpitani se grăbiră să ajungă la bărci, râzând şi bucurându-se de îndrăzneala lui Drake, nerăbdători şi ei să treacă la fapte. O împunsătură de nelinişte îi şoptea lui Barney că Borough făcea bine că era precaut, dar spiritul de luptător al lui Drake era molipsitor.

De îndată ce Barney se întoarse la bordul lui *Alice,* îi ordonă echipajului să ridice pânzele. Erau şase, câte două la fiecare catarg, toate cu formă pătrată. Marinarii se urcară pe catarge ca maimuţele şi, în mai puţin de un minut, briza sufla în pânze, iar prova navei străpungea valurile. Barney era fericit.

Privi în faţă. O pată apăru la orizont şi căpătă treptat înfăţişarea unei fortăreţe.

Barney cunoştea oraşul Càdiz. Se afla aproape de gura râului Guadalquivir, la o sută de kilometri în aval de Sevilia, unde locuise cu Carlos şi cu Ebrima în urmă cu aproape treizeci de ani. La câţiva kilometri în interiorul ţării era Jerez, sursa vinului tare căruia englezii îi spuneau „vin de Xeres”. Oraşul Càdiz, cu fortul său, se afla la capătul unei peninsule lungi, care înconjura un port natural mare. Două râuri se vărsau în golful larg, având sate şi aşezări pe mal.

Navele din flotă se aliniară cu uşurinţă în urma navei-amiral a lui Drake, mai întâi cele de război, apoi cele comerciale. Fără ordine clare, adoptară formaţia cunoscută drept „linie de şir răsturnată” sau şir indian, pentru ca un duşman aflat exact în faţă – adică acolo unde se aflau spaniolii în clipa aceea – să poată trage doar într-o singură navă din convoi. Asta însemna şi că, dacă Drake găsea drumul bun printre apele adânci, atunci îl găseau cu toţii.

Lui Barney îi era frică, dar teama lui avea un efect straniu: îl incita. Era mai bună chiar şi decât vinul de Xeres. Se simţea mai viu când era în pericol decât în oricare altă zi. Nu era prost: cunoştea agonia rănilor şi văzuse panica provocată de spaimă a celor care se înecau în timp ce nava se scufunda. Dar nimic din toate acestea nu reuşea să diminueze emoţia pe care o simţea în luptă, când se pregătea să ucidă sau să fie ucis.

Mai era o oră până la apus, observă el, când *Elizabeth Bonaventure* intră în portul Càdiz.

Barney studie fortăreaţa. Nu vedea nicio mişcare în dreptul tunurilor, nici încărcarea ghiulelelor în tunuri, nici oameni

alergând după praf de puşcă, găleţi şi uneltele lungi, în formă de şuruburi, folosite la curăţare, cărora le spuneau „viermi de tun”. Nu putea să distingă decât o mână de soldaţi pe metereze, privind cu o oarecare curiozitate spre flota necunoscută care se apropia. În mod clar, nu se dăduse nicio alarmă.

Când *Alice* intră în port în spatele navelor din faţă, Barney îşi îndreptă privirea spre oraş. Văzu ceva ce arăta ca o piaţă centrală plină de oameni. Acolo nu erau tunuri, din simplul motiv că ar fi lovit navele cele mai apropiate, ancorate una lângă alta lângă mal.

Observă nedumerit că unele nave îşi scoseseră pânzele, lăsând catargele dezgolite. De ce ar fi făcut aşa ceva? Pânzele mai aveau nevoie de reparaţii din când în când, dar nu toate în acelaşi timp. Îşi aminti ce îi spusese Ned despre regele Filip, care confiscase zeci de nave străine pentru armada sa, indiferent de dorinţele proprietarilor lor. Probabil, bănuia Barney, că acele nave trebuiau să fie împiedicate să scape pe furiş. Dar acum erau imobilizate, incapabile să fugă din calea tunurilor englezilor. Aveau ghinion de două ori.

Privind prin lumina înserării, lui Barney i se părea că vede că majoritatea oamenilor din piaţă stăteau cu spatele la apă. Erau două grupuri şi, pe măsură ce flota se apropia, observă că un grup urmărea o piesă ce se desfăşura pe o scenă, iar celălalt înconjura o trupă de acrobaţi. În Càdiz nu se dăduseră lupte de când se ştia Barney, nici cu mulţi ani înainte, şi bănuia că oamenii de aici se considerau în siguranţă. Nu se întorceau în fiecare zi ca să se uite la navele care soseau, ceva ce se petrecea zilnic.

În următoarele minute, aveau să treacă printr-un şoc îngrozitor.

Aruncă o privire prin golf. Erau cam şaizeci de ambarcaţiuni la un loc, din câte vedea el. Aproape jumătate erau cargouri mari, iar celelalte erau un amestec de nave mai mici, toate ancorate la chei sau în larg. Majoritatea echipajelor erau probabil pe mal, servind mâncare proaspătă şi bând prin taverne, bucurându-se între timp de compania femeilor. Cu siguranţă, mulţi dintre ei se aflau în piaţa centrală. Navele englezeşti erau ca vulpile în coteţ, gata de atac. Barney simţi un val de încântare: ce lovitură devastatoare avea să fie pentru invazia regelui Filip dacă flota engleză le-ar fi distrus pe toate!

Se întorsese aproape în cerc complet şi privea spre nord când

văzu galerele.

Erau două, ieşind din portul St Mary, la gura de vărsare a râului Guadalete. Ştia ce erau după profilul îngust şi liniile vâslelor care atârnau în lateral, intrând şi ieşind din apă într-o sincronizare perfectă. Galerele s-ar fi răsturnat într-o furtună atlantică, dar erau folosite în apele mai calme ale Mediteranei. Echipate cu sclavi, erau rapide şi uşor manevrabile şi nu depindeau de vânt, un mare avantaj faţă de navele cu pânze.

Barney le privi traversând golful în viteză. Tunurile erau montate în frunte, aşa că nu puteau trage decât în faţă. De obicei, aveau la provă un pinten de fier sau de alamă pentru atac, după care restul de suliţaşi şi de archebuzieri urcau la bordul navei inamice avariate ca să nimicească echipajul. Dar nimeni nu ar fi trimis două galere să atace douăzeci şi şase de nave, aşa că Barney trase concluzia că erau într-o misiune de recunoaştere. Aveau de gând probabil să-l întrebe pe conducător ce era cu flota care se apropia.

Dar nu apucară să o facă.

Drake întoarse nava-amiral spre galere, cu o manevră perfect executată. Poate că ar fi avut necazuri dacă nu ar fi bătut vântul în golf, pentru că navele cu pânze erau neajutorate când acesta se potolea, pe când galerele nu aveau nevoie de vânt. Dar Drake avea noroc.

Celelalte nave de război urmară cu precizie exemplul lui Drake.

Navele comerciale păstrară cursul, înaintând prin pasajul cu apă adâncă pe lângă fort, în loc să se împrăştie în port.

Barney urmărea galerele. Fiecare avea cam douăzeci şi patru de vâsle, din câte vedea el. O vâslă era manevrată de cinci sclavi. Aceşti oameni nu trăiau mult; legaţi de bănci, arşi de soare, scăldaţi în propria mizerie, erau atinşi mereu de boli contagioase. Cei slabi rezistau câteva săptămâni, cei mai puternici un an sau doi, iar când mureau, cadavrele le erau aruncate neceremonios în mare.

În timp ce galerele se apropiau de *Elizabeth Bonaventure,* Barney aştepta ca Drake să acţioneze. Tocmai când se temea că viceamiralul ezita prea mult să tragă, un nor de fum se ridică de pe nava-amiral şi, o clipă mai târziu, un bubuit de tun se auzi în tot golful. Prima ghiulea nimeri în apă, fiindcă tunarul măsurase greşit distanţa; artileria era o artă inexactă, după cum ştia prea bine însuşi tunarul Barney. Dar rată şi a doua, şi a treia oară, aşa

că Drake se gândi că poate omul era incompetent.

Galerele nu reacţionară la salvele de tun: tunurile lor mai mici nu acopereau încă distanţa.

Tunarul lui Drake nu era însă incompetent. A patra ghiulea intră în mijlocul unei galere şi a cincea îi lovi prova.

Erau lovituri mortale, cu muniţie grea, iar galera începu să se scufunde de îndată. Barney auzea strigătele răniţilor şi ţipetele înspăimântate ale celor suficient de norocoşi încât să nu fi fost răniţi. Soldaţii îşi aruncară armele, săriră în apă şi înotară spre a doua galeră, iar cei care nu putea înota apucară bucăţi de lemn plutitoare. După câteva clipe, echipajul făcea acelaşi lucru. Un cor de strigăte şi de rugăminţi se ridică din rândul vâslaşilor, care implorau să fie eliberaţi din lanţuri, dar nimeni nu avea timp pentru ei, aşa că fură lăsaţi să urle jalnic şi să se scufunde odată cu epava.

A doua galeră încetini şi începu să urce supravieţuitorii la bord. Drake încetă focul, poate din considerente de politeţe faţă de oamenii neajutoraţi din apă, dar mai mult ca să-şi păstreze muniţia.

Aproape imediat, alte galere apărură din portul St Mary, cu vâslele coborând şi urcând cu graţia repetitivă a picioarelor cailor de curse. Barney numără şase, toate înaintând cu viteză prin apa calmă a portului. Era impresionat de cel care era la comandă: doar un om curajos trimitea şase nave să lupte cu douăzeci şi şase.

Apărură în şir – una lângă alta conform tacticii obişnuite, pentru că astfel protejau laturile vulnerabile ale vaselor alăturate.

Navele de război se întoarseră din nou şi începură să tragă toate patru de îndată ce galerele ajunseră la distanţa potrivită.

În timp ce lupta se înteţea, Barney văzu că o parte dintre navele din port ridicau ancora şi înălţau pânzele. Echipajele lor nu plecaseră încă la mal, bănuia Barney, iar căpitanii perspicace îşi dăduseră seama că oraşul era atacat, hotărând să dea bir cu fugiţii. Dar majoritatea navelor erau blocate: nu aveau timp să-şi adune echipajul de prin taverne şi bordeluri, iar nava nu putea naviga fără echipaj.

În piaţa oraşului, oamenii intrară în panică, unii fugind de pe malul apei către case, dar cei mai mulţi alergând spre fortăreaţă ca să se adăpostească.

Pe Barney îl interesau navele care nu se mişcau din locul în

care stăteau ancorate în golf. Probabil erau păzite doar de unul sau doi paznici de noapte. Începu să le privească mai atent şi îşi fixă privirea asupra unei nave micuţe, cu margini rotunjite şi cu trei catarge, care părea construită pentru transport de marfă, nu pentru luptă. Nu vedea nicio mişcare pe punte.

Îşi instrui echipajul să coboare puţin pânzele, încetinind nava, şi să cârmească spre cargobot. Între timp, Barney văzu doi bărbaţi care abandonau nava: coborâră pe frânghie până la barcă, o dezlegară şi vâsliră energic spre mal. Asta îi confirma instinctul: nava rămânea astfel părăsită.

Se uită din nou dincolo de golf, la navele de război, şi văzu că forţaseră galerele să se retragă.

După câteva minute, *Alice* ajunse suficient de aproape de cargobot ca să coboare pânzele, devenind aproape nemişcată. Oamenii din echipajul lui Barney traseră cele două vase unul lângă altul, cu cârlige şi funii. În cele din urmă, reuşiră să sară de pe o punte pe alta.

Nu era nimeni la bordul cargobotului.

Secundul lui Barney, Jonathan Greenland, coborî în cală ca să investigheze marfa.

Se întoarse întristat, cărând bucăţi de lemn într-o mână şi inele de metal în cealaltă.

– Doage de butoi, explică el dezgustat. Şi inele întăritoare de fier.

Barney era dezamăgit. În privinţa prăzii, nu valora prea mult. Pe de altă parte, dacă distrugea încărcătura, afecta invazia, reducând numărul butoaielor pentru proviziile armadei.

– Dă-i foc, spuse el.

Bărbaţii din echipaj aduseră terebentină de pe *Alice* şi stropiră cu lichid inflamabil puntea cargobotului şi spaţiile de sub punte. Apoi dădură foc în câteva locuri, sărind în grabă înapoi pe nava lor.

Se întuneca, dar cargobotul aprins lumina puternic navele din apropiere, iar Barney alese a doua ţintă. La fel ca prima dată, *Alice* se apropie şi descoperiră că paznicii fugiseră. Echipajul de pe *Alice* urcă la bordul navei şi, de data aceasta, Jonathan Greenland ieşi din cală fericit.

– Vin, spuse el. Din Jerez. Lacuri şi oceane de vin.

Marinarii englezi primeau bere, dar spaniolii norocoşi aveau vin, iar flota invadatoare avea nevoie de mii de litri de vin. Dar era o încărcătură pe care armada nu avea să o mai primească.

– Ia-l pe tot, spuse Barney.

Echipajul aprinse torţe şi începu munca grea de a aduce butoaiele din cală şi de a le transfera pe *Alice.* Lucrau cu toţii bucuroşi, ştiind că fiecare avea să primească o parte din vânzarea mărfii preţioase.

Nava inamică era echipată complet pentru călătorie, iar echipajul lui Barney luă şi toate cărnurile sărate, brânza şi biscuiţii, pentru aprovizionarea propriei nave. Era şi înarmată, aşa că Barney luă tot praful de puşcă. Ghiulelele nu aveau mărimea potrivită pentru tunurile lui, dar puse oamenii să le arunce în apă, ca să nu poată fi lansate spre marinarii englezi.

Când cala rămase goală, dădu foc navei.

Privind spre port, văzu alte cinci sau şase nave arzând. Pe mal se aprinseseră torţe şi văzu tunurile din fortăreaţă trase de cai spre docuri. Invadatorii englezi erau încă prea departe, dar Barney credea că scopul era să-i descurajeze pe atacatori să mai vină la mal. I se păru că vede soldaţi adunându-se în piaţă. Bănuia că orăşenii presupuseseră că atacul asupra navelor era un preludiu al invaziei şi hotărâseră cu viclenie să se protejeze. Nu ştiau că ordinele lui Drake vizau distrugerea navelor spaniole, nu cucerirea oraşelor.

Însă rezultatul era că nu exista nicio împotrivire. Barney văzu o navă mare trăgând spre navele engleze atacatoare, dar era ceva ieşit din comun: în rest, nu prea exista schimb de focuri, iar invadatorii puteau să prade şi să incendieze netulburaţi.

Barney se uită în jur, căutând alte nave pe care să le distrugă.

(iii)

Anglia se bucură la primirea veştii despre atacul neprevăzut al lui Drake asupra oraşului Càdiz, dar soţul lui Margery, contele Bart, nu luă parte la sărbătoriri.

Zvonurile erau diferite, dar toate spuneau că aproximativ douăzeci şi cinci de nave mari fuseseră distruse şi că mii de tone de provizii fuseseră furate sau scufundate. Armada spaniolă fusese schilodită înainte de a porni măcar. Niciun marinar englez nu murise şi doar unul singur fusese rănit de un foc norocos, tras de pe o galeră. Regina Elisabeta făcuse chiar profit de pe urma expediţiei.

– A fost o zi infamă, se dezlănţui Bart în timpul cinei la New Castle. Fără avertisment, fără declaraţie de război, doar crime şi

jafuri comise de un grup de piraţi obraznici.

Bart, la cincizeci de ani, îi amintea dureros lui Margery de socrul care o violase, numai că Bart era mai roşu la faţă şi mai gras decât fusese tatăl lui. Ea spuse arţăgoasă:

– Navele acelea se pregăteau să vină să ne omoare pe toţi – inclusiv pe fiii mei. Mă bucur că le-au scufundat.

Tânărul Bartlet îi luă partea tatălui său, ca de obicei. La douăzeci şi trei de ani, Bartlet semăna cu tatăl lui Margery, fiind înalt şi pistruiat, dar din păcate avea stilul lui Bart. Îl iubea, dar îi era greu să-l placă şi asta o făcea să se simtă vinovată.

– Regele Filip nu vrea decât ca Anglia să revină la catolicism, spuse Bartlet. Majoritatea englezilor s-ar bucura.

– Mulţi s-ar bucura, dar nu când preţul este să fim cuceriţi de o ţară străină, ripostă Margery.

Stephen Lincoln era şocat.

– Doamnă, cum poţi să spui aşa ceva? Papa a aprobat planul regelui spaniol.

Stephen nu se dovedise un bun prieten pentru Margery, dar tot nutrea simpatie pentru el. Petrecuse treizeci de ani ca preot în secret, ţinând slujbe ascunse pe întuneric şi păstrând sacramentele în ascunzători nedemne, de parcă ar fi fost lucruri ruşinoase. Îşi dedicase viaţa lui Dumnezeu, dar şi-o trăise ca un criminal, ceea ce-i lăsase faţa brăzdată şi suptă şi îi amărâse sufletul. Dar de data asta se înşela, la fel ca papa.

– Eu cred că e o greşeală, spuse ea răspicat. O invazie ar îndepărta oamenii de catolicism, pentru că l-ar asocia cu dominaţia străină.

– De unde ştii aşa ceva?

Stephen voia să spună *Tu, o biată femeie,* dar nu îndrăznea să o enunţe cu glas tare.

Margery răspunse:

– Ştiu, pentru că asta s-a întâmplat în Ţările de Jos. Olandezii patrioţi luptă pentru protestantism nu pentru că le pasă de doctrină, ci pentru că vor să fie independenţi de Spania.

Roger se alătură discuţiei. Fusese un copil atât de drăguţ, se gândi Margery. Dar acum avea şaptesprezece ani, iar barba neagră şi creaţă îi creştea repede. Privirea ghiduşă a lui Margery se regăsea uşor schimbată în fiul ei, o încredere energică în sine care făcea oamenii să zâmbească. Avea ochii căprui-aurii ai tatălui său biologic, Ned. Ce bine era că Bart, ca majoritatea celor de genul lui, nu observa niciodată culoarea ochilor şi că

oricine altcineva ar fi avut bănuieli cu privire la descendenţa lui Roger nu ar fi spus nimic de teamă să nu fie trecut de Bart prin ascuţişul sabiei. Roger spuse:

– Atunci, mamă, cum crezi *tu* că s-ar putea întoarce ţara noastră la catolicism?

Era mândră că avea un fiu care putea pune o întrebare atât de profundă şi de provocatoare. Avea un intelect ager şi plănuia să meargă la Colegiul Kingsbridge, la Oxford. Roger era un catolic convins şi lua parte în mod activ la intrarea clandestină a preoţilor în ţară. Cu toate acestea, Stephen, preceptorul său, nu reuşise să suprime independenţa pe care băiatul o moştenise de la Ned.

Ea îi răspunse:

– Dacă sunt lăsaţi în pace, englezii se vor întoarce încet şi în linişte la vechea lor credinţă.

Însă destinul englezilor nu era să fie lăsaţi în pace.

În 1587, nu veni armada spaniolă, dar, pe măsură ce vara se schimba cu toamna, Margery şi toţi ceilalţi înţeleseră că poate sărbătoriseră prea devreme. Îşi imaginaseră că Drake împiedicase invazia. Dar raidul asupra oraşului Càdiz nu făcuse decât să o amâne. Regele Filip era atât de bogat, încât, spre consternarea englezilor, începuse pur şi simplu să construiască nave noi şi să cumpere alte provizii.

Regina Elisabeta şi guvernul ei porniră să organizeze o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Fortificaţiile aflate de-a lungul coastei fură reparate în iarna aceea. Se întăriră castelele şi se înălţară movile de pământ în jurul oraşelor care nu văzuseră lupte de secole întregi. Zidurile din Kingsbridge fură refăcute, căci zidurile vechi dispăruseră de mult în extinderea urbană. Tunurile vechi şi ruginite din portul Combe fură curăţate şi verificate. Se instalară lanţuri de focuri semnalizatoare în vârful dealurilor, de pe coastă până la Londra, gata să transmită vestea îngrozitoare că fuseseră văzute galioanele.

Margery era înfricoşată. Catolicii aveau să-i măcelărească pe protestanţi şi invers. Dar să fii un discipol al lui Iisus nu trebuia să aibă legătură cu tunurile şi cu săbiile, cu uciderile şi cu mutilările. În evanghelie, doar duşmanii lui Iisus făceau vărsare de sânge.

Margery nu putea să nu se gândească la faptul că Ned credea, la fel ca şi ea, că nu era bine ca, din pricina doctrinei,

creştinii să se omoare între ei. El susţinea că şi regina Elisabeta era de aceeaşi părere, deşi recunoştea că ea nu ţinuse întotdeauna cont de idealurile sale.

Margery suferea cumplit în primele luni ale anului 1588, când începură să ajungă la ei detalii despre mărimea şi forţa noii armade. Se zvonea că avea peste o sută de nave, un număr care îi îngrozea pe englezi, a căror întreagă flotă era alcătuită din treizeci şi opt de nave.

Guvernul începu să-i întemniţeze pe catolicii cunoscuţi, ca o măsură de precauţie. Margery spera ca bărbaţii din familia ei să fie trimişi la închisoare, unde puteau fi în siguranţă. Însă Bart nu era considerat periculos. Nu făcuse parte niciodată dintr-o conspiraţie. Margery fusese agentul secret de la New Castle şi avusese atâta grijă, încât nimeni nu o suspecta.

Apoi, sosiră armele.

Două căruţe încărcate cu fân intrară în curtea castelului, dar când fânul fu dat la o parte, descoperiră şase halebarde, vreo patruzeci de săbii, zece archebuze, un sac de gloanţe şi un butoi mic cu praf de puşcă. Margery privi cum armamentul era cărat în casă şi ascuns în vechiul cuptor de pâine. Apoi îi spuse lui Bart:

– Pentru ce sunt astea?

Chiar nu ştia. Oare soţul ei avea să lupte pentru regină şi ţară sau pentru Biserica Catolică?

El clarifică imediat lucrurile:

– Voi aduna o armată de ţărani şi de nobili catolici loiali şi o voi împărţi în două. O jumătate o voi conduce eu până la portul Combe, ca să-i întâmpin pe eliberatorii spanioli, iar Bartlet va conduce cealaltă jumătate la Kingsbridge, unde va prelua controlul oraşului şi va ţine slujba la catedrală – în latină.

Un protest îngrozit îi stătea lui Margery pe buze – dar şi-l reprimă. Dacă îl lăsa pe Bart să afle ce părere avea, înceta să-i mai dea informaţii.

Bart crezu că era doar scârbită de vărsarea de sânge. Dar era mai serioasă de atât. Nu se mulţumi doar să privească în altă parte – trebuia să întreprindă ceva să împiedice asta.

În loc să protesteze, continuă să-l descoasă.

– Nu poţi să faci singur toate astea.

– Nu voi fi singur. Nobilii catolici din toată ţara vor face acelaşi lucru.

– De unde ştii?

– Fratele tău conduce toată acţiunea.

– Rollo? Margery nu ştia asta. Dar e în Franţa.

– Nu mai e. Organizează nobilimea catolică.

– Dar de unde ştie cum să o organizeze?

Când puse întrebarea, Margery îşi dădu seama cu groază care avea să fie răspunsul. Bart îi confirmă temerile.

– Toţi nobilii care şi-au riscat viaţa ascunzând câte un preot sunt dispuşi să lupte împotriva Elisabetei Tudor.

Margery simţi că nu mai putea respira, de parcă tocmai fusese lovită în stomac. Se strădui să-şi ascundă sentimentele faţă de Bart – care, din fericire, nu era atent.

– Aşadar... Înghiţi în sec, respiră adânc şi începu din nou: Aşadar, Rollo s-a folosit de reţeaua mea de preoţi secreţi ca să organizeze o răscoală armată împotriva reginei Elisabeta.

– Da, spuse Bart. Am considerat că e mai bine să nu-ţi spunem.

„Sigur că aţi considerat”, îşi spuse Margery amărâtă.

– Femeilor nu le place să se vorbească despre vărsare de sânge, continuă Bart, de parcă ar fi fost un expert în sentimentele femeilor. Dar oricum aflai până la urmă.

Margery era furioasă şi dezamăgită, dar nu voia ca Bart să ştie asta. Îi puse apoi o întrebare banală:

– Unde ţii armele?

– În vechiul cuptor de pâine.

– Nu sunt suficiente arme pentru o armată.

– Trebuie să mai vină. Şi e destul loc în spatele cuptorului.

Bart se întoarse să le dea instrucţiuni servitorilor, iar Margery profită de ocazie şi plecă.

Fusese ea proastă? Ştia foarte bine că Rollo nu ar fi ezitat să o mintă, la fel şi Bart. Dar crezuse că Rollo, asemenea ei, nu voia decât să-i ajute pe catolici să primească sacramentele. Ar fi trebuit să-i ghicească intenţiile?

Poate ar fi putut să-i ghicească planurile dacă ar mai fi vorbit cu el. Dar, de câţiva ani, doar îi făcuse cu mâna de pe plajă când aducea câte un grup de preoţi de la Colegiul Englez. Lipsa de contact îl ajutase să o mintă.

De un lucru era sigură: nu avea să mai aducă preoţi în Anglia de la colegiul lui Rollo. Făcuse toate acestea fără să le cunoască rolul dublu, dar acum, când ştia adevărul, nu voia să aibă nimic de-a face cu asta, nici cu altceva din ce îşi dorea fratele ei. Avea să-i trimită un mesaj codificat în legătură cu asta cu prima ocazie. El avea să se înfurie, iar acest lucru îi oferea lui Margery

o oarecare satisfacţie.

Rămase trează în noaptea aceea şi în alte câteva nopţi care urmară, apoi decise să înceteze să-şi mai facă reproşuri şi să acţioneze totuşi cumva. Nu era obligată să păstreze secretele lui Rollo sau ale lui Bart. Exista ceva ce putea face ca să împiedice vărsarea de sânge şi să-şi ţină fiii în siguranţă?

Se hotărî să discute cu Ned Willard.

Paştele venea peste câteva zile şi, ca de obicei, urma să meargă la Kingsbridge cu Bart şi cu băieţii pentru Târgul de Paşti. Aveau să participe toţi la slujbele speciale de la catedrală. Bart nu mai putea să evite slujbele protestante: era prea periculos şi prea scump – amenda era acum de douăzeci de lire dacă nu mergeai la biserică.

Avu mustrări de conştiinţă când familia ei se apropie de Kingsbridge şi văzu turnul catedralei peste vârfurile copacilor. Oare nu trebuia să sprijine invazia spaniolă şi răscoala catolică ce urma? La urma urmei, rezultatul putea fi ca Anglia să redevină catolică şi asta trebuia să fie voia Domnului.

Paştele devenise o treabă plictisitoare pentru protestanţi. Oasele sfântului Adolphus nu mai erau plimbate pe străzile din Kingsbridge într-o procesiune colorată. Nu se mai juca nicio piesă în catedrală. În schimb, un grup de actori juca, în curtea hanului Bell, în fiecare după-amiază, o piesă care se numea *Everyman*[28]. Protestanţii nu înţelegeau nevoia oamenilor de spectacol şi de culoare în biserică.

Dar Margery, la patruzeci şi cinci de ani, nu mai credea că protestantismul era malefic şi catolicismul perfect. Pentru ea, distincţia importantă se făcea între tiranie şi toleranţă; între oamenii care încercau să-şi impună forţat valorile faţă de ceilalţi şi cei care respectau credinţa celor care nu erau de acord cu ei. Rollo şi Bart aparţineau grupului autoritar pe care ea îl dispreţuia. Ned era unul dintre puţinii oameni care credeau în libertatea religioasă. Avea să îi acorde toată încrederea ei.

Nu îl întâlni pe Ned în prima zi petrecută la Kingsbridge, nici în a doua. Poate că nu avea să vină în anul acela de Paşti. Îl văzu pe nepotul lui, Alfo, care se mândrea acum cu soţia lui, Valerie Forneron. O văzu şi pe cumnata nemţoaică a lui Ned, Helga, dar nu şi pe Barney, care revenise de la Càdiz cu încă o mică avere obţinută prin jaf, întorcându-se pe mare după o scurtă pauză.

[28] Spectacol de teatru moral, apărut la sfârşitul secolului al XV-lea (n.tr.).

Margery nu voia să-i întrebe despre planurile lui Ned. Nu voia să le dea impresia că era disperată să vorbească cu el – deşi era.

În sâmbăta Paştelui, se afla în piaţa din vechea mănăstire, acum acoperită. Pipăia o bucată de pânză de o culoare roşie ca vinul, care credea că i s-ar fi potrivit chiar dacă nu mai era o fetişcană. Apoi privi dincolo de piaţa pătrată şi văzu silueta scundă şi robustă a lui Sylvie, soţia lui Ned.

Sylvie era ca Margery şi amândouă ştiau asta. Margery nu avea de ce să fie modestă. Îşi dădea seama că ea şi Sylvie erau două femei atrăgătoare, inteligente şi hotărâte – de fapt, semănau cu formidabila mamă a lui Ned. Sylvie era protestantă, desigur, şi încă una activă; dar şi aici Margery vedea o asemănare, pentru că amândouă îşi asumau riscuri enorme de dragul credinţei lor.

Dar Margery ar fi vrut să-i vorbească lui Ned, nu lui Sylvie; aceasta îi surprinse privirea, zâmbi, apoi veni spre ea.

Margery se gândi că putea să-i transmită lui Ned un mesaj prin Sylvie. De fapt, poate că era chiar mai bine, pentru că nimeni nu putea să arunce suspiciunea asupra ei spunându-i lui Bart că stătuse de vorbă cu Ned.

– Ce pălărie drăguţă, spuse Sylvie cu accentul ei franţuzesc plăcut.

– Mulţumesc.

Margery purta o pălărie dintr-o catifea de un albastru-deschis. Îi arătă lui Sylvie materialul pe care îl văzuse.

– Îţi place culoarea asta?

– Eşti prea tânără ca să porţi roşu-burgund, zise Sylvie cu un zâmbet.

– Frumos din partea ta.

– I-am văzut pe băieţii tăi. Roger poartă barbă acum!

– Cresc atât de repede…

– Te invidiez. Eu nu am rămas niciodată însărcinată. Ştiu că Ned e dezamăgit, deşi nu se plânge.

Faptul că Sylvie cunoştea atât de bine sentimentele nerostite ale lui Ned şi că o spusese atât de nonşalant stârni un val de gelozie în inima lui Margery. „Tu nu ai copii, îşi zise ea, dar îl ai pe el.”

Apoi spuse:

– Sunt îngrijorată pentru băieţii mei. Dacă ne invadează spaniolii, vor fi nevoiţi să lupte.

– Ned spune că navele reginei vor încerca să împiedice

debarcarea soldaţilor spanioli.

– Nu sunt sigură că avem destule nave.

– Poate că Dumnezeu va fi de partea noastră.

– Nu mai sunt atât de sigură ca înainte de partea cui se află Dumnezeu.

Sylvie zâmbi trist.

– Nici eu.

Cu coada ochiului, Margery îl zări pe Bart intrând în piaţa acoperită. Era forţată să ia repede o decizie.

– Vrei să-i transmiţi lui Ned un mesaj din partea mea?

– Sigur că da. Dar e pe aici, pe undeva…

– Îmi pare rău, nu mai e timp. Spune-i să organizeze un raid la New Castle şi să-i aresteze pe Bart, pe Bartlet şi pe Roger. O să găsească arme ascunse în vechiul cuptor – sunt puse acolo pentru sprijinirea invadatorilor.

Ştia că planul ei era riscant, dar avea încredere în Ned.

– O să-i spun, zise Sylvie cu ochii măriţi. Dar de ce vrei să fie arestaţi fiii tăi?

– Ca să nu fie nevoiţi să lupte. Mai bine în închisoare decât la cimitir.

Sylvie părea speriată de acest gând. Poate că nu-şi imaginase că, uneori, copiii provocau şi suferinţă, nu doar bucurie.

Margery se uită la Bart: încă nu o observase. Dacă se despărţea acum de Sylvie, nu putea să afle că vorbiseră.

– Îţi mulţumesc, zise Margery, apoi plecă.

Îl văzu pe Ned a doua zi la catedrală, în timpul slujbei de Paşti. Silueta lui zveltă, atât de familiară, îi era încă dragă, chiar şi după atâţia ani. Inima părea să-i bată mai încet şi se simţi cuprinsă de un amestec de iubire şi de regret care o făcea să sufere şi să se bucure în aceeaşi măsură. Era bucuroasă că îmbrăcase în dimineaţa aceea o haină albastră, nouă. Însă nu vorbi cu el. Tentaţia era mare: se uită în ochii lui şi îi văzu încreţindu-se la colţuri în timp ce spunea ceva neclar. Dar rezistă ispitei.

Plecă din Kingsbridge şi se întoarse la New Castle cu familia ei marţi, după Paşti. Ned Willard veni miercuri.

Margery era în curte când o santinelă de pe metereze strigă:

– Călăreţi pe drumul dinspre Kingsbridge! Doisprezece… cincisprezece… poate douăzeci!

Ea dădu fuga în casă. Bart, Bartlet şi Roger erau în sala mare, pregătindu-şi deja săbiile.

– Probabil e şeriful din Kingsbridge, zise Bart.

Apoi apăru Stephen Lincoln.

– Ascunzătoarea e plină de arme! zise el cu vocea înspăimântată. Ce să fac?

Margery se gândise dinainte la asta.

– Ia cutia cu sacramente şi fugi pe poarta din spate. Du-te la taverna din sat şi aşteaptă acolo să primeşti veşti de la noi că ai cale liberă.

Sătenii erau catolici şi nu aveau să-l trădeze.

Stephen plecă în grabă.

Margery li se adresă apoi băieţilor:

– Voi doi să nu spuneţi şi să nu faceţi nimic, aţi auzit? Lăsaţi-l pe tatăl vostru să vorbească. Staţi pe loc.

Bart spuse:

– Dacă nu le spun eu altceva.

– Dacă nu vă spune el altceva, repetă ea.

Bart nu era tatăl niciunuia dintre ei, dar ea păstrase bine secretul.

Îşi dădu seama că trecuseră treizeci de ani de când ea şi Ned se întâlniseră în sala aceea, după ce el revenise de la Calais. Ce piesă văzuseră atunci? *Mary Magdalena.* Fusese atât de încântată după ce îl sărutase, încât urmărise spectacolul fără să înţeleagă nimic. Era plină de speranţă că avea să ducă o viaţă fericită cu el. „Dacă aş fi ştiut atunci cum avea să se desfăşoare viaţa mea, îşi spuse ea, poate m-aş fi aruncat de pe metereze.”

Auzi caii intrând în curte şi, o clipă mai târziu, şeriful păşi în sala mare. Era Rob Matthewson, fiul bătrânului şerif Matthewson, care murise. Rob era la fel de masiv precum tatăl lui şi la fel de hotărât să nu primească ordine de la nimeni în afară de regină.

Matthewson era urmat de un grup mare de soldaţi, printre care se afla şi Ned Willard. Văzându-l de aproape, Margery observă că pe faţa lui Ned începeau să se vadă ridurile adâncite de oboseală din jurul nasului şi gurii, iar în părul negru avea fire argintii.

Îl lăsa pe şerif să conducă acţiunea.

– Trebuie să vă controlez casa, conte Bart, spuse Matthewson.

– Ce naiba cauţi aici, câine obraznic? zise Bart.

– Am informaţii că există aici un preot catolic pe nume Stephen Lincoln. Dumneata şi familia dumitale trebuie să rămâneţi în camera asta cât timp îl caut eu.

– Nu mă duc nicăieri, zise Bart. Aici locuiesc.

Şeriful ieşi din nou, urmat de grupul său. Ned se opri la uşă.

– Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta, contesă Margery, spuse el.

Ea se comportă conform planului.

– Nu, nu îţi pare rău, zise ea ca şi cum ar fi fost supărată pe el.

El continuă:

– Dar, cum regele Spaniei se pregăteşte să ne invadeze, nu putem lua de bună loialitatea nimănui.

Bart mormăi dezgustat. Ned nu mai spuse nimic şi ieşi.

După câteva minute, auziră strigăte triumfătoare, iar Margery bănui că Ned îl îndrumase pe Matthewson spre ascunzătoare.

Se uită la soţul ei, care ghicise cu siguranţă acelaşi lucru. Consternarea şi mânia apărură pe faţa lui Bart, iar Margery înţelese că urma să iasă scandal.

Oamenii şerifului începură să aducă armele în sala mare.

– Săbii, spuse şeriful. Zeci de săbii! Arme şi muniţie. Halebarde. Arcuri şi săgeţi. Toate ascunse într-o cămăruţă secretă. Conte Bart, eşti arestat.

Bart părea paralizat: fusese descoperit. Se ridică şi începu să strige:

– Cum îndrăzniţi? Sunt contele de Shiring. Nu puteţi face aşa ceva şi să vă aşteptaţi să scăpaţi cu viaţă. Roşu la faţă, ridică tonul şi mai mult: Gărzi! Aici!

Apoi scoase sabia. Bartlet şi Roger îl imitară.

– Nu! ţipă Margery. Făcuse asta pentru ca fiii ei să fie în siguranţă – în schimb, le pusese vieţile în pericol. Opriţi-vă!

Şeriful şi oamenii lui scoaseră săbiile la rândul lor.

Ned nu scoase sabia, dar ridică braţele şi strigă:

– Opriţi-vă cu toţii! Nu ajungem nicăieri cu lupta şi oricine îi atacă pe oamenii şerifului va fi spânzurat.

Cele două grupuri stăteau faţă în faţă în sala mare. Soldaţii lui Bart dădură buzna şi rămaseră în spatele contelui, apoi apărură şi alţi oameni ai şerifului. Lui Margery nu-i venea să creadă cât de repede degeneraseră lucrurile. Dacă se luptau, avea să iasă un măcel îngrozitor.

– Omorâţi-i pe toţi! strigă Bart.

Apoi căzu la pământ.

Se prăbuşi ca un copac, mai întâi încet, apoi tot mai repede, lovind podeaua de piatră cu o bufnitură înfiorătoare. Toată lumea încremeni.

Margery îngenunche lângă el şi-i puse mâna pe piept. Apoi îi pipăi încheietura mâinii şi gâtul: nu mai exista niciun semn de viaţă.

Se uită la soţul ei. Era un om prea îngăduitor cu sine însuşi, care nu făcuse nimic altceva decât să trăiască după bunul său plac, indiferent faţă de ceilalţi, în cei cincizeci de ani petrecuţi pe pământ.

– A murit, spuse ea.

Şi nu simţi decât uşurare.

(iv)

Pierre Aumande se duse la apartamentul în care o ţinea pe Louise de Nîmes, amanta lui din ultimii patru ani. O găsi îmbrăcată elegant, cu părul aranjat într-o coafură complicată, de parcă ar fi mers la Curte, ceea ce, bineînţeles, nu avea voie să facă niciodată. O punea mereu să se îmbrace aşa, pentru că îi sporea plăcerea de a o înjosi. Oricine putea să umilească un servitor, dar Louise era marchiză.

Nu se plictisise de acest joc şi simţea că n-avea să se plictisească niciodată. Nu o bătea des, pentru că îl dureau mâinile. Nici măcar nu se culca cu ea prea des. Erau moduri mai alese prin care să o facă să sufere. Ceea ce-i plăcea cel mai mult era să-i distrugă demnitatea.

Fugise de el o dată. El râsese: ştia ce avea să se întâmple. Puţinii ei prieteni şi rude erau îngroziţi că aveau să fie bănuiţi de erezie dacă o primeau – aşa că nu avea unde să se ducă. Născută într-o lume privilegiată, era complet incapabilă să-şi câştige singură existenţa. La fel ca atâtea alte femei nevoiaşe, ajunsese să se prostitueze ca să nu moară de foame. După o noapte într-un bordel, îl rugase să o primească înapoi.

În glumă, el se prefăcuse că ezită, forţând-o să coboare în genunchi şi să-l implore. Dar, desigur, era prea bună ca să o piardă.

Astăzi, se miră puţin să îl vadă pe fiul lui vitreg, Alain, în apartament, stând lângă Louise pe canapea şi discutând apropiaţi.

– Alain şi Louise! zise el.

Amândoi săriră în picioare.

– Ce cauţi aici? îl întrebă Pierre pe Alain.

Alain arătă o rochie aşezată pe un scaun.

– Mi-ai spus să-i aduc rochia aceea.

Pierre îşi aminti că aşa îi poruncise.

– Nu ţi-am spus să-ţi petreci după-amiaza bârfind aici, zise el. Întoarce-te la palat. Spune-i ducelui Henric că vin să-l văd şi că am aflat care e planul de luptă al regelui Spaniei pentru invadarea Angliei.

Alain ridică din sprâncene.

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Nu contează. Aşteaptă-mă în faţa apartamentului de la palat al ducelui. Poţi să iei notiţe.

Se apropie de Louise şi-i mângâie nonşalant sânii.

Alain plecă.

Şi Alain, şi Louise se temeau de Pierre. În momentele de luciditate, îşi dădea seama că de asta îi ţinea în preajma lui. Nu pentru că Alain îi era de folos ca om bun la toate, nici pentru nurii lui Louise. Erau aspecte secundare. Îi plăcea fiindcă le era frică de el. Îi ridicau moralul.

Îi păsa dacă erau prieteni? Nu vedea niciun rău în asta. Putea chiar să înţeleagă de ce ar fi empatizat Alain cu Louise. Era o femeie mai în vârstă, un substitut pentru mama lui.

Îi strânse sânii mai tare.

– Aceştia au fost mereu cea mai frumoasă parte a ta, zise el.

Ea se strâmbă dezgustată. Expresia fu trecătoare şi şi-o reprimă imediat, dar el o văzu şi o plesni peste faţă.

– Şterge-ţi privirea aia de pe faţă, spuse el.

– Îmi pare rău, zise ea smerită. Vrei să ţi-o sug?

– Nu am timp. Am venit să-ţi spun că am invitat pe cineva la cină aici, mâine. Vreau să-l răsplătesc pe cel care mi-a spus despre planul de luptă al spaniolilor. O să ne serveşti cina.

– Foarte bine.

– Goală.

Ea se holbă la el.

– Goală? spuse ea. În faţa unui străin?

– O să te comporţi absolut normal, numai că nu o să ai haine pe tine. Cred că asta o să-l amuze.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Absolut nimic?

– Poţi să porţi pantofi.

Ea reuşi cu ceva efort să nu plângă.

– Mai ai şi alte cerinţe?

– Nu. Doar să ne serveşti.

– Foarte bine.

Nefericirea ei îl excita şi fu tentat să mai stea, dar voia să-l vadă pe ducele Henric cât mai repede. Se întoarse şi ieşi din cameră. Când închise uşa, o auzi suspinând şi zâmbi satisfăcut în timp ce cobora scările.

(v)

Ned fu încântat să primească o scrisoare de la Alain de Guise, din Paris, în care îi descria planul de luptă al regelui Spaniei.

Armada spaniolă avea să traverseze Canalul Mânecii şi să ancoreze la Dunkirk. Acolo urma să se întâlnească cu armada spaniolă din Ţările de Jos, condusă de Alessandro Farnese de Parma, cel mai de succes general trimis vreodată acolo de regele Spaniei. După aceea, armada astfel întărită avea să se întoarcă şi să navigheze spre vest, direct în estuarul fluviului Tamisa.

Ned primi şi o scrisoare de la Jeronima Ruiz, în care aceasta îl anunţa că armada spaniolă avea o sută douăzeci şi nouă de nave.

Jeronima se afla la Lisabona, unde văzuse armada cu ochii ei, numărând navele din port. Mersese acolo cu cardinalul, care făcea parte din marele grup de preoţi care trebuiau să binecuvânteze navele şi să-i ierte pe toţi cei douăzeci şi şase de mii de marinari şi soldaţi de păcatele pe care aveau să le comită în Anglia.

Regina Elisabeta era devastată. Întreaga ei flotă avea treizeci şi opt de nave. Nu vedea cum ar fi putut să-i învingă pe invadatori, cum nu vedea nici Ned. Elisabeta avea să fie distrusă. Regele Filip urma să conducă Anglia, iar ultracatolicii să domine Europa.

Ned era îngrozit. Simţea că era numai vina lui, pentru că încurajase executarea lui Mary Stuart.

Informaţiile Jeronimei erau confirmate şi de alţi spioni. Numerele se schimbau foarte puţin de la un mesaj la altul.

Elisabeta voia să ştie câte trupe avea ducele de Parma în Ţările de Jos şi cum avea de gând să traverseze Canalul. Ned primea rapoarte de la mai mulţi spioni, dar erau atât de diferite, încât decise să meargă să vadă el însuşi.

Însemna să-şi rişte propria viaţă. Dacă era prins şi se afla că era spion englez, atunci spânzurătoarea era cea mai bună consecinţă la care se putea aştepta. Dar ajutase el însuşi la

crearea catastrofei care îi ameninţa şi era datoria lui să facă tot ce putea ca să o evite, inclusiv să-şi rişte viaţa.

Se îmbarcă pe o navă către Antwerp. Era un oraş cosmopolit, plin de viaţă: îşi dădu seama că oricine era bine primit cu condiţia să-şi plătească datoriile. „Şi nici nu susţine nimeni cum că ar fi cămătăria un păcat”, îi spunea Carlos Cruz.

Ned era curios să-l cunoască pe Carlos, verişorul îndepărtat despre care auzise atât de multe. Avea cincizeci şi unu de ani, era greoi şi avea o barbă stufoasă care încărunţea. Ned se gândi că arăta ca un ţăran vesel dintr-un tablou olandez cu prostovani de la ţară care se distrau. Era greu să-şi imagineze că Barney şi Carlos omorâseră un sergent într-o încăierare stârnită de un joc de cărţi.

Carlos trăia într-o casă mare de pe malul mării, cu o fierărie uriaşă în curtea din spate. Avea o soţie frumoasă, Imke, care îl întâmpină cu un zâmbet larg de bun venit. Fiica şi ginerele lui locuiau cu ei, împreună cu cei doi nepoţi. Bărbaţii se îmbrăcau sobru, dar femeile purtau culori superbe: albastru-deschis şi stacojiu, violaceu şi culoarea piersicii. Casa era plină de obiecte scumpe: tablouri în ulei înrămate, instrumente muzicale, oglinzi, carafe, castroane şi sticlărie decorativă, cărţi cu coperte de piele, covoare şi draperii. Locuitorii Ţărilor de Jos păreau orientaţi către cămin şi îşi arătau bogăţia într-un mod ciudat de domestic, pe care Ned nu-l mai întâlnise în altă parte.

Ned avea nevoie de ajutorul lui Carlos pentru misiunea sa, dar nu era sigur că avea să-l primească. Carlos era spaniol şi catolic. Pe de altă parte, fusese forţat de Biserică să plece din ţinutul lui de baştină. Oare voia să acţioneze împotriva armadei? Ned urma să afle în curând.

În ziua sosirii lui Ned, Ebrima Dabo, asociat de multă vreme cu Carlos în afaceri, veni la cină cu soţia lui, Evi. Ebrima, în vârstă de şaptezeci de ani, avea părul creţ şi cărunt. Evi purta un colier de aur cu un pandantiv de diamant. Ned îşi aminti că Barney spusese că, pe vremea când Ebrima era sclav, fusese amantul mătuşii Betsy. Ce viaţă dusese acest om! Mai întâi fusese fermier în Africa de Vest, apoi soldat, prizonier de război, sclav în Sevilia, din nou soldat în Ţările de Jos şi, în cele din urmă, un fierar bogat în Antwerp.

Carlos turna vin cu generozitate şi bea el însuşi o mare parte. În timpul mesei, află că şi Carlos, şi Ebrima erau rezervaţi în privinţa armadei spaniole.

– În parte, pentru că din pricina reginei Elisabeta spaniolii nu au reuşit să cadă la pace cu Ţările de Jos, zise Carlos în franceză, o limbă pe care o înţelegeau toţi. După ce regele Spaniei va cuceri Anglia, va scăpa de intervenţia ei aici.

Ebrima spuse:

– Când preoţii ajung să conducă guvernul, e rău pentru afaceri.

– Şi dacă mişcarea noastră de independenţă e înfrântă, nimic nu va mai opri Sfânta Inchiziţie, adăugă Carlos.

Ned se simţea încurajat: era bine că îşi făceau griji. Decise că era momentul potrivit să le facă o propunere.

Se gândise multă vreme la asta. Avea să fie mai în siguranţă dacă mergea împreună cu Carlos, care vorbea fluent olandeza, cunoştea ţara şi era cunoscut de sute de oameni din regiunea aceea. Dar Carlos şi-ar fi riscat viaţa astfel.

Ned respiră adânc şi spuse:

– Dacă vrei să ajuţi Anglia, există un lucru pe care îl poţi face.

– Spune-mi, zise Carlos.

– Am venit să verific numărul trupelor spaniole care se pregătesc să se îmbarce spre Anglia.

– Ah, zise Ebrima, pe tonul unui om care tocmai se lămurise într-o privinţă. Chiar mă întrebam.

– Armata spaniolă e concentrată mai ales la Dunkirk şi la Nieuwpoort, zise Carlos.

– Mă întreb dacă ai vrea să le vinzi spaniolilor o încărcătură de ghiulele de tun. Probabil că au nevoie de mii de ghiulele pentru bătălia care urmează. Iar dacă noi doi am ajunge cu câteva căruţe pline de muniţie, am fi bine primiţi, nu suspectaţi.

– Pe mine să nu vă bazaţi, spuse Ebrima. Vă doresc numai bine, dar eu sunt prea bătrân pentru asemenea aventuri.

Era un început prost, îşi zise Ned îngândurat – putea să-l determine pe Carlos să refuze.

Dar Carlos zâmbi şi spuse:

– Va fi ca în vremurile de odinioară.

Ned se relaxă şi mai bău puţin vin.

A doua zi, Carlos urcă tot stocul de ghiulele în căruţe, apoi căută mai multe în Antwerp. În cele din urmă, adunară opt căruţe. Le uni două câte două într-un şir, fiecare pereche fiind trasă de doi boi. Porniră la drum în a treia zi.

Drumul spre Nieuwpoort mergea de-a lungul coastei şi Ned văzu în curând ceea ce-l interesa: pregătirile pentru invazie. De-a

lungul malului erau ancorate bărci noi cu fundul plat şi în fiecare şantier se construiau intens altele noi. Erau ambarcaţiuni grosolane, greoaie, al căror scop nu putea fi decât transportul cât mai multor oameni. Păreau să fie câteva sute, iar Ned aprecia că fiecare putea să ducă între cincizeci şi o sută de soldaţi. Câte mii de trupe avea ducele de Parma în aşteptare? Soarta ţării lui Ned depindea de răspunsul la această întrebare.

În curând, Ned începu să vadă soldaţii, în tabere aflate mai departe de mare, stând în jurul focului şi gătind, jucând zaruri sau cărţi, la fel de plictisiţi pe cât erau de obicei. Mai mulţi soldaţi trecură pe lângă ei pe drum şi, văzând căruţele încărcate, îi aclamară puternic. Ned era uşurat să vadă că ghiulelele erau într-adevăr paşaportul lor de trecere.

Începu să estimeze numerele, dar taberele păreau să nu se mai sfârşească. Kilometru după kilometru, pe măsură ce boii greoi trăgeau căruţele pline pe drumul de pământ, erau tot mai multe trupe.

Trecură pe lângă Nieuwpoort şi merseră mai departe spre Dunkirk, dar peisajul nu se schimbă.

Intrară fără probleme în oraşul fortificat Dunkirk şi ajunseră în piaţa de pe malul mării. În timp ce Carlos se târguia cu un căpitan de armată pentru preţul ghiulelelor, Ned merse pe plajă şi privi apa gânditor.

Numărul trupelor de aici era mai mult sau mai puţin acelaşi cu acela al trupelor care se îmbarcau la Lisabona, din câte bănuia el. În total, păreau să fie peste cincizeci de mii de oameni care urmau să invadeze Anglia. Era o armată vastă, mai mare decât orice văzuse Europa în ultimele decenii. Cea mai mare bătălie de care îşi amintea Ned fusese asediul din Malta, în care luptaseră treizeci sau patruzeci de mii de atacatori turci. Se simţea copleşit de puterea colosală care voia cu orice preţ să-i distrugă căminul.

Dar mai întâi trebuiau să ajungă în Anglia.

Puteau bărcile cu fundul plat să transporte soldaţii în largul mării până în Anglia? Era periculos – se puteau răsturna în apele agitate. Probabil că scopul lor era să ducă soldaţii la navele mai mari, ancorate în apropiere de mal – ceea ce putea să dureze câteva săptămâni dacă toate galioanele urmau să ancoreze în mod obişnuit.

Ned se uită spre port şi îşi imagină miile de oameni transportaţi spre galioanele ancorate în largul coastei – şi îşi dădu seama că acesta era punctul slab al planului de luptă al

regelui Spaniei. Odată îmbarcaţi, invadatorii aveau să fie o forţă de neoprit.

Era o perspectivă sumbră. Dacă invazia reuşea, reîncepeau arderile pe rug. Ned nu avea să uite niciodată strigătele îngrozitoare ale lui Philbert Cobley în timp ce era ars pe rug în faţa catedralei Kingsbridge. Cu siguranţă Anglia nu se putea întoarce la astfel de practici.

Singura speranţă era să oprească armada în Canal, înainte de îmbarcarea trupelor. Flota Elisabetei era depăşită numeric, aşa că şansele erau mici. Dar asta era singura soluţie.

Capitolul 26

Rollo Fitzgerald văzu din nou Anglia la ora patru după-amiaza, vineri, pe 29 iulie 1588. Inima i se umplu de bucurie.

Stătea pe puntea navei-amiral spaniole *San Martin,* obişnuindu-se cu urcuşul şi coborâşul pe valuri fără un efort prea mare. Anglia era doar o pată la orizont, către nord, dar marinarii aveau modurile lor de a verifica unde se aflau. Marinarul sondor aruncă la pupa o greutate prinsă cu o sfoară şi măsură lungimea acesteia în timp ce se desfăşura. Măsurase doar şaizeci de metri când greutatea ajunse pe fundul mării, iar căuşul se ridică la suprafaţă cu nisip alb – dovada clară, pentru un marinar priceput, că nava intra în gura nordică a Canalului Mânecii.

Rollo fugise din Anglia după nimicirea complotului său de eliberare a reginei Mary Stuart. Timp de câteva zile, în care îşi rosese unghiile de frică, fusese doar cu un pas înaintea lui Ned Willard, dar reuşise să scape înainte ca acesta să pună mâna pe el.

Plecase imediat la Madrid, pentru că acolo avea să se decidă soarta Angliei. Prezentându-se în continuare drept Jean Langlais, muncise neobosit pentru a ajuta şi a încuraja invazia spaniolă. Se bucura de o mare credibilitate. Rapoartele lui Don Bernadino de Mendoza, ambasadorul Spaniei – mai întâi la Londra, apoi la Paris –, îl lămuriseră pe regele Filip că Langlais făcuse mai mult decât oricine ca să păstreze viu catolicismul în Anglia protestantă. Era al doilea ca statut după William Allen, care avea să devină arhiepiscop de Canterbury după invazie.

Lansarea armadei fusese amânată iar şi iar, dar în cele din urmă, pe 28 mai 1588, porniră cu Rollo la bord.

Regele Spaniei îl înfăţişase drept un război de apărare: răzbunare pentru atacurile piraţilor englezi asupra convoaielor transatlantice, pentru ajutorul oferit de regina Elisabeta rebelilor olandezi şi pentru raidul lui Drake de la Càdiz. Dar Rollo se simţea ca un cruciat. Venea să-şi elibereze ţara de păgânii care puseseră stăpânire pe ea în urmă cu treizeci de ani. Era unul dintre numeroşii catolici englezi care se întorceau odată cu armada. Pe nave se aflau şi o sută optzeci de preoţi. Rollo credea că eliberatorii aveau să fie bine primiţi de către englezii care rămăseseră fideli în inima lor credinţei vechi. Îi fusese promis

postul de episcop de Kingsbridge, răsplata lui pentru toţi anii aceia de muncă secretă, dificilă şi periculoasă, desfăşurată sub nasul lui Ned Willard. Catedrala Kingsbridge avea să ţină din nou slujbe catolice, cu crucifixe şi tămâie – iar Rollo avea să prezideze totul în veşminte preoţeşti minunate, potrivite cu statutul său.

Amiralul armadei era ducele de Medina Sidonia, un bărbat în vârstă de treizeci şi opt de ani, care chelise prematur. Era cel mai bogat proprietar de pământ din Spania şi nu avea prea multă experienţă pe mare. Cuvântul de ordine pentru el era precauţia.

După ce i se confirmase poziţia armadei, Medina Sidonia urcă în vârful catargului un steag special, unul care fusese binecuvântat de papă şi plimbat într-o procesiune prin catedrala din Lisabona. Apoi arboră steagul regelui, o cruce roşie diagonală, pe arborele trinchet. Alte steaguri apărură şi pe celelalte nave: castele din Castilia, dragoni din Portugalia, flamurile nobililor aflaţi la bordul fiecărei nave şi emblemele sfinţilor care îi protejau. Fâlfâiau şi se întindeau vitejeşte în bătaia vântului, proclamând forţa şi bravura flotei.

San Martin trase trei salve de tun ca să semnaleze rugăciunea de mulţumire, apoi strânse velele şi coborî ancora, iar Medina Sidonia întruni consiliul de război.

Participa şi Rollo. Învăţase suficient de bine spaniola în ultimii doi ani ca să urmărească discuţiile şi chiar să ia parte dacă era necesar.

Viceamiralul lui Medina Sidonia era chipeşul Don Juan Martinez de Recalde, căpitan pe *San Juan de Portugal.* Ofiţer de marină dintotdeauna, avea acum şaizeci şi doi de ani şi era cel mai experimentat căpitan din toată armada. Ceva mai devreme în ziua aceea, capturase un vas de pescuit englez şi interogase echipajul, iar acum povestea că flota engleză, după cum aflase, era adunată la gura râului Plym. Era primul port mare de pe coasta de sud.

– Dacă dăm fuga acum la Plymouth şi-i luăm prin surprindere, putem să distrugem jumătate din flota engleză, spuse Recalde. Ne vom răzbuna pentru raidul lui Drake de la Càdiz.

Lui Rollo îi tresăltă inima de speranţă. Oare se putea termina chiar atât de repede?

Dar Medina Sidonia avea îndoieli.

– Avem ordine stricte de la Maiestatea Sa, regele Filip, spuse

el. Trebuie să mergem direct la locul de întâlnire cu ducele de Parma şi armata spaniolă din Ţările de Jos, la Dunkirk, nu să deviem de la curs. Regele vrea o invazie, nu o luptă pe mare.

– Chiar şi aşa, ştim că vom întâlni nave engleze, ripostă Recalde. Cu siguranţă vor încerca să ne împiedice să ajungem la locul de întâlnire. Dacă avem ocazia perfectă de a-i distruge, ar fi o prostie să o ignorăm.

Medina Sidonia se întoarse spre Rollo şi îl întrebă:

– Cunoşti locul acesta?

– Da.

Mulţi englezi l-ar fi privit acum pe Rollo ca pe un trădător. Dacă l-ar fi văzut pe nava-amiral a forţei invadatoare, sfătuind duşmanii, l-ar fi condamnat la moarte. Nu ar fi înţeles. Dar pe el avea să-l judece Dumnezeu, nu oamenii.

– Gura portului Plymouth e strâmtă, spuse el. Nu pot trece una pe lângă alta decât două sau trei nave, nu mai mult. Iar intrarea este plină de tunuri. Dar, odată ajunse înăuntru, câteva galioane ar putea stârni haosul. Ereticii nu ar avea unde să fugă.

Navele spaniole erau echipate cu tunuri grele cu ţeava scurtă, inutile la distanţă, dar distrugătoare de aproape. În plus, punţile armadei erau pline de soldaţi gata de acţiune, pe când navele de război engleze erau echipate doar cu marinari. Avea să fie un masacru, se gândi Rollo încântat.

Apoi adăugă:

– Iar oraşul Plymouth are o populaţie de vreo două mii de oameni – mai puţin de o zecime din efectivele noastre. Ar fi neajutoraţi.

Medina Sidonia se gândi o vreme în tăcere, apoi spuse:

– Nu. Vom aştepta aici, să ne ajungă din urmă şi cei întârziaţi.

Rollo fu dezamăgit. Dar poate că Medina Sidonia avea dreptate. Spaniolii erau cu mult mai puternici decât englezii, aşa că Medina Sidonia nu avea de ce să rişte. Nu conta prea mult unde sau când intrau în luptă cu flota Elisabetei – armada avea să câştige în mod sigur.

(ii)

Barney Willard se afla la Plymouth Hoe, un parc de pe culmile joase de unde se vedea intrarea în port. Era cu un grup mic de oameni care îl însoţeau pe amiralul flotei engleze, lordul Howard. Din parcul Hoe vedeau flota, multe vase fiind încărcate cu apă

proaspătă şi cu mâncare. Cele câteva nave de război din flota regală fuseseră completate de nave comerciale mai mici, inclusiv cele două ale lui Barney, *Alice* şi *Bella,* iar acum erau aproape nouăzeci de ambarcaţiuni în port.

Briza sufla dinspre sud-vest. Mirosea a mare, ceea ce-l înveselea mereu pe Barney, dar, din păcate, direcţia vântului era perfectă pentru armada spaniolă, care intra în Canal dinspre Atlantic şi se îndrepta spre est.

Regina Elisabeta îşi asumase un risc uriaş. Într-o întâlnire cu căpitanii ei de marină – lordul Howard, Sir Francis Drake şi Sir John Hawkins hotărâse să trimită majoritatea flotei să întâmpine armada spaniolă în capătul de vest al Canalului. Capătul de est – „Marea îngustă”, unde ducele de Parma plănuia să se întâlnească cu armata invadatoare – rămăsese apărat de doar câteva nave de război. Ştiau toţi cât de riscant era.

Atmosfera din Plymouth Hoe era tensionată. Soarta Angliei se afla în mâinile lor şi se confruntau cu un duşman copleşitor de puternic. Barney ştia că, într-o bătălie pe mare, toate aşteptările puteau fi date peste cap de vremea imprevizibilă. Dar şansele erau împotriva lor şi toţi erau îngrijoraţi – în afară de viceamiralul Drake, a cărui nepăsare celebră se văzu limpede când se alătură unui grup de localnici într-un joc de popice.

În timp ce Barney privea neliniştit peste apă, un barcaz apăru în strâmtoare. O navă mică, de vreo cincizeci de tone, care ridicase pânzele şi zbura pe apă ca o pasăre. Barney cunoştea nava.

– E *Golden Hind,* spuse el.

Printre cei adunaţi se auzi un murmur de interes. *Golden Hind* era una dintre navele iuţi, trimise să patruleze zonele cele mai vestice din apropierea Angliei şi să pândească invadatorii. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care venise în viteză acolo, îşi zise Barney, iar teama îi făcu pielea de găină.

Urmări nava intrând în port, coborând velele şi ancorând pe plajă. Înainte să fie legată măcar, doi oameni coborâră în grabă şi alergară spre oraş. După câteva minute, doi cai în galop urcară panta către parc. Drake lăsă jocul şi înaintă prin iarbă, şchiopătând din pricina rănii mai vechi de glonţ din gamba dreaptă, ca să audă ce aveau de spus.

Cel mai în vârstă se prezentă drept Thomas Fleming, căpitanul de pe *Golden Hind.*

– Ne-am întâlnit cu spaniolii în zori, zise el gâfâind. De atunci

gonim cu vânt din pupa.

Amiralul, Charles Howard, era un bărbat viguros de cincizeci şi doi de ani, cu barba argintie.

– Bravo, îi spuse el lui Fleming. Spune-ne ce ai văzut.

– Cincizeci de nave spaniole aproape de insulele Scilly.

– Ce fel de nave?

– Majoritatea erau galioane mari, alături de nave de aprovizionare şi câteva nave înarmate, cu vâsle şi vele deopotrivă.

Deodată, Barney se simţi cuprins de o senzaţie bizară de linişte. Evenimentul care ameninţase atât de des şi de atâta vreme se petrecuse în sfârşit. Cea mai puternică ţară din lume ataca Anglia. Sfârşitul îndoielilor aducea o uşurare ciudată. Acum, nu mai era nimic de făcut decât să lupte până la moarte.

Howard spuse:

– În ce direcţie merg spaniolii?

– Niciuna, domnule. Aveau pânzele coborâte şi părea că îi aşteaptă şi pe ceilalţi să vină din urmă.

Lordul Parminter zise:

– Eşti sigur de numărul lor, omule?

– Nu ne-am apropiat, de teamă să nu fim prinşi şi să nu vă putem da de ştire.

– Foarte bine ai făcut, Fleming, spuse lordul Howard.

Barney estima că insulele Scilly se aflau la o sută şaizeci de kilometri de Plymouth. Dar Fleming parcursese distanţa în mai puţin de o zi. Armada nu putea avansa cu aceeaşi viteză, dar putea ajunge acolo până la căderea nopţii, calculă el neliniştit, mai ales dacă lăsa în urmă navele mai lente cu provizii.

Gândurile lui Parminter mergeau cam în aceeaşi direcţie.

– Trebuie să ridicăm pânzele de îndată! spuse el. Armada trebuie înfruntată direct, înainte să ajungă pe uscat.

Parminter nu era marinar. Barney ştia că ultimul lucru pe care şi-l doreau englezii era o luptă faţă în faţă.

Lordul Howard îi explică totul cu o răbdare politicoasă:

– Se apropie fluxul, iar vântul bate din sud-vest. E foarte greu pentru o navă să iasă din port când fluxul şi vântul îi stau împotrivă – e imposibil pentru o flotă întreagă. Dar fluxul se va schimba la ora zece în noaptea asta. Atunci vom putea ieşi în larg.

– Spaniolii ar putea fi aici până atunci!

– Ar putea. Dar ce bine că, din câte se pare, căpitanul lor s-a

decis să aştepte şi să se regrupeze.

Drake interveni pentru prima dată.

– Eu n-aş fi aşteptat, spuse el. De altfel, nu înceta niciodată să se fălească. Cel care ezită e pierdut.

Howard zâmbi. Drake era un lăudăros, dar un om pe care era bine să-l ai alături în timpul luptei.

– Spaniolii au ezitat, dar încă nu sunt pierduţi, din păcate, spuse el.

– Chiar şi aşa, zise Drake, suntem într-o postură proastă. Armada e în vânt faţă de noi. Asta îi avantajează.

Barney dădu posomorât din cap. Din experienţa lui, vântul însemna totul într-o bătălie pe mare.

– Ar fi posibil ca *noi* să ajungem în vânt faţă de *ei?* întrebă Howard.

Barney ştia cât de dificil era să navighezi contra vântului. Când o navă stătea perpendicular pe direcţia vântului şi velele erau înclinate, se putea întoarce brusc la nouăzeci de grade în direcţia vântului. Aşadar, cu vântul din nord, nava putea merge cu uşurinţă spre est sau vest, la fel ca spre sud. O navă bine construită, cu un echipaj experimentat, se putea descurca şi mai bine, călătorind către nord-est sau nord-vest cu pânzele ajustate corect sau „cu vânt strâns”. Asta era navigarea aproape de vânt – o provocare, pentru că cea mai mică eroare putea duce nava într-o zonă interzisă, unde avea să încetinească şi să se oprească. Acum, dacă flota engleză voia să o ia spre sud-vest, cu vântul din faţă dinspre sud-vest, trebuia să meargă în zigzag mai întâi spre sud şi apoi spre vest, un procedeu lent şi obositor, numit navigaţie în volte.

Drake nu părea convins.

– Nu numai că ar trebui să plutim în zigzag, dar ar trebui şi să evităm să ajungem în raza vizuală a duşmanului, altfel poate schimba cursul ca să ne intercepteze.

– Nu te-am întrebat dacă ar fi dificil. Am întrebat dacă ar fi posibil.

Drake zâmbi. Îi plăceau discuţiile de acest gen.

– E posibil, spuse el.

Barney se simţi încurajat de bravada lui Drake. Asta era tot ce aveau.

Lordul Howard spuse:

– Atunci, să o facem.

(iii)

O bună parte din sâmbăta aceea, Rollo rămase lângă balustrada de la babordul navei *San Martin,* în timp ce aceasta naviga în bătaia vântului favorabil prin Canalul Mânecii către Portsmouth. Armada forma o coloană lată, cu cele mai bune nave de luptă în faţă şi în spate şi cu navele de provizii apărate la mijloc.

În timp ce privea malurile stâncoase din trecătoarea Cornwall, Rollo era copleşit de sentimente contradictorii de încântare şi vinovăţie. Asta era ţara lui şi el o ataca. Ştia că îndeplinea voia lui Dumnezeu, dar în adâncul sufletului ceva îi spunea că poate asta nu îi onora pe el şi familia lui. Nu-i păsa cu adevărat de oamenii care aveau să moară în luptă: nu-şi bătuse niciodată capul cu asemenea lucruri – oamenii mureau mereu, aşa era rostul lumii. Dar nu putea să scape de teama că, dacă invazia eşua, avea să rămână în istorie ca un trădător, iar asta îl mâhnea profund.

Era momentul pe care îl aşteptau iscoadele engleze şi focurile de avertizare se aprinseră de pe un deal pe altul, trimiţând un semnal de alarmă înflăcărat de-a lungul coastei, mai rapid decât puteau înainta navele. Rollo se temea că flota engleză, avertizată din timp, putea să iasă din portul Plymouth şi să se îndrepte spre est ca să nu fie prinsă în capcană. Amânarea precaută a lui Medina Sidonia îi făcuse să piardă ocazia.

De câte ori armada trecea aproape de maluri, Rollo vedea mulţimi de oameni pe stânci, uitându-se la ei nemişcaţi şi tăcuţi, de parcă ar fi fost cuprinşi de teamă: în istoria lumii, nimeni nu văzuse atât de multe nave la un loc.

Către seară, marinarii spanioli observară apa puţin adâncă şi stâncile negre şi ameninţătoare din reciful periculos numit Eddystone, aşa că fură nevoiţi să devieze puţin cursul ca să-l evite. Celebra zonă periculoasă urma să apară la sud de Plymouth. Curând după aceea, câteva pânze îndepărtate dinspre est, reflectând soarele la apus, îi oferiră lui Rollo prima imagine înfiorătoare cu flota engleză.

Medina Sidonia ordonă armadei să arunce ancora, ca să se asigure că navele rămâneau în vânt faţă de englezi. Cu siguranţă a doua zi aveau să se lupte, iar el nu voia ca duşmanul să obţină un avantaj.

Puţini oameni dormiră la bordul navei *San Martin* în noaptea

aceea. Îşi ascuţeau armele, verificau iar şi iar pistoalele şi butoiaşele cu praf de puşcă şi îşi lustruiau armurile. Tunarii aşezau ghiulelele în chesoane şi strângeau funiile care ţineau tunurile pe loc, apoi umpleau butoaiele cu apă de mare ca să stingă focurile. Obstacolele fură date la o parte din lateralele navelor pentru ca tâmplarii să ajungă mai repede la găurile din carenă şi să le repare.

Luna apăru la două noaptea. Rollo era pe punte şi privea în depărtare, căutând flota engleză, dar nu vedea decât contururi şterse care ar fi putut fi fuioare de ceaţă. Spuse rugăciuni pentru armadă şi pentru el însuşi, implorând să supravieţuiască bătăliei de a doua zi şi să trăiască suficient cât să devină episcop de Kingsbridge.

Zorii văratici apărură devreme şi le confirmară că în faţă erau cinci nave engleze. Dar, când lumina crescu, Rollo privi în urmă şi avu parte de un şoc înfricoşător. Flota engleză era *în spatele* armadei. Cum naiba se întâmplase una ca asta?

Cele cinci nave trebuie să fi fost o momeală. Grupul principal înconjurase cumva armada, sfidând vântul, iar acum se afla în poziţia mai avantajoasă, gata de luptă.

Marinarii spanioli erau uluiţi. Nimeni nu-şi dăduse seama că noul model al navelor engleze, mai jos şi îngust, creştea atât de mult manevrabilitatea acestora. Rollo era descurajat. Ce pas înapoi – şi atât de devreme în desfăşurarea luptei!

Către nord, văzu restul flotei engleze apropiindu-se pe lângă coastă ca să se alăture celorlalte nave, cu mişcări în zigzag dureros de scurte către sud şi nord prin pasajul îngust. Spre uimirea lui Rollo, când nava din faţă ajunse în punctul cel mai sudic al mişcării în zigzag, deschise focul asupra flancului nordic al armadei. Îşi descărcă tunurile, apoi se întoarse din nou către nord. Niciuna dintre navele spaniole nu fu lovită, aşa că englezii doar îşi irosiră muniţia; dar spaniolii erau acum de două ori şocaţi: mai întâi de arta marinăriei, apoi de îndrăzneala căpitanului englez.

Se trăseseră primele salve ale bătăliei.

Medina Sidonia ordonă să se dea semnalul combinat de tunuri şi steaguri pentru ca armada să-şi ocupe poziţia de luptă.

(iv)

Fu rândul englezilor să fie uimiţi. Navele spaniole,

îndreptându-se către est, departe de flota lui Howard, se mişcară într-o formaţie defensivă cu o precizie pe care nu o avusese niciodată vreo flotă engleză. Ca şi cum ar fi fost dirijate de o mână divină, formară un semicerc perfect, cu o lungime de câţiva kilometri, ca o semilună cu colţurile îndreptate ameninţător către englezi.

Ned Willard urmărea totul de pe puntea navei *Ark Royal.* Ned era omul lui Walsingham de pe nava-amiral. *Ark* era un galion cu patru catarge şi cu o lungime de puţin peste treizeci de metri. Exploratorul Sir Walter Raleigh o construise şi i-o vânduse reginei Elisabeta, însă zgârcita regină nu-i plătise banii, ci îi dedusese cinci mii de lire din banii pe care spunea că i-i datorează el. Nava era puternic înarmată, având treizeci şi două de tunuri aliniate pe cele două punţi cu tunuri şi castelul de la provă. Ned nu avea o cabină doar pentru el, dar avea luxul unui pat într-o cameră cu alţi patru oameni. Marinarii dormeau pe punţi, iar cei peste trei sute de oameni din echipaj, plus peste o sută de soldaţi, se străduiau să-şi găsească loc pe o navă care avea, în punctul cel mai lat, doar unsprezece metri.

Urmărind manevra aproape magică a spaniolilor, Ned observă că navele cu provizii se aflau în mijloc şi că galioanele de luptă erau fie în faţă şi pe mijloc, fie în capete. Îşi dădu seama imediat că englezii puteau să lovească doar în colţurile semilunii, căci orice vas care intra în semicerc avea să fie expus atacului din spate, rămas fără vânt în pânze. Fiecare vas, în afară de ultimul, era păzit de cel din spate. Era o formaţie foarte bine gândită.

Armada spaniolă îl neliniştea pe Ned şi în alte feluri. Navele sclipeau, fiind vopsite în culori aprinse, şi chiar şi de la distanţă vedea că oamenii de pe punţi erau îmbrăcaţi în cele mai elegante haine, cu pieptare şi ciorapi stacojii, albaştri, violet şi aurii. Chiar şi sclavii de la vâslele galioanelor purtau jachete de un roşu aprins. Ce fel de oameni se îmbrăcau pentru război de parcă ar fi mers la petrecere? Pe navele engleze, doar nobilii purtau haine elegante. Chiar şi căpitanii precum Drake şi Hawkins aveau haine obişnuite de lână şi veste de piele.

Lordul Howard stătea pe puntea de la pupa navei *Ark,* o poziţie înaltă din spatele catargului principal, de unde vedea atât majoritatea navelor sale, cât şi duşmanii. Ned stătea în apropiere de el. În spatele lor, flota engleză forma o linie dezordonată, cu totul neimpresionantă.

Ned observă un marinar care împrăştia rumeguş pe puntea

principală şi îi luă un moment să-şi dea seama că o făcea pentru ca nu cumva podeaua să devină alunecoasă din pricina sângelui.

Howard strigă un ordin, iar *Ark* conduse flota în luptă.

Howard o luă spre colţul de nord al semilunii. Departe, spre sud, nava *Revenge* a lui Drake ataca celălalt capăt.

Ark ajunse în spatele navei spaniole aflate în capăt, un galion mare care, după părerea lui Howard, trebuia să fie *Rata Coronada.* Când *Ark* trecu prin dreptul pupei celeilalte nave, căpitanul spaniol se întoarse, iar cele două nave trecură cu bordul una pe lângă cealaltă. Şi atunci, ambele traseră cu toate tunurile.

Bubuitul tunurilor mai apropiate fu ca o lovitură, observă Ned, iar fumul scos de praful de puşcă deveni mai rău decât ceaţa; dar, când vântul limpezi aerul, văzu că niciuna dintre nave nu o nimerise pe cealaltă. Howard ştia că spaniolii nu voiau decât să se apropie suficient cât să abordeze şi, având grijă să evite dezastrul, păstrase o distanţă prea mare ca să provoace vreo daună. Salvele spaniolilor, trase cu tunuri mai grele, cu ţevile mai scurte, fuseseră la fel de ineficiente.

Ned tocmai trecuse prin prima înfruntare pe mare, dar nu se întâmplase nimic.

Navele care veneau din urmă atacau acum *Rata* şi alte trei sau patru galioane apropiate, dar fără un efect prea mare. O parte dintre salvele englezilor provocaseră stricăciuni în greementul vaselor inamice, dar niciuna dintre tabere nu suferise avarii serioase.

Privind către sud, Ned văzu că atacul lui Drake asupra capătului de sud avea un rezultat asemănător.

Bătălia se mută spre est, până când spaniolii pierdură orice şansă de a mai ataca portul Plymouth; odată îndeplinit acest obiectiv, englezii se retraseră.

Cu toate acestea, câştigul era mic, îşi spuse Ned cu tristeţe. Armada înainta, mai mult sau mai puţin afectată, către locul de întâlnire cu armata spaniolă a Ţărilor de Jos: Dunkirk. Pericolul pentru Anglia rămânea la fel de mare.

(V)

În săptămâna aceea, Rollo se simţi tot mai optimist cu fiecare zi care trecea.

Armada naviga maiestuos spre est, urmărită şi hărţuită de

flota engleză, dar nu fusese nici oprită, nici întârziată prea mult. Un câine care latră la picioarele unui cal ce trage la căruţă riscă, mai devreme sau mai târziu, să primească în cele din urmă o lovitură în cap. Spaniolii pierdură două nave în timpul incidentelor, iar Drake, spre mirarea nimănui, îşi părăsi postul cât să o captureze pe una dintre ele, un galion valoros, numit *Rosario.* Dar armada era de neoprit.

Sâmbătă, pe 6 august, Rollo privi în faţă peste bompresul navei *San Martin* şi văzu conturul familiar al portului francez Calais.

Medina Sidonia decise să se oprească acolo. Armada mai avea aproape patruzeci de kilometri până la Dunkirk, unde ducele de Parma trebuia să-i aştepte cu armata lui şi cu o flotilă de ambarcaţiuni gata să se alăture invaziei; dar exista o problemă. La est de Calais, apa puţin adâncă şi bancurile de nisip ajungeau până la douăzeci şi cinci de kilometri în larg, ceea ce putea fi fatal pentru un navigator care nu le cunoştea suficient de bine; astfel, exista pericolul ca armada să fie forţată să meargă prea departe în direcţia aceea de vânturile din vest şi de mareele puternice. Precautul Medina Sidonia decise din nou că nu era nevoie să-şi asume riscuri.

La semnalul unui tun de pe *San Martin,* navele marii flote coborâră simultan velele şi se opriră toate odată, apoi aruncară ancorele.

Englezii se opriră mai puţin elegant, la vreo opt sute de metri în spate.

Navigând de-a lungul Canalului, Rollo urmărise cu invidie cum apăreau de pe coasta engleză vase mici care aduceau provizii pentru flotă, cum butoaiele cu praf de puşcă şi hălcile de şuncă erau urcate la bord. Spaniolii nu mai fuseseră aprovizionaţi de la Corunna: francezii aveau ordin să nu facă afaceri cu armada, pentru că regele voia să rămână neutru în acest război. Cu toate acestea, Rollo trecuse de multe ori prin Calais în călătoriile lui şi ştia că locuitorii îi urau pe englezi. Guvernatorul oraşului îşi pierduse un picior cu treizeci de ani în urmă, în timpul unei lupte de recucerire a portului de la ocupanţii englezi. Acum, Rollo îl sfătui pe Medina Sidonia să trimită o mică delegaţie la mal, cu salutări şi cadouri, şi, după cum era de aşteptat, armada avu voie să cumpere orice le era necesar. Din păcate, nu fu câtuşi de puţin suficient: în oraş nu exista destul praf de puşcă pentru a înlocui o zecime din ce folosise armada în ultima săptămână.

Primiră apoi un mesaj care îl înfurie la culme pe Medina Sidonia: ducele de Parma nu era gata. Niciuna dintre navele lui nu avea provizii, iar îmbarcarea nu începuse. Avea nevoie de câteva zile ca să pregătească navele şi să navigheze spre Calais.

Rollo nu era sigur că mânia căpitanului era justificată. Nu era posibil ca Parma să-şi urce armata în bărci mici şi să-i pună pe soldaţi să aştepte acolo cine ştie cât timp. Era mai logic să aştepte până când avea confirmarea că spaniolii ajunseseră.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Rollo avu surpriza neplăcută de a vedea o a doua flotă engleză care venea către Calais dinspre nord-est. Era cealaltă parte din jalnica flotă a Elisabetei, se gândi el – acele nave care nu fuseseră trimise la Plymouth ca să întâmpine armada. Majoritatea navelor pe care le vedea nu erau de război, ci vase comerciale mici, oarecum înarmate, neputându-se compara cu măreţele galioane spaniole.

Armada spaniolă era mult mai puternică. Iar întârzierea nu era un dezastru. Ţinea flota engleză la distanţă deja de o săptămână. Trebuiau doar să-l aştepte pe Parma. Puteau să o facă. Şi atunci, victoria avea să devină accesibilă.

(vi)

Ned ştia că flota engleză dăduse greş. Armada spaniolă, aproape intactă şi acum reaprovizionată, era pe punctul de a se întâlni cu ducele de Parma şi cu armata din Ţările de Jos. După ce făceau asta, aveau să fie la o distanţă de mai puţin de o zi de coasta engleză.

Sâmbătă dimineaţa, lordul Howard întruni consiliul de război pe puntea de pe *Ark Royal.* Era ultima lor şansă să oprească invazia.

Un atac direct acum ar fi fost o sinucidere. Armada avea mai multe nave şi mai multe tunuri, iar englezii nu aveau nici măcar avantajul mărunt al unei manevrabilităţi mai bune. Dar pe mare, în mişcare, forma de semilună a forţei spaniole părea invulnerabilă.

Mai era ceva ce puteau face?

Mai mulţi participanţi luară cuvântul deodată, sugerând nave de foc.

Era o soluţie disperată, după părerea lui Ned. Trebuiau sacrificate nave scumpe, care urmau să fie incendiate şi trimise către duşman. Vânturile capricioase şi curenţii haotici ar fi putut

să le devieze cu uşurinţă cursul; sau navele inamice s-ar fi putut feri cu agilitate din calea lor. Aşa că nu puteau fi siguri că navele de foc aveau să îşi atingă ţinta şi să îndeplinească obiectivul de a da foc flotei inamice.

Dar nimeni nu avea o idee mai bună.

Aleseră opt nave mai vechi pentru a fi sacrificate şi le mutară în mijlocul flotei engleze, sperând să ascundă pregătirile.

Umplură calele navelor cu catran, cârpe şi lemn vechi, iar catargele le unseră cu smoală.

Ned îşi aminti o discuţie cu Carlos despre asediul de la Antwerp, în care se folosise o tactică similară de către rebelii olandezi, şi îi sugerase lui Howard ca tunurile de pe navele de foc să fie încărcate. Cu puţin noroc, căldura focului avea să aprindă praful de puşcă şi să detoneze armele în clipa în care ajungeau lângă flota inamică. Lui Howard îi plăcu ideea şi dădu ordinul.

Ned supraveghea încărcarea tunurilor după cum îi explicase Carlos, punând în fiecare o încărcătură dublă, o ghiulea şi muniţie.

La pupa fiecărei nave de foc fu legată o barcă mică, pentru ca echipajele îndrăzneţe care navigau către duşmani să poată scăpa în ultimul minut.

Spre uluirea lui Ned, încercarea lor de a masca activitatea eşuă. Spaniolii nu erau proşti şi înţeleseră ce se întâmpla. Ned văzu că mai multe barcazuri şi bărci spaniole fură manevrate ca să formeze o barieră între cele două flote şi bănui că Medina Sidonia avea un plan de a-şi proteja armada. Cu toate acestea, Ned nu-şi dădea seama cum avea să funcţioneze.

Când se făcu noapte, vântul se înteţi şi mareea se schimbă. La miezul nopţii, vântul şi mareea erau perfecte. Micile echipaje ridicară pânzele şi îndreptară navele de foc neluminate către felinarele strălucitoare ale armadei spaniole. Ned se străduia să vadă, dar încă nu ieşise luna, iar navele păreau doar nişte pete întunecate pe marea neagră. Distanţa dintre cele două flote era de numai opt sute de metri, dar părea interminabilă. Inima lui Ned bubuia. Totul depindea de asta. Nu se ruga prea des, dar acum înălţă o rugăciune fierbinte către cer.

Deodată, se aprinse o lumină puternică. Una după alta, cele opt nave izbucniră în flăcări. Pe fundalul incendiului roşiatic, Ned văzu marinarii sărind în bărcile de salvare. Opt vâlvătăi separate se uniră în curând şi se transformară într-un singur infern. Iar vântul împinse inexorabil bomba de foc către flota inamică.

(vii)

Rollo privea cu inima la gură şi cu răsuflarea tăiată. Navele de foc se apropiau de barajul format din micile nave trimise de Medina Sidonia ca să le oprească. Fumul care îi umplea nările mirosea a lemn şi a smoală. Simţea chiar şi căldura flăcărilor.

Două barcazuri se desprinseră din baraj şi o luară spre capetele şirului de nave de foc. Echipajele, riscându-şi viaţa, aruncară ghearele de pisică spre vasele în flăcări. De îndată ce se agăţară, fiecare echipaj încercă să tragă nava într-o parte. Deşi tremura pentru propria viaţă, Rollo era uimit de curajul şi de priceperea marinarilor spanioli. Se îndreptară astfel spre largul mării, unde navele de foc se puteau face scrum într-un mod inofensiv.

Mai rămâneau şase nave de foc. Alte două barcazuri, repetând manevra, se apropiară de navele de foc din capete. Cu puţin noroc, îşi zise Rollo, toate şase aveau să fie desprinse în acelaşi fel, două câte două, devenind astfel ineficiente. Tactica lui Medina Sidonia funcţiona. Rollo prinse curaj.

Pe urmă, bubuitul unui tun îl înspăimântă.

Cu siguranţă nu mai era nimeni în viaţă la bordul navelor, dar tunurile lor păreau să tragă ca prin farmec. Oare era Satan acolo, încărcând tunurile în timp ce flăcările dansau în jurul lui, ajutându-i pe eretici? Apoi, Rollo îşi dădu seama că armele fuseseră încărcate dinainte, fiind declanşate atunci când căldura aprinsese praful de puşcă.

Rezultatul fu un carnagiu. Prin vâlvătaia de un portocaliu aprins, văzu conturul negru al oamenilor de pe barcazuri, zguduindu-se ca nişte diavoli din iad pe măsură ce erau străpunşi de gloanţe. Se gândi că tunurile fuseseră încărcate probabil cu pietre şi alice. Oamenii păreau că urlă, dar nu se auzea nimic peste mugetul flăcărilor şi bubuitul tunurilor.

Tentativa de a captura şi a devia navele de foc eşuă când membrii echipajelor căzură, morţi sau răniţi, pe punte sau în mare. Navele de foc, purtate de maree, se apropiau neobosite.

În momentul acela, spaniolilor nu le mai rămânea decât să fugă.

La bordul navei *San Martin,* Medina Sidonia trase o salvă de avertizare, ordonând să se ridice ancora şi să se plece; dar era de prisos. Pe fiecare navă pe care o vedea Rollo în lumina portocalie, oamenii roiau pe catarge şi întindeau velele. În graba

lor, mulţi nu mai ridicau ancorele, ci tăiau pur şi simplu cu toporişca frânghiile groase cât braţul, lăsând ancorele pe fundul mării.

La început, *San Martin* se urni cu o lentoare chinuitoare. Ca şi celelalte nave, fusese ancorată cu vântul în faţă pentru stabilitate; aşadar, fu nevoită mai întâi să se întoarcă, o operaţiune dificilă pentru velele mici. Lui Rollo i se părea inevitabil impactul: galionul avea să ia foc înainte ca el să se poată îndepărta pentru a se pregăti să sară în apă şi să înoate până la mal.

Medina Sidonia trimise calm un barcaz în jurul flotei, cu ordinul ca toate navele să navigheze spre nord şi să se regrupeze, dar Rollo nu era sigur că aveau să se supună prea multe. Prezenţa navelor de foc aprinse în mijlocul lor era atât de înspăimântătoare, încât majoritatea marinarilor nu se gândeau decât la cum să scape.

Când se întoarseră, iar vântul le umflă în sfârşit pânzele, fură nevoiţi să se concentreze să scape fără să se lovească unii de alţii. De îndată ce se eliberau, cele mai multe nave fugeau cât de repede le purtau vântul şi mareea, indiferent de direcţie.

Apoi, o navă de foc ajunse periculos de aproape de *San Martin* şi scânteile care săreau aprinseră velele din faţă.

Rollo se uită în jos la apa neagră, dar ezită să sară.

Însă nava era pregătită să lupte cu incendiul. Pe punte erau butoaie cu apă de mare şi grămezi de găleţi. Un marinar apucă o găleată şi aruncă apa pe pânza aprinsă. Rollo luă o altă găleată şi procedă la fel. Li se alăturară şi alţii şi stinseră repede flăcările.

Apoi, în sfârşit, galionul ajunse în direcţia vântului şi se îndepărtă de pericol.

Se opri după un kilometru şi jumătate, iar Rollo se uită înapoi: englezii nu făceau nimic. La adăpost de flăcări în contra vântului, îşi permiteau să privească, în timp ce armada era cuprinsă încă de confuzie şi panică. Deşi niciuna dintre navele spaniole nu luase foc, pericolul fusese atât de mare, încât nu se putuse gândi la nimic altceva în afară de cum să-şi scape pielea.

Pentru moment, *San Martin* rămăsese singură – şi vulnerabilă. Acum era întuneric şi nu mai puteau face nimic. Dar navele fuseseră salvate. A doua zi de dimineaţă, Medina Sidonia urma să aibă dificila sarcină de a readuna armada. Dar se putea face asta, iar invazia ar fi continuat.

(viii)

Când zorii apărură deasupra oraşului Calais, Barney Willard, aflat pe puntea lui *Alice,* văzu că navele de foc eşuaseră. Resturile lor fumegânde erau împrăştiate pe plajele din Calais, dar niciun alt vas nu arsese. Se vedea o singură epavă, *San Lorenzo,* plutind neajutorată către stânci.

La vreo doi kilometri spre nord, văzu silueta navei-amiral spaniole *San Martin,* precum şi alte patru galioane. Restul flotei era ascuns vederii. Navele se împrăştiaseră şi îşi pierduseră formaţia, dar erau intacte. În timp ce Barney le privea, cele cinci galioane o luară spre est şi prinseră viteză: Medina Sidonia pleca să-şi adune rătăciţii. Imediat după aceea, se putea întoarce la Calais cu toată forţa, ca să ajungă la punctul de întâlnire cu ducele de Parma.

Dar Barney simţea că englezii aveau acum o mică şansă. Armada era vulnerabilă câtă vreme disciplina era distrusă şi navele dispersate. Ar fi putut să le atace câte una sau câte două.

Iar dacă puteau fi împinse spre bancurile de nisip dinspre Ţările de Jos, şansele creşteau. Barney navigase de multe ori pe lângă acele bancuri în drum spre Antwerp, iar Drake le ştia la fel de bine, dar pentru majoritatea navigatorilor spanioli erau nişte primejdii nedescoperite. Era o ocazie favorabilă – deşi nu pentru mult timp.

Spre marea satisfacţie a lui Barney, lordul Howard ajunse la aceeaşi concluzie.

Ark Royal trase o salvă de avertizare şi nava *Revenge* a lui Drake ridică ancora şi pânzele. Barney le strigă ordine marinarilor săi, care îşi alungară somnul şi intrară cu toţii în priză, ca un cor bine instruit care începea un madrigal.

Flota engleză porni în urmărirea celor cinci galioane.

Barney rămase pe punte, păstrându-şi echilibrul fără efort pe valurile înalte. Vânturile erau puternice în august, iar rafalele îşi schimbau mereu forţa şi direcţia, cu alternanţe de ploi învolburate şi cu vizibilităţi reduse, aşa cum se întâmpla deseori în Canal. Barney se bucura de senzaţia de goană pe valuri, de aer sărat în plămâni, de ploaie rece care îi răcorea faţa şi de perspectiva prăzii de la sfârşitul zilei.

Rapidele nave engleze ajunseră din urmă galioanele, însă fuga spaniolilor nu fu inutilă, pentru că, în timp ce treceau prin strâmtori în Marea Nordului, adunară alte nave împrăştiate ale

armadei. Cu toate acestea, erau încă depăşiţi numeric de englezi, care se apropiară şi mai mult.

Era ora nouă dimineaţa şi, după calculele lui Barney, se aflau la aproape unsprezece kilometri distanţă de Ţările de Jos şi de oraşul Gravelines. Apoi, brusc, Medina Sidonia decise că nu avea rost să mai fugă şi se întoarse cu faţa spre duşmani.

Barney coborî pe puntea cu tunuri. Tunarul-şef era un nord-african cu pielea neagră, pe nume Bill Coory. Barney îl învăţase pe Bill tot ce ştia, iar acum devenise la fel de bun pe cât fusese Barney, poate chiar şi mai bun. Barney îi ordonă să pregătească pentru luptă echipa de tunari de pe *Alice.*

Văzu nava lui Drake, *Revenge,* apropiindu-se de *San Martin.* Cele două nave aveau să treacă una pe lângă alta, aşa cum făcuseră de sute de ori în ultimele zile, fără efecte vizibile. Dar de data asta, era diferit. Barney începu să se nelinişească tot mai tare când *Revenge* schimbă cursul, apropiindu-se periculos de nava spaniolă. Drake simţise miros de sânge sau de aur şi se deplasă până la câteva sute de metri de ţintă. Barney se temea pentru viaţa eroului Angliei: dacă Drake era ucis în prima înfruntare din bătălie, avea să-i demoralizeze complet pe englezi.

Ambele nave traseră cu tunurile de la provă, arme mici şi ineficiente care puteau provoca panică şi agitaţie în echipajul inamic, dar nu puteau schilodi nava. Apoi, când cele două nave mari ajunseră una în dreptul celeilalte, avantajul vântului deveni vizibil. Nava spaniolă, aflată în direcţia vântului, luă bandă pentru ca tunurile, chiar şi din cea mai joasă poziţie, să se ridice cât mai mult. Nava engleză, în contra vântului, se înclină spre duşman şi, de la distanţa aceea mică, îndreptă tunurile spre puntea şi pântecele expus al navei.

Începură cu toţii să tragă. Tunurile celor două nave scoteau sunete diferite. *Revenge* trăgea într-un ritm măsurat, ca o tobă, fiecare tun de pe punte trăgând atunci când ajungea în poziţia optimă, cu o disciplină care bucura inima de artilerist a lui Barney. Sunetul de pe *San Martin* era mai profund, dar neregulat, de parcă tunarii ar fi economisit muniţia.

Cele două nave se ridicau şi coborau pe valuri ca nişte dopuri de plută, fiind acum atât de aproape una de alta, încât, chiar şi cu marea agitată, tunurile nu aveau cum să rateze.

Câteva ghiulele uriaşe loviră nava *Revenge.* Din pricina unghiului, acestea izbiră greementul; dar chiar şi acest lucru putea să dăuneze navei dacă se rupeau catargele. *San Martin*

suferi alt gen de avarii: o parte dintre tunurile lui Drake trăgeau cu o varietate neobişnuită de muniţie – pachete de cuburi mici de fier, numite zaruri, care sfâşiau carnea; perechi de ghiulele legate una de alta, care se rostogoleau pe greement şi dărâmau capetele de vergă; chiar şi bucăţi de fier vechi care puteau distruge pânzele.

Scena fu acoperită apoi de nori uriaşi de fum. Barney auzea strigătele oamenilor mutilaţi printre bubuituri, iar gustul prafului de puşcă îi pătrunse în nas şi în gură.

Navele se depărtară una de alta, trăgând cu tunurile de la provă în acelaşi timp. Când apărură prin perdeaua de fum, Barney văzu că Drake nu avea de gând să încetinească şi să se întoarcă pentru a ataca din nou nava *San Martin,* ci se îndrepta direct către următoarea navă spaniolă aflată în apropiere. Barney deduse uşurat că *Revenge* nu fusese avariată prea serios.

A doua navă din şirul englez, *Nonpareil,* atacă *San Martin.* Urmând exemplul lui Drake, căpitanul se apropie la mustaţă de nava inamică, deşi nu atât cât să le permită spaniolilor să-i agaţe cu ghearele de pisică şi să-i abordeze – iar tunurile bubuiră din nou. De data aceasta, Barney crezu că spaniolii trăseseră mai puţine salve şi bănui că tunarii reîncărcau mai lent.

Văzuse destul: era momentul să li se alăture. Era important ca *Alice* să fie văzută atacând navele spaniole, pentru că acest lucru le dădea lui Barney şi echipajului său dreptul de a primi o parte din pradă.

San Felipe era următorul galion din şirul spaniol şi era deja înconjurat de navele engleze care trăgeau fără milă asupra lui. Lui Barney îi aminteau de o haită de câini care atacau un urs, una dintre distracţiile preferate de englezi. Navele se apropiară atât de mult, încât Barney văzu un englez înnebunit sărind peste spaţiul gol pe puntea lui *San Felipe,* fiind tăiat imediat în bucăţi de săbiile spaniolilor. Îşi dădu seama că era singura dată în ultimele nouă zile când cineva urcase la bordul unei nave inamice – ceea ce demonstra în ce măsură reuşiseră englezii să-i împiedice pe spanioli să-şi folosească tacticile preferate.

Când *Alice* intră în iureşul luptei, călcând pe urmele navei de război *Antelope,* Barney privi spre orizont şi văzu consternat un nou grup de nave spaniole, care veneau să intre în luptă. Era nevoie de curaj pentru a sări în ajutorul unei flote depăşite numeric, dar se părea că spaniolilor nu le lipsea.

Strângând din dinţi, Barney îi strigă timonierului să se apropie la o sută de metri de *San Felipe.*

Soldaţii de pe galion traseră cu muschetele şi cu archebuzele, fiind suficient de aproape încât să nimerească o parte a oamenilor înghesuiţi pe puntea lui *Alice.* Barney se aşeză în genunchi şi scăpă nevătămat, dar şase membri ai echipajului său căzură pe punte, sângerând abundent. Şi atunci Bill Coory începu să tragă, iar tunurile de pe *Alice* bubuiră. Alicele străpunseră puntea galionului, doborând marinari şi soldaţi, iar ghiulelele mai mari izbiră lemnul carenei.

Galionul răspunse cu o ghiulea mare – faţă de cele opt mai mici trase de *Alice* – şi, când aceasta se înfipse în pupă, Barney simţi o lovitură în stomac. Tâmplarul navei, care aştepta pe punte un moment exact ca acesta, dădu fuga jos pentru a încerca să repare stricăciunea.

Barney mai luase parte la lupte. Nu era neînfricat – oamenii fără frică nu rezistau prea mult pe mare –, dar descoperi că, odată începută lupta, erau atât de multe lucruri de făcut, încât nu se mai gândea la pericol decât după ce acesta trecea. Era stăpânit de o încântare energică, strigând întruna instrucţiuni echipajului, fugind dintr-o parte în alta ca să vadă mai bine şi coborând o dată la câteva minute pe puntea cu tunuri ca să dea ordine şi să-i încurajeze pe tunarii asudaţi. Se îneca cu fum, aluneca pe sângele scurs şi se împiedica de trupurile morţilor şi ale răniţilor.

Ocoli *Antelope* prin spate şi o luă după nava mai mare, trecând a doua oară pe lângă ea şi trăgând de data asta cu tunurile de la babord. Îi scăpă o înjurătură când galionul le lovi catargul din spate. O fracţiune de secundă mai târziu, simţi o arsură cumplită pe scalp. Duse mâna la cap şi scoase o aşchie de lemn din păr. Simţi umezeala caldă a sângelui, dar era doar un firicel şi îşi dădu seama că scăpase doar cu o zgârietură.

Catargul nu căzu, iar tâmplarul dădu fuga să-l întărească cu stâlpi de susţinere.

Când *Alice* scăpă de fumul sulfuros, Barney observă că armada se aşeza încet în formaţia de semilună. Era uimit că echipajele şi căpitanii puteau da dovadă de atâta disciplină în timp ce îndurau lovituri îngrozitoare. Navele spaniole se arătau îngrijorător de greu de scufundat, iar în curând aveau să ajungă şi întăririle.

Barney făcu un ocol cu *Alice* pentru încă un atac.

Bătălia continuă toată ziua şi Rollo se simţea disperat pe la jumătatea după-amiezii.

Sun Martin fusese lovită de sute de ori. Trei dintre tunurile mari ale navei fuseseră dislocate de pe socluri şi deveniseră inutile; dar mai avea suficiente. Nava găurită era menţinută la suprafaţă de scafandri, cei mai curajoşi oameni, care intrau în apă cu plăci de plumb şi câlţi pentru a călăfătui carena în timp ce salvele continuau. În jurul lui Rollo erau numai morţi şi răniţi, care strigau numele Domnului sau al sfântului preferat, implorând să-i scape de agonie. Aerul pe care îl respira avea gust de fum şi de sânge.

Magnifica navă *Maria Juan* era atât de avariată, încât nu reuşea să mai plutească, iar Rollo o privi disperat scufundându-se încet, dar fără speranţă, în valurile cenuşii şi reci ale Mării Nordului, dispărând pentru totdeauna. *San Mateo* era aproape de sfârşit. În efortul de a se menţine la suprafaţă, echipajul arunca peste bord tot ce putea fi mişcat: tunuri, grătare, lemne rupte, chiar şi cadavrele camarazilor morţi. *San Felipe* era atât de grav deteriorată, încât nu mai putea fi cârmită şi plutea neajutorată departe de bătălie, către bancurile de nisip.

Nu era doar faptul că spaniolii erau depăşiţi numeric. Erau soldaţi curajoşi şi marinari pricepuţi, dar obişnuiau să îşi câştige bătăliile lovind cu pintenii navelor şi abordând, iar englezii îşi dăduseră seama cum să-i împiedice să facă asta. În schimb, fuseseră forţaţi să înceapă să tragă, un gen de luptă care îi dezavantaja. Englezii dezvoltaseră o tehnică de tir rapid, pe care spaniolii nu o puteau înfrunta. Tunurile spaniole mai mari erau greu de reîncărcat, uneori fiind necesar ca tunarii să se atârne de funii peste carenă ca să introducă ghiuleaua; iar în toiul luptei acest lucru era aproape imposibil.

Rezultatul era un dezastru.

Ca şi cum ar fi vrut ca înfrângerea să fie şi mai sigură, vântul îşi schimbase direcţia dinspre nord, aşa că nu mai aveau cum să fugă în direcţia aceea. La est şi la sud erau doar bancuri de nisip, iar englezii îi atacau din vest. Spaniolii erau prinşi în capcană. Rezistau cu stoicism, dar navele lor aveau să fie scufundate până la urmă de tunurile englezilor sau împinse pe bancurile de nisip.

Nu mai aveau nicio speranţă.

(x)

La ora patru după-amiaza, vremea se schimbă.

O vijelie neaşteptată se apropie dinspre sud-vest. Pe puntea navei lordului Howard, *Ark Royal,* Ned Willard era bătut de vântul puternic şi udat de ploaie. Ar fi îndurat bucuros, dar ceea ce îl deranja era că armada spaniolă era acum ascunsă de o perdea de ploaie. Flota engleză se apropiase treptat de locul în care ar fi trebuit să fie spaniolii – dar ei nu mai erau acolo.

Doar nu erau să scape tocmai acum?!

După o jumătate de oră, furtuna trecu la fel de repede pe cât se stârnise şi, în soarele de după-amiază apărut din senin, Ned văzu uluit că navele spaniole erau acum la trei kilometri spre nord şi avansau în viteză.

Ark întinse pânzele şi plecă în urmărire, iar restul flotei veni după ea, însă aveau nevoie de timp ca să o prindă din urmă, iar Ned înţelese că nu aveau să se mai dea lupte până la căderea nopţii.

Ambele flote rămaseră aproape de coasta de est a Angliei.

Se lăsă întunericul. Ned era epuizat şi adormi îmbrăcat pe patul lui. Când se iviră zorile a doua zi, se uită în faţă şi văzu că spaniolii erau la aceeaşi distanţă, mergând încă spre nord cât de repede puteau.

Lordul Howard se afla la locul lui obişnuit, pe puntea de la pupă, bând o bere slabă.

– Ce se întâmplă, domnule? întrebă Ned politicos. Se pare că nu putem să-i ajungem.

– Nu e nevoie, zise Howard. Uite! Fug de noi.

– Şi unde se duc?

– Bună întrebare. Din câte văd eu, vor fi forţaţi să ocolească vârful de nord al Scoţiei, apoi să se întoarcă spre sud prin Marea Irlandei – pentru care nu sunt hărţi, după cum ştii.

Ned nu ştiuse acest lucru.

– Am fost cu dumneata în fiecare oră din ultimele unsprezece zile, dar tot nu înţeleg cum de s-a întâmplat aşa ceva.

– Adevărul, Sir Ned, este că e foarte greu să cucereşti o insulă. Invadatorul are un dezavantaj uriaş. Rămâne fără provizii, devine vulnerabil când încearcă să îmbarce şi să debarce trupele şi se rătăceşte pe teritorii sau mări necunoscute. Ceea ce am făcut noi, în cea mai mare parte, a fost să hărţuim duşmanul până când greutăţile inerente l-au copleşit.

Ned încuviinţă din cap.

– Iar regina Elisabeta a avut dreptate să-şi cheltuie banii pe flotă.

– Aşa e.

Ned privi peste ape la armada spaniolă care se retrăgea.

– Înseamnă că am câştigat, zise el.

Abia îi venea să creadă. Ştia că trebuia să ţopăie de bucurie şi probabil că asta avea să facă după ce digera veştile, dar deocamdată era uluit.

Howard zâmbi.

– Da, zise el. Am câştigat.

– Păi, spuse Ned, să fiu al naibii!

Capitolul 27

Pierre Aumande fu trezit de fiul său vitreg, Alain.

– E o întrunire de urgenţă a Consiliului de Coroană, spuse Alain.

Părea neliniştit, fără îndoială pentru că trebuia să tulbure somnul stăpânului său arţăgos.

Pierre se ridică în capul oaselor şi se încruntă. Întrunirea era o surpriză şi lui nu-i plăceau surprizele. Cum de nu aflase de asta mai înainte? Care era urgenţa? Se scărpină pe braţe, gândindu-se, iar pielea sa uscată se scutură pe cuvertura brodată.

– Ce altceva mai ştii?

– Avem un mesaj de la d’O, spuse Alain.

Numele neobişnuit de François d’O îi aparţinea administratorului financiar al regelui Henric al III-lea.

– Vrea să se asigure că participă şi ducele de Guise.

Pierre privi pe fereastră. Era încă întuneric şi nu vedea nimic afară, dar auzea ploaia torenţială căzând pe acoperiş şi stropind ferestrele. Nu avea să afle nimic dacă mai rămânea în pat, aşa că se ridică.

Era cu două zile înainte de Crăciun, în 1588. Se aflau la castelul regal de la Blois, aflat la peste o sută şaizeci de kilometri sud-vest de Paris. Era un palat uriaş, cu cel puţin o sută de camere, iar Pierre ocupa un apartament luxos, de aceeaşi mărime ca acela al stăpânului său, ducele de Guise, şi aproape la fel de mare ca al regelui.

Asemenea regelui şi ducelui, Pierre adusese cu el o parte din propria lui mobilă de lux, inclusiv patul extrem de confortabil şi masa de scris, a cărei mărime era simbolică. Mai avea ceva de preţ cu el, o pereche de pistoale cu roată de fricţiune, cu finisaje de argint, dăruite de regele Henric. Fusese prima şi singura dată când primise un cadou de la un rege. Le păstra lângă pat, gata să tragă.

Avea un alai de servitori conduşi de Alain, acum în vârstă de douăzeci şi opt de ani, pe care îl dresase complet şi îl transformase într-un ajutor credincios. Alături de el se afla şi Louise de Nîmes, amanta lui încântător de reticentă.

Pierre făcuse din ducele Henric de Guise unul dintre cei mai importanţi oameni din Europa, mai puternic chiar decât regele

Franţei. Propriul statut al lui Pierre crescuse odată cu cel al stăpânului său.

Regele Henric era un pacifist convins, la fel ca mama lui, regina Caterina, şi încercase să le arate o oarecare blândeţe protestanţilor francezi eretici numiţi hughenoţi. Pierre prevăzuse pericolul acestui lucru de la bun început. Îl încurajase pe duce să înfiinţeze Liga Catolică, o uniune de cofraternităţi ultracatolice, pentru a combate alunecarea spre erezie. Acum era forţa dominantă din politica franceză, controlând Parisul şi alte oraşe importante. Liga era atât de puternică, încât reuşise să-l alunge pe regele Henric din Paris, motiv pentru care se afla acum la Blois. Iar Pierre reuşise să-i obţină ducelui numirea de locotenent-general al armatelor regale, lăsându-l astfel pe rege fără controlul propriilor forţe armate.

Stările Generale – Parlamentul Naţional al Franţei – erau reunite încă din octombrie. Pierre îl sfătuise pe ducele de Guise să pozeze în reprezentantul poporului la negocierile cu regele, deşi, de fapt, era liderul opoziţiei faţă de puterea regală, iar scopul adevărat al lui Pierre era să se asigure că regele ceda tuturor pretenţiilor emise de Ligă.

Pierre era puţin îngrijorat din cauza aroganţei stăpânului său, care mergea prea departe. În urmă cu o săptămână, la banchetul familiei de Guise, fratele ducelui Henric, Louis, cardinalul de Lorena, ţinuse un toast pentru „fratele meu, noul rege al Franţei!” Vestea acestei insulte ajunsese bineînţeles la rege, cât ai clipi. Pierre nu credea că regele Henric avea îndrăzneala de a se răzbuna cumva, dar, pe de altă parte, asemenea laude ispiteau soarta.

Pierre îşi puse un pieptar alb, scump, cu crestături prin care se vedea căptuşeala de mătase aurie. Culoarea nu îi scotea în evidenţă mătreaţa, care îi curgea permanent de pe scalpul uscat.

Lumina specifică mijlocului iernii apăru cu greu şi dezvălui cerul mohorât şi ploaia neobosită. Luând cu el un lacheu care să ducă lumânarea, Pierre merse prin câteva pasaje întunecoase şi pe holurile castelului întortocheat spre camerele ducelui Henric.

Căpitanul gărzii de noapte a ducelui, un suedez pe nume Colii, pe care Pierre avusese grijă să-l mituiască, îl salută politicos şi spuse:

– A fost cu doamna de Sauves jumătate de noapte. S-a întors la ora trei.

Charlotte de Sauves, o doamnă extrem de promiscuă, era

actuala amantă a ducelui. Probabil că voia să doarmă până târziu în dimineaţa aceea.

– Trebuie să-l trezesc, spuse Pierre. Trimite o cană cu bere. Nu avem timp pentru altceva.

Pierre intră în camera de culcare. Ducele era singur: soţia lui era la Paris, urmând să nască al paisprezecelea copil. Pierre scutură umărul ducelui adormit. Neavând încă patruzeci de ani, Henric era viguros şi se trezi repede.

– Mă întreb ce-o fi atât de urgent încât consiliul să nu poate aştepta să-şi ia oamenii micul dejun, mormăi ducele, trăgându-şi un pieptar de satin gri peste lenjeria de corp.

Pierre nu voia să admită că nu ştia.

– Regele se frământă din cauza Stărilor Generale.

– M-aş preface bolnav, numai că ceilalţi ar putea să profite că lipsesc ca să comploteze împotriva mea.

– Nu spune că *ar putea,* ci că *ar face-o.*

Acesta era preţul succesului. Slăbiciunea monarhiei franceze, care începuse cu moartea prematură a regelui Henric al II-lea în urmă cu treizeci de ani, îi oferise familiei de Guise oportunităţi uimitoare – dar, de câte ori puterea lor creştea, alţii încercau să le-o fure.

Imediat apăru un servitor cu o cană de bere. Ducele o goli dintr-o suflare, apoi spuse mulţumit:

– Aşa mai merge.

Pieptarul lui de satin nu era călduros, iar pe coridoarele palatului era frig, aşa că Pierre îi întinse o capă pe care să o poarte până la sala de consiliu. Ducele luă o pălărie şi mănuşi, apoi plecară.

Colii mergea în faţă. Ducele nu se ducea nicăieri fără o gardă de corp, atunci când trecea dintr-un apartament în altul la palat. Cu toate acestea, soldaţii nu aveau voie să intre în sala de consiliu, iar Colii rămase în capătul scării mari, în timp ce ducele şi Pierre intrară.

Un foc mare ardea în vatră. Ducele Henric îşi scoase capa şi se aşeză la masa lungă alături de ceilalţi consilieri.

– Adu-mi nişte stafide de Damasc, îi spuse el unui servitor. N-am mâncat nimic.

Pierre li se alătură consultanţilor în dreptul pereţilor, iar consiliul începu să discute problema taxelor.

Regele întrunise Stările Generale pentru că avea nevoie de bani. Negustorii prosperi care alcătuiau Starea a Treia – după

aristocraţie şi cler – refuzau cu încăpăţânare să-i dea o parte mai mare din banii lor, câştigaţi cu greu. Îşi trimiseseră cu insolenţă contabilii să examineze finanţele regale şi declaraseră apoi că regele nu ar fi avut nevoie de taxe mai mari dacă şi-ar fi drămuit mai bine banii.

Administratorul financiar, François d'O, trecu direct la subiect.

– Starea a Treia trebuie să ajungă la un compromis cu regele, spuse el, uitându-se la ducele Henric.

– Aşa vor face, răspunse ducele. Daţi-le timp. Mândria nu le permite să cedeze imediat.

Era foarte bine, se gândi Pierre. Când se ajungea cu adevărat la compromis, ducele avea să fie eroul zilei pentru că îl organizase.

– Dar asta nu înseamnă *imediat,* nu-i aşa? spuse d'O cu încăpăţânare. Îl sfidează pe rege de două luni.

– Se vor da pe brazdă.

Pierre se scărpină la subsuoară. De ce fusese chemat Consiliul de Coroană atât de urgent? Era o discuţie nesfârşită şi părea că nu se întâmplase nimic nou.

Un servitor îi aduse ducelui o farfurie.

– Alteţă, nu sunt stafide, zise el. V-am adus nişte prune de Provence.

– Dă-mi-le, zise ducele. Mi-e atât de foame, că aş mânca şi un cal.

D'O nu lăsă discuţia să devieze.

– Când le spunem celor din Starea a Treia că trebuie să fie rezonabili, ştiţi ce ne răspund? continuă el. Spun că ei nu au de ce să ajungă la un compromis, pentru că au sprijinul ducelui de Guise.

Se opri şi privi în jurul mesei. Ducele îşi scoase mănuşile şi începu să-şi îndese prune în gură.

D'O îi spuse:

– Alteţă, susţineţi că sunteţi un mediator între rege şi popor, dar aţi devenit obstacolul din calea rezolvării.

Lui Pierre nu-i plăcea cum suna asta: era aproape un verdict.

Ducele Henric înghiţi o prună. Pentru o clipă, păru că nu mai ştie ce să spună.

În timp ce ezita, o uşă se deschise şi ministrul Revol intră din apartamentul alăturat, care îi aparţinea regelui. Revol se apropie de ducele Henric şi spuse cu o voce joasă şi clară:

– Alteţă, regele doreşte să vă vorbească.

Pierre era uimit: era a doua surpriză a dimineţii. Se petrecea ceva ce el nu ştia şi presimţea pericolul.

Ducele răspunse mesajului de la rege cu o lipsă îndrăzneaţă de grabă. Scoase din buzunar o cutie de zaharicale suflată cu argint, în formă de scoică, şi puse înăuntru câteva prune de luat cu el, de parcă ar fi vrut să ia o gustare în timp ce vorbea cu regele. Apoi se ridică şi îşi luă capa. Cu o mişcare a capului, îi porunci lui Pierre să-l urmeze.

În camera alăturată se afla un grup de gărzi de corp ale regelui, condus de un om pe nume Montsery, care îi aruncă ducelui o privire încruntată. Aceste gărzi de elită, foarte bine plătite, se numeau cei Patruzeci şi Cinci, iar ducele Henric, îndemnat de Pierre, propusese ca acest grup să fie desfiinţat pentru a economisi bani – şi, desigur, pentru a slăbi şi mai mult statutul regelui. Nu fusese una dintre cele mai bune idei ale lui Pierre. Sugestia fusese respinsă şi singura consecinţă era acum că cei Patruzeci şi Cinci îl urau pe duce.

– Aşteaptă aici în caz că am nevoie de tine, îi spuse ducele Henric lui Pierre.

Montsery îi deschise ducelui a doua uşă.

Ducele Henric se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse din nou spre Pierre.

– Dacă mă gândesc mai bine, spuse el, întoarce-te la Consiliul de Coroană. Poţi să-mi spui ce vorbesc în lipsa mea.

– Foarte bine, alteţă, zise Pierre.

Montsery îi deschise ducelui uşa, dincolo de care se afla regele Henric. În vârstă de treizeci şi şapte de ani, Henric era rege de cincisprezece ani. Avea faţa cărnoasă şi senzuală, dar iradia o autoritate paşnică. Se uită la ducele Henric şi spuse:

– Iată-l, deci, pe omul căruia i se spune noul rege al Franţei.

Apoi se întoarse spre Montsery şi îi făcu un semn din cap, scurt, dar inconfundabil.

În clipa aceea, Pierre îşi dădu seama că era pe cale să se producă o catastrofă.

Cu o mişcare rapidă şi fluidă, Montsery scoase un pumnal lung şi-l înjunghie pe duce.

Lama ascuţită pătrunse cu uşurinţă prin pieptarul subţire de mătase al acestuia şi se înfipse în pieptul lui vânjos.

Pierre rămase încremenit de groază.

Ducele deschise gura ca şi când ar fi vrut să strige, dar niciun sunet nu se auzi, iar Pierre înţelese imediat că rana fusese

probabil fatală.

Însă pentru gărzi nu fu suficient, pentru că îl înconjurară pe duce şi îl înjunghiară repetat cu săbii şi cuţite. Sângele îi ţâşnea pe nas şi pe gură, stropind peste tot în jur.

Paralizat de spaimă, Pierre privi încă o clipă. Ducele Henric căzu, sângerând abundent din numeroasele răni.

Pierre ridică privirea spre rege, care urmărea totul cu calm.

În cele din urmă, Pierre îşi reveni. Stăpânul lui fusese ucis şi poate că el era următorul. Pe tăcute, dar repede, se întoarse cu spatele şi ieşi pe uşă, ajungând din nou în sala de consiliu.

Membrii Consiliului de Coroană aflaţi în jurul mesei lungi se uitară la el în tăcere, iar el realiză brusc că probabil ştiuseră ce avea să se întâmple. Întrunirea „urgentă” era un pretext de a-l lua pe nepregătite pe ducele de Guise. Era o conspiraţie şi toţi erau implicaţi.

Voiau ca el să spună ceva, pentru că încă nu ştiau dacă asasinatul se petrecuse sau nu. Profită de nesiguranţa lor de moment ca să scape. Traversă camera în viteză, fără să spună nimic, şi ieşi. Auzi larma stârnindu-se în urma lui, întreruptă de o uşă trântită.

Garda de corp a ducelui, Colii, se uită nedumerit la Pierre, dar Pierre îl ignoră şi coborî în fugă scara mare. Nimeni nu încercă să-l oprească.

Era şocat. Avea răsuflarea întretăiată şi simţea că transpiră în ciuda frigului. Ducele era mort, ucis – şi totul se întâmplase, în mod clar, la ordinul regelui. Ducele Henric devenise prea încrezător în sine însuşi. La fel şi Pierre. Fusese sigur că neputinciosul rege Henric nu avea să fie vreodată atât de curajos şi de hotărât – şi se înşelase, în mod dezastruos, fatal.

Avusese noroc că nu-l omorâseră şi pe el. Îşi înăbuşi panica în timp ce alerga prin castel. Regele şi colaboratorii lui probabil că nu-şi făcuseră şi alte planuri în afară de asasinat. Dar acum, când ducele era mort, aveau să se gândească la cum să-şi consolideze triumful. Mai întâi, aveau să-i elimine pe fraţii ducelui, cardinalul Louis şi arhiepiscopul de Lyon; apoi, atenţia lor avea să se îndrepte spre principalul său consultant, Pierre.

Însă, în următoarele minute, totul avea să fie doar haos şi confuzie, aşa că Pierre avea o mică şansă de a se salva.

Fiul cel mare al ducelui Henric, Charles, era acum duce de Guise, îşi dădu seama Pierre în timp ce alerga pe un coridor. Băiatul avea şaptesprezece ani, fiind destul de mare ca să-i calce

pe urme tatălui său – Henric însuşi avea doar doisprezece ani când devenise duce. Dacă reuşea să scape de acolo, Pierre avea să facă la fel cum făcuse cu Henric: să intre pe sub pielea mamei, să devină un consultant indispensabil pentru cel tânăr, să planteze în amândoi sămânţa răzbunării şi, într-o bună zi, noul duce ar fi devenit la fel de puternic precum cel vechi.

Mai avusese parte şi altă dată de asemenea lovituri şi de fiecare dată revenise mai puternic ca niciodată.

Ajunse în camerele lui, suflând din greu. Fiul său vitreg, Alain, era în salon.

– Pune şaua pe trei cai, se răsti Pierre. Nu lua decât bani şi arme. Trebuie să fugim de aici în zece minute.

– Unde mergem? întrebă Alain.

Băiatul acesta prost ar fi trebuit să întrebe *de ce,* nu *unde.*

– Încă nu m-am hotărât, doar *mişcă-te!* urlă Pierre.

Intră în dormitor. Louise, în cămaşă de noapte, stătea în genunchi, rugându-se în şoaptă.

– Îmbracă-te repede, spuse Pierre. Dacă nu eşti gata, plec fără tine.

Ea se ridică şi se apropie de el, cu mâinile încă împreunate în rugăciune.

– Ai necazuri, spuse ea.

– Bineînţeles că am necazuri, de asta fug, zise el nerăbdător. Îmbracă-te!

Louise deschise palmele şi dezvălui un pumnal scurt, cu care îi crestă faţa lui Pierre.

– Iisuse! strigă el de durere.

Dar şocul era mai puternic. Nu s-ar fi mirat mai tare nici dacă lama s-ar fi mişcat singură. Dar era vorba de *Louise,* şoricelul îngrozit, femeia neajutorată de care abuza din amuzament; iar ea îl *tăiase* – nu era doar o zgârietură, ci o tăietură adâncă în obraz, care acum sângera abundent pe barbă şi pe gât.

– Târfă ce eşti, o să-ţi tai gâtul! strigă el, aruncându-se spre ea şi întinzând mâna după cuţit.

Ea făcu iute un pas înapoi.

– Ticălosule, s-a terminat, acum sunt liberă! urlă ea – apoi îl înjunghie în gât.

Deşi nu-i venea să creadă, simţi lama pătrunzându-i dureros în carne. Ce se întâmpla? De ce credea că e liberă? Un rege slab îl omorâse pe duce, iar acum, o femeie slabă îl înjunghiase pe Pierre. Era năucit.

Dar Louise era o asasină nepricepută: nu-şi dăduse seama că prima lovitură trebuia să fie fatală. Făcuse o treabă de mântuială şi acum avea să moară.

Mânia dirijă gesturile lui Pierre. Duse mâna dreaptă la gâtul rănit şi cu stânga dădu la o parte mâna în care Louise ţinea cuţitul. Era rănit, dar viu, şi avea să o omoare acum pe Louise. Alergă spre ea, lovindu-se unul de altul înainte ca ea să apuce să-l taie din nou. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ, scăpând cuţitul din mână.

Pierre îl ridică. Încercând să ignore durerea provocată de răni, se aşeză călare pe Louise şi ridică pumnalul. Se opri o clipă, neştiind unde să o înjunghie: pe faţă? pe sâni? în gât? în burtă?

O lovitură puternică în umărul drept îl aruncă în partea stângă. Preţ de o clipă, braţul drept îi rămase moale şi veni rândul lui să scape cuţitul. Căzu greoi, rostogolindu-se de pe Louise şi rămânând pe spate.

Apoi ridică ochii şi-l văzu pe Alain.

Tânărul avea în mână pistoalele cu roată de fricţiune primite de Pierre de la regele Henric şi le ţinea pe amândouă aţintite spre Pierre.

Pierre se uită neajutorat la arme timp de un minut. Trăsese cu ambele de mai multe ori şi ştia că funcţionau bine. Nu ştia cât de bine ştia Alain să tragă, dar nu prea putea să rateze stând la doi paşi de el.

Într-o secundă de linişte, Pierre auzi zgomotul ploii. Înţelese că Alain ştiuse din timp de asasinarea ducelui – de aceea întrebase *unde,* şi nu *de ce.* Şi Louise ştiuse. Aşadar, conspiraseră să-l ucidă pe Pierre în momentul acela de slăbiciune. Şi aveau să scape basma curată: toţi urmau să presupună că Pierre fusese ucis din ordinul regelui, la fel ca ducele.

Cum i se putea întâmpla una ca asta tocmai lui, Pierre Aumande de Guise, maestrul manipulărilor de peste trei decenii?

Se uită la Louise, apoi din nou la Alain şi văzu pe feţele lor aceeaşi expresie. Era o ură amestecată cu altceva: bucurie. Era momentul lor de glorie şi erau fericiţi.

– Nu-mi mai eşti de niciun folos, spuse Alain.

Strânse degetele pe manetele şerpuite de sub pistoale.

Ce însemna asta? Pierre se folosise mereu de Alain, nu invers, nu-i aşa? Ce anume nu pricepea? Pierre era din nou năucit.

Deschise gura să strige după ajutor, dar niciun sunet nu-i ieşi

din gâtul rănit.

Rotiţele se învârtiră şi ambele arme scoaseră scântei, apoi se declanşară cu un bubuit dublu.

Pierre se simţi de parcă tocmai îl lovise un baros în piept. Durerea era copleşitoare.

O auzi pe Louise vorbind de parcă ar fi fost la mare distanţă:

– Acum, întoarce-te în iad, de unde ai venit.

Apoi se făcu întuneric.

(ii)

Contele Bartlet îşi boteză primul fiu Swithin, după străbunicul copilului, iar pe al doilea îl numi Rollo, după unchiul său. Amândoi luptaseră cu vitejie împotriva protestantismului, iar Bartlet era un catolic convins.

Margery nu era mulţumită de niciunul dintre aceste nume. Swithin fusese un om dezgustător, iar Rollo o înşelase şi o trădase. Cu toate acestea, pe măsură ce personalităţile băieţilor începeau să se contureze, li se schimbă şi numele: Swithin deveni un copil care se târa foarte repede şi fu poreclit Swifty[29], iar rotofeiul Rollo deveni Roley[30].

Lui Margery îi plăcea să o ajute dimineaţa pe Cecilia, soţia lui Bartlet. Astăzi îi dădea omletă lui Swift, în timp ce Cecilia îl alăpta pe Roley. Cecilia avea tendinţa de a se îngrijora pentru copii, iar Margery avea o influenţă liniştitoare; probabil toate bunicile erau aşa, îşi zise Margery.

Al doilea ei fiu, Roger, intră în camera copiilor să-şi vadă nepoţii.

– O să-mi fie foarte dor de ei când voi pleca la Oxford, zise el.

Margery observă că tânăra doică, Dot, se însenină imediat în prezenţa lui Roger. Avea un farmec tăcut, cu un zâmbet ambiguu, care era foarte atrăgător, şi lui Dot i-ar fi plăcut, fără îndoială, să-l cucerească. Poate era bine că pleca la universitate: Dot era o fată drăguţă şi se purta frumos cu copiii, dar orizonturile ei erau prea înguste pentru Roger.

Gândul acesta o făcu să se întrebe ce întrevedea Roger însuşi la orizont, aşa că îl întrebă:

– Te-ai gândit ce o să faci după Oxford?

– Vreau să studiez dreptul, zise Roger.

---

[29] De la adjectivul *swift* în engleză – *iute, rapid* (n.tr).

[30] De la verbul *to roll* în engleză – *a se rostogoli* (n.tr.).

Era interesant.

– De ce?

– Pentru că e foarte important. Legile sunt baza pentru dezvoltarea ţării.

– Deci, ceea ce te interesează cu adevărat este guvernul.

– Cred că da. Am fost mereu fascinat de ce spunea tata când se întorcea de la şedinţele Parlamentului: cum negociau oamenii şi ce manevre făceau, de ce adoptau o poziţie sau alta.

Contele Bart nu găsise Parlamentul niciodată prea interesant şi fusese prezent în Camera Lorzilor doar din obligaţie. Dar tatăl adevărat al lui Roger, Ned Willard, era un animal politic. Ereditatea era fascinantă.

– Poate o să devii parlamentar de Kingsbridge şi o să intri în Camera Comunelor, spuse Margery.

– Nu e ceva neobişnuit pentru fiul mai tânăr al unui conte. Dar Sir Ned este parlamentar.

– O să se pensioneze mai devreme sau mai târziu.

Margery bănuia că ar fi făcut-o bucuros dacă i-ar fi putut lăsa locul fiului său.

Deodată, auziră glasuri puternice la parter. Roger ieşi din cameră, dar se întoarse să anunţe:

– Tocmai a venit unchiul Rollo.

Margery era şocată.

– Rollo? spuse ea cu scepticism. Nu a mai venit la New Castle de ani de zile!

– Ei bine, acum e aici.

Margery auzi strigăte de bucurie în holul mare în timp ce Bartlet îşi întâmpina eroul.

Cecilia le spuse bucuroasă celor doi copii:

– Haideţi să-l cunoaşteţi pe unchiul vostru, Rollo.

Margery nu se grăbea să-l întâmpine pe Rollo. I-l întinse pe Swifty lui Roger şi spuse:

– Vin şi eu mai târziu.

Ieşi din camera copiilor şi merse pe coridor către camerele ei, urmată de buldogul ei, Maximus. Bartlet şi Cecilia se mutaseră, cum era firesc, în cele mai bune camere, iar pentru contesa văduvă rămăsese un apartament drăguţ, cu dormitor şi budoar. Margery intră în budoar şi închise uşa.

Simţea o mânie glacială. După ce descoperise că Rollo se folosea de reţeaua ei pentru a instiga o insurecţie violentă, îi trimisese un mesaj scurt, codificat, spunându-i că nu mai putea

să-l ajute să aducă preoţi în Anglia în mod clandestin. El nu răspunsese şi nu mai comunicaseră de atunci. Petrecuse multe ore compunând un discurs indignat pe care intenţiona să i-l ţină dacă l-ar mai fi văzut. Dar acum, când se afla din nou aici, simţea că nu mai ştia ce să-i spună.

Maximus se întinse în faţa focului, iar Margery rămase la fereastră, privind afară. Era decembrie: servitorii traversau curtea înfofoliţi în pelerine groase. Dincolo de zidurile castelului, câmpurile erau pline de noroi tare şi rece, iar copacii goi îşi înălţau crengile despicate spre cerul cenuşiu. Intenţionase să-şi ia puţin timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine, dar era în continuare şocată. Luă în mână rozariul ca să se liniştească.

Auzi servitorii cărând bagaje pe coridor prin faţa uşii ei şi bănui că Rollo avea să folosească fostul lui dormitor, care se afla faţă în faţă cu dormitorul ei nou. Curând după aceea, se auzi o bătaie în uşă şi Rollo intră.

– M-am întors! anunţă el bucuros.

Margery observă că acum era chel, cu fire albe în barbă. Se uită la el cu o expresie împietrită.

– De ce ai venit?

– Şi eu mă bucur să te văd, spuse el sarcastic.

Maximus mârâi încet.

– La ce naiba te aşteptai? spuse Margery. M-ai minţit ani de zile. Ştii ce părere am despre creştinii care se omoară între ei din cauza doctrinei – şi, cu toate acestea, n-ai ezitat să mă foloseşti tocmai pentru acest scop. Mi-ai transformat viaţa într-o tragedie.

– Am îndeplinit voia Domnului.

– Mă îndoiesc. Gândeşte-te la câte morţi a provocat conspiraţia ta – inclusiv moartea lui Mary, Regina Scoţienilor!

– Acum e o sfântă în ceruri.

– În orice caz, eu nu te mai ajut şi nu te poţi folosi de New Castle.

– Cred că vremea conspiraţiilor a trecut. Mary, Regina Scoţienilor, a murit, iar armada spaniolă a fost învinsă. Dar dacă s-ar ivi o altă ocazie, mai sunt şi alte locuri în afară de New Castle.

– Sunt singura persoană din Anglia care ştie că tu eşti Jean Langlais. Te-aş putea trăda, i-aş putea spune lui Ned Willard.

Rollo zâmbi.

– Dar nu o vei face, spuse el încrezător. Poţi să mă trădezi, dar şi eu te pot trăda. Chiar dacă nu aş vrea să te dau de gol,

probabil aş face-o sub tortură. Ai ascuns preoţi ani de zile şi acesta e un delict capital. Ai fi executată – probabil în acelaşi mod ca Margaret Clitheroe, care a fost stâlcită treptat până a murit.

Margery se uită la el îngrozită. Nu se gândise atât de departe.

Rollo continuă:

– Şi nu eşti numai tu. Şi Bartlet, şi Roger au ajutat la aducerea preoţilor pe furiş. Aşadar, vezi tu, dacă mă trădezi, ai putea provoca executarea ambilor tăi fii.

Avea dreptate. Margery era prinsă în capcană. Oricât de rău era Rollo, nu avea altceva de făcut decât să-l protejeze. Se simţea înnebunită de frustrare, dar nu putea face nimic. Se uită la expresia lui îngâmfată preţ de câteva momente.

– Blestemat să fii, spuse ea. Te blestem să arzi în iad.

(iii)

În a douăsprezecea zi de Crăciun, avu loc o cină mare în familie în casa Willard din Kingsbridge.

Tradiţia unei piese de teatru anuale la New Castle se stinsese. Domeniile contelui deveniseră tot mai sărace de-a lungul anilor de discriminare împotriva catolicilor, iar contele de Shiring nu-şi mai permitea banchete luxoase. Aşadar, familia Willard organiza propria petrecere.

Şase persoane erau prezente la masă. Barney era acasă, însufleţit de victoria împotriva armadei spaniole. Stătea în capul mesei, iar Helga, soţia sa, se afla în dreapta lui. Fiul său, Alfo, stătea în stânga, iar Sylvie observă că începea să se rotunjească odată cu prosperitatea. Soţia lui Alfo, Valerie, avea în braţe un copil, o fetiţă. Ned stătea în capătul opus, faţă în faţă cu Barney, iar Sylvie era lângă el. Eileen Fife aduse un platou uriaş cu porc fript cu mere şi băură din vinul auriu de Renania adus de Helga.

Barney şi Ned povesteau întruna scene din marea bătălie de pe mare. Sylvie şi Valerie discutau în franceză. Valerie alăpta copilul în timp ce se înfrupta din friptura de porc. Barney spunea că bebeluşul avea să semene cu bunica Bella: era puţin probabil, îşi zise Sylvie, fiindcă doar unul dintre cei opt străbunici ai copilului era african şi în acel moment avea un ten rozaliu-deschis, nimic ieşit din comun. Alfo îi povestea lui Barney despre ce îmbunătăţiri plănuia să-i aducă pieţei acoperite.

Sylvie se simţea în siguranţă lângă familia ei vorbăreaţă, cu

mâncare pe masă şi un foc în vatră. Duşmanii Angliei erau înfrânţi deocamdată, deşi era limpede că aveau să apară mereu alţii. Iar Ned auzise de la un spion că Pierre Aumande era mort, ucis în aceeaşi zi cu stăpânul lui, ducele de Guise. Mai exista dreptate pe lume.

Privi în jurul mesei spre feţele zâmbitoare şi îşi dădu seama că sentimentul care o copleşea era fericirea.

După cină, îmbrăcară haine groase şi ieşiră. În locul piesei de teatru de la New Castle, hanul Inn avea o trupă de actori care juca pe o scenă temporară în curtea mare a tavernei. Familia Willard plăti intrarea şi se alătură mulţimii.

Piesa *Acul cumetrei Gurton*[31] era o comedie fără perdea despre o bătrână care îşi pierduse singurul ac şi nu mai putea să coasă. Printre celelalte personaje se numărau un măscărici pe nume Diccon, care se prefăcea că-l invocă pe diavol, şi un servitor numit Hodge, care era atât de înspăimântat, încât se scăpa în pantaloni. Publicul râdea în hohote.

Ned era într-o dispoziţie de zile mari, aşa că ieşi cu Barney din curte şi intrară în cârciumă pentru o carafă cu vin.

Pe scenă, Gammer începu să se bată cu vecina ei, doamna Chat. Brusc, Sylvie surprinse privirea unui om din curte care nu râdea. Simţi imediat că mai văzuse faţa aceea. Avea o expresie sumbră de fanatism îndărătnic pe care nu putea să o ignore.

El se uită la ea, dar nu păru să o recunoască.

Apoi îşi aminti de o stradă din Paris şi de Pierre Aumande, care stătea în faţa casei lui micuţe, îndrumându-l pe preotul cu părul rar şi cu barba roşcată.

– Jean Langlais? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

Oare chiar era omul pe care Ned îl vâna de atâta vreme?

El se întoarse cu spatele la piesă şi ieşi din curte.

Sylvie trebuia să se asigure că era el. Ştia că nu trebuia să-l scape din ochi. Nu-i putea permite să dispară. Jean Langlais era duşmanul religiei protestante şi al soţului ei.

Îi trecu prin gând că omul putea fi periculos. Se uită după Ned, dar el nu se întorsese de la cârciumă. Până să revină, omul care părea a fi Jean Langlais ar fi putut să dispară. Nu putea să aştepte.

Sylvie nu ezitase niciodată să-şi rişte viaţa pentru credinţa ei.

Se luă după el.

---

[31] *Gammer Gurtoris Needle* – una dintre cele mai vechi piese scrise în limba engleză, atribuită lui William Stevenson (1530–1575) (n.tr.).

(iv)

Rollo se hotărâse să se întoarcă la castelul Tyne. Ştia că nu mai putea folosi New Castle cu vreun scop secret. Margery nu avea să-l trădeze intenţionat – asta ar fi dus la execuţia celor doi fii ai ei –, dar vigilenţa ei putea să dea greş şi să devină un risc pentru siguranţa lui. Era mai bine să nu ştie nimic.

Era încă plătit de contele de Tyne şi încă îndeplinea, din când în când, sarcini legale pentru acesta, cât să confere poveştii lui credibilitate. Nu prea ştia ce îndatoriri clandestine mai puteau exista acum pentru el. Rebeliunea catolică eşuase. Dar spera din tot sufletul ca, mai devreme sau mai târziu, să fie reluat efortul de readucere a Angliei la credinţa adevărată, iar el să ia parte la asta.

Pe drum către Tyne, se oprise la Kingsbridge, unde se alăturase unui grup de drumeţi care mergeau la Londra. Întâmplător, era a douăsprezecea zi de Crăciun şi se juca o piesă de teatru în curtea hanului Bell, aşa că mergeau să vadă spectacolul, urmând să plece a doua zi de dimineaţă.

Rollo privise puţin, dar i se păruse o piesă vulgară. Într-un moment deosebit de gălăgios, surprinsese privirea unei femei micuţe din public, de vârstă mijlocie, care se uita la el ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama de unde îl cunoştea.

Nu o mai văzuse niciodată şi habar nu avea cine era, dar nu-i plăcuse felul încruntat în care îl privea, încercând să-şi amintească unde îl mai văzuse. Îşi trăsese gluga pelerinei pe cap, se întorsese şi ieşise din curte.

Ajuns în piaţă, ridică ochii spre faţa vestică a catedralei. „Aş fi putut fi episcop aici”, îşi zise el cu amărăciune.

Intră îndurerat în catedrală. Biserica era un loc mohorât şi lipsit de culoare sub conducerea protestanţilor. Sfinţilor şi îngerilor sculptaţi în nişele de piatră li se tăiase capul pentru a împiedica idolatrizarea lor. Picturile de pe pereţi abia se mai vedeau pe sub stratul subţire de var. În mod uimitor, protestanţii lăsaseră intacte ferestrele superbe, probabil pentru că ar fi costat prea mult să înlocuiască sticla; dar culorile nu se vedeau foarte bine în după-amiaza aceea de iarnă.

„Aş fi schimbat toate acestea, îşi spuse Rollo. Le-aş fi dat oamenilor o religie în culori, costume şi pietre preţioase, nu puritanismul acesta rece şi cerebral.” Simţi că i se întoarce stomacul pe dos la gândul lucrurilor pe care le pierduse.

Biserica era goală: toţi preoţii plecaseră să vadă piesa, îşi zise el; dar, întorcându-se, privi în urmă în lungul naosului şi văzu că femeia care se uitase la el în piaţă îl urmărise în catedrală. Când îi întâlni din nou privirea, ea îi vorbi în franceză, iar cuvintele ei răsunară sub boltă precum vocea morţii.

– *Cest bien toi – Jean Langlais?* Eşti chiar tu – Jean Langlais?

El se întoarse cu spatele, cu gândurile învălmăşite. Era într-un pericol îngrozitor. Fusese recunoscut drept Langlais. Se părea că ea nu-l cunoştea pe Rollo Fitzgerald – dar avea să-l cunoască în curând. Dintr-o clipă în alta, avea să-l identifice drept Langlais în faţa cuiva care-l ştia de Rollo – un om ca Ned Willard – şi viaţa lui avea să se sfârşească.

Trebuia să scape de ea.

Traversă în grabă culoarul de sud. O uşă din peretele de acolo ducea dintotdeauna la mănăstire – dar acum, când apăsă mânerul, uşa rămase închisă şi el înţelese că probabil fusese blocată când Alfo Willard transformase patrulaterul în piaţă.

Auzi paşii uşori ai femeii alergând prin naos. Presupuse că voia să-l vadă de aproape – ca să-i confirme identitatea. Trebuia să evite asta.

Alergă pe culoar spre încrucişare, căutând o cale de scăpare şi sperând să dispară în oraş înainte ca ea să-l mai vadă o dată. În transeptul de sud, la baza turnului masiv, era o uşă mică în perete. Se gândi că ar putea da în piaţa nouă, dar, când o deschise, văzu doar o scară îngustă în spirală care urca. Hotărându-se într-o clipită, ieşi pe uşă, o închise în urma lui şi începu să urce treptele.

Spera ca scara să aibă o uşă care ducea în galeria construită de-a lungul culoarului de sud, dar, pe măsură ce urca, îşi dădea seama că nu avea atât de mult noroc. Auzi paşi în urma lui şi nu putu decât să urce mai departe.

Începu să răsufle din greu. Avea cincizeci şi trei de ani, iar urcatul scărilor era acum mult mai greu decât altădată. Însă nici femeia care-l urmărea nu era mult mai tânără.

Cine era? Şi de unde îl cunoştea?

Evident, era franţuzoaică. I se adresase cu *toi,* nu cu *vous,* ceea ce însemna ori că îl cunoştea bine – ceea ce nu era adevărat –, ori că nu credea că merita să i se adreseze cu pronumele de politeţe *vous.* Probabil îl văzuse la Paris sau la Douai.

O franţuzoaică la Kingsbridge era aproape sigur o imigrantă

hughenotă. Exista o familie Forneron, dar ei erau din Lille, iar Rollo nu fusese niciodată acolo.

Dar Ned Willard avea o soţie franţuzoaică.

Ea trebuia să fie cea care urca gâfâind în urma lui Rollo. Îşi aminti numele ei: Sylvie.

Spera în continuare ca după următoarea cotitură să apară o arcadă prin care să iasă de pe scară şi să intre în unul dintre pasajele ascunse în zidăria masivă, dar spirala părea să urce la nesfârşit, ca într-un coşmar.

Gâfâia şi era epuizat când, în cele din urmă, ultimele trepte se terminară cu o uşă mică de lemn. Dădu uşa de perete şi fu lovit de o rafală de aer rece. Se feri de pragul de sus şi păşi afară, iar vântul trânti uşa în urma lui. Se afla pe o pasarelă îngustă de piatră din vârful turnului central, care se înălţa peste încrucişare. Un perete nu mai înalt de genunchi era tot ce stătea între el şi o cădere de câteva zeci de metri. Se uită la acoperişul stranei, aflat mult mai jos decât el. La stânga era cimitirul; la dreapta, pătratul format de vechea mănăstire, acum acoperit, unde se găsea piaţa acoperită. În spatele lui, ascunsă de lăţimea clopotniţei, era piaţa locală. Vântul îi flutura cu putere pelerina.

Pasarela înconjura baza clopotniţei. Deasupra, în vârful ascuţit al acesteia, se afla îngerul masiv de piatră care de la sol părea de mărimea unui om. Merse repede pe pasarelă, sperând să mai fie o scară interioară sau una mobilă, nişte trepte pe care să coboare. În capătul opus, privi în jos spre piaţa aproape pustie acum, fiindcă toată lumea se afla la Bell şi urmărea piesa.

Nu avea cum să coboare. Când ajunse înapoi de unde plecase, femeia apăru în cadrul uşii.

Vântul îi sufla părul peste ochi. Îşi dădu şuviţele la o parte şi se uită la el.

– *Tu* eşti, spuse ea. Tu eşti preotul pe care l-am văzut cu Pierre Aumande. Trebuia să fiu sigură.

– Tu eşti soţia lui Willard?

– El îl caută de ani de zile pe Jean Langlais. Ce cauţi la Kingsbridge?

Presupunerea lui fusese corectă: habar nu avea că era Rollo Fitzgerald.

Drumurile lor nu se încrucişaseră niciodată în Anglia.

Până astăzi. Iar acum îi ştia secretul. Avea să fie arestat, torturat şi spânzurat pentru trădare.

Atunci, îşi dădu seama că exista o alternativă simplă. Făcu un

pas spre ea.

– Nebună ce eşti! spuse el. Nu ştii în ce pericol te afli?

– Nu mă tem de tine, spuse ea aruncându-se spre el.

Rollo o apucă de braţe. Ea ţipă şi se zbătu. El era mai mare, dar ea era precum o vijelie, zvârcolindu-se şi lovind cu piciorul. Reuşi să-şi elibereze un braţ şi îl întinse spre faţa lui, dar el se feri.

O împinse pe pasarelă până în colţ, lipind-o cu spatele de zidul jos, dar ea reuşi cumva să se răsucească pe după el. Acum el era cu spatele la coborârea abruptă şi ea îl împinse cu toată forţa. Dar era prea puternic pentru ea şi reuşi să o împingă înapoi. Ea strigă după ajutor, dar vântul îi astupa ţipetele şi el era sigur că nu o putea auzi nimeni. O trase într-o parte, ca să-şi piardă echilibrul, apoi trecu în cealaltă parte şi aproape izbuti să o arunce peste margine, dar ea îi zădărnici planul şi se lăsă moale, prăbuşindu-se la pământ. Apoi se răsuci şi scăpă din strânsoare; se trase înapoi, se ridică în picioare şi fugi.

El se luă după ea, alergând pe pasarelă şi ocolind colţurile, cu coborârea fatală la o distanţă de doar un pas greşit. Nu reuşea să o prindă. Sylvie ajunse în dreptul uşii, dar vântul o trântise şi trebui să se oprească şi să o deschidă, în secunda aceea, el puse mâna pe ea. O apucă de guler cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de poala hainei şi o trase de lângă uşă, înapoi pe pasarelă.

Ea dădea din mâini în timp ce o trăgea şi-şi lăsa picioarele să se târâie pe podeaua de piatră. Repetă trucul şi se lăsă moale. De data asta însă nu-i mai reuşi, lui fiindu-i şi mai uşor s-o tragă. Ajunseră la colţ.

El puse un picior pe zid şi încercă să o arunce dincolo. Peretele era găurit la nivelul podelei pentru scurgerea apei de ploaie şi ea reuşi să bage mâna într-o gaură şi să se prindă de margine. El o lovi cu piciorul peste mână şi ea îi dădu drumul.

Izbuti să o tragă până ajunse pe jumătate dincolo de margine. Era cu faţa în jos şi se uita la distanţă, urlând înspăimântată de moarte. El dădu drumul gulerului ei şi încercă să o apuce de glezne ca să o poată răsturna. O prinse de o gleznă, dar nu putu să o apuce şi de cealaltă. Îi ridică piciorul cât de tare putea. Era acum aproape dincolo de margine, agăţându-se de vârful zidului cu ambele mâini.

El îi luă o mână şi o desprinse de pe zid. Ea se dezechilibră, dar îl apucă în ultima clipă de încheietura mâinii. Aproape căzu peste margine odată cu ea, dar puterea o părăsi şi-i dădu

drumul.

El se clătină un moment, rotind braţele; pe urmă, reuşi să păşească în spate, în siguranţă.

Ea se rostogoli în cealaltă direcţie şi, cu o încetineală de coşmar, se înclină şi căzu de pe parapet. El urmări, cu un amestec de triumf şi de groază, cum cădea încet prin aer, învârtindu-se întruna, în vreme ce vântul îi transforma ţipetele într-un strigăt stins.

Auzi o bufnitură când ea căzu pe acoperişul stranei. Sări înapoi prin aer şi se prăbuşi cu capul într-un unghi ciudat, iar el bănui că îşi rupsese gâtul. Se rostogoli apoi fără viaţă pe acoperişul înclinat şi căzu peste margine, se lovi de vârful unui contrafort, ateriză pe pavilionul cu versant al culoarului de nord, trecu de margine şi, în cele din urmă, se opri, un maldăr de carne fără viaţă, în cimitir.

Nu mai era nimeni în cimitir. Rollo se uită în direcţia opusă, dar nu văzu nimic altceva decât acoperişuri. Nu văzuse nimeni lupta.

Păşi pe sub pragul jos, închise uşa după el şi coborî scara în spirală cât de repede putea. Se împiedică de două ori şi aproape căzu, dar trebuia să se grăbească.

Ajungând jos, se opri şi ascultă la uşă. Nu se auzea nimic. Deschise puţin uşa. Nu auzi nici voci, nici paşi. Aruncă o privire. Catedrala părea goală.

Intră în transept şi închise uşa în urma lui.

Traversă în fugă culoarul de sud, punându-şi gluga pe cap. Ajunse în capătul de vest al bisericii şi întredeschise uşa. Erau câţiva oameni în piaţă, dar nimeni nu se uita spre el. Ieşi afară. Fără să se oprească, o luă spre sud, trecu de intrarea în piaţa interioară şi nu privi deloc în jur: nu voia să dea ochii cu nimeni.

Ocoli palatul episcopului prin spate şi se îndreptă spre strada principală.

Îi dădu prin gând să plece din oraş şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar ştiau mai mulţi oameni că era acolo şi că plănuia să plece a doua zi de dimineaţă cu un grup de călători; aşa că, dacă pleca în pripă, cu siguranţă bănuiala ar fi căzut asupra lui. Garda oraşului ar fi putut trimite călăreţi după el să-l aducă înapoi. Era mai bine să rămână şi să se prefacă nevinovat.

Se întoarse spre piaţă.

Piesa se sfârşise şi mulţimea ieşea din curtea hanului. Îl zări pe Richard Grimes, un constructor prosper din Kingsbridge care

făcea parte din consiliul cetăţii.

– Bună ziua, domnule consilier, spuse el politicos.

Grimes avea să-şi amintească mai târziu că îl văzuse pe Rollo venind de pe strada principală, din direcţia râului, în aparenţă nefiind deloc în apropierea catedralei.

Grimes se miră să-l vadă după atâţia ani şi era pe punctul de a începe o conversaţie, când auziră amândoi strigăte de spaimă şi uimire dinspre cimitir. Grimes o luă în direcţia zarvei, iar Rollo îl urmă.

Mulţimea se aduna în jurul cadavrului. Sylvie era întinsă cu braţele şi cu picioarele rupte, cu o parte a capului scăldată într-o pată oribilă de sânge. Cineva îngenunche lângă ea şi îi pipăi pieptul ca să-i simtă bătăile inimii, dar era limpede că murise. Consilierul Grimes se strecură printre oameni şi spuse:

– E Sylvie Willard. Cum s-a întâmplat una ca asta?

– A căzut de pe acoperiş, zise Susan White, o veche iubire a lui Rollo, cândva o fată drăguţă cu faţa în formă de inimă.

Acum era doamnă respectabilă de peste cincizeci de ani, cu părul cărunt.

– Ai văzut-o căzând? o întrebă Grimes.

Rollo se încordă. Fusese sigur că nu îi văzuse nimeni. Dar dacă Susan se uitase în sus, probabil îl recunoscuse.

Dar Susan spuse:

– Nu, n-am văzut, dar e evident, nu?

Mulţimea se dădu la o parte şi apăru Ned Willard.

Se uită o clipă la cadavrul întins pe jos, apoi urlă ca un taur rănit: „Nuuu!” Căzu în genunchi lângă Sylvie şi îi ridică uşor capul – văzu că o parte a feţei îi era zdrobită. Începu apoi să plângă, spunând întruna „Nu, nu”, printre suspinele care îi ieşeau din piept.

Grimes privi în jur.

– A văzut-o cineva căzând?

Rollo se pregătea să dea bir cu fugiţii. Dar nu vorbi nimeni. Crima nu avusese martori.

Scăpase basma curată.

(v)

Margery rămase lângă mormântul lui Sylvie când sicriul fu coborât în pământ. Ziua era rece şi tăcută, iar soarele plăpând de iarnă răzbea când şi când printre nori – dar Margery se simţea

de parcă era prinsă într-o tornadă.

I se frângea inima pentru Ned. El plângea cu faţa ascunsă în batistă, incapabil să vorbească. Barney era în dreapta lui şi Alfo în stânga. Margery îl cunoştea pe Ned şi ştia că o iubise pe Sylvie cu toată fiinţa lui. Îşi pierduse sufletul-pereche.

Nimeni nu ştia de ce alesese Sylvie să urce în turn. Margery ştia că fratele ei, Rollo, fusese în oraş în ziua aceea şi îi trecuse prin minte că ar putea avea un răspuns la această întrebare, dar el plecase a doua zi. Margery întrebase la întâmplare câteva persoane dacă îl văzuseră pe Rollo înainte ca acesta să plece şi trei dintre acestea îi spuseseră: „Da, la piesa de teatru, stătea aproape de mine.” Ned spunea că Sylvie îşi dorise mereu să vadă priveliştea din turn şi poate că nu-i plăcuse piesa, alegând acel moment pentru a-şi îndeplini dorinţa; una peste alta, Margery se gândise că aceasta era cea mai plauzibilă explicaţie.

Durerea lui Margery când se gândea la Ned era şi mai chinuitoare dintr-un motiv anume: faptul că această tragedia putea, în sfârşit, să-i aducă lucrul după care tânjise în ultimii treizeci de ani. Era teribil de ruşinată de acest gând, dar nu se putea preface oarbă faţă de situaţia lui Ned, acum singur şi liber să se însoare cu ea.

Dar, chiar dacă se întâmpla asta, aveau să sfârşească şi chinurile ei? Avea să rămână cu un secret pe care nu i-l putea dezvălui lui Ned. Dacă îl trăda pe Rollo, îşi condamna propriii fii. Avea să păstreze secretul şi să-l înşele pe bărbatul iubit? Sau avea să-şi vadă copiii în ştreang?

În timp ce se rosteau rugăciunile peste trupul zdrobit al lui Sylvie, Margery îl imploră pe Dumnezeu să nu o forţeze să aleagă.

(vi)

A fost precum o amputare. Nu aveam să mai primesc niciodată înapoi partea aceea din mine care a dispărut când a murit Sylvie. Ştiam ce simte un bărbat care încearcă să meargă după ce a pierdut un picior. Nu aveam să scap niciodată de senzaţia că trebuia să fie ceva acolo unde fusese dintotdeauna membrul pierdut. Era un gol în viaţa mea, o prăpastie mare ce nu avea să se mai umple niciodată.

Dar morţii trăiesc în imaginaţia noastră. Cred că acesta e adevărul despre fantome. Sylvie plecase de pe pământ, dar în

fiecare zi o vedeam cu ochii minţii. O şi auzeam. Mă avertiza în privinţa unui coleg nedemn de încredere, mă tachina când admiram silueta unei femei tinere, râdea împreună cu mine de un consilier înfumurat şi plângea din pricina bolii unui copil.

Cu timpul, uraganul de durere şi de mânie s-a mai domolit şi m-a cuprins o resemnare tristă şi calmă. Margery s-a întors în viaţa mea ca o prietenă veche, revenită de peste ocean. În vara aceea a venit la Londra şi s-a mutat în Casa Shiring de pe Strand; în curând, am ajuns să o văd zilnic. Am aflat sensul cuvântului „dulce-amar”, gustul acru al pierderii şi dulceaţa speranţei într-un singur fruct luminos. Mergeam la piese de teatru, călăream pe câmpurile Westminster, ne plimbam cu barca pe râu şi făceam picnic la Richmond. Şi făceam dragoste – uneori dimineaţa, alteori după-amiaza, alteori noaptea; câteodată, în toate aceste momente ale zilei.

Walsingham a fost suspicios la început, dar ea l-a dezarmat cu o combinaţie de farmec şi de intelect pe care el o găsea irezistibilă.

În toamnă, fantoma lui Sylvie mi-a spus să mă însor cu Margery. „Sigur că nu mă supăr, a spus ea. Am avut dragostea ta cât am fost în viaţă. Acum, poate să o aibă Margery. Vreau doar să privesc din cer şi să te văd fericit.”

Ne-am căsătorit în catedrala Kingsbridge de Crăciun, la aproape un an de la moartea lui Sylvie. A fost o ceremonie discretă. Nunţile sunt, de obicei, pentru tinerii aflaţi la începutul vieţii, dar a noastră părea mai degrabă un final. Eu şi Walsingham o salvaserăm pe regina Elisabeta şi ne luptaserăm pentru idealul ei de libertate religioasă; eu, Barney şi marinarii englezi învinseserăm armada spaniolă; iar eu şi Margery eram, în sfârşit, împreună. Mi se părea că toate firele vieţii noastre erau acum împletite.

Dar mă înşelam. Nu se terminase încă – nu de tot.

PARTEA A CINCEA

1602–1606

Capitolul 28

Rollo Fitzgerald trăise ultimul deceniu al secolului al şaisprezecelea într-o furtună de frustrări şi dezamăgiri. Nimic din ce încercase să facă nu reuşise. Anglia era mai protestantă ca niciodată. Viaţa lui era un eşec.

Dar, la cumpăna dintre secole, simţi că mai exista o ultimă speranţă.

Regina Elisabeta avea şaizeci şi şase de ani la începutul secolului. Era o vârstă venerabilă şi începuse să arate obosită, palidă şi melancolică. Refuza să privească spre viitor şi transformase în act de trădare punerea în discuţie a celui care avea să-i urmeze la tron. „Oamenii proslăvesc mereu răsăritul, nu apusul soarelui”, spunea ea – şi nu se înşela. În ciuda interdicţiei, toată lumea vorbea despre ce avea să se întâmple după moartea ei.

La sfârşitul verii, în 1602, un vizitator de la Roma veni să-l vadă pe Rollo la castelul Tyne. Era Lenny Price, care îi fusese elev lui Rollo la Colegiul Englez în anii 1570. Tânărul energic cu obrajii roşii era acum un bărbat cărunt de cincizeci şi cinci de ani.

– Biserica are o misiune pentru dumneata, spuse Lenny. Vrem să mergi la Edinburgh.

Se aflau pe acoperişul unui turn al castelului, privind terenurile cultivate până la Marea Nordului. Lui Rollo îi crescu pulsul auzind cuvintele lui Lenny. Scoţia era condusă de regele James al VI-lea, fiul lui Mary Stuart.

– Misiune? spuse el.

– Regina Elisabeta nu are niciun moştenitor, zise Lenny. Niciunul dintre cei trei copii ai lui Henric al VIII-lea nu a avut la rândul său copii. Aşadar, regele James este candidatul cu cele mai mari şanse să-i urmeze Elisabetei la tronului Angliei.

Rollo încuviinţă din cap.

– A publicat o carte în care explică dreptul lui la tron.

James credea în puterea cuvântului scris, o filosofie utilă pentru regele unei ţări mici şi sărace precum Scoţia.

– În mod clar, face manevre în acest sens. Caută sprijin – aşa că Roma e de părere că e momentul potrivit să obţină nişte promisiuni de la el.

Rollo simţi un val cald de speranţă, dar se forţă să fie realist.

– În ciuda a ceea ce a fost mama lui, James nu e catolic. A fost luat de lângă Mary Stuart când avea doar un an şi, de atunci, i-au picurat zilnic în ureche otrava protestantismului.

– Dar există ceva ce nu ştii, spuse Lenny. Aproape nimeni nu ştie, aşa că nu trebuie să spui cuiva. Coborî vocea, chiar dacă erau singuri. Soţia lui James e catolică.

Rollo era şocat.

– Ana a Danemarcei, regina Scoţiei, e catolică? Dar a fost crescută ca protestantă!

– Dumnezeu a trimis un om credincios la ea şi a văzut lumina.

– Adică a convertit-o cineva?

Aproape şoptind, Lenny spuse:

– A fost primită în sânul Bisericii.

– Domnul fie lăudat! Dar asta schimbă tot.

Lenny ridică o mână cu precauţie.

– Nu credem că va putea să-şi convertească şi soţul.

– El nu o iubeşte?

– Greu de spus. Informatorii noştri din Scoţia spun că ţin unul la altul. Şi au trei copii. Dar se spune şi că James e un pervers.

Rollo ridică întrebător din sprâncene.

– Cu băieţi tineri, îi explică Lenny.

Bărbaţii care iubeau alţi bărbaţi comiteau un păcat de moarte, dar mulţi dintre ei erau preoţi, aşa că Rollo nu era prea uimit.

Lenny continuă:

– James ştie că soţia lui a devenit catolică şi a acceptat acest lucru. Dacă nu ne putem aştepta să readucă exclusiv catolicismul în Anglia, putem spera măcar la toleranţă.

Rollo se strâmbă când auzi de *toleranţă.* Pentru el, era ceva imoral, un semn de mers înapoi, de greşeală şi de decadenţă. Cum putea acum Biserica Catolică să ceară *toleranţă?*

Lenny nu observă şi continuă:

– Trebuie să profităm de situaţie şi aici intervii dumneata. Trebuie să te duci la Edinburgh cu un mesaj din partea Bisericii Catolice din Anglia. Dacă James ne promite libertatea cultului, noi nu ne vom opune pretenţiei lui la tronul Angliei.

Rollo înţelese imediat că acesta era cel mai bun lucru de făcut şi inima i se umplu de optimism. Dar exista un mic impediment.

– Dar nu am un rang suficient de mare, zise el. Regele Scoţiei nu mă va primi.

– Dar regina te va primi, zise Lenny. E una de-a noastră acum, aşa că putem aranja.

– Este atât de devotată?

– Da.

– E grozav, zise Rollo. Mă duc, bineînţeles.

– Bravo, spuse Lenny.

Şase săptămâni mai târziu, Rollo se afla la palatul Holyrood din Edinburgh. Casa era situată la poalele unui deal numit Scaunul lui Arthur. Către vest, un drum de un kilometru şi jumătate ducea spre un alt deal, pe care se înălţa castelul Edinburgh, o casă mult mai puţin confortabilă. Regele James şi Regina Ana preferau să stea la Holyrood.

Rollo îmbrăcă hainele preoţeşti şi îşi puse un crucifix la gât. Intră în aripa de vest a palatului şi i se prezentă drept Jean Langlais unui însoţitor, înmânându-i bacşişul cuvenit. Fu condus într-o cameră mică şi plăcută, cu ferestre înalte şi cu un foc straşnic. Scoţia nu era atât de rea, se gândi el, dacă erai bogat. Ar fi fost cu totul altceva pe vânturile acelea reci dacă erai unul dintre copiii desculţi pe care îi văzuse prin oraş.

Trecu o oră. Toţi ştiau că slujitorii regali se prefăceau a fi influenţi ca să solicite şpăgi, indiferent dacă aveau sau nu putere. Dar Rollo nu se baza doar pe asta. Preotul care o convertise pe regina Ana la catolicism trebuia să-i spună la rândul său că trebuia să se întâlnească cu Rollo. Cu toate acestea, mai întâi era necesar să afle că Jean Langlais era acolo.

Femeia care intră nu era regina de douăzeci şi şapte de ani, ci o femeie graţioasă, trecută de şaizeci de ani, care îi părea cunoscută.

– Bine ai venit în Scoţia, frate Langlais, spuse ea. Îţi mai aminteşti de mine? Au trecut aproape douăzeci de ani.

Când vorbi, o recunoscu pe însoţitoarea dintotdeauna a lui Mary Stuart. Acum avea părul cărunt, dar aceiaşi ochi albaştri şi ageri. El se ridică în picioare şi îi strânse mâna.

– Lady Ross! zise el.

– Acum sunt Lady Thurston.

– Nu mă aşteptam să te văd.

– Regina Ana a fost foarte bună cu mine.

Rollo înţelese situaţia. După executarea lui Mary Stuart, Alison revenise în Scoţia şi se recăsătorise. Devenise utilă pentru regina Ana şi ajunsese doamnă de onoare. Fără îndoială că Alison i-l prezentase reginei pe preotul catolic care o convertise.

– Bănuiesc că dumneata ai sugerat misiunea mea de azi, spuse Rollo.

– Poate aşa a fost, zise Alison.

Erau veşti bune. Şansele de succes ale lui Rollo creşteau.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Îţi datorez foarte mult, zise Alison cu căldură, iar Rollo se gândi că poate avea o slăbiciune pentru el.

Dar nu îl interesase niciodată romantismul. Dragostea era o pasiune care părea să fi trecut pe lângă el. Se întreba cum să-i răspundă lui Alison când intră regina Ana.

Avea o faţă lungă şi ovală, cu fruntea înaltă, şi părul creţ, de un castaniu-deschis. Avea o siluetă frumoasă şi purta o rochie cu un decolteu adânc, care îi dezvăluia bustul generos.

– Mă bucur foarte mult să te văd, frate Langlais, spuse ea cu amabilitate.

Rollo se înclină şi spuse:

– Maiestatea Voastră îmi face o mare onoare.

Ea îl corectă:

– Fac o onoare Bisericii pe care o reprezinţi.

– Desigur, zise el. Eticheta regală era cumplit de dificilă. Iertaţi-mă.

– Dar haide să luăm loc şi să stăm de vorbă.

Ea se aşeză, fiind urmată imediat de Rollo şi Alison. Regina îl privea curioasă pe Rollo, aşteptând ca el să deschidă discuţia.

Rollo trecu direct la subiect.

– Sfinţia Sa, papa Clement, crede că Maiestatea Voastră ar putea fi în curând regina Angliei.

– Bineînţeles, spuse ea. Dreptul soţului meu la tronul Angliei este indiscutabil.

În mod sigur, nu era indiscutabil. Mary Stuart fusese executată ca trădătoare, iar copiii trădătorilor, conform ideii general acceptate, nu puteau moşteni titluri. Rollo spuse cu tact:

– Şi totuşi, sunt oameni care îl contestă.

Ea încuviinţă din cap: cunoştea aceste lucruri.

Rollo spuse mai departe:

– Sfinţia Sa i-a instruit pe englezii catolici să sprijine pretenţia regelui James, cu condiţia ca acesta să promită că ne va acorda libertatea religioasă.

– Maiestatea Sa, soţul meu, este un om tolerant, zise ea.

Un mormăit de dezgust îi scăpă lui Rollo la auzul cuvântului *toleranţă* şi fu nevoit să-l ascundă tuşind.

Regina Ana nu păru să observe.

– Regele James a acceptat convertirea mea la credinţa

adevărată, continuă ea.

– Minunat, murmură Rollo.

– Regele James îngăduie prezenţa teologilor catolici la Curte şi intră deseori în dezbateri cu ei.

Rollo o văzu pe Alison dând discret din cap, în semn de încuviinţare.

– Te pot asigura, fără nici cea mai mică îndoială, spuse regina Ana cu fermitate, că atunci când va deveni regele Angliei, le va acorda catolicilor libertatea religioasă.

– Acest lucru mă bucură nespus, spuse Rollo convingător.

Dar în gând îl auzi pe Lenny Price întrebând: „Dar e adevărat?” Rollo trebuia să audă asta de la însuşi regele James.

Exact atunci, uşa se deschise şi intră James.

Rollo sări în picioare şi se înclină adânc.

Regele James avea treizeci şi şase de ani. Avea o faţă rotundă şi cărnoasă de hedonist, iar în ochi avea o privire vicleană. Sărută drăgăstos obrazul soţiei sale.

Regina Ana îi spuse:

– Fratele Langlais, aici de faţă, vine să ne spună că Sfinţia Sa, papa, sprijină pretenţia ta la tronul Angliei.

James îi zâmbi lui Rollo şi spuse cu un puternic accent scoţian:

– Mulţumesc că ne-ai adus această veste bună, părinte.

Saliva uşor când vorbea, de parcă limba îi era prea mare ca să-i încapă în gură.

Ana spuse:

– L-am asigurat că le vei acorda libertatea religioasă englezilor catolici.

– Splendid, spuse regele. Mama mea era catolică, după cum ştii, frate Langlais.

– *Requiescat in pace,* zise Rollo, folosind formularea catolică pentru „Odihnească-se în pace”, preferată de catolici.

– Amin, zise regele James.

(ii)

Ned Willard plânse când muri regina Elisabeta.

Se stinse la palatul Richmond pe 24 martie 1603, la primele ore ale unei zile ploioase de joi. Ned se afla în încăperea plină de curteni, clerici şi doamne de onoare: o regină era prea importantă ca să moară în pace.

Ned avea şaizeci şi trei de ani. Cei doi protectori ai săi,

William Cecil şi Francis Walsingham, muriseră cu ani în urmă, dar monarhul încă avea nevoie de serviciul de informaţii, iar Ned continuase să-şi îndeplinească misiunea. Stătea lângă patul de moarte, alături de secretarul de stat al Elisabetei, Robert Cecil, un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, mărunţel şi cocoşat, cel mai tânăr fiu al marelui William. „Pigmeul meu”, îi spusese Elisabeta lui Robert, cu obişnuita cruzime a monarhilor. Dar îl ascultase, pentru că era la fel de eminent precum tatăl său. Bătrânul William le spusese celor doi fii ai săi: „Thomas nu poate conduce nici pe un teren de tenis, dar Robert ar fi în stare să conducă Anglia.”

„Acum suntem toţi pigmei, îşi zise Ned îndurerat. Elisabeta era colosul, noi doar am slujit-o.”

Elisabeta stătuse trei zile în pat, neputând să vorbească mai deloc. Adormise pe la zece în seara precedentă. Acum era ora trei dimineaţa şi încetase, pur şi simplu, să mai respire.

Ned nu-şi putea controla suspinele. Femeia care îi dominase viaţa murise. Pentru prima dată în ani de zile, îşi aminti momentul în care o zărise pe tânăra prinţesă Elisabeta ieşind din baie şi simţi o durere aproape fizică la gândul că fata frumoasă pe care o văzuse atunci era acum un trup neînsufleţit, întins pe pat în faţa lui.

Robert Cecil ieşi din cameră când doctorii o declarară moartă şi Ned îl urmă, ştergându-şi faţa cu mâneca hainei. Nu aveau timp să jelească. Erau prea multe de făcut.

Plecară spre Londra pe întuneric, pe o barjă înfiorător de lentă. În ciuda interdicţiei regale de a discuta despre succesiune, consiliul fusese de acord cu mult timp în urmă ca James al Scoţiei să fie următorul rege al Angliei. Dar asta trebuia să se întâmple repede. Ultracatolicii ştiau că regina era pe moarte şi poate că aveau planuri mai elaborate.

Nu exista niciun rival pentru James ca rege, dar existau alte moduri prin care succesiunea putea fi perturbată. Cel mai probabil scenariu era ca extremiştii să încerce să-i răpească pe James şi pe fiul său cel mai mare, prinţul Henric. Fie aveau să-l ucidă pe James, fie aveau să-l forţeze să abdice şi să-şi declare fiul rege – acelaşi mod în care James însuşi urcase pe tronul Angliei când încă era bebeluş. Cum prinţul Henric avea doar nouă ani, era evident că un adult trebuia să fie regentul lui şi, desigur, acesta avea să fie unul dintre nobilii catolici seniori, poate chiar fiul vitreg al lui Ned, contele Bartlet de Shiring.

Şi atunci protestanţii ar fi putut forma o armată, începând războiul civil, iar Anglia ar fi trecut din nou prin oroarea şi vărsarea de sânge a războaielor religioase franceze.

Ned şi Cecil îşi petrecuseră ultimele trei luni luând măsuri de precauţie împotriva acestui scenariu îngrozitor. Ned făcuse o listă cu cei mai puternici catolici şi, cu aprobarea lui Cecil, îi trimisese pe toţi în închisoare. O gardă înarmată fusese instalată la ministerul de finanţe. Tunurile fuseseră verificate la palatul White Hall.

Ned se gândi că cele trei femei importante ale secolului al şaisprezecelea erau acum moarte: Elisabeta, regina Caterina a Franţei şi Margareta de Parma, guvernatoarea Ţărilor de Jos. Toate încercaseră să împiedice oamenii să se mai omoare unii pe alţii în numele religiei. Privind în urmă, i se părea că realizările lui erau jalnic de limitate. Răufăcătorii dejucau mereu eforturile pacificatorilor. Războaiele religioase sângeroase făcuseră prăpăd decenii întregi în Franţa şi în Ţările de Jos. Doar Anglia rămăsese oarecum într-o stare de pace.

Tot ce dorea Ned să realizeze, în timpul care-i mai rămăsese din viaţă, era să menţină pacea.

Zorii se iviră când erau încă pe râu. Când ajunseră la White Hall, Cecil întruni Consiliul de Coroană.

Consiliul aprobă proclamaţia, iar Robert Cecil scrise totul cu mâna lui. Apoi, consilierii ieşiră pe pajiştea din faţa arenei pentru turnir, unde se adunaseră mulţimi de oameni care cu siguranţă auziseră zvonuri. Un crainic citi anunţul că Elisabeta murise şi că James al Scoţiei era acum rege.

După aceea plecară spre oraş, unde se adunaseră alte mulţimi de oameni în locurile în care se citeau de obicei proclamaţiile. Crainicul citi declaraţia în faţa catedralei St Paul, apoi din nou la Cheapside Cross.

Consiliul merse în cele din urmă la Turnul Londrei şi ocupă oficial fortăreaţa în numele regelui James I al Angliei.

Reacţia londonezilor fu discretă, după cum observă Ned. Elisabeta fusese populară şi oamenii erau trişti. Negustorii din Londra prosperaseră în timpul domniei ei şi dorinţa lor cea mare era să nu aibă loc schimbări. James era o necunoscută: era un rege străin, deşi un scoţian era mai bun decât un spaniol; era protestant, dar avea o soţie catolică; era un bărbat despre care se zvonea că are apucături femeieşti.

Regina Elisabeta fu înmormântată când James se afla încă pe

drumul lung din Scoţia.

O mie de îndoliaţi oficiali însoţiră dricul pe distanţa scurtă până la Westminster Abbey, iar Ned estimă că cel puţin o sută de mii de oameni urmăriră procesiunea. Sicriul era acoperit cu catifea violet, cu un portret de ceară colorată al Elisabetei în haine protocolare.

Ned avea un loc desemnat în cortegiu, dar, când intrară în catedrală, reuşi să se strecoare şi să o găsească pe Margery. O ţinu de mână în timpul slujbei şi se încurajă lângă ea, ca şi când ar fi simţit căldura unui foc. Şi ea suferea, pentru că ajunsese să aibă aceleaşi convingeri ca Ned, cum că pacea dintre creştini era mai importantă decât disputele dogmatice – iar Elisabeta simbolizase acest crez prin care salvase vieţi.

Când sicriul fu coborât în mormânt în Capela Doamnei, Ned începu să plângă din nou.

Se întrebă pentru ce plângea. În parte, pentru idealismul Elisabetei, care fusese şi al lui. Jelea pentru că acele idealuri fuseseră compromise în mod atât de josnic de-a lungul anilor de solicitările politicii cotidiene; pentru că, în cele din urmă, Elisabeta trimisese la moarte aproape la fel de mulţi catolici pe cât de mulţi protestanţi omorâse regina Mary Tudor – „Mary cea Sângeroasă”. Mary îi omorâse pentru credinţa lor, pe când Elisabeta îi omorâse pentru trădare, dar linia de departajare se estompase de multe ori. Elisabeta era o fiinţă imperfectă, iar domnia ei fusese un fel de cârpăceală. Cu toate astea, Ned o admirase mai mult decât pe oricare alt om de sub soare.

Margery îi întinse o batistă să-şi şteargă lacrimile. Era brodată cu un model de ghinde şi el o recunoscu, puţin surprins, pe cea pe care i-o dăduse el în acelaşi scop în urmă cu aproape jumătate de secol. Îşi şterse faţa, dar era ca şi cum ar fi încercat să usuce plaja din portul Combe: lacrimile curgeau mai departe, necruţătoare ca mareea.

Principalii funcţionari ai casei regale îşi rupseră, conform ritualului, bastoanele albe ce desemnau funcţia lor şi aruncară bucăţile în mormânt, după coborârea sicriului.

Când alaiul începu să plece, Ned îşi dădu seama că viaţa lui meritase trăită datorită oamenilor care îl iubiseră, printre care se numărau patru femei importante: mama lui, Alice; regina Elisabeta; Sylvie şi Margery. Se simţea înnebunit de durere pentru că Elisabeta era a treia care murea; aşa că se agăţă cu putere de Margery în timp ce ieşeau din catedrala mare, pentru

că înţelese că doar pe ea o mai avea.

(iii)

La un an de la moartea reginei Elisabeta, Rollo Fitzgerald jură că avea să-l omoare pe regele James.

James îşi încălcase jurământul faţă de catolici. Reactivase legile date de Elisabeta împotriva catolicismului şi le aplicase cu şi mai multă sălbăticie, de parcă nu ar fi promis nimănui toleranţă sau libertatea religioasă. Rollo nu avea să afle niciodată dacă făgăduinţele reginei Ana fuseseră sincere sau nu, dar bănuia că nu. Împreună, James şi Ana îl amăgiseră pe Rollo, dar şi comunitatea de englezi catolici şi pe însuşi papa. Pe Rollo îl înfuria faptul că fusese păcălit şi folosit ca un instrument de înşelare a altora.

Dar nu avea de gând să cedeze. Nu voia să accepte victoria mincinosului James şi a puritanilor ranchiunoşi, a blasfematorilor şi rebelilor împotriva adevăratei Biserici. Încă nu se terminase.

Ideea de a-l împuşca sau înjunghia pe James era periculoasă: dacă voiai să te apropii de rege, exista riscul prea mare de a fi oprit de gărzi sau de curteni înainte de a comite fapta. Stând pe acoperişul turnului de la castelul Tyne, Rollo medita la modul în care putea fi dus la bun sfârşit asasinatul şi, în acest timp, pofta lui de răzbunare creştea, iar planul lui devenea monstruos de ambiţios. Cât de bine ar fi fost să o ucidă şi pe regina Ana! Şi poate şi pe copiii cuplului regal: Henric, Elisabeta şi Carol. Şi pe curtenii cei mai importanţi, mai ales pe Ned Willard. Ar fi vrut să-i împuşte pe toţi în acelaşi timp, cu un tun cu ţeavă dublă din cele pe care le folosiseră împotriva armadei. Se gândi la navele de foc şi se întrebă dacă nu putea să dea foc unui palat când erau toţi laolaltă.

Şi, treptat, planul începu să i se contureze în minte.

Merse la New Castle şi le vorbi despre planul său contelui Bartlet şi fiului cel mare al contelui, Swifty, acum în vârstă de douăzeci de ani. În copilărie, Bartlet îl idolatrizase pe Rollo, iar acesta avea încă o influenţă mare asupra lui. Lui Swifty i se spusese, de când fusese suficient de mare încât să poată vorbi – că averile moşiei Shiring scăzuseră în timpul domniei Elisabetei. Şi tatăl, şi fiul erau extrem de dezamăgiţi că James continua persecutarea catolicilor la fel cum făcuse Elisabeta.

Fratele mai mic al lui Bartlet, Roger, nu era de faţă. Lucra la

Londra cu Robert Cecil şi nu mai locuia la New Castle – ceea ce era un lucru bun. Influenţat de mama lui, Margery, şi de tatăl său vitreg, Ned Willard, Roger ar fi putut să dezaprobe planul lui Rollo.

– Deschiderea Parlamentului, spuse Rollo, după ce servitorii plecară şi îi lăsară singuri la cină. Îi adunăm pe toţi la un loc: regele James, regina Ana, ministrul de finanţe, Robert Cecil, Sir Ned Willard şi membrii acelui Parlament eretic şi blasfemator – toţi morţi dintr-o lovitură.

Bartlet părea nedumerit.

– E o perspectivă tentantă, zise el. Dar nu pot să-mi imaginez cum s-ar putea realiza.

– Eu pot.

Capitolul 29

Ned Willard era în alertă, privind neliniştit în jurul capelei, analizând invitaţii la nuntă şi căutând semne de pericol. Era aşteptat şi regele James, iar Ned se temea pentru viaţa lui cum se temuse şi pentru cea a Elisabetei. Serviciul secret nu putea să slăbească vigilenţa.

Trecuseră trei zile de la Crăciun, în 1604.

Lui Ned nu-i plăcea prea mult regele James. Noul rege se dovedise mai puţin tolerant decât Elisabeta, nu doar în privinţa catolicilor. Avea un dinte împotriva vrăjitoarelor – scrisese şi o carte pe acest subiect – şi dăduse legi aspre împotriva lor. Ned credea că majoritatea erau nişte bătrâne inofensive. Cu toate acestea, era hotărât să-l apere pe James ca să împiedice războiul civil de care se temea.

Mirele era Philip Herbert, fiul de douăzeci şi unu de ani al contelui de Pembroke. Philip îi atrăsese atenţia regelui James în modul acela stânjenitor în care tinerii fermecători îi atrăgeau deseori atenţia regelui de treizeci şi opt de ani. Un isteţ de la Curte spusese: „Elisabeta a fost rege, iar James e regină”, iar gluma se repetase în toată Londra. James îl încurajase pe Philip să se însoare, ca şi când ar fi vrut să demonstreze că interesul lui faţă de băiat era inocent – ceea ce nu credea nimeni.

Mireasa era Susan de Vere, nepoata răposatului William Cecil şi nepoata secretarului de stat Robert Cecil, prietenul şi colegul lui Ned. Ştiind că venea şi James, mirele şi mireasa aşteptau la altar, pentru că regele trebuia să ajungă ultimul. Erau în capela palatului White Hall, unde unui asasin i-ar fi fost extrem de uşor să dea lovitura.

Ned auzea zvonuri de la spionii lui din Paris, Roma, Bruxelles şi Madrid: englezii catolici exilaţi din toată Europa complotau să scape de regele James, care, după părerea lor, îi trădase. Dar Ned nu aflase încă detalii despre conspiraţii precise, aşa că, pentru moment, nu putea decât să stea cu ochii în patru.

Dacă s-ar fi gândit în tinereţe la cum avea să fie viaţa lui la şaizeci şi cinci de ani, ar fi presupus că munca lui s-ar fi terminat. Ar fi reuşit ori el, ori Elisabeta, iar Anglia ar fi fost prima ţară din lume în care exista libertate religioasă: sau ar fi dat greş şi englezii ar fi ars din nou pe rug pentru credinţa lor. Nu anticipase

niciodată că lupta avea să fie la fel de aprigă chiar şi după ce ajungea la bătrâneţe, iar Elisabeta era moartă; că Parlamentul încă îi persecuta pe catolici şi că aceştia încă încercau să ucidă monarhul. Avea să se sfârşească vreodată?

Se uită la Margery, care stătea lângă el, cu o pălărie de un albastru-deschis deasupra cârlionţilor argintii. Ea îi simţi privirea şi spuse:

– Ce e?

– Nu vreau să te vadă mirele, murmură Ned în glumă. S-ar putea să te vrea pe tine de mireasă.

Ea chicoti.

– Sunt o femeie bătrână.

– Eşti cea mai frumoasă femeie bătrână din Londra.

Şi era adevărat.

Ned aruncă o privire neliniştită prin încăpere. Îi recunoştea pe aproape toţi cei prezenţi. Era un apropiat al familiei Cecil de aproape o jumătate de secol şi cunoştea familia mirelui aproape la fel de bine. O parte dintre tinerii din spate îi păreau vag cunoscuţi şi presupuse că erau prietenii tânărului cuplu. Lui Ned îi era tot mai greu, pe măsură ce anii treceau, să deosebească tinerii unii de alţii.

El şi Margery se aflau în primele rânduri, dar Ned nu se simţea bine acolo şi se uita mereu peste umăr; în cele din urmă plecă de lângă Margery şi merse în spatele sălii. De acolo îi putea urmări pe toţi, ca o porumbiţă care le analiza pe toate celelalte păsări, căutând coţofana care voia să-i mănânce puii.

Toţi bărbaţii purtau săbii, cum era firesc, aşa că oricare dintre ei ar fi putut fi, teoretic, un asasin. Această bănuială generalizată era aproape inutilă, iar Ned se căzni să-şi dea seama cum putea afla mai multe.

În cele din urmă sosiră regele şi regina, întregi şi nevătămaţi, iar Ned răsuflă uşurat văzându-i însoţiţi de doisprezece soldaţi. Unui asasin i-ar fi fost greu să treacă de o asemenea gardă de corp. Ned se aşeză şi se mai linişti puţin.

Cuplul regal înaintă lent pe culoar, salutându-şi prietenii şi favoriţii şi răspunzând cu eleganţă la plecăciunile celorlalţi. Când ajunseră în faţă, James le făcu semn preoţilor că puteau să înceapă.

În timp ce se ţinea slujba, cineva se furişă în capelă şi instinctele lui Ned traseră semnalul de alarmă.

Nou-venitul rămase în spate. Ned îl privea fără să-i pese că

bărbatul îl vedea studiindu-l. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt şi lat în spate, cu un aer de soldat. Cu toate acestea, nu părea stresat sau prea tensionat. Se sprijinea de perete, mângâindu-şi mustaţa lungă şi urmărind ceremonia. Emana o încredere în sine plină de aroganţă.

Ned decise să discute cu el. Se ridică şi merse în spate. Când se apropie, bărbatul dădu nonşalant din cap şi spuse:

– Bună ziua, Sir Ned.

– Mă cunoşti…

– Toată lumea te cunoaşte, Sir Ned.

Remarca era un compliment cu o notă subtilă de batjocură.

– … dar eu nu te cunosc, termină Ned.

– Fawkes, spuse bărbatul. Guy Fawkes, la dispoziţia dumitale.

– Şi cine te-a invitat aici?

– Sunt prieten cu mirele, dacă te interesează atât de mult.

Un om care avea de gând să-l omoare pe rege nu avea cum să discute în modul acela zeflemitor. Cu toate acestea, Ned avea un presentiment urât în privinţa lui Fawkes. Ceva din nonşalanţa lui, din lipsa de respect ascunsă doar pe jumătate şi din tonul lui sarcastic sugera înclinaţii subversive. Ned insistă:

– Nu te-am mai întâlnit până acum.

– Vin din York. Tatăl meu a fost proctor în consistoriu acolo.

– Aha.

Proctorul era un avocat, iar consistoriul era un tribunal bisericesc. Pentru a avea un asemenea post, tatăl lui Fawkes trebuia să fie un protestant ireproşabil şi să fi depus jurământul de credinţă pe care îl urau catolicii. Fawkes era, aproape sigur, inofensiv.

Totuşi, în timp ce se întorcea la locul său, Ned decise să stea cu ochii pe Guy Fawkes.

(ii)

Rollo Fitzgerald explora Westminsterul, căutând un punct slab.

O serie de clădiri mai mari şi mai mici stăteau înghesuite în jurul unei curţi numite Westminster Yard. Rollo dădea târcoale neliniştit, dar nimeni nu părea să-i dea prea multă atenţie. Curtea era o piaţetă întunecată în care obişnuiau să zăbovească prostituatele. Fără îndoială că acolo se petreceau lucruri infame după căderea întunericului. Complexul era înconjurat de ziduri şi

oarecum izolat, dar porţile erau rareori închise, chiar şi noaptea. Între limitele lui se aflau toate clădirile Parlamentului, precum şi câteva taverne, o brutărie şi pivniţele extinse ale unui negustor de vinuri.

Camera Lorzilor, unde venea regele pentru a deschide lucrările Parlamentului, era o clădire în forma unui H turtit. Sala mare a Lorzilor, cea mai mare încăpere, era bara transversală. Una dintre laturile verticale ale H-ului era Camera Prinţului, folosită drept garderobă; cealaltă latură era Camera Pictată, utilizată pentru şedinţele de comitet. Dar aceste trei camere se aflau la etaj. Pe Rollo îl interesau mai mult camerele de la parter.

Sub Camera Prinţului se afla o sală pentru portar şi un apartament pentru custodele garderobei regelui. Alături era un pasaj îngust, Parliament Place, care ducea spre cheiul numit Treptele Parlamentului, pe malul stâng al Tamisei.

Rollo intră într-o tavernă locală, numită *Barcagiul,* şi se prefăcu a fi un negustor de lemne de foc care căuta un spaţiu de depozitare şi care era dispus să dea de băut oricui îi oferea informaţii. Acolo, află două lucruri interesante: în primul rând, custodele garderobei nu avea nevoie de apartament şi era de acord să-l închirieze; în al doilea rând, că acesta avea pivniţă. Cu toate acestea, i se spuse că locul era rezervat curtenilor şi nu era disponibil pentru negustorii de rând. Rollo păru descurajat şi spuse că trebuia să caute în altă parte. Clienţii obişnuiţi ai barului îi mulţumiră pentru băutură şi îi urară noroc.

Rollo recrutase deja un alt conspirator, pe curteanul Thomas Percy. În calitate de catolic, Percy nu avea să fie niciodată consilierul regelui, dar James îl numise printre gentlemenii pensionari, un grup de gărzi regale de ceremonie. Sprijinul lui Percy era un noroc cu două feţe, pentru că era un personaj nestatornic, când plin de o energie maniacă, când paralizat de depresie, semănând cu strămoşul său, Hotspur, dintr-o piesă celebră despre tinereţea regelui Henric al V-lea; dar acum se dovedea util. La sugestia lui Rollo, Percy pretinse că avea nevoie de cheia de la camerele Custodelui Garderobei, ca să stea cât timp era la Curte, şi – după o negociere îndelungată – închirie apartamentul.

Era un pas mare înainte.

Oficial, Rollo se afla la Londra pentru un proces prelungit dintre contele de Tyne şi un vecin, în legătură cu dreptul de proprietate asupra unei mori de apă. Aceasta era acoperirea.

Adevăratul lui scop era să-l ucidă pe rege. Pentru asta avea nevoie de mai mulţi oameni.

Guy Fawkes era exact genul de persoană pe care o căuta. Tatăl lui Fawkes, protestant convins, murise când micul Guy avea opt ani şi fusese crescut de mama şi de tatăl său vitreg, catolici amândoi. Tânăr şi bogat, Fawkes renunţase la o viaţă de trândăvie şi îşi vânduse moşia moştenită de la tatăl lui, apoi pornise în căutarea aventurii. Plecase din Anglia şi luptase pentru Spania împotriva rebelilor protestanţi din Ţările de Jos, unde învăţase despre ingineria din timpul asediilor. Acum revenise la Londra, neavând ce face şi gata de distracţie.

Din nefericire, Fawkes era supravegheat.

În după-amiaza aceea, se afla la teatrul Globe, pe malul sudic al Tamisei, urmărind o piesă nouă, *Măsură pentru măsură*[32]. La două locuri distanţă de el stătea pe o bancă Nick Bellows, un bărbat discret, îmbrăcat în haine cenuşii, despre care Rollo ştia că era unul dintre urmăritorii lui Ned Willard.

Rollo stătea în mulţimea spectatorilor fără locuri. Urmărea piesa dezaprobator: povestea despre un conducător puternic care îşi încalcă în mod ipocrit propriile legi era menită, evident, să încurajeze nerespectarea autorităţii. Rollo căuta o ocazie de a vorbi cu Fawkes fără să atragă atenţia lui Bellows, dar se dovedea destul de dificil. Bellows îl urmă pe Fawkes când acesta se ridică, o dată ca să cumpere o cupă cu vin şi o dată ca să urineze în râu.

Rollo nu apucase să discute cu el când piesa se termină şi publicul începu să plece. Mulţimea bloca ieşirea şi oamenii se înşiruiau încet. Rollo se strecură în urma lui Fawkes şi-i spuse la ureche cu voce joasă:

– Orice ai face, nu te uita în spate, doar ascultă.

Poate că Fawkes mai fusese implicat în activităţi ilegale, pentru că făcu exact cum îi spusese Rollo, dând imperceptibil din cap ca să arate că pricepuse.

– Sfinţia Sa, papa, are o treabă pentru tine, spuse Rollo pe acelaşi ton scăzut. Dar eşti urmărit de unul dintre spionii regelui James, aşa că mai întâi trebuie să scapi de el. Intră într-o tavernă şi bea o cupă cu vin, ca să pot să o iau înaintea ta. Apoi mergi pe malul râului şi îndepărtează-te de pod. Aşteaptă acolo până apare o barcă pe plajă, apoi plăteşte barcagiul să traverseze, ca

[32] În original *Measure for Measure* de William Shakespeare, scrisă în 1603 sau 1604 şi publicată în 1623 (n.tr.).

să scapi de urmăritor. Când ajungi pe celălalt mal, vino repede pe Fleet Street şi ne întâlnim la taverna York.

Fawkes dădu din nou din cap.

Rollo se îndepărtă. Traversă Podul Londrei şi merse în pas grăbit prin oraş şi dincolo de ziduri, către Fleet Street. Rămase peste stradă de taverna York, întrebându-se dacă Fawkes avea să vină. Bănuia că nu putea să reziste chemării la aventură şi avea dreptate. Fawkes apăru, păşind în stilul său ţanţoş, care îl ducea pe Rollo cu gândul la un luptător în ring. Rollo se mai uită pe stradă câteva minute, dar nici Bellows, nici altcineva nu îl urmărise.

Intră în tavernă.

Fawkes stătea într-un colţ, cu o carafă de vin şi două cupe. Rollo se aşeză în faţa lui, cu spatele la încăpere; devenise un obicei adânc înrădăcinat pentru el să-şi ascundă faţa. Fawkes spuse:

– Cine mă urmăreşte?

– Nick Bellows. Un bărbat mărunt, cu haină cafenie, care stătea la două locuri de tine.

– Nu l-am observat.

– Se străduieşte destul de mult să nu fie observat.

– Bineînţeles. Ce doreşti de la mine?

– Am o întrebare simplă pentru tine, zise Rollo. Ai curaj să-l ucizi pe rege?

Fawkes îl privi cu atenţie, încercând să-şi formeze o părere despre el. Privirea lui ar fi intimidat mulţi oameni, dar Rollo avea aceeaşi consideraţie pentru propria persoană şi îl privi la rândul său.

În cele din urmă, Fawkes spuse:

– Da.

Rollo dădu din cap satisfăcut. Era genul de discuţie deschisă pe care o voia.

– Ai fost soldat, înţelegi disciplina, spuse el.

Fawkes zise din nou:

– Da.

– Noul tău nume este John Johnson.

– Nu sare puţin în ochi?

– Nu mă contrazice. O să fii îngrijitorul unui mic apartament pe care l-am închiriat. Te duc acolo chiar acum. Nu poţi să te întorci la tine acasă, s-ar putea să fie supravegheată.

– Am două pistoale în cameră de care mi-ar părea rău să le

las în urmă.

– O să trimit pe cineva să-ţi aducă lucrurile când voi fi sigur că drumul e liber.

– Bine.

– Ar trebui să plecăm acum.

– Unde e apartamentul?

– La Westminster, zise Rollo. La Camera Lorzilor.

(iii)

Se întunecase deja în seara aceea ploioasă, dar tavernele şi prăvăliile din Londra erau luminate de felinare şi de torţe aprinse, iar Margery ştia că nu se înşelase când îl văzuse pe fratele ei pe stradă. Stătea în faţa unei taverne, *Lebăda albă,* părând să-şi ia la revedere de la un bărbat pe care Margery crezu că-l recunoaşte.

Nu-şi văzuse fratele de ani de zile. Ceea ce nu o deranja: nu-i plăcea să i se amintească faptul că el era Jean Langlais. Din cauza acestui secret îngrozitor, aproape refuzase cererea în căsătorie a lui Ned din urmă cu cincisprezece ani. Dar, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut să-i spună de ce. Îl iubea foarte mult, dar ceea ce înclinase balanţa în cele din urmă nu fusese dragostea ei pentru el, ci dragostea lui pentru ea. Ştia că tânjea după ea şi, dacă l-ar fi refuzat fără vreo explicaţie plauzibilă, şi-ar fi petrecut tot restul vieţii nedumerit şi rănit. Avea o putere asupra vieţii lui şi nu putea să reziste tentaţiei de a-l face fericit.

Nu se simţea în largul ei păstrând acest secret, dar era precum durerea de spate de care suferea de la naşterea lui Roger: nu dispărea niciodată, dar învăţase să trăiască aşa.

Traversă strada. În acelaşi timp, al doilea bărbat plecă şi Rollo se întoarse să intre înapoi în tavernă.

– Rollo! spuse ea.

El se opri în faţa uşii speriat şi, preţ de o clipă, păru atât de înfricoşat, încât îi fu teamă pentru el; apoi, o recunoscu.

– Tu eşti, zise el precaut.

– Nu ştiam că eşti la Londra! spuse ea. Nu era Thomas Percy cel cu care vorbeai?

– Da, el era.

– M-am gândit eu. I-am recunoscut părul încărunţit prea devreme.

Margery nu ştia la ce religie aderase Percy, dar o parte din

familia lui celebră era catolică şi Margery intrase la bănuieli.

– Nu te-ai apucat iar să-ţi faci de cap, nu-i aşa, Rollo?

– Sigur că nu. Toată povestea aceea s-a terminat.

– Aşa sper. Margery nu era întru totul convinsă. Şi ce cauţi aici?

– Mă ocup de un proces prelungit pentru contele de Tyne. Are o dispută cu un vecin pentru dreptul de proprietate asupra unei mori.

Margery ştia că era adevărat – fiul ei, Roger, îi pomenise de asta.

– Roger spune că şpăgile şi cheltuielile de judecată au costat deja mai mult decât trei mori.

– Nepotul meu isteţ are dreptate. Dar contele e încăpăţânat. Vino înăuntru!

Intrară şi se aşezară. Un bărbat cu nasul mare şi roşu îi aduse lui Rollo o cupă cu vin fără să i se ceară. Aerul său de stăpân îi sugera lui Margery că el era proprietarul.

– Mulţumesc, Hodgkinson, spuse Rollo.

– Ceva pentru doamna? întrebă bărbatul.

– Un pahar mic cu bere, te rog, spuse Margery.

Hodgkinson plecă şi Margery zise:

– Aici locuieşti?

– Da.

Ea era nedumerită.

– Dar contele de Tyne nu are o casă în Londra?

– Nu, închiriază una când se întruneşte Parlamentul.

– Ar trebui să foloseşti Casa Shiring. Bartlet s-ar bucura să stai acolo.

– Acolo nu sunt servitori decât atunci când vine Bartlet la Londra – acum e doar un îngrijitor.

– Bartlet ţi-ar trimite bucuros câţiva oameni de la New Castle ca să aibă grijă de tine, dacă îl rogi.

Rollo părea iritat.

– Atunci ar cheltui banii pe carne şi pe vin pentru ei înşişi şi mie mi-ar servi doar şuncă şi bere, iar dacă m-aş plânge, i-ar spune lui Bartlet că sunt prea pretenţios şi înfumurat. Sincer, prefer o tavernă.

Margery nu era sigură dacă era supărat pe ea sau pe ideea de servitori necinstiţi, dar decise să renunţe la întrebare. Dacă voia să stea într-o tavernă, n-avea decât s-o facă.

– Şi ce mai faci? întrebă ea.

– La fel ca întotdeauna. Contele de Tyne e un stăpân bun. Dar tu? Ned e bine?

– E la Paris acum.

– Serios? spuse Rollo curios. Ce face acolo?

– Munceşte, răspunse ea vag. Nu sunt foarte sigură.

Rollo ştia că minţea.

– Presupun că îi spionează pe catolici. Asta e munca lui, toată lumea ştie.

– Haide, Rollo, e vina ta că ai încercat să o omori pe regină. Nu te preface indignat.

– Eşti fericită cu Ned?

– Da. Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, mi-a dat o viaţă neobişnuită, dar în ultimii cincisprezece ani am fost cu adevărat fericită. Observă că ciorapii şi încălţările lui erau murdare de noroi şi adăugă: Cum de te-ai murdărit în halul ăsta?

– A trebuit să merg pe malul râului.

– De ce?

– E o poveste lungă. Şi am o întâlnire.

Rollo se ridică în picioare.

Margery îşi dădu seama că era trimisă la plimbare. Îşi sărută fratele pe obraz şi plecă. Nu-l întrebase ce întâlnire avea şi, în timp ce se îndepărta de tavernă, se întrebă de ce. Răspunsul îi veni imediat: nu credea că i-ar fi spus adevărul.

(iv)

Rollo impuse măsuri stricte de securitate la apartamentul custodelui. Toţi ajungeau înainte de ivirea zorilor, pentru a nu fi văzuţi intrând. Fiecare îşi aducea mâncare şi nimeni nu ieşea afară în timpul zilei. Plecau din nou după ce se întuneca.

Rollo avea aproape şaptezeci de ani, aşa că lăsa treburile mai grele în seama tinerilor precum Fawkes şi Percy, dar chiar şi lor le era greu. Toţi proveneau din familii nobile şi bogate şi niciunul nu mai săpase prea mult până atunci.

Mai întâi, trebuiau să dărâme zidul de cărămidă din pivniţă, apoi să scoată pământul din spatele zidului. Tunelul trebuia să fie suficient de larg pentru a putea trage înăuntru butoaie cu praf de puşcă de o sută douăzeci de kilograme. Economiseau timp nefăcându-l mai mare, dar dezavantajul era că trebuiau să lucreze îndoiţi de la mijloc sau întinşi pe burtă – iar spaţiul închis devenea încins.

În timpul zilei, rezistau cu peşte sărat, carne uscată şi stafide. Rollo nu-i lăsa să trimită după niciun fel de mâncare cu care erau obişnuiţi, de teamă să nu atragă atenţia asupra lor.

Era o muncă făcută în noroi, motiv pentru care Rollo fusese murdar în mod stânjenitor când dăduse din senin peste Margery. Pământul pe care trebuiau să-l scoată din tunel trebuia urcat la parter, apoi scos noaptea din casă şi transportat prin Pasajul Parlamentului, apoi pe Treptele Parlamentului, de unde putea fi aruncat în râu. Rollo se enervase când Margery îl întrebase de ciorapii lui murdari, dar părea că acceptase explicaţia lui.

Săpătorii tunelului erau discreţi, dar nu invizibili. Chiar şi pe întuneric, erau văzuţi uneori venind şi plecând de oamenii care mergeau cu felinare. Pentru a înlătura bănuielile, Fawkes dăduse de ştire că avea constructori la lucru, făcând modificările pe care le ceruse soţia stăpânului. Rollo spera ca nimeni să nu observe cantitatea nefirească de pământ scoasă de acolo în urma unor simple modificări.

Pe urmă, dădură peste o problemă atât de gravă, încât Rollo se temu că i-ar fi putut strica tot planul. După ce săpaseră câţiva metri în tunel, dăduseră de un zid solid de piatră. Fireşte, îşi dădu el seama, clădirea cu două niveluri avea fundaţie bună: ar fi trebuit să anticipeze asta. Munca deveni mai grea şi mai lentă, dar trebuiau să continue, pentru că nu ajunseseră destul de departe sub camera de dezbateri, ca să fie siguri că explozia îi ucidea pe toţi cei prezenţi acolo.

Fundaţiile de piatră se dovediră groase de câţiva metri. Rollo se temea că nu aveau să termine treaba până la ceremonia de deschidere. Pe urmă, adunarea Parlamentului se amână din cauza unei epidemii de ciumă în Londra, iar săpătorii primiră un nou termen-limită.

Chiar şi aşa, Rollo se frământa cumplit: progresau extrem de încet. Cu cât dura mai mult, cu atât riscau mai mult să fie descoperiţi. Şi mai exista un pericol. Pe măsură ce înaintau, şubrezind fundaţiile, Rollo se temea ca nu cumva să se prăbuşească. Fawkes puse stâlpi de lemn ca să sprijine tavanul – aşa cum spunea că făcuse sub zidurile oraşelor în timpul asediilor din Ţările de Jos –, dar Rollo nu era sigur cât de multe ştia acest luptător despre minerit. Tunelul se putea prăbuşi, ucigându-i pe toţi. Putea chiar să provoace prăbuşirea întregii clădiri – ceea ce nu ar fi avut niciun rezultat dacă regele nu era înăuntru.

Luând pauză într-o zi, vorbiră despre cine avea să fie în sală când urma să explodeze praful de puşcă. Regele James avea trei copii. Prinţul Henric, de unsprezece ani, şi prinţul Carol, de patru ani, aveau probabil să-şi însoţească părinţii la ceremonie.

– Presupunând că mor amândoi, prinţesa Elisabeta va fi moştenitoarea lor, zise Percy. Va împlini nouă ani.

Rollo se gândise deja la prinţi.

– Trebuie să fim pregătiţi să punem mâna pe ea, spuse el. Oricine o are pe ea are şi tronul.

– Stă la mănăstirea Coombe, în Warwickshire, zise Percy.

– Va avea nevoie de un lord protector, care va fi, evident, adevăratul conducător al Angliei.

– Îl propun pe contele de Northumberland, rudă cu mine.

Rollo dădu aprobator din cap. Era o sugestie bună. Northumberland era unul dintre pairii importanţi din ţinut şi un simpatizant al catolicilor. Dar Rollo avea o idee şi mai bună.

– Îl propun pe contele de Shiring.

Ceilalţi nu fură la fel de entuziasmaţi. Rollo ştia la ce se gândeau: Bartlet Shiring era catolic, dar nu avea statutul lui Northumberland.

Prea politicos ca să-l denigreze pe nepotul lui Rollo, Percy spuse:

– Trebuie să plănuim răscoale în toate colţurile ţării în care sunt pairi catolici puternici. Protestanţii nu trebuie să aibă nicio ocazie de a propune un rival la tron.

– Eu pot să garantez acest lucru în comitatul Shiring, zise Rollo.

Cineva spuse:

– Vor muri mulţi oameni.

Rollo nu avea răbdare cu oamenii care îşi făceau griji pentru omoruri. Un război civil ar fi însemnat o epurare.

– Protestanţii merită să moară, zise el. Iar catolicii vor merge direct în rai.

În clipa aceea, se auzi un zgomot ciudat. La început, fu ca un val de apă pe deasupra capului. Apoi se transformă într-un huruit de pietre care alunecă. Rollo se temu imediat de o prăbuşire. Ceilalţi avură, evident, aceeaşi reacţie, pentru că dădură buzna, ca şi când ar fi vrut să-şi salveze viaţa, pe scara îngustă de piatră care ducea din pivniţa apartamentului la parter.

Acolo se opriră şi ascultară. Zgomotul continuă intermitent, dar podeaua nu se mişca, iar Rollo îşi dădu seama că

reacţionaseră exagerat. Clădirea nu era pe punctul de a se prăbuşi. Dar *ce* se întâmpla?

Rollo arătă cu degetul spre Fawkes.

– Vino cu mine, spuse el. Să verificăm. Voi, ceilalţi, păstraţi liniştea.

Îl conduse pe Fawkes afară şi ocoliră clădirea. Zgomotul încetase, dar Rollo se gândi că venise probabil din locul pe unde săpau tunelul.

În spatele clădirii, un şir de ferestre se întindea pe toată lăţimea etajului superior, luminând camera de dezbateri. În mijlocul şirului se afla o uşă mică, ce dădea spre scara exterioară de lemn: aceasta nu se folosea prea des, întrucât intrarea mare se găsea pe cealaltă parte. Sub scară, la parter, era o uşă dublă de lemn pe care Rollo abia dacă o remarcase până atunci. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi presupus că era o cale de acces spre una dintre magaziile în care grădinarii îşi ţineau lopeţile. Acum, pentru prima dată, ambele uşi erau deschise. Un cal aştepta cuminte afară.

Rollo şi Fawkes intrară pe uşă.

Era o magazie, dar era uriaşă. De fapt, bănuia Rollo, avea probabil aceeaşi lungime şi aceeaşi lăţime ca încăperea de dezbateri de deasupra. Nu era foarte sigur, pentru că sala fără ferestre era întunecată, luminată mai ales de lumina care intra pe uşă. Din câte vedea, arăta ca o criptă de biserică, cu stâlpi masivi ce sprijineau un tavan jos de lemn, probabil podeaua sălii de sus. Rollo realiză cu stupoare că săpătorii cioplisera probabil la baza unuia dintre stâlpi. Pericolul de prăbuşire era şi mai mare decât se aşteptase.

Încăperea era aproape goală; doar diverse bucăţi de lemn şi saci se aflau în jur şi o masă pătrată cu o gaură făcută deasupra. Rollo pricepu de îndată care era explicaţia zgomotului: un bărbat cu faţa înnegrită de praf lua cu lopata cărbune dintr-o movilă şi îl urca în căruţă. Aceasta era sursa zgomotului.

Rollo se uită la Fawkes şi îşi dădu seama că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Dacă puneau mâna pe camera aceea, puteau aduce praful de puşcă şi mai aproape de rege – şi, totodată, puteau opri săpatul tunelului.

O femeie de vârstă mijlocie îl privea pe căruţaş cum muncea. Când căruţa se umplu, el numără câteva monede cu mâna plină de funingine şi i le dădu femeii, plătindu-i cărbunele. Ea merse cu monedele spre uşă ca să le examineze la lumină, după care îi

mulţumi. Apoi, în timp ce căruţaşul trăgea calul în spate, pentru a-l înhăma la căruţă, femeia se întoarse spre Rollo şi Fawkes şi le spuse politicos:

– Bună ziua, domnilor. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Ce e cu camera asta? întrebă Rollo.

– Cred că a fost o bucătărie pe vremea când se făceau banchete în camera mare de deasupra. Acum e depozitul meu de cărbune. Sau a fost: vine primăvara şi vreau să scap de marfă. Poate aţi dori şi dumneavoastră: e cel mai bun cărbune de pe malurile râului Tyne, dă multă căldură…

Fawkes o întrerupse:

– Nu vrem cărbune, dar căutăm un spaţiu în care să depozităm o cantitate mare de lemne. Mă numesc John Johnson, sunt îngrijitorul de la apartamentul Custodelui Garderobei.

– Eu sunt Ellen Skinner, văduvă şi vânzătoare de cărbune.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Skinner. Se poate închiria locul acesta?

– Am plătit chiria până la sfârşitul anului.

– Dar aţi zis că scăpaţi de marfă pentru că vine primăvara. Puţini oameni mai cumpără cărbune când e cald.

Ea avea o privire şireată.

– Poate folosesc spaţiul şi altfel.

Se prefăcea că ezită, dar Rollo îi văzu strălucirea lăcomiei în ochi. Argumentele ei nu erau decât nişte tactici de negociere. Începu să prindă speranţe.

– Stăpânul meu ar plăti bine, zise Fawkes.

– Aş renunţa la chirie pentru trei lire, spuse ea. Şi ar trebui să-i plătiţi proprietarului în plus – mie îmi ia patru lire pe an.

Rollo îşi înăbuşi impulsul de a spune bucuros „E un chilipir”. Preţul nu conta, dar dacă părea că Fawkes aruncă cu banii pe fereastră, putea să atragă atenţia şi poate chiar suspiciunea.

Fawkes se târgui de dragul aparenţelor.

– O, doamnă, mi se pare prea mult, spuse el. Sigur îl puteţi lăsa la o liră pentru chirie.

– S-ar putea să-l păstrez. Voi avea nevoie de o magazie pentru cărbune din septembrie.

– Împărţiţi diferenţa, zise Fawkes. O liră şi zece şilingi.

– Dacă aţi da două lire, am bate palma chiar acum.

– O, foarte bine, spuse Fawkes şi întinse mâna.

– A fost o plăcere, domnule Johnson, zise femeia.

– Vă asigur, doamnă Skinner, că plăcerea este de partea mea,

spuse Fawkes.

(v)

Ned plecă la Paris într-o încercare disperată de a afla ce se întâmpla la Londra.

Auzea în continuare zvonuri vagi despre comploturile catolicilor împotriva regelui James. Bănuielile îi crescuseră când Guy Fawkes scăpase cu îndemânare de supraveghere şi dispăruse. Dar lipsa de detalii din aceste zvonuri era supărătoare. Multe comploturi de asasinare a monarhilor fuseseră ţesute la Paris, deseori cu ajutorul familiei de ultracatolici de Guise.

După asasinarea simultană a ducelui Henric şi a lui Pierre Aumande, Ned se temuse că Alain nu va mai putea furniza informaţii despre englezii catolici exilaţi; dar Alain moştenise câte ceva din viclenia tatălui său vitreg. Îi devenise util văduvei şi se împrietenise cu tânărul duce, aşa că trăia în continuare la palatul de Guise din Paris şi lucra pentru familie. Şi pentru că ultracatolicii de Guise beneficiau de încrederea complotiştilor englezi, Alain afla multe lucruri despre planurile lor şi îi transmitea lui Ned informaţiile prin scrisori codificate, trimise prin canalele secrete de comunicare mai vechi. O mare parte din discuţiile exilaţilor rămâneau fără vreun rezultat, dar de mai multe ori în decursul anilor ponturile lui Alain duseseră la arestări.

Ned îi citea toate scrisorile, dar acum spera să afle mai multe printr-o vizită în persoană. Într-o discuţie faţă în faţă, puteau să iasă la suprafaţă detalii întâmplătoare care să se dovedească importante.

Oricât de preocupat era, călătoria în Franţa îl făcea să se simtă nostalgic. Îi amintea de el însuşi în tinereţe; de marele Walsingham, cu care lucrase timp de două decenii; şi, mai presus de toate, de Sylvie. Pe drum către întâlnirea cu Alain, merse pe strada Serpente şi rămase o vreme în faţa prăvăliei care fusese casa lui Sylvie, amintindu-şi de ziua fericită în care fusese invitat la cină acolo, sărutând-o apoi în camera din spate, dar şi de ziua îngrozitoare în care Isabelle fusese ucisă. Acum era o măcelărie acolo.

Trecu podul spre Île de la Cité, intră în catedrală şi spuse o rugăciune de mulţumire pentru viaţa lui Sylvie. Biserica era

catolică, iar Ned era protestant, dar credea de multă vreme că lui Dumnezeu nu-I păsa de asemenea diferenţe.

În ultima vreme, regele Franţei avea aceeaşi părere. Henric al IV-lea semnase Edictul de la Nantes, acordându-le protestanţilor libertatea religioasă. Noul duce de Guise era un copil, iar familia de Guise nu putuse să submineze pacea de data aceasta; şi astfel se sfârşiseră patruzeci de ani de război civil. Ned îi mulţumi lui Dumnezeu şi pentru Henric al IV-lea. Poate că Franţa, asemenea Angliei, îşi croia drum treptat spre toleranţă.

Slujbele protestante se ţineau încă discret şi, de obicei, în afara zidurilor oraşelor, ca să evite să-i aţâţe pe ultracatolici. Ned merse spre sud pe strada St Jacques, ieşi pe poarta oraşului şi ajunse în suburbii. Un om care stătea şi citea pe marginea drumului era indicatorul pentru o cărare ce ducea prin pădure până la o cabană de vânătoare. Era biserica informală la care mergea Sylvie înainte să o întâlnească Ned. Fusese deconspirată de Pierre Aumande, iar congregaţia se destrămase, dar acum redevenise locaş de cult.

Alain era deja acolo, împreună cu soţia şi copiii. Alături de el se afla şi vechea lui prietenă, Louise, marchiza văduvă de Nîmes. Amândoi fuseseră la castelul Blois când ducele Henric şi Pierre fuseseră asasinaţi, iar Ned bănuia că luaseră parte la complot, deşi nimeni nu îndrăznise să investigheze vreuna dintre crime din cauza presupusei implicări a regelui. Ned o văzu şi pe Nath, care preluase afacerea lui Sylvie cu cărţi ilegale: devenise o bătrână prosperă, purtând o căciulă de blană.

Ned se aşeză lângă Alain, dar nu-i vorbi decât atunci când începură imnurile, când toţi cântau prea tare ca să-i audă vorbind.

– Toţi îl urăsc pe James, şopti Alain în franceză. Spun că şi-a încălcat promisiunile.

– Nu se înşală, recunoscu Ned. Totuşi, trebuie să-i împiedic să-l omoare. Altfel, pacea şi prosperitatea câştigate de Elisabeta cu eforturi atât de mari vor fi fie distruse de războiul civil. Ce altceva ai mai auzit?

– Vor să ucidă întreaga familie regală, pe toţi în afară de prinţesă, pe care vor s-o declare regină.

– Toată familia, repetă Ned îngrozit. Brute însetate de sânge!

– În acelaşi timp, vor să ucidă toţi miniştrii şi lorzii importanţi.

– Probabil plănuiesc să dea foc unui palat sau ceva asemănător. Ar putea s-o facă în timp ce sunt adunaţi la un

banchet sau urmăresc o piesă de teatru.

El era unul dintre miniştrii importanţi. Deodată, înţelese că era vorba despre salvarea propriei vieţi, nu doar despre cea a regelui. Îl trecu un fior.

– Unde vor să o facă?

– N-am putut să aflu acest amănunt.

– Ai auzit vreodată numele Guy Fawkes?

Alain dădu din cap.

– Nu. A venit un grup să-l vadă pe duce, dar nu ştiu cine erau.

– Nu s-a pomenit niciun nume?

– Nume adevărate, nu.

– Ce vrei să spui?

– Singurul nume pe care l-am auzit a fost unul fals.

– Şi care era?

– Jean Langlais, spuse Alain.

(vi)

Margery era tulburată din pricina lui Rollo. Răspunsurile la întrebările ei fuseseră toate plauzibile, dar tot nu putea să aibă încredere în el. Cu toate astea, nu ştia ce ar fi putut face să scape de angoasă. Sigur, i-ar fi putut spune lui Ned că Rollo era Jean Langlais, dar nu se putea hotărî să-şi condamne fratele la spânzurătoare doar pentru că avea ciorapii murdari de noroi.

Când Ned plecă la Paris, Margery decise să-l ia pe nepotul ei, Jack, fiul lui Roger, în vizită la New Castle. Simţea că era datoria ei. Orice ar fi ajuns Jack să facă în viaţă, putea fi ajutat de relaţiile lui cu aristocraţia. Nu era nevoie să-i placă, dar trebuia să-i cunoască. Să ai un conte drept unchi era uneori mai bine decât să ai bani. Iar la moartea lui Bartlet, următorul conte avea să fie fiul său, Swifty, care era vărul lui Jack.

Jack era un băiat de doisprezece ani, curios şi cu o gândire logică. Intra energic în conversaţii contradictorii cu Roger şi cu Ned, alegând întotdeauna poziţia opusă faţă de ceea ce spunea adultul. Ned credea că Jack era exact ca Margery în tinereţe, dar ea nu-şi amintea să fi fost atât de îndrăzneaţă. Jack era micuţ, ca Margery, având acelaşi păr negru şi creţ. Era frumuşel acum, dar într-un an sau doi urma să se transforme în bărbat, iar aspectul avea să i se înăsprească. Fascinaţia şi plăcerea de a-şi urmări copiii şi nepoţii crescând şi schimbându-se erau pentru Margery marea bucurie a vârstei înaintate.

În mod firesc, Jack nu fu de acord cu bunica lui în privinţa vizitei planificate.

– Vreau să fiu un aventurier ca unchiul Barney, zise el. Nobilii nu au nimic de-a face cu negustoria – doar stau şi încasează chiria de la oameni.

– Nobilimea menţine pacea şi aplică regulile, răspunse ea. Nu poţi să faci afaceri fără legi şi standarde. Cât argint e într-un penny? Cât de lat este un balot de pânză? Ce se întâmplă când oamenii nu-şi plătesc datoriile?

– Fac reguli care să le convină lor, zise Jack. În orice caz, breasla din Kingsbridge impune greutăţile şi măsurile, nu contele.

Ea zâmbi.

– Poate ar trebui să fii om de stat, ca Sir Ned, nu aventurier.

– De ce?

– Ai idei foarte rigide despre guvern. Ai putea să fii *tu* guvernul. Unii dintre cei mai puternici oameni de la Curte au fost cândva elevi isteţi ca tine.

El rămase pe gânduri. Era la vârsta aceea încântătoare când orice părea posibil. Dar ea voia să se comporte bine la New Castle.

– Fii politicos, spuse ea când se apropiau. Nu te certa cu unchiul Bartlet. Eşti aici ca să-ţi faci prieteni, nu duşmani.

– Bine, bunico.

Nu era sigură dacă el luase în serios avertismentul ei, dar ea făcuse tot ce se putea. „Un copil va fi mereu exact ceea ce este, se gândi ea, nu ce vrei tu să fie."

Îi întâmpină fiul ei, contele Bartlet. Trecut de patruzeci de ani acum, era pistruiat ca tatăl lui Margery, dar îşi conturase personalitatea după Bart, despre care credea că era tatăl lui. În mod miraculos, faptul că Bartlet era, de fapt, rezultatul violării ei de către contele Swithin nu otrăvise întru totul relaţia dintre mamă şi fiu. În timp ce Jack explora castelul, Margery rămase în holul mare cu Bartlet şi bău un pahar cu vin.

– Sper ca Swifty şi Jack să se cunoască mai bine, spuse ea.

– Mă îndoiesc că vor fi apropiaţi, zise Bartlet. E o diferenţă mare de vârstă de la doisprezece la douăzeci de ani.

– Am dat peste unchiul tău Rollo la Londra. Stă într-o tavernă. Nu ştiu de ce nu foloseşte Casa Shiring.

Bartlet ridică din umeri.

– Aş fi încântat să o facă. Măcar i-ar da ceva de lucru leneşului

de îngrijitor.

Un servitor îi mai turnă vin lui Margery.

– Te duci şi tu la Londra anul ăsta, mai târziu, pentru deschiderea Parlamentului.

– Nu neapărat.

– De ce nu? se miră Margery.

– O să spun că sunt bolnav.

Toţi conţii erau obligaţi să participe la lucrări, dar dacă voiau să se eschiveze, trebuiau să pretindă că sunt prea bolnavi ca să călătorească.

– Dar care este motivul adevărat?

– Am prea multe de făcut aici.

Lui Margery i se părea fără sens.

– N-ai lipsit niciodată din Parlament de când ai devenit conte. Nici tatăl, nici bunicul tău. Asta e motivul pentru care ai o casă la Londra.

– Pe noul rege nu îl interesează părerile contelui de Shiring.

Era neobişnuit pentru el. Bartlet, la fel ca Bart şi ca Swithin, îşi exprima de obicei părerile cu glas tare, fără să întrebe dacă îi păsa cuiva care erau acestea.

– Nu vrei să te împotriveşti altor legi contra catolicismului?

– Cred că am pierdut lupta aceea.

– Nu ştiam că eşti atât de defetist.

– E important să ştii când să continui să lupţi – şi când să te opreşti. Bartlet se ridică. Probabil vrei să te instalezi în cameră înainte de cină. Ai tot ce-ţi trebuie?

– Da, cred că da.

Îl sărută şi merse la etaj. Era nedumerită. Poate că nu era, de fapt, ca Bart şi Swithin. Mândria nu i-ar fi lăsat niciodată pe cei doi să spună lucruri precum „Cred că am pierdut lupta aceea”. N-ar fi recunoscut că s-ar fi putut înşela.

Poate că Bartlet se maturiza.

(vii)

Cea mai dificilă şi periculoasă parte a planului lui Rollo veni atunci când trebui să cumpere treizeci şi şase de butoaie cu praf de puşcă şi să le aducă la Westminster.

Împreună cu doi dintre cei mai tineri conspiratori, traversă fluviul şi merse la Rotherhithe, un cartier de docuri şi de şantiere navale. Ajunşi acolo, merseră la un grajd şi-i spuseră unui grăjdar

că voiau să închirieze o căruţă cu fundul plat şi doi cai care s-o tragă.

– Trebuie să luăm nişte lemne de la o navă distrusă, zise Rollo. Vrem să le folosim ca să construim un hambar.

Scândurile de pe nave erau deseori reciclate în acest fel. Pe grăjdar nu-l interesa povestea lui Rollo. Îi arătă o căruţă şi doi cai zdraveni, iar Rollo spuse:

– Bine, exact ce-mi trebuie.

Atunci, grăjdarul zise:

– Omul meu, Weston, o să vă conducă.

Rollo se încruntă. Nu putea să accepte aşa ceva. Un străin putea să fie martor la tot ce se întâmpla.

– Aş preferă să merg singur, zise el, încercând să nu pară agitat. Am două ajutoare.

Grăjdarul dădu din cap dezaprobator.

– Dacă Weston nu merge cu voi, trebuie să plătiţi o garanţie, altfel de unde să ştiu că mai aduceţi căruţa înapoi?

– Cât costă? întrebă Rollo de dragul aparenţelor – era dispus să plătească aproape orice sumă.

– Cinci lire pentru fiecare cal şi o liră pentru căruţă.

– Trebuie să-mi daţi o chitanţă.

După ce finalizară tranzacţia, ieşiră din grajd şi merseră la un vânzător de lemne de foc pe nume Pearce. Rollo cumpără de acolo legături de lemne, crengi neregulate legate la un loc, precum şi lemne de foc, buşteni cu formă mai regulată legaţi de asemenea laolaltă. Încărcară tot lemnul în căruţă. Pearce se miră de insistenţa lui Rollo de a aşeza meticulos legăturile în căruţă, în forma unui pătrat scobit, lăsând la mijloc un spaţiu gol.

– Probabil mai aveţi de luat ceva ce vreţi să ţineţi ascuns, zise el.

– Nimic valoros, spuse Rollo, de parcă se temea de hoţi.

Pierce se bătu cu degetul peste nas cu subînţeles.

– Am înţeles.

Merseră cu căruţa la Greenwich, unde Rollo urma să-l întâlnească pe căpitanul Radcliffe.

Guy Fawkes calculase cantitatea de praf de puşcă necesară, asigurându-se că distrugeau complet Camera Lorzilor şi pe toţi cei din interior. Un domn care avea un pistol sau o archebuză putea să cumpere o cutie cu praf de puşcă pentru propria folosinţă şi nimeni nu îi punea vreo întrebare; dar nu exista nicio justificare pentru ca Rollo să cumpere cantitatea de care avea

nevoie fără să stârnească bănuieli.

Soluţia lui era să apeleze la un infractor.

Radcliffe era un intendent corupt care cumpăra provizii pentru marina regală. Jumătate din ce cumpăra nu mai urca la bordul unei nave, ci era vândut a doua oară ca să-şi căptuşească el buzunarele. Cea mai mare problemă a lui Radcliffe era că trebuia să ascundă cât de bogat era.

Partea bună, din punctul de vedere al lui Rollo, era că nu putea să bată toba despre vânzarea prafului de puşcă, pentru că astfel ar fi fost spânzurat fiindcă furase de la rege. Trebuia să-şi ţină gura ca să-şi scape pielea.

Rollo se întâlni cu Radcliffe în curtea unei taverne. Încărcară opt butoaie în căruţă, aşezându-le două câte două în mijlocul pătratului format din lemne. Un observator oarecare ar fi presupus că în butoaie era bere.

– Probabil vă aşteptaţi la un război, zise Radcliffe.

Rollo avea răspunsul pregătit.

– Suntem marinari negustori, spuse el. Trebuie să ne apărăm.

– Asta aşa e, zise Radcliffe.

– Nu suntem piraţi.

– Nu, spuse Radcliffe. Sigur că nu.

La fel ca Pierce, Radcliffe era dispus să creadă tot ce nega Rollo.

Când terminară, completară pătratul şi puseră lemne deasupra, pentru ca încărcătura secretă să nu se vadă de la vreo fereastră înaltă.

Pe urmă, Rollo se îndreptă cu căruţa înapoi spre Westminster, mergând cu precauţie. Ciocnirile între vehiculele cu roţi erau ceva obişnuit, ducând în general la încăierări între vizitii, ce escaladau uneori în bătăi de stradă. Oamenii din Londra, care profitau imediat de orice ocazie, jefuiau deseori căruţele când vizitiii nu erau atenţi. Dacă i se întâmpla lui aşa ceva, totul se termina. Mergea cu atât de multă grijă, lăsând mereu alte căruţe să treacă înainte, încât ceilalţi vizitii începură să-l privească suspicioşi.

Ajunse înapoi la Westminster Yard fără probleme.

Fawkes îi aştepta şi deschise uşile duble când se apropiară, pentru ca Rollo să poată intra cu căruţa în depozit fără să se oprească. Fawkes închise uşile după ei şi Rollo răsuflă uşurat. Scăpase basma curată.

Nu trebuia decât să repete figura de încă trei ori.

Fawkes îi arătă o uşă nouă în perete, abia vizibilă în lumina unei lămpi.

– Am făcut un pasaj de aici până în apartamentul Custodelui Garderobei, zise el. Acum putem trece dintr-un spaţiu în altul fără să ieşim afară şi să riscăm să ne vadă cineva.

– Foarte bine, spuse Rollo. Dar pivniţa?

– Am zidit tunelul.

– Arată-mi.

Cei doi intrară pe uşa nouă în apartament, apoi coborâră treptele până în pivniţă. Fawkes acoperise gaura pe care o făcuseră în zid, dar reparaţia se vedea chiar şi la lumina lumânării.

– Adu nişte noroi sau funingine şi murdăreşte cărămizile noi, zise Rollo. Şi ciobeşte-le un pic cu un târnăcop, ca să arate ca şi cum s-au stricat cu timpul.

– Bună idee.

– Vreau ca bucata aia să nu se distingă de restul zidului.

– Bineînţeles. Dar oricum nu o să coboare nimeni aici.

– Pentru orice eventualitate, spuse Rollo. Nu putem fi prea grijulii.

Apoi se întoarseră în depozit.

Ceilalţi doi descărcau butoaiele cu praf de puşcă şi le rostogoleau până în capătul îndepărtat al sălii. Rollo le spuse să pună lemnele de foc în faţa butoaielor şi să aşeze legăturile astfel încât grămada să rămână stabilă. Unul dintre cei doi tineri stătea pe masa stricată, având grijă să nu bage piciorul prin gaură, iar celălalt îi dădea legăturile ca să le aşeze în vârf.

După aceea, Rollo le analiză cu atenţie munca. Nimeni nu ar fi bănuit că nu era o grămadă oarecare de lemne de foc. Era mulţumit.

– Chiar dacă ar percheziţiona cineva locul ăsta, spuse el satisfăcut, probabil n-ar găsi praful de puşcă.

(viii)

Ned şi Margery locuiau în St Pauls Churchyard, într-o casă plăcută, cu un păr în curtea din spate. Nu era mare, dar Margery îi dăduse un aspect intim decorând-o cu covoare şi tablouri, iar iarna se încălzeau cu foc de cărbune. Lui Ned îi plăcea pentru că putea să privească pe fereastră şi să vadă catedrala, ceea ce-i amintea de Kingsbridge.

Ned se întoarse de la Paris într-o seară târzie, obosit şi neliniştit. Margery îi pregăti o cină frugală, apoi merseră la culcare şi făcură dragoste. A doua zi de dimineaţă, el îi povesti despre călătorie. Ea îngheţă de spaimă când auzi ce spunea şi se strădui să-şi ascundă sentimentele. Din fericire, Ned se grăbea să îi raporteze lui Robert Cecil şi ieşi imediat după micul dejun, lăsând-o să se gândească în linişte la tot.

Exista un plan de ucidere a tuturor membrilor familiei regale, cu excepţia prinţesei Elisabeta, şi, în acelaşi timp, a miniştrilor importanţi, ceea ce însemna probabil că aveau să incendieze un palat, după cum spusese Ned. Dar Margery ştia mai multe. Bartlet avea să lipsească de la deschiderea lucrărilor Parlamentului, pentru prima dată de când devenise conte de Shiring. Pe Margery o nedumerise decizia lui, dar acum începea să aibă sens. Complotiştii aveau să atace la Westminster.

Ceremonia de deschidere era peste zece zile.

De unde ştia Bartlet despre asta? Ned aflase că era implicat Jean Langlais, iar Margery ştia că Langlais era Rollo. Unchiul lui Bartlet îl avertizase să nu meargă acolo.

Acum ea ştia totul, dar ce putea să facă? Putea să-l denunţe pe Rollo şi probabil că asta avea să facă până la urmă, deşi se cutremura de groază că-şi trimitea fratele la moarte. Dar poate că exista şi o cale mai bună. Putea să meargă să-l vadă pe Rollo. Ştia unde locuia. Putea să-i spună că aflase tot şi să-l ameninţe că-i spune şi lui Ned. Odată ce Ned afla, întregul complot era compromis. Rollo nu avea încotro – trebuia să renunţe la întregul plan.

Îşi puse o pelerină grea şi cizme rezistente şi ieşi în toamna londoneză.

Merse până la hanul *Lebăda albă* şi îl găsi pe proprietar, un bărbat cu nasul roşu.

– Bună ziua, domnule Hodgkinson, spuse ea. Am fost aici acum câteva săptămâni.

Avea un aer morocănos – probabil băuse prea mult din propriul vin în noaptea precedentă – şi se uită la ea cu indiferenţă, apoi spuse:

– Nu pot să-i ţin minte pe toţi cei care beau o cupă cu vin aici.

– Nu-i nimic. Vreau să-l văd pe Rollo Fitzgerald.

– Nu e nimeni aici cu numele acesta, spuse el scurt.

– Dar aici locuia!

El îi aruncă o privire ostilă.

– Pot să întreb cine sunteţi?

Margery îşi luă un aer de superioritate aristocratică şi spuse:

– Sunt contesa văduvă de Shiring şi aţi face bine să aveţi grijă cum vă purtaţi.

Acesta îşi schimbă imediat atitudinea: nimeni nu voia să se certe cu un aristocrat.

– Vă cer iertare, doamnă, dar nu-mi amintesc să fi avut vreun oaspete cu numele pe care l-aţi pomenit.

– Mă întreb dacă au stat aici şi prieteni de-ai lui. Dar Jean Langlais?

– Ah, da! spuse Hodgkinson. Un nume franţuzesc, deşi vorbea ca un englez. Dar a plecat.

– Ştiţi unde s-a dus?

– Nu. Domnul Langlais nu e un om care să dea informaţii nenecesare, doamnă. E foarte discret.

Sigur că era.

Plecă de la han. Ce putea face acum? Habar nu avea unde ar fi putut fi Rollo. Acum nu mai avea sens să-l denunţe, pentru că nici Ned nu putea să-l găsească. Se străduia să se gândească la ceva. Oamenii aveau de gând să comită o atrocitate şi ea trebuia să-i oprească.

Putea să-i avertizeze? Probabil ar fi putut să o facă fără să-l condamne pe Rollo la moarte. Se gândi la o scrisoare anonimă. I-ar fi putut scrie lui Ned, prefăcându-şi scrisul şi pretinzând că era unul dintre complotişti. Nu era nevoie să spună nimic despre Rollo. Scrisoarea putea doar să-l avertizeze pe Ned să nu vină la deschiderea lucrărilor dacă voia să trăiască.

Dar era neverosimil. De ce ar fi vrut un conspirator catolic să-i salveze viaţa unui cunoscut curtean protestant?

Pe de altă parte, dacă scrisoarea ajungea la un catolic, acesta ar fi aprobat complotul şi ar fi păstrat vestea pentru sine.

Avea nevoie de cineva situat între cele două tabere: un om care să-i fie loial regelui, dar suficient de prietenos cu catolicii încât aceştia să nu-l vrea mort. Erau mai multe asemenea persoane la Curte, iar Margery se gândi la lordul Monteagle, un catolic care voia să trăiască în pace cu conaţionalii săi protestanţi. Oamenii ca Rollo şi ca Bartlet spuneau despre el că era un om slab şi şovăielnic, dar Margery îl considera raţional. Dacă era avertizat, ar fi dat alarma.

Se hotărî să-i scrie o scrisoare.

Ieşi din han şi intră într-una dintre numeroasele librării din St

Paul's Churchyard, de unde cumpără alt gen de hârtie decât folosea de obicei. Întoarsă acasă, ascuţi o pană cu un cuţitaş. Folosind mâna stângă pentru a-şi schimba scrisul, începu:

Domnule, din dragostea pe care o port unor prieteni ai dumneavoastră, îmi doresc să supravieţuiţi.

I se păru că sună destul de vag.

De aceea, v-aş sfătui, dacă vă preţuiţi viaţa, să vă gândiţi la o scuză ca să nu fiţi prezent la şedinţa Parlamentului.

Era o aluzie clară: viaţa lui era în pericol.

Ce ar spune Rollo într-un asemenea mesaj? Probabil ceva pios.

Pentru că Dumnezeu şi omul şi-au unit eforturile spre a pedepsi ticăloşia acestor vremuri.

Fraza părea să aibă tonul apocaliptic potrivit.

Nu desconsideraţi acest avertisment, ci retrageţi-vă în ţara dumneavoastră, unde puteţi aştepta în siguranţă să se producă evenimentul.

Trebuia să spună ceva despre cum aveau să fie ucişi oamenii. Dar nu ştia de la Ned decât că plănuiau să pornească un incendiu. Trebuia să insinueze acest lucru.

Întrucât, chiar de nu pare să fie vreo tulburare, vă spun că acest Parlament va suferi o lovitură cumplită. Dar nu vor vedea cine îi atacă.

La ce altceva s-ar mai fi gândit un conspirator? Să distrugă dovezile?

Nu condamnaţi sfatul meu, pentru că v-ar putea face bine şi nu vă poate dăuna cu nimic; căci pericolul va trece de îndată ce veţi arde scrisoarea.

Şi cum ar fi trebuit să încheie? Decise că trebuia ceva sincer.

Şi sper ca Dumnezeu – în a Cărui pază sfântă vă încredinţez – să vă dea înţelepciunea de a vă folosi de acest sfat.

Împături scrisoarea şi o sigilă, apăsând o monedă pe ceara moale şi rotind-o puţin ca să nu se înţeleagă urma imprimată, ca şi cum inelul de sigiliu ar fi fost apăsat în mod neglijent.

Acum trebuia să o trimită.

Probabil cei din casă, poate chiar Monteagle însuşi, aveau să o recunoască, aşa că avea nevoie de o deghizare.

Margery şi Ned aveau o fată în casă, care în momentul acela spăla cearşafuri în curtea din spate. Margery îi spuse că e liberă pentru tot restul zilei şi-i dădu şase pence ca să meargă la spectacolul cu urşi.

Se duse apoi la garderoba lui Ned. Îşi puse o pereche de pantaloni, adunându-şi jupoanele ca să-i umfle puţin, apoi îmbrăcă un pieptar vechi şi ponosit. Ned era zvelt, dar hainele tot erau prea mari pentru ea. Însă era de aşteptat ca un mesager oarecare să fie prost îmbrăcat. Îşi puse o pereche de încălţări uzate şi le îndesă cu cârpe ca să i se potrivească. Văzu că avea glezne prea mici pentru un bărbat. Îşi prinse părul şi-l ascunse sub a treia dintre cele mai bune pălării ale lui Ned.

Ar fi fost ciudat dacă Ned venea acum acasă. Dar era aproape sigură că avea să lipsească toată ziua: probabil că se adunaseră multe treburi de făcut cât fusese la Paris. Şi trebuia să ia cina acasă la Cecil. Posibilitatea de a se întoarce pe neaşteptate era mică – spera ea.

Privindu-se în oglindă, văzu că nu prea semăna cu un bărbat. Era prea frumoasă şi avea mâinile prea mici. Băgă o lopată în şemineu şi răzui puţină funingine, apoi o folosi ca să-şi mânjească faţa şi mâinile. Oglinda îi spuse că era ceva mai bine. Acum putea trece drept un bătrânel murdar în genul celor care erau folosiţi ca mesageri.

Ieşi din casă pe uşa din spate şi plecă repede, sperând că niciun vecin care o zărea să nu o recunoască. Merse spre est către Aid Gate şi ieşi din oraş. Traversă câmpurile spre satul Hoxton, unde Monteagle avea o casă cu o grădină mare. Se duse la uşa din spate, aşa cum ar fi făcut un mesager soios.

Un bărbat cu gura plină de mâncare veni la uşă. Ea îi întinse scrisoarea şi spuse cu cea mai groasă voce:

– Pentru lordul Monteagle, mesaj personal şi foarte important.

Bărbatul mestecă şi înghiţi.

– Şi de la cine e?

– De la un domn care mi-a dat un penny.

– Bine, bătrâne, ţine încă unul.

Ea întinse mâna, mică şi murdară, şi luă moneda, apoi se întoarse cu spatele.

(ix)

Ned Willard şi cea mai mare parte a Consiliului de Coroană stăteau în jurul mesei la cină în casa lui Robert Cecil când un servitor veni să-i spună lui Cecil că lordul Monteagle trebuia să-i vorbească urgent.

Cecil se scuză şi îl rugă pe Ned să meargă cu el. Monteagle

aştepta într-o încăpere alăturată, părând tulburat şi ţinând o foaie de hârtie de parcă ar fi stat să sară în aer. Începu cu ceea ce se vedea a fi o propoziţie exersată.

– Cel care a scris scrisoarea asta pare să mă creadă trădător, spuse el, dar sper că pot dovedi că nu sunt aducând scrisoarea la dumneavoastră, secretarul de stat, la o oră după ce am primit-o.

Lui Ned i se părea ironic faptul că tânărul lord Monteagle, înalt şi chipeş, era vizibil înspăimântat de piticul Cecil.

– Loialitatea dumitale nu este pusă la îndoială, murmură Cecil împăciuitor.

Nu era chiar adevărat, se gândi Ned; dar Cecil era politicos.

Monteagle întinse scrisoarea şi Cecil o luă. Fruntea lui înaltă şi albă se încreţi când începu să citească.

– Pe toţi sfinţii, ce scris dezordonat!

Citi până la sfârşit, apoi i-o întinse lui Ned. Cecil avea mâini lungi, cu degete frumoase, precum cele ale unei femei.

Cecil îl întrebă pe Monteagle:

– Cum a ajuns la dumneata?

– Servitorul meu mi-a adus-o la cină. I-a dat-o un bărbat care a venit la uşa de la bucătărie. Omul meu i-a dat un bănuţ.

– După ce ai citit scrisoarea, ai trimis pe cineva să-l aducă înapoi pe mesager?

– Bineînţeles, dar dispăruse. Sincer să fiu, bănuiesc că servitorul meu şi-a terminat cina înainte să-mi aducă scrisoarea, deşi se jură că nu e aşa. În orice caz, nu l-am mai găsit pe mesager când l-am căutat. Aşa că am înşeuat calul şi am venit direct aici.

– Ai făcut bine, domnule.

– Mulţumesc.

– Ce părere ai, Ned?

– Toată povestea mi se pare absolut falsă, spuse Ned.

Monteagle se miră.

– Serios?

– Uite. Autorul spune că îi pasă de supravieţuirea dumitale din dragostea pe care o poartă unor prieteni. Pare puţin neobişnuit.

– De ce?

– Scrisoarea este o dovadă de trădare. Dacă cineva ştie că există un complot de ucidere a regelui, datoria lui este să anunţe Consiliul de Coroană; iar dacă nu o face, riscă să fie spânzurat. Şi-ar risca cineva viaţa de dragul unui prieten al unui prieten?

Monteagle era uluit.

– Nu m-am gândit la asta, spuse el. Am luat scrisoarea de bună.

Cecil zâmbi sugestiv.

– Sir Ned nu ia niciodată ceva de bun, zise el.

– De fapt, continuă Ned, bănuiesc că autorul scrisorii este foarte cunoscut de dumneata sau de cineva căruia i-ai putea arăta scrisoarea.

Monteagle arăta şi de data asta depăşit de situaţie.

– De ce spuneţi asta?

– Nimeni, în afara unui şcolar care încă nu ştie să ţină bine pana, nu scrie aşa. Dar laudele sunt cele ale unui adult. Prin urmare, scrisul e schimbat intenţionat. Asta sugerează că persoana care citeşte scrisoarea îl cunoaşte pe cel ce o scrie suficient de bine încât să-i recunoască scrisul.

– Îngrozitor, zise Monteagle. Mă întreb cine ar putea să fie!

– Propoziţia cu ticăloşia vremurilor e doar de paradă, spuse Ned mai departe, gândind cu voce tare. Miezul mesajului se află în următoarea propoziţie. Dacă Monteagle merge la Parlament, riscă să fie ucis. Bănuiesc că partea asta e adevărată. Se potriveşte cu ce am aflat la Paris.

– Dar cum au de gând să ucidă oamenii? spuse Cecil.

– E întrebarea-cheie. Cred că autorul nu ştie. Uite cât de vag vorbeşte! „Va suferi o lovitură cumplită… nu vor vedea cine îi atacă.” Sugerează un pericol de la distanţă, poate cu salve de tun, dar nimic mai specific.

Cecil dădu aprobator din cap.

– Sau, desigur, totul poate fi în imaginaţia unui nebun.

– Nu cred, zise Ned.

Cecil ridică din umeri.

– Nu există dovezi concrete şi nu putem verifica nimic. O scrisoare anonimă e doar o bucată de hârtie.

Cecil avea dreptate, dovezile erau neclare – dar instinctul îi spunea lui Ned că ameninţarea era reală. Neliniştit, spuse:

– Orice am crede noi, regele trebuie să vadă scrisoarea.

– Desigur, spuse Cecil. E la vânătoare în Hertfordshire, dar acesta e primul lucru pe care îl va vedea când va reveni la Londra.

(x)

Margery ştiuse dintotdeauna că ziua aceasta îngrozitoare

avea să vină. Reuşise să uite acest lucru, chiar şi ani la rând, şi fusese fericită, dar în inima ei realizase că avea să vină o răfuială. Îl amăgise pe Ned decenii întregi, dar o minciună se întorcea mereu la tine, mai devreme sau mai târziu, iar acum venise momentul acela.

– Ştiu că Jean Langlais vrea să-l ucidă pe rege, îi spusese Ned, îngrijorat şi frustrat. Dar nu pot să fac nimic, pentru că nu ştiu cine e Langlais şi unde să-l găsesc.

Margery se simţea sfâşiată de vinovăţie. Ştiuse că bărbatul anonim pe care Ned îl vânase aproape toată viaţa era Rollo şi păstrase pentru ea această informaţie.

Dar se părea că Rollo voia acum să-i omoare pe rege, pe regină şi pe cei doi fii ai lor, pe lângă toţi miniştrii importanţi, inclusiv pe Ned. Nu putea să permită una ca asta. Dar tot nu era sigură ce să facă, pentru că, şi dacă ar fi dezvăluit secretul, era posibil să nu poată salva pe nimeni. Ştia cine era Langlais, dar nu şi unde era, şi habar nu avea cum intenţiona să-i omoare pe toţi.

Ea şi Ned erau acasă, în St Paul's Churchyard. Luaseră un mic dejun cu ouă şi bere slabă, iar Ned îşi pusese pălăria, pregătit să plece la Robert Cecil. În acel moment al zilei, zăbovea deseori, stând lângă foc, ca să-i împărtăşească grijile lui. Acum îi spuse:

– Langlais a fost foarte, foarte precaut – dintotdeauna.

Margery ştia că era adevărat. Preoţii secreţi pe care Rollo îi aducea în Anglia cu ajutorul ei îl cunoscuseră drept Langlais, dar niciunuia nu i se spusese că era sora lui. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cei care conspiraseră să o elibereze pe Mary Stuart şi să o facă regină: toţi îl ştiau de Langlais, nimeni nu ştia că era Rollo Fitzgerald. Fiind atât de precaut, se deosebea de majoritatea celorlalţi conspiratori. Ei abordaseră misiunea cu un avânt temerar, dar Rollo ştiuse ce fel de oameni înfrunta, mai ales pe Ned, şi nu-şi asumase niciodată riscuri inutile.

Margery îi spuse lui Ned:

– Nu poţi să anulezi deschiderea lucrărilor?

– Nu. Am putea să o amânăm sau să o mutăm în alt loc; deşi nu ar arăta bine deloc: duşmanii lui James ar spune că regele e atât de urât de oameni, încât să teme să deschidă propriul Parlament ca să nu fie asasinat. Aşa că James va lua singur decizia. Dar ceremonia trebuie să aibă loc undeva, cândva. Ţara trebuie guvernată.

Margery nu mai putu să îndure.

– Ned, am făcut un lucru groaznic, spuse ea.

La început, el nu fu sigur ce să creadă.

– Ce anume?

– Nu te-am minţit, dar am păstrat un secret faţă de tine. Am crezut că sunt nevoită să o fac. Încă mai cred că asta. Dar vei fi foarte furios.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Ştiu cine este Jean Langlais.

Ned era uluit, ceva neobişnuit pentru el.

– Poftim? Cum ai putut… dar cine e?

– E Rollo.

Ned arăta de parcă tocmai aflase că murise cineva. Se albi la faţă şi rămase cu gura deschisă. Se clătină şi se aşeză greoi pe scaun. În cele din urmă, spuse:

– Şi tu ştiai?

Margery nu mai putea să vorbească. Se simţea ca şi cum cineva ar fi strâns-o de gât. Îşi dădu seama că îi curgeau lacrimi pe obraji. Încuviinţă din cap.

– De cât timp?

Ea icni, suspină şi reuşi să spună:

– Dintotdeauna.

– Dar cum ai putut să nu-mi spui?

Când îşi găsi în cele din urmă cuvintele, acestea năvăliră pur şi simplu din gura ei:

– Credeam că doar aduce în Anglia preoţi inofensivi, care să le ducă sacramente catolicilor, apoi tu ai aflat că el complota să o elibereze pe Mary Stuart şi pe regina Elisabeta… a plecat din ţară, pe urmă s-a întors după armada spaniolă, dar a spus că totul s-a terminat şi că nu va mai complota şi că, dacă îl trădez, o să spună că Bartlet şi Roger l-au ajutat să aducă preoţii clandestin în ţară.

– Tu i-ai scris lui Monteagle.

Ea încuviinţă.

– Voiam să te avertizez fără să-l condamn pe Rollo.

– Cum ai aflat?

– Bartlet mi-a spus că nu merge la deschiderea Parlamentului. Nu a lipsit niciodată până acum. Probabil l-a avertizat Rollo.

– Când toate acestea se întâmplau, eu nu ştiam nimic. Eu, marele spion, înşelat de propria soţie.

– Oh, Ned.

Ned o privi ca şi cum ar fi fost cea mai josnică infractoare.

– Rollo a fost în Kingsbridge în ziua în care a murit Sylvie.

Cuvintele lui erau ca un glonţ şi Margery nu se mai putu ţine pe picioare. Se prăbuşi în genunchi pe covor.

– Vrei să mă omori, îmi dau seama, zise ea. Dă-i drumul, fă-o, acum nu mai pot să trăiesc.

– Mă supăram atât de tare când oamenii spuneau că nu mai sunt demn de încredere să lucrez pentru regina Elisabeta pentru că mă însurasem cu o catolică. Ce proşti sunt, mă gândeam eu. Acum se dovedeşte că eu eram prostul.

– Nu, nu ai fost.

El îi aruncă o privire atât de plină de mânie, încât îi frânse inima.

– Ba da, am fost, zise el, apoi plecă.

(xi)

Ned şi Cecil se întâlniră cu regele James în prima zi din noiembrie. Regele îi primi la White Hall, în Galeria Lungă care ducea de la camerele private la livadă. Pe lângă tablouri, în galerie se aflau şi draperii nepreţuite de brocart cu fir de aur şi argint, aşa cum îi plăceau lui James.

Ned ştia că Cecil se îndoia de autenticitatea scrisorii lui Monteagle, bănuind că nu era decât o hârtie menită să provoace necazuri. Cecil încă mai credea asta când Ned îi spuse că un pair catolic, contele Bartlet, plănuia să lipsească de la deschiderea Parlamentului fără vreun motiv plauzibil şi că probabil fusese avertizat.

Cecil plănuia să-şi ia toate măsurile de precauţie posibile, dar nu să reprogrameze ceremonia. Ned avea altceva de gând.

Voia să facă mai mult decât să împiedice crimele. De prea multe ori fusese pe urma trădătorilor doar ca să-i vadă dispărând şi trăind ca să mai comploteze şi altă dată. De data asta, voia să-i aresteze pe conspiratori. Voia să-l prindă pe Jean Langlais în sfârşit.

Cecil îi dădu lui James scrisoarea lui Monteagle, spunând:

– Desigur, nimeni nu ar păstra aşa ceva secret de Maiestatea Voastră. Pe de altă parte, s-ar putea să nu merite să fie luată în serios. Încă nu e sprijinită de date concrete.

Ned adăugă:

– Nu sunt date, Maiestate, dar sunt indicaţii în plus. Am auzit zvonuri la Paris.

James ridică din umeri.

– Zvonuri, spuse el.
Ned zise:
– Nu le poţi crede, dar nici nu le poţi ignora.
– Exact.
James citi scrisoarea ridicând-o în apropierea lămpii, pentru că lumina de iarnă care intra pe fereastră era slabă.
Regele nu se grăbea, iar gândurile lui Ned se îndreptară spre Margery. Nu o mai văzuse de când îi spusese adevărul. Dormea la o tavernă. Nu putea suporta să o vadă sau să vorbească cu ea: era prea dureros. Nici nu putea să identifice sentimentul care îl copleşea, dacă era mânie, ură sau jale. Tot ce putea să facă era să se uite în altă parte şi să-şi ocupe mintea cu altceva.
Regele lăsă să-i cadă într-o parte mâna plină de inele în care ţinea hârtia şi rămase nemişcat un minut, privind în altă parte. Ned vedea inteligenţa din ochii lui şi linia hotărâtă a gurii, dar urma de autoindulgenţă era evidenţiată de pielea pătată şi de ochii umflaţi. Ned presupunea că era greu să fii disciplinat şi moderat când deţineai puterea absolută.
Regele citi din nou scrisoarea, apoi îl întrebă pe Cecil:
– Ce părere ai?
– Am putea întări imediat paza de la curţile Westminster cu gărzi şi cu tunuri. Apoi, putem închide porţile şi cerceta zona în întregime. După aceea, îi putem controla şi monitoriza pe toţi cei care intră şi ies până după deschiderea în siguranţă a Parlamentului.
Era planul preferat de Cecil, dar atât el, cât şi Ned ştiau că trebuiau să-i ofere regelui opţiuni, nu instrucţiuni.
James era mereu conştient de imaginea lui publică, în ciuda discursului său despre dreptul divin al regilor.
– Trebuie să avem grijă să nu alarmăm publicul cu ceva ce ar putea să nu fie nimic, zise el. Regele ar părea slab şi înfricoşat.
– Siguranţa Maiestăţii Voastre este cea mai importantă. Dar Sir Ned are o sugestie alternativă.
James se uită întrebător la Ned, care era pregătit.
– Gândiţi-vă la asta, Maiestate. Dacă există un complot, atunci poate că pregătirile nu sunt încă făcute. Aşadar, dacă acţionăm acum, s-ar putea să nu găsim ce căutăm. Mai rău decât atât, s-ar putea să descoperim pregătirile neterminate, ceea ce ne-ar oferi doar dovezi îndoielnice pentru proces. Atunci, pamfletarii catolici ar spune că acuzaţiile au fost scornite ca pretext pentru persecuţii.

James nu înţelegea încă unde bătea.

– Trebuie să facem ceva.

– Într-adevăr. Ca să-i prindem pe complotişti şi să adunăm un număr mare de dovezi incriminatoare, trebuie să lovim în ultima clipă. Astfel, o vom proteja pe Maiestatea Voastră atât acum, cât şi în viitor, ceea ce e foarte important.

Ned îşi ţinu răsuflarea: acesta era momentul crucial. James se uită la Cecil.

– Cred că ar putea avea dreptate.

– Maiestatea Voastră hotărăşte.

Regele se întoarse spre Ned.

– Foarte bine. Acţionaţi pe 4 noiembrie.

– Mulţumesc, Maiestate, zise Ned uşurat.

Ned şi Cecil păşiră în spate, înclinându-se, dar regelui îi veni încă o idee şi spuse:

– Avem vreun indiciu despre cine se află în spatele acestei ticăloşii?

Toată furia lui Ned la adresa lui Margery se întoarse ca un tsunami şi se strădui să-şi suprime tremuratul.

– Da, Maiestate, spuse el cu o voce de-abia stăpânită. E un om pe nume Rollo Fitzgerald, din Shiring. Mi-e ruşine să recunosc că e cumnatul meu.

– În acest caz, spuse James pe un ton ameninţător, pe sângele Domnului, ai face bine să-l prinzi pe nenorocit!

Capitolul 30

Când complotiştii auziră despre scrisoarea lui Monteagle, duminică, pe 3 noiembrie, începură să se acuze unul pe altul de trădare. Atmosfera deveni otrăvitoare în apartamentul Custodelui Garderobei.

– Unul de-al nostru a făcut asta! spuse Guy Fawkes bătăios.

Rollo se temea că aceşti tineri agresivi aveau să înceapă să se bată.

– Nu contează cine a făcut-o, spuse el imediat. Persoana aceea a fost, cu siguranţă, mai degrabă un prost decât un trădător.

– Cum poţi fi atât de sigur?

– Pentru că un trădător ne-ar fi numit pe toţi. Idiotul ăsta a vrut doar să-l prevină pe Monteagle.

Fawkes se potoli.

– Presupun că are sens.

– Întrebarea importantă este cât de mult rău a provocat.

– Exact, zise Thomas Percy. Putem să ne mai continuăm planul sau trebuie să-l abandonăm?

– După tot ce-am făcut? Nu.

– Dar dacă Cecil şi Willard ştiu…

– Am auzit că scrisoarea a oferit detalii vagi, iar Cecil nu e sigur ce să facă în privinţa asta, spuse Rollo. Avem încă o şansă foarte mare. Nu putem renunţa atât de uşor – succesul ne bate la uşă!

– Cum putem verifica?

– *Tu* poţi verifica, îi spuse Rollo lui Percy. Mâine-dimineaţă vreau să mergi în recunoaştere. Vizitează-l pe contele de Northumberland, ruda ta. Gândeşte-te la un pretext – eventual, cere-i un împrumut.

– Care e scopul?

– E doar o acoperire, ca să nu ghicească faptul că încerci să afli cât de multe ştie Consiliul de Coroană.

– Şi cum să aflu asta?

– Prin atitudinea lui faţă de tine. Dacă eşti bănuit de trădare, e aproape sigur că el a auzit zvonuri despre tine. O să fie agitat în prezenţa ta şi nerăbdător să te scoată din casă cât mai repede. S-ar putea chiar să-ţi dea un împrumut doar ca să scape de tine.

Percy ridică din umeri.
– Bine.
Grupul se despărţi, lăsându-l pe Fawkes să aibă grijă de apartament. A doua zi de dimineaţă, Percy merse la Northumberland. La întoarcere, se întâlni cu Rollo într-o tavernă din apropiere de Poarta Episcopului. Percy părea vesel.
– L-am găsit la Syon Place, zise el.
Rollo ştia că asta era casa contelui de la ţară, aflată nu departe de Londra spre vest.
– A refuzat scurt să-mi dea un împrumut, a zis că sunt o puşlama şi m-a invitat la cină.
– Înseamnă că nu bănuieşte nimic.
– Ori aşa, ori e un actor mai bun decât Richard Burbage.
– Foarte bine.
– Nu e absolut convingător.
– Dar e foarte sugestiv. Mă duc să-i dau vestea cea bună lui Fawkes.
Rollo porni să traverseze Londra. Nu se simţea în siguranţă – nici pe departe: Ned Willard era mult prea aproape de adevăr. Cu toate acestea, cerbul era încă puţin înaintea copoilor. Şi trebuia să rămână astfel încă un timp – doar câteva ore. A doua zi, la aceeaşi oră, totul se va fi sfârşit.
Dar când ajunse să vadă Camera Lorzilor, suferi un şoc îngrozitor.
În spatele clădirii, unde se afla intrarea de la depozit, mai mulţi bărbaţi bine îmbrăcaţi ieşeau din camera de dezbatere de la etaj prin uşa din spate şi coborau pe scara exterioară de lemn. Rollo nu-şi amintea să fi văzut vreodată uşa aceea folosită.
Îl recunoscu pe cel care conducea grupul. Era contele de Suffolk, care, în calitatea sa de lord şambelan, făcea aranjamentele pentru deschiderea Parlamentului.
Lordul Monteagle era cu el.
Rollo înjură. Era de rău.
Se ascunse după un colţ ca să nu fie văzut. Îşi înăbuşi dorinţa de a da bir cu fugiţii. Trebuia să afle exact ce se petrecea. Orice făceau oamenii aceia acolo, un pericol teribil plana asupra planului său. Rămase după colţ, ascuns pe jumătate, gata în orice moment să o ia la sănătoasa.
Bărbaţii coborâră treptele şi ajunseră la uşile duble ale depozitului, unde era ascuns praful de puşcă. Rollo observă că erau tăcuţi şi vigilenţi. Suffolk încercă uşa şi văzu că era încuiată.

După un schimb de replici, îi porunci unui servitor să o spargă.

Aşadar, îşi spuse Rollo cu inima strânsă, era o echipă de căutare. Era exasperant. Cu siguranţă planul lui nu putea fi zădărnicit atât de uşor.

Servitorul lui Suffolk scoase o rangă. Rollo nu blocase uşa: era un depozit, nu o vistierie, iar instalarea zăvoarelor de fier sau a încuietorilor elaborate ar fi atras atenţia. Aşa că uşa se deschise fără prea mare dificultate.

Grupul intră înăuntru.

Rollo alergă spre apartamentul Custodelui Garderobei şi traversă în fugă pasajul nou făcut de Fawkes. Deschise încet uşa magaziei şi privi înăuntru. Încăperea era slab luminată, ca întotdeauna, iar felinarele ţinute de oamenii lui Suffolk luminau parţial spaţiul mare, abia perceptibil.

Cu toate acestea, îl văzuseră pe Guy Fawkes.

„Doamne, ajută-ne, se rugă Rollo în gând, altfel s-a zis cu noi.”

Fawkes stătea într-o parte cu un felinar în mână, îmbrăcat cu o pelerină şi purtând o pălărie înaltă. Părea că Suffolk tocmai îl zărise, pentru că Rollo îl auzi pe conte spunând cu o voce speriată:

– Cine eşti, omule?

Rollo îşi ţinu respiraţia.

– Sunt John Johnson, domnule, spuse Fawkes.

Avea vocea calmă: era soldat şi mai fusese în situaţii periculoase. Rollo îşi dorea să nu fi ales un nume care să arate de la o poştă că este inventat.

– Şi ce naiba cauţi aici, Johnson?

– Stăpânul meu a închiriat depozitul acesta şi apartamentul de alături. Eu sunt îngrijitor, cum s-ar spune, când stăpânul nu e aici.

Era o poveste cât se poate de credibilă, îşi spuse Rollo optimist. Exista vreun motiv pentru care Suffolk să nu o creadă?

– Şi în ce scop foloseşte stăpânul tău pivniţa asta?

– Să păstreze lemne de foc, după cum vedeţi.

Membrii grupului se uitară la grămada de lemne ca şi cum nici nu o remarcaseră mai devreme – ceea ce era posibil în lumina slabă.

– Tot lemnul ăsta doar pentru un apartament? spuse Suffolk.

Fawkes nu răspunse la această întrebare retorică. Rollo îşi dădu seama uluit că trecuse cu vederea această lipsă de

verosimilitate.

Suffolk continuă:

– Dar cine e stăpânul tău?

– Thomas Percy.

Se auzi un murmur de reacţie dinspre echipa de căutare. Ştiau că Percy era un Gentleman Pensionar şi ştiau şi că avea rude catolice.

Pe Rollo îl cuprinse groaza atât de tare, încât îi veni să verse. Era momentul cel mai periculos. Avea să-i dea cuiva prin minte să caute *în* grămada de lemne?

Îşi aminti că spusese la repezeală: „Chiar dacă ar percheziţiona cineva locul ăsta, probabil n-ar găsi praful de puşcă.” Era pe cale să afle dacă era adevărat. Se simţea atât de încordat, încât putea să plesnească.

Suffolk îl luă pe Monteagle deoparte şi doi bărbaţi se apropiară de locul în care stătea Rollo, în spatele uşii deschise pe jumătate. Îl auzi pe Monteagle spunând agitat:

– Asta îl implică pe contele de Northumberland!

– Vorbeşte mai încet, spuse Suffolk mai calm. Nu îl putem acuza pe unul dintre cei mai mari pairi ai ţinutului din cauza unei provizii prea mari de lemne de foc.

– Trebuie să facem ceva!

– Nu trebuie să facem nimic altceva decât să raportăm Consiliului de Coroană ce am văzut.

Rollo deduse că Suffolk nu se gândise să cerceteze grămada de lemne – încă.

Monteagle începea să se liniştească.

– Da, desigur, aveţi dreptate, iertaţi-mă. Mă tem că eu voi fi scos vinovat pentru toate acestea, pentru că mie mi-au trimis scrisoarea anonimă.

Rollo spera ca agitaţia lui Monteagle să-i fi distras atenţia lui Suffolk de la căutare.

Suffolk îl bătu pe umăr pe Monteagle şi spuse:

– Înţeleg.

Cei doi se alăturară din nou grupului.

După o conversaţie scurtă, echipa de căutare ieşi din clădire. Fawkes închise uşa spartă cât putu de bine. Apoi Rollo intră în depozit.

– Am auzit tot, îi spuse el lui Fawkes. Eram în spatele uşii.

Fawkes se uită la el.

– Doamne, salvează-ne, spuse el. A fost cât pe ce.

(ii)

Margery trăia într-un abis de nefericire. Îi fugise lumea de sub picioare. După plecarea lui Ned, nu bău şi nu mâncă nimic timp de o săptămână. Nu vedea rostul de a se mai da jos din pat dimineaţa. Dacă se forţa să coboare, stătea pur şi simplu lângă şemineu plângând, până când se întuneca din nou şi putea urca în pat. Viaţa ei se sfârşise. Ar fi putut merge acasă la fiul ei, Roger, dar asta însemna să se explice şi nu era în stare.

Dar cu două zile înainte de deschiderea Parlamentului, o cuprinse neliniştea. Îl prinsese Ned pe Rollo sau nu? Avea să continue ceremonia? Ned avea să fie acolo? Aveau să moară cu toţii?

Îşi puse haina şi merse pe Strand până la White Hall. Nu intră în palat, ci rămase afară, pe jumătate ascunsă de negura după-amiezii de iarnă, aşteptând să-l vadă pe soţul ei. Curtenii intrau şi ieşeau cu căciuli de blană pe cap. Margery simţea că leşină de foame şi se sprijini de un perete ca să rămână în picioare. O ceaţă rece venea dinspre fluviu, dar era deja atât de amărâtă, încât aproape că nu-i păsa.

Regreta din toată inima că păstrase secretul lui Rollo atât de mult. Ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Ned cu ani în urmă. Ar fi fost un cutremur oricând ar fi făcut-o, dar acum fusese cel mai prost moment, după ce el devenise o parte atât de mare din ea, încât nu mai reuşea să trăiască fără el.

În cele din urmă, îl zări. Avea o expresie posomorâtă. Poate era o iluzie, dar părea să fi îmbătrânit teribil în doar o săptămână: avea faţa brăzdată de riduri din cauza grijilor şi obrajii palizi îi erau acoperiţi de o barbă căruntă.

Îi ieşi în cale şi el se opri. Se uită la faţa lui, căutând să vadă ce simţea. La început, el tresări uşor, apoi expresia i se schimbă şi păru furios. Instinctul îi spuse că încercase să uite de ea şi de ce făcuse, iar acum nu-i plăcea că i se reamintise. Dădea vreun semn de îmbunare, exista vreo urmă de milă? Nu era sigură.

Ea îi adresă întrebarea pentru care venise:

– L-ai găsit pe Rollo?

– Nu, zise Ned, apoi trecu pe lângă ea şi intră.

O copleşi tristeţea. Îl iubea atât de mult!

Se îndepărtă de porţile palatului. Ameţită de durere, rătăci pe malul noroios al Tamisei. Mareea umfla apele, iar curentul curgea acum repede la vale, făcând suprafaţa agitată şi tulbure.

Se gândi să intre în apă. Era aproape întuneric acum şi probabil că nu ar fi văzut-o nimeni. Nu învăţase niciodată să înoate; viaţa ei s-ar fi sfârşit în câteva minute. I-ar fi fost frig şi ar fi avut un moment lung de panică în lipsa aerului, dar agonia ei s-ar fi terminat atunci.

Era un păcat, un păcat de moarte, dar iadul nu putea fi mai rău de atât. Se gândi la o piesă de teatru în care o fată se înecase după ce fusese respinsă de prinţul Danemarcei, iar doi gropari se întrebau dacă trebuia să aibă parte de o înmormântare creştinească. Dacă intra acum în râu, Margery nu avea să primească asta. Trupul i-ar fi fost dus de ape, poate până în mare, unde ar fi plutit încet la vale până pe fund, alături de marinarii ucişi în bătălia cu armada spaniolă.

Şi cine ar fi ţinut slujbă pentru sufletul ei? Protestanţii nu credeau în rugăciuni pentru morţi, iar catolicii nu s-ar fi rugat pentru o sinucigaşă. Ar fi fost şi osândită, nu numai moartă.

Rămase acolo o vreme, scindată chinuitor între dorinţa de a primi pacea morţii şi groaza de a stârni mânia veşnică a lui Dumnezeu. În cele din urmă, i se păru că o vede pe mătuşa ei, Maica Joan, venind spre ea prin noroi, nu aşa cum fusese în timpul vieţii, ci mergând drept, fără a se ajuta de cârje. Deşi era întuneric, Margery îi văzu faţa, care era mai tânără, şi observă că zâmbea. Năluca nu vorbi, ci o luă tăcută de braţ pe Margery şi o îndepărtă uşor de apă. Când se apropiară de White Hall, Margery văzu doi tineri mergând împreună, râzând grosolan de ceva; se întoarse să o întrebe pe Joan dacă şi ei puteau să o vadă; dar Joan dispăruse, iar Margery era din nou singură.

(iii)

În după-amiaza zilei de luni, 4 noiembrie, Rollo stătea alături de Guy Fawkes pe podeaua din mijlocul magaziei, dându-i ultimele instrucţiuni.

Rollo scoase un fitil din iască – lemn putrezit şi uscat extrem de inflamabil – şi o cutie plină tot cu iască. Scoase cuţitul şi împărţi fitilul în bucăţi egale de lăţimea degetului său mare, apoi spuse:

– Fawkes, aprinzi iasca, apoi spui *Tatăl nostru,* nici repede, nici încet, aşa cum ai spune-o la biserică.

Fawkes aprinse fitilul.

– *Pater noster,* începu el, spunând cuvintele rugăciunii în

latină.

Când termină, fitilul arsese până aproape de primul semn. Rollo suflă şi-l stinse.

– Acum, zise Rollo, câte rugăciuni trebuie să spui ca să scapi în siguranţă de aici?

Fawkes se încruntă.

– Ca să plec de aici, să închid uşile şi să ajung la râu, două rugăciuni, zise el. Ca să urc în barcă, să dezleg funia şi să apuc vâslele, încă două. Poate încă şase ca să vâslesc suficient de departe şi să fiu în siguranţă, departe de explozie. Să zicem zece, în total.

– Atunci, trebuie să tai fitilul pe lungimea a zece lăţimi de deget.

Fawkes dădu din cap că pricepuse.

Rollo se ridică.

– E timpul să pregătim praful de puşcă.

Fawkes trase masa, se urcă pe ea şi începu să înlăture legăturile de lemne de deasupra, dându-i-le lui Rollo în mână. Nu le arunca pe podea, pentru că trebuiau să rămână intacte ca să refacă bariera – în cazul în care se mai făcea o percheziţie.

Rollo avea o senzaţie ciudată în stomac. Chiar se întâmpla acum, în sfârşit: aveau să-l omoare pe rege.

După câteva minute, făcuseră un pasaj prin grămada de butoaie.

Rollo adusese o rangă şi o unealtă de grădinărit care semăna cu o lopată mică. O echilibră pe vârful unui butoi cu praf de puşcă şi o răsturnă, vărsând pulberea cenuşie pe jos. Făcu o dâră de praf de puşcă cu lopata de la butoi până în faţa grămezii. Dâra avea să acţioneze ca un fitil. Avusese grijă să aleagă o lopată de lemn: un instrument de fier ar fi făcut scântei pe lespezile de piatră şi i-ar fi aruncat în aer într-o clipită.

Acum era înspăimântător de real, iar Rollo se bucura cu toată fiinţa ştiind acest lucru. Iată praful de puşcă, iată fitilul; deasupra era camera; a doua zi era ziua cea mare. Explozia avea să zguduie regatul şi să pună capăt protestantismului englez. Triumful după care alergase Rollo o jumătate de secol era ca şi al lui. În doar câteva ore, munca lui de-o viaţă avea să ajungă la sfârşit.

– Trebuie să punem lemnul la loc cu grijă, zise el. Capătul dârei de praf de puşcă trebuie să se afle sub legătura din faţă.

Refăcură împreună teancul şi îl ajustară până fură mulţumiţi.

Apoi Rollo îi spuse lui Fawkes:

– În noaptea asta, noi, ceilalţi, plecăm în comitate, ca să fim gata să stârnim răscoalele.

Fawkes încuviinţă.

– Mâine-dimineaţă, de îndată ce eşti sigur că regele e în camera de deasupra, pur şi simplu aprinzi fitilul, îl pui pe jos cu capătul neaprins aşezat în siguranţă pe dâra de praf de puşcă, apoi pleci.

– Da, spuse Fawkes.

– Vei auzi explozia de pe râu.

– Da, încuviinţă Fawkes din nou. O vor auzi şi la Paris.

(iv)

În Galeria Lungă de la White Hall, la doar câteva minute de mers până la Westminster Yard, era linişte, dar instinctele îl atenţionau pe Ned precum o alarmă zgomotoasă şi insistentă.

Robert Cecil credea că Thomas Percy era un personaj nedemn de încredere, dar nu vedea nicio problemă în privinţa grămezii de lemne. Contele Suffolk era îngrijorat din cauza conflictelor politice care aveau să se stârnească dintr-o acuzaţie falsă adusă contelui de Northumberland. Dar Ned era sigur că cineva avea de gând să-l omoare pe rege şi ştia că acel om nu fusese încă găsit.

Din fericire, regele James împărtăşea simţul ascuţit al pericolului pe care îl avea şi Ned. Avea o cămaşă de fier pe care o purta deseori în situaţiile care-l făceau să se simtă vulnerabil şi decise că avea să o poarte a doua zi, la ceremonia de deschidere. Era de ajuns pentru Ned, dar spre seară, târziu, reuşi să-l convingă pe rege să aprobe o a doua cercetare la Camera Lorzilor.

Acei membri ai Consiliului de Coroană care încă se temeau că era doar o alarmă inutilă insistară ca echipa să fie condusă de Thomas Knevett, judecătorul de pace de la Westminster, care avea să pretindă că era în căutarea unor robe de ceremonie care lipseau şi care îi aparţineau regelui. Lui Ned nu-i păsa ce susţineau că fac câtă vreme făcea parte din grup.

Ceilalţi aveau felinare, dar Ned luă o torţă aprinsă, atrăgând priviri încruntate şi dezaprobatoare dinspre cei care-şi făceau griji pentru discreţie.

– O percheziţie e o percheziţie, spuse el cu încăpăţânare.

Dacă nu vezi, nu găseşti nimic.

În timp ce parcurgeau distanţa scurtă de la palatul White Hall la Westminster Yard, cu felinarele proiectând umbre agitate, Ned se gândea la Margery. Era mereu în gândurile lui, chiar dacă era ocupat să salveze viaţa regelui. Era cumplit de furios pe ea, dar îi lipsea îngrozitor. Ura să meargă într-o tavernă gălăgioasă în fiecare noapte şi să doarmă singur într-un pat străin. Voia să-i spună diverse lucruri şi să-i ceară părerea. Inima lui tânjea după ea. Se bucura în secret că totul se petrecea în timpul unei urgenţe majore, căci îi ocupa mintea şi-i distrăgea atenţia de la nefericirea lui.

Grupul intră în Camera Lorzilor pe uşa principală şi cercetă sala mare şi cele două camere alăturate, Camera Prinţului şi Camera Pictată.

Din nefericire, Ned nu ştia ce anume căuta. Un asasin ascuns? Un tun dosit? Nu găseau nimic.

„Cum o să mă simt, se întreba Ned, dacă e cu adevărat o alarmă falsă? O să arăt ca un prost, dar regele o să trăiască şi asta e tot ce contează.”

La parter se găseau diverse apartamente. Cercetară cămăruţa portarului şi apartamentul Custodelui Garderobei, închiriat de Thomas Percy; apoi intrară în depozit, pe uşa pe care Suffolk o spărsese mai devreme. Ned se miră văzând cât de mare era spaţiul, dar în rest era aşa cum îl descrisese Suffolk, chiar şi servitorul cu pelerină şi pălărie care păzea locul.

– Tu trebuie să fii Johnson, îi spuse Ned acestuia.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Ned se încruntă. Johnson avea ceva familiar.

– Ne-am mai întâlnit până acum?

– Nu, domnule.

Ned nu era la fel de sigur, dar era greu să-şi dea seama în lumina pâlpâitoare a torţei.

Se întoarse spre grămada de lemne.

Erau multe. Thomas Percy avea de gând să pornească o conflagraţie? Ar fi aprins repede tavanul de lemn al magaziei, care probabil era podeaua de la Camera Lorzilor. Dar nu era o metodă de asasinare de nădejde. Mai mult ca sigur cineva ar fi simţit mirosul, iar familia regală ar fi fost scoasă din clădire cu mult înainte ca locul să ardă complet. Ca să fie un pericol adevărat, focul trebuia să se aprindă repede, cu catran sau terebentină, ca o navă de foc, transformând clădirea într-un

infern înainte ca cineva să scape de acolo. Era pe acolo catran sau terebentină? Ned nu vedea nici urmă de aşa ceva.

Se apropie mai mult de lemne. Când făcu asta, îl auzi pe Johnson înăbuşindu-şi o obiecţie. Se întoarse şi se uită la el.

– E ceva în neregulă?

– Iertaţi-mă, domnule, dar torţa dumneavoastră aruncă scântei. Vă rog să aveţi grijă să nu daţi foc lemnelor.

Johnson era agitat fără rost.

– Dacă lemnul ia foc, poţi să-l stingi cu piciorul, spuse Ned nepăsător şi se duse mai aproape.

Lemnul era aşezat într-o ordine meticuloasă. Ceva ascuns adânc în memoria lui Ned se străduia să iasă la suprafaţă. Scena îi amintea de o altă întâmplare, petrecută cu mult timp în urmă, dar nu reuşea s-o identifice clar. Simţea că mai stătuse o dată aşa, într-o magazie întunecată, uitându-se la o grămadă asemănătoare, cândva demult – dar nu mai ştia când sau unde.

Se întoarse cu spatele spre grămadă şi văzu că toţi îl urmăreau tăcuţi. Îl credeau nebun, dar nu-i păsa.

Se uită din nou la îngrijitorul lui Percy şi observă că omul purta pinteni.

– Pleci undeva, Johnson? îl întrebă el.

– Nu, domnule.

– Atunci, de ce porţi pinteni?

– Am fost călare mai devreme.

– Hm… Ai nişte cizme surprinzător de curate pentru un om care a călărit pe vremea asta de noiembrie.

Fără să mai aştepte un răspuns, Ned se întoarse din nou spre lemnele de foc.

O masă veche, cu o gaură deasupra, se afla în apropiere de grămada de lemne, iar Ned bănuia că cineva se urcase pe masă ca să aşeze cu grijă legăturile de sus.

Deodată, îşi aminti.

Era în noaptea aceea cumplită a masacrului din Noaptea Sfântului Bartolomeu din Paris. El şi Sylvie se refugiaseră în magazia de pe strada du Mur, unde ea îşi păstra rezerva secretă de cărţi interzise. Ascultaseră sunetele înăbuşite ale revoltei din oraş, strigătele răguşite ale oamenilor care luptau şi ţipetele celor răniţi, pocnetul împuşcăturilor şi dangătul înnebunit al clopotelor sutelor de biserici. În depozitul acela, la lumina unei lămpi, Ned se uitase la butoaiele stivuite ce păreau să umple spaţiul dintre podea şi tavan, aşezate perfect unele lângă altele.

Dar unele dintre butoaie puteau fi îndepărtate pentru ca Sylvie să ajungă la cutiile cu literatură de contrabandă.

– Pe toţi sfinţii, spuse Ned încet.

Îi întinse torţa unui membru al echipei de căutare şi se urcă pe masă, având grijă să nu bage piciorul în gaură.

Odată ce ajunse într-o poziţie sigură pe masă, întinse mâinile şi luă legătura de vreascuri de deasupra. O aruncă la podea, apoi luă încă una.

Auzi un zgomot şi se întoarse.

John Johnson încerca să fugă, alergând prin magazie spre capătul opus.

Ned scoase un strigăt de avertizare, dar unul dintre însoţitorii săi pornise deja. Îl văzu pe Edmund Doubleday alergând după Johnson.

Acesta ajunse la o uşă din peretele din capăt, care nu se văzuse până atunci în lumina slabă, şi o dădu de perete.

În clipa aceea Doubleday făcu un salt prin aer şi se prăbuşi peste Johnson cu o bufnitură sonoră. Amândoi căzură la podea.

Johnson se zbătu să se ridice, dar Doubleday îl apucă de picior. Johnson îl lovi cu piciorul în faţă, însă atunci fură înconjuraţi de toţi ceilalţi. Când Johnson încercă să se ridice, ceilalţi îl împinseră la loc. Cineva se aşeză pe el. Altcineva îl apucă de braţe şi un al treilea se aşeză peste picioarele lui.

Johnson încetă să se mai zbată.

Ned traversă încăperea şi se uită la Johnson. Faţa i se vedea mai bine acum, la lumina mai multor felinare.

– Te recunosc, spuse Ned. Eşti Guy Fawkes.

– Du-te dracului, spuse Fawkes.

– Legaţi-i mâinile la spate şi înlănţuiţi-i picioarele ca să poată merge, dar să nu poată fugi, ordonă Ned.

Cineva spuse:

– Nu avem funie.

– Scoateţi-i pantalonii şi sfâşiaţi-i în bucăţi.

Un bărbat fără pantaloni nu putea ajunge prea departe. Ceva stârnise fuga bruscă a lui Johnson.

– De ce te temi? îl întrebă Ned gânditor.

Nu primi niciun răspuns.

„A încercat să fugă atunci când am aruncat a doua legătură de lemne, se gândi Ned. Ce o fi însemnând asta?”

– Căutaţi-l în buzunare, spuse el.

Doubleday îngenunche lângă Johnson şi începu să-l

scotocească. Doubleday avea un semn mare şi roşu pe faţă de la lovitura primită, care începea deja să se umfle, dar el nu părea să fi observat.

Scoase de sub pelerina lui Johnson o cutie cu iască şi un fitil.

„Aşadar, îşi zise Ned, avea de gând să dea foc la ceva.” Fitilul era marcat cu scopul de a regla momentul când se aprindea – probabil pentru ca cel care îl aprindea să poată scăpa înainte de…

Înainte de ce?

Ned se uită la grămada de lemne, apoi la bărbatul care îi ţinea torţa aprinsă şi o posibilitate îngrozitoare îi trecu prin cap.

– Du-te imediat cu torţa afară, te rog, şi stinge flăcările, spuse el, abia reuşind să-şi stăpânească vocea. Chiar acum.

Bărbatul căruia i-o dăduse ieşi repede afară. Ned auzi sunetul flăcărilor stinse în apă, probabil într-o albie cu apă pentru cai, şi răsuflă uşurat.

Interiorul era încă slab luminat de felinarele ţinute de ceilalţi bărbaţi din echipă.

– Acum, zise Ned, să vedem dacă zidul ăsta de lemne de foc ascunde ce cred eu.

Bărbaţii mai tineri începură să dea legăturile la o parte. Aproape imediat, Ned văzu pulberea cenuşie de pe jos. Avea aproape aceeaşi culoare precum lespezile din care era făcută podeaua. Părea să fie praf de puşcă.

Se cutremură gândindu-se cât de aproape stătuse cu torţa aprinsă care arunca scântei în jur. Nici nu era de mirare că Johnson începuse să se agite.

În spatele legăturilor era un spaţiu asemănător cu cel din depozitul lui Sylvie; dar aici nu erau ascunse Biblii, ci butoaie – zeci de butoaie. Unul fusese înclinat într-o parte pentru ca praful să se verse pe podea. Ned ridică un felinar ca să vadă mai bine şi rămase uluit. Erau cel puţin treizeci de butoaie de diverse mărimi – mai mult decât suficient ca să culce la pământ Camera Lorzilor şi să-i ucidă pe toţi cei dinăuntru.

Inclusiv pe Ned Willard.

Era extrem de furios la gândul că Rollo plănuise să-l omoare şi pe el, şi pe membrii familiei regale, şi restul Consiliului de Coroană, dar şi pe majoritatea parlamentarilor.

Nu era singurul care simţea aşa. Doubleday spuse:

– Voiau să ne omoare pe toţi!

Ceilalţi îşi exprimară zgomotos acordul.

Unul dintre cei care stăteau peste Fawkes îl lovi putere în boaşe. Fawkes se zvârcoli de durere.

Ned înţelese imboldul, dar puse capăt violenţei.

– Trebuie să rămână conştient şi să vorbească, zise el. Ne va da numele tuturor colaboratorilor săi.

– Păcat, spuse unul dintre ei. Mi-ar fi plăcut să-l omor în bătaie.

– Nu-ţi face griji, zise Ned. În câteva ore, va fi tras pe roată. Va urla în agonie înainte să-şi trădeze prietenii. Şi când termină cu asta, va fi spânzurat, tras cu funii şi ciopârţit în patru. Se uită câteva clipe la cel de pe jos. Cred că va fi de ajuns pedeapsa asta, spuse el.

(v)

Rollo călări toată noaptea, schimbând caii de câte ori putea, şi ajunse la New Castle în dimineaţa zilei de marţi, 5 noiembrie. Acolo, el şi contele Bartlet aşteptară nerăbdători un mesager de la Londra care să le aducă vestea fericită a morţii regelui.

În capela care făcea parte din complexul castelului erau zeci de săbii, arme şi armuri. De îndată ce auzeau că regele era mort, Bartlet avea să-i adune pe catolicii loiali şi să-i înarmeze, apoi aveau să meargă la Kingsbridge în marş, unde Rollo urma să ţină slujba în latină în catedrală.

Dacă ceva mergea prost, iar veştile de la Londra nu erau cele aşteptate de el, avea un plan alternativ. Pregătise un cal iute şi doi desagi cu câteva lucruri utile. Avea să călărească până în portul Combe şi să se îmbarce pe prima navă spre Franţa. Cu puţin noroc, putea să scape înainte ca Ned Willard să închidă porturile, căutându-i pe organizatorii complotului prafului de puşcă.

Era aproape imposibil să afle ceva marţi, dar Rollo şi Bartlet rămaseră totuşi treji până târziu, pentru orice eventualitate. Rollo petrecu o noapte agitată şi se trezi miercuri odată cu zorii. Se schimbase lumea? Era Anglia în toiul unei revoluţii? Cu siguranţă aveau să afle răspunsurile înainte ca soarele să apună în ziua aceea.

Aflară mai devreme de atât.

Rollo se afla la micul dejun împreună cu Bartlet şi cu familia lui când auzi tropot de copite în complex. Săriră toţi de la masă, traversară casa în fugă şi ieşiră în pragul uşii de la intrare,

disperaţi să afle ce se întâmplase.

Doisprezece oameni şi mai mulţi cai se învârteau prin curte. Preţ de o clipă, nu văzură cine îi conducea. Rollo privea feţele tuturor, căutând pe cineva cunoscut. Toţi erau înarmaţi până în dinţi, unii cu săbii şi pumnale, alţii cu arme de foc.

Şi atunci, Rollo îl văzu pe Ned Willard.

Rollo încremeni. Ce însemna asta? Planul dăduse greş? Sau începuse revoluţia şi Ned făcea parte dintr-o ariergardă disperată trimisă de resturile rămase din guvernul protestant?

Ned îi dădu imediat răspunsul.

– Ţi-am găsit praful de puşcă, spuse el.

Cuvintele îl străpunseră pe Rollo precum gloanţele. Se simţi lovit direct în inimă: complotul eşuase. Fierbea de mânie gândindu-se la cum îl împiedicase Ned de fiecare dată de-a lungul anilor. Nu voia nimic altceva decât să-l apuce de gât şi să-l sugrume.

Încercă să-şi stăpânească sentimentele şi să gândească limpede. Deci Ned găsise praful de puşcă – dar de unde ştiuse că el îl pusese acolo?

– M-a trădat sora mea? întrebă Rollo.

– Ţi-a păstrat secretul cu treizeci de ani mai mult decât ar fi trebuit s-o facă.

Trădat de o femeie. N-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în ea.

Se gândi la calul care îl aştepta. Avea vreo şansă să scape de mulţimea tinerilor puternici, să ajungă la grajd şi să fugă călare?

Ned păru să-i citească gândurile. Arătă spre Rollo şi spuse:

– Păziţi-l bine. Mi-a scăpat printre degete timp de treizeci de ani.

Unul dintre bărbaţi ridică o archebuză cu ţeava lungă şi o îndreptă spre nasul lui Rollo. Era o puşcă veche şi Rollo văzu fitilul strălucitor gata să fie aprins de mecanismul de tragere.

În clipa aceea, Rollo înţelese că totul se terminase.

Contele Bartlet începu să protesteze vehement, dar Rollo aştepta cu nerăbdare finalul. Avea şaptezeci de ani şi nu mai avea pentru ce să trăiască. Îşi petrecuse viaţa încercând să distrugă monarhia eretică din Anglia şi eşuase. Nu avea să mai beneficieze de o altă şansă.

Şeriful Matthewson, nepotul şerifului pe care şi-l amintea din tinereţe, îi spuse lui Bartlet cu o voce fermă, dar calmă:

– Vă rog, domnule, să nu avem necazuri. Nu va fi bine pentru

nimeni.

Tonul rezonabil al şerifului şi gălăgia făcută de Bartlet îi păreau lui Rollo un zgomot de fond. Simţindu-se ca într-un vis sau poate ca într-o piesă de teatru, băgă mâna în pieptar şi scoase pumnalul.

Ajutorul de şerif care ţinea arma îndreptată spre el spuse cu o voce panicată:

– Aruncă cuţitul!

Archebuză îi tremura în mână, dar reuşi să o ţină aţintită spre faţa lui Rollo.

Toţi tăcură şi se uitară la Rollo.

– O să te omor, îi spuse Rollo ajutorului.

Nu avea de gând să facă asta, dar ridică în sus cuţitul, având grijă să nu-şi mişte capul şi să strice ţinta acestuia.

– Pregăteşte-te să mori, zise el.

În spatele ajutorului, Ned se puse în mişcare.

Ajutorul de şerif apăsă pe trăgaci şi firul aprins atinse praful de puşcă din mecanismul de tragere. Rollo văzu o flamă şi auzi o pocnitură, înţelegând imediat că îi fusese furată ocazia de a muri repede. În ultima fracţiune de secundă, ţeava fusese dată într-o parte de către Ned. Rollo percepu o durere ascuţită în partea laterală a capului şi, simţind sângele în ureche, îşi dădu seama că glonţul îl zgâriase.

Ned îl apucă de braţ şi-i luă cuţitul.

– N-am terminat cu tine, spuse el.

(vi)

Margery era chemată la rege.

Nu era prima dată când avea să îl întâlnească. În cei doi ani de domnie de până atunci, participase la câteva festivităţi regale împreună cu Ned: banchete, concursuri şi piese de teatru. Ned îl considera pe James un hedonist, interesat mai ales de plăcerile senzuale; dar Margery credea că avea o latură răutăcioasă.

Probabil că fratele ei, Rollo, mărturisise ceva sub tortură şi astfel o implicase în aducerea ilegală a preoţilor în Anglia. Bănuia că avea să fie acuzată, arestată şi executată alături de el.

Se gândi la Mary Stuart, o martiră catolică plină de curaj. Margery voia să moară cu demnitate, la fel ca regina Mary. Dar Mary era regină şi fusese, din indulgenţă, decapitată. Oare Margery putea să-şi menţină demnitatea şi să se roage pentru

asupritorii ei atunci când murea? Sau avea să strige şi să plângă, să-l blesteme pe papă şi să ceară îndurare? Nu ştia.

Pentru ea, mai rău era gândul că Bartlet şi Roger urmau să aibă aceeaşi soartă.

Îşi puse cele mai bune haine şi plecă la White Hall.

Ned o aştepta în anticameră, spre mirarea ei.

– Intrăm împreună, zise el.

– De ce?

– O să vezi.

Era tensionat şi încordat la maximum şi nu-şi dădea seama dacă mai era furios pe ea. Îl întrebă:

– O să fiu executată?

– Nu ştiu.

Margery simţi că ameţeşte, fiind gata să se prăbuşească. Ned o văzu împleticindu-se şi o prinse. Preţ de o clipă, rămase moale în braţele lui, prea uşurată ca să se mai ţină pe picioare. Apoi se desprinse de el. Nu avea dreptul la îmbrăţişarea aceea.

– Mă descurc, spuse ea.

El o mai ţinu puţin de braţ, apoi îi dădu drumul, iar ea reuşi să stea în picioare. Dar el încă se uita la ea cu o privire încruntată. Ce însemna asta?

Nu avu mult timp să se gândească, fiindcă un slujitor regal îi făcu semn lui Ned că venise momentul să intre.

Intrară unul lângă altul în Galeria Lungă. Margery auzise că regelui James îi plăcea să aibă întâlniri în încăperea aceea pentru că putea să se uite la tablouri atunci când se plictisea.

Ned se înclină, iar Margery făcu o reverenţă. Apoi James spuse:

– Omul care mi-a salvat viaţa!

Saliva puţin în timp ce vorbea, un mic impediment ce părea să se potrivească gusturilor sale de sibarit.

– Maiestatea Voastră este foarte binevoitoare, zise Ned. Şi, desigur, o cunoaşteţi pe Lady Margery, contesa văduvă de Shiring şi soţia mea de şaisprezece ani.

James dădu din cap, dar nu spuse nimic, iar Margery deduse din răceala lui că ştia despre apartenenţa ei religioasă.

– Aş vrea să-i cer Maiestăţii Voastre o favoare, spuse Ned.

James răspunse:

– Sunt tentat să spun „Chiar şi jumătate din regat”, numai că fraza asta are un trecut ghinionist.

Se referea la povestea Salomeei, care ceruse capul lui Ioan

Botezătorul.

– Nu cred că i-am cerut vreodată ceva Maiestăţii Voastre, deşi serviciile mele poate v-au câştigat bunăvoinţa.

– M-ai salvat de diavolii aceia cu praful lor de puşcă – pe mine şi familia mea, dar şi întregul Parlament, zise James. Haide, spune, ce doreşti?

– În timpul interogatoriului, Rollo Fitzgerald a făcut anumite acuzaţii despre crimele comise în urmă cu mulţi ani, între 1570 şi 1580, în timpul domniei reginei Elisabeta.

– Despre ce fel de crime vorbeşti?

– A mărturisit că a adus ilegal în Anglia preoţi catolici.

– Oricum va fi spânzurat.

– Susţine că a avut colaboratori.

– Şi cine au fost aceştia?

– Răposatul conte de Shiring; soţia lui de atunci, Margery, care acum e soţia mea; şi cei doi fii ai lor, Bartlet, care e acum conte, şi lordul Roger.

Regele se întunecă la faţă.

– O acuzaţie gravă.

– O rog pe Maiestatea Voastră să ia în considerare faptul că o femeie poate fi dominată de un soţ cu o voinţă de fier şi de un frate la fel de autoritar şi că ea şi copiii ei nu sunt întru totul de vină pentru crimele comise sub influenţa unor bărbaţi atât de puternici.

Margery ştia că nu era adevărat: ea condusese, nicidecum nu se lăsase condusă. Ar fi spus-o dacă nu ar fi fost doar viaţa ei la mijloc. Dar îşi înghiţi cuvintele.

Ned continuă:

– O rog pe Maiestatea Voastră să le cruţe viaţa. Este singura răsplată pe care o cer pentru salvarea vieţii Domniei Voastre.

– Nu pot să spun că mă bucură rugămintea ta, zise regele.

Ned nu zise nimic.

– Dar spui că intrarea clandestină a preoţilor în ţară s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– S-a terminat după armada spaniolă. De atunci, Rollo Fitzgerald nu şi-a mai implicat familia în crimele lui.

– Nici măcar nu aş lua asta în seamă dacă nu ar fi serviciul remarcabil pe care l-ai făcut în slujba coroanei Angliei atâţia ani.

– Întreaga mea viaţă, Maiestatea Voastră.

Regele părea ursuz, dar până la urmă dădu aprobator din cap.

– Foarte bine. Colaboratorii săi nu vor fi judecaţi.

– Mulţumesc.

– Puteţi pleca.

Ned se înclină, iar Margery făcu o reverenţă. Apoi ieşiră.

Merseră împreună, fără să vorbească, printr-o serie de anticamere, apoi ieşiră din palat şi ajunseră pe stradă. O luară amândoi spre est. Trecură de biserica St-Martin-in-the-Fields şi continuară drumul pe Strand. Margery simţea doar uşurare. Toate minciunile şi înşelătoriile luaseră sfârşit.

Trecură de palatele aflate de-a lungul malului Tamisei şi intrară pe strada Fleet, unde era mai puţin aglomerat. Margery nu ştia la ce se gândea Ned, dar părea să meargă acasă împreună cu ea. Sau spera la prea mult?

Intrară în oraş prin poarta Lud şi începură să urce. În faţa lor, în vârful dealului, catedrala St Paul se înălţa deasupra şirurilor de case cu acoperişul jos ca o leoaică cu pui. Ned tot nu vorbea, dar Margery simţea că i se schimbase starea. Faţa i se relaxa uşor, ridurile de tensiune şi de mânie păreau să dispară şi văzu chiar umbra vechiului său zâmbet reţinut. Încurajată, Margery se întinse şi îl luă de mână.

El îi permise o vreme să-l ţină de mână, lăsând-o moale în palma ei fără să răspundă. Dar în cele din urmă, ea îl simţi strângându-i degetele uşor, dar ferm, şi îşi dădu seama că avea să fie bine.

(vii)

L-am spânzurat în faţa catedralei Kingsbridge.

Eu şi Margery nu ne-am alăturat mulţimii, dar nici nu puteam lipsi, aşa că am privit de la fereastra casei vechi. Ea a izbucnit în plâns când l-au adus pe Rollo de la Casa Breslelor pe strada principală până în piaţă, urcându-l apoi pe eşafod.

Când suportul a fost tras de sub el, Margery a început să se roage pentru sufletul lui. Ca protestant, n-am crezut niciodată în rugăciunile pentru sufletele morţilor, dar m-am alăturat de dragul ei. Şi am făcut şi ceva mai practic, tot de dragul ei. Rollo ar fi trebuit coborât şi eviscerat cât încă era în viaţă, apoi ciopârţit în bucăţi, dar l-am mituit pe călău ca să-l lase pe Rollo să moară sufocat înainte ca trupul să-i fie mutilat conform ritualului – spre dezamăgirea mulţimii, care voia să-l vadă pe trădător suferind.

După aceea, m-am retras din viaţa de la Curte. Eu şi Margery

ne-am întors la Kingsbridge definitiv. Roger, care nu a aflat niciodată că e fiul meu, mi-a preluat funcţia de parlamentar de Kingsbridge. Nepotul meu, Alfo, a devenit cel mai bogat om din oraş. Eu am rămas lord de Wigleigh – îmi deveniseră foarte dragi oamenii din sătucul meu.

Aşa că Rollo a fost ultimul dintre cei pe care i-am trimis la spânzurătoare. Dar mai rămâne o parte care trebuie povestită…

Epilog

1620

La optzeci de ani, Ned petrecea o mare parte din timp dormind. Moţăia după-amiaza, mergea devreme la culcare şi uneori aţipea după micul dejun, în salonul din faţă al casei din Kingsbridge.

Casa era mereu plină. Fiul lui Barney, Alfo, şi fiul lui Ned, Roger, aveau amândoi copii şi nepoţi. Roger cumpărase casa vecină, iar cei tineri se purtau ca şi cum cele două case ar fi fost una şi aceeaşi.

Cineva le spusese copiilor că bunicul Ned ştia tot, iar strănepoţii dădeau fuga în salon ca să-i pună întrebări. Se mira întotdeauna de ce îl întrebau. Cât durează să ajungi în Egipt? Iisus a avut o soră? Care e cel mai mare număr?

Îi privea cu mare plăcere, fascinat de natura întâmplătoare a asemănărilor cu membrii familiei: unul avea farmecul ştrengăresc al lui Barney, altul avea voinţa de neclintit a lui Alice, iar o fetiţă îi făcea ochii să lăcrimeze când zâmbea la fel ca Margery.

Trăsăturile moştenite se vedeau şi în alte feluri. Alfo era primarul din Kingsbridge, cum fusese bunicul său, Edmund. Roger era membru în Consiliul de Coroană al lui James I. La New Castle, din păcate, contele Swifty era un tiran arogant, aşa cum fuseseră Swithin, Bart şi Bartlet.

Familia crescuse precum ramurile unui copac, iar Ned şi Margery urmăriseră împreună progresul, până când viaţa ei ajunsese la un sfârşit paşnic în urmă cu trei ani. Ned mai vorbea cu ea uneori, când era singur. „Alfo a cumpărat taverna măcelăriei”, spunea el când se culca la sfârşitul zilei. Sau: „Micul Eddie e cât mine de înalt acum.” Nu prea conta că ea nu răspundea: el ştia ce ar fi spus: „Banii se lipesc de degetele lui Alfo la fel ca mierea.” Sau: „Eddie o să alerge în curând după fete.”

Ned nu mai fusese de ani de zile la Londra şi nici nu avea să mai meargă. În mod surprinzător, nu tânjea după emoţia de a fugări spioni şi trădători, nici după provocările şi intrigile guvernării. Teatrul însă îi lipsea. Iubise spectacolele de când

văzuse povestea Mariei Magdalena jucată la New Castle în cea de-a douăsprezecea zi de Crăciun, în urmă cu mult timp. Dar piesele de teatru erau evenimente rare în Kingsbridge: trupele ambulante veneau o dată sau de două ori pe an, ca să joace în curtea hanului Bell. Ned se consola cu gândul că avea o parte din piesele preferate sub formă de cărţi, ca să le poată citi. Avea un scriitor care îi plăcea în mod deosebit, deşi nu-şi amintea niciodată cum îl chema. În ultima vreme uita foarte multe lucruri.

Acum stătea cu o carte în poală şi adormise citind. Întrebându-se ce-l trezise, ridică ochii şi văzu un tânăr cu părul negru şi cârlionţat ca al lui Margery: nepotul lui, Jack, fiul lui Roger. Îi zâmbi. Jack semăna cu Margery şi în alte privinţe: era arătos, fermecător şi năbădăios – şi mult prea serios în privinţa religiei. Extremismul lui o luase în direcţia opusă faţă de cel al lui Margery şi era un fel de puritan. Acest lucru pricinuia certuri cumplite cu tatăl său pragmatic.

Jack avea douăzeci şi şapte de ani şi era necăsătorit. Spre surprinderea familiei, alesese să fie constructor şi prosperase. Erau mulţi constructori celebri în trecutul familiei: poate şi asta se moştenea.

Acum stătea în faţa lui Ned.

– Am veşti importante, bunicule, spuse el. Plec de aici.

– De ce? Ai o afacere de succes aici în Kingsbridge.

– Regele le face viaţa grea celor care iau în serios învăţăturile Bibliei.

Ceea ce voia să spună era că el şi prietenii săi puritani se deosebeau cu încăpăţânare de Biserica engleză sub multe aspecte doctrinare, iar regele James era la fel de intolerant cu ei cum era şi cu catolicii.

– Mi-ar părea rău să pleci, Jack, spuse Ned. Îmi aminteşti de bunica ta.

– O să-mi pară rău să-mi iau la revedere. Dar vrem să locuim într-un loc unde putem îndeplini voia Domnului fără obstacole.

– Toată viaţa am încercat să fac din Anglia o ţară de acest fel.

– Dar nu este aşa, nu?

– E mai tolerantă decât oricare alt loc, din câte ştiu eu. Unde vrei să mergi în căutarea unei libertăţi mai mari?

– În Lumea Nouă.

– Pe trupul lui Iisus! zise Ned şocat. Nu credeam că vrei să pleci atât de departe. Iartă-mi expresia urâtă, dar m-ai luat prin surprindere.

Jack dădu din cap în semn că accepta scuzele. Dezaproba aproape la fel de mult ca şi catolicii exclamaţiile blasfematoare pe care Ned le învăţase de la regina Elisabeta; dar nu mai insistă.

– Mulţi dintre noi am decis să navigăm spre Lumea Nouă şi să înfiinţăm acolo o colonie.

– Ce aventură! E genul de lucru pe care bunica Margery ar fi adorat să-l facă.

Ned îl invidia pe Jack pentru tinereţea şi îndrăzneala lui. El nu avea să mai călătorească niciodată. Din fericire, avea multe amintiri – despre Calais, Paris, Amsterdam. Îşi amintea fiecare detaliu al acelor călătorii chiar şi atunci când nu-şi aducea aminte în ce zi sau săptămână se întâmplaseră.

Jack adăugă:

– Deşi James continuă să fie regele nostru în teorie, sperăm că o să fie mai puţin interesat de felul în care alegem să ne închinăm, fiindcă îi va fi imposibil să impună reguli la o distanţă atât de mare.

– Aş zice că ai dreptate. Îţi doresc numai bine.

– Te rog, roagă-te pentru noi.

– Aşa o să fac. Spune-mi cum se numeşte nava voastră ca să-L rog pe Dumnezeu să o aibă în pază.

– Se numeşte *Mayflower.*

– *Mayflower.* Trebuie să încerc să ţin minte.

Jack se duse la masa de scris.

– O să notez numele pentru tine. Vreau să ne pomeneşti în rugăciunile tale.

– Mulţumesc.

Era înduioşător faptul că lui Jack îi păsa atât de mult de rugăciunile lui Ned.

Jack scrise numele pe o bucată de hârtie şi lăsă pana jos.

– Acum trebuie să te las, am foarte multe treburi de făcut.

– Sigur că da. Oricum, sunt obosit. S-ar putea să trag un pui de somn.

– Somn uşor, bunicule!

– Domnul să fie cu tine, băiete drag!

Jack plecă, iar Ned privi pe fereastră superba faţă vestică a catedralei. De aici se zărea intrarea în cimitirul unde erau îngropate Sylvie şi Margery. Nu se uită la carte. Se bucura de gândurile lui. În ultima vreme, îi erau deseori de ajuns.

Mintea lui era precum o casă pe care o mobilase toată viaţa.

Mesele şi paturile erau cântecele pe care le putea cânta, piesele de teatru pe care le urmărise, catedralele pe care le văzuse şi cărţile pe care le citise în engleză, franceză şi latină. Împărţea această casă imaginară cu familia lui, şi cei vii, şi cei morţi: părinţii, fratele, femeile pe care le iubise, copiii. Erau camere de oaspeţi pentru musafirii importanţi precum Francis Walsingham, William şi Robert Cecil, Francis Drake şi, bineînţeles, regina Elisabeta. Erau şi duşmanii săi acolo – Rollo Fitzgerald, Pierre Aumande de Guise, Guy Fawkes –, deşi erau închişi în pivniţă şi nu-i mai puteau face rău.

Tablourile de pe pereţi înfăţişau momentele în care fusese viteaz, ingenios sau blând. Transformau casa într-un loc fericit. Iar lucrurile rele pe care le făcuse, minciunile pe care le spusese, oamenii pe care îi trădase şi ocaziile în care fusese laş erau toate scrise cu litere groase în peretele toaletei.

Memoria lui alcătuia biblioteca. Putea scoate orice volum, fiind transportat instantaneu în alt loc şi în alt timp: şcoala pregătitoare din Kingsbridge din copilăria lui inocentă, palatul Hatfield din anul palpitant 1558, malurile Senei din noaptea însângerată a Sfântului Bartolomeu, Canalul Mânecii din lupta cu armada spaniolă. În mod ciudat, personajul lui Ned – care trăia în aceste poveşti – nu rămânea la fel. Uneori i se părea că o cu totul altă persoană învăţase latină, că altcineva se lăsase vrăjit de tânăra prinţesă Elisabeta, că un alt personaj înjunghiase un om fără nas în cimitirul bisericii St Julien-le-Pauvre şi că un altul urmărise navele de foc împrăştiind galioanele de lângă Calais. Dar, bineînţeles, toţi erau versiuni diferite ale lui însuşi, proprietarul casei.

Şi într-o zi, cât de curând, casa avea să se prăbuşească, aşa cum se întâmpla cu clădirile vechi, apoi, destul de repede, totul avea să se transforme în scrum.

Cu acest gând în minte, îl luă somnul.

SFÂRŞIT

Mulţumiri

Consultanţii istorici pentru *Coloana de foc* au fost: Mercedes García-Arenal pentru Spania; răposatul Roderick Graham pentru Scoţia; Robert Hutchinson pentru Anglia; Guy Le Thiec pentru Franţa; şi Geoffrey Parker pentru Ţările de Jos.

Am primit ajutor şi de la: Anne-Laure Béatrix şi Béatrice Vingtrinier de la muzeul Luvru din Paris; Dermot Burke de la Hatfield House; Richard Dabb şi Timothy Long de la Muzeul Londrei; Simon Lennox, Trisha Muir şi Richard Waters de la castelul Loch Leven; Sarah Pattinson de la castelul Carlisle; Les Read, pentru teatrul englez din secolul al XVI-lea; şi Elisabeth Taylor de la Galeria Naţională de Portrete din Londra.

Editorii mei au fost: Cherise Fisher, Leslie Gelbman, Phyllis Grann, Neil Nyren, Brian Tart şi Jeremy Trevathan.

Printre prietenii şi membrii familiei care m-au sfătuit se numără: John Clare, Barbara Follett, Emanuele Follett, Tony McWalter, Chris Manners, Charlotte Quelch, John Studzinski, Jann Turner şi Kim Turner.

Cu toţii m-aţi ajutat să scriu o carte mai bună şi vă ofer cele mai sincere mulţumiri.

Cine a existat în realitate?

Cititorii mă întreabă uneori care dintre personajele dintr-un roman sunt personalităţi istorice şi care sunt fictive. Pentru cei curioşi să afle, iată o listă cu personajele din Coloana de foc *care au existat în realitate.*

Anglia

Mary Tudor, regina Angliei
Elisabeta Tudor, sora ei vitregă, regină mai târziu
Tom Parry, trezorierul Elisabetei
Sir William Cecil, consilierul Elisabetei
Robert Cecil, fiul lui William
Sir Francis Walsingham, şeful spionilor
Robert Dudley, conte de Leicester
Sir Nicholas Throckmorton
Nicholas Heath, lord cancelar
Sir Francis Drake, căpitan de vas
Sir John Hawkins, comandant de marină, presupus a fi şi spion
Sir Francis Throckmorton
George Talbot, conte de Shrewsbury
Bess de Harwick
Sir Amias Paulet
Gilbert Gifford, spion
William Davison, secretar de stat temporar al reginei Elisabeta
Anthony Babington, trădător
Margaret Clitheroe, martiră catolică
Howard de Effingham, lord prim-amiral
Philip Herbert, conte de Pembroke, conte de Montgomery
Edmund Doubleday
Guy Fawkes
Thomas Percy

Franţa

François, duce de Guise
Henric, fiul lui François
Charles, cardinal de Lorena, fratele lui François
Marie de Guise, sora lui François şi mama lui Mary, Regina Scoţienilor

Louis „Bottles”, cardinal de Guise
Anna d’Este, ducesă de Guise
Henric al II-lea, regele Franţei
Caterina de Medici, regina Franţei
Diane de Poitiers, amanta regelui Henric al II-lea
Copiii lui Henric şi ai Caterinei:
Francisc al II-lea, rege al Franţei
Carol al IX-lea, rege al Franţei
Henric al III-lea, rege al Franţei
Margot, regina Navarrei
Mary Stuart, Regina Scoţienilor
Antoine, regele Navarrei
Henric, fiul lui Antoine, mai târziu regele Henric al IV-lea al Franţei
Louis, prinţ de Condé
Gaspard de Coligny, amiralul Franţei
Charles de Louviers, asasin
William Allen, liderul catolicilor englezi exilaţi
Ambroise Paré, chirurg regal
Jean de Poltrot, asasin
Jean de Hangest
Jean Le Charron, prepozitul Parisului

Scoţia

James Stuart, fratele vitreg nelegitim al lui Mary, Regina Scoţienilor
James Stuart, fiul lui Mary, Regina Scoţienilor, mai târziu regele James al VI-lea al Scoţiei şi regele James I al Angliei
Ana de Danemarca, regina Scoţiei
John Leslie, episcop de Ross
Sir William Douglas
Lady Agnes, soţia lui
George, „frumuşelul Geordie”, fiul lor
Willie Douglas, fiul nelegitim al lui Sir William

Spania

Regele Filip al II-lea
Contele de Feria, diplomat
Episcopul Alvaro de la Quadra
Bernardino de Mendoza, ambasadorul Spaniei la Londra
Alonso Perez de Guzman, al şaptelea duce de Medina Sidonia,

amiralul armadei spaniole

Ţările de Jos

Margareta de Parma, guvernatoare, sora vitregă nelegitimă a regelui Filip al II-lea

Pieter Titelmans, mare inchizitor